

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

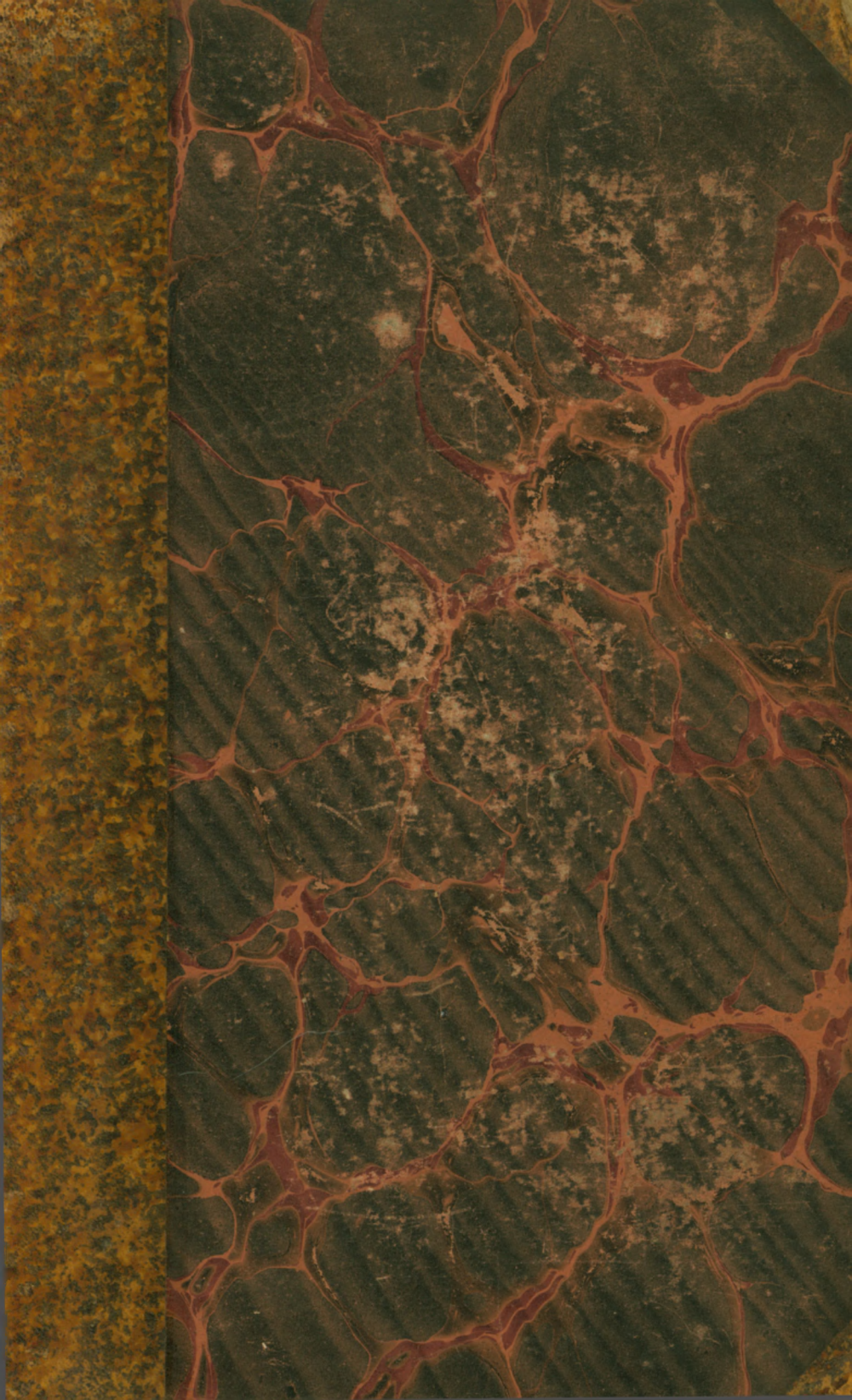
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

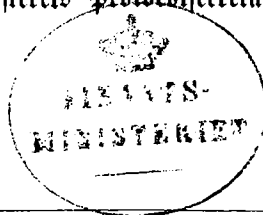

Høiesteretsstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocollsecretairer.

Høiesteretsaaet 1860.
(Fjerde Aargang).

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldenbalcke Boghandling (S. Høgel).
Trykt hos J. P. Schults.

Navneregister.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Albertsen, L. N., forhøvb. Kjøbmand	298.	Clausen, Steffen Hansen, Huusmand	97.
Als, see Kubstf.		Corell, Sabelmagermester	323.
Ammighøll, Capitain, hans Arvinger	533.	Dahl, A. S., Muurmester	323.
Anderjen, Christopher, Huusmand	298.	Dilving-Rosenkrantz, Baron, Rit-	
— , Hans, Gaardmand, hans		mester	655.
Enke	712.	Ebbesen, Hans, Møller	559.
— , M., Artekammer og Fa-		Eichel, L. Ph., Bølleker, hans Bo	889.
brifant	115.	Einarsen, Eiofsur	299.
— , Niels, Huusmand	298.	Eugholm, Martin Claudius, Traad-	
— , Severin, Huusmand og		handler	163.
Slagter	131.	„Enigheden“, en Forening	783.
Arboe, N. P., Justitsraad, Byfoged	55.	Febbersen, H. D. F., Kammerherre	632.
Arnesen, A., Kammerraad og Spsfel-		Filtensborg, Kjøbmand	534.
mand	193.	Finantsministeriet	132, 908, 921.
Bartholby, Procurator	532, 533.	Flensborg, Justitsraad, Birkedommer	531.
Bech, Oliva, Skolelærer Bechs Enke	533.	Foged, Hans Anderjen, Gaardmand	298.
Bestyrelsen af Foreningen „Enigheden“	783.	Friberichsen, Proprietair	829.
Bing, H. J. & Søn, Handelshuus	760.	From, Josva, Agent	324.
Borchsenius, Hørkrammer, hans Ar-		G ouvernementet for de vestindiske	
vinger	835.	Besiddelser	293.
Brandt, C. N., Exam. juris	274.	Grøn, M. E. & Søn, Handelshuus	921.
Brokborff, Mølleeier	86.	Gubmundsen, Helge, Bønde	844.
Bræstrup, Conf., Politichef	163, 177.	Halberstadt & Manheimer, Handels-	
Børgesen, Chr. M., Grosferer	531.	huus	582.
C arlslund, J. P., Strædermester	755.	Halb, H., Kjøbmand	767.
Christensen, Christen Jacob, Gaard-		Hansen, Andreas, forhøvb. Meelhandler,	
mand	97.	hans Bo	531.
— , Iver, hans Enke	522.	— , Johanne Dorothea eller	
Clausager, Jens Anderssen, Gaard-		Hanne	293.
eier	559.		

	Pag.		Pag.
Hansen, Kirsten, Steph. Jørgensens	212.	Meyer, F. H., Lømmermester	873.
Enke	212.	Michaelsen, S., Materialist	142.
— , Lars, Gaardmand	875.	Neckelmann, Procurator	767.
Hasse, Simon	532.	Nielsen, Hans, Parcellist	298.
Henningsen, B., Gæstgiver	565.	— , Johanne Henriette Elisabeth	389.
Hjorth, Carl Frederik	872.	— , Niels, Gaardmand	298.
Holm, Poul Nielsen, Møller	900.	— , Søren, Tjenestekarl	63.
Jbsen, A. W., Prøveprocurator	299.	— , Trine, M.	712.
Jensbatter, Ane, Fæstegaardmand		Olesen, D. D., Forpagter	131.
M. Olesens Enke	63.	Peberjen, Christen, Gaardmand	900.
— , Mette Kirstine, Gaardmand		— , Hans, Huusmand	298.
Zver Christensens Enke	522.	— , Rasmus	783.
Jensen, A., Kjøbmand	767.	Petersen, A. H., Bygningsentre-	
— , Christen, Gaardeier	534.	preneur	281, 748.
— , Niels, Teglværkseier	281.	— , August, Oberstlieutenant	835.
Jselincke og Rosenfeldtske Fideicommiss	632.	— , G., Kjøbmand	299.
Juel, Oberst og Godseier	159.	— , N., Restaurateur	748.
Jørfen, Jens Christensen	522.	Philipsen, M. J. & A., Handelshuus	889.
Jørgensen, Ole, Huusmand	298.	Platou, Carl Chr. Wilhelm, Herreds-	
— , P., Værtshuusholder	783.	foged	132.
— , Stephen, hans Enke og		Postvæsenet	281, 856.
Intestatarvinger	212.	Poulsen, K. C., Kjøbmand	582.
Kammeradvocaten 132, 760, 856, 908, 921.		Puch, G. H., Sadelmagermester	389.
Kjøbenhavn's Magistrat	908.	Naahauge, N., Skibscapitain	856.
Kofoed, H. P., forhenv. Bedstemand		Naben, Julius, Greve	655.
paa Dampffibet „Eideren“	856.	Naben-Lewekjan, Kammerherre	829.
Kolb, Annas P., hans Fallitbo	115.	Nasmussen, Lars, Gaardbestyrer	298.
Krøyer, Jacob, Kjøbmand	532.	Neimann, C. D., Particulier	131.
Kudsfeller Als, Søren Nielsen, Fæste-		Nevsdek, Gaardeier	283.
gaardmand	159.	Nobe, Havnecontrolløur	835.
Kuhn, A. C. H., Kuffenbager	531.	Nobian, N. S., Fragtmand	281.
Landsession, Sors Amts	149.	Nothe, A. B., Lieutenant i Søetaten	856.
Lerche, Hans Christian, Bogbinder-		Schjelle, Otto Sørensen, Bogumand	
svend	328.	og Postholder	531.
Levinsen, Procurator	324.	Schmidt, Lauritz, Apotheker	324.
Linberg, Christen, Gaardmand	522.	Schon, Toldoppebørjelscontrolløur	86.
Lose, Th., Materialist	142.	Schrader, Forpagter	565.
Lund, J. J., Kjøbmand	293.	Severinsen, Anders, Arvesæstegaard-	
Maldola, N. C., Procurator	889.	mand	131.
Meyer, B. A. & Søn, Kunst- og		Skibsted, Proprietair	872.
Papirhandlere	889.	Smed, Peber Hansen, Parcellist	298.
— , Henrik, Igl. Lods	177.		

	Pag.		Pag.
Sogneforstanderskabet for Stege Land- fogd	875.	Thomasson, Josaphat, Selveierbonde	193.
Sommer, Frith Stephanus Emil ..	149.	Thorarensen, Jon. Fr., Student	193, 844.
Sporon, G., Grosserer	299.	Thorsteinsen, Th., Kjøbmand	299.
Stiftsøvrigheden over Aarhus Stift	63.	Toldbøvesenet	921.
Stilling, Jacob, Kjøbmand	283.	Udskrivningsbøvesenet	149, 328.
Storm, Proprietair	274.	Willadsen, Peter	522.
Sønderfjoe, Exam. juris	532, 533.	Wilsøet, H. & F. C., Materialister	142.
Sørensen, P. D., Kjøbmand	755.	Zenthen, C. F. & Comp. Handels- huus	532.
Tegtmeyer, Georg Christian, Senator	533.	Zornstrup, Apotheker	142.
Teisen, Forpagter	55.	Drum, H. D. M., The- og Kaffe- stjanker	873.
Tengnagel, H. Fabricius de, Pro- prietair	632.		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Augmann, see Engmann.		Andreasen, Andreas Peder	182.
Almind, Jens Henrik Frands	491.	— , Karen, Hundstofts Hustru	795.
Andersbatter eller Andersen, Karen	398.	— , Karen Marie, P. Christen- sens Hustru	182.
— , Laurine	726.	— , Ole eller Oluf	795.
— , Maren, S. Nielsens Enke	695.	Aquavit, see Jens Chr. Christensen.	
— , Sophie	790.	Aridsen, Lauritz Peter	410.
Andersen, Christen	273.	Aristen, Christine Caroline	310.
— , eller Gjesfug, Christen ..	457.	Bahl, see Lars Nielsen.	
— , Hans	332, 551.	Baß, Mouritz eller Moust Christensen	436.
— , Hans Christian	687.	Basje-Jens, see Randleb.	
— , Jens	174.	Baumann, Hansine Petrea	851.
— , Jens Mathias	287.	Bennebsen, Jens Christian	515.
— , Jesper Ole	733.	Bergstrøm, Frederik Wilhelm Johan	179.
— , Lise eller Ane Cecilie Elisa- beth Marquard, Thomsens Hustru	58.	Beseler, Marie Dorothea Johanne, Muummanns Hustru	372.
— , MarieMargrethe, Thomsens Enke	707.	Bjerre, see Jensen.	
— , Niels	186.	Blieffernicht, Jacob Heinrich	641.
— , Niels Peter	467.	Bloch, Schack Ulrik	409.
— , Peder Christian	842.	Boel, see Jensen.	
— , Peder Christian eller Chri- sten, ogsaa kaldet Plougstrup	534.	Borch, Niels Jermin	795.
— , Peter Christian	76.	Brandt, Caroline Cathrine	851.
— , Søren	60, 860.	— , Peder Jensen	851.
Andersson eller Andersen, Niels ..	186.	Brodersen, Christian Wilhelm	262.
		Brokjøb, see Rasmussen.	
		Buchholst, Niels Mortensen	665.

	Pag.		Pag.
Bubbinge, Peter Christian Olsen eller Christensen	173.	Damgaard, Inger Marie Christiane, Petersens Hustru	551.
Burghel eller		Danielsen, Daniel	484.
Burkal, Christen eller Christian Johansen	315	David eller Davids, Johan Chr. Friederich	215.
— , Peder Johan	315.	Debo, Sorgen Marker	20.
— , Peder Mikfelsen	665.	Dimou, Johannes Jensen	232.
Busch, Sorgen	303.	— , Jens Jensen	232.
Bøss, see Nielsen.		Dyrlund, Ole Ferdinand	150.
Christensbatter, Ane, Bats Hustru ..	436.	Dyssen, Laust	556.
— , Ane Marie, Johansens Hustru	866.	Eileren, Hans	438.
— , Johanne Marie, N. Madsens Hustru	744.	Eilergaard, Christian Ludvig	478.
— , Mette Marie	661.	Eliasson, Christian	614.
— , eller Christensen, Maren, P. Nielsens Hustru	795.	Engmann, Charlotte	672.
Christensen, Ane, D. Hansens Hustru	420.	Falk, Peter Christian	734.
— , Carl, ogsaa kaldet Carl Chr. Hansen	809.	Finnmann, Ane Kirstine Marie, Bennebsens Hustru	515.
— , Christopher	361.	Frederiksbatter, Christiane Adolphine, kaldet Gramkov	664.
— , Hans Sorgen	92.	Frederiksen, Rasmus	340.
— , Jens Christian	287.	Friederichsen, Peter	637.
— , Jens Christian, ogsaa kaldet Jens Aquavit	823.	Gaansager, Jens Lauridsen, ogsaa kaldet Jens Lassen	415.
— , Johanne Margrethe	782.	Gammel, Jens Christensen	776.
— , Niels	136, 420.	Garber, Jens Nielsen	321, 322.
— , Peder	839.	Geil, Christen Pedersen	795.
— , eller Christiansen, Peder ..	182.	Generalfiskalen	196, 746.
Christiansbatter, Annike, S. Peder- sens Hustru	419.	Gjesing, eller Anderfen, Christian.	457.
Christiansen, Hans	454.	Goderim eller Gorim, Ane Marie Pedersbatter, Andersens Hustru	15.
— , Johan Peter	905.	Gotfredsen, Niels eller Niels Wil- helm Carsten	103.
— , Peder	182.	Gramkov, see Frederiksbatter.	
— , Peter	361.	Grettrups Hustru, see Pedersbatter.	
Claßen, Johann Heinrich Conrad ..	545.	Grønholt, Caroline Cathrine, sødt Brandt	851.
Clausen, Lauritz	653.	Gudmundsøn, Gudmundur, ogsaa kaldet Rikur	460.
Colding, Johanne Sarine Elisabeth, Erthmanns frakkilde Hustru	899.	— , Sigurdur	614.
Conradsen, Ane Marie	427.	Gundersen, Niels Christian	726.
Dahl eller Hansen, Caroline Kirstine, ogsaa kaldet Nævedale Line	588.		

	Pag.		Pag.
Hallumhebe, Jeppe Jensen.....	795.	Henricksen eller Henriksen, Caroline	752.
Hambberg, Jens Peter Sevel... 1,	329.	Henrichsen, Carl Wilhelm.....	539.
Hanisch, Rudolph.....	705.	Henricksen, Carl.....	374.
Hansbatter, Ane, Madsens Hustru.	374.	—, Joen.....	897.
—, Ane Dorthe Mathilde Mar-		Hey, Andreas Simonson, kaldet Kjør-	
toline, Olsens Hustru....	374.	tinge.....	851.
—, Bobil Kirstine, S. Ander-		Hjelm, Hans Pedersen eller Peteresen	153.
sens Hustru.....	476.	Hillebrandt, see Pallesdatter.	
—, Maren.....	504.	Hjöllund, Peder Graversen.....	894.
—, Maren Kirstine.....	83.	Hodge, Benjamin, alias Peter.....	356.
—, Mariane.....	821.	Holm, Christiane, Luuds Hustru... 410.	
— eller Hansen, Rasmine Chri-		—, Hans eller Hans Sørensen. 464.	
stiane.....	271.	—, Carl Helmer.....	586.
Hansen, Ane Berthelene, S. Peder-		—, Theodor.....	892.
sens Hustru.....	534.	Holmblad, Fosba From.....	539.
—, Ane Magrethe.....	887.	Hultmann, Christian.....	851.
—, Anders.....	681.	Hundstoft, Søren Hansen.....	795.
—, Carl Christian, ogsaa kaldet		Husbond, Lars Pedersen.....	763.
Carl Christensen.....	809.	Hvass, Anders Thomsen.....	427.
—, Caroline Kirstine, kaldet		Hvi, Jens Peder Lauritzen.....	884.
Dahl eller Røvedale Line. 588.		Hvierup, Svend Peter.....	734.
—, Christen.....	751.	Høisund, Johan Christian Gotfred . 8.	
—, Elsebeth eller Elisabeth Kir-		Jacob, Niclausen.....	773.
sine.....	20.	Jacobsen, Andreas Martin.....	347.
—, Frederik.....	824.	—, Hans Peter Adolph.....	731.
—, Hans.....	20, 520.	Jensbatter, Ane Margrethe.....	318.
—, Hans Jørgen Lars.....	292.	— eller Jensen, Caroline, Han-	
—, Hans Peter.....	675.	sens Hustru.....	519.
—, Jens.....	476, 824.	—, Ellen, S. Olsens Hustru. 43.	
—, Jens Ludvig, med Tilmavn		— eller Jensen, Ellen Kirstine.. 665.	
Peulcke.....	677.	—, Karen.....	344.
—, Johannes.....	665.	—, Kirsten, D. Johannsens Hu-	
—, Lars.....	661.	stru.....	689.
—, Mads.....	374.	—, Maren, L. Pedersens Enke 269.	
—, Ole.....	420.	Jensen eller Jensbatter, Caroline,	
—, Oline Marie.....	220.	Hansens Hustru.....	519.
—, Peder Thystrup.....	40.	—, Christen, kaldet Boel.....	795.
—, Peter, ogsaa kaldet Peter		—, Christian.....	207.
Ugle.....	184.	—, Esse Marie.....	391.
—, Rasmus.....	306, 504.	—, Gjertrud, Kirstine, Drejers	
Hass, Ludvig Daniel.....	38.	Hustru.....	681.
Heidenheim, Emilie Edel.....	190.	—, Hans Jacob.....	728.
Heidens Enke, see Ræsse.			

	Pag.		Pag.
Jensen, Jens	374.	Jørgensen, Hans	593.
— , Jens Baltzer	447.	— , Jens	167.
— , Jens Peter	110.	— eller Holdt, Jens	237.
— , Jeppe	410.	Kaaberholm, Christen Nielsen	606.
— , Johanne Marie	406.	Kamstrup, Jens Peder Pedersen	145.
— eller Munk, Johannes	457, 524.	Kastrup, Niels Christensen	917.
— , Karen Marie	76.	Kifir, see Gudmundsøn.	
— , Kirstine Margrethe	20.	Kjær, Peter Vinkel	813.
— , Lars	20, 590.	Kjærtinge, see Hey.	
— , Lauritz	597.	Kloe, Hans Pedersen	396.
— , Niels	517.	Knudsen, Frederik	353.
— , Niels Christian	218.	— , Frederik Ernst Wilhelm	238.
— , Niels Sørensen	640.	Kock, Johan Frederik	641.
— , Peder	20, 302.	Koefoed, Mads	41.
— , Peder, kaldet Bjerre	33.	Kofoed, Lene eller Helene Kirstine	141.
— , Peder Christian	188.	Kuhre, Signe Kirstine Margrethe	481.
— , Peder, kaldet Nordosi	222.	Kure, Anders	11.
Jeppeesen, Hans	374.	Kerichen, Christiane Marie	883.
Jesperesen, Frederik	79.	Karsbatter, Birthe, Jensens Hustru	374.
— , Johan	79.	— , Else, Høis Hustru	884.
Jngvorsen, Ole, ogsaa kaldet Riis- berg	499.	— , Johanne, Pedersens Enke	687.
Johansbatter, Ane Kirstine	211.	— , Kirstine Marie	763.
— , Marie Kirstine, ogsaa kaldet Marie Berg	684.	Karsen, Ane Marie	154.
— , Mathilde Christiane Amalie, Brodersens Hustru	262.	— , Hans Jørgen	101.
— eller Johansen, Ane Mette Kirstine	665.	— , Martin eller Martin Chri- stian	587.
Johansen, Ditlev	689.	— , Niels	186, 374.
— , Jens	137.	— , Niels Peter	117.
— , Niels	13.	Kassen, Jens, kaldet Gaansagger	415.
Johsen, Niels Peter	114.	Kau eller Lou, Hans Peter eller Pe- ter Hansen	56.
Jomton, Johan Jørgensen	196, 746.	Kaugesbatter eller Lauridsbatter, Ane, Mathiesens Hustru	795.
Jonasen eller Jonassen, Andreas	164.	Lauridsbatter, Boldborg Marie, Lun- dehusteds Hustru	795.
Jønsøn, Bengt	404.	Laursen, Andreas	736.
— , Cinar	614.	Lausen eller Lausten, Kauf	871.
Jørgensbatter, Johanne Marie	344.	Leer, Johan Ferdinand van der	581.
— , Karen	593.	Lesse eller Læssøe, Hulda Camilla Bernharbine, Heibens Hustru	230.
Jørgensen, Bent	410.	Levy, Moses	124.
— , Christopher	879.	Lind, Lars Christensen, med Til- navn Pot	518.
— , Christopher Emil	731.		
— , Frederik Julius	508.		

	Pag.		Pag.
Rund, Anders Hansen	410.	Rundt eller Jensen, Johannes	.457, 824.
— , Ane Cathrine, Burkals Hustru	665.	Muurmann, Georg Fr. Heinrich	
— , Jacob Holm	310.	Theodor	372.
Rundehested, Søren Chr. Sørensen	795.	Møller, Anker eller Anker Anthoni	392.
— , Christen Pedersen	795.	— , Claus Mogensens	649.
Rundestryd, Rasmus Hansen	511.	— , Niels Michael Christensen	35.
Ryng, Jacob	678.	Mørdrup, Niels Jørgensen	502.
Ryster, Jensine Christine	50.	Nicolaisen, Ane Marie	774.
Rørke, Christian Jensen	719.	Nielsbatter, Ane, Nielsens Enke	199.
Røssøe, see Løse.		— , Karen Marie, Nielsens eller	
Rødsbatter, Barbara	474.	Thuesens Hustru	629.
Rødsen, Christen	374.	— , Jønger, Heys eller Hjerting-	
— , Lars eller Laust	813.	ges Hustru	851.
— , Peder	434, 521.	Nielsen, Alfred Emil Oscar	359.
Rmanuel, Marie Josephine eller Chri-		— , Anders Christian	401.
stophine	449.	— , Annette Eleonora Poulne	
Rarcker eller Marker, Bobil Kirstine	156.	Christiane Margrethe	749.
Rarter Jensen eller Marcussen, Hans	749.	— , Christen	420.
Rarquard, see Andersen.		— , Hans	641.
Rathiasen, Jens	287.	— , Hans Christian	549.
— , Niels	430.	— , Jens Rasmus	734.
Reing, Hans Henrik eller Hans		— , Jeppe	762.
Henrik Rathiasen	361.	— , Johanne Christiane	724.
Reibgaard, Jens Christian Nielsen	738.	— , Jørgen	18, 429.
Reichelsen, Simon Henrik	174.	— , Lars, kaldet Vahl	361.
Reikkelsbatter, Kirsten, Jøppesens		— , Niels	585, 916.
Hustru	374.	— , Niels Jørgen, kaldet Vøs	156.
Reikkelsen, Hans	361.	— eller Størring, Niels Tho-	
Reogensens Hustru, see Pedersbatter.		masen	603.
Reoldt, Hans eller Hans Christian	103.	— , Peder	53, 206, 305, 795.
Reortensen, Ane Kirstine, Hansens		— , Rasmus	103.
Hustru	665.	— eller Thuesen, Søren	629.
— , Axel, ogsaa kaldet Valbemar	660.	— , Wilhelmine	199.
— , Christian	342.	Reisen, Carsten Andreas	812.
— , Hans	777.	— , Frih Anthon	758.
— , Jeppe	122.	Reidberg, Carl Ludvig	345.
— , Laurids eller Laust	701.	Reidøst, see Jensen.	
— , Morten Jensen	710.	Reiling, Johanne	223.
— , Ole Christian	287.	Reiling, Hans Christensen	125.
— , Thøger	470.	Reisen, Hans	420.
Reuhlig, Diderik Martin Julius	433.	Reisbatter, Birthe Marie, Nielsens	
Reulbab, Emilie Caroline, Jacob-		Enke	790.
sens Hustru	731.		

	Pag.		Pag.
Olsen, Frederikke Wilhelmine Marie	676.	Petersen, Bertel	649.
— , Hans	43.	— , Carl	726.
— , Hans, ogsaa kaldet Drøsbjerg	641.	— , Hans	551.
— , Niels	204, 361.	— , Jens	508, 603.
— , Ole Peter	495.	— , Knud Frederik, kaldet Bidst.	470.
— , Rasmus	879.	— , Niels	117, 679.
— , Thomas Johan	490.	— , Sophus Julius Laurentius	265.
— , Thora Marie, H. S. Kulsviers Hustru	398.	— , Søren Peter	57, 341.
— , Ulvrid Johannes	313.	Peulcke, see Hansen.	
Olsen, Anders	444.	Bidst, see Petersen.	
Ovesbatter, Ane Kirstine	741.	Plougstrup, see Andersen.	
Ovesen, Christen	741.	Pot, see Lind.	
P allesbatter, Katrine eller Mette Cathrine	723.	Poulsbatter eller Poulsen, Ane Cathrine	60.
Pedersbatter, Ane Dorothea eller Dorte, Gretttrups Hustru	486.	Poulsen, Ane Marie	332.
— , Antalia	636.	— , Florentine Mariane, Hultmanns Hustru	851.
— , Ingeborg Kirstine, Mogensens Hustru	50.	— , Julius Waldemar Theodor	550.
— , Karen, Jensens Enke	425.	— , Laura Sophie Andrea, Hultmanns Hustru	851.
— , Malene eller Nille, Jensens Hustru	374.	Prammand, see Pedersen.	
Pedersen, Andreas	182.	Præger, Ferdinand	600.
— , Christen	661.	R audlev, Jens Nielsen, kaldet Basse Jens	629.
— , Christian	728.	Rasmusen, Anders Christian	14.
— , Graves	617.	— , Hans	659.
— , Hans	199, 307, 431.	— , Jens, kaldet Brotsjøb	2.
— , Hans Christian	75.	— , Ole	641, 795.
— , Hermann	534.	— , Peder	717.
— , Jens	307, 361, 603.	— , Søren	907.
— , Ingeborg	914.	Reese, Marie Christine Elisabeth, Nijsens Hustru	812.
— , Jørgen	914.	Richter, Anthon	569.
— , Kirsten eller Christine	400.	Niis, Jørgen Hansen	20.
— , Lars	499.	Niisberg, see Ingvorsen.	
— , Niels	117.	Nyberg, Erik Jensen eller Jønsson	47.
— , Niels Johan Frederik	93.	Nøediger, Justus Heinrich	641.
— , Peder	627.	S chubarth, Herman Chr. Henrik	238.
— , Søren, kaldet Prammand	579.	Schmidt, Anton Joachim Nicolai	31.
— , Thomas	695.	Simonson, Christian Henrik	868.
Peter, see Hodge.		Staabe, Rasmus Jensen	318.
Petersen, Anders	510.	Stjelstrup, Jens Hansen	728.

	Pag.		Pag.
Striver, Søren Sørensen	470.	Sørensen, Søren Andersen	168.
Sonne, Stine	156.	TambrinÉ, Adriane Agnes	449.
Sparre, Niels Hjerfing	851.	Tierkildsen, Anders eller Andreas .	112.
Steenjen, Jens	886.	Tjollstrup, Niels Peter eller Peter	
Steffensen, Frederikke	602.	Nielsen Bonstid	353.
Storring, Niels Thomasen, ogsaa		Thomasdatter, Karen, Andersens eller	
kalbet Nielsen	603.	Carlsens fraskilte Hustru	335.
Styh, Hans Christopher Frederik .	229.	Thomasen eller Thomsen, Peder .	235.
Svendsjen, Anders	659.	Thuesen eller Nielsen, Søren . . .	629.
— , Caroline Margrethe, Spar-		Thøgersen, Peder eller Peter	81.
res Hustru	851.	Toftehuus, Niels Christian	439.
— , Hans	404.	Tvede, Hans Rasmusen	567.
— , Peter Johan eller Johan			
Peter August	267.	U gle, see Hansen.	
— , Poul	469.		
Svendsdatter, Maren, Pedersens		V albemar, Arel, ogsaa kalbet Mor-	
fraskilte Hustru	695.	tensen	660.
Svendsen, Anders	734.	Weiland, Andreas	339.
— Christen	445.	Westh, Johan Christian Mahler . .	357.
— , Hans	72.	Wibernup, Peder Christensen	210.
— , Jacob Abildgaard	70.	Wilhelm, Johan	537.
— , Johan	840.	Wistoft, Johan Frederik Wilhelm .	641.
— , Knud	595.	Wolfsenberg, Johan Georg Julius .	572.
— , Niels Christian	487.	Ø røsbjerg, see Olsen.	

Fortegnelse

over de i Sagregisteret benyttede Rubrikker.

- Ager.
Actionsordre.
Afviiisning.
Alimentation.
Apothek.
Appel.
Arv.
Afsurandebrev.
Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterord.
Barns Hensættelse.
Bebrageri.
Betleri.
Beviis.
Blosskam.
Brandstiftelse.
Brandvæsen.
Contract.
Contractsgemaal.
Drab.
Ed.
Eiendomsret.
Embedsmænd.
Eutholdelsesdecret.
Erstatning.
Execution.
Fallit.
Falsk.
Falskmøntning.
Fattigvæsen.
Fideicommiss.
Fogedforretninger.
Fosterfordrivelse.
Fremmede.
Fuldmagt.
Fæstegods.
Gjentagelse (af Forbrydelser).
Grundloven og andre Forfatningslove.
Havari.
Hittegods (ulovlig Dmgang med).
Hjemviiisning.
Hoer.
Hæleri.
Hævb.
Indiciebeviis.
Indirecte Tyv- og Hælerbeviis.
- Kjøb og Salg.
Løssagtighed.
Løsgænger.
Meened og falsk Forklaring for Retten.
Mølle.
Notariatsforretning.
Næringsbrug (uberettiget).
Omfojninger, Salairer m. v.
Panteret.
Pension.
Politi.
Pressens Brug.
Quaksalveri.
Rebningsspligt.
Rettenes Pleie.
Røveri.
Selvtægt.
Servituter og andre Eiendomsbyrder.
Skatter og Afgifter.
Skov.
Stabsæstelsesdomme.
Stiftelse.
Straf.
Stævning.
Syn og Skjon.
Testament.
Tilregnelighed.
Tilstaaelse.
Told.
Tyveri.
Ubeblibelsesdomme.
Udlæg.
Udsættelse.
Umyndige og Mindreaarige.
Uteerligt Forhold.
Vandvæsen.
Vexel.
Vidne.
Vold paa Gode.
Vold.
Voldgift.
Voldtægt.
Værnepligt.
Vegteskab.
Vefornærmelser.

Sagregister.

Sager.	Pag
En fremsat Uagereception forkastet	889.
Actionsordre.	
En for volbeligt Overfald paa sagesløs Mand under dennes Function som Sogneforstander Tiltalt tillige dømt for at have udffjældt bemeldte Sogneforstander, uagtet det sidstnævnte Forhold ikke udtrykkelig var omtalt i Actionsordren	150
En Tiltalt, der var sigtet for Tyveri og Hæleri, ikke mod sin Benægtelse anseet overbevist om at have gjort sig skyldig heri, hvorefter han for at have deeltaget i at spise en til 8 Sk. vurderet død And, som han vidste, at hans Kone havde fundet og unbladt at oplyse, blev anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 58 og 22 samt § 30, idet det blev antaget, at bemeldte Forhold var indbefattet under Sigtelsen for Hæleri	232.
Antaget, at Udtrykkene i en Actionsordre, ifølge hvilken en Person blandt Andet tiltaltes for volbelig Behandling af sin fraseparerede Hustru, udelukkede den Deel af Tiltaltes volbelige Fremfærd mod hans Hustru, der var foregaaet forinden deres Separation, fra Paakjendelse under denne Sag	464.
Afviisning.	
En Sag, der var anlagt af en Gaardmand mod vedkommende Sogneforstanderskab, fordi dette efter Begjæring af en anden Gaardmand havde i Henhold til Bestemmelserne i et mellem bemeldte Gaardmand indgaaet Fortig og Anordningen af 29de Juli 1846 § 51 foranstaltet en Vandgrøft over førstnævnte Gaardmands Mark oprenset, ex officio afviist 875.	
Paastand om en Sags Afviisning fra den ordinaire Ret, fordi Sagen skulde henhøre under Paakjendelse af en i Aaret 1794 nedsat Commission, forkastet	909.

- Pag.
- En Høiesteretsstævning afvæist, forsaavidt den angik nogle Kjendelser, hvis Appel ikke var bunden til Dommens Paaauke og med Hensyn til hvilke Appellationstiben var udløben før Stævningen udtoges 324.
- En Overrets Dom kjendt uefterrettelig at være, fordi Overretten havde paakjendt Sagen, uanset at den, der, efter den ved Underretten brugte Procedure, maatte betragtes som rette Paagjældende, hverken var stævnet eller havde mødt ved Overretten, hvisfølge den udtagne Overretsstævning burde have været afvæist *ex officio* 193.
- De ergangne Domme tilligemed de forudgaaede Behandlinger i en Alimentations sag *ex officio* kjendte uefterrettelige at være, fordi Lovgivningens Forskrifter om Forligsprøve ikke kunde sees af Politiretten at være iagttagne 389.
- En Sag, hvorunder Tiltalte blandt Andet sigtedes for ikke at have ladet sin Stubsmaalsbog forsynes med fornøden Paategning ved Forandring af Opholdssted, forsaavidt afvæist, da den efter Lov af 10de Mai 1854 § 61 ikke havde *objectum appellabile* for Høiesteret. 18.
- En Sag, hvorunder en Person blandt Andet var tiltalt for at have græst Kreaturer paa Landbeien, forsaavidt afvæist, da bemeldte Forseelse ikke efter Lovgivningen kan medføre en Straf, som er *objectum appellabile* for Høiesteret 101.

Alimentation.

- De ergangne Domme tilligemed de forudgaaede Behandlinger i en Alimentations sag *ex officio* kjendte uefterrettelige at være, fordi Lovgivningens Forskrifter om Forligsprøve ikke kunde sees af Politiretten at være iagttagne 389.

Apothek.

- Forstjellige Materialister, der havde forhandlet Morrison's Piller og herfor bleve sagsgt af en Apotheker, som formeente, at de herved havde gjort Indgreb i hans Næringsret, frivundne, da Sagsøgeren ikke havde oplyst at have nogen ubelukkende Ret til at forhandle bemeldte Piller 142.
- En Tiltalt, der ulovlig havde dispenseret Medicin, anset efter Forordningen af 4de December 1672 § 30 med den der bestemte Mulct, der efter den senere Lovgivning antoges at maatte tillægges Amtssattigkassen 705.

Appel.

- Antaget, at Amtet ikke kan være berettiget til at overbringe den bet ved Lovgivningen tillagte Myndighed til at tage Bestemmelse om Appel paa det Offentliges Vegne til Underbommen, og at en Domsacten paategnet Ratihabition af Indstævningen for det Offentliges Vedkommende maatte blive uden Betydning, navnlig da denne Ratihabition ikke var forkyndt for Tiltalte 777.

Pag.

En Høiesteretsstævning afviist, forsaavidt den angif nogle Kjendelser, hvis Appel ikke var bunden til Dommens Paaanke, og med Hensyn til hvilke Appellationstiden var udløben, før Stævningen udtoges..... 324.

Antaget, at en fra Kjøbenhavns Gjældscommission indanfet Sag angaaende et Beløb af 78 Rdl. 5 Mk. 14 Sk., i Hensøit til Grundsætningerne i Kammerrets-Ordnningen af 18de Marts 1720 og Forordningen af 17de Februar 1774, ikke kunde afvises fra Høiesteret, da Sagen angif Tilbagebetaling af formeentlig for meget erlagt Told..... 760.

En Sag, under hvilken en Tiltalt blandt Andet sigtedes for ikke at have ladet sin Eklusmaalsbog forsyne med fornøden Paategning ved Forandring af Opholdssted, forsaavidt afviist, da den efter Lov af 10de Mai 1854 § 61 ikke havde objectum appellabile for Høiesteret..... 18.

En Sag, hvorunder en Person blandt Andet var tiltalt for at have græsjet Kreaturer paa Landveien, forsaavidt afviist, da bemeldte Forseelse ikke efter Lovgivningen kan medføre en Straf, som er objectum appellabile for Høiesteret..... 101.

Billiget, at Overretten i et Tilfælde, hvor et blandt Andet for Barnevord og Fosterfordrivelse tiltalt Fruentimmer ved Underrettsdommen var med Hensyn til den første Forbrydelse friunden for videre Tiltale og med Hensyn til den anden tillagt puur Frisindelse, og hvor Dommen ikke kunde ansees appelleret paa det Offentliges Begue, forsaavidt denne Deel af Sagen angif, alene havde afgjort det Spørgsmaal, om Frisindelsen for Barnevord ikkun burde være for videre Tiltale..... 763.

Arv.

En Arving, der ikke havde meldt sig i Arveladerens Bo, kjendt berettiget til af en Medarving at erholde udbetalt det Beløb, som denne havde erholdt udlagt mere i Arv, end der vilde være bleven udlagt ham, dersom forstuvante Arving havde gjort sin Ret gjældenbe i Boet, uanset at mere end 15 Aar vare forløbene efter Arveladerens Død..... 655.

Afurancefvig.

En Brandstifter og tvende i Ildspaaføttelsen Meddeefagtige dømt tillige for Afurancefvig, idet de før Branden havde forstuffedt asureret Gode 20 (jfr. 27, 29 og 30).

En Tiltalt dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. § 53, for efter Ildbranden at have tilladt, at nogle Gjenstande bragtes til hendes Bolig, fordi det ikke maatte vides, at de vare frelste fra Branden 20 (jfr. 27, 29 og 30).

En Tiltalt, der forsætlig havde lagt Dølgemaal paa noget hende og hendes Mand tilhørende Døftetsi og Linneb, som beroede hos en Pant-haver paa den Tid, da Ildbrand fandt Sted paa deres Bopæl, for at Børdien af disse Gjenstande ikke skulde afgaae i Afuranceerstatningen,

anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 53. Hendes medtaltte Mand
 frifundet for Actors videre Tiltale, da det ikke imod hans Benægtelse
 anfaaes tilstrækkeligt godtgjort, at han ved at umblade at opgive det
 ovenberørte Dækketsi og Linned havde tilsigtet at besvige Udsurancesfor-
 eningen 593.

Barnes fødsel i Dølgemaal og Fosterermord.

En Tiltalt, der havde født i Dølgemaal og strax efter Fødselen dræbt
 Barnet, anseet efter Lovens 6—6—7 og 8, jfr. Forordningen af 4de
 October 1833 § 10 220.

En Tiltalt, der tre Gange havde født i Dølgemaal og ladet Børnene
 javne den Pleie, uden hvilken de maatte omkomme, straffet med Hensyn
 til det ene Barn, der var nægte, efter Lovens 6—6—8, jfr. 7, og med
 Hensyn til de tvende andre Børn efter Forordningen af 4de October
 1833 § 10, cfr. § 6, samt Analogien af Lovens 6—6—7 695.

En Tiltalt, der, efterat være overrasket af Fødselen, strax besluttede at
 affive Barnet og qvæle det, straffet efter Lovens 6—6—7 724.

En Tiltalt, for at have qvælt sit nysøbte Foster, dømt efter Lovens 6—6—7,
 og Barnefaderen, der havde opfordret hende dertil, efter Forordningen
 af 4de October 1833 § 26, jfr. § 10, 3die Membrum 310.

En Barnefader, der havde ombragt det nysøbte Foster, i Henhold til For-
 ordningen af 4de October 1833 § 6, 3die Membrum, dømt efter § 10, 3die
 Membrum, jfr. Lovens 6—9—1 og Forordningen af 24de September 1824. 332.

En tiltalt Mandsperson anseet for uforsvarligt Forhold med Hensyn til
 et nysøbt Barn, hvilket han efter sin Paastand anfaae for dødt, med en
 efter Lovgivningens Analogi lempet Straf 392.

En Tiltalt straffet for efter sit Barns Fødsel at have viist en høist util-
 børlig Fremgangsmaade med Hensyn til dets Behandling..... 83.

En Tiltalt anseet med Straf for efter Fødselen at have forladt sit Barn
 i en hjælpeløs Tilstand 332.

En Tiltalt, der paa en uforsvarlig Maade havde forsømt at anvende de
 Midler, hvorved Fosterets Liv mulig kunde have været reddet, anseet
 med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf 406.

Et tiltalt Fruentimmer, der Intet havde foretaget sig for at forvisse
 sig om, hvorvidt de af hende fødte Tvillingbørn ved tilfaldt Hjælp
 maatte kunne bringes til Live, og tillige havde forbulgt deres Fødsel
 og skjult dem paa et saadant Sted og i en saadan Tid, at deres Død
 maatte være paafulgt, hvis de ved Fødselen havde havt Liv, idømt en
 arbitrair Straf. Hendes for Deelagtighed i denne Forbrydelse medtil-
 talte Moder ligesledes idømt en arbitrair Straf..... 449.

Barns Henlæggelse.

En Tiltalt, der havde født i Hemmelighed og derefter hentagt Barnet

Pag.

paa et affides Sted, efter Lovens 6—6—10, 1ste Membrum, tilfunden at have sit Piv forbrudt 230.

Bedrageri.

En Tiltalt, der sigtedes for paa bedragerist Maade efterhaanden at have tilvendt sig fra en Anden Summer af i Alt c. 1,600 Rdl. derved, at han benyttede sig af dennes Overtro, frifunden for videre Tiltale af Mangel paa fuldt Beviis, hvorhos han heller ikke fandtes at have paa- draget sig criminelt Ansvar derved, at han ifølge sin egen Forklaring havde modtaget Pengene til Laans, uagtet han ved Modtagelsen var sig bevidst, at han ikke havde nogen rimelig Udsigt til at betale dem tilbage 809.

En Tiltalt, der hos mange Handlende havde skaffet sig Varer uleverede, uden at betale dem, efter Totaliteten af de fremkomne Oplysninger antagen overbevist om svigagtig Hensigt og dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, cfr. §§ 41 og 43..... 329.

En Tiltalt, der, under Foregivende af at være en anden Person, i en Erebiemands Navn havde erholdt nogle Varer uleverede paa Credit hos en Haandværker, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 41. 273.

To Tiltalte, der ved urigtige Foregivender havde fornaaet en Bager til paa Credit at ulevere dem en Deel Brød, som de derefter folgte uden at betale Bageren, ansete efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, jfr. § 1 915.

En Tiltalt, der under det urigtige Foregivende at være sendt af en Anden havde deels søgt at erholde og deels virkelig erholdt flere Kasser Cigarer uleverede af forskellige Handlende, ansete efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 41 og 80..... 520.

En Tiltalt, der havde indfundet sig i et Bageri og der ved et urigtigt Foregivende tilvendt sig en Brødepande med en Steg, ansete efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, jfr. § 1 899.

Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 41 endvidere idømt..265, 307.

Straf for foregaaende og efterfølgende Meddeelsagtighed i Bedrageri idømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 21, 22 og 41... 508.

To Tiltalte ansete for efterfølgende Meddeelsagtighed i Bedrageri efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 22 og 41..... 515.

En Tiltalt, der havde tilintetgjort et af ham selv underskrevet Document, for derved at berøve Bedkommende det skriftlige Beviis for deres lovlige Forbringer paa ham, ansete efter Forordningen af 11te April 1840 § 42, jfr. § 1 93.

En Tiltalt, der under en Udlægsforretning hos ham urigtigen havde foregivet, at nogle Gjenstande tilhørte en anden Mand, hvilket dog ikke blev til Hindrer for at Udlæg gaves deri, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 42 og 80. Bemeldte anden Mand, der for Fogdens

- Fuldmægtig, dog nbenfor Protocollen, havde foregivet, at Gjenstandene tilhørte ham, anseet straffylbig efter de samme Lovbud... 20 (jfr. 25 og 31).
- En Frammand paa Gubena, der havde tilvendt sig noget af Lasten, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, cfr. § 1, og en Medstybig efter de samme §§er, cfr. § 21. En Tjenestefarl, der maatte antages at have handlet efter Huusbondens Ordre og isvrigt ikke at have havt nogen bestemt Forestilling om det Ulovlige i sit Forhold, derimod frisunden for Actors Tiltale, dog med Paalæg af Actionens Omkostninger 287.
- En Tiltalt, der havde forlangt at bese et Uhr, som en Tilstedeværende falsk, og som derefter, da Uhret blev ham leveret, benyttede sig af Leiligheden til at tilvende sig det, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 eller i alt Fald jammes Analogi..... 871.
- En Tiltalt, der efter Anmodning af en Anden havde indløst et af denne til en Trediemand pantsat Uhr, hvilket Tiltalte derefter afhænde, dømt efter Forordningen af 11te April 1810 § 43, da hans Forklaring om af Cieren at være bleven bemyndiget til at sælge Uhret efter Sagens Oplysninger maatte forkastes 736.
- En Tiltalt, der havde pantsat en Obligation, som Cieren havde leveret ham med Fuldmagt til paa sine Vegne at optage Laan paa den eller afhænde den, og til eget Brug anvendt det Beløb, som han erholdt til Laans paa Obligationen, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, jfr. § 41 649.
- En Kone, der havde pantsat nogle Gjenstande tilhørende en Mandsperson, med hvem hun levede sammen, dømt for Bebrageri, uden at det, paa Grund af de Tiltalte isvrigt overbeviste Forbrydelser, fandtes nødvendigt at afgjøre, om dette Bebrageri maatte være at hense under Forordningen af 11te April 1840 § 43 eller § 50 707.
- En Tiltalt, der med Gaardbestyrers, men uden Cierens Tilladelse, havde tærstet og tilegnet sig nogen Rug, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 374 (jfr. 386 og 387).
- En Tiltalt, der havde beholdt en laant Sæl og oversmurt Cierens Mærke paa den, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43. .374 (jfr. 388).
- En Tiltalt, der havde tilegnet sig og bortbyttet et Uhr, som han havde laant af en Anden, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43. .347 (jfr. 351).
- Straf for Forbavnsning af laante Gjenstande fremdeles idømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 588, 763.
- En Tiltalt, der sigtedes for at have villet tilegne sig en laant Pibe, frisunden, da hans Forklaring om, ei at have havt til Hensigt at beholde den, efter samtlige oplyste Omstændigheder ikke turde forkastes 33.

Ag.

- En Tiltalt, der sigtedes for at have villet tilegne sig nogle laante Gjenstande, ikke overbevist herom, men frifunden for Actors Tiltale 18.
- En Tiltalt, der havde disponeret over nogle laante Meubler, der under visse, endnu ikke oplydte, Betingelser skulde blive hans Eiendom, anseet skyldig i et strafbart Forhold 35.
- En Tiltalt, der ved et Skadesløsbrev havde givet Panteret i samtlige sine faste og værlige Eiendele, og som derefter uden Pantecreditorernes Samtykke havde afhændet en stor Deel af sit Løssøre, efter Pantfætningens Bestaandighed og de øvrige Omstændigheder frifundet for Actors Tiltale. 556.
- Straf for dobbelt Pantfætning og Afhændelse af pantsat Gods idømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 . . . 215, 603, 795 (Nr. 1) og 894.
- En Tiltalt, der ved egenraadig Afjærb havde understøttet en af en Medtaltalt foretagen ulovlig Afhændelse af pantsat Gods, efter Lovgivningens Grundfæstninger anseet med en arbitrair Straf. 603.
- En Tiltalt, der havde borttaget to Vinbueskarme fra et Huus, efterat der var gjort Udlæg i Huset, og dette Udlæg var blevet ham forkyndt, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 20 (jfr. 22).
- En Tiltalt, der havde bragt nogle ublagte Gjenstande tilfide, for at undbrage dem fra Auctionen, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 43. 744.
- Straf for ulovlig Disposition over ublagt Gods efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 endvidere idømt 318, 733.
- En Tiltalt, der havde pantsat 2 ham tilhørende Panteobligationer, hvori en Creditor havde gjort Arrest, og udslebt en Proforma-Panteobligation for at hindre Creditorerne fra at gjøre Execution i hans Bo, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 43 og 55 641 (jfr. 647).
- En Contoirist, der havde modtaget og quitteret for nogle til hans Principal indbetalte Penge, hvilke han derefter selv beholdt og forbrugte, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 44 8.
- En Herredsjuldmægtig, der til eget Brug havde anvendt Pengesummen, der vare indbetalte til ham til dermed at dække Gjæld til Overformynderiet og Politikassen, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 44, sammenholdt med § 69 235.
- En Tiltalt, der for sin Mester havde oppebaaret et denne tilkommende Bølsb og deraf til sine egne Fornødenheder anvendt circa 5 Rdl., som han ikke saae sig istand til at erstatte, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 44, jfr. § 43, samt § 41 438.
- En Tiltalt, der til eget Brug havde anvendt Penge, som han havde paa- taget sig at aflevere, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 44, jfr. §§ 41 og 1 776.
- En Tiltalt, der havde taget Syge under Cuur for Betaling og i Forbindelse

- dermed brugt overtroiske Kunst, anseet efter Loven af 3die Marts 1854 og Forordningen af 5te September 1794 samt Forordningen af 11te April 1840 § 46 223. Pag.
- En Tiltalt, der i flere Aar havde gjort en Næringsvei af at spaae i Kort, anseet med en arbitrair Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, jfr. § 50, da hendes Forhold ikke ligefrem kunde henføres under Forordningens § 46 486.
- En Tiltalt, der ved Obligation havde pantsat samtlige sine Eiendele, og som derefter uden Panthaverens Samtykke havde afhændet en Deel af disse, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 50, da det fandtes antageligt, at han ikke havde handlet i bestemt svigagtig Hensigt eller med Bevidsthed om, at Panthaveren vilde lide noget Tab 653.
- En Tiltalt, der havde pantsat et hende laant Skjort, efter Sagens samtlige Omstændigheder ifkun dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 50. 723.
- En Tiltalts Forhold med at have disponeret over ublagte Gjenstande, efter de dermed forbundne formildende Omstændigheder henført under Forordningen af 11te April 1840 § 50 318.
- Et tiltalt Fruentimmer, der af en Mandsperson havde modtaget Løi til at sye ham nogle Klæder af samt Søløn, men havde solgt Klæderne og beholdt Pengene, ikke funden skyldig i egentligt Bedrageri, da bemeldte Person havde havt legemlig Omgang med hende og derfor lovet hende Betaling, som han ikke havde erlagt, hvortil kom, at hun paastod, at han havde samtykket i, at hun beholdt Løiet. Da dette Samtykke imidlertid i alt Fald først var givet, efterat Tiltalte havde solgt Klæderne, blev hun anseet med en arbitrair Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 50 474.
- En Tiltalt, der ved et Gavebrev havde overdraget sin 17aarige Søn sine Eiendele, efter hvad der ifølge de oplyste Omstændigheder maatte antages, i det Niemed at forhindre sine Creditorer fra at søge Fyldestgjørelse i de i Gavebrevet ommeldte Gjenstande, anseet arbitrairt efter Lovgivningens Grundfættninger, jfr. navnlig Forordningen af 11te April 1840 § 55. 168.
- En Tiltalt, der ved en Proformapantsætning havde søgt at hindre sine Creditorer fra at gjøre Execution i en ham tilhørende Usurancesum, straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 55 679.
- En Tiltalt, som i den Hensigt at betage en Creditor Midlerne til at erholde, hvad der tilkom ham, havde forstuet noget af sit Gods og foretaget en Proformaafhændelse, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 55. Den Medtiltalt, der, uden at tilfigte egen Fordeel, havde indgaaet Proformahandelen med ham, dømt efter § 77, jfr. §§ 55 og 21. 420.
- En tiltalt Kone, der, efterat være kommen til Kundskab om Sammenhængen med en af hendes Mand foretagen Proformahandel, havde bi-

- draget til at give den Ubseende af at være virkelig, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 55 og 22 420 (jfr. 424).
- En Tiltalt, der havde forløst en Proformaafhændelse af sit Indbo i den Hensigt at forhindre en Creditor fra deri at søge Dækning for sin Forbring, men som dog ikke derved vilde have betaget Sidstnævnte ethvert Middel til at erholde, hvad der tilkom ham, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 76 og 80, sammenholdt med Grundsætningerne i § 55, med en arbitrair Straf 813 (jfr. 820).
- Nogle Tiltalte, der blandt Andet sigtedes for Proformaafhændelser eller Deelagtighed heri, ikke fundne overbeviste om noget strafbart Forhold. 795 (Nr. 1, 3, 5, 15).
- To Hægtefolk fundne skyldige i et misligt Forhold ved, til Forbeel for to med dem beslagtebe Creditorer, at have disponeret over næsten alle deres rørlige Eiendele paa en Tid, da en tredie Creditor havde paaegyndt en Retsforfølgning mod dem, og Straffen fastsat efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 55. De to medtiltalte Creditorer ikke fundne skyldige i noget strafbart Forhold 420.
- En Tiltalt, der var sigtet for at have gjort sig skyldig i mislig Omgang i Henseende til forskjellige Transactioner, navnlig Afslutningen af et Forlig med en Kjøbmand paa en Tid, da det kunde forudsæes, at denne var insolvent, ikke anseet overbevist om et saadant Forhold, at der fandtes tilstrækkelig Grund til at paalægge ham Strafsansvar 539.
- En Tiltalt, der blandt Andet havde forstuet sit Gods i det Diemed derved at betage sine Creditorer Midlerne til at erholde, hvad der tilkom dem, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 76 og Analogien af § 55, 1ste Punktums sidste Deel 795 (Nr. 1).
- Af forskjellige Personer, der tiltaltes for Meddeelagtighed i det ovennævnte Forhold, Nogle ansete efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 55, 1ste Punktums sidste Deel, samt § 77 og § 21 (Nr. 2, 7, 11 og 13), eller § 22 (Nr. 8 og 14), eller § 50 (Nr. 3, 6 og 9), Andre frifundne (Nr. 4, 10, 12 og 15) 795.
- En Tiltalt, der sigtedes for bebrageligt Forhold eller for at have forlebet eller søgt at forlede Andre dertil, frifunden, da det ikke kunde antages beviist, at han ved de af ham foretagne Handlinger havde tilsigtet at frænke de Vedkommendes Rettigheder 813.
- En Tiltalt, der af en anden Person havde modtaget et Uhr med Kjæbe i den Tanke at beholde det og til Sikkerhed derfor havde givet den anden Person nogle tilbeels værdiløse Gjenstande, som han foregav at være af betydelig Værdi, anseet straffskyldig efter Forordningen af 11te April 1840 § 76 76.
- En forben efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 straffet Tiltalt, der havde modtaget en Gjenstand i Bevaring, uagtet hun antog den erhvervet ved

Bedrageri af en Medtilltalt, der herfor blev straffet efter Forordningens § 76, dømt i Genhold til § 25 efter § 22, jfr. § 77, som for 2den Gang begaaet Hæleri 76.

Betleri.

Straf paalagt efter Forordningen af 21de August 1829 § 4..... 33.

En Tiltalt, der tidligere havde været dømt for 8de Gang begaaet Betleri, for paany at have gjort sig skyldig i Betleri straffet efter Lov af 3die Marts 1860 § 3, jfr. Forordningen af 12te Juni 1816 § 7 210.

Straf for omfattende Betlerier, tildeels forsvæde ved falske Attester, idømt efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 665.

Straf for Betleri endvidere idømt...70, 103 (jfr. 108, 109 og 110), 344, 677, 687, 689, 741 og 884.

Beviis.

Spørgsmaal om en af tvende Contrahenter understrevet Erklæring — faaledes som den Enne paaastod — kunde antages at afgive Beviis for Vedtagelsen af en almindelig Afgjørelse af deres Mellemværende. Dette efter samtlige Omstændigheder benægtet, og Sagens Udfald gjort afhængig af Medcontrahentens Benægtelsesed..... 323.

Spørgsmaal om de til Matriculeringen hørende Documenters Betydning som Beviis i Eiendomstrætter 829.

En Commissionair, der som Hjemmel for Berettigelse til Salair havde fremlagt en Mageffikstecontract, der saavel efter sit Indhold som paa Grund af Contrahenternes Underskrift fremtraadte som en dem begge forbindende Afslutning af Byttehandelen, men mod hvis Betydning som en endelig forbindende Contract betydelige Data dog vare anførte af Contrahenterne, antaget at have oplyst den ham paaahvilende Beviispligt, og Sagens Udfald gjort afhængig af hans Benægtelsesed..... 274.

En Indstævnt frifunden, da Sagsøgeren ikke i Genhold til Lovens 5 -5—3 havde tilveiebragt tilstrækkelige Data til at bevise sin Udkomst til et omtvistet Areal, hvoraf Indstævnte var i Besiddelse..... 829.

Forstjellige Spørgsmaal afgjorte, angaaende hvem af Parterne Beviisbyrden maatte ansees at paaahvile i en Sag, under hvilken en bortleiet Jordlob paa Grund af en i Leiecontracten indeholdt Betingelses Indtræden paaftodes at skulle falde tilbage til Eieren 712.

Bofskam.

En Svigermoder og hendes Svigerføn, der havde haft legemlig Dmgang med hinanden, dømte efter Lovens 6—13—14, 1ste Membrum, jfr. Forordningen af 23de Mai 1800 § 1.....695 (jfr. 701).

To Tiltalte, der ostere havde haft legemlig Dmgang med hinanden, og som efter Kirkebogens Udvisende vare Fader og Datter, men dog selv kun havde betragtet hinanden som Stebfader og Stebdatter, for hvilken

Pag.

Opfattelses Rigtighed der under Eagen var fremkommet en Deel Forordning, ansete efter Lovens 6—13—14, 1ste Led 763.

To Halsjødskende, der havde pleiet legemlig Omgang med hinanden, straffede efter Lovens 6—13—14, 1ste Membrum 726.

Brandstiftelse.

En Tiltalt, der om Natten havde sat Ild paa et Huus, ansete efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 1, uagtet han paastod, at han ikke havde gjort sig nogen Foreskilling om, at han udsatte Beboernes Liv for Fare, og uagtet disse alle bleve reddede 353.

En Tiltalt, hvis Tilstaelse om at have sat Ild paa hans Moders i Maret 1848 afbrændte Hæstegaard, efter de oplyste Omstændigheder ikke kunde antages afgivet i sindeforvirret Tilstand, ansete efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4, jfr. § 5 125.

Straf for Ildspaafattelse deels paa eget deels paa Andens Huus idømt efter Forordningen af 26de Marts 1841 §§ 4 og 5 11, 20 (jfr. 29), 79, 310, 357, 410, 641 (jfr. 645).

En Tiltalt, der ved Løfte om Betaling af vedkommende Ciere havde ladet sig forlede til at sætte Ild paa en Halmstak og nogle Mistbænkevinduer m. m., som vare asfurerede over Værbien, ansete efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 6, jfr. § 5 641 (jfr. 647).

En Tiltalt, der ved Løfte om Betaling havde forlebet en Anden til at sætte Ild paa en ham tilhørende Halmstak, som var asfureret over Værbien, ansete efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 9, jfr. § 6 . . . 641 (jfr. 647).

En Tiltalt, der efter Aftale med en Anden havde ladet sit Huus afbrænde, ansete med Straf efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 9, cfr. §§ 4 og 5 20 (jfr. 29).

En Tiltalt, der ved Løfte om Betaling havde formaaet en Anden til at afbrænde deres Hæstesteder, ansete efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 9, jfr. § 4 361 (jfr. 369).

En Tiltalt for Deelagtighed i en af en Anden udført Ildspaafattelse ansete efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 9, jfr. § 4 641 (jfr. 645 og 646).

Straf for Deelagtighed i Ildspaafattelse fremdeles paalagt 310.

En Tiltalt, der efter Cierens Opfordring havde sat Ild paa et under Bygning værende Skib, ansete i Analogi med Forordningen af 26de Marts 1841 § 4, jfr. § 10. Cieren af Skibet, af Mangel paa tilsvækkeligt Beviis, friunden for Actors videre Tiltale 174.

En Tiltalt, der efter Aftale med en Anden havde afbrændt et denne tilhørende Huus, dømt efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4, jfr. §§ 5 og 10 20 (jfr. 27).

- En Tiltalt, der deels havde efter foregaaende Aftale med Fæsteren været tilfiede paa dennes Fæstlegaard, da der skulde sættes Ild paa samme, for at hjælpe at redde Creatureerne, hvilket han ogsaa udførte, deels havde truffet Aftale med sin Moder om, at hun skulde sætte Ild paa Naboens med deres eget sammenbyggede Fæstested, for at begge Steder kunde brænde, hvilket ogsaa skete, anseet efter Forordningen af 26de Marts 1841 §§ 9 og 11, jfr. § 4. 361 (jfr. 370 og 371).
- En Tiltalt, for Medvirksomhed med Hensyn til Afbrændelsen af en ufuldført Bygning, hvis Opsførelse dog var saavidt fremmet, at Ildspaaføttelsen paa samme maatte gaae ind under Forordningen af 26de Marts 1841 § 4, anseet med Straf efter § 11. 41.
- En Tiltalt, som ved før Branden at modtage nogle af Brandstifterens Effecter ikke kunde antages at have villet medvirke til Ildspaaføttelsen, der ikke dengang var besluttet af Brandstifteren, men kun at have villet leide denne Afgang til ved Besvigelse af Assurancen at gjøre sig Fordeel ved Ildspaaføttelsen, hvis han maatte bestemme sig for en saadan, ikke dømt ligesvem efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 11, men i Henshold til dens Grundfætninger 20 (jfr. 30).
- En Kone, der paa en mindre virksom Maade havde medvirket til Ildspaaføttelse paa et Heude og Mand tilhørende og efter Aftale med ham af en tredie Medtaltalt afbrændt Huus, straffet efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 11, jfr. §§ 4 og 5. 20 (jfr. 30).
- En Tiltalt, der med Hensyn til en af en Anden besluttet Brandstiftelse, hveken havde raadet fra eller til, men lovet at passé paa og komme til Hjælp, naar han saae Ilden, hvilket Løfte han ogsaa holdt, anseet med Straf efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 11, jfr. § 4 . . . 79.
- En Tiltalt dømt efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 11, cfr. § 5 in fine og § 4; Medtaltalte, der sigtedes for at have udført Ildspaaføttelsen, frifundne for videre Tiltale. 681.
- Straf efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 11, jfr. §§ 4 og 5, endvidere idømt 410.
- Erstatningsansvar i Henshold til Forordningen af 26de Marts 1841 § 9 in fine ogsaa paalagt tvende i Henshold til § 11 og dens Grundfætninger dømte Tiltalte. 20 (jfr. 30).
- En Tiltalt, der ved uforsigtig Steensprængning havde forarsaget en Ildbrand, anseet efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 14, 2det Membrum. En Medtaltalt efter Omstændighederne frifunden uden Deeltagelse i Actionens Omkostninger 499.
- En Tiltalt, der ikke havde efterkommet Bestemmelserne i Placaten af 31te October 1766 § 2 og ved Uforsigtighed bevirket Brand af anden Mand's Hebe, anseet efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 14, 2det Membrum 545.

Pag.

En Tiltalt, der ved Afbrændingen af et Stykke Mosejord i en Hebeegn maatte antages ikke at have efterkommet Bestemmelserne i Lovens 6—19—8 og Placaten af 31te October 1766 § 3, idømt Straf og Erstatning efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 14, 2det Membrum. 701.

En for at have bevirket Hebebrand tiltalt Person frifunden, uagtet han ikke havde efterkommet den Forstrift i Placaten af 31te October 1766 § 3, at Forbrænding af Tørv i Heben skal ssee paa et lavt Sted, da han dog i det Hele havde udviist en saadan Forsigtighed, som under almindelige Forhold vilde have været tilstrækkelig til at forebygge Skade. 483.

Nogle for Brandstiftelse sigtede Tiltalte frifundne deels for videre deels for Actors Tiltale med Paalæg af Omkostningerne 174, 410 og 641 (jfr. 646).

Brandvæsen.

En Tiltalt, for ikke at have efterkommet et ham givet Tilhold om at nedrive en falskberdig Skorsteen, anseet med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Mulct 124.

En Tiltalt dømt efter Forordningen angaaende Brandvæsenet paa Landet af 29de Februar 1792 Cap. I § 5 for at have affyret en Pistol udenfor et straatakt Huus 207.

Contract.

Undersøgelse af hvorvidt, med Hensyn til et paastaet Commissionsalair, et Document paa Grund af dets Indhold og Contrahenternes Understrift kunde betragtes som en for dem begge forbindende endelig Contract eller kun som en indledende, foreløbig Overenskomsft 274.

Spørgemaal om det kunde antages oplyst, at en Contract angaaende Overdragelse af en Fabrik m. v. var mistligholbt af den ene Contrahent, saaledes at den anden Contrahent kunde i Henshold til Contractens Bestemmelser forlange, at Contracten skulde gaae tilbage. 115.

Undersøgelse af, om en i en Leiecontract angaaende en Forbld indeholdt Betingelse, ved hvis Indtræden Pødden kunde fordres tilbage af Eieren, maatte antages at være tilfede 712.

En Consignatarius anseet berettiget til for det Consignateuren givne Forstud, uanseet dennes Protest, at gjøre sig betalt ved Salg af de con-
signerede Væxer, og til for den Deel af Forstudet, som ikke blev dækket herved, at holde sig til Consignateuren 582.

Udfæderen af en Gjældsforfrivning og hans Selvslydner Cautionist tilpligtede in solidum at betale dens Restbeløb, idet der hverken kunde tages Hensyn til den fremfattede Agerexception, eller den Paastand, at en Panteobligation, hvortil Gjældsforfrivningen sluttede sig, og ved hvis Indfrielse dennes Restbeløb skulde betragtes som eftergivet, maatte ansees som indfriet i Forhold til Creditor derved, at hans til Skiftebehandling opgivne Bo havde erholdt Valuta for Obligationen ved at borttransportere den, fandtes at kunne gives Medhold. 889.

Contraføgsmaal.

En af en Part for Oberretten fremsat og for Høiesteret gjentagen subsidiair Paastand om, at et saakalbet Skjøde ialtsald kun burde annulleres, mod at Modparten udkøstale ham 1100 Rdl., ikke tagen i Betragtning, eftersom den ikke var gjort til Gjenstand for Contraføgsmaal. 522.

Drab.

- En Tiltalt for et sjernere Attentat paa Giftmord anseet efter Analogien af Lovens 6—6—22, jfr. Forordningen af 4de October 1833 § 14, 1ste og 2det Membrum med en arbitrair Straf. 717.
- En for Attentat paa Barnemord Tiltalt, som havde antændt et Buntt Svovlsulfiker paa engang, sluffet Ilden ved at dyppe dem ned i en Spøskum Kaffe og derefter laded et 1½ Aar gammelt Barn drikke Kaffen, uden at dette havde taget Skade deraf, idømt en efter Grundføtningerne i Lovens 6—6—22, jfr. Forordningen af 4de October 1833, lempet arbitrair Straf, da Kaffen ikke kunde frembringe den af Tiltalte tilsigtede Virkning, idet den efter Lægeerklæringerne ikke havde giftige Egenstaber, og hendes Forhold derfor ikke fandtes at henhøre ligesrem under bemeldte Lovstæber. 790.
- En Tiltalt, der efter foregaaende Overlæg havde forsøgt at ombringe sit 14 Dage gamle nægte Barn ved at indgive det Poleervand, dømt, i Genhold til Forordningen af 4de October 1833 § 14, 2det Led, efter Lovens 6—6—22. 672.
- En Tiltalt, for at have forsøgt at ombringe sin Mand ved giftige Substantser samt for at have forledet en Anden til at myrde ham, anseet ifølge Lovens 6—6—22, Forordningen af 4de October 1833 §§ 25 og 26, jfr. § 10 og Forordningen af 16de October 1697, med den i Lovens 6—9—12, jfr. Forordningen af 24de September 1824, foreskrevne Livsstraf. 199.
- En Tiltalt, der ved Løfte om Betaling havde formaaet en Anden til at myrde hans Stifmoder, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 26, jfr. § 10 og Lovens 6—9—1. 361 (jfr. 368).
- En Tiltalt, der ved Løfte om Betaling havde laded sig formaae til at begaae et Mord, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 10, jfr. Lovens 6—9—1. 361 (jfr. 368).
- En Tiltalt, der havde ombragt sit 1½ Aar gamle Barn, anseet i Medhold af Forordningen af 4de October 1833 § 10, 3die Membrum, efter Lovens 6—9—1, jfr. Forordningen af 24de September 1824, da Barnet, selv om Gjerningen ikke kunde anses udført med egentligt Overlæg, dog i ethvert Fald var sagesløs. 790.
- En Tiltalt for Drab paa sagesløs Mand anseet i Medfør af Forordningen af 4de October 1833 § 10 med den i Lovens 6—9—1 foreskrevne Livsstraf. 199.
- En for Mord eller Drab Tiltalt, der ved Underretten var dømt efter Indicier, frifunden for Actors Tiltale, men paalagt at udrede Actionens Omkostninger. 145.

Ed.

- Spørgsmaalet om en Part havde indgaaet en under Sagen fremlagt med hans Navn understrevet Kjøbecontract gjort afhængig af hans Venægtelsesed, uagtet der, efter Bestaffenheden af hans Procedure, kunde være Tvivl om det burde tillades ham at afgjøre Sagen ved sin Ed. Modpartens Paastand om Sagens Afgjørelse ved Sigtelsesed af en Trediemand forfasket. 97.
- Spørgsmaalet om en af tvende Contrahenter understrevent Erklæring, — saaledes som den Eine paaftod, — kunde antages at afgive Beviis for Vebtagelsen af en almindelig Afgjørelse af deres Mellemværende. Dette efter samtlige Omstændigheder benægtet, og Sagens Udsald gjort afhængig af Medcontrahentens Venægtelsesed 323.
- En Commissionair, der paaftod sig berettiget til Salair i Henhold til en af Contrahenterne understrevent Magesiftcontract, mod hvis Gyldighed som endelig forbindende disse dog paaberaakte sig vægtige Data, tilplichtet edeligen at bekræfte, at det ikke, ham vittelst, havde været en Forudsætning ved Contractens Dpretelse, at Magesiftets Gyldighed skulde beroe paa nærmere Forhandling og Overenskomst. 274.

Eiendomsret.

- I en Sag mellem Eierne af to Hovedgaarde, der tidligere havde haft samme Eier, angaaende et omtvistet Areal, med Hensyn til hvilket der ikke eksisterede Skjæder eller Udskiftningskort, antaget, at da bemeldte Areal ved Eiendommenes Adskillelse var bleven overleveret til Indstævnte og siden den Tid havde været afkøbt af ham, og Citanten ikke i Henhold til Lovens 5—5—3 havde tilveiebragt tilstrækkelige Data til at bevise sin Udkomst til at forlange Indstævnte sat ud af Naadigheden derover, maatte Sidstnævntes Paastand om Grifindelse tages til Følge. 829.
- Kjøbenhavn's Vandvæsen under en af Finanzministeriet paa Statskassens Vegne mod samme anlagt Sag kjendt uberettiget til Eiendomsretten over Tibberup Møse og til at udøve nogenformhelst Ret i Henseende til Benyttelsen af Vandet i samme 908.

Embedsmænd.

- En Skolelærer og Kirkesanger for Drickælighed og forargeligt Forhold under Gudstjenesten dømt til at have forbrudt sine Embeder 179.
- En Herredsfoged, der tiltaltes for at have overladt ham paahvilende Embedsplichters Udførelse til Guldmægtigen, uden dermed at føre behørig Control, samt for ikke at have holdt sig Forordningerne om Kasse- og Regnskabsvæsenet efterrettelig, efter de foresiggende Dplysninger freifunden for Actors Tiltale dog med Paalæg af Actionens Omkostninger. . 238 (cfr. 257).

Entholdelsesdecret.

- To Tiltalte ansete med Straf af Fængsel paa Vand og Brød for paa ny at have overtraadt et Amtsdecret, hvorved det var paalagt dem at entholde sig fra hinanden 156.

Straf idømt efter Lovens 6—13—3 og Placaten af 12te Juni 1827 . . . 427.

Erstatning.

Erstatningsansvar i Henshold til Forordningen af 26de Marts 1841 § 9 in fine ogsaa paalagt tvende i Medfør af § 11 og dens Grundsætninger dømte Tilstalte 20.

Kongens Foged og vedkommende Reqvirent tilspilte in solidum at udrede Erstatning for det Tab, som Reqviritus havde lidt ved Afsvævet af den Eiendom, hvoraf han ved en Fogedsforretning var bleven udsat, uden at der dog fandtes tilstrækkelig Anledning til at tilkjende ham Erstatning for Tort og Creditspilbe 522.

En tilkjendt Erstatning bestemt til det Betsøb, hvortil den, der havde lidt Skade ved den begaaede Forbrydelse, under Ed ansatte Stabens Størrelse 154, 356, 357.

To Skibsførere, der vare søgsøgte til at udrede Erstatning til Postkassen for de Udgifter, som vare paaførte bemeldte Kasse, der ved at de af dem førte Postdampskibe havde paaseilet hinanden, frifundne. En Bedstemand, der førte Kommando paa det ene Dampskibs Dæk, paa den Tid Paaseilingen fandt Sted, ligeledes frifunden 856.

En Medeier af et forlidt Skib, der godvillig havde udført de dette vedkommende Forretninger, men ved en mangelfuld Assuranceanmeldelse havde paaført sig og de øvrige Medredere Tab, ikke antaget at have gjort sig skyldig i en saadan Mangel paa Omhu og Agtpaaagivenhed, som efter Forholdets særegne Natur kunde paadrage ham Erstatningsansvar til Medrederne 283.

Erstatningsansvar ikke paalagt en Børge med Hensyn til et Myndlingen overgaaet pecuniært Tab, da bemeldte Børge efter samtlige Omstændigheder ikke antoges skyldig i nogen Forsømmelighed eller Skjedseløshed, der kunde berettigede til at paalægge ham et saadant Ansvar 299.

Billiget, at Overretten i et Tilfælde, hvor en for at have bevirket Hebrand tiltalt Person skjønnes at burde frifindes, ikke havde opholdt Sagen efter Erhvervelsen af manglende paalidelig Oplysning om den paastaede Erstatnings Rigtighed 483.

Execution.

Undersøgelse af, om nogle mod en rekvireret Executionsforretnings Fremme fremsatte Indsigelser kunde gives Medhold, navnlig forsaa vidt Reqvirenten som Udlægshaver havde fordret Reqviritus sat ud af Besiddelsen af det udlagte Gods 324.

Undersøgelse af, om en begyndt Executionsforretnings videre Fremme efter Grundsætningerne i Forordningen af 17de Mai 1690 kunde standses ved Reqviriti Erklæring om at ville appellere nogle under samme assagte Skenbelsler 324.

Fallit (svigagtig).

En Tilstalt, der før sin Fallit havde forstueket Varer og Penge, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 54, 1ste Membrum, jfr. §§ 41 og 1. . 491.

Pag.

- En Tiltalt, der paa forskjellige Maader havde søgt at undbrage flere af de hendes og Mandts Faltitbo tilhørende Effecter fra Skifterettens Behandling samt i svigagtig Hensigt havde udtaget Fyld af de registrerede Sengflaeder, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 54 og 55, jfr. §§ 41 og 1. 851 (jfr. 854).
- En Tiltalt for Deelagtighed i en Proformahandel i svigagtig Hensigt anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 54 og 55, jfr. §§ 41 og 1. 851 (jfr. 855).
- En Fallents Tjenestepige, der efter sin Matmoders Ordre saavel før som efter Registreringen havde bragt en stor Deel af Fallitboets Effecter til andre Medtiltalte, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 54, 21 og 29, jfr. § 81. 851 (jfr. 856).
- En Tiltalt, der deels havde været behjælpelig med at forstikke forskjellige et Faltitbo tilhørende Effecter, deels havde modtaget i Forvaring forskellige fra Registreringen unddragne Gjenstande, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 54, 41, 1, 21 og 22. 851 (jfr. 856).
- Flere Tiltalte, der havde modtaget forskellige et Faltitbo tilhørende, af Fallentens Hustru forstukne Effecter i Forvaring, ansete i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 54 og 41, efter Forordningens § 22. 851 (jfr. 855).
- En Tiltalt, der havde modtaget i Forvaring en et Faltitbo tilhørende Sølvske, som Fallentens Hustru med hans Vidende og Billie havde stukket i hans Lomme, anseet i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 54 og 41, efter Forordningens § 22 samt Forfæltterne i Forordningens § 50 med en Mulkt af 20 Rdl. 851.
- En Kjøbmands Tuke, der, i Henhold til Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 §§ 56 og 57 eller deres Analogi, var tiltalt for, ved usorvarlig Ligegeylbighed og Mangel paa Tilsyn med den af hende førte Handel, at have paaført sine Creditorer Tab, samt for slet Førelse af sine Handelsbøger, frivunden for Actors Tiltale, men paalagt at ubrede Actionens Omkostninger. 190.
- En Kjøbmand, der var sigtet for mislig Omgang i Henseende til forskellige Transactioner angaaende hans Gjaeldsforhold og for ved udstedte Forfæltninger at have givet nogle af sine Creditorer Fortrinsret for de øvrige paa en Tid, da han kunde forudsæe, at han var insolvent, ikke funden at kunne paalægges noget Strafsansvar. 539.
- En for svigagtig Faltit Tiltalt, der ved Registreringen af hans Faltitbo havde unbladt at opgive enkelte Lødsvegienstande af ringere Værdi samt et Tilgodehavende af 40 Rdl., efter de fremkomne Oplysninger ikke anseet styldig i noget strafbart Forhold. 215.
- Faltf.**
- En Tiltalt for misligt Forhold med Hensyn til nogle Attester betræffende Eiendommens Udmælselse af Landbygningernes almindelige Brandfor-

- fikring ikke anseet skyldig i Falsk, men straffet efter Lovgivningens Analogi 617.
- En Tiltalt, der falskelig havde skrevet en anden Mand's Navn under en Cautionforpligtelse paa en Kjøbecontract, samt tvende fingerede Navne til Bitterlighed, hvorefter han blev sat i Besiddelse af det Kjøbte, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 60 og 68 35.
- En Herredsfuldmechtig, der for at skjule Forvansknigen af betroede Penge-summer, havde forfalsket Panteregistrene, undladt at meddele tinglæste Documenter Paategning om de Eienbommene ifølge Pantebogen paahvilende Behæftelser og forelagt Herredsfogden disse Documenter til Underkrift, samt forsynet flere til Overformynderiet udstedte Obligationer med falske Fornyettespaategninger, dømt efter Forordningen af 11te April 1840, §§ 60, 64 og 76 238.
- En Tiltalt, der havde skrevet falske Anviisninger og derefter hævet Bøls-bene, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 60 265.
- En Tiltalt, der havde ladet forfærdige Bønnskrifter, indeholdende det urigtige Forgivende, at han var forlikt med sit Eneb m. m., hvilke Bønnskrifter han understrev med sit eget Navn og forsynede med falske Attester og Segl, og med hvilke han derefter vandrede omkring og betlede, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum, og § 68. To Tiltalte, der havde ledsaget bemeldte Tiltalte paa hans Vandringer og paa flere Maader været ham behjælpelige, ansete arbitrært efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 62 2det Membrum, jfr. § 68..... 103 (jfr. 109 og 110).
- En Tiltalt, der havde foregivet, at han gik i et offentligt Orinde, havde skrevet og aibenyttet falske Tilfigelser og en falsk Anviisning samt skrevet et falsk Sludsmaal og forsynet dette med en falsk Afgangspaatægning, af hvilket Sludsmaal han dog ikke havde gjort Brug, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 62 og 68, jfr. § 66..... 117.
- En Tiltalt, der havde skrevet to Sedler og forsynet dem med sin Huusbonds Navn, ifølge hvilke Sedler Huusbonden begjærte Credit for Tiltalte paa noget Lvi til Klæder og lovebe at betale. anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 1ste og 2det Membrum..... 136.
- En Tiltalt, der uden sin Huusbonds Vidende og Billie havde skrevet og med Huusbondens Navn understrevet et Beviis, hvorved denne forpligtede sig til at indstaae for 13 Rdl. af Tiltaltens Løn, hvilket Beviis Tiltalte leverede til en Skræber som Caution for Betalingen for nogle Klæder, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 3die Membrum 167.
- En Tiltalt, der havde formaaet en Anden til at laane sig 1 Rdl. under det Forgivende, at Tiltalte hos en Crediemand havde at hævde 25 Rdl. efter en foreviist Anviisning, der imidlertid falskeligen var udfærdiget af Tiltalte selv, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 62.... 265.

Pag.

- En Tiltalt, der, ved Hjælp af en i en Andens Navn uden dennes Samtykke skreven Billet, af Trediemand havde erholdt nogle Gjenstande udleverede, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 62. 265.
- En Tiltalt for at have forfalsket en Qvittering, der paa Grund af dens særdeles Bestaaffenhed, navnlig forbi den ikke var udstedt til nogen bestemt Person, blev henført under Forordningen af 11te April 1840 § 62 sidste Membrum, dømt efter dette Lovbud samt § 64 2det Membrum. 409.
- En Tiltalt, der havde forfalsket et Document, som efter dets Indhold maatte henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 60, men som dog, paa Grund af den bestaaende og maculerede Tilstand, hvori det ved Forfalskningen var bragt, maatte stilles ganske ved Siden af de i Forordningens § 62, 1ste Membrum omtalte Documenter, der paa Grund af deres væsentlige Mangler have været mindre farlige og skadelige, dømt efter § 62, 1ste og 3die Membrum, sammenholdt med § 64, idet det efter Indholdet af sidstnævnte § antoges ikke at kunne være Forordningens Mening, at en særdeles kjendelig Forfalskning af et ægte Document skulde være en mere strafbar Forbrydelse end en væsentlig mangelfuld Forfærdigelse af et falsk Document af samme Indhold, men uden at § 64, 2det Membrum endvidere kunde komme Tiltalte tilgode, efterdi Forfalskningens Kjendelighed allerede havde medført eller medvirket til, at Straffen blev bestemt i Henhold til § 62 istedetfor efter § 60. 445.
- Nogle Tiltalte, der deels havde forfærdiget, deels paa Betservandringer benyttet falske Attester, indeholdende Anbefalinger til Understøttelse i Anledning af overgaaet Ildbrand, straffede deels efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum, deels efter samme Lovbud, jfr. § 66, 3die Membrums første Deel. En Medtiltalt dømt efter § 66, 3die Membrums sidste Deel, sammenholdt med § 68 jfr. § 62, 2det Membrum 665.
- En Tiltalt for Forfalskning af sin Skudsmaalsbog anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum 206.
- En Tiltalt, der havde udfærdiget en falsk Skudsmaalsbog og underfrevet Paategningerne i samme med opbyggede Navne, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, jfr. § 68. 347.
- En Tiltalt for Forfalskning af sin Skudsmaalsbog dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 64, sammenholdt med § 62, og Loven af 10de Mai 1854 § 63 in fine 481.
- En Contoirist, der havde forfalsket forskjellige Breve, hvis Pengeindhold han tildeels havde tilsvændt sig, anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 64, sammenholdt med § 62, sidste Membrum. . . 8.
- En Tiltalt, der havde foretaget Forandringer i to Qvitteringer, som en Creditor havde leveret ham for Afdrag paa sit Tilgobegavende, og derefter fremlagt dem under en mod ham af Creditor anlagt Rets sag,

- dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 64, 1ste Membrum, jfr. § 60, 1ste Membrum 433.
- En Tilstalt, der for at gøre sig Fordeel havde forfalsket en Dwittering for kjøbte Skoveffecter, som Kjøberen havde overdraget ham paa sine Vegne at betale paa Amtstuen, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 64, jfr. § 62, 3dje Membrum 860.
- Falskmøntning.**
- En Tilstalt straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 70, idet hans Forklaring om at have forfærdiget de falske Penge for Morstabs Styrb o. s. v. efter samtlige oplyste Omstændigheder maatte forkastes... 43.
- En Bone, der havde forsøgt at udgive en af hendes Mand forfærdiget Daler, anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 72, 1ste Membrum, jfr. § 50, idet hendes Forklaring om, hun at have givet den fra sig med den Tanke, at dens Falskhed strax maatte opdages, og ene for at overtønde Manden om, at hans Penge vare saa flette, at Ingen kunde narres ved dem, maatte forkastes 43.
- En Tilstalt, der havde udgivet et falsk Eremarksstykke med Bevidsthed om, at det var falsk, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 72, 3dje Membrum, da han ikke fandtes overbevist om selv at have forfærdiget det..... 454.
- Antaget, at en Tilstalt, der havde udgivet en falsk Daler uden at have staaet i Forbindelse med Falskneren, og uden selv at være bleven skuffet dermed, hverken kunde straffes efter 1ste eller 3dje Membrum af Forordningen af 11te April 1840 § 72, men maatte anses med en arbitrair Straf efter Grundsætningerne i denne §..... 687.
- Fattigvæsen.**
- En Tilstalt, for at have gjort sig skyldig i Overhvirighed mod sine paa Fattigvæsenets Vegne Foresatte, anseet med Straf efter Placaten af 21de December 1825 322.
- Fideicommis.**
- En Fideicommisbesidderes Enke anseet berettiget til at vedblive at oppebære en hende af Fideicommisset tillagt Pension, uagtet hun indgik nyt Ægteskab 632.
- Fogedforretninger.**
- En Sub- og Udsættelsesforretning, der var foretaget mod personlig Cau-tion i Genhold til et Skjøde, hvis Gyldighed var gjort til Genstand for Domstolens Afgjørelse, annulleret, hvorhos Fogden og Requirenten tilpligtedes in solidum at udrede Erstatning 522.
- Føsterfordrivelse.**
- En Tilstalt for Deelagtighed i Attentat paa Føsterfordrivelse anseet med en efter Lovgivningens Analogi, — jfr. Forordningen af 30te November

Pag.

1714 § 10 og Reglementet af 21 November 1810 § 41 —, lempet
arbitrair Straf 590.

Fremmede.

En Ublænding, der for Tyveri blev idømt Forbedringshuusarbejde, tillige
tilfunden efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning at bringes
ud af Landet, da han, skjøndt han havde opholdt sig her i Landet over
3 Aar, ikke i et saadant Tidrum havde haft lovlig Næringsvei her i
Landet 164.

Overrettens Bestemmelse om, at en Tiltalt, der blev dømt for natligt Ind-
brudstyveri, efter udstaaet Straf skulde udsjøs af Landet, efter de
Høiesteret forelagte Oplysninger om Tiltaltes Ophold og Erhverv her
i Landet, bortfalden..... 356.

En Ublænding, der tidligere var dømt til 8 Aars Lugthuusarbejde og til
at udsjøs af Landet, straffet efter Placaten af 19de April 1805 for
atter at have indfundet sig her med lige Arbejde i 16 Aar..... 13.

Fuldmagt.

En Mebeier af et forløst Skib, der godvillig havde udført de dette ved-
kommende Forretninger, men ved en mangelfuld Assuranceanmeldelse
havde paaført sig og de øvrige Medredere Tab, ikke antaget at have gjort
sig skyldig i en saadan Mangel paa Omhu og Agtpaaagivenhed, som efter
Forholdets særegne Natur kunde paadrage ham Erstatningsansvar til
Medrederne 283.

Fæstegods.

Spørgsmaalet om en Parts Berettigelse til, ved indtrædende Fæste-
ledighed af en Bondegaard at gjøre sin formeentlige Ret til Fæstet gjæl-
dende overensstemmende med den for Gødsset gjældende fundatsmæssige
Bestemmelse, taget under Paafjendelse 63.

Spørgsmaal om Fæsterettigheden til en under det saakaldte Davidssøfte
Gods hørende Fæstegaard. Antaget, at der ved Bestemmelserne i
Fundationen, navnlig om at Gødsset skal overlades med Arvefæste
til første og nærmeste Arving o. s. v. kun kan være sigtet til at bevare
det som sædvanligt Fæstegods, og at derfor Lovgivningens almindelige
Forrifter om Bøndergaardens Bortfæstning maa være anvendelige paa
bemeldte Gods 63.

En Fæster dømt til at have sit Fæste forbrudt paa Grund af paadragne
Restancer af Skatter m. m. 159.

Gjentagelse (af Forbrydelser).

Straffen for en tidligere for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri med respective
4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød og 2 Aars Forbedrings-
huusarbejde straffet og nu i Fæstestretning efter Forordningen af 11te
April 1840 § 70 skyldig Tiltalt antaget ikke at kunne bestemmes mindre
end til 7 Aars Lugthuusarbejde 43.

- En forhen efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 straffet Tiltalt, der havde modtaget en af en Medtaltalt ved Bedrageri erhvervet Gjenstand, for hvilket denne blev straffet efter Forordningens § 76, dømt i Henhold til § 25 efter § 22, jfr. § 77, som for 2den Gang begaaet Hæleri. 76.
- En Tiltalt, der blandt Andet havde i Slesvig for 3die Gang begaaet Tyveri været anseet med 2 Aars Lugthuusarbejde, derefter i Kongeriget efter Forordningen af 21de August 1829 § 4 og Forordningen af 11te April 1840 § 62 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, for Falsk og Betleri anseet deels efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, jfr. § 62, 2det Membrum, § 68 og § 79, som for 3die Gang begaaet Tyveri, deels efter Loven af 3die Marts 1860 § 3 . 103 (jfr. 108).
- En Tiltalt, der tidligere havde været dømt for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, § 12, 1ste Membrum og § 40, og derefter for ulovlig Omgang med Pittegods, som for 2den Gang begaaet Hæleri, for Falsk og forskellige Tyverier, af hvilke flere vare begaaede, før han blev dømt for ulovlig Omgang med Pittegods, anseet i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 19 for 2den Gang begaaet kvalificeret Tyveri, og tillige i Henhold til bemeldte Forordnings § 79 som for 3die Gang begaaet Hæleri 117.
- En Tiltalt, der i Hertugdømmet Slesvig havde for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri været anseet med Fængsel paa Bånd og Brød, derefter ved en Underrets Dom i Kongeriget som for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, derefter i Slesvig for 3die Gang begaaet smaat Tyveri med 2 Aars Lugthuusarbejde, og som paa ny gjorde sig skyldig i Tyveri i Kongeriget, anseet for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15. 229.
- En tidligere efter Forordningen af 11te April 1840 § 66 in fine og § 68, sammenholdte med § 62, straffet og nu i Tyveri skyldig Person ikke dømt for gjentaget Forbrydelse, da Straffen efter de anførte §§er vilde kunne gaae ned under det i § 1 bestemte Minimum. 267.
- At Straffen efter en ældre Tyvdom først var exequeret, efterat Tiltalte havde begaaet et nyt Tyveri, ikke antaget at kunne betage den tidligere Dom sin Iterationsvirkning 345.
- En Tiltalt, der tidligere havde været dømt, senest efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, jfr. §§ 43 og 79, for ulovlig Omgang med Pittegods anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 25, jfr. §§ 58 og 79, som for 3die Gang begaaet Hæleri. 353.
- En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i Tyveri, og som tidligere i Hofsten, før at have forstueket Gods, som henhørte til hans Fallitbo, havde været anseet arbitrært med 40 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, alene anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, da den ham i Hofsten overgaaede Dom ikke kunde tillægges samme Virkning som en Dom for Tyveri. 372.

En Tiltalt, der tidligere ved en Underrets Dom havde været anseet for Tyveri, og som paa ny gjorde sig skyldig i denne Forbrydelse, ikke anseet med Straf for gjentagen Forbrydelse, da der under den første Sag ikke fandtes at have være tilveiebragt tilstrækkeligt Bevæis mod Tiltalte
374 (jfr. 386 og 387).

En Person, der tidligere for attenteret Indbrudstyveri havde været dømt til 1 Aars Forbedringshussarbejde og nu fandtes skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods, anseet i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 58, jfr. 79 og 80, efter § 22 som for 2den Gang begaaet Hæleri 504.

Antaget, at to Krigsretsdomme af 1827 og 1828, ifølge hvilke en Tiltalt havde været anseet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri resp. med 20 Dages Fængsel paa Band og Brød og 8 Gange Epidrobdsløben, maatte tillægges samme Betydning, som om han havde været dømt for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri efter den almindelige borgerlige Lovgivning, uden at der kunde tages noget Hensyn til, hvorvidt den ham navnlig for det 2den Gang begaaede Tyveri idømte militaire Straf maatte kunne ansees fuldkommen lige med den i den borgerlige Lovgivning paa den Tid for 2den Gang Tyveri foreskrevne Straf..... 537.

En Tiltalt, der tidligere for Bedrageri havde været dømt efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 41 og 46 til Fængsel paa Band og Brød. for attenteret natligt Indbrudstyveri anseet i Henhold til bemeldte Forordnings § 79 efter samme Forordnings § 80, jfr. §§ 13, 14 og 12, 2det Membrum 569.

En Tiltalt, der tidligere havde været dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 58, og som derefter gjorde sig skyldig i Hæleri, kun anseet for denne Forbrydelse første Gang begaaet, da den tidligere Forbrydelse kun bestod i efterfølgende Deelagtighed i ulovlig Omgang med Hittegods, saa at hun kun burde have været anseet med en arbitrair Straf i Analogi af bemeldte § 58 664.

Antaget, at da den en Tiltalt efter Forordningen af 11te April 1840 § 66, 3die Membrum sidste Deel, sammenholdt med § 68, jfr. § 62, 2det Membrum, idømte Straf maatte ansees mildere end Straffen for Tyveri efter § 1, kunde en Tiltalte tidligere i Henhold til denne sidste § overgaaet Dødsdom ikkun blive et skjærpende Moment ved Straffegradens Bestemmelse..... 665.

Grundloven og andre Forfatningslove.

I en Sag betræffende Tilbagebetaling af formeentlig for meget erlagt Lold antaget, at § 2 i Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 maa, jevnført med §§ 1 og 6 samt med Grundloven af 5te Juni 1849 § 77 og Forfatningsloven af 2den October 1855 § 13, afgive Hjemmel for Domstolene til, ogsaa med Hensyn til saadanne Sager, at paakjende, hvorvidt samme i Medfør af den almindelige Lovgivning egne sig til Afgjærelse ved Rettergang 760.

Havari.

To Skibsførere, der vare sagsøgte til at udrede Erstatning til Postkassen for de Udgifter, der vare paaførte bemeldte Kasse, derved at de af dem førte Postdampskibe havde paaseilet hinauden, frifundne. En Bedstemand, der førte Commandoen paa det ene Dampskibs Dæk, paa den Tid Paaseilingen fandt Sted, ligeledes frifunden..... 856.

Hittegods (ulovlig Dmgang med).

En Tiltalts Forhold med ei at have oplyst 6 til 8 St. vurderede Exemplarer af en islaundsk Avis, som han fandt paa Veien i meget tilsmudset Tilstand og ansaae for værdiløse, ikke antaget at burde paadrage ham Strafanfvar..... 460.

En Tiltalt frifunden for Actors videre Tiltale, da hans Forklaring ont, at han havde havt til Hensigt at bringe de fundne Gjenstande til Politikammeret, ikke fandtes at turde forkafies..... 600.

En Tiltalt, der havde deeltaget i at spise en til 8 St. vurderet bød And, som han vidste at hans Kone havde fundet og unbladt at oplyse, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 58 og 22 samt § 30. 232.

En Tiltalt der under et Gadeopløb i Kjøbenhavn saae et Uhrværk blive kastet over mod Politikjælden og hørte yttre, at det var frarøvet en Politiebedsmand, hvorefter Tiltalte tog det op og solgte det, dømt for ulovlig Dmgang med Hittegods..... 306.

En Kone dømt efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 77, cfr. 58, med Hensyn til nogle Koster, hvilke hendes Mand havde sagt at være fundne 262.

En Tiltalt, der paa Steenbroen havde fundet en nedtraadt og smudsig Fruentimmerkappe og givet den til sin Søster, med Tilfjendbegivelse om, at hun, naar den efterlystes, skulde aflevere den til Paagjældende, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 58, sammenholdt med Grundsætningerne i §§ 30 og 50. Den medtiltalte Søster anseet efter Forordningens § 77, jfr. § 58 samt §§ 30 og 50..... 476.

En Tiltalt, der forhen var straffet for ulovlig Dmgang med Hittegods og nu fandtes skyldig i efterfølgende Deelagtighed i denne Forbrydelse, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 22 og 58, med en arbitrair Straf..... 510.

En Tiltalt, der tidligere havde været anseet for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, for ulovlig Dmgang med Hittegods anseet efter samme Forordnings § 25, jfr. §§ 58 og 79, som for 3die Gang begaaet Hæleri..... 550.

Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 endvidere idømt.... 58, 262, 353, 374 (jfr. 383), 429, 436, 447, 504, 537, 606, 641 (jfr. 646), 661, 678, 762.

Hjemviisning.

- Ny Indstævning for Høiesteret paabuden, efterat yderligere Oplysninger vare erhvervede i Anledning af en Tiltalts Besværing over ulovlig Behandling af Forhørsdommeren m. m. 1.
- En Tiltalts Paastand om Sagens Hjemviisning til nyt Forhørs Optragelse, fordi hans Forklaringer under Forhørene ei skulde være tilførte Protocollen jaalebes, som han havde afgivet dem, forkastet 196.
- En Justitsfog hjemviist til ny Foretagelse og Paakjendelse ved Underretten, da Sagen fandtes ei at burde have været paabømt, førend forskjellige yderligere Oplysninger vare søgte tilveiebragte. 614.

Hoer.

- Straf anvendt efter 6—13—24 og Forordning af 24de September 1824 § 2. 665. 681.
- Straf idømt for anden Gang begaaet Hoer efter Lovens 6—13—24 jfr. Forordningen af 24de September 1824 427.
- Straf idømt efter Lovens 6—13—24 jfr. Forordningen af 24de September 1824 § 4. 392.

Hæleri.

- En Tiltalt, der for misligt Forhold eller Uforsigtighed ved Kjøb af Koster, som vare frafomne Eieren paa en bedrageriff Maade, ved Overretten var dømt efter Placaten af 24de September 1841 § 1 eller ialtsalb dens Analogi, frifunden, da han ikke fandtes at have udviist noget strafbart Forhold, men tilpligtet at deeltage i Sagens Omkostninger. 508.
- En Tiltalt, der var funden i Besiddelse af nogle stjaalne Faar, anseet efter Placaten af 24de September 1841 § 1. 487.
- En Tiltalt, der til Forhandling havde modtaget og solgt et Par Støvler, med Hensyn til hvilke han havde faaet Mistanke om, at de vare ulovligt erhvervede, straffet for Hæleri 339.
- En Tiltalt, der var sigtet for Hæleri eller ialtsalb Mislighed og Uforsigtighed ved stjaalne Koster's Erhvervelse, efter de oplyste Omstændigheder anseet med Straf for Hæleri. 641 (jfr. 648).
- En Tiltalt, der havde deeltaget i at fortære et Lam, som hun vidste var stjaalet, anseet med Straf for Hæleri. 661.
- En Tiltalt, der havde forsøgt at sælge et Stykke Hvergarn, som hun havde Formodning om var stjaalet, og som derefter, da Tyven, med hvem Tiltalte boede sammen, selv havde solgt det, havde deeltaget i at forbruge det for Salget indkomne Beløb, anseet med Straf for Hæleri. . 664.
- En Tiltalt, der paa et Marked havde deeltaget i Fortæringen af nogle der stjaalne Drifkevarer, hvilket Tyveri paa Grund af bisjes Værdi ikke skjønnes at kunne henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 30, dømt efter § 22. 728.

Vaa.

- En Tiltalt, der havde truffet Aftale med Andre om et Tyveri og været i Nærheden ved Udførelsen deraf, men uden at have været vidende om at denne skete ved Indbrud, anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 22..... 731.
- En Tiltalt, der havde været behjælpelig med at bortbringe nogle stjaalne Gjenstande fra en Mark, hvor de vare henlagte, uagtet det var ham bekendt, hvorledes de vare erhvervede, dømt for Hæleri 734.
- Flere Tiltalte, der havde modtaget i Forvaring forskellige et Fallitbo tilhørende Effecter for til Fordeel for Fallenten at forhindre, at bemeldte Effecter kom Boets Creditorer tilgode, ansete i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 54 og 41, efter Forordningens § 22..... 851 (jfr. 855 og 856).
- En Tiltalt, der havde truffet Aftale med en Anden om at modtage Alt, hvad denne stjal, mod at Halvdelen deraf skulde tilfalde ham, og som derefter hyppigt havde modtaget saadanne stjaalne Koster, ligesom ogsaa hans Hustru, der kjenbte Aftalen og ligeledes havde modtaget stjaalne Koster, ansete efter Forordningen af 11te April 1840 § 21.. 374 (jfr. 387 og 388).
- En Tiltalt, der havde modtaget endeel stjaalet Sølvtsi i Pant og som, efterat have fattet Mistanke om, at det var ulovligt erhvervet, havde solgt det, fordi han frygtede for, at han, naar han beholdt det, vilde komme til at tabe de paa Panterne laante Penge, anseet efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 22..... 495.
- En tiltalt Bone, der oftere af sin Mand havde modtaget Fødevarer og andre Koster, som hun antog vare stjaalne, hvilket sidst imidlertid ikke var tilstrækkeligt beviist, anseet med en arbitrair Straf efter Analogien af Lovgivningen om Hæleri..... 504.
- To tiltalte Egtefolk, der af en Medtiltalt havde modtaget Kjødet af en Bebe, som han efter deres Forklaring angav at have stjaalet paa Marken, ansete efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 22, da det ikke var godtgjort, at Beben virkelig var stjaalen. Den Medtiltalt frifunden for videre Tiltale af Mangel paa Beviis..... 534.
- Straf for Hæleri endvidere idømt..... 81, 232, 271, 335, 361 (jfr. 370 og 371), 372, 374 (jfr. 382, 383, 384, 385, 386, 387 og 388), 419, 508, 551 (jfr. 555), 597, 629, 641 (jfr. 646 og 648).

Hævd.

Exempel paa en Hævd, hvorved en Eiendom blev frigjort for en Servitut 755.

Indiciebeviis.

En for Mord eller Drab Tiltalt, der ved Underretten var dømt efter Indicier, frifunden for Actors Tiltale, men paalagt at udrede Actionens Omkostninger 145.

Pag.

- En for Brandskiiftelse eller Mebbirken dertil Tiltalt, der ved Underretten var dømt efter Indicier, frifunden for Actors videre Tiltale..... 174.
- Et af Overretten statueret Beviis efter Forordningen af 8de September 1841 for Tyveri forkastet..... 460.
- En for voldeligt Overfald sigtet Tiltalt, der af Overretten var dømt efter Indicier, frifunden for Actors videre Tiltale, da det antoges, at der ikke var tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis imod ham..... 572.
- Et efter Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis antaget tilveiebragt imod en Tiltalts Benægtelse af et ham paafigtet røveriff Overfald..... 2.
- Et efter Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis antaget tilveiebragt mod en Mand for at have mishandlet sin Hustru..... 72.
- Et efter Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis anseet tilveiebragt mod en Tiltalt for at have gjort sig skyldig i voldeligt Overfald..... 137.
- Et efter Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis antaget tilveiebragt for begaaet Tyveri..... 262.
- Indirecte Tyvs- og Hælerbeviis.**
- En Tiltalt, der var funden i Besiddelse af nogle sjaalne Faar, ifkun anseet efter Placaten af 24de September 1841 § 7, da det fandtes betænkeligt at dømme ham efter Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6..... 487.
- Tre Tiltalte frifundne for Actors videre Tiltale, da det ikke var fuldstændigt beviist, at de sjaalne Gjenstande havde været i deres Besiddelse..... 182.
- En Tiltalt frifunden for videre Tiltale, da det ei var godtgjort, at de i hans Besiddelse fundne Gjenstande vare identiske med dem, der efterlystes af Eieren som bortkomne..... 460.
- En Tiltalt frifunden for videre Tiltale, da der ikke var tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for hans Besiddelse af de sjaalne Koster..... 518.
- Beviis for Bestjaalnes Eiendomsret ikke antaget tilveiebragt ved et Vidnes og hans Husfrues Forklaringer i Forbindelse med det isvrigt herfor Fremkomne..... 47.
- En Tiltalt ved Indicier anseet overbeviist om at have gjort sig skyldig i Tyveri, uden at det efter Omstændighederne kunde komme i nogen Betragtning, at Bestjaalne ikke havde ført noget Beviis for sin Eiendomsret til den sjaalne Gjenstand..... 154.
- Spørgsmaal om et til Anvendelsen af Lovens 6—17—10, 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 tilstrækkeligt Eiendomsbeviis kunde antages tilveiebragt, og om Tiltaltes Opgivende af, hvorledes han havde erhvervet Gjenstandene, kunde tages i nogen Betragtning... 401.

- Lovende for u hjemlet Besiddelse af sjaalne Koster sigtede Tilstalte frifundne, da det ikke var godtgjort, at den Mand, der havde aflagt Tilhjemlingsbød, havde bemeldte Gjenstande i Eie eller Besiddelse paa den Tid, de skulde være bortkomne 20 (jfr. 25).
- Betingelserne for det i Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, hjemlede Beviis ikke fundne tilstede, da der navnlig ikke havde været Visshed for Identiteten af den af Tilstalte besiddede Gjenstand med den, Tilhjemlingsbøden angik 396.
- Det indirecte Lyvsbeviis ikke antaget tilstede, da de aflagte Tilhjemlingsbøder fandtes skækkede blandt Andet derved, at de fremkomne Oplysninger meget talte for, at Tilstalte havde faaet Gjenstandene paa de af hende opgivne Maaber 398.
- En Tilstalt, der var funden i u hjemlet Besiddelse af et Skovblad, i Genhold til Lovens 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 anseet med Straf for Hæleri, idet det antoges, at Skovlen, der var bortkommet fra Arbejdsstedet paa Marken, hvor vedkommende Arbejdere ved at forlade Arbejdet havde henlagt den, saaledes var i Eieren's Besiddelse, da den bortkom 595.
- En Tilstalt dømt efter Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, som Hæler, da Tuset var fremkommet til Styrke for hans Opgivende om at have tilbyttet sig den omhandlede Gjenstand 47.
- Det indirecte Lyvsbeviis ikke fundet anvendeligt, da Tilstaltes Paa stand om at have faaet Kosterne af en navngiven Person, der dog ikke havde været at finde, bestyrkedes ved Tilstaltes Hustrues Forklaring 339.
- En Tilstalt, hvis Forklaring om den Maabe, hvorpaa han vilde være kommen i Besiddelse af den omhandlede Gjenstand, ikke kunde tillægges nogen Vægt, dømt efter Lovens 6—17—10, 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 som Hæler 741.
- En Tilstalt dømt efter Lovens 6—17—10, 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 som Hæler, da hans Tilbagekaldelse af hans tidligere Vedgaaelse af at have været i Besiddelse af den sjaalne Gjenstand, efter samtlige Oplysninger ikke kunde komme i nogen Betragtning ... 741.
- Straf for Hæleri endvidere idømt i Genhold til Lovens 6—17—10, 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6 184, 587, 640.
- En Tilstalt dømt efter Lovens 6—17—10, 11 og Forordningen af 8de September 1841 § 6, 2det Membrum, som Lyv med Genhyn til nogle Klædningsstykker, som han paa stod at have laant af Eieren, men dog tillige vedgik at have beholdt i den Tanke ikke at ville levere dem tilbage 75.

Kjøb og Salg.

Et under Form og Benævnelse af „Etkjøbe“ oprettet Document, der først blev tingsløst efter Sælgerens Død, ligesom den solgte Eiendom forblev

Boq.

i dennes Besiddelse indtil hans Død, nægtet Gyldighed som Stjøde i Henhold til Lovens 5—3—32, idet der efter samtlige Sagens Oplysninger ikke kunde antages ved samme at være foregaaet noget virkeligt Kjøb og Salg, bestemt til at opfyldes i Sælgerens levende Live, hvorhos der allerede efter Proceduren ikke kunde være Spørgsmaal om at opretholde det som dispositio mortis causa 522.

Løsgættighed.

Et for kvalificeret Leiermaal tiltalt Fruentimmer frifundet, da tvende af de 3 af hende udenfor Ægteffab fødte Børn vare avlede med en og samme Person 790.

To tiltalte Ægtefolk, der for Betaling havde givet sig af med at skaffe Fruentimmer til Bordeller i Hamborg og andre Steder, og navnlig havde bevæget nogle Fruentimmer til at tage derover ved urigtige Forgiverder og uden i Forveien at have forskaffet sig tilstrækkelig Kundskaab om deres foregaaende Levnet, ansæet med en arbitrair Straf 812.

En Tiltalt, der havde ladet sig bruge til Utugt for Betaling, ansæet i Analogi af Bestemmelserne i Lovens 6—13—30 883.

Løsgænger.

En Tiltalt, der med sædvanligt Tilhold var bleven afleveret til Københavns Fattigvæsen og derefter uden Tilladelse forlod det ham af Fattigvæsenet anviste Arbeide, men samme Dag blev anholdt af Politiet, ikke ansæet skyldig til Straf, da hans Forklaring, at han, hvis han ikke var bleven anholdt, af sig selv vilde være vendt tilbage til Ladegaarden, ikke fandtes at kunne forfaltes 153.

En for Løsgænger sigtet Tiltalt efter de oplyste Omstændigheder frifunden for Actors Tiltale 235.

En Tiltalt frifunden, forsaavidt han sigtedes for at have tilfidesat et Tilhold om at melde sig en vis Dag i hver Maaned paa Herredscontoiret, og ligeledes tillagt Frifindelse, forsaavidt det var ham paalagt, ikke uden Anmeldelse at være ude af sin Bolig fra Solens Nedgang til dens Dpgang, da Tilholdet i saa Henseende ikke kunde ansæes lovshjemlet og Overtrædelsen heraf navnlig ikke efter Forordningen af 21de August 1829 § 1 kunde paadrage Straf som for Løsgænger 689.

En Tiltalt, der sigtedes for at have overtraadt et ham givet Tilhold om ikke uden Politimesterens Tilladelse at forlade Kjøbstaden, efter de foreliggende særegne Oplysninger ikke paalagt Ansvar 741.

En Tiltalt, der ved sin Hjemsendelse til en Landjurisdiction ved Københavns Politiprotocol blev givet Tilhold om at melde sig, naar han maatte indfinde sig i København, for Unbladelse heraf ansæet som Løsgænger efter Forordningen af 21de August 1829 § 1 med Straf efter Loven af 3die Marts 1860 § 1 56.

- En Tiltalt, der var bortgaaet fra det ham af Fattigvæsenet anviste Arbeide og havde solgt forskjellige ham af dette til Brug leverede Klædningsstykker, anseet skyldig efter Placaten af 9de October 1833 § 2, sammenholdt med Forordningen af 21de August 1829 § 4, men Straffen bestemt efter Loven af 3die Marts 1860 § 3 57.
- En Tiltalt, der, imed et ham ved hans Hjemsendelse til en Landjurisdiction i 1854 af Kjøbenhavns Politi givet Tilhold, havde taget Ophold her i Staden uden at melde sig for Politiet, anseet som Løsgænger, idet den ved Loven af 3die Marts 1860 bestemte Forandring af Straffen for Løsgængerri ikke kunde medføre noget andet Resultat 76.
- En Tiltalt, der imod et ham givet Tilhold havde uden Fattigvæsenets Tilladelse forladt dettes Arbeidsanstalt, anseet skyldig til Straf for Løsgængerri, medens Overretten havde antaget, at han ikke kunde straffes herfor 122.
- En Tiltalt, der tidligere havde været straffet for 4de Gang begaaet Løsgængerri, og som imod et hende i 1858 givet Tilhold havde forladt Fattigvæsenets Forsorg, anseet paany at have gjort sig skyldig til Straf for Løsgængerri efter Loven af 3die Marts 1860 § 1 141.
- En Tiltalt, der havde undladt at efterkomme et hende af Kjøbenhavns Politi i 1857 givet Tilhold om strax at melde sig, naar hun, der havde Ophold i Frederiksberg, indfandt sig i Staden, dømt efter Loven af 3die Marts 1860 § 1 391.
- En Tiltalt, hvem der til Politiprotocolen var givet Tilhold om ufortøvet at anmeldte, naar hun forandrede Logis, og som efterat have forladt det tidligere opgivne Logis, havde opgivet et urigtigt, anseet skyldig i Løsgængerri. 782.
- Straf for Løsgængerri ibømt, navnlig for Overtrædelse af Tilhold . . 550, 581, 677, 734, 916.
- Meened og falsk Forklaring for Retten.**
- En Person, der tiltaltes for at have afgivet og beediget en urigtig Forklaring, frifunden og Actionens Omkostninger paalagte det Offentlige . . 521.
- En Tiltalt, som sigtedes for falsk Forklaring for Retten, frifunden, da den paagældende Forklaring maatte ansees afgiven af ham som Inqvisit 420 (jfr. 425).
- En Tiltalt, der havde afgivet urigtig Forklaring for Retten angaaende Facta, der angik en Medtaltalt, ikke anseet med Straf, da han, efter sit Forhold til Medtaltalte og sin Stilling til Sagen, kunde have Høie til i det Hele at ansee sig for Inqvisit eller dog kunde befrygte at fremkalde Underjøgelse om sit eget Forhold 606.
- En Inqvisit, der var sigtet for Attentat paa at forlede Andre til som Vidne at afgive urigtig Forklaring for Retten, ei paalagt nogen Straf, idet hans Forklaring om, at han kun vilde foranledige Vidnerne til at

Pag.

- afgive et med Sandheden stemmende Vidneskbyrd, ikke fandtes at kunne forkastes 606.
- En Tilstalt for urigtig Forklaring for Retten straffet efter Forordningen af 15de April 1840 § 5. 269.
- En Tilstalt for at have søgt at forlede Andre til at afgive usand Forklaring for Retten anseet efter Forordningen af 15de April 1840 § 11, jfr. § 5 617.
- En Tilstalt for misligt Forhold med Hensyn til nogle Attester anseet efter Lovgivningens Analogi, jfr. navnlig Forordningen af 15de April 1840 § 13. 617.

Rolle.

- En alene til Grynmalning for Andre berettiget Møller idømt Mulct efter Loven af 14de April 1852 § 13 for paa Grynqværnen at have formalet og til Folk i Omegnen solgt et Product, der maatte betragtes som Meel 710.

Notarialforretning.

- Statueret, at en Notarialattest ikke behøvede at være udstedt af Notarius i den Jurisdiction, hvorunder Paagjældende havde sin Bopæl, at det ikke var en Betingelse for dens Gyldighed, at der i samme fandtes en udtrykkelig Bemærkning om, at Paagjældende havde godtgjort sin Identitet, idet det forudsattes, at Notarius, forinden han meddelte sin Attestation, har forvisset sig herom, samt at det kun i Henseende til testamentariske Dispositioner er lovbefalet, at Attestationen skal indeholde en udtrykkelig Bemærkning om, at Paagjældende var ved sin Fornufts fulde Brug . . 522.

Næringsbrug (uberettiget).

- En Tilstalt, der var sigtet for ulovlig Handel, fordi han havde overdraget nogle ham ved Execution hos en Kjøbmand ublagte Varer til en anden Kjøbmand, og fordi han havde skaffet en Kjøbmand Varer fra fremmede Handelspladser, ikke funden at kunne paalægges noget Strafsansvar . . . 539.
- En Traadhandler, der efter indgaaet Interessentskabscontract med en Silke-, Ulde- og Lærredskværmer drev Handel med Manufacturvarer, anseet med Straf for uberettiget Næringsbrug, da Contracten ikke kunde berettige ham til, uden det dertil fornødne Borgerskab, at optræde som activ Interessent i Handelen og en Befuldmægtigelse af Medinteressenten eiheller kunde give ham Afgang til at drive saadan Handel 163.
- En Fragtmand i Præsto, der havde afgivet Befordring til Steder, liggende indenfor 2 Miles Afstand fra Byen, idømt Mulct efter Forordningen af 27de Januar 1804 § 6, da der i Præsto var et frivilligt Vognmands- laug og Forordningen af 6te November 1810 § 14 kun angaaer de Kjøb- stæder, hvor et saadant Laug ikke findes 281.
- En Tilstalt, der havde overladt en Pægel Brændevin til en Person, saaledes at denne deponerede 5 Ck. som Pant indtil Brændevinen leveredes

tilbage in natura, anseet for ulovligt Udsalg af Brændeviin med en Mulct efter Loven af 29de December 1857 § 77, jfr. § 75 517.

En alene til Grynmalning for Andre berettiget Møller idømt Mulct efter Loven af 14de April 1852 § 13 for paa Grynqværnen at have formaalet og til Følf i Omegnen solgt et Product, der maatte betragtes som Meel 710.

Omkostninger, Salair m. v.

Et en beneficeret Parts Sagsfører for den islandske Overret tillagt Salair bortsalbet, som manglende Hjemmel 299.

En fra en Defensor for Overretten fremkommen Paastand om Salair, hvilken Paastand ikke var bleven nedlagt for bemeldte Ret, ikke af Høiesteret tagen til Følge 744.

En Parts Forpligtelse til at betale Promillegebyr undersøgt og erkjendt. 324.

Panteret.

Bureauet efter Placaten af 14de Mai 1823 ikke antagen erhvervet for Varer, der ikke vare leverede til Plantagen, men kun stillede til Plantageeierens Disposition hos Trebiemand. Undersøgelse af, om nogle ikke i Bureauquisitionen anførte Varer kunde antages traadte istedetfor andre med Bureauet requirerede 293.

En Panthaver kjendt berettiget til at lade de pantsatte Eienomme, hvori han havde erholdt Udlæg, men som af Pantebitor vare overdragne til en Anden, der havde betalt Panthaveren den ham tilkommende Capital tilligemed Renter for de 3 sidste Aar, realisere paa loblig Maade ved Auktion til Fyldestgjørelse for fra tidligere Tid resterende Renter og Renters Renter samt Procesomkostninger 900.

Pension.

Antaget, at naar en Embedsmand sættes paa Bartpenge, fordi hans Embede inddrages, beregnes Bartpengene efter Gjennemsnitsbeløbet af de Embedsindtægter, som den Paagjældende har havt i de sidste 5 Aar, før han blev sat paa Bartpenge 132.

De Embedsmænd ved midlertidige Lønningssløbe givne Lønningstillæg antagne ved Beregning af Pension eller Bartpenge kun at komme i Betragtning for det Tidrum, for hvilket Tillæget er tilstaaet det paagjældende Embede 132.

Politi.

En Tiltalt, der var sigtet for Opsætfighed og fornærmeligt Forhold mod Politimesterens Fuldmægtig, frifunden for Justitiens Tiltale, da en Politimesters Fuldmægtig ikke som saadan, men kun naar han isølge enten en almindelig eller en speciel Constitution i sin Principals Forsald udsøver offentlige Forretninger, har Krav paa juridisk Hellighed 101.

En for Krænkelse af Huusfred og Opsætfighed mod Politiet Tiltalt frifunden for Actors Tiltale, men paalagt at udrede Actionens Omkostninger 392.

Bag.

- En Tiltalt for fredsforskyrende Forhold anseet arbitrairt efter Lovgivningens Analogi..... 70.
- Do Tiltalte for stæiende og fredsforskyrende Afsærd paa Gaden samt for Fornærmelser mod Politiet i dettes Function ansete efter Lovgivningens Analogi og Forordningen af 4de October 1833 § 16 186.
- En Tiltalt, for at have gjort sig skyldig i fredsforskyrende Forhold m. m. ved Nytaarsaften og Nytaarsdag at affyre en Pistol i umiddelbar Nærhed af to Personer og derhos sigte paa den ene af dem, efter Forholdets Natur og Lovgivningens Analogi anseet med en arbitrair Straf.. 207.
- En for politistridig Afsærd sigtet Tiltalt anseet med Straf for et Huusfreden i høi Grad krænkende Forhold 315.
- En Person, der havde overtraadt et ham af Politiet givet Tilhold, isølge hvilket han ikke maatte indfinde sig paa sin fraseparerede Hustrues Bopæl, idømt en arbitrair Straf..... 464.
- En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i Overhørighed mod sine paa Fattigvæsenets Vegne Foresatte, anseet med Straf efter Placat af 2de December 1825..... 322.
- Presfens Brug.**
- En Tiltalt, for i en Bladartikel at have udtalt forhaanende Domme og Uttringer om Kongen samt for at have betjent sig af fornærmende Udtryk ved at omtale Kongens Person, anseet efter Lov af 3die Januar 1851 § 6, og det paagældende Nummer af Bladet efter bemeldte Lovs § 12 confisteret 196.
- Straf idømt efter Lov af 3die Januar 1851 § 9, 2det Membrum, for trykte Injurier mod en Embedsmand 684.
- En forhen efter Lov af 3die Januar 1851 § 6 dømt Tiltalt, der havde publiceret sit Indlæg, i hvilket de væsentligste af de Uttringer, for hvilke han var bleven straffet, indeholdtes, igjen anseet med Straf efter den nævnte § 746.
- Dvaffalveri.**
- En Rone, der havde taget Syge under Cuur, mulceteret efter Forordningen af 5te September 1794 § 5 og Lov af 3die Martz 1854 15.
- En 4 Gange tidligere for Dvaffalveri straffet Tiltalt atter dømt herfor efter Lov af 3die Martz 1854, jfr. Forordningen af 5te September 1794..... 38.
- En Tiltalt, der havde taget Syge i Cuur for Betaling og i Forbindelse dermed brugt overtroiske Kunstner, anseet efter Loven af 3die Martz 1854 og Forordningen af 5te September 1794 samt Forordningen af 11te April 1840 § 46 med Fængsel paa Band og Brød 223.
- En Tiltalt, der havde taget Syge under Cuur og til disse udeleveret Medicamenter, som han selv havde tilberedt af Varer, indkjøbte hos

Materialister, anseet med Straf deels efter Loven af 3die Marts 1854, jfr. Forordningen af 5te September 1794, deels efter Forordningen af 4de December 1672 § 30 705.

Redningspligt.

En Tiltalt anseet strafflydlig for ikke at have braget Omfjerg for, at et frugtsommeligt Fruentimmer erholdt den fornødne Bistand og Pleie, da Fødselen forestod, eller da han senere fandt hende hjælpeløs paa Marken 332.

Nogle Tiltalte, der blandt Andet actioneredes for at have forladt en Person, som de havde overfaldet og beskadiget, i en hjælpeløs Tilstand, ikke særlig straffede efter Forordningen af 4de August 1819, hvorimod dette deres Forhold alene betragtedes som en aggraverende Omstændighed ved den isvrigt af dem ubviste Fremfærd 511.

Retteens Pleie.

Et til Idømmelsen af Strafsansvar efter Loven af 3die Januar 1851 § 9 sagsøgt Fruentimmer tilfjædet at gaae personlig i Rette for Høiesteret. . 684.

En Tiltalt, hvis Bepværing over Sagens Behandling, efter de af Høiesteret foranledigede Dplysninger, fandtes grundløse, idømt Mulct efter Instruxen af 7de December 1771 § 29, cfr. med Forordningen af 23de December 1735 § 2, for utilbørlig Procedure for Høiesteret og navnlig den berunder mod Forhørsdommeren brugte fornærmelige Paasagn 329.

Misbilligelse af, at en Arrestant ikke inden 24 Timer efter sin Anholdelse var bleven forhørt 35.

Misbilligelse af, at der ikke overeensstemmende med Grundlovens § 85 var affagt noget formeligt Decret. 392.

Misbilligelse af et under en Sag afgivet Arrestdecret. 521.

En en Underdommer af Overretten for uden tilstrækkelig Grund at have decreteret personlig Arrest i Henhold til Grundlovens § 85 idømt Mulct samt den ham paalagte Udrebelse af Arrestomkostningerne bortfalden ved Høiesteret 207.

En Underdommer, der ved Beskrivelsen af en criminel Forhørsact havde begaaet en Feil, efter Omstændighederne fritagen for Ansvar. . 287 (jfr. 292).

Et en Underdommer paalagt Ansvar med Hensyn til Arrestomkostningers Udrebelse bortfaldet tilligemed de idømte Mulcter, navnlig i Betragtning af de Høiesteret forelagte yderligere Dplysninger 344.

En Underdommer, der ikke havde fremmet en criminel Sag med tilbørlig Hurtighed, anseet med Mulct efter Forordningen af 3die Juni 1796 § 35. 15.

En Underdommers Behandling af en criminel Sag misbilliget, navnlig med Hensyn til Undersøgelsens Langvarighed. 392.

Misbilligelse af en Obductionsforretnings silbige Foretagelse 724.

En Underrets Dom, der havde paalagt en Sagfører Mulct og Deeltagelse

Bag.

i Udrebelsen af Actionens Omkostninger for Forhaling af Sagen, for-
 andret, idet der ikke skjønedes at være Anledning til saadant Paalæg. . 892.

Røveri.

En Tiltalt, der mod sin Venægtelse antoges overbeviist om et i røveriff
 Hensigt forøvet Overfald, dømt efter Forordningen af 11te April 1840
 §§ 80 og 34, 1ste Membrum 2.

En Tiltalt anseet for Deelagtighed i attentet Røveri 374 (jfr. 382).

En Tiltalt, der var sigtet for Røveri eller Tyveri, og som ved Over-
 retten var dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 32, jfr. §§ 33
 og 1, af Mangel paa tilstrækkeligt Beviis frifunden for Actors videre
 Tiltale 917.

Selvtægt.

En Fæstegaardmand, der tiltalte for paa forskjellige Maader at have ud-
 viist Bold og Selvtægt med Hensyn til en Jordlod, af hvis Besiddelse
 han ved Retten's Middel var udsat, frifunden for Justitiens Tiltale, og
 Actionens Omkostninger paalagte det Offentlige, da Tiltalte ikke havde
 udviist nogen Modstand under selve Fogedforretningen, og hans Forhold
 derfor ikke eguede sig til offentlig Paatale. 434.

Tre Tiltalte, der under et Slagsmaal med en Person, hos hvem de for-
 mernte at have nogle Penge tilgode, vare komne i Besiddelse af disse
 Penge, uden at det dog var godtgjort, at dette var skeet ved Magt, og
 som under Slagsmaalet havde bibragt bemeldte Person flere Slag i
 Hovedet, ligesom han ogsaa ved samme Leilighed fik Kravebenet knækket,
 uden at det dog var oplyst, hvorledes dette var skeet, fundne skyldige i
 en retsstridig Selvtægt, tilbeels forbunden med Mishandling, og derfor
 ansæte med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf af
 Fængsel paa Vand og Brød 470.

Servituter og andre Eiendomsbyrder.

En Servitut, der bestod i Afgang til at tage Vand i en paa Naboeien-
 dommen værende Brønd, anseet bortfalden, om end ikke derved, at Brøn-
 den var sammenstyrtet, saa dog i alt Fald derved, at der fra denne
 Begivenhed, og indtil en ny Brønd blev anlagt i en anden Deel af
 Eiendommen, var forløbet over 20 Aar, saa at Eieren efter Lovens
 5—5—2 havde frigjort Eiendommen for denne Byrde, uden at den Om-
 stændighed, at Rettigheden oprindelig var grundet i et tingløst Adkomst-
 document, kunde være til Hindrer for Hævden 755.

Eieren af en Hovedparcel, der med Laas havde tillukket en Port, som var
 anbragt paa en fra Hovedparcellen til den offentlige Vej anlagt Vej,
 ad hvilken der tilkom Eieren og Beboerne af en Biparcel Ret til fri
 og uhindret Passage af enhver Art, efter Paastand af sidstnævnte Eier
 tilpligtet at borttage Laasene for Porten og at ryddeliggjøre Veien, saa-
 ledes at han til enhver Tid kunde passere den 873.

Skatter og Afgifter.

Undersøgelse af, hvorvidt det kunde ansees godtgjort, at en Forpligtelse til at erlægge Afgift for nogle Aars Græsning paa et islandsk Overdrev var betinget af, at Eieren af Overdrevet fredebe dette for Ræve, uagtet der ikke i de vedkommende Mالدager fandtes Noget om en saadan Betingelse. 844.

Skov.

To Tiltalte, der vare sigtede for ulovlig Behandling af tvende Skovparceller, frivundne for Actors Tiltale, og Actionens Omkostninger paa-lagte det Offentlige 879.

Stadsfæstelsesdomme.

En Overretsdom, der var appelleret, deels til Stadsfæstelse, deels til at afhjælpe Mangelen af terminus executionis og clausula poenalis, kjendt ved Magt at fælde 865.

Stiftelse.

Bestyrelsen for en Forening, der gif ud paa at tilveiebringe en Stiftelse til Frivillig, tilpligtet paany at optage et uben Medhold i Lovene udeluftet Medlem og at anerkjende ham deelagtig i Foreningens Activer og Passiver 783.

Straf.

Antaget, at en paa sædvanlige Vilkaar løsladt Fæstningsflave, som havde gjort sig skyldig i et Forhold, der ikkun blev bedømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 58, sammenholdt med Grundsaetningerne i §§ 30 og 50, ikke burde behandles efter den i Løsladelses Resolutionen indeholdte Clausul. 476.

En for 3die Gang begaaet Tyveri til Fæstningsarbejde paa Livstid Dømt, som, efterat han var bleven benaadet paa sædvanlige Vilkaar, gjorde sig skyldig i voldeligt Overfald paa en Anden, tilfunden at behandles overeensstemmende med Løsladelses Resolutionen. 112.

En for 3die Gang begaaet Tyveri i Aaret 1831 til Fæstningsarbejde paa Livstid Dømt, der i 1841 var bleven benaadet paa sædvanlige Vilkaar, og som i 1843 for 4de Gang begaaet Tyveri atter var bleven indsat til Strafarbejde paa Livstid, men i Aaret 1859 atter benaadet, hvorefter han paany begik Tyveri, tilfunden at behandles i Overeensstemmelse med Løsladelses Resolutionen af 1859. 173.

En Tiltalt, der ved Krigsrets Dom i Aaret 1853 for 3die Gang begaaet Tyveri og Desertion var bleven dømt til Tugthuusarbejde paa Livstid, hvilken Straf ved allerhøieste Resolution blev formildet til Tugthuusarbejde paa Kongens Naade, og som ved allerhøieste Resolution af 23de September 1859 blev skjænket Friheden paa sædvanlige Vilkaar, for

Pag.

paany at have gjort sig skyldig i Tyveri tilfunden at behandles overensstemmende med sidstnævnte Resolution 567.

En for 3die Gang begaaet Tyveri i Maret 1830 til Fæstningsarbejde paa Livstid Domt, der i Maret 1855 var bleven benaadet paa sædvanlige Vilkaar, for paany at have gjort sig skyldig i Tyveri tilfunden at behandles overensstemmende med Forældelses Resolutionen 886.

Antaget, at den i Forordningen af 4de December 1672 § 30 bestemte Mulct efter den senere Lovgivning maatte tilfalde Amtsfattigkassen . . . 705.

Den en Tilstalt ved Underrettsdommen efter Forordningen af 11te April 1840 § 26 idømte Straf af Niis forandret til Fængsel, da Tilstalte før Overrettsdommens Afgjælse havde slydt sit 15de Aar 726.

Stævning.

En Overrettsdom kjendt ueterrættelig, fordi Overretten havde paakjendt Sagen, naanjet at den rette Paagjældende hverken var stævnet eller havde mødt ved Overretten, hvisfølge den udtagne Overretsstævning burde have været afviiist ex officio 193.

En Hviesteretsstævning afviiist, forsaavidt den angik nogle Kjendelser, hvis Appel ikke var bunden til Dommens Paaanke, og med Hensyn til hvilken Appellationstiden var udløben, før Stævningen udtoges 324.

En exceptio rei incompetentis i en Sag, i hvilken Bestyrrelsen for en Forening var sagsøgt ved sin Formand, forkastet 783.

Syn og Ekjon.

Antaget, at nogle Vidneforklaringer efter Gjenstandens Bestaafenhed ikke kunde komme i Betragtning imod en af udmeldte Mænd afgiven Ekjonsforretning, mod hvis Afhjæmning ingen Indsigelse var bleven fremfat. . 712.

Testament.

Spørgsmaal om Fortolkningen af et af tvende Ægtefolk oprettet reciprokt Testament, og navnlig om, hvorvidt en senere af den førstafdøde Hustru gjort Disposition over hendes Halvdeel af Boet, — hvilken Disposition blev foretaget paa en Tid, da den længstlevende Mand var sindssvag, i hvilken Tilstand han forblev til sin Død —, kunde betragtes som gyldig ligeoverfor Testamentets Bestemmelser om, at Alt, hvad den længstlevende efterlob sig, skulde tilfalde begge Testatorernes sælles Intestatarvinger til Deling efter Loven 86.

En mundtlig oprettet testamentarisk Disposition kjendt ugyldig at være. . 212.

Et mellem to Ægtefolk oprettet reciprokt Testament, hvorefter ved den Enes Død den Anden skulde være Eier af hele det sælles Bo, fortolket derhen, at samme ikke kunde antages at sigte til en Capital, der for den førstafdøde Hustru før hendes Ægtekab var bleven indsat i Overformynderiet, og med Hensyn til hvilken det var bestemt, at den skulde være udenfor Formuefællesskabet med hendes Mand og ved hendes

Død behandles efter hendes Testament eller tilfalde hendes Arvinger
 efter Loven 835.

Tilregnelighed.

Spørgsmaal om, hvorvidt en for svigagtig Fallit tiltalt Person kunde
 ansees tilregnelig 491.

Tilstaelse.

Spørgsmaal om en Tiltalts Tilstaelse om i Aaret 1848 at have sat Sig
 paa sin Moders Fæstegaard var afgivet i bevidst Tilstand 125.

En Tiltalts Forklaringer angaaende et af ham tilfigtet Tyveri efter deres
 Bestaaenhet og Sagens øvrige Oplysninger ikke tagne til Følge 415.

En Tiltalts Tilbagekaldelse af sin Tilstaelse om at have gjort sig skyldig
 i forskjellige Tyverier taget til Følge 597 (jfr. 599).

Told.

Antaget, at det efter Toldforordningen er Toldbæsenet og ikke Domsolene,
 der har endeligen at bestemme den Bestaaenhet ved Varerne, hvoraf Told-
 afgifternes Beregning er afhængig, naar ingen Anholdelse af Varerne er
 skeet, og Paastand om Vøder ikke nedlægges 760.

Tolden af Varer, der tages paa Creditoplag, beregnes ikke efter den Tarif,
 som gjælder paa den Tid, da Kvartalsafregningen finder Sted, men
 efter den Tarif, som gjælder paa den Tid, da Varerne undersøges, op-
 veies og af Toldbæsenet stilles til Cierens Raadighed 921.

Tyveri.

En Tiltalt frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Beviis 182, 600, 606,
 629, 637, 649, 689.

Tvende for Tyveri eller i alt Falb for u hjemmet Besiddelse af stjaalne
 Koster Tiltalte, mod hvis Venægtelse det ikke kunde ansees tilstrækkeligt
 beviist, at de paa ulovlig Maade havde erhvervet Kosterne, frifundne for
 videre Tiltale 396, 398.

En Tiltalt, der fra et Bærelse, hvor han havde forsøgt Tyveri, i For-
 virring mebtog nogle Nøgler, ikke med Hensyn til disse anseet med
 Straf 410.

En Tiltalt frifunden, mod at udrede Actionens Omkostninger, da det efter
 Sagens samtlige Oplysninger fandtes betænkeligt at statuere, at han
 havde tilfigtet at begaae et Tyveri 415.

En Tiltalt, der i en meget beruset Tilstand havde sat sig i Besiddelse af
 nogle en Anden tilhørende Gjenstande og ved sin Hjemkomst havde sagt til sin
 Kone, at han ikke vidste, om han havde kjøbt eller stjaalet dem, hvor-
 efter bemeldte hans Kone den næste Dag søgte nærmere Oplysning om
 deres Erhvervelse og udleverede dem til Cieren, ikke funden skyldig i
 noget strafbart Forhold 534.

- En Tilstalt, der fra et Gilde havde medtaget og derefter pantsat en Pibe, men som paastod, at han havde forbergt den med sin egen, hvilken han havde efterladt paa Stedet, ligesom han paa Foreholdelse af Eieren strax vedgik Pantsættelsen samt indløste og tilbageleverede Piben, ikke funden skyldig i noget strafbart Forhold 537.
- En Tilstalt ved to Vidners samstemmende Forklaring overbeviist om at have været oppe paa og udtaget samt nedkastet Halm af anden Mands i en fælles Stakhave staaende Hæs, efter hvad der maatte antages, i den Hensigt at tilegne sig det, dømt for fuldkyndt Tyveri, da Besiddelsestagselsen maatte antages fuldenbt derved, at den udtagne Halm fastedes til Jorden 53.
- En Tilstalt, der paa en Markvei havde taget en Greb, som han ikke antog at være ude af Eierenes Besiddelse, hvilket heller ikke, efter det Oplyste, kunde statueres at have været Tilfældet, dømt som Tyv 81.
- En Tilstalt, der gennem en af Beboerne nedbrudt Bæg om Ratten havde sneget sig ind i et beboet Huus, hvor han den følgende Dag begik Tyveri, ifkuu anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, da bemeldte Nabning ikke kunde sættes i Klasse med de i Forordningens § 12 omhandlede Nabninger, som ikke ere bestemte til Indgang, og da Tilstalte ikke havde til Hensigt at begaae Tyveri om Ratten 164.
- En Tilstalt, der havde begaaet 7 forskjellige Tyverier, af hvilke de 6 vare simple, men et henhørte under Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, anseet med Minimum af den i bemeldte Lovbestemmelse fastsatte Straf 188.
- En Tilstalt, sin Venægtelse uagtet, dømt for Tyveri, da et tilstrækkelig Indiciebeviis antoges tilveiebragt imod ham 262.
- Et af en Tærsker begaaet Tyveri af en til 3 Mk. 8 Sk. vurderet Ekjæppe Rug, som han tilvandt sig af den tærskede Sæd i Loen, ikke henført under Forordningen af 11te April 1840 § 30, men under § 1 537.
- En Tilstalt, der ved Krigsrets Dom i Aaret 1853 for 3die Gang begaaet Tyveri og Desertion var bleven dømt til Tugthuusarbejde paa Livstid, hvilken Straf ved allerhøieste Resolution blev formildet til Tugthuusarbejde paa Kongens Naade, og som ved allerhøieste Resolution af 23de September 1859 blev stænket Friheden paa sædvanlige Vilkaar, for paany at have gjort sig skyldig i Tyveri tilfunden at behandles overeensstemmende med sidstnævnte Resolution 567.
- Nogle Tilstalte, der paa et Marked havde tilvandt sig adskillige Drikkevarer og fortæret dem der, straffede efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, jfr. § 21, idet § 30 paa Grund af Gjenstandenes Værdi ikke fandtes anvendelig 728.
- En for 3die Gang begaaet Tyveri i Aaret 1830 til Fængningsarbejde paa Livstid dømt, der i Aaret 1855 var bleven kenaadet paa sædvanlige

- Vilkaar, for paany at have gjort sig skyldig i Tyveri tilfunden at behandle overeensstemmende med Røslabellses Resolutionen 886.
- En Tiltalt dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 26, og den ved Underrettsdommen bestemte Straf af Niis forandret til Fængsel, da Tiltalte ved Overrettsdommens Affigelse havde fyldt sit 15de Aar 726.
- En i 2den Gang begaaet Tyveri under criminel Lavalder skyldig Tiltalt anseet med Straf i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 27, 1ste Membrum, cfr. § 26, sidste Membrum 345.
- Straf for simpelt Tyveri fremdeles idømt . . . 8, 14, 20, 31, 43 (cfr. 46), 50, 60, 92, 110, 117, 122, 125 (jfr. 130), 141, 153, 154, 164, 173, 199, 211, 222, 229, 267, 292, 302, 305, 307, 313, 321, 340, 341, 347, 372, 374 (jfr. 383), 391, 400, 425, 444, 469, 519, 549, 551, 581, 585, 588, 597, 602, 629, 636, 641, 659, 661, 665 (jfr. 669), 676, 677, 719, 731, 734, 782, 821, 823, 840, 842, 868, 884, 905, 907, 916.
- Deelagtighed i Tyveri.
- En 14aarig Tiltalt, der foranlediget ved Truffer fra Moderens Side havde været hende behjælpelig ved Udførelsen af et Tyveri, frifunden for Actors Tiltale 884.
- En Tiltalt, der havde truffet Afstale med en Anden om at modtage Alt, hvad denne stjal, mod at Halvdelen deraf skulde tilfalde ham, og som derefter hyppigt havde modtaget saadanne stjaalne Koster, ligesom ogsaa hans Hustru, der kjendte Aftalen og ligeledes havde modtaget stjaalne Koster, ansete efter Forordningen af 11te April 1840 § 21 ... 374 (jfr. 387 og 388).
- Straf endvidere idømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 21 ... 232, 374 (jfr. 382, 384 og 385), 728, 731, 887.
- Attentat paa Tyveri.
- En Tiltalt ikke mod sin Benægtelse anseet overbeviist om at have gjort sig skyldig i attenteret Tyveri, men tillagt Fristidelse for Actors videre Tiltale 579.
- Dvægttyveri paa Marken.
- En for Faaretyveri paa Marken sigtet Tiltalt af Mangel paa Beviis frifunden 401.
- En Tiltalt, der havde deeltaget i et Indbrudstyveri og under Sagen tilstod, at han i sin Tid havde stjaalet en Hest paa Marken, med Hensyn til hvilken Hest han tidligere kun var bleven straffet i Henhold til Forordningen af 8de September 1841 § 6 efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, da han dengang nægtebe selv at have stjaalet Hesten, anseet i Henhold til allerhøieste Commisforium og Forordningen af 11te April 1840 § 19 efter Forordningens § 6 og § 12, 1ste Membrum, med 4 Aars Forbedringshuusarbejde 361 (jfr. 371 og 372).

Pag.

Straf endvidere ibømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 6. 218, 335, 374 (jfr. 383, 386 og 387), 641 (jfr. 644, 645 og 646), 661.

Skipperes og Styrmands Tyveri paa det dem anbefædede Gods.

En Pramsfører paa Gudenaas, der havde besveget noget af Lasten, ikke dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 10 287.

Indbrudstyveri.

En Tiltalt, der ved Indstigning, som dog ikke kunde antages foretaget i tyvagtig Hensigt, havde skaffet sig Afgang til et Bærelse, hvor han forsøgte Tyveri, ifkun straffet for Attentat paa simpelt Tyveri 410.

En Tiltalt, der gjennem en af Beboerne nedbrudt Væg om Natten havde sneget sig ind i et beboet Huus, hvor han den følgende Dag begik Tyveri, ifkun anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, da bemeldte Aabning ikke kunde sættes i Klasse med de i Forordningens § 12 omhandlede Aabninger, som ikke ere bestemte til Indgang, og da Tiltalte ikke havde til Hensigt at begaae Tyveri om Natten 164.

En Tiltalt, der fra en til en Dampmølle hørende aflukket Kuloplagsplads, som stødte op til et i Forbindelse med Møllen staaende Pakhuus og forøvrigt var omgivet med et circa 3 Alen høit Plankeværk, ved at stige over dette havde tilvendt sig nogle Kul, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum 237.

Straf for Indbrud i Bygninger, der vare under Opførelse og ubeboede, dicteret efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum.. 267.

En Tiltalt, der, forinden han havde opnaaet criminel Kavalder havde begaaet flere Tyverier, af hvilke et havde været forbundet med Indbrud i en „Kjælb“ paa Færøerne, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 26, 3die Membrum 313.

En Tiltalt, der, deels ved at krybe gjennem en af ham ituslaaet Rude deels ved at stige over Plankeværk, havde skaffet sig Leilighed til at begaae Tyveri, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum 342.

En Tiltalt, der med en falsk Nøgle havde aabnet Døren til et ubeboet og isoleret liggende Vægterhuus og der stjaalet, samt havde forsøgt Tyveri i et lignende Huus, hvor Vægteren dog var tilstede, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, og § 80 342.

En Tiltalt, der havde begaaet og forsøgt at begaae en Deel Indbrudstyverier om Dagen, navnlig ved Hjælp af en falsk Nøgle, straffet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, og § 80. En Medtiltalt, der efter foregaaende Aftale om Tyverierne havde været tilstede ved disse, samt forskaffet Tiltalte den falske Nøgle, dømt efter bemeldte Forordnings § 12, 1ste Membrum, jfr. § 21 731.

- En Tiltalt, der havde gjort Indbrud i en Emedie ved at udtage Vinduet, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, uden at der fandtes Anledning til at opholde Sagen for at indhente den manglende Oplysning om, hvorvidt Døren til Emedien havde været aflukket 842.
- En Tiltalt, der i det Huus, hvor han boede, om Natten fra Gaarden igjennem en ituslaaet Rude var steget ind i Stue-Etagen i et til Contoir benyttet Værelse og derfra gennem den aabenslaaende Dør var gaaet ind i Boutikken, hvor han stjal forskellige Gjenstande, ikke anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, men kun efter denne Paragraphs 1ste Membrum, da Ingen havde Natteleie i Stue-Etagen, og Tyveriet saaledes ikke var begaaet i beboet Sted 660.
- Straf endvidere idømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum. 50, 117, 188, 307, 359, 361 (jfr. 371 og 372), 374 (jfr. 382, 383, 384, 386 og 387), 398, 641 (jfr. 644, 645, 646 og 648), 707, 763, 773, 897.
- En Tiltalt, der en Aften henimod Klokken 10, da han antog, at alle Beboerne vare iseng og sov, idet den almindelige Sengetid var Klokken 8 eller lidt over, gennem et af ham oplukket Vindue var stegen ind i Huset og havde taget et Pengebæls, anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum. 40.
- En Tiltalt, der en Morgen tidlig i November Maaned ved en jafft Nagle havde skaffet sig Afgang til en beboet Kjaelder og stjaalet der, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum. 342.
- En Tiltalt, der om Natten i den beboede Gaard, i hvilken han tjente og havde Natteophold, ved Indsigning gennem et Vindue havde forøvet Tyveri, dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum. 719.
- Straf endvidere idømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum. . . 356, 361 (jfr. 371), 374 (jfr. 382), 404, 431, 641 (jfr. 644, 645 og 646), 774, 868.

Deelagtighed i Indbrudstyveri.

- En Tiltalt, der havde givet Andviisning paa Indbrudstyveri, anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, medens Hovedmændene bleve ansete efter samme Paragraphs 2det Membrum, da det ikke fandtes at kunne tilregnes Tiltalte, at Tyveriet blev udført om Natten. 374 (jfr. 382 og 384).

Attentat paa Indbrudstyveri.

- En Tiltalt, sin Benægtelse uagtet, anseet overbevist om at have gjort sig skyldig i attenteret Indbrudstyveri, og da han tidligere havde været dømt for Bedrageri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 41 og

Pag.

46, i Henhold til bemeldte Forordnings § 79 anseet efter samme Forordnings § 80, jfr. §§ 13, 14 og 12, 2det Membrum 569.

Anvendelse af Forordningen af 11te April 1840 § 19.
117, 361 (jfr. 372), 597.

Brugstyveri.

En Tiltalt, der havde taget en Hest paa Marken og rebet et kort Stykke paa den, da han blev anholdt, iffe overbevist at have villet tilvende sig Hesten, men ifkun dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 40.. 33.

Udeblivelsesdomme.

En Citant dømt til at have tabt Sagen, da han, efterat have betalt de ham tidligere for Udeblivelse idømte 80 Lod Søb, anden Gang ubeblev 298.
See endvidere 131, 281, 298, 299, 531, 532, 533, 534, 872.

Udlæg.

Spørgsmaal, om nogle Indsigelser mod en requireret Executionsforretning kunde gives Medhold, navnlig forsaavidt Requirenten som Udlægshaver, der tillige havde Pant, havde fordret Requisitus sat ud af Besiddelsen af det Udlagte 324.

Udsættelse.

En begjært Anstand nægtet ifølge Instructionen for Høiestret af 7de December 1771 § 6. 324.

Umyndige og Mindreaarige.

Undersøgelse af, om en Værg kunde antages at have gjort sig skyldig i nogen saadan Forsømmelse eller Skjedseløshed, at det burde paalægges ham at erstatte Myndlingen et lidt pecuniært Tab. Dette efter samtlige Omstændigheder besvaret benægtende. 299.

Uteerligt Forhold.

En for uteerligt Forhold sigtet Tiltalt frifunden for Actors Tiltale, dog med Paalæg af Omkostningerne 675.

Vandvæsen.

En Grundæier, der uden at iagttage den i Anordningen af 29de Juli 1846 foreskrevne Fremgangsmaade havde i et Vandløb, som benyttedes af forskjellige Møller, anbragt et Stemmeværk til et Engvandingsanlæg, efter Paastand af en af Mølleeierne tilpligtet at borttage bemeldte Stemmeværk 559.

En Sag, der var anlagt af en Gaardmand mod vedkomnende Sogneforstanderskab, fordi dette efter Begjæring af en anden Gaardmand havde i Henhold til Bestemmelserne i et mellem bemeldte Gaardmænd indgaaet Forlig og Anordningen af 29de Juli 1846 § 51 foranstaltet en Vandgrøft over forstnævnte Gaardmands Mark openset, ex officio afviist.. 875.

Kjøbenhavn's Vandvæsen under en af Finantsministeriet paa Etatsrådens Begne mod samme anlagt Sag kjendt uberettiget til Tiendomsretten over

Vog.

Lilberup Mose og til at udøve nogenformhelt Ret i Henseende til Benyttelsen af Vandet i samme 908.

Regel.

En Endossent tilsligtet at indfri en de non solutione protesteret Bregel, uagtet den rette Bregelomgang ikke var bleven iagttaget, da han ved flere Breve til Bregelieren maatte antages at have fratalt sine Indsigelser i saa Henseende 767.

Ridne.

En Persons Vidnebygtighed med Hensyn til et en Tiltalt paafigtet røveriff Overfald ikke antagen vitieret derved, at han under criminel Lavalber havde for Tyveri været straffet med Niis 2 (jfr. 5).

Nogle af en Part foranledigede Vidneforklaringer antagne efter Gjenstandens Bestaandelse ikke at kunne komme i Betragtning imod en af ubmeldte Mænd afgiven Skjønforretning, imod hvis Afhjemling bemeldte Part ingen Indsigelse havde fremsat 712.

Bold paa Gods.

En Tiltalt, der i Forening med 2 Andre ved Rattetid havde nedrevet en Deel af en anden Mandes Huus, anseet med en arbitrair Straf efter Lovgivningens Analogi 20 (jfr. 26).

En Tiltalt, der, ved at sprænge Døren til en Andens Bolig, i Forening med flere havde indtrængt sig i Huset, for deraf at udjage en tredie Person, der forinden var flygtet ud ad vinduet, anseet med en arbitrair Straf 315.

Nogle Tiltalte, der i Forening og efter Overlæg ved Rattetid havde indfundet sig ved et Huus i den Hensigt at udøve personlig Vold mod dets Beboere, og derefter, da disse ikke fandtes, havde udøvet Hærverk paa Huset m. v., ansete med en arbitrair Straf af Fængsel paa Vand og Brød 824.

Bold.

En for volbeligt Overfald sigtet Tiltalt, der ved Over og Underretten var dømt efter Indicier, frifunden for Actors videre Tiltale, da det blev antaget, at der ikke var tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis imod ham... 572.

Do Tiltalte, der havde overfaldet en fagesløs Mand, frifundne for Justitiens Tiltale, og Actionens Omkostninger paalagte det Offentlige, da det ikke var godtgjort, at Overfaldet var steet efter foregaaende Aftale, og de Tiltaltes Forhold saaledes ikke kunde henses under Forordningen af 4de October 1833 § 13, men alene under §§ 1 og 7 457.

Tre Tiltalte, der under et Slagsmaal med en Person, hos hvem de formeente at have nogle Penge tilgode, vare komne i Besiddelse af disse Penge, uden at det dog var godtgjort, at dette var steet ved Magt, og som under Slagsmaalet havde v bragt bemeldte Person flere Saar i Hovedet, ligesom han ogsaa ved samme Leilighed fik Kravebenet brækket,

Pag.

- uden at det dog var oplyst, hvorledes dette var skeet, fundne skyldige i retsfridig Selvtægt, tilbeels forbunden med Mishandling, og derfor ansete med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf af Fængsel paa Bånd og Brød 470.
- En Tiltalt, der med en Kogle havde bibragt en Person et ubetydeligt Saar i Hovedet, anset efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, 1ste Membrum 511.
- En Tiltalt, der med en Geværkolbe havde tilføiet en Person en Læsion i Hovedet, anset med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, jfr. § 4 467.
- En Tiltalt, der havde vedgaaet, at han havde bibragt en Anden forskjellige Læsioner, mod sin Benægtelse anset overbeviist om at have tilføiet disse Læsioner med en Kniv, og dømt efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, 2det Membrum, jfr. §§ 4 og 5. Da Tiltalte tidligere for Tyveri havde været dømt til Fæstningsarbejde paa Livstid, men var bleven benaadet paa sædvanlige Bilskaar, blev han tilsunden at behandles overensstemmende med Væstadeses Resolutionen 112.
- En Tiltalt, der under et Slagsmaal havde tilføiet en Person nogle Saar, dømt efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, sammenholdt med § 5 439.
- En Tiltalt, der under et Slagsmaal havde med en Slagterkniv bibragt en Anden en Flænge i Underansigtet, dømt efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3 og 4, jfr. § 5 478.
- En Tiltalt, sin Benægtelse uagtet, anset overbeviist om at have tilføiet en Anden forskellige Læsioner, hvorved navnlig et Ribbeen var bleven brækket, og dømt efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, sidste Passus, samt §§ 6 og 9, ligesom ogsaa tilpligtet at betale Erstatning for Udgifter til Væge, Medicin og Pleie samt for Svie og Smerte og for Næringsstab 137.
- En Tiltalt for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand anset efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3 og 6, jfr. § 9 204.
- En Tiltalt for voldelig at have overfaldet en Anden, der maatte betragtes som sagesløs, anset med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3, 6 og 9 303.
- En Tiltalt, der med en Kjøp havde tilføiet en sagesløs Mand nogle Saar i Hovedet, dømt efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3, 6 og 9 490.
- En Tiltalt, der med et spidst Instrument havde tilføiet sagesløs Mand en Læsion i Panden over det ene Øie, anset efter Forordningen af 4de October 1833 § 9, jfr. § 3, 2det Membrum 866.
- En Mand for at have mishandlet sin Hustru anset med Straf efter Lovens 6—5—7 og Forordningen af 4de October 1833 § 23 72.

- En Tiltalt, der oftere havde truet sin Hustru paa Livet samt slaaet og støbt til hende, anseet efter Lovens 6—5—7 og Forordningen af 4de October 1833 § 23 430.
- En Tiltalt, der oftere havde slaaet, støbt, sparket og udskjældt sin fraseparerede Hustru, anseet efter Lovens 6—5 7, jfr. Forordningen af 4de October 1833 § 7 og § 23..... 464.
- En Tiltalt, der havde mishandlet sin frugtsommelige Hustru, saaledes at dette havde været en medvirkende Aarsag til hendes Død, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 10, 2det Membrum, sammenholdt med § 23 777.
- Vold mod Embedsmænd og offentlige Betjente.
- En Tiltalt, der sigtedes for Fornærmelse mod en Vægter, frivunden for Actors videre Tiltale af Mangel paa tilstrækkeligt Beviis 758.
- En Tiltalt, der havde udskjældt og slaaet en Sogneforstander, da denne i et ham som saadan paahvilende Grinde havde indfundet sig i Tiltaltens Gaard, anseet efter Lovgivningens Analogi og Forordningen af 4de October 1833 § 16..... 150.
- To Tiltalte, der havde udviist stoiende og fredsforstyrrende Adfærd paa Gaden, og som, da de derfor bleve anholdte, havde sat sig til Mobbværg imod og lagt Haand paa en Politiasistent og en Politibetjent, ansete efter Lovgivningens Analogi og Forordningen af 4de October 1833 § 16..... 186.
- En Tiltalt for voldeligt Forhold og fornærmelige Udtalelser mod Politiets Betjente dømt efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi..... 329.
- En Tiltalt, der havde udskjældt to Politibetjente under Udførelsen af deres Function, brugt Uqvemsord om Politistillet, sat sig til Mobbværg mod dem og grebet den ene Betjent i Brystet eller Frakken samt sparket til ham, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og sammes Analogi 464.
- En Tiltalt, der havde udøvet Vold og brugt fornærmelige Udtalelser mod en Politibetjent, anseet med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi 733.
- En Tiltalt, der havde slaaet en Vægter med bagvendt Haand paa Munden, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 16..... 114.
- En Tiltalt, der havde udskjældt en Vægter og vibragt ham et Slag i Ansigtet med en Trepæglekaste, saaledes at Blodet flød af Næse og Mund, uden at der dog derved kunde siges at være tilføiet Vægteren en legemlig Bestadigelse i den Betydning, som Forordningen af 4de October 1833 § 17 forudsætter, ifkun dømt efter Forordningens § 16 og Lovgivningens Analogi 502.

Boq.

En Tiltalt for at have angrebet og slaet en Vægter anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 586.

Voldgift.

Undersøgelse af, hvorvidt en ved Voldgiftsmænd skeet Afgjøvelse maatte antages at strække sig med Hensyn til Parternes Mellemværende 323.

Voldtægt.

En Tiltalt, der var sigtet for Voldtægt, ikke anseet overbeviist om at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold..... 347.

En for attenteret Voldtægt sigtet Tiltalt frifunden for videre Tiltale... 235.

En Tiltalt for Voldtægt paa et Fruentimmer, der ikke kunde ansees som uberygget, anseet med en efter Analogien af Lovens 6—13—16 lempet arbitrair Straf..... 315.

En Tiltalt, der ved Trusler havde skaffet sig Samsleie med et Fruentimmer, anseet med en arbitrair Straf..... 315.

En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i Attentat paa Voldtægt mod et Fruentimmer, som paa den Tid efter tidligere legemlig Omgang med sin Forlovede besandt sig i besvangret Tilstand, ikke anseet efter Lovens 6—13—18, men med en arbitrair Straf af 3 Aars Forbedringshuusarbejde..... 627.

Bærnepligt.

En i Sverrig i Aaret 1836 sødt Person, der fra sit 7de til sit 17de Aar med sin Moder havde opholdt sig i Danmark, og som derpaa reiste tilbage til Sverrig, men i Aaret 1857 igjen begav sig til Danmark, hvor han traadte i Lære hos en Boghandler, hvilket Forhold han imidlertid atter hævede, antaget ikke for Tiden at kunne ansees Bærnepligt undergoven, hvorimod der, da han selv havde erklæret, at han ikke havde taget nogen Bestemmelse om, hvor han fremtidig vilde søge sit Erhverv, ikke fandtes Anledning til at foreskrive, at han skulde udsættes af Lægsrullen 149.

En ved ministeriel Skrivelse som Lærer i Bogbinderhaandværket ved det kongelige Døvstummeinstitut beskiftet Person ikke betragtet som „Skolelærer“ i den Betydning, hvori Loven af 12te Februar 1849 § 6 maa antages at have brugt dette Udtryk..... 328.

Vgteskab.

En Fideicommissbesidderes Enke anseet berettiget til at vedblive at oppebære en hende af Fideicommisset tillagt Pension, uagtet hun havde indgaaet nyt Vgteskab 632.

En testamentarisk Disposition, som blandt Andet gif ud paa, at der af den Testators da ugifte Datter tilfaldende Arv skulde indsættes en vis Sum i Overformynderiet som hendes „privative“ Eiendom, der skulde være udenfor communio bonorum med hendes Mand, og mod hvilken der paa Skiftet efter Datteren af hendes efterlevende Mand blev gjort

den Indsigelse, at den ikke skulde kunne medføre nogen Indskrænkning i det fuldkomne Formuejælleskab, der efter Lovgivningen finder Sted mellem Egteskaber, da den hverken var confirmeret eller tinglæs, — opretholdt, da saavel Datteren med Curator for hendes Egteskab som Eriger-jammen efter dennes Indgaaelse havde vedtaget Testamentet i dets Heelhed 835.

Reformnærmelser.

- En Underdommers Paastrand om at erholde en af en Part under en privat Retssag dicteret Protocoltilførsel, som Dommeren ansaae fornærmelig for sig, mortificeret og Paagjældende idømt Mulct, ikke tagen til Følge 55.
- En for Fornærmelser mod en Havnefoged-Assistent Tiltalt frifunden for Actors Tiltale, da det ikke var beviist, at Tiltalte havde gjort sig skyldig i fornærmelig Adfærd mod bemeldte Assistent, efter at denne havde foreviist sit Skilt, og da det ikke kunde antages, at Tiltalte havde havt eller havde været pligtig til at have Kundskab om den Fornærmedes Stilling som Havnefoged-Assistent. Tiltalte paalaagt at udrede Acti-
onens Omkostninger 177.
- En for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand under dennes Function som Sogneforstander Tiltalt tillige anseet for at have udskjældt bemeldte Sogneforstander, da denne i et ham som saadan paahvilende Grunde havde indfundet sig i Tiltaltes Gaard 150.
- En Tiltalt for i en Bladartifel at have udtalt forhaaenende Domme og Ytringer om Kongen samt for at have betjent sig af fornærmelige Udtryk ved at omtale Kongens Person anseet efter Lov af 3die Januar 1851 § 6 med 3 Maaneders Fængsel, og det paagjældende Nummer af Bladet efter bemeldte Lovs § 12 confiskeret 196.
- Straf paalaagt efter Lov af 3die Januar 1851 § 9, 2det Membrum 684.
- En forhen efter Lov af 3die Januar 1851 § 6 dømt Tiltalt, der havde publiceret sit Indlæg, i hvilket de væsentligste af de Ytringer, for hvilke han var bleven straffet, indeholdtes, igjen anseet med Straf efter den nævnte § 746.

Rettelser.

- Side 86 L. 14: 1859, læs: 1858.
 — 111 L. 1: 12te Februar, læs: 13de Februar.
 — 112 L. 16: 30te December, læs: 27de December.
 — 267 L. 13: 5 Mar, læs: 2 Mar.
 — — L. 16: 2 Mars, læs: 5 Mars.
 — 324 L. 17: Indstævnte, læs: Citanten.
 — 325 L. 14: 1852, læs: 1858.
 — 389 L. 1 f. n.: 1791, læs: 1791 § 23.
 — 457 L. 8 f. n.: Forhold, læs: Overfald.
 — 671 L. 13 f. n.: § 65, læs: § 62.
 — 735 L. 1 f. n.: § 3, læs: § 2.
-

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 1.

Den 23de Marts.

1860.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 5te Marts.

Nr. 87.

Statsraad Liebenberg
contra

Jens Peter Sevel Handberg (Selv),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Fornærmelse mod Politiet.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Novbr. 1859: „Arrestanten Jens Peter Sevel Handberg bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, og betale i Erstatning til Handelshuset Sæperfen Nagel & Comp. 37 Rdl. 3 Mk. 10 Sk., til Manufacturhandler Hermann Sally Cohn 58 Rdl. 3 Mk. og til Silke- og Klædehandler Starup 15 Rdl., samt til Manufacturhandler Jacob Moreasco udlevere de tvende under Sagen omhandlede Raaber eller betale ham sammes Værdi med 45 Rdl., til Kalkfabrikør Johan Gottfred Krause udlevere i ulædsket eller lædsket Tilstand de fra denne erholdte 60 Tdr. Kalk eller erlægge til ham sammes Værdi med 140 Rdl., til Tommerhandler Daniel Guldberg udlevere det fra denne modtagne Tommer eller betale ham sammes Værdi med 49 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., og til Skrædermester Proschowsky udlevere den hos ham erholdte Frakke eller betale ham 22 Rdl. Saa udreder Arrestanten ogsaa Actionens Omkostninger, og derunder Salairer til Actor og Defensor, Prøveprocuratorerne Møller og Heinrichsen, 8 Rdl. til hver. Den idonnte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven. Statskassens Ret reserveres med Hensyn til, at et under Sagen fremlagt af Arrestanten til Handelshuset Sæperfen Na-

gel & Comp. udfstedt Hevers og tvende mellem Arrestanten og Ole Bruun oprettede Kjøbecontracter, der ligeledes ere fremlagte under Sagen, ere skrevne paa ustemplet Papir“.

Høiesterets Dom.

Da det, i Anledning af efternævnte af Tiltalte fremsatte Besvæ-
ringer, der omhandles i den af ham forelagte Skrivelse til Justitsmini-
steriet af 6te Januar og 10de Februar d. A., sammenholdt med hans
Skrivelse til Høiesteret af sidstnævnte Dato, samt i Anledning af en
Uttring i Tiltaltes Indlæg til Criminal- og Politiretten af 2den Sep-
tember f. A., anses fornødent, at der, forinden Sagen endeligen paa-
kjendes, erhverves yderligere Dplysning, kjendes for Ret:

Denne Sag bør paa ny indstævnes for Høiesteret:
efterat der i Anledning af Tiltaltes Besværing over
1) at han har været Gjenstand for ulovlig Behandling
af den undersøgende Dommer navnlig ved Forhaanelser
og Skjældsord, 2) at Retsvidnerne Teglaaff og J. Chri-
stensen under Forhørerne have brugt Trudsler og
Haaudgribeligheder imod ham, samt 3) at deels hans
egne deels Andres Forklaringer ikke ere blevne mod-
tagne og protocollerede med fornøden Noiagtighed, er,
under et yderligere Forhør, der bliver at optage af en
anden Forhørsdommer, tilveiebragt nærmere Dplys-
ning med Hensyn til disse Ankeposter, og **efterat** Er-
klæring er indhentet fra Justitsraad, Virkedommer
Flensborg i Anledning af Tiltaltes Uttring i oven-
nævnte Indlæg om den af ham ved Ankomsten paa
Amtets Tinghuus fremsatte Begjæring og hvad der-
efter af bemeldte Retsbetjent blev ham tilkjendegivet.

Nr. 84.

Statråad Liebenberg
contra

Jens Rasmussen, med Tilmavn **Brokjøb** eller „den onde Drm“,
(Defensør Bungen),

der tiltales for Møveri eller i alt Fald for Attentat paa denne For-
brydelse.

Kallundborg Kjøbstads Extrarets Dom af 2den Mai 1859: „Arre-
stanten Jens Rasmussen, med Tilmavn Brokjøb, bør at hensesættes til

Forbedringshumsarbeide i 2 Aar; og Tiltalte Christiane Frederikke Stoltenberg, Arbeidsmand Jens Jacobsens frastilte Hustru, bør paa sin egen Bekostning at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Arrestanten udreder selv de med hans Arrest og hans eventuelle Transport til Straffestedet lovligt forbundne Omkostninger, saavel som i Salair til den for ham beskikkede Defensor, Procurator Nissen, 6 Rdl. Ligejaa udreder og den Tiltalte selv de af hendes Arrest under denne Sag lovligt flydende Omkostninger, samt i Salair til hendes beskikkede Defensor, Procurator Mohr, ligeledes 6 Rdl. De øvrige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Actor, Procurator Knudsen, i Salair tillægges 8 Rdl., udredes med $\frac{1}{4}$ Deel af Tiltalte Stoltenberg og med de $\frac{3}{4}$ Deel af Arrestanten Jens Rasmussen, dog at Sidstnævnte tillige in solidum med den Tiltalte bærer den hende paalagte Hjerdedeel. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Landsover. samt Hof. og Stadsrettens Dom af 14de Octbr. 1859: „Arrestanten Jens Rasmussen med Tilnavn Brofjød og Tiltalte Christiane Frederikke Stoltenberg, Arbeidsmand Jens Jacobsens frastilte Hustru, bør hensættes, Forstnævnte til Forbedringshumsarbeide i 3 Aar og Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger udredes af Arrestanten og Tiltalte hver for sit Vedkommende, dog saaledes, at Salairt til Actor ved Underretten og her ved Retten, Procuratorerne Knudsen og Beyer, 8 Rdl. til den Første og 12 Rdl. til den Sidste, betales af Arrestanten med $\frac{3}{4}$ Dele og af Tiltalte med $\frac{1}{4}$ Deel, hvorimod Arrestanten tilsværer Salairt til sine Defensorer, Procurator Nissen for Underretten og Procurator Jørgensen for Overretten, 6 Rdl. til den Første og 10 Rdl. til den Sidste, og Tiltalte ligeledes Salairt til sine Defensorer, Procurator Mohr for Underretten og Procurator Nothe for Overretten, 6 Rdl. til den Første og 10 Rdl. til den Sidste. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Jens Rasmussen Brofjøds Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter Omstændighederne bliver at bestemme til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover. samt Hof. og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salarium til Statsraad

Liebenberg og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tilstalte 30 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præntiøser hedder det: „I nærværende, fra Kallundborg Kjøbstads Extraret hertil indantebe Sag actioneres Arrestanten Jens Masmussen, med Tilnavn Brokjøb, for Røveri eller i alt Fald for Attentat paa denne Forbrydelse og Tilstalte Christiane Frederikke Stoltenberg, Arbeidsmand Jens Jacobsens straffilte Hustru, for Hæleri eller et dermed analogt Forhold samt for at have ladet sig bestemme af bemeldte Arrestant til at afgive en urigtig Forklaring for Retten i det Niemede derved at unddrage nogle ham tilhørende Giendele fra at underkastes en eventuel Indførsel for Sagsomkostninger.

Gaardmand Mads Jensen af Ellebe har paaagt Arrestanten tvende Røverier, og har om det første Røveri forklaret, at den 18de October f. A. om Formiddagen omtrent Kl. 10, da han fra sit Hjem var kjørende ind til Kallundborg, kom Arrestanten løbende efter Vognen, hvorpaa Mads Jensen alene besandt sig, og indhentede denne kort udenfor Byens Vesterport i det saakaldte Hestehavestræde. Da Arrestanten var kommen paa Siden af Vognen, begjærede han at komme op at age, og da Mads Jensen af Frygt for Arrestanten, der er en ilde berygtet Person, af hvem han derhos engang vil være pryglet til at betale ham Penge, afflog denne Begjæring, greb Arrestanten fat i Lømmen og over Mads Jensens Hænder, hvorved Hæstene standsebes, og sagde derpaa til Mads Jensen, at denne skulde give ham 5 Rdl., ellers vilde han med Heste og Vogn komme ned i den byde Veigrøft eller, som Arrestanten ogsaa udlod sig med, strax blive slaat ihjel. Ved sliq Trubfel lod Mads Jensen sig bevæge til at give Arrestanten 2 Specier, hvorefter Arrestanten forlod ham, der derpaa fortsatte sin Kjørsel ind til Byen.

Om det andet Røveri har Mads Jensen forklaret, at da han Dagen efter — den 19de October — om Eftermiddagen Kl. omtrent 4 var gaaende fra Byen, hvor han for Politiet havde anmeldt det den foregaaende Dag paa ham skete Overfald, til sit Hjem, blev han omtrent midt i det nævnte Stræde indhentet af Arrestanten, der kom listende paa ham, greb fat i ham og, efter at have kastet ham omkulb paa Veien, gav ham Valget mellem strax at give fra sig alle de Penge, han havde hos sig, eller at slaas ihjel. Da Mads Jensen ikke vilde give ham sine Penge, lagde Arrestanten sig ned over ham, undersøgte ham paa forskjellige Steder, om han havde Penge paa sig, blandt andet i den høire Bukselomme, hvor Arrestanten af de Penge, Mads Jensen der havde liggende løse, bemægtigede sig en Sølbaaler; men da nogle andre Personer imidlertid vare komne tilstede, forlod Arrestanten Mads Jensen, der senere paa Aftenen i Følge med en anden Bonde, da han ikke turde gaa alene, begav sig til sit Hjem, efterat han strax samme Dags Eftermiddag for Politiet havde anmeldt det Passerede.

Arrestanten, der i Aaret 1857 har været tiltalt for Overfald paa bemeldte Gaardmand Mads Jensen, men ved Overrettens Dom af 29de September f. A. blev frifunden for videre Tiltale, hvorimod han ved Underrettens Dom var anset med 2 Aars Forbedringshuusarbejde, og som iøvrigt oftere har været straffet, blandt Andet ifølge Høiesterets Dom af 6te October 1834 for Tyveri med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ifølge Krigsretsdom af 27de Februar 1840 for svigagtig Omgang med betroet Gods med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage, samt ifølge Overrets Dom af 30te Martz 1847 og Høiesterets Dom af 5te April 1850 for voldeligt Overfald paa Gadevægtene under disses Function med Forbedringshuusarbejde respective i 1 Aar og i 18 Maaneeder, foruden at han endnu 2 Gange tidligere har været tiltalt for voldeligt Overfald, men deels er frifunden for videre Tiltale, deels kun straffet arbitrært med en Mulct for Forskyrrelse af den offentlige Røfighed, har vedholdende nægtet at have gjort sig skyldig i de ham af Gaardmand Mads Jensen under nærværende Sag paafagte Overfald, hvorimod hans Forklaring gaaer ud paa, at han vel den 18de October f. A. om Formiddagen har oprenndt Mads Jensen paa Landveien til Kallunborg, men at dette alene skete af den Grund, at han vilde anmode Mads Jensen, der selv standse sine Heste og Vogn, om noget Langhalm, hvorimod han hverken anmode Mads Jensen om Penge eller fik saadanne af ham, og hvad angaaer det den 19de f. M. passerede har han forklaret, at han den nævnte Dag om Eftermiddagen Kl. mellem 3 og 4 traf Mads Jensen liggende i en Grøft paa Veiens høire Side, ansalten, saavidt Arrestanten kunde skjønne, af et Krampetilsælde, og at han da, under sine Bestræbelser for at hjælpe Mads Jensen, af denne blev trukken om og fastholdt, indtil de, efter Forsøbet af omtrent 5 Minutter, da Mads Jensen selv hjalp til, kom paa Benene igjen, og Arrestanten har saaledes ogsaa paa det Bestemteste benægtet ved denne Leilighed at have frataget Mads Jensen Penge eller at have slaaet ham omkuld og havt sin Haand i hans Buxelomme.

Imod denne Arrestantens Benægtelse findes der nu vel heller ikke at være tilveiebragt noget aldeles tilstrækkeligt Beviis til at sælde ham som skyldig i det ham af Gaardmand Mads Jensen paafagte Overfald den 18de October f. A. Derimod skjønnes det ikke rettere end at der ved den ovenangførte af Gaardmand Mads Jensen afgivne, senere under Sagen beedigebe, Forklaring i Forbindelse med Arbeidsmand Peter Hansens, Huusmand Niels Christensens Husfrues, Ane Cathrine Andersbatters, Pigen Karen Hansbatters og Lærkemand Peter Frederikssens Bidneskyrd, samt naar tillige hensees til Arrestantens hele foregaaende Liv, maa antages at være tilveiebragt et efter Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten den 19de October f. A. om Eftermiddagen har overfaldet Mads Jensen, som af denne forklaret, paa Landveien fra Kallunborg til hans Hjem, hvilket Overfald derhos, efter hvad der foreligger, ikke med Høie kan paatvivles at være sket i røverisk Hensigt.

Af den ovennævnte Arbeidsmand Peter Hansen — hvis Bidnebygtighed ikke findes at kunne vitieres ved at han under criminel Pavalder har været straffet med Niis for Tyveri — er det saaledes edelig forklaret, at han den

19de October f. A. om Eftermiddagen omtrent Kl. 4, medens han var beskæftiget med Arbejde paa et Sted, hvorfra man med Diet kan følge Landveien ind til Kallundborg, bemærkede 2 Personer gaaende paa denne Vej, den ene bag efter den anden, med et Mellemrum af omtrent 80 Alen, og at han da saae, at den Bageste af Personerne — hvilke han paa Grund af Afstanden ikke kunde kjende — indhentede den Forreste og kastede denne, idet han tog ham i Nakken, om i Grøften, hvorefter han selv slænge sig ned over ham; den Person, der saaledes var kastet omkuld, gav sig strax til at skrig, hvorpaa Bidnet begav sig hen til Stedet, hvor de 3 andre ovennævnte Bidner da alt vare komne tilstede, og hvor Bidnet da i de omfoklarede 2 Personer gjenkjendte Gaardmand Mads Jensen af Ellede og Arrestanten, af hvilke Mads Jensen laae i Grøften, og fra hvem Arrestanten, da Bidnet kom til, reiste sig op, idet han tog sit ene Been over fra den anden Side af Mads Jensen, hvorved Bidnet overbevistes om, at Arrestanten havde ligget overstrævs over Mads Jensen. Da Ane Cathrine Andersdatter derefter yttrede til Arrestanten, at det var stygt af ham, som han havde behandlet Mads Jensen, svarede Arrestanten, at Mads Jensen var falben omkuld i Grøften og at han havde villet hjælpe ham op af denne, men Sandheden heraf benægtede Mads Jensen, der yttrede, at Arrestanten havde taget ham i Nakken og kastet ham ned i Grøften, hvilket Bidnet bekræftede, hvorefter Arrestanten soer ind paa Bidnet, idet han sagde, at dettes Udsagn var Lugn. Mads Jensen, der var ganske forteblaa i Ansigtet, formeentlig som Følge af, at Arrestanten havde ligget over ham, yttrede derhos, at det var godt, at Nogen var kommen til, da Arrestanten ellers havde taget de Skillinger, han havde hos sig, hvorimod han Intet yttrede om, at der virkelig var frataget ham Penge.

Af Bidnet Ane Cathrine Andersdatter er det dernæst forklaret, at hun den 19de October f. A. om Eftermiddagen omtrent Kl. 4, da hun sad i sin Stue, blev tilkaldt af sin Tjenestepige Karen Hansdatter, der kom løbende ind med det Udraab, at den ene slog den anden ihjel, hvorefter Bidnet løb udenfor Huset tiligemed Tærstemand Peter Frederiksen, der just til samme Tid opholdt sig i Stuen, og saae hun da, at der laae 2 Personer i et Hul i Grøften ved Landveien, af hvilke den ene, i hvem hun gjenkjendte Arrestanten, laae strævs ovenpaa den anden. Paa Bidnets Tilraab om hvad det var han gjorde, hævdede Arrestanten sit Hoved ideovert, hvorpaa hun i den Person, der laae under ham, gjenkjendte Gaardmand Mads Jensen; efterat Arrestanten derpaa havde reist sig op, reiste Mads Jensen sig ligeledes, dog først efterat han havde ligget lidt og dreiet sig om paa den ene Side, og kunde han i Begyndelsen ikke tale, ligesom han ogsaa, baade medens han laae i Grøften og efter at han var kommen op af samme, var ligesom noget oppustet og forteblaa i Ansigtet. Mads Jensen foreholdt da Arrestanten, at denne havde villet tage hans Penge, eller ogsaa slaae ham ihjel, hvortil Arrestanten sagde: „Du er jo gal, Mand,“ ligesom han ogsaa til de Tilsebeværende yttrede, at Mads Jensen var drukken, hvilket Bidnet imidlertid ikke kunne skjønne. Dette Bidnet har derhos tilføjet, at da hun nærmede sig Stedet, hvor de 2 Personer laae, kunde hun see, at Arrestantens venstre Arm gjorde flere Bevægelser ned i Grøften ved den høire Side af Mads

Jensen, omtrent ved Hosten eller Livet af ham, men uden at Arrestanten dog slog Mads Jensen, hvilken Sidste, efterat være kommen noget til sig selv igjen, yttrede, at han og Arrestanten havde truffet noget sammen om hans Lomme, hvoraf Vidnet sluttede, at Arrestanten, der dog hidtil havde yttret, at han blot havde villet holde paa Mads Jensen, da denne jo havde faaet Krampen, vilde i Mads Jensens Lomme, og at denne Sidste havde søgt af forhindre Saabant.

Det kan endnu bemærkes, at det af Vidnet Andersbatter er forklaret, at Arrestanten omtrent $\frac{1}{2}$ Times Tid efter det mellem ham og Gaardmand Mads Jensen Passerede kom ind til Vidnet, og at Arrestanten da bragte denne Begivenhed paa Bane, idet han paany udlob sig med, at han kun havde villet hjælpe Mads Jensen, der var blevet anfaldet af et Krampetilsælde, med Tilføiende, at det fra Mads Jensens Hjem skulde kunne bevidnes, at han ubertiden blev anfalden af saadanne Krampetilsælde, og at Arrestanten berhos anmodebe Vidnet, der under Samtalen havde yttret, at hun ikke skulde melde Arrestanten, om at sige til Arbeidsmand Peter Hansen, at han ikke skulde gjøre Melдинг om det Passerede, da han kun vilde faae Næmberi deraf.

Endeligen have Vidnerne Karen Hansbatter og Peter Frederiksen om det den 19de October f. A. mellem Arrestanten og Mads Jensen Passerede afgivet en, som det i Acten hedder, med Ane Cathrine Andersbatter i alt Væsentligt stemmende Forklaring, dog saaledes, at efter Peter Frederiksens Forklaring Arrestanten ikke laae over Mads Jensen, men paa sine Knæ sad over begge dennes Been, og at Karen Hansbatter yderligere har forklaret, at hun, da hun løb ind til sin Madmøder, Ane Cathrine Andersbatter, for at tilfalde denne, havde hørt, at den ene af de Personer, hun ved at komme udenfor Huset, for at hente Vand, havde seet ligge i Grøften, gav et Skrig fra sig, samt at hun ved den omforklarede Leilighed har seet, at Arrestanten med sin venstre Haand var i Mads Jensens Buxelomme, medens han med sin høire Haand søgte at holde Mads Jensen nede i Grøften, idet han lagde denne Haand paa Mads Jensens Hals, men at hun isvrigt ikke veed, hvad Enden blev paa denne Affaire, da hun forinden gif til sit Arbeide.

Foraauidt nu Arrestanten, som meldt, har villet gjøre gjældende, at Mads Jensen ved den omhandlede Leilighed pludselig skulde være bleven anfalden af et Krampetilsælde og derved falden omkuld, samt at Arrestanten alene havde villet hjælpe ham op og under sine Bestræbelser herfor var bleven revet om af Mads Jensen og fastholdt af denne, vil der, efter hvad der er oplyst, intet Hensyn kunne tages til dette Arrestantens Foregivende, som er i ligesvem Strid ikke alene med Gaardmand Mads Jensens og Arbeidsmand Peter Hansens Forklaringer, men ogsaa med hvad der af de øvrige Vidner, der senere kom tilfede, er forklaret, navnlig om den Stilling, hvori de sandt Arrestanten liggende over Mads Jensen, og om hvad der isvrigt ved denne Leilighed passerede.

Det er nemlig vel oplyst, at Gaardmand Mads Jensen, der er 66 Aar gammel og meget svagelig og som for en Snees Aar siden har havt et apoplektisk Anfald, hvorefter hans venstre Side og Haand ere blevne noget lammede, af og til lider af Svimmelhed, men derimod ikke af Krampetilsælde; men ligesom Mads

Jensen paa det Bestemteste har benægtet, at han nogenstunde paa Grund af Svimmelhed er falden omkuld eller har tabt sin Bevidsthed, hvilket ogsaa stemmer med hvad der af flere Personer, der personligen kjendte Mads Jensen, er forklaret, saaledes har ogsaa vedkommende Districtslæge, efter at have undersøgt Mads Jensen og gjort sig bekendt med Forhørene i nærværende Sag, under 11te August d. A. erklæret, at Mads Jensen ligesaa lidt tidligere som den 19de October f. A. har lidt af Krampeslag, og at det, skjøndt Muligheden af, at Mads Jensen den nævnte Dag kan være bleven overfalden af Svimmelhed i en mere end almindelig Grad og at han under et saadant Anfald kan være falden omkuld, ikke kan nægtes, dog, naar de øvrige Omstændigheder ved Situationen tages i Betragtning, er langt sandsynligere, at han med Bødsel er kastet omkuld, end at en Svimmelhed skulde have foraarsaget hans Fald netop til den Side, hvor Legemet havde sin bedste Støtte, i hvilken Henseende Lægen navnlig har fremhævet, at Mads Jensen, efter det Dplyste, ved Bortgangen fra Kallundborg fulgte langs Veiens høire Side og er falden omkuld til den høire Side og ikke ind paa selve Veien, skjøndt Sandsynligheden maatte tale stærkt for, at han, naar han ved en pludselig Svimmel havde tabt Ligevægten, var falden omkuld til venstre Side eller til den Side, hvor Legemet paa Grund af det tidligere apoplectiske Anfald savnede det behøvrige Støttepunkt.

Efter det Anførte maa det, som alt ovenfor bemærket, ansees tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten den 19de October f. A. om Eftermiddagen i røverist Hensigt har overfaldet Gaardmand Mads Jensen paa Landeveien fra Kallundborg til dennes Hjem, hvorimod det ikke kan ansees beviist, at Røveriet er blevet fuldbjyrdet, idet herfor alene have Gaardmand Mads Jensens egen Forklaring for Retten, der vel bestrykes en Deel ved Liktalte Stoltenbergs Forklaring om de Penge, Arrestanten senere gav henbe til Indkjøb af nogle Gjenstande, men paa den anden Side ikke stemmer med hvad Mads Jensen til flere Personer udenfor Retten har yttret om, at ingen Penge bleve ham fratagne, hvortil han isøvrigt som Grund har angivet, at han ikke fandt sig foranlediget til gjøre disse Personer Rede herfor, eller overhovedet, da det dog ikke var noget større Beløb, lagde nogen videre Vægt derpaa.

Den Straf, Arrestanten saaledes har forskyldt efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 50 og 34, 1ste Membrum, cfr. §§ 13 og 79, findes passende at kunne bestemmes til 3 Aars Forbedringshuusarbeide".

Tirsdagen den 5te Marts.

Nr. 89.

Statsraad Liebenberg
contra

Johan Christian Gotfred Højlund (Defensor Bunden),
der tiltales for Bedrageri, Tyveri og Falsk.

Holbek Kjøbstads Extrarets Dom af 24de Octbr. 1859: „Arrestanten, Contoirist Johan Christian Gotfred Høilund, bør hejsættes til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor, Procurator Christensen, 5 Rdl., samt til Defensor, Procurator Arboc, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Novbr. 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ronge og Nothe, betaler Arrestanten Johan Christian Gotfred Høilund 8 Rdl. til den Første og 5 Rdl. til den Sidste. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter Omstændighederne bliver at bestemme til 18 Maanedes.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maanedes. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende hertil fra Holbek Kjøbstads Extraret indankede Sag tiltales Arrestanten Johan Christian Gotfred Høilund, der er sødt den 2Sde Marts 1844 og ikke forhen har været straffet eller tiltalt, for Bedrageri, Tyveri og Falsk, og er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de nævnte Forbrydelser.“

Allerede i Efteraaret 1858, altsaa forinden han havde opnaaet criminel Pavalber, uden at Tiden isvrigt nærmere har været til at oplyse, begyndte Arrestanten, der fra November 1857 til August d. A. havde Ansættelse paa Justitsraad, Herredsfoged Bangs Contoir i Holbek, at tilvende sig Penge af en paa Contoiret henstaaende Pult, idet han med en Peimessiv udskar det Stykke Træ, hvori Riglen fra Laafen for en Skuffe i Pulten gik op, saa at Skuffen kunde udtrækkes, og af denne, hvori Fuldmægtigen havde Penge liggende, flere Gange tog 3 à 6 Rl. Det udstaarne Stykke Træ satte han hver Gang ind paa sit Steb, saa at længere Tid hengik, inden vedkommende Fuldmægtig opdagede, at Skuffen ikke kunde lukkes. Da dette bemærkedes, blev Skuffen foreløbig forseglet, men Arrestanten brød samme Aften, dette skete, et af Seglene og tilvendte

sig atter nogle af Pengene, hvornæst han igjen forseglede den; efterat Skuffen var bleven istandsat skaffede Arrestanten sig fremdeles Afgang til den ved Hjælp af en Nøgle, der hørte til et i et tilføende Bærelse staaende Stab, og han vedblev paa denne Maade, indtil den paagjældende Fuldmægtig den 1ste Mai d. A. forlod Contoiret, jevnlig at tilvende sig Penge af Skuffen, uden at han nøiagtig vil kunne opgive Totalbeløbet af de saaledes af ham stjaalne Penge, som han imidlertid har anslaaet til at udgjøre imellem 50 og 100 Rdl.

I April Maaned d. A., som det maa antages den 11te, tilvendte Arrestanten sig endvidere ialt 18 Rdl., som han udtog af nogle paa Contoiret til Expedition henliggende forseglede Breve, der navnlig indeholdt Recognitioner til forskjellige Sogne for i Aaret 1858 medbealte Tilladelseser til at afholde Dands efter Loven af 29de December 1857 § 62. Tvende saadanne Breve, med respective 3 og 5 Rdl., tilintetgjorde Arrestanten efterat have udtaget Pengene af dem; af 2 andre Breve, som han derefter ligeledes tilintetgjorde, udtog han vel Pengene, men beholdt af disse, respective 7 og 5 Rdl., dog kun respective 5 og 4 Rdl., idet han indlagde Forfjælleren, 2 og 1 Rdl., i 2 Breve til de samme Sognesforstanderskaber, men vedrørende 2 andre Sogne, og af et femte Brevs Indhold, 6 Rdl., beholdt han kun den ene Rdl.

I Forbindelse hermed forfalskede han deels det sidstnævnte Brev, idet han i samme udraderede et af de deri anførte Navne og forandrede Tallet, der skulde angive det fremsendte Beløb, fra 6 til 5, deels de 2 Breve, i hvilke han indlagde endeel af de fra 2 andre Breve tagne Penge, idet han saavel tilføiede flere Navne og gav Brevene Udseende af at vedkomme begge de under vedkommende Sognesforstanderskab henhørende Sogne, som forandrede Summerne, der angave de fremsendte Pengebeløb. Tilsvarende Forandringer i sidstnævnte Henseende gjorde han dernæst paa de 3 Breves Convoluter; de af ham aabnede Breve forseglede han igjen, forsaavidt han ikke tilintetgjorde dem, og de bleve senere ekspederede til deres Bestemmelsessteder.

I Bebrageri har Arrestanten, efterat han havde naaet criminel Raadber, gjort sig skyldig ved at modtage og qvittere for, samt derefter uden at omtale Modtagelsen at beholde og forbruge tvende paa Contoiret i Begyndelsen og Midten af Juli Maaned d. A. indbetalte Pengebeløb, nemlig respective Fordebøerpenge fra et Sogn 100 Rdl. 2 Mk. 7 Sk. og et Alimentationsbidrag 5 Rdl. Forsaavidt Arrestanten ogsaa havde beholdt og tildeels forbrugt et 3die Beløb, 64 Rdl. 4 Mk. 12 Sk., der i Juni Maaned indbetales paa Contoiret som et Sogns Bidrag til Omkostningerne ved Ting- og Arresthuset i Holbek. bliver der ikke Spørgsmaal om Strafsansvar for Arrestanten, jfr. Forordningen af 11te April 1840 § 44, da han selv senere, førend Undersøgelsen indleedes imod ham, har gjort Rigtighed for hiint Beløb, uden at det i den Henseende kommer i Betragtning, at han brugte endeel af de ovennævnte modtagne 100 Rdl. 39 Sk. til at dække de Penge, som han havde brugt af de 64 Rdl. 76 Sk.

Ogsaa førend han fyldte sit 15de Aar har Arrestanten begaaet Bebrageri, idet han tilbageholdt 2 Auctionspengebeløb, tilsammen 2 Rdl. 5 Mk. 3 Sk., der

noget efter sibstafvigte Nytaar bleve indbetalte og af ham modtagne paa vedkom-
mende Incasators, Fuldmægtigens Begne, uden senere at aflevere Pengene til
denne. Han vil vel have havt til Hensigt at gjøre dette, men da det ikke blev
ham muligt førind den 1ste Mai, da Fuldmægtigen, som anført, forlod Contoivet,
søgte han fort forinden denne Tid, og altsaa efterat han havde opnaaet criminel
Lavalder, at stjule sin Tilbageholdelse af de nævnte Pengebeløb ved at indføre
dem paa 2 Steber i en af ham, navnlig med Hensyn til Oppebørslerne for Fuld-
mægtigen, ført Dvitteringsbog ovenover Fuldmægtigens Dvitteringer for nogle
andre Beløb, hvis Summer han da tillige forandrede. Den saaledes forfalskede
Dvitteringsbog foreviste Arrestanten derhos senere for Fuldmægtigen, da denne
meddeelte ham, at han havde søgt den paagjældende Debitor, som imidlertid
havde produceret Dvitteringer fra Arrestanten for Beløbene, til Beviis for at
Fuldmægtigen igjen havde faaet disse af Arrestanten.

De ikke ubetydelige Pengebeløb, som Arrestanten paa de ovenanførte ulov-
lige Maader har tilvendt sig, har han forbrugt, eller der er i alt Fald ikke kom-
met Noget tilstede af dem under Sagen. For den største Deel vil Arrestanten
have brugt Pengene til Fortæring paa Værtshuse, og navnlig til Tracteren af
en Karl hos hans Principal, Justitsraad Bang, hvilken Karl ved sine Opfor-
bringelser til Arrestanten om at tractere skal have fristet ham til at tilvende sig
Andres Penge. Det er imidlertid antageligt, at Arrestanten har forbrugt Pen-
gene ogsaa paa anden Maade, men nærmere tilfredsstillende Oplysning herom
har ikke været at tilveiebringe under Sagen.

Justitsraad Bang og den paagjældende Fuldmægtig have frafaldet Krav
paa Erstatning for de dem fravendte Beløb; den Førnævnte har derimod paa
dertil givne Anledning erklæret, at han ikke frafalder Tiltale imod Arrestanten
for de af denne tilbageholdte Beløb (100 Rdl. 39 Sk. og 5 Rd.).

For de omhandlede Forbrydelser vil Arrestanten være at ansæe med Straf
efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 26, 44 og 64, sammenholdt
med § 62, sidste Membrum, og skjønes hans Straf, med særligt Hensyn til
Arrestantens store Ungdom, i Underretsdømmen passende bestemt til Forbedrings-
huusarbejde i 1 Aar. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Ac-
tionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten tillagte
Casairer billiges, vil derfor i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 102.

Statsraad Liebenberg
contra

Anders Kure (Defensor Bunken),

der tiltales for Brandstiftelse.

Hægle Kjøbstads Extrarets Dom af 31te Decbr. 1859: Arrestanten,
Kulgraver Anders Kure af Nyker Sogn, var henfattet til Lughuus-
arbejde i 8 Aar; saa udreder han og i Erstatning til Kjøbstædernes

Brandsforsikring 175 Rdl. og alle af nærværende Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Fog, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Luid, 4 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Byttingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet: „Arrestanten, Kulgraver Anders Rure af Nyfer Sogn, der ifølge Amtets Ordre af 10de dennes tiltales for Brandstiftelse, maa ifølge hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder ansees for at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet han selv har paafat den Ild, som den 6te Martz 1852 tilintetgjorde det Huus, som han da eiede i Hasle. Da han vidste, at det vilde blive ham paalagt at oplægge Tegtag, og hans Huus var saa skrøbeligt, at det ikke kunde bære Tegl, saae han den yderste Fattigdom imøde, og gav derfor efter for den Fristelse, at indviinde Assurancesummen ved at afbrænde Huset. Han havde den Tanke, at Hsere havde baaret sig saaledes ad, og han haabede, at det skulde blive uopdaget. For at iværksætte sit Forsæt, lagde han et Par Dage før end Ildbranden noget Halm op paa Loftet indenfor den østre Gavl, der bestod af Halmduffer, og som var saa lav, at man kunde staae paa Jorden udenfor og igjennem Gavlen række ind paa Loftet. Det var en Loverdag Aften at Huset brændte, og Arrestanten skulde denne Aften tilligemed omtrent 100 andre Arbeidere modtage sin Ugeløn paa Hasle Kulværks Contoir, der ligger omtrent 10 Minutters Vej fra Hasle. Denne Tid ansaae han for meget gunstig til at udføre sit Forsæt og løb derfor skyndsomst hjem. Da han var kommen ind til Byen, tog han en halvt udbrøget Cigar op af Lommen og tændte den ved en kemist Svovlstik. Han røg raff paa Cigaren for at faae den godt i Brand, og da han var kommen til sin østre Gavl, splittede han den op i Enden og stak den igjennem Halmgavlen ind i det Halm, som han havde aubragt indenfor denne. Derefter løb han tilbage til Kulværkets Contoirbygning, men gif omkring den østre Gavl og kom fra denne henimod de andre Arbeidere, for at det skulde see ud, som om han havde været henne i et naturligt Grinde. Da han i omtrent 5 Minutter havde været samlet med de øvrige Arbeidere, bemærkede han Lysning i Nord og kunde da vide, at det var hans Huus der brændte, og han løb da til Byen saa hurtigt han kunde. Da han ikke vilde have, at hans Kone skulde være deelagtig i hans Gjerning,

havde han ikke truffet nogen Forberedelse for at bjerge sit Løssøre, der ikke var asfureret.

Da hans Huus laae borte fra andre Bygninger og det var stille den ommeldte Aften var der ingen Fare for de Omboende, og Udspaaasættelsen saandt Sted paa en Tid, da Jngen var gaaet tilfengs, saa at ikke heller Menneffektiv var udsat for nogen Fare. Huset afbrændte albefes, saa at de tiloversblevne Materialier ved den over Skaden optagne Taxationsforretning kun bleve tagerebe til 5 Rdl. og Skaden selv blev ansat til 175 Rdl., der ere Arrestanten udbetaleste. Han har Intet at erindre mod den stete Ansættelse og vil derfor have at erstatte Kjøbstædernes Brandsforsikring det ommeldte Beløb.

Arrestanten, der er saugt over criminel Lovalber og ikke tilforn tiltalt eller straffet, og som er meddeelt et godt Skudsmaal af sin Sjælesørger, vil efter det ovenfor Fremstillebe være at straffe efter Bestemmelserne i Forordningen af 26de Martz 1841 § 5, og kan Straffens Grad med Hensyn til hans ringe Kaar, Husets ubetydelige Værdi og de Gjerningen iøvrigt ledfagende Omstændigheder bestemmes til 8 Mars Engthuusarbeide“.

Nr. 91.

Statsraad Salicath

contra

Niels Johansen (Defensor Bungen),

der tiltales for, efter ved Politiets Foranstaltning at være ført ud af Landet, paany her at have indfundet sig.

Kronborg østre Birkis Gytrarets Dom af 22de Octbr. 1859: „Arrestanten Niels Johansen bor henseettes til Engthuusarbeide i 16 Mar og bliver efter udstaet Straf ved Politiets Foranstaltning at føre ud af Landet. Saa bor Arrestanten ogsaa udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, constitueret Procurator Svendsen, 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl., saavel som Diæter til Begge efter Dvrighedens Bestemmelse. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Decbr. 1859: „Underretsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Simonsen og Nyholm betaler Arrestanten Niels Johansen 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Act:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath

og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg østre Birk's Extraret hertil indankede Sag actioneres Arrestanten Niels Johansen for, efter ved Politiets Foranstaltning at være udført af Landet, paany her at have indfundet sig.

Da det ved Arrestantens egen med det isvrigt under Sagen Dplyste fremmende Liffaaelse er tilstrækkeligen godtgjort, at han, der ved Høiesterets Dom af 25de August 1851 for Tyveri, Indbrud og ulovlig Omgang med Hittogods blev tilfunden Straf af 8 Mars Tugthuusarbeide, og hvem det den 30te August 1859 efter udstaaet Straffetid ved hans, overeensstemmende med bemeldte Dom, foranstaltede Hjemjendelse til Malmø blev betydet, hvilken Straf han i Følge Placat af 19de April 1805 vilde paadrage sig ved atter her at indfinde sig, den 9de September d. A. paany har indfundet sig heri Landet og taget Ophold i sin Kones Bolig paa Åsminderød Mark, maa det billiges, at Arrestanten nu, overeensstemmende med den nævnte Placat, er anseet med 16 Mars Tugthuusarbeide, og da Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes bifalbes, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 90

Statsraad Salicath
contra

Anders Christian Masmussen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Han Herreders Extrarets Dom af 30te Juli 1859: „Tiltalte Anders Christian Masmussen bor hensættes til Forbedringshusearbeide i 1 Aar; saa bor han og udrede alle af hans Arrest, Straffens Execution og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Loft, 5 Rdl. og til Defensor, Procurator Nygaard, 4 Rdl., saant Diæter til den Første efter Amtets nærmere Bestemmelse. Det Bdomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Øvrige at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Novbr. 1859: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Krigsraad Deigaard, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at staaende. I Sa-
larium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunghen
for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hebdet det: „Om Tiltalte Anders
Christian Rasmussen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved
hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen godtgjort,
at han i Løbet af det sidste Aar paa Hovedguarden Aagaard, medens han der
gik paa Arbeide, har taget 2 Proprietair Roulund tilhørende Lægener til Heste-
tøiere, der henlaae paa et uafslaaet Loft, samt 1 Skruestik med Nagle, der til-
hørte Smed R. Chr. Laesen, der havde arbeidet paa Gaarden og henlagt de
nævnte Gjenstande i Kjøkkenvinduet, ligesom Tiltalte ogsaa har taget en Knib-
tang, der tilhørte Gaardens Kudst og af denne var henlagt i Laden efterat være
afbenyttet der. Ved en ved den nævnte Gaard nylig opført Bro har han lige-
ledes borttaget et Huggejern og nogle Spigere, der tilhørte Veientreprenøur Kiil.
Tiltalte har endvidere beholdt 3 Kornsække, som han efter sin Forklaring for om-
trent et Aar siden havde laant af en paa bemeldte Gaard værende Forvalter, og
da denne reiste bort og han saaledes antog, at hverken Eieren eller den nye For-
valter vidste, at han havde Sækkene, besluttede han sig til at beholde dem.
Samtlige Koster, der ere vurderede til circa 3 Rdl. 2 Mk., ere under Sagen
bragte tilstede og udsleverede til Eierne.

Da Tiltalte tidligere er straffet efter Forordningen af 11te April 1840
§ 1 for første Gang begaaet Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange
5 Dage, vil han nu være at ansee efter den nævnte Forordnings § 13 for anden
Gang begaaet Tyveri, og da den ham herefter ved Underrettsdommen idømte
Straf af Forbedringshuusarbeide i 1 Aar findes passende, vil bemeldte Dom,
imod hvis øvrige Bestemmelser Intet findes at erindre, være at stadfæste“.

Onsdagen den 7de Marts.

Nr. 86.

Statsraad Salicath

contra

Ane Marie Pedersdatter Gorim eller Goderim (Defensor Liebe),
der tiltales for Dvafsalveri.

Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 12te Juli 1859: „Tiltalte
Ane Marie Pedersdatter Goderim, Ole Andersen's frageparerede Hustru,
bør til Hjørring Kjøbstads Fattigkasse bøde 25 Rdl., samt udrede alle
af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor,

Kammerraad, Procurator Aagaard, og Defensor, Procurator Lund, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsøverrets Dom af 3die Octbr. 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Kühnel, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. Underdommeren, By- og Herredsfoged Attenreiter, bør bøde 10 Rdl. til Sjørring Kjøbstads Fattigkasse. De idømte Mulcter udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indanfede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Statsraad Salicath og Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., som udredes af det Offentlige.

(Den indanfede Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedspøiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indanfede Domes Præmisjer, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Kortlagt af den Gyldenbalske Boghandling (N. Hegel). — Trykt hos J. S. Schults.

Høiestreetsstidende,

udgivet

af

Høiestreets Protocolsecretairer.

N° 2.

Den 23de Marts.

1860.

Første ordinaire Sessiou.

Onsdagen den 7de Marts.

Nr. 86.

Statsraad Salicath

contra

Ane Marie Pedersdatter Gorim eller Goderim (see forrige Nr.).

Den indaafede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag sigtes Ane Marie Pedersdatter Gorim eller Goderim for Dvælsalveri.

Ved Tilstaates egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at hun, der i de senere Aar har havt Bopæl i Hjørring Kjøbstad og der er gaaet under Navnet den „flogne Kone“, har havt en stor Deel Personer under Cuur for forskjellige Sygdomme, fornemmelig Been- og Fingerrub og andre udvendige Skader, og at hun tildeels herfor har modtaget Betaling, der, efter hvad der er oplyst, hovedsageligen har bestaaet i Fødevarer, men enkelte Gange ogsaa i Penge, hvilke hun dog kun vil have modtaget som et Weberlag for de af hende ordinerede Lægemidler. Disse have fornemmelig bestaaet i Midler til udvortes Brug, som Salver og Omflag, der deels af hende bleve ordinerede fra Apotheket, deels af hende selv tilberedte af Urter, som hun dertil vil have samlet paa Marken, og har Distriktslægen med Hensyn til de paa Apotheket kjøbte Urter og Salver bemærket, at de ere almindelige blandt Bondens Huusmidler.

Tilstalte, der er født i Aaret 1827 og tvende Gange ifølge Amtskresolution for Hoer har været anseet med Fængsel paa Vand og Brød, men iøvrigt ikke findes tidligere at være tiltalt eller straffet, vil for hendes ovennævnte Forhold, der findes at maatte henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 5te September 1794 § 5, idet hun maa ansees at have taget Syge under Cuur, være at ansee efter Lov af 3die Marts 1854 med en Mulct, der ved Underrettsdommen passende findes bestemt til 25 Rdl., og vil som Følge heraf bemeldte

Dom, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, være at stadfæste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at betale 8 Rdl. til hver.

Med Hensyn til at Sagen alt er paabegyndt i Martz Maaned 1857 og derefter ingenlunde har været fremmet med tilbørlig Hurtighed, idet der navnlig fra den 26de Juni 1857 til 13de September 1858 ikke sees at være afholdt noget Forhør i Sagen, uden at nogen tilstrækkelig Grund hertil er oplyst, vil Underdommeren herfor af Forordningen af 3die Juni 1796 § 35 være at ansee med en Mulet, der passende vil kunne bestemmes til 10 Rdl., som tilfalde Hjørring Fattigkasse. Iøvrigt har der under Sagens Behandling i 1ste Instants og den bejalede Sagsførelse for begge Retter intet ulovligt Ophold fundet Sted“.

Nr. 92.

Advocat Liebe

contra

Jørgen Nielsen (Defensor Salicath),

der tiltales for bedrageriſt Forhold og for at have undladt at erholde sin Skudsmaalsbog forsynet med de fornødne Paategninger ved Forandring af Opholdssteder.

Vends Herreds Extrarets Dom af 27de Octbr. 1859: „Arrestanten Jørgen Nielsen af Sønderfø bor hensejtes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage, saa bor han og betale til Afsens Amtsstue-districts Amtsfattigkasse en Mulet af 10 Rdl. Endvidere bor Arrestanten tilbagelevere Tjenestekarl Jens Nielsen af Staurby de ovenfor specificerede og til 8 Rdl. 1 Mk. 12 Sk. vurderede Klædningsstykker, ligesom han i Erstatning til Steenhugger Jens Nielsen bor betale 1 Rdl. 3 Mk. 8 Sk. Endelig bor Arrestanten udrede alle af denne Sag, hans Arrest og denne Doms Execution lovligen flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Proveprocurator Schmidt, og Defensor, Procurator Møller, begge af Middelfart, 5 Rdl. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Decbr. 1859: „Arrestanten Jørgen Nielsen af Sønderfø bor til Vends Herreds Politikasse bøde 5 Rdl., men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Larsen og Jørgensen, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Den idømte Mulet at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

Foraaavidt Tiltalte er sigtet for at have undladt at lade sin Skudsmaalsbog forshue med fornoden Paategning ved Forandring af Opholdssted, har Sagen, efter Loven af 10de Mai 1854 § 61, ikke objectum appellabile for Høiesteret, og vil derfor herfra være at afvise. Tøvrigt vil den indankede Dom, i Henhold til de i samme anførte Grunde, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Foraaavidt Sorgen Nielsen tiltales for at have undladt at lade sin Skudsmaalsbog forshue med fornoden Paategning ved Forandring af Opholdssted, afvises Sagen. Tøvrigt bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Arrestanten Sorgen Nielsen af Sønderjød, der er født den 25de Juni 1822 og ikke tidligere findes at være criminaliter tiltalt eller straffet, sigtes under nærværende fra Bends Herreds Extraret hertil indankede Sag for bedrageriff Forhold og for at have undladt at erholde sin Skudsmaalsbog forsynet med de fornødne Paategninger ved Forandring af Opholdssted.

Foraaavidt det i førstnævnte Henseende lægges Arrestanten til Last, at han, da han den 24de Juli d. A. forlod Gaardmand Hans Rasmussens Gaard i Staurby, hvor han havde arbeidet som Dagleier, medtog forskjellige til 8 Rdl. 1 Mk. 12 Sk. vurderede Klædningsstykker, som en der tjenende Karl Jens Nielsen paafod at være hans Eiendom, da har Arrestanten vedholdende forklaret, at han deels havde kjøbt, deels tilbyttet sig de ommeldte Klædningsstykker af Jens Nielsen, og vel har denne edelig forklaret, at han kun havde laant Arrestanten dem, men da Nøgtigheden heraf ikke er oplyst, hvorved kan mærkes, at Jens Nielsen, der ogsaa blandt de ham af Arrestanten fravendte Klædningsstykker havde opgivet en Vest og et Par Støvler, senere har erkjendt at have solgt Arrestanten disse Gjenstande, vil Arrestanten, imod Nøgtigheden af hvis Forklaring isøvrigt Intet i Sagen er fremkommet, i Henseende til dette Factum være at frifinde for Actors Tiltale.

Foraaavidt det dernæst imputeres Arrestanten, at han har villet tilegne sig en til 9 Mk. vurderet, Stomager Kamstrup tilhørende Frakke, som han har vedgaaet kun at have modtaget tillaans, og som han ved sin Vortgang fra ovennævnte Gaardmand Hans Rasmussen havde efterladt hos denne, da har han vel under Forhøret først forklaret, at han havde kjøbt Frakken af Kamstrup, og

efterat Underdommeren i Forhøret den 29de August d. A. havde foreholdt ham, at han under Forhøret den 19de s. M. udtrykkelig havde vedgaaet, at han vilde tilegne sig den som sin Eiendom, har han erkjendt Rigtigheden heraf; men paa denne Erkjendelse findes der saameget mindre at kunne lægges nogen Vægt, som det ikke af Acterne fremgaaer, at Arrestanten i det ommeldte Forhør af 19de August d. A. eller noget andet Forhør har, saaledes som af Underdommeren angivet, udtrykkelig vedgaaet at have villet tilegne sig Frakken, hvilket heller ikke kan uledes deraf, at han har ndtalt, at det var billigt, at han beholde den som Erstatning, fordi han havde tracteret Ramstrup, eller deraf, at han har forklaret, at han havde til Hensigt at afhente den fra Hans Rasmussen, da heraf ikke følger, at han vilde beholde den, hvorimod det Mødsatte meget mere fremgaaer af hans Forklaring om, at han betragtede Frakken som Ramstrups Eiendom, som denne kunde tage tilbage, hvis han vilde, og som Arrestanten derfor ikke havde bortbyttet, saaledes som han angiver at have gjort med sine øvrige Klædningsstykker. Hvad der saaledes kan lægges Arrestanten til Last er kun, at han ikke har tilbageleveret Frakken, men da dette ikke er criminelst strafbart, vil han ogsaa i denne Henseende være at frifinde for Actors Tiltale.

Hvad derimod angaaer Arrestantens Forhold med Hensyn til hans Skudsmaalsbog, da er det ifølge Paategningerne i denne og hans egen Forklaring tilstrækkelig oplyst, at han afgik fra Vigerslev Sogn, hvor han havde havt Tjeneste, den 1ste August 1852 og først gjorde Anmeldelse herom den 14de Februar 1856, at han i Sommeren 1856 forlod en Tjeneste i Guldbjerg, Sandager Sogn, og først begjærte sig ført til Afgang den 1ste Mai 1857, og at han, efterat have anmeldt Tilgang til Bogen den 4de Mai 1857, hvor han tjente til den 16de September s. A., nogen Tid efter forlod denne By uden at anmeldte Afgang og uden at erholde nogen Paategning herom i Skudsmaalsbogen, og han vil derfor i Hensind til Loven af 10de Mai 1854 § 61, cfr. § 60, herfor være at ansee med en Mulct, som efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 5 Rdl. og tilfalder Bønds Herreds Politikasse.

Overeensstemmende hermed vil Underrettsdommen, hvorved Arrestanten er anset med en Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød for Bedrageri og en Mulct af 10 Rdl. til Afsens Amtsuedistricts Amtsfattikasse for hans Forhold med Hensyn til Skudsmaalsbogen, være at forandre“.

Mandagen den 12te Marts.

Nr. 83.

Advocat Liebe

contra

- 1) Jørgen Marcker Deboe, 2) Jørgen Hansen Riis, 3) Hans Hansen, 4) Peder Jensen, 5) dennes Hustru Kirstine Margrethe, 6) Elsebeth eller Elisabeth Kirstine, Hans Hansens Enke, og 7) Lars Jensen (Defensor Brock),

der tiltales, Nr. 1 for urigtig Forklaring for Retten og for at have

forlokket Andre til det samme, Tyveri og Afhændelse af udlagt Gods samt Bedrageri, Nr. 2 for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, Nr. 3 for Brandstiftelse, Tyveri, Afurancepving og for at have nedrevet anden Mand's Huns, Nr. 4 og 5 for Deelagtighed i Brandstiftelse og Afurancepving, Nr. 6 for Medvideri i Brandstiftelse og Afurancepving, og Nr. 7 for Deelagtighed i Bedrageri og urigtig Forklaring for Retten.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 28de Septbr. 1859: „Arrestanterne: 1) Sorgen Marker Deboe bør anses med 1 Mars Forbedringshunsarbeide, 2) Sorgen Hansen Niis med 6 Mars Lugthunsarbeide, 3) Hans Hansen med samme Straf i 12 Mar, 4) Peder Jensen med samme Straf i 8 Mar, 5) dennes Hustru Kirstine Margrethe og 6) Hans Hansens Enke, Elsebeth eller Elisabeth Kirstine, hver med 4 Mars Forbedringshunsarbeide, 7) Tiltalte Hans Hansens Hustru, Rebecka Sophie Sonne, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte 8) Eline eller Ellen Kirstine Hansen og 9) Niels Olsen Sonnes Hustru, Maren Kirstine, bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brod hver i 5 Dage; Tiltalte 10) Andreas Sorgenen Tuul og 11) Gaardmand Lars Jensen bør ligeledes henfættes i Fængsel paa Vand og Brod hver i 2 Gange 5 Dage. Saa ville og Arrestanterne Hans Hansen og Peder Jensen samt dennes Hustru Kirstine Margrethe og Hans Hansens Enke, Elsebeth eller Elisabeth Kirstine, have at erlægge in solidum i Erstatning til Landets almindelige Brandforsikring 335 Rdl., forsaavidt denne Sum af bemeldte Forsikring bliver at udbetale den eller dem af Panthaverne, som igjen have opført det afbrændte Huns, samt til Bornholms Landbrugeres Forsikringselskab 299 Rdl. Arrestanten Hans Hansen vil endvidere i Erstatning til ovennævnte Landets almindelige Brandforsikring have at udrede 234 Rdl. og til Brandforsikringsforeningen for vorlig Eiendom i Sjællands Stift 90 Rdl. 32 Sk. Saa ville og samtlige Tiltalte have at udrede alle af nærværende Action lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Lund, 15 Rdl og til Defensor, Procurator Ipsen, 13 Rdl., og det saaledes, at Nr. 1, 2, 3, 4, 5 og 6 udrede in solidum hver een ottende Deel og Nr. 7, 8, 9, 10 og 11 ligeledes in solidum hver een tyvende Deel. Det Idomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Under nærværende Sag, der alene er indanket for Høiesteret ifølge efternævnte Tiltaltes Begjæring, kan Tiltalte Sorgen Hansen Niis ikke

ansees straffkyldig for uhjemlet Besiddelse af et Vindue, der havde været indfat i et Medtiltalte Torgren Marcker Deboe forhen tilhørende Huus, ligesaaalidet som jidsnævnte Tiltalte kan belægges med Straf for uhjemlet Besiddelse af et andet Vindue, der havde været indfat i samme Huus, allerede af den Grund at det ikke er godtgjort, at den Mand, som har aflagt Tilhjemlingsseed, havde bemeldte Vinduer i Cie eller Besiddelse paa den Tid de skulle være bortkomne.

Torgren Hansen Niis vil imidlertid efter de foreliggende Omstændigheder alene være at frifinde for Actors videre Tiltale; og med Hensyn til Tiltalte Deboe maa det billiges, at han for at have borttaget 2 Vindueskarne fra ovennævnte Huus, efterat der var givet Udlæg i Huset og dette Udlæg var ham forkyndt, er funden straffkyldig efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, ligesom han og findes straffkyldig efter samme Forordnings §§ 42 og 80 med Hensyn til hans urigtige Foregivende under den berorte Udlægsforretning, at tvende Dwyer tilhorte den Medtiltalte Lars Jensen, hvilket dog ikke blev til Ginder for at Udlæg gaves i samme. Hans Straf findes passende at kunne fastsættes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Bemeldte Lars Jensen, som for Fogdens Guldmægtig, dog udenfor Protocollen, urigtigen har foregivet, at nysnævnte 2de Dwyer tilhorte ham, vil herfor være at ansee med Straf efter den citerede Forordnings §§ 42 og 80, og Straffen at bestemme til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Forjaavidt Tiltalte Elsebeth eller Elisabeth Kirstine, Hans Hansens Enke, forinden Tiltalte Peder Jensens Huus afbrændte har været behjælpelig med til sin Bolig at henflytte forskjellige ham tilhørende Effecter og har samtykket i at de opbevaredes i hendes Huus, har hun vel tilstaaet, at hun nok kunde forstaae (skjondt det ikke udtrykkeligen blev sagt), at det var Meningen, at uddrage disse Effecter fra at opbrændes, naar der blev sat Ild paa Huset, men det er dog ikke oplyst, at fornævnte Cier af Huset paa den Tid havde fattet nogen Beslutning om den Ildspaaættelse, der senere blev iværksat, og hun sees ei heller at have villet medvirke hertil, men kun at have villet lette Husets Cier Udgang til ved Besvigelse af Assurancen at gjøre sig Fordeel ved Ildspaaættelse, hvis han maatte bestemme sig for saadan. Herefter skjønnes Forordningen af 26de Marts 1841 § 11 ikke at kunne blive anvendelig paa denne Tiltaltes fornævnte Forhold, hvorimod det, i Henshold til de Grundsætninger, hvorfra Lovgiveren er gaaet ud i nysmeldte § 11, maa ansees strafbart, og da hun derhos har gjort sig skyldig til Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. § 53, ved efter Ildbranden at tillade,

at nogle Gjenstande bragtes til hendes Bolig, fordi det ikke maatte vides, at de vare frelst fra Branden, findes hendes Straf ikke at kunne fastsættes ringere end til 1 Mars Forbedringshuusarbeide.

I Henshold til den i den indankede Dom: for Tiltalte Hans Hansens Bedkommende givne factiske Fremstilling bliver han at domme for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og arbitrairt efter Lovgivningens Analogi for i Forening med tvende Andre ved Nattetid at have nedrevet endeel af en anden Mandes Huus, samt endvidere for Natten mellem den 29de og 30te Juni 1858 at have efter Aftale med Medtaltte Peder Jensen afbrændt et denne tilhørende Huus, for hvilket Forhold Straffen bliver at bestemme efter Forordningen af 26de Martz 1841 § 4, jfr. §§ 5 og 10, og for Natten mellem den 10de og 11te Juli 1854 at have afbrændt et ham selv tilhørende Huus, hvilket Forhold henhører under samme Forordnings §§ 4 og 5. Straffen for denne Tiltalte, derunder tillige indbefattet den, han har forskyldt for begaaet Afsurancesvig, bliver i det Hele at bestemme til 10 Mars Tugthuusarbeide.

Med Hensyn til Peder Jensen og hans Hustru Kirstine Margrethe maa det billiges, at Forsnævnte for efter Aftale med Tiltalte Hans Hansen at have ladet sit Huus afbrænde, ved den indankede Dom er anseet med 8 Mars Tugthuusarbeide efter ugnævnte Forordnings § 9, og at Sidstnævnte for paa en mindre virksom Maade at have medvirket til denne Brandstiftelse er anseet med 4 Mars Forbedringshuusarbeide efter samme Forordnings § 11, jfr. for begge's Bedkommende §§ 4 og 5, hvorved Straffen for den af dem tillige begaaede Afsurancesvig kan ansees afborberet.

I Henseende til Erstatningen bliver den indankede Dom at stadfæste; og blive Actionens Omkostninger for de for Høiesteret Tiltaltes Bedkommende at udrede i et efter Sagens Bessaffenhed læmpet Forhold.

Thi kjendes for Ret:

Torgen Hansen Riis bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Torgen Marker Deboe og Elsebeth eller Elisabeth Kirstine, Hans Hansens Enke, bør hensesættes, den Første i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og den Sidste til Forbedringshuusarbeide i 1 Mar. I Henseende til Straffen for de øvrige for Høiesteret Tiltalte samt Erstatningen bør Herredstingsdommen ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes for Lars Jensen til 5 Dage og

for Hans Hansen til 10 Mar. Actionens Omkostninger for Underretten, derunder de bestemte Salarier, udredes for de ved Høiesteret Tiltaltes Bedkommende saaledes, at Hans Hansen og Peder Jensen in solidum tilsvare $\frac{11}{20}$ Dele, dog at deraf in solidum med dem Sidstnævntes Hustru og Hans Hansens Enke udrede hiin $\frac{2}{10}$ Dele og denne $\frac{1}{10}$ Deel, at Sorgen Marker Deboe og Sorgen Hansen Niis tilsvare hver $\frac{2}{20}$ Dele og Lars Jensen $\frac{1}{20}$ Deel. Advocaterne Liebe og Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., af hvilke Hans Hansen og Peder Jensen, Een for Begge og Begge for Een, udrede $\frac{9}{14}$ Dele — dog deraf in solidum med dem Sidstnævntes Hustru og Hans Hansens Enke hiin $\frac{2}{10}$ Dele og denne $\frac{1}{10}$ Deel — og Sorgen Marker Deboe, Sorgen Hansen Niis og Lars Jensen, hver af de tvende Første $\frac{2}{14}$ Dele og Sidstnævnte $\frac{1}{14}$ Deel.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Ifølge Amtets Ordre af 4de Juli d. A. tiltales under nærværende Sag: 1) Arrestanten Sorgen Marker Deboe for vrigtig Forklaring for Retten og for at have forloffet Andre til det samme, Tyveri og Afhændelse af ublagt Gods samt Bedrageri, 2) Arrestanten Sorgen Hansen Niis for u hjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, 3) Arrestanten Hans Hansen for Brandstiftelse, Tyveri, Assurancevig og for at have nedrevet anden Mand's Huus, 4) Arrestanten Peder Jensen og 5) dennes Hustru, Arrestantinden Kirstine Margrethe, for Deelagtighed i Brandstiftelse og Assurancevig, 6) Arrestantinden Elisabeth Kirstine, Hans Hansens Enke, for Medvideri i Brandstiftelse og Assurancevig, 7) Rebekke Sophie Sonne, Hans Hansens Hustru, 8) Ellen eller Eline Kirstine Hansen og 9) Maren Kirstine, Niels Olsen Sonnes Hustru, for Deelagtighed i Assurancevig, 10) Andreas Sorgen Jensen Junil for vrigtig Forklaring for Retten og 11) Gaardmand Lars Jensen for Deelagtighed i Bedrageri og vrigtig Forklaring for Retten.

1) Arrestanten Sorgen Marker Deboe, der er langt over criminel Lovalder og ved Høiesterets Dom af 18de Januar 1853 for Dvaskfalveri, dobbelt Pantfætning og ulovlig Indtagen af anden Mand's Forb er anseet med en Mulkt af 20 Rdl. og 12 Dages Fængsel, er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens Omstændigheder tilstrækkeligen overbevist om, at han har foretaget en ulovlig Disposition over ublagt Gods, idet han har udtaget tvende Binduer af et ham tilhørende Huus paa 32te Selveiergaard's Lynglod, men hvori Kjøbmand Sorgen Nielsen havde faaet Udlæg, for at de kunde blive indsatte i et andet Huus, som Tilstaale Gaardmand Lars Jensen af Faaregaarden byggede og hvortil

Arrestanten leverede Binduerne. Han har saaledes begaaet en Forbrydelse, der kommer ind under Bestemmelserne i § 43 af Forordningen af 11te April 1840. . . .

Derimod maa Retten antage, at Arrestantens Eiendomsret over de Sengklæder, som fandtes i hans Kones Seng, er tilstrækkeligt godtgjort ved de desangaaende afhørte Deponenters edelige Udsagn, og at han altsaa har begaaet et Bedrageri ved at undbrage dem fra at blive udlagte til Jørgen Nielsen ved den den 7de August foretagne Fogedsforretning, hvor han har foregivet, at de tilhørte Lars Jensen; hvilken Forbrydelse sjønnes at komme ind under den oven citerede Forordnings § 42. . . .

Hvad angaaer det Bindue, som under Forhørerne er betegnet under Nr. 2, da har Arrestanten stadig paastaet, at det af ham for lang Tid siden er kjøbt af en nu afdød Person, men det maa ved de edeligen aflagte Vidnesbyrd antages for tilstrækkeligen godtgjort, at dette Bindue har siddet i Lynglobhuset, og da Kjøbmand Jørgen Nielsen, til hvem Huset først var udlagt til Bortsalg ved Auction, og af hvem det efter prøvet Auction senere er forlangt udlagt til Eiendom, har aflagt Eed paa, at Husets Binduer imod hans Vidende og Villie ere borttagne, saa sjønnes Retten ikke bedre, end at det saakaldte indirecte Evidensbeviis her er fuldstændigt tilstede; dog vil det ikke kunne antages for tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten selv har sjaalet dette Bindue, hvorimod han vil være at ansee med Straf for uhjemlet Besiddelse af sjaalene Koster efter § 6 af Forordningen af 8de September 1841 og § 22 af Forordningen af 11te April 1840.

Med Hensyn til den Straf, som Arrestanten ved disse forskjellige Forbrydelser maa statueres at have paadraget sig, da sjønnes ikke bedre, end at denne i Betragtning af hans Forhold i det Hele og den Straf, han tidligere har været idømt, nu bliver at bestemme til eet Aars Forbedringshuusarbeide.

2) Arrestanten Jørgen Hansen Riis er langt over criminel Aalder og har tidligere været anseet med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød for Tyveri ifølge Niterherreds Extraretsdom af 2den September 1842, med 18 Maaneders Forbedringshuusarbeide ved Hasle Kjøbstads Extraretsdom af 5te September 1845 og Høicsterets Dom af 5te December s. A. for Tyveri og med 3 Aars Forbedringshuusarbeide ved Høicsterets Dom af 14de Marts 1853 samt med 3 Dages Fængsel paa Bånd og Brød for Overtrædelse af et ham givet Tilhold. Denne Arrestant har indrømmet, at et Bindue, som blev fundet i det Huus, han førend sin Arrest beboede, og som han har foregivet at tilhøre hans Broder, Arrestanten Hans Hansen, er et, som han selv har indsat. Han har fremdeles forklaret, at han har kjøbt dette Bindue paa Torvet i Kønne af en Person, som han opgiver at hedde Ekstrøm og være Svensk af Fødsel. Det er imidlertid ved de afhørte Deponenters edelige Forklaring tilstrækkeligen godtgjort, at dette Bindue har siddet i Lynglobhuset til 32te Selveiergaard i Difter Sogn og altsaa har tilhørt Kjøbmand Jørgen Nielsen, til hvem dette Huus har været udlagt, og denne har aflagt sin Eed paa, at Binduet er ham frakommet imod hans Vidende og Villie. Ved de desangaaende anstillede Undersøgelser er der ikke fundet nogen Person her paa Bornholm, der hedder Ekstrøm.

Paa Grund af Ovenstaaende maa det ansees for godtgjort, at denne Arrestant har gjort sig skyldig i det Delictum, hvorfor han under nærværende Sag tiltales, og da han tilforn er anset med Straf, som i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 25 kan sættes ved Siden af Straffen for 3die Gang begaaet Hæleri, bliver han nu at ansee med den for 4de Gang begaaet Hæleri fastsatte Straf. Dennes Grad kan, da 2 af de tidligere Forbrydelser have været Tyverier, da Arrestanten sidst er anset med 3 Aars Forbedringshunsarbejde og der er meddeelt ham et meget slet Skudsmaal, passende fastsattes til 6 Aars Tugthuusarbejde.

3) Arrestanten Hans Hansen, der ligeledes er langt over criminel Lavalder, men som ikke før er tiltalt eller straffet, har i Overensstemmelse med sin egen Tilstaaelse, der er bestyrket ved andre Tiltaltes overensstemmende Tilstaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder, gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser. . . .

Derimod maa han antages at have gjort sig skyldig i Tyveri ved at borttage den ligeledes Arrestanten Jørgen Marfer Deboe tilhørende Kist, som han har anbragt i sin egen Skofsteen. Den er vurderet til 1 Mark, og da den vil blive udleveret Eiermanden, vil Intet være at paaskjende om Erstatning for samme. Dette hans Forhold bliver saaledes at hense under Forordningen af 11te April 1840 § 1.

Endvidere har han været med at nedrive et paa 32te Selveiergaardss Lynglob i Duffer Sogn staaende Huus, der tilhørte Kjøbmand Jørgen Nielsen i Allinge. Efter den af ham aflagte Tilstaaelse, som forøvrigt stemmer med Sagens Omstændigheder, men som er modjagt af dem, som han har angivet som sine Medskyldige, ere de dermed forbundne factiske Omstændigheder følgende:

En Nat var hans Broder, Arrestanten Jørgen Hansen Riis, og Smed Mogens Peter Møller kommet til ham og banket paa hos ham, der dengang laae i Sengen i Kammeret hos sin Stifson Andreas Jørgensen Juul. Han var da staaet op af Sengen og var gaaet ud til dem, som stode søndenfor Huset, og de havde da foreslaaet ham at følge med dem paa en Plaseertour. De vilde nemlig nedrive Jørgen Nielsens Huus paa 32te Selveiergaardss Lynglob, til Straf for at han ikke vilde udleie det for en rimelig Betaling. Arrestanten var da villig til at følge med dem, og de gik nordost over Marken til Huset, som laae omtrent en halv Times Vej fra hans Huus. Da de ikke kunde nedrive det med bare Hænder, gik de hen til et andet Huus, som da byggedes paa 32te Selveiergaardss Grund, hvor de toge et Kæb, en Muffe, en Høtyv og en Spade, og ved Hjælp af disse Redskaber vare de istand til at faae Overredet af Taget nedrevet og Bræderne i Gavlene udbrøve, men de toge Intet med sig. De havde derefter forladt Stedet og vare fulgte ad til østenfor Petersborg, hvor Mogens Peter Møller skiltes fra dem. De 2 Andre gjorde derefter Følge med til Arrestantens Huus, hvor denne gik ind, medens Arrestanten Jørgen Hansen Riis fortsatte sin Gang til sit Huus. Den Omstændighed, at de tvende af Arrestanten som Deeltagere i denne hans Forbrydelse betegnede Personer have benægtet det af ham Anførte, skjønnes ikke at kunne berøve hans Tilstaaelse, der forøvrigt er bekræftet ved Sagens Omstændigheder, sin bevissende Kraft, og Arrestanten vil derfor, i Betragtning af

at Handlingen er begaaet hemmelig, være at ansee med Straf i Analogi af de for Tyveri fastsatte Straffe, med hvilken Forbrydelse det her ommeldte Forhold nærmest skjønnes at kunne sammenligues.

Foraaavdt denne Arrestant endvidere tiltales for Brandstiftelse og Assurancevoig, da ere de hermed forbundne factiske Omstændigheder, efter hans med de andre Deeltageres Tilstaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder stemmende Tilstaaelse, følgende:

Arrestanten havde oftere talt med Arrestanten Peder Jensen om, at det vilde være fordeelagtigt for denne, om hans Huus kunde brænde, og havde da tilfide tilskudt, at han vilde gjøre det, og var der tilfidsst bleven Enighed imellem dem om, at Huset skulde afbrændes. Pøssret var asureret og de havde stukket adskilligt af dette tilside forinden IIsbebranden, for paa denne Maade at gjøre den endnu fordeelagtigere. Saaledes havde Peder Jensen og Hustru Kirstine Margrethe først udbragt en Dyne og tvende Puder, der medens de Begge vare arresterede under de Forhører, som optoges i Antebding af Branden af bemeldte Arrestant Peder Jensens Huus paa 9de Selveiergaard's Parcel i Clemensker Sogn Natten imellem 29de og 30te Juni f. A., laae hengjemte i en Kloverstak, men derefter bleve udtagne. Fremdeles have Arrestanterne Hans Hansen, Peder Jensen og dennes Hustru udtaget tvende Sække med Gangklæder og Fined, hvilke Sække af Arrestanterne bleve henlagte i Hans Hansens Po, men siden, da der blev foretaget Undersøgelse i Sognet efter Peder Jensens Gods, bleve kassebe nd i en Rugmark, indtil de endeligen bleve bragte tilbage til Hans Hansens Huus, hvor Tøiet, der var blevet vaadt af Regn, blev tørret og derfra udleveret til Peder Jensen og Hustru. Senere havde de endeel af dette Tøi hos Arrestanten Hans Hansens Moder, Lisbeth, Elisebeth eller Elisabeth Kirstine, Hans Hansens Enke, navnlig en Raabe og 2de Kjørtler m. m., af hvilke Klædningsstykker derefter endeel bleve bragte til Parcellist Niels Olsen Sonnes Huus, hvor dennes Kone Maren Kirstine blev underrettet om, at de vare unddragne fra IIsbebranden for at besvige Assurance, og havde hun lovet i paakommende Tilfælde at udgive 2de af de Peder Jensens Hustru tilhørende Kjørtler for sine. Fremdeles have Arrestant Peder Jensen og dennes Hustru Kirstine Margrethe i Forbindelse med ovennævnte Arrestantinde Lisbeth eller Elisabeth Kirstine, Hans Hansens Enke, bragt adskillige Effecter tilside for at unddrage dem fra IIsbebranden. Da nemlig ovennævnte Peder Jensen kjørte Tørv ind for Hans Hansens Enke, havde han betroet hende, at det var hans Agt at brænde hans Huus af, dog ikke med rene Drb, men saaledes at hun nok forstod Meningen, og var da Peder Jensen kjørt med Vognen hen til sit Huus. Medens han nu selv havde udtaget Muurkjedlen, havde Konerne kjøbt en Sæk med forskjellige Klædningsstykker og Madvarer, hvilket Alt blev lagt paa Vognen tilligemed en Sigte og andre ubetydeligere Gjenstande, hvorefter Peder Jensen og Hans Hansens Enke, medens Kirstine Margrethe forblev hjemme, kjørte først ud paa Kyngen og dernæst hen til bemeldte Hans Hansens Enkes Huus, hvor Peder Jensen henlagde disse Sager, der senere ere af ham og Kone afhentede.

Da nu disse Forberedelser saaledes vare trufne, skete der nærmere Aftale imellem Arrestanterne Peder Jensen og Hans Hansen om, hvorledes Ildbranden bedst skulde iværksættes, og det blev da besluttet, at Forstnævnte skulde med sin Familie tage til Saltuna, medens Sidstnævnte skulde stifte Huset i Brand. Den 29de Juni f. A. om Eftermiddagen hjorte bemeldte Peder Jensen da til Saltuna og tog sin Familie med sig, men da han kom tilbage efter denne Tour, var der endnu Intet foretaget, fordi Hans Hansen, som havde sovet over sig, vel var kommet til P. Jensens Huus, men endnu ei faaet det antændt. Han var sprungen frem bag Gavlen og havde raabt, da P. Jensen kom kjørende: „Gre J galne at komme saa tidligt?“ og Peder Jensen havde da strax vendt og kjört et lidet Stykke i Syd og derefter i Vst. Hans Hansen var løbet til Vognen og talte om, at det nu vel var forsigtigt, men Peder Jensen havde jagt: „Lad det nu gaae som Gud vil raade,“ og var derefter kjört ud paa Lyngen, medens Hans Hansen havde affroget en Svovlsstik, som han havde taget med sig, og dermed antændt Straataget over Dvuen, som strax fattede Ilden, og hvorfra denne udbredte sig over Huset, som aldeles afbrændte. Han var løbet hjem, da han saae, at det fængebe, og paa Hjemveien bemærkede han, at Luen slog ud af en Slug paa Husets østre Gav. Da han var kommet hjem, var han gaaet tilfængs. I Huset, der ligger saa langt fra alle andre Bygninger, at ingen Fare for dem kunde være at befrygte, var intet Menneske, da Ilden blev paafat, og Arrestantens Forbrydelse bliver derfor at subsummere under Bestemmelserne i Forordningen af 26de Marts 1841 §§ 9, 10 og 4. Desuden vil Arrestanten have in solidum med Arrestanten Peder Jensen og dennes Hustru Kirstine Margrethe at udrede i Erstatning til Landets almindelige Assurance 335 Rdl., forsaavidt Panthaverne, hvis Ret forbeholdes, maatte have ladet Huset opføre, og til Bornholms Landbrugeres Forsikringselskab den Forstnævnte udbetalte Assurance for Løøret 299 Rdl.

Fremdeles har Arrestanten Hans Hansen efter egen Tilstaaelse foraartaget den Ildbrand, hvorved hans Huus paa 7de Selveiergaard's Parcel i Clemensker Sogn Ratten mellem den 10de og 11te Juli 1854 blev tilintetgjort. Arrestanten havde den Dag sendt sin Kone og Søn til Nønne, dog var det ikke dengang faldet ham ind at sætte Ild paa sit Huus, og han havde ikke heller truffet nogensomhelst Foranstaltning med at bortbringe eller gjenne sit Løøre, dog havde han en Muurkjedel, som var indlemmet i hans Løøre-Assurance, endnu staaende i det Huus, som han var fraflyttet. Da han om Aftenen var ene hjemme og selv lavede sin Søbe i Kjøkkenet, havde han pludseligen faaet det Indfald, at sætte Ild paa Huset. Over Kjøkkenet var intet Loft, men ifkun et Stænge, ovenpaa hvilket han ellers havde Bredtørv liggende, men Tørvene vare netop da opbrugte og Palmen paa Loftet stak igjennem Stængetræerne. Da han nu gik ind med Gryden, hvori Søben var, og han havde Lysen i den ene Haand, havde han holdt dette saaledes, at det antændte den nedhængende Palm, og denne igjen Huset, som ganske afbrændte. Saasnart han havde udført denne Gjerning, fortrød den ham strax, og han løb ind og satte Søben fra sig for at hente Vand og slukke af, men det var for seent. Og saa dette Huus staaer saa isoleret, at

der ikke ved det Brand kan være Fare for nogen anden Bygning, og Arrestanten var alene i Huset, da Ilden blev paafat. Den af Landets almindelige Brandassurance udbetalte Erstatning udgjør 234 Rdl., som Arrestanten vil have at tilsvare bemeldte Assurance, ligesom han og vil være pligtig til at ubrede 90 Rdl. 32 St. til Brandforsikringsforeningen for røvelig Eiendom i Sjællands Stift, hos hvilken hans Løspore var asureret.

Dette hans Forhold bliver efter Ovenstaaende at henføre under Bestemmelserne i Forordningen af 26de Marts 1841 § 5. Hvad angaaer, at Arrestanten tillige er actioneret for Assurancevig, da vil der i Henhold til § 53 af Forordningen af 11te April 1840 ingen særskilt Straf derfor være at fastsætte, da hans Virksomhed i denne Retning maa indbefattes i den Brøde, hvori han har gjort sig skyldig ved forsættlig Brandstiftelse.

Med Hensyn til Straffegradens Bestemmelse, da skjønner Retten, at der paa den ene Side bør tages Hensyn til, at Arrestanten har afgivet en aabenhjertig Tilstaaelse, at han ved Peder Jensen's Ildbrand ikke har tilfiget nogen Fordeel for sig selv, men kun har villet hjælpe en Ven, som han saae var i fortrykte Omstændigheder, at hans egen Ildbrand er iværksat efter en pludselig fattet Beslutning, som dog øieblikkelig fortrød ham, at det af ham forøvede Tyveri er aldeles ubetydeligt og at han ikke har gjort sig nogen Fordeel ved at deeltage i Lyngodshusets Nedrivelse, samt endeligen at han ikke tilforn er tiltalt eller straffet, men at der paa den anden Side ogsaa bør tages i Betragtning, at Arrestanten har tvende Gange gjort sig skyldig i Brandstiftelse, og maa det derfor antages, at han kan anses sin Brøde med 12 Aars Tugthuusarbejde.

4) Arrestanten Peder Jensen, der er over criminel Lavalder og ikke før tiltalt eller straffet, har som ovenfor fremstillet gjort sig skyldig i den ham imputerede Forbrydelse, idet han i Forbindelse med Arrestanten Hans Hansen, sin egen Kone og Hans Hansens Enke Lisbeth eller Elisabeth Kirstine har forend Ildbranden forstuffed endel af sit asurerede Gods, og efter Aftale med ovennævnte Arrestant Hans Hansen ladet denne lille Ild paa sit Huus. Han bliver derfor at anses med Straf efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 9, eftersom han, da Arrestanten Hans Hansen foreslog at opstætte Gjærningen, har raadet til dens øieblikkelige Udførelse.

Hvad Straffens Grad angaaer, da kan den i Betragtning af Arrestantens tidligere dabelfri Vandel, det gode Skudsmaal, der er blevet ham meddeelt, og at han har aflagt en aabenhjertig Tilstaaelse samt fremdeles i Betragtning af, at det var umuligt, at noget andet Huus kunde komme i Brand eller noget Mennekeliv udsættes for Fare, passende ansættes til 8 Aars Tugthuusarbejde.

Hvad Erstatningen angaaer, da har han som ovenfor bestemt, at deeltage i samme in solidum med Arrestanten Hans Hansen, sin egen Hustru og Hans Hansens Enke Elisabeth Kirstine.

5) Arrestantinden Kirstine Margrethe, Peder Jensen's Hustru, der ligeledes er over criminel Lavalder og som før har været tiltalt eller straffet, har efter egen Tilstaaelse, som ovenfor fremstillet, gjort sig skyldig i den Forbrydelse, hvorfor hun under nærværende Sag tiltales, idet hun, som var bekendt med, at der

af hendes Mand og Arrestanten Hans Hansen var lagt Plan op om at brænde deres Hus af, har i Forbindelse med dem og med Arrestantinden Lisbeth eller Elisabeth, Hans Hansens Enke, forfattet deres assecurerede Løssøre, ligesom hun og har havt dette gjemt hos Tiltalte Maren Kirstine, Niels Olsen Sonnes Hustru, og anmodet hende om, i paakommende Tilfælde at udgive Noget af det for sin Eiendom. Hun har ogsaa været tilstede dengang den endelige Beslutning om, at deres Hus skulde afbrændes, er fattet, men dog uden at tage Deel i denne Beslutning eller i selve Ildspaaføttelsen.

Der skjønes saaledes ikke rettere end at hendes Forhold i det Hele bliver at hense under Bestemmelserne i Forordningen af 26de Marts 1841 § 11, og kan Straffens Grad med Hensyn til hendes ringe Deeltagelse i Brøden, hendes foregaaende ustraffelige Vandel og hendes aabenhjertige Tilstaaelse og øvrige Omstændigheder, passende fastsættes til 4 Aars Forbedringshumsarbejde, og vil hun have at deeltage i Erstatningen, som ovenfor er fremstillet.

6) Arrestanten Hans Hansens Enke, Lisbeth, Elisabeth eller Elisabeth Kirstine, der er over 70 Aar gammel og ikke tilforn tiltalt eller straffet, har efter hendes egen Tilstaaelse skjult hos sig adskillige Løssøregjenstande, som Arrestanten Peder Jensen hørte til hendes Hus, og som hun i Forbindelse med dennes Hustru Kirstine Margrethe for en Deel havde puttet i en Sæk. Hun forstod nok, at det var nysnævnte Arrestants Hensigt at sætte Ild paa sit Hus og at det var af den Grund, at de ommeldte Løssøregjenstande midlertidigen skulde opbevares hos hende. Ligeledes har hun, endskjøndt hun vidste Bessed som omforklaret, taget imod nogle andre Gjenstande, navnlig et Par Kjørtler og en Raabe, som hendes Søn, Arrestanten Hans Hansen, bragte ind til hende, og som tilhørte ovennævnte Arrestant Peder Jensen.

Sees der nu hen til dette Arrestantindens Forhold, da indskrænker det sig ikke, som Defensor har formænt, til blot en Rundskab om, at Huset præstationis skulde brænde, men hun har, saavidt skjønes, viist en Virksomhed, som maa kunne betegnes som Anvisning eller Opmuntring til Udførelsen af det allerede fattede Forsæt, ligesom hun og ved at aabne sit Hus som Gjemmested for Brandstifterens Effecter har forsynet ham med Midler til Gjerningens Udførelse, eller dog i alt Fald bestyrket ham i Udførelsen af det allerede fattede Forsæt. Retten maa derfor statuere, at Arrestantinden nu maa være at straffe efter Bestemmelsen i Forordningen af 26de Marts 1841 § 11, men da hendes Virksomhed ligger fjernet fra selve Ildspaaføttelsen, da hun har afgivet en aabenhjertig Tilstaaelse, og da hun ikke tilforn har været tiltalt eller straffet, vil hun kunne affone sin Brøde med 4 Aars Forbedringshumsarbejde.

I Henhold til de i Slutningen af § 9 af den oven citerede Forordning brugte omfattende Udtryk, hvorefter al Medvirkning til Forbrydelsen medfører Forpligtelse til Skadens Erstatning, maa Retten statuere, at denne Arrestantinde vil, som ovenfor fremstillet, være at dømmes til in solidum at deeltage i denne Erstatning, og skjønes det ikke, at dette Resultat kan forandres derved, at denne Bestemmelse om Erstatningen er henstillet i Slutningen af § 9 isædetsfor i Slut-

ningen af § 11, der omhandler den Forbrydelse, hvori denne Arrestantinde har beestaget.

11) Tiltalte, Gaardmand Lars Jensen af Olsker, der er langt over criminel Aavalder og ikke tilføjet tiltalt eller straffet, maa ved sin egen Tilstaaelse og Sagens Omstændigheder ansees for tilstrækkeligt overbeviist om at han har gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, idet han for at unddrage nogle Seugflæber, der tilhørte Arrestanten Jørgen Marker Deboe, fra at blive udlagte ved en Fogedforretning, har udgivet dem for at tilhøre sig.

For denne Forbrydelse skjønnes det, at Tiltalte i Analogi af Forordningen af 11te April 1840 § 43, bør ansees med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød".

Nr. 100.

Advocat Liebe
contra

Anton Joachim Nicolai Schmidt (Defensør Liebenberg),

der tiltales for Tjveri.

Aufjobing Kjobstads Extrarets Dom af 18de Novbr. 1859: „Arrestanten Anton Joachim Nicolai Schmidt bør henfættes til Forbedringshumsarbejde i 5 Aar samt udrede i Erstatning til Sadelmagerlærning Peter Goldbet 6 Rdl. 24 St. Saa udreder han og alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, og derunder Salarium til Kammerraad, Procurator Møller og Procurator Blæsberg, 4 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Decbr. 1859: „Underrettens Dom bør ved Magt at staande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salair til Procuratorerne Meyer og Schack for Overretten betaler Arrestanten Anton Joachim Nicolai Schmidt 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende hertil indankede Sag actioneres Arrestanten Anton Joachim Nicolai Schmidt for Tyveri.

Ved egen med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilstaaelse er Arrestanten overbevist, den 7de October sidstleden hemmeligen at have tilvendt sig en Sadelmagerlærling Goldbek, med hvem han deelte Kammer, tilhørende til 24 Sk. vurderet Portemonnaie med 6 Rdl. i, der beroede i Goldbeks aflaaefede i Kammeret staaende Kuffert, til hvilken Arrestanten skaffede sig Afgang ved at fratage Overfaldet, der var fastgjort til Laaget med et enkelt Som, som han udpillede.

Da Arrestanten, der er født den 26de Juni 1838 forhen ved Kjøbenhavns Criminal og Politivets Dom af 5te September 1857 for Tyveri og Bedrageri har været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 43 med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og ved samme Rets Dom af 15de December s. A. for 2den Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 13 med 18 Maaaneders Forbedringshuusarbeide, maa det billiges, at han nu er anseet med Straf for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningens § 15, dog at Straffetiden, der er fastsat til 5 Aars Forbedringshuusarbeide, efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 4 Aar, og med denne Modification vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser med Hensyn til Erstatningen og Actionens Omkostninger bifaldes, være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedspøiede Conclussioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendig at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Igl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenliske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 3.

Den 30te Marts.

1860.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 12te Marts.

Nr. 97.

Statsraad Liebenberg

contra

Peder Jensen eller **Peder Jensen Bjerre** (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri, Bedrageri eller i alt Fald Attentat paa denne
Forbrydelse, samt for Betlevi.

Love Herreds Extrarets Dom af 30te August 1859: „Arrestanten
Peder Jensen Bjerre eller Svallerup bor hensættes til Lugthuusarbeide
i 7 Aar; faa udreder han og alle af hans Arrest, Action og Straffens
Execution lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor,
Branddirecteur Fog, 5 Rdl. og Defensor, Procurator Kangel, 4 Rdl.,
foruden Diater efter Overbrighedens Resolution. Alt efterkommes under
Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Decbr. 1859:
„Arrestanten Peder Jensen af Svallerup bor hensættes i Fængsel paa
Baud og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Om-
kostninger bor Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til
Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Baastrup og From,
betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd
efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

IV. Aargang.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende fra Løve Herreds Extraret hertil indankede Sag actioneres Arrestanten Peder Jensen af Svallerup for Tyveri, Bedrageri eller i alt Fald Attentat paa denne Forsrybelse, samt Betleri.

Under den Deel af Actionen, hvis Gjenstand er Tyveri, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse oplyst, at han Natten imellem den 3die og 4de Juli d. A. omtrent Kl. 11 paa en Mark ved Sæby fattede sig i Besiddelse af en Gaardmand Niels Nielsen af Sæby tilhørende 7 Aars gammel, til 140 Rdl. vurderet Hest, og red bort paa den, men efterat have redet et kort Stykke — omtrent 200 Favne — blev han anholdt og Hesten taget tilbage af Eieren.

Arrestanten har imidlertid vedholdende paaftaaet, at ikke var hans Hensigt at bemægtige sig Hesten, eller, som han har udtrykt sig, at stjæle den, for at sælge den, men kun at ride et Stykke paa den, da han var træt, deels fordi han havde gaaet noget over 4 Mil, og deels fordi han havde sviret om Eftermiddagen i Vedby, og naar han havde redet et Stykke paa den, uden at han dog kan sige hvor langt, at slippe Hesten og søge Tilhold i en eller anden Høstak, saaledes som han i den senere Tid har gjort.

Da de fremkomne Oplysninger ikke skjønnes at afgive aldeles tilsvækkelig Grund til at forfaste sig uantagelig Arrestantens Benægtelse af at have havt til Hensigt at tilvende sig Hesten, finder Overretten, at han ikkun kan sælbes som skyldig i Drugstyveri.

Hvad Sigteffen for Bedrageri angaaer, da har Arrestanten vedgaaet, at han den 3die Juli d. A. om Eftermiddagen imellem Kl. 6 og 7 af Bødker Børentzen i Vedby erhjoldt en til 3 Mk. vurderet Pibe til Vaans, medens han gik i Byen for at bette, men at han derefter fjernede sig fra Vedby med Piben, hvormed han samme Aften var inde hos Huusmand Hans Nicolaisen i Sæby, med hvem han talte om at bytte Pibe, men han har forklaret, at dette dog ikke var hans alvorlige Hensigt, hvorimod han, hvis han ikke om Natten var bleven anholdt, vilde have tilbageleveret Børentzen Piben.

Naar henses til den Arrestanten indrømmede Brug af Piben, hvormed han kun nogle faae Timer efter blev anholdt, og at det, som af ham forklaret, hørte til hans daglige Beskjæftigelse at drive omkring, findes Arrestantens Forklaring om ei at have havt til Hensigt at beholde Piben ei at kunne forfastes, og der vil saaledes under denne Deel af Sagen ei kunne paalægges Arrestanten noget Strafsansvar.

Derimod bliver han at ansee for Betleri, da han har vedgaaet, hvad ogsaa bestrykes ved det isvrigt Oplyste, i de sidste 14 Dage før sin Anholdelse at have ernæret sig ved at bette.

Arrestanten, som er født den 3die Januar 1828 og blandt andet ved Løve Herreds Extraretsdom af 7de Juni 1853 for Bedrageri er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 18de Juni 1857 er for Tyveri og bebrageligt Forhold idømt 18 Maaneders Forbedringshushandsarbejde, vil saaledes nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 40 samt Forordningen af 21de August 1829 § 4, og findes den af ham forskyldte Straf under Et at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil den under 30te August d. A. affagte Underrettsdom, hvorved Arrestanten for Tyveri, Bedrageri og Bettleri er tilfunden Tugthushandsarbejde i 7 Aar, være at forandre, hvorimod bemeldte Dom i Henseende til Actionens Omkostninger, hvorunder de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer findes passende bestemte, vil være at fastsætte".

Nr. 88.

Statsraad Liebenberg

contra

Niels Michael Christensen Møller (Defensor Brock),

der tiltales for Falst og Bedrageri.

Silkeborg Birkis Extrarets Dom af 17de Septbr. 1859: „Tiltalte Niels Michael Christensen Møller bør hensesættes til Forbedringshushandsarbejde i 2 Aar samt udrede alle af denne Tiltale flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Hviid og Procurator Zielian, med respective 5 og 4 Rdl. Rigsmon. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 14de Novbr. 1859: „Arrestanten Niels Michael Christensen Møller bør hensesættes til Forbedringshushandsarbejde i 3 Aar samt udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Forfrister, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Morville, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Niels Michael Christensen Møller for Falst og Bedrageri.

Med Hensyn til Sigtelsen for Falst er det under Sagen oplyst, at Arrestanten under 16de November 1858 har indgaaet en Kjøbecontract med senere afbrøde Collecteur Stabell i Silkeborg, hvorved denne solgte ham en Eiendom i Silkeborg for 8,000 Rdl., og var det med Hensyn til denne Kjøbesums Udbetalelse blandt andet bestemt, at 100 Rdl. skulde betales strax ved Contractens Underskrift og 800 Rdl. inden 2 Aar fra Dato ved Skjødets Udstedelse. Angaaende dette Betsøb er det derefter i Kjøbecontractens 9de Post anført, at Arrestanten som Kjøber har formaaet sin Farbroder Gaardeier Niels Møller af Uglebølle til at underskrive som Cautionist og Selvskydner, og der findes ogsaa under Contracten en med Niels Møllers Navn understreven Paategning, dateret Uglebølle den 19de November 1858, hvori det hedder, at han underskriver som Cautionist og Selvskydner for Betalingen af de ommeldte 800 Rdl., hvorhos der til Bitterlighed er underskrevet tvende Navne, Jens Sørensen og Rasmus Møller, der betegnes som Gaardmænd i Uglebølle. Arrestanten har imidlertid tilstaaet, at alle disse Underskrifter ere falske og skrevne af ham selv, og har han i denne Henseende forklaret, at han, efter at have indladt sig i Handel med bemeldte Stabell angaaende den nævnte Eiendom, reiste til Farbroderen Niels Møller for at formaae ham til at laane ham eller indgaae Selvskydnercaution for et Laan af 1,000 Rdl., der var ham fornødent til Handelens Istandbringelse, og at denne dog ogsaa lovede ham dette, og lod sin Søn reise med ham til Aarhus for at søge at bringe et saadant Laan istand. Da det imidlertid ikke lykkedes der at opdrive noget Laan, reiste Arrestanten igjen tilbage til Silkeborg, og indgik en 14 Dages Tid efter den ommeldte Kjøbecontract, og da han stod i den Forventning, at Farbroderen ligesaagodt vilde cavere for disse 800 Rdl., som for de ovennævnte 1,000 Rdl., reiste han paany til Farbroderen for at formaae ham til at underskrive den Contracten ved Underskriften af Stabell givne Paategning om Cautionen, men Farbroderen vilde nu ikke underskrive som Selvskydnercautionist, idet han som Grund herfor angav, at Arrestantens Do og Varelager, hvori der ved Kjøbecontracten var givet Stabell Sikkerhed, var ved Contracten saa forhejstet, at der ikke blev nogen Sikkerhed tilbage for ham. Arrestanten reiste saaledes med usorrettet Sag til Aarhus, men da det var ham ubehageligt at komme tilbage til Silkeborg paa den Maade, hvorved han meente at staae som en Rjæltring for sine Medborgere, ligesom han ogsaa vilde tabe de ifølge Contracten betalte 100 Rdl. og gaae glip af den Fordeel, som han ventede at opnaae ved Handelens Indgaaelse, besluttede han sig til at underskrive Farbroderens Navn, idet han antog, at Stabell ikke kjendte Farbroderens Gaand. Dette Forsæt udførte han derpaa i en Gæstgivergaard i Aarhus, hvor han skrev de 3 Navne; da han ikke vidste, hvorledes Farbroderen skrev sit Navn, kunde han imidlertid ikke lægge an paa at efterskrive dette, men kun paa at skrive det med fordreiet Gaand, og Bitterlighedsvidnernes Navne vare efter hans Forklaring tilfældig valgte og sigtede ikke til bestemte Personer. Gaardmand Niels Møller har indrømmet Rigtigheden af Arrestantens Forklaring om, at han

nægtebe sin Underkrift under den Kjøbecontracten givne Paategning, men nægter tidligere at have tilfagt ham noget Laan eller at have lovet at indgaae Caution for ham.

For Arrestantens ommeldte Forhold ved uden sin Færbroders Vidende og Billie at have underskrevet hans Navn under en Cautionforpligtelse, som hans Mebcontrahent havde gjort til Betingelse for Contractens Gyldighed og i Hensigt til hvilken Arrestanten derpaa ogsaa blev sat i Besiddelse af Eiendommen, samt for at have underskrevet de ommeldte, som det maa antages, fingerede Navne til Bitterlighed, vil han være at ansee med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 60 og 68.

Det er endvidere oplyst, at da Stabell senere havde erfaret, at Cautionen var falsk, indfandt han sig den 28de Februar d. A. om Aftenen hos Arrestanten tilligemed 3 Vidner, og idet han foreholdt ham hans Lovovertrædelse, forlangte han, at Arrestanten enten skulde anholdes eller reise, samt i dette Tilfælde overdrage til Stabell alle sine Meubler. Arrestanten underskrev da et Document, hvorved han, som det hedder, i Erstatning for det Tab, Stabell havde lidt ved Misligholdelsen af Kjøbecontracten, som erklæres ophævet og under samme Dato gaves en Paategning af Arrestanten, ifølge hvilken den qvitteredes til Udsettelse af Pantebogen, blandt andet overdrog Stabell alle sine paa Stedet værende Eiendele og berislandt en Deel nærmere specificerede Meubler; disse Meubler havde han imidlertid ifølge en med Snekermester Jensen i Silkeborg oprettet Contract kun leiet af denne i 2 Aar mod en maanedlig Betaling af 7 Rbl. 2 Mk., dog paa den Betingelse, at Meublerne, der vare ansatte til en samlet Værdi af 175 Rbl. 4 Mk., skulde, naar Leieafgiften rigtigheden blev erlagt, efter Udløbet af disse 2 Aar blive Arrestantens Eiendom uden nogen videre Betaling, hvorimod Jensen, i Tilfælde af at de kjenkelige forringedes eller Leieafgiften ikke prompte blev betalt, strax skulde være berettiget til at tage Meublerne tilbage, og da desuden være berettiget til at fordrø den fulde Leieafgift betalt, ligesom Arrestanten da intet Krav skulde have paa den alt betalte Leieafgift. Arrestanten har indrømmet, at han vel vidste, at han ved at sælge disse Meubler begik en Ulovlighed, men han troede herved at kunde slippe bort og undgaae Følgerne af det af ham begaaede Falsum. Over de ommeldte Meubler, for hvilke Arrestanten havde betalt Leieafgift for 3 Maaneder, har Stabell derefter disponeret, og under et senere anlagt Vindicationsføgsmaal blev han, eller da hans Vo, frifunden.

Da de omhandlede Gjenstande kun under en Betingelse, som endnu ikke var opfyldt, kunde blive Arrestantens Eiendom, har han ved at disponere over dem gjort sig skyldig i et strafbart Forhold. Imidlertid findes Straffen, som han herfor og for det begaaede Falsk har forskyldt, efter Sagens Omstændigheder og da Arrestanten, som er født i 1813, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ikke at kunne bestemmes høiere end til Minimum efter Forordningen af 11te April 1840 § 60, nemlig Forbedringshumsarbejde i 3 Aar. Actionens Omkostninger vil Arrestanten derhos have at udrede efter Underretts-

dommens Forfrister og derunder Salair til Actor og Defensor for Oberretten 5 Rdl. til hver.

Det maa misbilliges, at Arrestanten ikke inden 24 Timer efter sin Anholdelse er bleven forhørt, hvorved bemærkes, at en Fremstilling af den Anholdte for Dommeren udenfor Protocolken, ligesaa lidt som en Fremstilling af ham for Retten uden at nogetsomhelst Forhør optages, kan ansees at fyldestgjøre den i Grundlovens § 85 givne Bestemmelse om at den Anholdte inden 24 Timer skal stilles for en Dommer. Da imidlertid den skete Tilfidsættelse af denne Forfrist kan antages begrundet i en Misforstaaelse af samme, findes der efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Anledning til derfor at paalægge Underdommeren Ansvar. Iøvrigt har der ved Sagens Behandling og den befalede Sagsførelse ved begge Retter intet ulovligt Ophold fundet Sted“.

Tirsdagen den 13de Marts.

Nr. 94.

Advocat Liebe
contra

Ludvig Daniel Hafs (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Dvaffsalveri.

Nibe Kjøbstads Extrarets Dom af 10de Septbr. 1859: „Tiltalte, Sognepræst Ludvig Daniel Hafs, bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Jensen, og til Defensor, Procurator Hægh, 5 Rdl. til hver, samt endvidere til Forstævnte Diætpenge efter Aalborg Stiftamts nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 28de Novbr. 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor for Oberretten, Procurator Kühnel, betaler Tiltalte 8 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde findes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte, Sognepræst Ludvig Daniel Hafs af Ribe, der under denne Sag sigtes for Dvælsalveri, har vedgaaet, at han, siden han ved Høiesterets Dom af 2den Novbr. 1857 sidst blev dømt for den nævnte Forseelse, deels har taget flere Syge, nemlig saadanne, der havde en bestemt udviklet Sygdom, under egentlig Lægebehandling efter det homøopathiske System, deels har givet andre Syge, navnlig i Forkjølelses- og andre pludselig opstaaede smertelige Tilfælde, Raad, uden dog, som han har villet gjøre gjældende, at have taget dem under egentlig Lægebehandling, idet han, efterat have erfaret deres Sygdoms Bessaffenhed, alene har foreskrevet og selv givet dem et eller andet homøopathisk Lægemiddel.

Men ligesom han har formeent, at han ved saaledes at have givet enkelte Raad, og det kun til Huusfolk, Bekjendte og Slægtninge, ikke kan anses at have gjort sig skyldig i Dvælsalveri, saaledes har han endvidere villet gjøre gjældende, at han heller ikke ved, som anført, at have taget forstjellige Syge under egentlig Lægebehandling kan have paadraget sig Straffskyld, idet han efter sin Forklaring har indskrænket sin egentlige Lægebehandling til saadanne Syge, hvis Sygdoms-aarsjager vare ham fuldkomment klare, og som derhos enten ligefrem have været opgivne af vedkommende Læge eller været udfrevne fra et Hospital som uhelbredelige eller dog i cirka 4 Maanedes for een og samme Sygdom forgjæves været undergivne en autoriseret Læges Behandling.

Om det imidlertid end maa antages, at Tiltalte ikke kunde have paadraget sig Straf ved at tage Syge under Lægebehandling, hvor enten vedkommende Læge, saaledes som i et enkelt oplyst Tilfælde, havde erklæret intet derimod at have at erindre, eller naar en autoriseret Læge beviislige udtrykkelig havde opgivet den Syge som uhelbredelig, kan derimod Straffrihed i alt Fald ikke tilkomme Tiltalte, hvor der, som i nogle under Sagen omhandlede Tilfælde, enten blot har foreligget en Standsning i Lægens Behandling af den Syge eller en Rangsvarighed af Behandlingen, som har vakt Formodning hos Tiltalte om dennes Utilstræffelighed. Men desuden maa det efter Tiltaltes Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger antages, at han har taget Syge i Cuur, som i intet Tilfælde kunde henføres under nogen af de af ham selv opstillede Kategorier. Dette gjælder saaledes blandt andet om hans Tjenestepige Maren K. Christendatters Behandling, thi vel har Tiltalte villet gjøre gjældende, at han ikke har taget hende under egentlig Lægebehandling, men heri kan der ikke gives ham Medhold, da han saavel førend hun tiltraadte sin Tjeneste hos ham, som under og efter denne, har forordnet hende Lægemidler, først for Moderhyge og senere for rheumatiske Besværligheder. Selv ved kun en enkelt Gang at have givet Syge Lægeraad og foreskrevet og selv givet dem homøopathiske Midler findes det, at Tiltalte, — der ikke, som af ham paaberaabt, kan betragtes, som om han derved alene havde givet dem saakaldte Huusraad, — maa anses at have taget de Syge under Cuur, hvilket navnlig gjælder, forsaavidt han har givet Raad til Kjøbmand Jensens Hustru, der efter hans Forklaring leed af en combineret sygelig Tilstand, og til Kjøbmand Wachs Datter, der efter hans Anbringende leed af en udviklet Brystsyge; med Hensyn til den Sidstnævnte har han ogsaa selv erkjendt, at han har taget hende under

Guur, hvorhos han har vedgaaet, at han ikke forinden havde forvisset sig om, at hun, saaledes som det for ham blev angivet, i længere Tid forgiæves havde været behandlet af en Læge, men var opgivnet, hvilket Sidste efter Sagens Oplysninger heller ikke kan antages virkelig at have været Tilfældet, og at det, som af ham anført, kun var foreløbigt, at han tog hende under Behandling, kan ikke disculpere ham.

Tiltalte, der efter sin Forklaring ikke pleier at forlange Godtgjørelse for sin Lægebehandling, men dog har modtaget saadan, naar den af mere Formuende er tilbuddt ham, samt har krævet Betaling for udleveret Medicin af dem, som dertil have haft Evne, maa efter det saaledes Anførte anses paany at have taget Syge under Guur og derved at have gjort sig skyldig til Straf for Quak-salveri efter Lov af 3die Marts 1854, cfr. Forordningen af 5te September 1794 § 5, og da Tiltalte tidligere 4 Gange har været straffet for samme Forseelse, de 2 sidste Gange ifølge Høiestrets Domme af 27de October 1856 og af 2den November 1857, hver Gang med en Mulct af 100 Rdl., findes Straffen nu 5te Gang efter samtlige Omstændigheder at være ved Underrettsdommen passende fastsat til simpelt Fængsel i 2 Maaned. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionsomkostningerne ligeledes er billige, vil saaledes være at stadfæste".

Nr. 105.

Statsraad Salicath

contra

Peder Thystrup Hansen (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Tyveri.

Lollands Sønder Herreds Extrarets Dom af 1ste Decbr. 1859:
„Arrestanten Peder Thystrup Hansen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Saa udreder han og alle af hans Arrest og Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Barfoed, 4 Rdl., og til Defensor, Prøveprocurator Heinrichsen, 3 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Januar 1860:
„Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Nyholm og Prøveprocurator Nygaard, betaler Arrestanten Peder Thystrup Hansen, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjenendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath

og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med hvad der igrødt er oplyst maa det under nærværende fra Hollands Sønderherreds Extraret hertil indankede Sag ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten Peder Thystrup Hansen, der tjente Gaardmand Simon Madsen af Nøbbølle, den 26de October f. A. om Aftenen Klokken henimod 10, da han antog, at alle Gaardens Beboere vare gaaede tilfængs og sov, idet den almindelige Sengetid var omtrent Klokken 8 eller lidt over, har skaffet sig Abgang til Storstuuen, der er i en anden Bygning end den, hvori Karlekammeret befinder sig, paa den Maade, at han fra Haven opslukkede et dertil støvende Vindue ved at række sin Haand ind igjennem en ituslaaet med en Klud tilklisset Rude, hvorefter han igjennem Vinduet steg ind i bemeldte Stue og af en der staaende utilaaaset Dragliste borttog et Pengebelsøb, som efter Huusbondens Forklaring skulde have udgjort noget over 40 Rdl., men efter Arrestantens Udfigende kun androg noget over 24 Rdl., og som han umiddelbart efter Tyveriets Udsøvelse nedgrov paa Marken. Da det maa billiges, at Arrestanten, der er født i Aaret 1833 og ei forhen befindes tiltalt eller straffet, for dette Forhold ved den indankede Dom er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, og da den valgte Straf af 6 Aars Forbedringshuusarbeide findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omringer ligeledes bifalbes, i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 114.

Etatsraad Salicath
contra

Mads Koefoed (Defensor Bunken),

der tiltales for at have foranlediget Brandstiftelse.

Bornholms Øster Herreds Extrarets Dom af 24de Jan. 1860: „Arrestanten Mads Koefoed bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar. I Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger i Danmark betaler Arrestanten 880 Rdl.; saa tilsvare han ogsaa alle af Actionen skyldende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Eriksen og Lund, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

Efter de fremkomne Oplysninger maa det antages, at Opførelsen af den under Sagen omhandlede Bygning har været saavidt fremmet, at den begaaede Ildspaaføttelse paa samme maa henføres under Forordningen af 26de Marts 1841 § 4. Som Folge heraf og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at kunne nedsættes til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at staande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunken for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Mads Koeboe, som under nærværende Sag tiltales for at have foranlediget Brandstiftelse, er ved egen, med de iøvrigt fremkomne Oplysninger stemmende, Tiltalæse overbevist, at have gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, med hvilken Sammenhængen i det Væsentlige har været følgende:

Arrestanten, der ved en i sin Tid afholdt Licitationsforretning havde paataget sig at opføre en ny Skolebygning for Østerlarsker Sogn og ifølge Conditionerne var pligtig at aflevere Bygningen i færdig Stand inden den 1ste December 1852, saae sig ikke ifjand til at opfylde denne Forpligtelse, hvis Undblæelse blandt Andet medførte, at han vilde være ifalden en daglig Mulct af fem Rigsbaler. Arrestanten, der Onsdagen den 15de September 1852 vil have indfundet sig hos Gaardmand Niels Andersen i en tilfældig Anledning, omtalte da for denne den Forlegenhed, hvori han befandt sig, og under den derpaa fulgte Samtale, angaaende hvilken Arrestantens Forklaring i det Hele maa lægges til Grund, ibet Niels Andersen forlængst er ved Døden afgaaet, yttrebe Niels Andersen da, at han skulde staae Arrestanten Tid til at gjøre Skolen færdig, og uden ligesvem at omtale Maaden, hvorpaa dette skulde skee, brugte Niels Andersen dog saadanne Yttringer, at Arrestanten forstod Meningen og at Niels Andersen vilde brænde Skolen af, ibet denne som Weberlag for sin Uleilighed betingede sig, at et Beløb af 5 Rdl., hvilket han var Arrestanten skyldig, derved skulde være afgjort, hvad Arrestanten ogsaa samtykkede i. Arrestanten, der under denne Samtale tillige vil have betinget sig, at Niels Andersen ikke maatte sætte Tid paa Skolen, uden forsaavidt saadant kunde skee uden Fare for Mahøysene, traf ikke oftere sammen med denne inden Branden, men Arrestanten antog, at Niels Andersen vilde opfylde sit Løfte ved given Leilighed, og bortførte besaarjag den ovennævnte Dags Aften afskillige ham tilhørende Gjenstande fra Skolen, for at

rebde disse fra Branden, og Natten mellem den 16de og 17de September 1852 afbrændte Skolen, medens Arrestanten var fraværende paa en Rejse til Rønne, under hvilken maa bemærkes at det er oplyst at Arrestanten har brugt Yttringer, som vise at han antog, at Ildspaaesættelsen nu vilde gaae for sig; hvorledes det iøvrigt er tilgaaet med denne, har ikke kunnet oplyses, idet afsøde Niels Andersen paa Arrestantens Spørgsmaal herom, ifølge Arrestantens Forklaring, ifkun skal have svaret, at han ikke selv havde gjort det men benyttet en Andens Hjælp, uden dog nærmere at indlade sig paa Sagen.

Hvad angaaer den Straf, der vil blive at idømme Arrestanten, som er laugt over criminel Lovbøger og ikke forhen har været criminaliter tiltalt eller straffet, da skjønnes denne i Medfør af Forordningen af 26de Marts 1841 § 11 og Loven af 30te November 1857 angaaende nærmere Bestemmelser med Hensyn til Straf af Forbedringshuusarbejde, passende at kunne bestemmes til saadant Arbejde i 6 Aar; han vil derhos være pligtig i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger i Danmark at betale 880 Rdl."

Onsdagen den 14de Marts.

Nr. 95.

Justitsraad Bunken
contra

Hans Olsen (Defensor Brock) og dennes Hustru, **Ellen Jensdatter** (Defensor Salicath),

der tiltales, Forstuvænte for at have gjort sig skyldig i Forsærdigelsen af falske Penge samt forsøgt paa at udgive samme, og Sidstnævnte for at have udgivet falske Penge samt for at have gjort sig skyldig i Tyveri.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 1ste Juli 1859: „Arrestanten Hans Olsen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 6 Aar. Tiltalte Ellen Jensdatter, Hans Olsens Hustru, bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. De Tiltalte Søren Peder Larsen og Hans Sørensen bør hver hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Justitiens Tiltale i denne Sag frie at være. Saa bør Arrestanten og de 3de Tiltalte in solidum betale samtlige af Actionen lovlig flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Mohr, 8 Rdl., og til Defensorerne, Procuratorerne Knudsen og Nielsen, Godsinspecteur Beck og Tiendecommissair Lühjohst, 6 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Decbr. 1859: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffen for Huusmand Hans Olsen af Åsminderup be-

stemmes til Forbedringshuusarbeide og Straffetiden for Arrestantens Hustru, Tiltalte Ellen Jensdatter, til 1 Aar. I Salair til Actor og Defensorerne ved Overretten, Procuratorerne Beyer, Winther og d'Aluchamp, betale Arrestanten og Ellen Jensdatter, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffen for Tiltalte Hans Olsen, efter de ham tidligere overgaede Domme, ikke kan bestemmes ringere end til 7 Mars Lughuusarbeide.

Thi kjendes for Ret:

Landskover. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffen for Hans Olsen bestemmes til 7 Mars Lughuusarbeide. I Salarium til Justitsraad Bunken, Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende fra Arz og Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten, Huusmand Hans Olsen af Åsminderup, for Forfærdigelse af falske Penge samt Forsøg paa at udgive dem, og hans Hustru, Tiltalte Ellen Jensdatter, for at have udgivet falske Penge samt for Tyveri.

Det er ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med de øvrige i Sagen fremkomne Dphsninger, beviist, at han deels alene deels i Forbindelse med de i 1ste Instants Medtiltalte Søren Peder Larsen og Hans Sørensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret til Overretten, har givet sig af med at eftergjøre flere Slags af Landets Sølvmonter, nemlig Rigedalere, Tremarkstykker og Fjirskillinger, dog kun i et ubetydeligt Antal, og af hvilke de fleste i Følge de af Arrestanten og de Medtiltalte afgivne Forklaringer havde søt lidet Lighed med de gangbare Monter, at de kasseredes, og hvoraf ingen beviistlig er udgiben eller bragt tilstede under Sagen, unbtagen en af Arrestanten alene forfærdiget Daler, som hans Hustru, Tiltalte Ellen Jensdatter, har forsøgt at udgive, efterat Arrestanten, medens hun klæbte sig paa for at begive sig til Kallundborg, havde stukket den til heide.

Arrestanten har vedholdende benægtet, at han havde til Hensigt at udgive de af ham fabrikerede Penge, og vil alene for Morfskabs Skyld og Lidsfordriv have foretaget Støbningen af dem, og hvad navnlig den tilstedekomne Daler angaaer, har han tilfidsst forklaret, at det var hans Hensigt, at anbringe den i Laaget paa

et Kruus, ligesom han ogsaa har benægtet, at det var med hans Vibenbe og Billie, at hans Hustru har forsøgt paa at udgive den ommeldte falske Daler, som han kun for Spøg vil have sukket i hendes Lomme.

Disse Arrestantens Foregivender skjønnes imidlertid ikke at kunne tillægges nogen Troværdighed, naar hensees deels til den gjentagne Række af Forsøg med forskjellige Mønter, der har fundet Steb, og Liden, da de bleve foretagne, sædvanlig om Matten, deels til hans Forhold umiddelbart efter hans Hustrues Anholdelse med den falske Daler, da han, saasnart han fik dette at vide samt at en Kansgning hos ham forestod, ilede til sit Huus, hvor han gav sine to Stebbørn, Jens og Peder Larsen, Drengene paa 13 og 11 Aar, Befaling til strax at bortkaste og tilintetgjøre de Røbstaber, Blyformen m. v., der vare blevne anvendte til Støbningen, og truede Drengene med Prygl, hvis de, naar Politiet indsaandt sig, aabentbarede hvad de vidste om Sagen, deels til den Gaardnaakethed, hvormed han under de første Forhør nægtebe at vide nogensomhelst Besked med den falske Daler, eller om, i hvis Besiddelse den havde været, idet han in specie nægtebe at have givet den til Stebsønnen, Drengen Jens Larsen, med Ordre til at gjøre Indkjøb for den i Kallundborg, men atter modtaget den af Drengen, der manglede Mod til at udgive den, medens Arrestanten senere har maattet vedgaae, at Drengen, der efter Arrestantens Forklaring imod hans Billie tog Daleren, ved sin Hjemkomst gav ham den tilbage, deels endelig bertil, at han ikke har turdet benægte, at have sagt til de ommeldte Dreng, at de kunde give de falske Penge ud til Hvedebrødkoner, hvorved han dog efter sin Forklaring ikke vil have meent noget Uvordigt, hvad imidlertid ikke stemmer med Drengenes og hans Hustrues Opfattelse af hans Ord eller med den Udtalelse til hende, at Pengene kunde godt udgives, da Folk kunde see sig for og lade være at modtage hans Penge, hvilke Ord han vel har nægtet at have brugt, men med det Tilføiende, at han i alt Fald ikke kan erindre det. Hertil kommer endnu, hvad angaaer Anvendelsen af den falske Daler til Raaget paa et Kruus, at, efter hvad der er oplyst, var Arrestanten ikke i Besiddelse af noget Kruus.

Arrestanten, der er født den 12te September 1830 og tidligere isølge Løve Herreds Extraretsdom af 20de December 1849 og nærværende Rets Dom af 8de Marts 1853 har været anseet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri med Straf af respective 4 Gange 5 Dages Fængel paa Vand og Brød og 2 Aars Forbedringshuusarbeide, vil derfor nu for den ham saaledes overførte i forbrøderisk Hensigt foretagne Eftergivelsen af Landets Penge, hvilken Forbrøderelse maa ansees fuldbørdet, forsaavidt angaaer den ovennævnte falske Daler, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 70, og findes Straffen efter samtlige Omstændigheder og med særdeles Hensyn til Eftergivelsens Slethed passende i Henhold til bemeldte §, cfr. samme Forordnings § 79, hvorefter Straffen tillige bliver at ansee ham idømt som for 3die Gang begaaet Tyveri, samt Loven af 30te November 1857 § 1, at kunne bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbeide.

Tiltalte Ellen Jensdatter, der er født den 26de Februar 1817 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, har, efter sin egen med de

øvrige i Sagen tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilstaaelse, i Bager Lauritzens Bod i Kallundborg forsøgt at udgive den tidtomtalte falske Daler, med fuld Bevidsthed om, at den var falsk og forfærdiget af Arrestanten, i hvilken Henseende hendes Forklaring nærmere gaaer ud paa, at da hun den 17de Februar d. A. om Eftermiddagen imellem Kl. 2 og 3 beredte sig til at gaae fra sit Hjem ind til Kallundborg, mærkede hun vel, at Arrestanten puslede eller tog fat ved Lommen paa hendes Skjort, men uden at hun dog dengang vil have mærket, at der blev stukket Noget ned i Lommen, men efterat hun underveis havde forrettet et naturligt Orinde i en Grøst, opdagede hun ved at staae op af Grøsten, at der laae noget Papir paa Veien ved Siden af Grøsten, hvilket Papir hun aabnede, og fandt hun da indsvøbt i Papiret den i Netten tilstedebeværende Daler, som hun da strax tænkte var den af Arrestanten forfærdigede falske Daler, idet hun kjendte Papiret, hvori den var indsvøbt, og som hun antog at Arrestanten, da hun forlod Hjemmet, havde stukket i hendes Lomme, af hvilken den maatte være falben ud gjennem et paa Lommen værende Hul. Efterat hun derpaa havde taget Daleren ud af Papiret, svøbte hun den ind i sit Lommestørklæde og fortsatte Veien ind til Kallundborg, hvor hun i Skumringen, forinden der var blevet tændt Lys, gik ind i den ovennævnte Bagers Bod, hvor hun udgav Daleren for noget Hvedebrød, men da Modtageren af Daleren, ved at søle paa den, fandt den mistænkelig, blev der tændt Lys og Dalerens Falskhed opdagedes da strax, hvorefter Tilstalte blev anholdt.

Tilstalte har nu vel foregivet, at hun kun gav Daleren fra sig med den Tanke, at dens Falskhed strax maatte opdages, og ene for at overtude Arrestanten om, at hans Penge vare saa flette, at Ingen kunde narres med dem, men til dette Foregivende, der ikke bestyrkes ved det i Sagen Oplyste, medens tvertimod navnlig den Tid, hun valgte til Udgivelsen, taler for hendes mala fides, vil intet Hensyn kunne tages, og Tilstalte vil derfor ikke kunne undgaae at straffes for den af hende forsøgte Udgivelse, der efter det i Sagen Oplyste bliver at henseøre under den citerede Forordnings § 72, 1ste Membrum, cfr. § 80. Bemeldte Tilstalte er ligeledes ved egen Tilstaaelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbeviist, at have for omtrent 1 Aar siden fraaet Kjøbmand Knudsen i Kallundborg 1 Par til 3 Mk. vurderede Træsto tilligemed en enkelt Barnetræsto af Værdi 12 Sk., der, da hun blev greben i Tyveriet, strax tilbagegaves Bestjaalne. Hendes Straf for begge Forbrydelser bliver ifølge Forordningen af 11te April 1840 § 78 at bestemme under Cet, og skjønnes passende at kunne fastsættes til 1 Aars Forbedringshuusarbeide.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger for Arrestantens og Tilstalte Ellen Jensdatters Vedkommende ligeledes bifaldes, men ved hvilken Arrestantens Straf er fastsat til 6 Aars Tugthuusarbeide og Tilstaltes til 2 Aars Forbedringshuusarbeide, vil altsaa, forsaavidt den er paaantet, være at stadfæste med de heraf følgende Modificationer“.

Torsdagen den 15de Martz.

Nr. 99.

Advocat Brock

contra

Erik Jensen eller **Jønsøn Nyberg** (Defensor Bunken),
der tiltales for formeentlig forøvet Tyveri, eller i alt Fald for uhjemlet
Besiddelse af stjaalne Koster.

Hatting Herreds Eyrarets Dom af 3die Septbr. 1859: Arre-
stanten Erik Jensen Nyberg bor hensesættes til Forbedringshuusarbeide i
2 Aar; hvorhos han vil have at betale alle af hans Arrest og Actionen
mod ham flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Can-
celliraad, Procurator Busch, 8 Rdl., og Defensor, Procurator Borch,
6 Rdl. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 27de Decbr. 1859: „Underrets-
dommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for
Overretten, Procuratorerne Morville og Holm, betaler Tiltalte 8 Rdl.
til hver. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da der ei er tilveiebragt Beviis for Nicolai Nielsens Eiendomsret
til den Frakke, som han under Sagen har tilhjemlet sig, vil Tiltalte
ei kunne sælbes for uhjemlet Besiddelse af samme. Iøvrigt vil den
indankede Dom, forsaavidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger
til Høiesterets Paakjendelse, i Genhold til de i Dommen anførte Grunde,
være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde nedsættes til
1 Aar.

Eti fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande, dog
saaledes at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Sa-
larium til Advocat Brock og Justitsraad Bunken for
Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales
Erik Jønsøn Nyberg for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne
Koster.

I Følge de af Teglværksmester H. Bødtker, dennes Broder, samt Teglværksarbeider F. Overtop afgivne edelige Forklaringer blev der Ratten mellem
den 2den og 3die Mai d. A. fra et Teglværk i Aaby, hvor de nævnte Personer
havde Ophold, frastjaalet de 2 Førstnævnte hver en Frakke, og Sidstnævnte for-
fjellige andre Klædningsstykker og 4 Rl. i Penge, der fandtes i Lommen af det

Par Beenklæder, som blev bortstjaalet, og hvilke Gjenstande alle henlaae i et Kammier paa den ene Side af Teglovnen, medens de Bestjaalne havde Sovestue paa den anden Side af Teglovnen. Blandt de Klædningsstykker, som Tiltalte var iført ved sin Anholdelse, har Overtop med Bestemthed gjenkjendt et Par Skoe og en Vest, der tilfammen ved Borttagelsen havde haft en Værdi af 3 Rdl. 2 Mk., som sig tilhørende. Vesten havde ved Borttagelsen været forsynet med Ermer, men disse kunde nu sees at være affprættede. Tiltalte har imidlertid vedholdende benægtet at have begaaet det omhandlede Tyveri i Aaby, og forklaret, at han strax efter at han, som anført, den 19de April havde forladt Steensmark, har tilbyttet sig Vesten, der da var uden Ermer, af en Haandværksvend, og at han ligeledes har tilbyttet sig Skoene af en Skræbervend for et Par Støvler og 18 Sk. i Bytte. Da der imidlertid aldeles Intet under Sagen er fremkommet til Bestyrkelse af dette Tiltaltes Opgivende, og Overtop har bevidnet sin ovenansførte Forklaring og navnlig aflagt Tilhjemlingsseid med Hensyn til den i Tiltaltes Besiddelse forefundne Vest, og H. Bøtiker og dennes Broder edeligen have bevidnet, at denne Vest tilhørte Overtop, hvorimod de ikke bestemt have kunnet gjenkende Skoene, skjøndt disse efter deres Forklaring ligne det Par, der er frastjaalet Overtop, vil Tiltalte i Henhold til Lovens 6—17—10, 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, for sin uhjæmlede Besiddelse af denne Vest være at ansee som Gæler.

Natten imellem den 14de og 15de Mai d. A. blev der endvidere efter Huusmand Nicolai Nielsen af Dallerup og hans Hustrues Forklaringer begaaet et Indbrudstyveri i deres Storstue, hvorved navnlig forskjellige Klædningsstykker, der hang i Stuen, og et Sølv-Hovedbånd, der laae i en Draglistestuffe, bleve bortstjaalne. Tiltalte har ligeledes benægtet at have begaaet dette Tyveri, men han har derimod erkjendt, at han den 15de Mai har solgt en Frakke og en Vest til Røgteren paa Bygholms Nørremarksgaard Svend Jensen for 7 Rdl., samt et Par Beenklæder og en Barbeerkniv til Karlen J. Håkonsen sammesteds for 2 Rdl. 3 Mk. 12 Sk., samt givet denne Sidste et Lærklæde i Tilgift, og Bestjaalne Nicolai Nielsen og hans Hustru have ved at tage de fornævnte Gjenstande i Diesyn, hvilke Jensen og Håkonsen have afleveret som dem, de erholdt af Tiltalte, gjenkjendt alle disse som dem frastjaalne ved den fornævnte Leilighed. Tiltalte har nu vel erklæret, at han ikke bestemt kan gjenkende de af Jensen og Håkonsen afleverede Gjenstande som dem, han solgte til dem, men ligesom han dog heller ikke bestemt har benægtet Identiteten, saaledes er det ogsaa specielt med Hensyn til den Frakke og Vest, som Nicolai Nielsen har gjenkjendt som sin Eiendom, ved Vidneforklaringer godtgjort, at disse Gjenstande ere de samme, som dem Tiltalte den 15de Mai solgte til S. Jensen.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 4—5.

Den 7de April.

1860.

Første ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 15de Marts.

Nr. 99.

Advocat Broch

contra

Erik Jensen eller Sønson Nyberg (see forrige Nr.).

Tiltaltes Forklaring gaaer isvrigt ud paa, at han Natten mellem den 14de og 15de Mai overnatte i en Chauféegrøft i Nærheden af Horsens, og at der om Morgenens, da han stod op, kom en ubekendt Person, der faldbød deels Klædningsstykker deels et Stykke Sølvtsi, der efter Tiltaltes Beskrivelse maa antages at have været et Hovedvandsæg, som det Nicolai Nielsen frafsjaalme. Tiltalte købte derefter af den Ubekjendte for 6 Rdl. 1 Mk 8 Sk. de Klædningsstykker og den Barbeerkitiv, som han senere samme Dag solgte paa Bygholms Nørremarksgaard, hvorimod han ikke vilde købe det fornævnte Stykke Sølvtsi; men efter den Ubekjendtes Anmodning gif han med det til en Guldsmed i Horsens for at prøve om han kunde sælge det, og da dette ikke lykkedes, idet Guldsmeden sagde, at det maatte være sjaalet, leverede han det tilbage til den Ubekjendte, der imidlertid havde opholdt sig paa Chauféen.

Efter den fornævnte J. Håkønsens og Karlen S. Steffsens Forklaringer saae de imidlertid, da Tiltalte den 15de Mai var paa Bygholms Nørremarksgaard og havde lagt sin Frakke fra sig, at der i Lommen paa denne laae 2 sammenflemte Stykker, der saae ud som Sølv og muligens have været af Hovedvandsægget, men Tiltalte har benægtet, at han endnu dengang var i Besiddelse af det omhandlede Stykke Sølvtsi, og om det Nicolai Nielsen frafsjaalme Sølv-Hovedvandsæg, der ikke er kommet tiifede under Sagen, mangler isvrigt al videre Oplysning, hvorved dog bemærkes, at Tiltaltes Forklaring om at have faldbudt et saadant hos en Guldsmed i Horsens den 15de Mai, efter Sagens øvrige Oplysninger maa anses at være rigtig. Nicolai Nielsen har afslagt Tilhjemlingsæed med Hensyn til de fornævnte paa Bygholms Nørremarksgaard

forefundne Gjenstande, — for Lørfædets Vedkommende dog kun forsaavidt det overeensstemmende med hans Hustrues Forklaring maatte tilhøre ham, — og da hans Eiendomsret til fornævnte Frakke, der er vurderet til 8 Rdl., nu derhos maa ansees tilstrækkeligt godgjort ved hans Hustrues samt Vidnet D. Jørgensens edelige Forklaringer om, at de bestemt gjenfjende Frakken som ham tilhørende, i Forbindelse med hans Broder S. Chr. Nielsens edelige Forklaring, at han ikke skjønner rettere end at han flere Gange har seet Nicolai Nielsen isørt den omhandlede Frakke og den Omstændighed, at Frakken er befunden ganste at passe Nicolai Nielsen og derhos skjønnet at være af samme Slags Løi, som en af denne indleveret Prøve, ligesom endelig Vidnet Rasmus Nielsen edeligen har forklaret, at han har syet Frakken, da han boede i Dallerup, og at han i den Tid ogsaa syede Klæder til Nicolai Nielsen, uden at han dog bestemt kan sige, at han har syet denne Frakke til ham, vil Tiltalte, hvis Foregivende at have kjøbt Frakken af en Ukjendt aldeles ikke er bestyrket ved Sagens Dplysninger, ligesledes for sin uhjemlede Besiddelse af denne Frakke i Henhold til de foransførte Lovbud være at ansee som for Hæleri.

Tiltalte, der er svensk af Fødsel og kom her til Landet i Aaret 1855, har i Sverrig været straffet med 3 Aars offentligt Arbejde for 3die Gang begaaet Tyveri; under 11te October 1856 er han her i Landet for Tyveri anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han ved Overrettens Dom af 11te Mai 1857 endvidere i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 19 er idømt en Tillægsstraf af 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri, og endelig ved Overrettens Dom af 28de Juni 1858 er anseet med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, deels ligesledes som en Tillægsstraf for en tidligere Forfærdigelse af et falskt Præstebeviis og deels for Brugsstyveri. Det maa saaledes billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er for sit ovenanførte Forhold anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 som for anden Gang begaaet Hæleri, og da den valgte Straf af Forbedringshunsarbejde i 2 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, og Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligesledes billiges, vil den være at stadfæste, hvorved bemærkes, at da Tiltalte i over 3 Aar har opholdt sig og havt lovligt Erhverv her i Landet, vil det ikke, som i Underrettsdommens Præmisser udtalt, ved Dommen være at bestemme, at Tiltalte overeensstemmende med Placat af 19de April 1805 efter udstaaet Straf bliver at udføre af Landet“.

Nr. 98.

Institstraad Bungen

contra

**Jensine Christine Lyster og Ingeborg Kirstine, Andreas
Mogensens Hustru, (Defensor Liebe),**

der tiltales for Tyveri og Indbrud.

Bornholms nordre Herreds Eyraræts Dom af 14de Decbr. 1859: „Tilfalte Ingeborg Kirstine, Andreas Mogensens Hustru af Clemenster, og Jensine Christine Lyster af samme Sogn bor hensættes, Førstnævnte til Tugthuusarbeide i 6 Aar og Sidstnævnte til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Saa udrede de og alle af nærværende Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Eriksen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Fog, 4 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Efter den i Underrettsdommen givne factiske Fremstilling ville Jensine Christine Lyster og Ingeborg Kirstine Pedersdatter, Andreas Mogensens Hustru, være at ansee, den Første med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 12, 1ste Membrum, og Sidstnævnte som for 3die Gang begaaet Hæleri efter samme Forordnings § 25, jfr. §§ 12, 1ste Membrum og 22, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide, for Jensine Lyster i 2 Aar og for Mogensens Hustru i 3 Aar. Derhos blive de pligtige til in solidum at udrede Actionens Omkostninger.

Chi kjendes for Ret:

Jensine Christine Lyster og Ingeborg Kirstine Pedersdatter, Andreas Mogensens Hustru, bor hensættes til Forbedringshuusarbeide, den Første i 2 Aar og den Sidste i 3 Aar; saa bor de og, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underrettsdommen bestemte Salairer og i Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Højesteret 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Amtets Decret af 11te f. M. tiltales Jensine Christine Lyster og Ingeborg Kirstine, Andreas Mogensens Hustru, af Clemenster Sogn for Tyveri og Indbrud, og det maa ved deres afgivne Tilstaaelser samt ved de Sagen ledsagende Omstændigheder ansees for tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig skyldige i disse Forbrydelser. Efterat de nemlig vare komne overeens om at foretage Tyveri hos Hans Hansens Enke, hvis Huus de vidste stod ubeboet, fordi hun var indsat i Hasle Arrest, begave de sig en Aftenstund i sidstforløbne Sommer derhen i den Hensigt at stjæle, dog fornemmelig ifkun Fødevarer, og havde de taget en Kurv med sig i dette Niemed.

De gik hjemme fra om Aftenen mellem Kl. 10 og 11, og da de vare komne til ommeldte Huus og havde overbeviist sig om, at intet Menneske var tilstede i samme, skaffede de sig Indgang igjennem et i den nordre Væg aubragt Vindue, ved at udtage dette, hvilket iwaerkfattes derved, at de pillede Sømmene ud, hvormed det var fastsat til Karmen, hvorefter det blev sat nedenfor paa Jorden ved en Torn. Derefter steg de legge igjennem Vindueaabningen ind i Huset og satte sig i Besiddelse af adskillige i Værelserne beroende Gjenstande. Tilstalte Jensine lukkede en Bordskuffe op og udtog af samme en Kogle, hvormed Tilstalte Ingeborg lukkede en Kiste op, af hvilken de udtog noget Garn samt fire smaa Poser med Malt, Meel og Gryn, og tog Jensine ogsaa der et Par blaa uldne Strømper, hvorimod Ingeborg tog et Par gamle sorte Strømper, som hang over Kaffelovnen i Stuen. Fremdeles toge de en hvid Høne, som sad i en Krog i Kjøkkenet, og Jensine tog et Lagen, som laae i Sengen og hvoraf hun senere spede sig en Særk, samt et Par Kopper, der stode paa en Hylde i Stuen.

Efterat have sat sig i Besiddelse af disse Gjenstande gik de igjen ud af Vinduet, toge og indsatte Sømmene som tilforn og begave sig hjem igjen, idet de begge vare de stjaalne Effecter, som de lagde ved deres Huus til den næste Morgen, da Tilstalte Jensine gik til Raas og folgte der til forskjellige Personer det stjaalne Garn, 2 Potter umalet Malt, et Par blaa Uldstrømper, et Par Kopper og Hønen, og Udbyttet herfor, der deels bestod i Penge deels i Fisk, blev brugt af begge de Tilstalte.

Tilstalte Jensine har endvidere tilstaaet, at hun ijor Efteraar, da hun gik forbi lille Myregaards Eskov, har stjaalet to der hensiddende Kalkuner, som hun folgte i Tein. Eierne af bemeldte Gaard, som har seet disse Kalkuner hos Bendt Tjergensen, til hvem de vare folgte, har imidlertid ikke været istand til med Visshed at gjenkende dem.

De hos Hans Hansens Enke stjaalne Koster ere samtligen vurderede til 1 Rdl. 4 Mk. 2 Sk. og Kalkunerne tilsammen til 1 Rdl. 1 Mk., men vedkommende Ciere have frasalbet Erstatning, saa at Intet desangaaende bliver at paafjende.

Begge de Tilstalte ere langt over criminel Lavalder; Jensine Christine Lyster har ikke tilforn været tiltalt eller straffet, men Ingeborg Kirrhine har været straffet flere Gange, nemlig ved nordre Herreds Extraretsdom af 21de September 1832 med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri, svigagtig Omgang med Hittegods og Betleri og ved samme Rets Dom af 16de Juli 1838, stabsfæstet ved Høiestrets Dom af 29de August s. A., med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for gjentaget Hæleri.

Hvad nu angaaer den af begge de Tilstalte i Forening udøvede Forbrydelse, maa den blive at henseøre under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 12, første Membrum, og det af Jensine Lyster udøvede Tyveri under samme Forordnings § 1.

Hvad Straffens Grad angaaer, da bliver denne for Tilstalte Ingeborg Kirrhine i Betragtning af paa den ene Side at hun tvende Gange tilforn er straffet, af hvilke Gange den ene er for begaaet Tyveri, hvorfor en Straf for

gjentaget Tyveri bliver at anvende ifølge den oven citerede Forordnings § 14, cfr. § 13, at den udøvede Forbrydelse er kvalificeret, cfr. § 12, 1ste Membrum, og at det hende medbeelte Skudsmaal fra hendes Sjælesørger er meget usorbeelagtigt, og paa den anden Side at hun er i en trængende Forfatning og at Værdien af de stjaalne Koster kun er ubetydelig, at fastsætte til Tugthuusarbejde i 6 Aar; hvormod den for Tiltalte Jensine Christine Lyfiers Vedkommende i Betragtning paa den ene Side af at hun har begaaet tvende Forbrydelser, hvoraf den ene henhører under § 12, 1ste Membrum, den 2den under § 1 af ovennævnte Forordning, og at det hende af hendes Sjælesørger medbeelte Skudsmaal er usorbeelagtigt, men paa den anden Side at de stjaalne Koster's Værdi er ringe og at hun levede under meget trange Kaar, bliver at bestemme til 3 Aars Forbedringshuusarbejde".

Nr. 116.

Advocat Brod

contra

Peder Nielsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Stege Kjøbstads Extrarets Dom af 22de Septbr. 1859: „Tiltalte, Bogmand Peder Nielsen af Stege, bor hensættes i 5 Dage i Fængsel paa Vand og Brød. Han udreder de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Fick, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Gad, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Jan. 1860: „Tiltalte, Bogmand Peder Nielsen af Stege, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Berggreen og Delbanco, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbet det: „Under nærværende Sag, som i 1ste Instant er paadømt ved Stege Rjbstads Etraret, er Vognmand Peder Nielsen sammesteds actioneret for Tyveri. Om den Forbrydelse, hvorfor Tiltalte sigtes, er Følgende oplyst:

Dagleierne Hans Christian Severin og Ole Rasmussen have under Vidne- eed forklaret, at da de om Morgenen tidligt paa en af de den 13de August f. A. nærmest forudgaaende Dage (efter Severins Forklaring den 11te f. M. eller en anden af de sidste Morgener og efter Rasmussens Forklaring den 10de eller 11te), samlede gif over en ubensfor Rjbstaden beliggende fælles Stakkeplads, Rødstenen kaldet, saae de Tiltalte stige op paa Siden af en sammesteds hen- staaende, Kammerraad Puttferdens af Stege tilhørende, Halmhæs og deraf ud- trække flere Knipper Halm, hvilke han kastede ned paa Jorden. De saae end- videre Tiltaltes Vogn staae i Nærheden, men saae ham ei læse Noget paa Vognen, da de fortsatte deres Vej.

Bemælte Kammerraad Puttferden har forklaret, at efterat han den 12te August havde bemærket, at der af fornævnte ham tilhørende Hæs, der bestod af gammelt Rughalm, var taget endeel Halm, foresaandt han paa Tiltaltes i Nær- heben beliggende Løb endeel Halm, som han saant meget lignende den, der var i hans Hæs.

Tiltalte benægtebe imiblertid, at denne Halm var taget fra Puttferdens Hæs. Sidstnævnte ansætter Værdien af den Halm, som han formener at være fratagen ham ved denne Leilighed, til 24 St., men har frasalbet Erstatning.

Endvidere er ved Uvsbruger Scharffs og Pigen Ane Kirstine Frederiks- batters Forklaringer tilveiebragt Formobning for, at Tiltalte ved andre Leilig- heder har tilvendt sig Halm af Puttferdens Hæs paa Rødsteen.

Tiltalte, der ifølge Hiessterets Dom af 14de December 1841 er frifunden for videre Tiltale under en mod ham for Tyveri og Meddeelsagtighed i Nøveri anlagt Sag, men forøvrigt ikke findes tiltalt eller straffet, har vel indrømmet, at han i de omhandlede Dage har været paa Hæslepladsen og kjørt Halm bort derfra, men paa staaer, at dette var hans egen Halm, og benægter vedholdende, at have tilvendt sig Noget af Puttferdens Hæs. Det stjønes imiblertid ikke rettere, end at Tiltalte ved de to ovenansførte Vidners samstemmende Forklaring maa antages tilstræffeligen overbevist, at have tilvendt sig Halm af anden Mandes Hæs; og da der ikke er oplyst noget modstaaende Datum, ligesom det efter Sa- gens øvrige Omstændigheder maa statuere, at Tiltalte, der ikke har opgivet noget andet Niemed med sin Udfærd, men alene benægtet Rigtigheden af de nævnte Vidners Forklaring, har havt til Hensigt at tilegne sig Halmen, vil han ikke kunne undgaae at straffes som Tyv.

Ved den under 22de September f. A. affagte Underretsbom er Tiltalte funden skyldig i Attentat paa Tyveri, men da Besiddelsestagens, forjaabidt den udfordres til Tyveriets Fuldbrydelse, maa antages suldendt derved, at den ud- tagne Halm, saaledes som Vidnerne have forklaret, kastedes til Jorden, vil Ty- veriet i det foreliggende Tilfælde være at ansee som fuldbrydet.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der under Paaberaabelse af Forordningen af 11te April 1840 § 1, cfr. § 80, har anseet Tiltalte med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at forandre, saaledes at Paagjældende bliver at idomme Tyvsstraf efter den citerede § 1, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne fastsættes til samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Underrettsdommen være at stadfæste“.

Tirsdagen den 20de Martz.

Nr. 29. Justitsraad, Byfoged og Birkedommer **N. P. Arboe**
(Statsraad Liebenberg, efter Befaling)

contra

Forpagter **Teisen** (Advocat Brock),
angaaende Citantens Paastand paa at erholde en af Indstævnte under en Retssag dicteret Protocoltilførsel, hvilken Citanten har anseet fornærmelig for sig, mortificeret og at Indstævnte idømmes Mulet m. v.

Frederiksborg Birks Politirets Dom af 6te Mai 1858: „Den af Indklagede, Forpagter Teisen af Hillerødsholm, under en anden Politirets sag til Protocolten dicterede Erklæring, at han af Klageren, Justitsraad, Byfoged og Birkedommer Arboe, befrøgtede mere partiff Fremgangsmaade, bør døds og magtesløs at være, saa at den ikke kommer Klageren til Forkleimelse paa Væ og Embede, men iøvrigt bør Indklagede for Klagerens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Jan. 1859: „Hovedcitanten, Forpagter Teisen af Hillerødsholm, bør for Tiltale af Contracitanten, Justitsraad, Byfoged og Birkedommer Arboe i Hillerød, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ved begge Retter ophæves“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Da Justitsraad, Byfoged og Birkedommer Arboe i Hillerød, der som Underdommer havde behandlet en

af Forpagter Teisen af Hillersødsholm mod sin Tjenestekarl anlagt Politisag, havde fundet sig fornærmet ved en under Sagen stæet Tilførsel til Retsprotocollen, hvori Teisen som Motiv for, at han søgte Sagen behandlet af en Sættedommer, havde anført, at han efter den ordinaire Dommers Optræden ved det foregaaende Møde frygtede af denne en mere partiisk Fremgangsmaade, end han til sit Lær troede at burde udsætte sig for, anlagde han Sag mod Teisen ved Frederiksborg Birk Politiret, og ved den af den bestillede Sættedommer under 6te Mai f. A. affagte Dom bleve de af Justitsraad Arboe paaanbede Yttringer mortificerede, men Teisen frifunden, forsaavidt Tiltalen gik ud paa at faae ham anset med Mulct.

Denne Dom har Forpagter Teisen som Hovedcitant og Justitsraad Arboe som Contracitant indanket hertil, og har Hovedcitanten procederet til selvstændig Frifundelse, medens Contracitanten, hvad Mortificationen angaar, har procederet til Stadfæstelse af Underretsdommen, men derhos paaastaet Hovedcitanten anset med Mulct.

Da nu den Part, der under en Retsags Behandling nærer Frygt for, at Dommeren, som behandler Sagen, skal vise sig partiisk, og som derfor ønsker Dommeren removeret, er berettiget til at fremkomme med Begjæring herom og til at ytre, hvad der motiverer ham til denne Begjæring, og da Retsprotocollen og selve den vedkomne Sags Foretagelse er baade rette Sted og rette Tid hertil, saa findes den paaflagede Tilførsel, der ikke sees eller er opfattet at indeholde Videre, end hvad Hovedcitanten efter det Foransførte var berettiget til at fremkomme med, ligesaa lidt at kunne blive Gjenstand for Mortification, som Hovedcitanten, der har benægtet ved samme at have tilsigtet at fornærme Contracitanten, derved kan paadrages Ansvar efter Injurielovgivning.

Hovedcitantens Paastand vil saalebes være at følge og Procesens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne at ophæve.

Ifølge dette Udsagn vil der ikke kunne tillægges Contracitantens her for Retten befalede Sagfører, hvis Sagsførelse attesteres at have været lovlige, noget Salair. Det fornødne stemplede Papir er her ved Retten forbrugt.

Nr. 106.

Advocat Broch

contra

Hans Peter Lou eller Peter Hansen Lou eller Lau

(Defensor Liebenberg),

der tiltales for Løsgænger.

Criminal- og Politiretens Dom af 3die Jan. 1860: „Arrestanten Hans Peter Lou eller Peter Hansen Lou eller Lau bør straffes med Forbedringshønsarbejde i 1 Aar samt tilsvare denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte efter Forordningen af 21de August 1829 § 1 er anseet som Løsgænger, medens hans Straf efter Lov af 3die dennes § 1 bliver at bestemme til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Thi kjendes for Ret:

Hans Peter Lou eller Peter Hansen Lou bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede denne Sags Omkostninger, hvorunder i Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende mod Arrestanten Hans Peter Lou eller Peter Hansen Lou eller Lau for Løsgænger i anlagte Sag er det ved den af ham afgivne af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilfaælse godtgjort, at han — der ved sin Hjemsendelse til Søllerød den 31te Octbr. f. A. blev ved Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer, der hensesendes, betybet, at han, saafremt han i nogen som helst Anledning maatte indfinde sig her i Staden, siebliffeligt havde at melde sig ved bemeldte Protocol, da han, ved at unblade dette, vilde paadrage sig Straf for Løsgænger i — har unbladt at efterkomme bemeldte Tilhold, idet han har taget Ophold her i Staden fra den 2den November f. A. indtil han den 11te f. M. blev anholdt, uden at have gjort den paabudte Anmeldelse til Politiet.

Arrestanten, der er langt over criminel Kavalder og som blandt Andet har været anseet ved Høiesterets Dom af 8de December 1843 for første Gang begaaet Løsgænger i efter Forordningen af 21de August 1829 § 2 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ved nærværende Retts Dom af 29de Januar 1848 for Tyveri og Løsgænger i efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 1ste Membrum, cfr. dens §§ 13 og 14, og Forordningen af 21de August 1829 § 3 med 4 Mars Forbedringshuusarbeide, vil nu være at ansee efter sidstnævnte Lovbestemmelse for 3die Gang begaaet Løsgænger i med Forbedringshuusarbeide efter Omstændighederne i 1 Aar“.

Nr. 113.

Statsraad Liebenberg

contra

Søren Peter Petersen (Defensor Brock),

der tiltales for at være bortgaaet fra det ham af Fattigvæsenet anviste

Arbeide og at have solgt forskjellige ham af Fattigvæsenet til Brug leverede Klædningsstykker.

Criminal- og Politiretens Dom af 24de Decbr. 1859: „Tilfalte Søren Peter Peteresen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, samt tilsvare denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tilfalte er anset skyldig efter Placaten af 9de October 1833 § 2, sammenholdt med Forordningen af 21de August 1829 § 4, medens hans Straf efter Lov af 3die dennes § 3 bliver at bestemme til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Chi kendes for Ret:

Søren Peter Peteresen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede denne Sags Omkostninger, hvorunder i Salarium til Etatsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiestret 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tilfalte Søren Peter Peteresen, der er langt over criminel Lavalder og blandt Andet ved nærværende Rets Dom af 3die Juni 1856 anset deels efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 deels i Genhold til Placaten af 9de October 1833 § 2, cfr. Placaten af 19de December 1832, efter Forordningen af 21de August 1829 § 4 som for 3die Gang begaaet Betleri med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, under nærværende Sag ved egen af det isvrigt Dphyste bestyrkede Tilstaaelse er overbeviist at være bortgaaet fra det ham af Fattigvæsenet anviste Arbeide og at have solgt forskjellige ham af Fattigvæsenet til Brug leverede Klædningsstykker, vil han nu i Genhold til den ovenansførte Placat af 9de October 1833 § 2 være at ansee efter den ligeledes ommeldte Forordning af 21de August 1829 § 4 som for 4de Gang begaaet Betleri med Forbedringshuusarbeide efter Omstændighederne i 1 Aar“.

Nr. 127.

Statsraad Salicath

contra

Lise eller Anne Cecilie Elisabeth Andersen født Marquard,
Chr. Thomsens Kone, (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri eller svigagtig Omgang med Hittegods.

Biborg Kjøbstads Eyrerets Dom af 20de Octbr. 1859: „Tiltalte Christian Thomsens Kone, Lise eller Anne Cecilie Elisabeth Andersen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt indrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder til Actor, Overretsprocurator Morville, 4 Rdl., og til Defensor, Overretsprocurator Holm, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 30te Jan. 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Krigsraad Deigaard og Procurator Neefmann, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Ane Cecilie Elisabeth Andersen, Arbeidsmand Christian Thomsens Hustru, under Sagen i Almindelighed kaldet Lise Thomsen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri eller svigagtig Omgang med Hittegods, har vedgaaet, at hun for længere Tid siden, maaffee i Sommeren 1858, tæt ved Skolelærer Christensens Bolig i Biborg har en Aften, da det var mørkt, fundet et Schawl, som hun satte sig i Besiddelse af og uden at fremlyse det eller anmeldte Fundet for Politiet, skjøndt hun vidste, at saadant var hendes Pligt, beholdt, idet hun brugte det deels til en Barneblouse deels til Overtræk over to Buggepuder og til Betræk paa en Pult. Efter Sagens Oplysninger maa det formodes, at det saaledes ituskaarne Schawl, der i afdigte Juli Maaned fandtes i Tiltaltes Besiddelse, har tilhørt Skolelærer Christensens Datter, der ved Midsommerstid 1858 mistede et aldeles lignende Schawl, som havde hængt i Gangen i Christensens Bolig og antoges derfra at være stjaalet, hvorhos nogen Mistanke for at have begaaet Tyveriet allerebe da opstod imod Tiltalte, der skal have passeret Gangen kort forinden Schawlet blev savnet, men Tiltalte har benægtet at have stjaalet det hos hende fundne ituskaarne Schawl, og Christensens Datter har vel aflagt Tilhjemlingseed, men da hun ikke har beviist sin Eiendomsret til dette Schawl, bliver der ikke Spørgsmaal om at dømmes Tiltalte for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, hvorimod det maa billiges, at hun, der er født 1832 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet og som har anslaaet Schawlets Værdi til 10 Mk. — medens Jomfru Christensen har ansat det hende frafomne Schawls Værdi til 4 à 5 Rdl. — ved Underrettsdommen er anseet skyldig til Straf for ulovlig Omgang med Hittet-

gods efter Forordningen af 11te April 1840 § 55, ligesom og Straffen ved bemeldte Dom findes passende bestemt til 5 Dages Fængsel paa Baud og Brod. Denne Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, bliver derfor at staafæste“.

Onsdagen den 21de Marts.

Nr. 103.

Justitsraad Bungen

contra

Søren Andersen og Ane Cathrine Poulsen eller Poulsdatter
(Defensør Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Hads Herreds Extrarets Dom af 10de Octbr. 1859: „Arrestanten Søren Andersen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. Tiltalte, Fruentimmeret Ane Cathrine Poulsdatter eller Poulsen, bør hensesættes i Fængsel paa Baud og Brod i 4 Gange 5 Dage. Endvidere bør Arrestanten og Tiltalte udrede sauntlige af denne Sag lovligen flydende Omkostninger hver for sit Vedkommende, og derunder hver Halvdelen af Sagføremes Salairer, nemlig 5 Rdl. til Actor, Proceprocurator Knudsen og 4 Rdl. til Defensør, Proceprocurator Terndrup. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Wiborg Landsøverrets Dom af 19de Decbr. 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt ai stande, dog saaledes at Straffetiden for Arrestanten Søren Andersen bestemmes til 4 Aar og for Tiltalte Ane Cathrine Poulsdatter til 3 Gange 5 Dage. I Salarium til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Neckelmann, betale Arrestanten og Tiltalte, hver med det Halve, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Justitsraad Bungen og Etatsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte, hver med det Halve.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Søren Andersen og Tiltalte Ane Cathrine Poulsdatter af Odber for Tyveri.

Med Hensyn til det Arrestanten Søren Andersen imputerede Tyveri har Handelsbetjent P. M. Petersen edelig forklaret, at da han en Dag i sidstafvigte Sommer var bestjæfget i sin Huusbonds, Gæstgiver Guldts, Boutik i Odder med at afveie Kaffe i Kræmmerhuse paa $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{2}$ Pund, hørte han, medens han et Dieblik stod ved Pulken for at skrive noget, at det raslede imellem Kræmmerhusene med Kaffebonner, som laae paa Disken; han satte sig strax Mistanke til Arrestanten, som just befandt sig i Boutikken, og da han kom hen til Disken, saae han, at Arrestanten vendte sig om imod Døren og var i Begreb med at stikke noget i Pommen. Petersen yttrede intet til Arrestanten, men begav sig til Pengeskuffen for at give tilbage paa en Specie, som Arrestanten havde leveret ham, for dermed at betale noget Smør, han havde kjøbt, og saae nu, at Arrestanten, som imidlertid var kommen hen til Disken ved det Sted, hvor de afveiede Kaffebonner laae, tog et af Kræmmerhusene, som han puttede i sin Lomme. Petersen gik nu, ligeledes uden at sige noget til Arrestanten, ind i Skjenkestuen, hvor Handelsbetjent D. W. Petersen og Bager Ringmacher befandt sig, og udberrtede Førstnævnte om, at Arrestanten havde stjaalet Kaffe.

D. W. Petersen og Ringmacher kom derefter tilstede i Boutikken og opfordrede Arrestanten til at aflevere de stjaalne Kaffebonner; han nægtede vel først at have taget Kaffen, men afleverede dog efter gjentagne Opfordringer 2de Kræmmerhuse, det ene med $\frac{1}{2}$ Pund og det andet med $\frac{1}{4}$ Pund Kaffebonner, som han fremtog af Sidelommen paa sin Blouse, hvorhos han udrød: „D Gud hjælpe mig“.

Overensstemmende hermed have D. W. Petersen og Ringmacher for deres Bedkommende edeligen forklaret sig, idet Sidsnævnte dog ikke vil have seet Arrestanten aflevere mere end eet Kræmmerhus, formodentlig fordi han havde forladt Boutikken, da det andet blev udleveret, hvilket efter D. W. Petersens Forklaring ikke skete samtidig med det førstes Udlevering, men først paa gjentagen Opfordring.

Arrestanten har vedgaaet, at han ved den omhandlede Leilighed udleverede P. M. Petersen 2 Kræmmerhuse med Kaffebonner, men har nægtet, at have stjaalet dem, idet han under Forhørerne har foregivet, at Petersen havde tilladt ham at tage bemeldte Kræmmerhuse, og at han leverede dem tilbage, fordi han var bange for, at Petersen skulde komme i Forlegenhed derfor, da han antog, at denne var uberettiget til at give ham dem, af hvilken Grund han heller ikke ved Udleveringen fortalte, at Petersen havde givet ham dem. Men ligesom P. M. Petersen under sin Tred har nægtet, enten at have givet Arrestanten Kaffebonnerne eller givet ham nogenstomhelt Anledning til at antage, at han tillod ham at tage dem, saaledes er Arrestantens Foregivende ogiaa efter de øvrige oplyste Omstændigheder aldeles uantageligt, i hvilken Henseende navnlig maa bemærkes, at efter D. W. Petersens Forklaring bad Arrestanten ham, da han leverede Kaffebonnerne tilbage, om ikke at bringe ham i Ulykke, og efter Ringmachers Forklaring kom Arrestanten et Par Dage efter til ham i Guldts Gaard, og bad ham om ikke at gjøre ham nogen Fortrød, og forsaavidt Arrestanten har villet gjøre gjældende, at naar han har bedt dem om at tie med det Passerede, har

det været for ikke at bringe P. M. Peterfen i Forlegenhed, have de benægtet, at han talte herom eller antydede saadant, ligesom de ogsaa i Anledning af Arrestantens Paastand om, at han af dem ikke i Boutikken blev opfordret til at tilbagelævere de Kaffebonner, han havde taget, men dem, han havde faaet, have under deres Eed forklaret, at han blev opfordret til at aflevere de Kaffebonner, som han havde taget; hvorved endnu kan mærkes, at Arrestanten ingenlunde med Verebvilighed efterkom denne Opfordring, men først efterat de havde seet det ene Kræmmerhuus stikke ud af Lommen og derpaa yderligere havde formanet ham.

Det skjønnes saaledes ikke rettere, end at der ved Sagens samtlige foransførte Omstændigheder, og naar tillige hensees til Arrestantens tidligere Vandel, er tilveiebragt et efter Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det omhandlede Tyveri, og da han tidligere ifølge Høiesherets Domme af 28de Marts 1844 og 25de Januar 1853 har været straffet respective for Indbrudstyveri med 6 Aars Fæstningsarbejde, og for 2den Gang begaaet Tyveri med 2 Aars Lughuusarbejde, hvorefter han i 1857 har været under Tiltale for Tyveri, men blev friunden med Paalæg af Omkostninger, vil han nu være at ansæe for denne Forbrydelse, 3die Gang begaaet, efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, og findes Straffen, der ved Underrettsdommen er fastsat til 5 Aars Forbedringshuusarbejde, med særdeles Hensyn til det Stjaalnes ringe Værdi at kunne efter Omstændighederne nedsættes til saadant Arbejde i 4 Aar.

Om Tiltalte Ane Cathrine Poulsdatter er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun en Aften i sidstafvigte Juli Maaned har taget en Skomager Jacksons Kone tilhørende til 2 Mk. vurderet ulben Trøje, og et Jacob Christensens Kone tilhørende Duggelagen, vurderet til 6 Sk., hvilke Gjenstande efter hendes Forklaring henlaae i Jacksons Gaardsplads i Odder, samt at hun endvidere kort før sidste Høst har frastjaalet Brødfone Ane Cathrine Poulsdatter en til 12 Sk. vurderet Barmetrøje, der hængte til Tørring ved et Vandløb, og Tjenestepige Hanne Nielsen et Forklæde og et Tørklæde, der ere vurderede til 2 Mk. 12 Sk., og som vare udhængte paa hendes Huusbonds Hævedige.

Foraaavidt de stjaalne Kostre ikke ere komne tilstede, have Vedkommende renonceret paa Erstatning.

Tiltalte, der er født i 1820 og som har vedgaaet, at hun tidligere har været straffet med 7 Dages Fængsel paa Vand og Brød eller i dets Steb en Maaned simpelt Fængsel for utugtigt Forhold, vil nu, som ved Underrettsdommen antaget, være at ansæe efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 for 1ste Gang begaaet Tyveri, men Straffen, som ved samme er bestemt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, findes at kunne nedsættes til samme Art af Straf i 3 Gange 5 Dage.

Efter det Foranførte vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste med de ovennævnte Modificationer i Straffene“.

Mandagen den 26de Marts.

Nr. 18. **Ane Jensdatter**, Fæstegaardmand **Morten Olesens** Enke,
samt **Stiftsøvrigheden** over Aarhus Stift (Statsraad Salicath,
efter Befaling)

contra

Tjenestekarl **Søren Nielsen** (Advocat Brock, efter Befaling),
angaaende Fæsterettigheden til en til det saakaldte Davidseuske Gods
henhørende Bondegaard.

Højs Herredstings Dom af 26de Jan. 1856: „De Indstævnte,
Morten Olesens Enke, Ane Jensdatter af Rude, og Stiftsøvrigheden
over Aarhus Stift bor for Tiltale af Citanten, Tjenestekarl Søren
Nielsen af Rude, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger
ophæves. I Salair til den befalede Sagfører, Procurator Hée, udredes
af det Offentlige 15 Rdl.“

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Novbr. 1857: „Det Ind-
stævnte Ane Jensdatters afdøde Mand Morten Olesen meddelte Arve-
fæstebrev af 14de Mai 1835 bor ikke være til Hindrer for, at der af de
Indstævnte, Stiftamtmanden og Biskoppen over Aarhus Stift, strax
meddeles Citanten, Tjenestekarl Søren Jensen, Arvefæstebrev paa den
under Sagen omhandlede i Indstævnte Ane Jensdatters Besiddelse væ-
rende Gaard i Rude By i Overensstemmelse med Forfkrifterne i David
Davidsens Testament af 22de November 1786. Processens Omkost-
ninger for begge Retter ophæves og Procurator Hée tillægges i Salair
20 Rdl., som udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes
med Hensyn til at Procurator Hées Indlæg til Underretten af 26de
Mai 1855 ikke af Underretsacten sees at være skrevet paa stemplet Papir.

Høiesterets Dom.

Ifølge den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling er det
væsentligen § 6 Litr. b i det af Studiosus David Davidsen under 22de
November 1786 oprettede allernaadigst confirmerede Testament, der maa
komme i Betragtning ved Afgjørelsen af den mellem nærværende Sags
Parter opstaaede Tvist angaaende Fæsterettigheden til den omhandlede i
Rude By beliggende Bondegaard, der for Tiden besiddes af Citantinden
Ane Jensdatter som Enke efter Fæstegaardmand Morten Olesen. Af de
i Dommen anførte Bestemmelser i Testamentets § 6 fremgaaer det nu
umiskjendelig, at Testator har villet bevare det Gods, over hvilket han
har disponeret, som Fæstegods, dog saaledes, at den afdøde Fæsters
første og nærmeste Arving blev indrommet Ret til strax at tiltræde Fæste-

gaarden paa de engang for alle bestemte meget moderate Vilkaar. Naar Testamentet her bruger Udtrykkene „overlades med Arvesæste“, have disse Udtryk allerede Hjemmel deri, at der indrømmedes Fæsterens nærmeste Arving ene paa Grund af denne hans Stilling Ret til at erholde Gaarden i Fæste; men det kan saa meget mindre antages, at Godsets Bestyrelse derved bemyndigedes til iøvrigt at fravige Lovgivningens almindelige Bestemmelser om Bortfæstning af Bøndergaarde, som Testamentet her i det Hele henviser til det sædvanlige Fæsteforhold, navnlig ved Forskrifter om Udredelse af Landgilde og Indfæstning og om fritagelse for Hoveri. Heraf følger, at bemeldte Bestyrelse ei kunde være beføiet til at overdrage Fæstet til en Arving, der paa den Tid Fæsteledigheden indtraadte ei var i Besiddelse af de personlige Egenskaber, som Lovgivningen forudsætter hos en Fæster. Det er nu i nærværende Tilfælde givet, at Indstævnte var umyndig dengang hans Moder Ane Pedersdatter efter hans Fader Niels Sørensens Dod indgik nyt Ægtekab; Godsbestyrelsen var da ved den saaledes indtraadte Fæsteledighed baade efter Testamentets Forskrift og Lovgivningen forpligtet til strax paa lovlig Maade at bortfæste Gaarden til en til Fæstets Overtagelse stiftet Person, og det saa meget mere som Testamentet aldeles intet indeholder om de særegne Foranstaltninger, der i alt Fald maatte være fornødne for at der kunde bevirkes en extraordinair Bevilling til at fæste Gaarden til en umyndig Person eller dennes Bærge, men derimod gaar ud fra, at Gaarden bliver at overtage i Fæste af Arvingen selv. Stiftsovrighedens Bortfæstning af den omhandlede Gaard ved Fæstebrev af 14de Mai 1835 til Morten Olsen maa altsaa anses for retsghldig og hans Enke, Citantinden Ane Sørensdatter, som følge heraf være berettiget til at besidde Gaarden, saalænge hun forbliver i Enkestand.

Derimod vil den af Indstævnte nedlagte subsidiaire Paastand om Besøielse til, ved indtrædende Fæsteledighed at gjøre sin formeentlige Ret til Fæstet gjældende, i det Væsentlige være at tage til følge. Da Citanterne nemlig ikke have indrømmet, at den Ret, som Indstævnte hidleder fra sin Stilling som Son af en tidligere Fæster maa kunne gjøres gjældende, naar Fæsteledighed indtræder, navnlig den derved at Ane Sørensdatter indblader sig i nyt Ægtekab, men tværtimod i de foregaaende Instantzer bestridt dette, hvilken Tvist endog har været den nærmeste Anledning til den hele Sag, og da Indstævnte har en retlig Interesse i at faae dette Spørgsmaal afgjort ved Rettens Dom, ligesom hans Competence til at optræde som Part i Sagen i Henhold til hans Faders Fæstebrev af 29de November 1810 ei fra Citanternes Side her for

Retten er modsagt, maa Indstævnte erkjendes befoiet til at bringe det omhandlede Spørgsmaal til Afgjørelse under denne Sag, og vil det i Medfør af hvad ovenfor er anført om det paagjældende Testaments Indhold være at besvare bekræftende. Herved vil selvfølgeligen dog intet være afgjort til Præjudice for Andre, som ved Indtrædelsen af bemeldte Fæsteledighed maatte formene at have en nærmere arvelig Ret til at erholde Fæste paa Gaarden.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og efter det Udfald, Sagen erholder, vil der ei kunne tillægges Parternes befalede Sagforere for Overretten og Høiesteret Salair.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bor, naar Citantinden Ane Jensdatter enten indtræder i nyt Egteskab eller ved Døden afgaaer, være berettiget til at gjøre den Ret gjældende til at erholde Fæste paa den Citantindens afdøde Mand Morten Olesen tilfæstede Gaard, som hans Stilling som Son af den tidligere afdøde Fæster af samme Gaard Niels Sørensen efter det omhandlede af David Davidsen under 22de November 1786 oprettede Testament maatte hjemle ham. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 1 Rdl. og Indstævnte ligesaa meget. Procurator Høe tillægges i Salarium for Underretten 20 Rdl., som udredes af det Dffentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „I Henhold til de Bestemmelser, et af Studiosus David Davidsen under 22de November 1786 oprettet og under 19de Januar 1787 kongelig confirmeret Testament indeholder om, hvorledes der efter Testators Død skulde forholdes med noget ham tilhørende Gods i Rude By, Sagild Sogn, af Hartorn circa 47 Tønder, har Citanten, Tjenestekarl Søren Nielsen af Rude, formeent sig at være berettiget til at erholde Arvesæstebrev paa en under bemeldte Gods henhørende Gaard i Rude paa 4 $\frac{1}{2}$ Tønder Hartorn gammel Matricul, som hans Fader Niels Sørensen i sin Tid har havt i Arvesæste, men som efter dennes Død ved Enkens Giftermaal med Morten Olsen blev givet i Arvesæste til Eidsnævnte, hvis anden Hustru, Indstævnte Anne Jensdatter, nu som Enke efter ham besidder Gaarden, og da Anne Jensdatter ikke blot ikke har villet anerkjende hans formeentlige bedre Ret til Gaarden, men endog har ansøgt de Indstævnte, Stijamtmanden og Bistoppen over Aarhus Stijt, som have Administrationen af Godset, om, at en Mand, hun

agtede at indgaae *Wgteskab* med, maatte erholde *Gaarden*, har *Citanten* under nærværende *Sag* i første *Instants* deels søgt *Indstævnte Anne Jensdatter* til at afstaae *Gaarden* med *Tilliggende* og *Besætning* til ham og erstatte ham *Tabet* ved dens *Afsavn*, deels søgt *Stiftsøvrigheden* til at meddele ham *Arvefællebrev* paa *Gaarden* i *Overeensstemmelse* med *Davidns Testaments* nærmere *Bestemmelser*. *Subsidiært* har *Citanten* paastaet sig kjendt berettiget til at tiltræde *Gaarden*, naar *Indstævnte Anne Jensdatter* enten indtræder i nyt *Wgteskab* eller afgaaer ved *Døden*. *Medens Sagen* stod for *Underretten*, optraadte som *Intervenient* *Citantens Halbroder*, *Gaardmand Ole Nielsen af Vjerager* der som *Søn* af en tidligere *Besidder* af *Gaarden*, *Niels Olsen Særlid*, hvis *Enke* havde ægtet *Citantens Fader Niels Sørensen*, til hvem *Gaarden* derpaa gik over, formeente at være berettiget til *Gaarden* fremfor *Citanten*, og derfor for det *Tilsælde*, at *Indstævnte Anne Jensdatter* ikke maatte blive anset berettiget til *Gaardens* *Besiddelse* fremfor *Citanten*, paastod sig tilkjendt *Fæsteretten* til samme. Ved *Underretsdommen* bleve imidlertid de *Indstævnte* frifundne for *Citantens* *Tiltale*, og *Citanten* har derfor nu indanket *Sagen* for *Overretten*, hvor han har gjentaget sine for *Underretten* neblagte *Paastande*, medens de *Indstævnte*, saavel *Enken* som *Stiftsøvrigheden*, her for *Retten* procedere til *Underretsdommens* *Stadfæstelse*. *Intervenienten*, *Gaardmand Ole Nielsen*, for hvem *Citanten* kun har ladet *Overretsstævningen* forkynde for *Navns Nævnelse* og for at han kunde erholde *Rundskab* om *Sagens Appel*, har ikke givet *Møde* her for *Retten*.

Ved det ovennævnte *Testament* af 22de *November* 1786 blev det ommeldte, *Davidns* tilhørende *Bøndergods* i *Rude By*, blandt mere, henlagt til *Anvendelse* til *publikt* og *gudeligt Brug* og *Administrationen* over *Godset* tillagt *Aarhus Stiftsøvrighed*, og *Testamentets* 6te *Post* indeholder de nærmere *Bestemmelser* om, hvorledes der skulde forholde sig med *Godset* efter hans *Død*. *Efterat* det saaledes først under *Litr. a.* — under *Paaberaabelse* af, at da *Testator* i saa mange *År* har høstet *Fordele* af dette hans *Godsets* *Bønder*, vil han nu, at de og skal nyde godt fra ham igjen — er bestemt, at den hidtilværende *aarlige Afgift*, indbefattende *Landgilde*, *Hoveripenge* m. v., fra *Testators Død* af nedsættes med en *Fjerdedeel*, hedder det under *Litr. b.:* „Dette mit *Godsets* *Bønder* maa ingensinde under nogen *Slags Prætext* eller *Forevending* komme til at gjøre nogen *Slags Hoveri*, hvorfor de ei heller nogeninde maae sælges, men dette *Gods* altid skal være og blive urørt og uafhændet, at min *Hensigt* til dette *Godsets* *Fordeel* til de sidstnævnte *Slægter* kan opfyldes, til hvilken *Ende* ogsaa, saasnart noget *Sted* paa *Godset* herefter bliver fæstebidigt, skal samme *strax* med *Arvefæste* overlades den *Afgaaendes* første og nærmeste *Arving*, da der stedse for *Fremtiden* ved *Forandring* af *Fæste* ingeninde maa tages *høiere* eller *mere* til *Indfæstning* end 3 *Rdl.*, skriver tre *Rigsdaler*, af hver *Lønne Hartkorn*, det fæstebidige *Sted* staaer eller er ansat for“.

Siden foranstaaende *Bestemmelser* vare traadte i *Kraft*, nemlig medens *Testator* endnu var i *Live*, blev den *Gaard*, hvorom der under *Sagen* er *Spørgsmaal*, under 3die *August* 1789 af *Testator* overdraget ovennævnte *Niels Olsen Særlid* i *Fæste* for hans *Livstid* mod at svare den hidtilværende *aarlige*

Landgilbe m. m., men i Fæstebrevets Slutning hebbet det, at Fæsteren kan vente at nyde Deel med andre Fæstere paa Davidens Gods i de dem efter Davidens Død tiltænkte Fordele og Friheder ifølge hans gjorte Disposition desangaaende. Efter Niels Olsen Saxilds Død forblev hans Enke i Besiddelse af Gaarden, indtil hun ægtebe Citantens Faber, Niels Sørensen, til hvem Gaarden derpaa ved et af Aarhus Stiftsøvrighed udstedt Fæstebrev af 29 November 1810 blev, som det hebbet, „overladt i Fæste efter Testamentets (o: Davidens) Indhold paa Livstid“, mod blandt andet at erlægge den i Testamentet bestemte Landgilbe, der af Executor testamenti er beregnet til 9 Rdl. 2 Mk. 1 Sk., hvorhos der i Fæstebrevet blev tilsagt ham, at Gaarden, naar han efterkom og opfyldte dette Fæste og isvrigt opførte sig som en retsskaffen Fæster, skulde efter ham ved hans Død eller anden lovlig Fratrædelse igjen overdrages hans nærmeste Slægt eller Paarørende i Fæste efter Testamentets Indhold. Efter fornævnte Niels Sørensens Død indtraadte hans efterlevende Enke, Citantens Moder Anne Pedersbatter, i Ægteskab med Morten Olsen, og Gaarden blev nu af Stiftsøvrigheden ved Fæstebrev af 14de Mai 1835 overdraget Morten Olsen, saaledes at han, som det hebbet, maa bruge, besidde og beholde den i Fæste, saalænge han lever og ligeledes hans eventuelle Enke efter hans Død, saalænge hun i Enkestand forbliver, hvorhos det tilsiges ham, at Gaarden efter ham ved hans Død eller lovlige Fratrædelse eller, om hans Hustru overlever ham, ved hendes Død eller Fratrædelse, igjen overdrages hans Afkom, Slægt eller Paarørende i Overeensstemmelse med Testamentets Bestemmelse; dog reserveres Niels Sørensens Børns Ret til Gaarden fortrinsviis for hine, naar Morten Olsens Fæstetid ophører. Senere er Anne Pedersbatter død og Morten Olsen har, efter under 16de December 1844 at have holdt Skifte med hendes Børn af første Ægteskab med Niels Sørensen, nemlig Citanten og hans Søster, under hvilket Arvefæstetigheden til Gaarden slet ikke blev omtalt eller indbraget under Skiftebelingen, saalidt som paa det tidligere Skifte i 1834 efter Niels Sørensens Død, ægtet Indsævnede Anne Jensbatter, der nu, som bemærket, som Morten Olsens Enke henfigder i Gaarden.

Medens nu Citanten har paaftaaet, at der saavel efter Indholdet af Davidens Testament som efter de paagjældende Bestemmelser i Niels Sørensens og Morten Olsens Fæstebreve maa tilkomme ham som Niels Sørensens eneste Søn og ældste Barn, altsaa hans første og nærmeste Arving, Ret til Arvefæste paa den omhaandlede Gaard, og at denne Ret for ham allerede indtraadte ved hans Faders Død eller dog ved hans Moders Ægteskab med Morten Olsen, men i alt Fald ved hendes dødelige Afgang eller senest ved Morten Olsens Død, og at den under alle Omstændigheder maa kunne gjøres gjældende, saajært Indsævnede Anne Jensbatter dør eller gifter sig, have de Indsævnede deels bestridt, at der overhovedet ved Testamentet af 1787 er stiftet noget Arvefæsteforhold, navnlig et saadant, hvorefter nogen bestemt Person skulde have en Ret til at gjøre Fordring paa at overdrages Gaarden, hvorimod der kun skal være givet Fæsterne et Tilsagn om, at Gaardene ikke skulde komme i fremmede Hænder, deels paaftaaet, at der i alt Fald ikke kan tilkomme Citanten nogen Ret til Arve-

fæste paa den omhandlede Gaard, og at han under alle Omstændigheder ikke nu vil kunne faae denne Ret gjort gjældende. Naar det imidlertid, som anført, i Testamentet foreskrives, at saasnart et Sted paa Godset bliver fæsteledigt, skal det strax med „Arvesæste“ overlades „den Afgaaendes første og nærmeste Arving“, og Testamentet derhos giver en fast Regel for Indfæstningens og den aarlige Afgifts Størrelse, maa det formeentlig ansees klart, at Testamentet gaaer ud paa, paa Godset at indføre et virkeligt Arvesæsteforhold, vel uden Ret for Arvesæsteren til at sælge eller pantsætte Eiendommen, men isyrligt med en bestemt Ret for de daværende Livsfæstere og de senere Arvesæsternes første og nærmeste Arvinger til paa de i Testamentet fastsatte billige Vilkaar at erholde de fæsteledige Steder overdragne til Arvesæste. Som første og nærmeste Arving maa derhos utvivlsomt ældste eller eneste Søn af den afgaaede Fæster eller Arvesæster betragtes, hvorefter Enken hveken efter den i 1787 gjældende eller den nuværende Arvelovgivning kan, saaledes som de Indstævnte have paastaet, betragtes som første og nærmeste Arving. cfr. Forordningen af 21de Mai 1845 § 1, hvis første Membrum udtaler, at en Afsøds Børn og øvrige Afkom skal fremdeles som hidtil være hans nærmeste Arvinger. Nu have imidlertid de Indstævnte endvidere paaberaabt sig, at nærmeste Arvings Ret til at faae Arvesæste er betinget af Fæsteledighed, og en saadan skal formeentlig ikke kunne siges at være indtraadt, saalænge Eiendommen gjennem Egtteskab overføres fra en afsød Fæsters Enke paa hendes anden Mand og denne da til samme Tid faaer nyt Fæstekøb paa Eiendommen. I denne Henseende maa det, naar der spørges om Betydningen af Testamentets Ord, „saasnart noget Sted paa Godset herefter bliver fæsteledigt“, erindres, at de paa gjældende Steder, navnlig Gaardene, paa den Tid saavel som ved Testators Død alle vare i simpelt Livsfæste, og at altsaa ifølge Lovgivningen, navnlig Lovens 3—13—4, Fæsteledighed, i alt Fald for Gaardenes Vedkommende, indtraadte vel ikke allerede ved selve Fæsterens Død, men ved hans efterladte Enkes Død eller Giftermaal, og ligesom det som Følge heraf er klart, at de daværende Livsfæsternes Arvingers Ret til at erholde Arvesæste maatte indtræde ved de paa gjældende Livsfæsternes Død eller, naar de efterlobe Enker, ved disses Død eller nye Egtteskab, saaledes maa den samme Regel i Mangel af anden Bestemmelse i Testamentet eller Lovgivningen, og idet Fæstelovgivningen maa afgive den nærmeste Analogi for et saadant Arvesæsteforhold som det heromhandlede, hvor Arvesæsteren mangler Ret til Salg og Pantsætning, gjælde med Hensyn til de senere Arvesæsternes Arvingers Afgang til at komme i Besiddelse af Arvesæstestederne. Rigtigheden heraf kan saameget mindre betvivles, som det i umiddelbar Forbindelse med den ovenansførte Passus af Testamentet bestemmes, hvad der ved „Forandring af Fæste“ skal tages til Indfæstning af det „fæsteledige“ Sted, idet en Forandring af Fæstet utvivlsomt foregaaer, ligesom og selv nye Fæstekøb er blevet meddeelt og ny Indfæstning erlagt, hvergang en Gaard paa Godset — hvilket oftere er skeet — er gaaet over fra en afsød Fæsters eller Arvesæsters Enke til hendes anden Mand.

Af det Anførte fremgaaer, at det Citantens Fader Niels Sørensen i 1810 meddeelte Fæste- eller Arvesæstekøb — dets Gyldighed forudsat — maatte give

Citanten, som N. Sørensens ældste Barn og eneste Søn, Ret til efter N. Sørensens Død ved hans efterlevende Enkes Egteskab med Morten Olsen at erholde Arvesæfte paa Faderens Gaard, naanfeet at bemeldte Fæstebrev ikke udtrykkelig betegner det herved overdragne Fæste som Arvesæfte og kun i Almindelighed nævner Fæsterens „nærmeste Slægt eller Paarørende“ som afgangsberechtige til Fæftet, idet det dog ved Eiden heraf henviser til selve Testamentets Indhold, der i hvert Fald ikke gyldigen kunde tilføjes af Fæstebrevets Udstedere; og Citanten kan ikke ansees at have renunceret paa den ham saaledes tillagte Ret eller acquiesceret ved Gaardens Overdragelse til Morten Olsen, forbi han ingen Paastand i saa Henseende gjorde eller Forbehold tog under Skiftet i 1844 efter hans afdøde Moder, skjøndt han da var myndig, i hvilken Henseende bemærkes, at de Indstævnte ei heller ligesvem paastode saadant for Underretten og at Overdragelsen af Gaarden til Morten Olsen forlængst var steet, da Skiftet i 1844 afholdtes, uden at der var særlig Anledning til netop da og der at paatale denne Overdragelse, der, saafremt den oprindelig var gyldig, ikke kunde blive ugyldig ved Citantens Moders Død. Da nu det Morten Olsen meddeelte Fæstebrev paa Gaarden, i Kraft af hvilket Indstævnte Anne Jensdatter besidder denne, er i Strid med den Citanten ved hans Faders Fæstebrev i Overensstemmelse med Testamentet hjemlede Ret, maa Morten Olsens Fæstebrev i Forhold til Citanten ansees uden Gyldighed, og kan navnlig ikke give Indstævnte Anne Jensdatter nogen Ret til fremfor ham at være i Arvesæftesbesiddelse af Gaarden.

Det maa imidlertid mærkes, at Citantens Fader Niels Sørensen paa lignende Maade som Morten Olsen kom i Arvesæftesbesiddelse af den omhandlede Gaard, idet han nemlig ægtebe den forrige Fæsters Enke og derpaa fik Fæstebrev paa den, og de Indstævnte have derfor fremdeles paastaet, at saafremt Gaardens Overdragelse til Morten Olsen ansees ulovlig og ugyldig, maa det samme gjælde om dens Overdragelse i sin Tid til Citantens Fader, og at Citanten selvfølgelig ikke kan bygge nogen Ret til at erholde Arvesæfte paa Gaarden paa det saaledes ugyldige Arvesæstebrev til hans Fader af 1810. Men herved maa bemærkes, at Arvesæstebrevet til Niels Sørensen, ligesom ogsaa Arvesæstebrevet til Morten Olsen, under ingen Omstændigheder kunde ansees i og for sig ugyldigt, men i hvert Fald kun i Forhold til den eller dem, der som nærmeste Arving eller Arvinger efter den forrige Fæster eller Arvesæster endnu maatte kunne og ville gøre en bedre Ret gjældende til Arvesæfte paa Gaarden, hvorimod bemeldte Arvesæstebrev ligeoverfor Andre maa hjemle Niels Sørensen og hans Arvinger de i Testamentet af 1787 tilstaaede Rettigheder. At nu en saadan bedre Ret tilkommer eller nu kan paatales af Niels Sørensens Formands Arvinger og navnlig af Formandens i 1ste Instants som Interveniens optraadte næstældste Søn, Gaardmand Ole Nielsen, har Citanten ikke villet erkjende, idet han blandt mere har paaberaabt sig en for Overretten fremsagt Tilstaaelse fra Niels Olsens ældste Søn, Gaardmand Mikkil Nielsen, for at have afstaaet sin Arvesæstet til Niels Sørensen for 350 Rdl. og deelt denne Sum med sine Sødskende, hvorhos han har formeent, at Ole Nielsen i alt Fald maatte ansees, som om han havde

frafaldet sin Ret, idet han under Sagen erklærede at renunciere eller ville renunciere paa sin Ret. Dette skete dog kun til Fordeel for Indstævnte Anne Zensbatter, og om Ole Nielsen end ikke kunde være berettiget til at transportere sin formeentlige Ret til Indstævnte, og denne som Følge heraf heller ikke kan støtte sin Paastrand paa at forblive i Besiddelse af Gaarden paa nogen saadan Transport eller Renunciation, kunde dog Renunciationen, om den end ansaaes definitivt given, derfor ikke anses som ubetinget, men maatte betragtes som ikke fremsat; men isørigt vil Spørgsmaalet om den Betydning, der maa tillægges Mikkel Nielsens fornævnte Tilstaaelse og overhovedet om Niels Olsens Arvingers Fortrinsret til Gaarden, ikke, saaledes som Sagen navnlig foreligger Overretten, hvor ingen af disse har Deel i Sagen, kunde finde sin Afgjørelse under nærværende Sag, hvorimod Følgen af, at der endnu gives Sønner af en ældre Hæster, der ifølge Testamentets Indhold i og for sig maatte anses nærmere berettigede til Arveskiftet end Citanten, saafremt de isørigt endnu kunne og virkelig ville gjøre den i Testamentet hjemlede Ret gjældende, og af hvilke een er optraadt som Prætendent til Gaarden, maa blive, at Citantens Paastrand over de Indstævnte ikke ligesom vil kunne tages til Følge, men at han alene kan faae Dom for, at Arveskiftet af 14de Mai 1835 i Forhold til ham maa være at ansee som ugyldigt eller ikke skal kunne være til Hindrer for, at der af Stiftsøvrigheden meddeles ham Arveskifte paa Gaarden. Det maa da være Citantens egen Sag, forinden han kan fordrø Arveskiftet sig meddeelt eller Gaarden sig overleveret, at faae Spørgsmaalet mellem ham og Niels Olsens Arvinger afgjort. Om Erstatningstilfjendelse kan der herefter selvfølgeligen for Tiden ikke være Tale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve og den for Stiftsøvrigheden i første Instants bestikke Sagsfører, Procurator Høe, tillægges i Salair 20 Rdl., som blive at udrede af det Offentlige.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det af nysnævnte Procurator Høe for Underretten fremlagte Indlæg af 26de Mai 1855 ikke sees at være skrevet paa stemplet Papir, thiøndt han deri ogsaa optraadte som Sagsfører for Indstævnte Anne Zensbatter og Intervenienten, af hvilke ingen havde fri Proces; isørigt har det til Sagen hørende stemplede Papir her for Retten været brugt.

Under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagsførelse for begge Retter har der ikke været noget saabant Ophold, som findes at maatte bevirke Ansvar.

Nr. 93.

Statsraad Liebenberg

contra

Jacob Abildgaard Sørensen (Defensor Bungen),

der tiltales for Betleri samt for fredsforskyrende Forhold og Politimordener.

Nibe Kjøbstads Politirets Dom af 15de Octbr. 1859: „Arrestanten, Smedesvend Jacob Abildgaard Sørensen, bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar. Saa bør han og udrede alle af hans Underholdning og Baretægt i Arresten lovligt flydende Omkostninger. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 19de Decbr. 1859: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Morville, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling vil Tilstalte, der tidligere treende Gange har været straffet for Betleri, nu for paany at have gjort sig skyldig i samme Overtrædelse være at anses med Straf efter Loven af 3die dennes § 3, hvorhos han tillige bliver at anses arbitrært efter Lovgivningens Analogi for det af ham udviste fredsforskyrende Forhold; og findes Straffen i det Hele påseende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Med Hensyn til Actionens Omkostninger vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Chi findes for Ret:

Jacob Abildgaard Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Arrestanten, Smedesvend Jacob Abildgaard Sørensen, der er 41 Aar gammel og som ifølge Nibe Kjøbstads Politiretsdom af 28de Juni d. A. har været straffet for 3die Gang begaaet Betleri med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, sigtes under nærværende Sag for paany at have forøvet Betleri samt for fredsforskyrende Forhold og Polituordener.

Med Hensyn til Betleriet er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forfeelse, idet han den 27de August d. A., efterat han samme Dag var løsladt af Arresten, hvor han havde udstaaet den ham ved ovennævnte Dom ifjendte Straf, af forskellige Personer har modtaget Gaver i Penge, som han maa an-

tages at have begjært, deels ligefrem som en Gabe og deels under Benævnelse af Laan; men efter Størrelsen af den Sum, 1, 2 à 4 Skilling, der har været Gjenstand for hans Begjæringer om Laan, og de andre dermed forkundne Omstændigheder maa disse Begjæringer betragtes som Betleri, hvad Arrestanten ogsaa maa antages selv at have indrømmet.

Forsaavidt Arrestanten iøvrigt har paastubt, at han i høi Grad var trængende til Klæder og forgjæves derom havde henvendt sig til Fattigvæsenet, bemærkes, at ligesom han ikke har fulgt den Anviisning, der af Vedkommende i saa Henseende var givet ham, saaledes har han ogsaa erkjendt, at han letteligen vilde kunne ernære sig selv, saafremt han ikke var forfalden til Drik.

Efter det Foransførte vil Arrestanten, om hvem det vel er oplyst, at han under Udsvælsen af Betleriet var beskjænknet, men dog ikke i høiere Grad, end at han vidste hvad han foretog sig, nu være at ansee efter Forordningen af 21de August 1829 § 4 for Betleri, 4de Gang begaaet, og findes Straffen efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshumsarbejde, hvori den Straf vil absorberes, som Arrestanten har forskyldt for det ham imputerede frebsforstyrrende Forhold, der, efter hvad flere Vidner edeligen have forklaret, har bestaaet deri, at han samme Dag Kl. imellem 7 og 10 har begivet sig ind i flere Huse, deels i Nibe deels udenfor denne By, og der i en temmelig beskjænknet Tilstand vtiist en stoiende og uforsklammet Udsærd, forbunden med fornærmelige Udbudelser imod Beboerne.

Underrettsdommen, som er kommen til samme Resultat og hvorved det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stabsæste".

Nr. 109.

Statsraad Liebenberg

contra

Hans Sørensen (Defensor Bunken),

der tiltales for at have mishandlet sin Hustru Kirsten Seppesdatter.

Meerløse og Tudske Herreders Eyrerets Dom af 10de Novbr. 1859: Arrestanten Hans Sørensen bor at hensesættes til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar; saa bor han og at udrede alle af Sagen loblig flydende Omkostninger, og deriblandt i Salairer til Actor, Procurator Arboe, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Christensen, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Januar 1860: Underrettsdommen bor ved Magt at stande. 3 Salarium til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Schack og d'Auchamp, betaler Arrestanten Hans Sørensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staae., I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Justitsraad Bungen for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisses hebdet det: „Arrestanten Hans Sørensen tiltales under nærværende fra Meersløse og Tubse Herreders Extraret hertil indaankede Sag for at have mishandlet sin Hustru Kirsten Jepsesbatter.

Bemeldte Kirsten Jepsesbatter har under Sagen afgivet og med Sed bekræftet en Forklaring, som gaaer ud paa, at hun, som i Maret 1844 blev gift med Arrestanten og nogle Aar efter blev separeret fra ham paa Grund af at han alt den Gang slog hende, men som i de sidste 9 Aar atter har levet sammen med Arrestanten, i denne Tid af ham meget hyppigt er bleven mishandlet, og har hun i saa Henseende fremhævet, at han en Dag ved Fastelavn 1858 har, fordi hun ikke havde puttet Fjær i en Dyne, udsjældt hende og med en Gjørdestav pryglet hende, indtil Hunsmand Hans Jepsesen kom til og foreholdt Arrestanten det Skammelige i at staae en frugtsommelig Kone, men da hun ikke turde blive hjemme af Frygt for yderligere Mishandling, begav hun sig tilligemed sine Børn til sin Søster i Gransløse, hvor hun forblev i nogle Dage, og gjorde Anmeldelse til Politiet om Arrestantens Adfærd, i hvilken Anledning hun den 22de Februar s. A. var i Forhør med Manden, hvem hun dog dengang tilgav det Passerede, hvorhos det af Dommeren til Protocollen betydedes Arrestanten, at han havde at afholde sig fra enhver Mishandling imod Konen, da hans tidligere Forhold i andet Fald vilde komme ham til Ansvar. Desuagtet vedblev Arrestanten med sine Mishandlinger imod Konen; navnlig slog han hende en Dag i Begyndelsen af August s. A. i Druffensfab et Hul i Hovedet, og endeligen oversjældt han hende den 27de s. M. paany med Skjældsord, Hug og Slag, og om det ved denne Leilighed Passerede, der har givet den nærmeste Anledning til nærværende Sag, har Konen udsagt, at hun, som bemeldte Dag havde været i Holtek, kom hjem Klokken mellem 8 og 9 om Aftenen, at Arrestanten, som var vred over, at hun kom saa tilbøjelig hjem, strax, da hun var kommen ind i Stuen og havde afleveret en Kulle Læder, hun havde kjøbt, slog hende i Hovedet med Læderrullen, udsjældte og truede hende paa Livet samt tilføiede hende yderligere Slag med knyttet Næve i Hovedet og Siderne, hvorhos han kastede hende ud ad Døren og sparkede hende, og da hun noget efter atter gik ind i Stuen, jatte han hende ud paany og sparkede hende atter, ligesom han ogsaa nægtede hende senere paa hendes Bøn at maatte komme ind i Huset, hvorfor hun forblev staaende udenfor i et Par Timer, indtil Arrestanten var falden i Søvn, da hun gik ind igjen, og næste Morgen, førend Manden stod

op, bragte hun ham Kaffe, men han yttrede da, at hun kunde vælge imellem at forlade Huset eller blive slaaet forbærvet, og hun forlod derfor Huset, men maatte lade sit 5 Fjerdingaars gamle Barn blive tilbage, da Manden forbød hende at medtage det.

Den af Districtslægen under 1ste September f. A., efter foregaaende Undersøgelse af Kirstine Zeppesbatter, afgivne Attest gaar ud paa, at hun da paa venstre Laar og nedad venstre Skinneebeen, saavelsom paa 2 Steder paa højre Arm, havde flere temmelig udbredte blaa Pletter med underløbet Blod, hvilke alle tydede paa ikke ubetydelige Slag eller Støb, samt at adskillige mindre tydelige Hentydninger til Behandling af samme Art fandtes deels i Ansigtet deels paa Ryggen, men at hverken disse eller førstnævnte Læsioner antoges at ville efterlade fysisk skadelige Følger i Fremtiden.

Vel har nu Arrestanten haardtnaakt benægtet nogensinde at have slaaet eller mishandlet sin Hustru, men:

da Kirstine Zeppesbatters Søster, til hvem hun ofte har maattet tye paa Grund af Arrestantens Afsærd imod hende, har udsagt, at Søsteren ved disse Leiligheder bar tydelige Spor af Mishandling, og at hun navnlig en Dag i Begyndelsen af August Maaned d. A. havde et Hul i Hovedet, som hun sagde, at Manden havde slaaet, og

da Arrestantens Forhold imod Konen den ovennævnte Dag ved Fastelevn 1858 er konstateret ved Anders Zeppesens og Huusmand Hans Christensens Forklaringer, hvorefter de bemeldte Dag i nogen Afstand hver for sig have seet, at Arrestanten slog Konen med en Kjæp eller lignende Redskab, og at han først holdt op hermed, da Hans Zeppesen var kommen til, hvilke Forklaringers Rigtighed yderligere bekræftes ved hvad Gaardmand Jørgen Mogensen og 3 af hans Folk have bevidnet, nemlig at de, som ved den nævnte Leilighed opholdt sig en 50 Alen fra Arrestantens Huus, hørte Konen skrige og bede for sig og saae Anders Zeppesen løbe ned til Huset, og at de uagtet de ikke saae Arrestanten slaae Konen, dog efter hvad de hørte, vare overbeviiste herom, samt

da Indsidder Hans Jensen og Kone, der boede i Huus med Arrestanten, have udsagt, at de vel ikke have seet, men ofte hørt, at Arrestanten i høi Grad eller paa det skammeligste mishandlede sin Hustru, og at de, hvis Leilighed kun ved en tynd Væg var skilt fra Arrestantens, navnlig den 27de August f. A. hørte ham ligesaa den Tid, Konen i Mørkningen var kommen hjem, og til Midnat af og til udfjælde og slaae hende saaledes, at de endog kunde høre hvert Slag, og at de ligesledes hørte, hvorledes Konen jamrede og bad for sig,

saar skjønnes der ved samtlige disse Omstændigheder at være fremkommet et i Genhold til Bestemmelserne i Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten, der af sin Sognepræst er sildret som en brutal og drifvælsdig Person, har gjort sig skyldig i det ham imputerede Forhold.

Som Følge heraf vil Arrestanten, der er født den 1ste Februar 1820 og ikke tilforn har været tiltalt eller straffet, være at ansee med Straf efter Lovens 6—5—7 og Forordningen af 4de October 1833 § 23, og da den ved Underretsbommen valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde efter Om-

stændigheberne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 112.

Advocat Liebe
contra

Hans Christian Pedersen (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Frynsborg-Jaurskov Birkis Extrarets Dom af 29de Novbr. 1859: „Arrestanten Hans Christian Pedersen bør henføres til 1, eet Aars Forbedringshunsarbejde samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salairer til Actor, Procurator Friis, og Defensor, Procurator Zieman, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 16de Januar 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Morville og Holm, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er Arrestanten Hans Christian Pedersen tiltalt for Tyveri eller Bedrageri.

Det er ved Arrestantens egen Tilfæelse, der stemmer med, hvad der iøvrigt under Sagen er oplyst, godtgjort, at han en Dag i afvigte September Maaned om Morgenen tidlig har begivet sig bort fra Gaardmand Christen Pedersen Byts Gaard paa Hammel Mark, hvor han en kort Tid havde haft Arbejde, og ved denne Leilighed medtaget en blaa Vadmels Frakke, et Par ulbne Strømper og to Bomulds Tørklæder, Alt tilhørende den paa Gaarden tjenende Røgter, Jens Andersen, hvilke Gjenstande henlaae paa Sidstnævntes Kiste i det Kammer, hvori de begge havde Natteleie. Derefter drev Arrestanten i flere Dage omkring, indtil han den 25de f. M. blev anholdt i Aarhus, og fandtes han da i Besiddelse af de borttagne Strømper og Frakken, af hvilken sidste han, da den var for lang til ham, undervejs havde ladet affjære et Stykke, som han

havde solgt for 1 Mk. Frakken er vurderet til 4 Rdl. og Strømperne til 8 Sk., og Tørklæderne har Jens Andersen ansat til en Værdi af 1 Mk. Stykket, hvorimod Arrestanten Intet har fundet at erindre; men isvrigt har Forstævnte mod Tilbagelevering af de tilstedekomne Klædningsstykker frafaldet videre Krav paa Erstatning.

Efterat Arrestanten først havde paastaet, at han havde kjøbt den omhandlede Frakke af Jens Andersen for 5 Rdl., som han dog af Mangel paa Penge endnu ikke havde betalt, at Jens Andersen havde givet ham Strømperne og at han slet ikke havde havt de omhandlede Tørklæder i sit Væрге, har han senere vedholdende forklaret, at Jens Andersen havde laant ham saavel Frakken som Strømperne, men har derhos vedgaaet, at han har beholdt begge Dele i den Tanke ikke at ville levere dem tilbage, medens han angaaende Tørklæderne har udsagt, at han havde laant det ene af Jens Andersen og fundet det andet undervejs i Frakkesommen, men at han havde bortkastet dem begge som ubrugelige, hvorfor han ikke har kunnet skaffe dem tilstede.

Efter Arrestantens foranførte Forklaring vilde han have gjort sig flygtig i Bedrageri, men isvrigt er hans Anbringende om at have laant de omhandlede Klædningsstykker af Jens Andersen bestemt modsagt af denne, og er heller ikke isvrigt blevet bestrøket ved Noget som helst af hvad der under Sagen er oplyst, og da Jens Andersen med Eed har bevidnet, at Klædningsstykkerne ved den omhandlede Leilighed ere ham frakomne mod hans Vidende og Villie, og hans Giendomsret til de i Arrestantens Besiddelse forefundne Kostre er in confesso, maa der i Henhold til Danske Lovs 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, 2det Membrum, anses tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis til at sælde Arrestanten som Tyv.

Da nu Arrestanten, der er født 1822, ved Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 27de Marts 1852 er straffet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød for 1ste Gang begaaet Tyveri, vil han nu efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 være at dømmes for denne Forbrydelse 2den Gang begaaet, og stjønnes Straffen efter Sagens Omstændigheder passende at kunne sættes til 1 Aars Forbedringshuusarbeide. Denne Straf er ogsaa idømt Arrestanten ved Underrettsdommen, og da denne Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, findes den at kunne stadfæstes.

Tirsdagen den 27de Marts.

Nr. 104.

Advocat Liebe

contra

Peter Christian Andersen og Karen Marie Jensen

(Defensor Salicath),

der tiltales, Forstævnte for Bedrageri og Løsgængereri og Sidstnævnte for Meddeeltighed i Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de Decbr. 1859: „Arrestanten Peter Christian Andersen og Tiltalte Karen Marie Jensen bør straffes, den Første med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og den Sidste med Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne, Secretair Schonberg og Baastrup, 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, dog at Tiltalte deraf in solidum med ham tilsvarende Omkostningerne for sit Vedkommende, derunder $\frac{1}{3}$ af Salairerne. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henshold til de i den indaafede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at den ved Loven af 3die dennes bestemte Forandring af Straffen for Løsgænger i ikke i nærværende Sag kan faae nogen Indflydelse paa dens Udfald for Peter Christian Andersens Vedkommende, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Liebe og Etatsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiestretet hver 20 Rdl., som udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til de øvrige Salairer bestemte Maade.

I den indaafede Doms Præmisses hebdet: „Forsaauidt Arrestanten Peter Christian Andersen under nærværende Sag tiltales for Bedrageri, er det, efterat han i længere Tid havde nægtet Alt, af ham forklaret, at han, der Torsdagen den 21de Juli d. A. havde indladt sig i Samtale med Marie Nielsen, Andersens Enke, der sad og handlede udenfor Vesterport, har, efter nogen Bægning fra hendes Side, modtaget et hende tilhørende Uhr af Værbi 6 Rdl. med vedhængende Kjede af Værbi 2 Rdl i den Tanke at beholde det, og givet hende isædetfor eller til Sikkerhed en Brosche af Værbi 3 Mk., et Barneuhr uden Værbi og en saakaldet Laanesebdel, angaaende hvilke 2 sidste værbiløse Gjenstande han, der blandt Andet vil have talt med hende om at ægte hende, foregav, at Uhret var af Guld og Seblen en Obligation paa 400 Rdl., hvorefter han har leveret den under Sagen Medtiltalte Karen Marie Jensen Kjæden til Opbevaring, medens han selv har, som af ham yttret, uden Enkens Viden og Willie pantsat Uhret for 2 Rdl. 3 Mk. Andersens Enke, der er i en Alder af 67 Aar og ikke kan læse, har edeligt forklaret, at hun, der havde indladt sig i Samtale med Arrestanten, uden at der dog saldt nogenomhelst Dtring om Gistermaal imellem dem, hverken har tilladt ham at tage Uhret og Kjæden eller at pantsætte det, hvorimod han under deres Samtale havde taget det i Haanden

og yttret, at hun var en underlig Kone, naar hun ikke kunde lade ham beholde Uhret, da hun havde Ting, ham tilhørende, til en Værdi af flere hundrede Rigsdaler, er uden hendes Samtykke gaaet bort med det, hvori hun, der maatte blive ved sit Udfalgssted, ikke kunde hindre ham, og har derefter, som meldt, uden hendes Vidende og Villie pantsat Uhret. At Arrestanten har taget Uhret og Kjæden i et bebragerist Niemed, bestyrkes desuden ved flere andre Omstændigheder, saaledes f. Ex. ved den af Medtilltalte afgivne Forklaring, der blandt Andet gaaer ud paa, at han, førend Pantsætningen af Uhret skete, har taget Kjæden af og anmodet hende om, da Ingen maatte see, at han havde den, at gemme den i en Sværpudd, i hvilken han i dette Niemed havde gjort et Hul, hvorefter han, idet han gientog, at Ingen maatte see den, gemte den i en lille, hende tilhørende Kiste, hvorhos hun tillige har udsagt, at han flere Gange har nægtet at opfylde hendes Opfordring om at tilbagelevere Uhret og Kjæden til Enken, uagtet hun foreholdt ham, at det var urigtigt at narre en gammel Kone. Da Arrestanten ifølge det saaledes Anførte maa anses skyldig i bebragerligt Forhold, og da den senere foretagne Modification i hans ovenanførte Forklaring, hvorved han navnlig vil gjøre gjældende, at have faaet Uhret i Foræring af Andersens Enke, ifølge Lovens 1—15—1 ikke findes at kunne komme i Betragtning til at frie ham for Ansvar, vil han, der er langt over criminel Lavalder og blandt Andet anset ved Antvorskov Virks Exrærets Dom af 1ste December 1853 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbejde og ved Hillerød Kjøbstads Politirets Dom af 10de Januar 1859 efter Forordningen af 21de August 1829 §§ 2 og 4 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu i Medfør af den førstnævnte Forordnings § 79 være at dømmes efter § 15, cfr. § 76, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvorunder da tillige vil være indbefattet, hvad Arrestanten har forskyldt efter Forordningen af 21de August 1829 § 3 for anden Gang begaaet Løsgænger, idet han, der den 13de December 1854 ved sin Hjemjendelse til Slagelse havde ved Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer faaet Tilhold om siekliffeligt at melde sig ved Protocollen, saafremt han i nogenformhelst Anledning maatte indfinde sig heri Etaden, da han ellers vilde paadrage sig Straf for Løsgænger, har taget Ophold heri Etaden, uden at foretage den paabudte Melding.

Tilltalte Karen Marie Jensen, der er langt over criminel Lavalder og ved denne Rets Dom af 16de December 1854 anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger overbevist at have modtaget den nævnte Kjæde i Bevaring, uagtet hun antog, at Arrestanten ved Bebrageri var kommen i Besiddelse af den, og hun vil saaledes være at dømmes i Henhold til førstnævnte Forordnings § 25 efter § 22, cfr. § 77, som for 2den Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage“.

Nr. 111.

Advocat Brock
contra

Frederik Jespersen og **Johan Jespersen** (Defensor Salicath),
der tiltales, den Første for Brandstiftelse og den Anden for Deelagtighed
i denne Forbrydelse.

Bornholms Nordre Herreds Exrærets Dom af 14de Decbr. 1859:
„Arrestanterne Frederik Jespersen og Johan Jespersen bør anses, Forst-
nævnte med 8 Mars Tugthuusarbeide og Sidstnævnte med 4 Mars
Forbedringshuusarbeide; saa ndrede de og in solidum i Erstatning til
Landets almindelige Brandforsikring 68 Rdl. og alle af nærværende
Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor,
Procirator Lund, 5 Rdl., og til Defensor, Procirator Erichsen, 4 Rdl.
Det Idoumte at ndredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige For-
kyndelse under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling
maa det billiges, at de Tiltalte Frederik Jespersen og Johan Jespersen
ere ansete med Straf efter Forordningen af 26de Marts 1841, Forstnævnte
efter sammes § 5 og Sidstnævnte efter § 11, hvormed for Begges Ved-
kommende bliver at jævnføre § 4; og findes Straffen passende bestemt
for den Første til 8 Mars Tugthuusarbeide og for den Sidste til 4
Mars Forbedringshuusarbeide. I Henseende til Erstatningen og Actio-
nens Omkostninger bliver den indankede Dom at stadfæste.

Ihi findes for Ret:

Johan Jespersen og Frederik Jespersen bør hensesættes,
Forstnævnte til Forbedringshuusarbeide i 4 Mar og
Sidstnævnte til Tugthuusarbeide i 8 Mar. I Hen-
seende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør
Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salarium
til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Højesteret
betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een,
20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanterne Frederik
Jespersen og Johan Jespersen, der ifølge Amiets Ordre af 25de f. M. tiltales,
Forstnævnte for Brandstiftelse og Sidstnævnte for Deelagtighed i denne For-
brydelse, maa ved de af dem afgivne med Sagens øvrige Omstændigheder
stemmende Tilstaelser anses for tilstrækkeligt overbeviste om at have gjort sig

fløsbige i de Forbrydelse, hvorfor de ere tiltalte. Da Arrestanten Frederik Jespersens Omstændigheder ikkun vare maabelige, og afbøde Niels Evertsens havde raadet ham, at forbedre dem ved at afbrænde sit Huus, havde han tilsidst besluttet sig til at følge dette Raad og benytte sig af Feiligheden, da han var ene hjemme, efterføm hans Kone og Stedbatter vare gaaede i Besøg til Clemensker Sogn. Om Eftermiddagen den 26de Juni 1853 var han gaaet hen til sin Broder, som han traf paa Weien ved Kraftgaards Skov, for at raadsføre sig med denne om sit Forehavende, og denne hans Broder, Liltalte Johan Jespersen, der hverken raadede ham fra eller til, lovede ham dog at passe paa og komme ham til Hjælp, naar han saae Ilden. Efter den af ommeldte Niels Evertsens givne Anviisning stillede Arrestanten Frederik Jespersen et Lys op paa Loftet og lagde Halm eller Lyng saaledes op omkring det, at naar det havde brændt langt nok ned, maatte det antænde Halmen eller Lyngen og dernæst Husets Straataag, da han havde stillet det hen under Straataaget i det midterste Fjags nordre Side. Af sit Gods bragte han intet ud førend Branden; men efterat han havde antændt det saaledes opstillede Lys, gif han tiljængs og ventede paa at Branden skulde begynde. Da han hørte, at det knagede og bragede paa Loftet, slog han den ene Gavlbæg ud, for at han gjennem den saaledes dannede Åbning kunde bjærge sin Dragkise. Efterat noget af Godsset, der ikke var asikureret, var udbjærget, kom Arrestanten Johan Jespersen sin Broder til Hjælp efter Aftalen. Niels Evertsens Forhold ligger ubeisfor Bedommelse under denne Sag.

Hvad nu Straffen angaaer for disse Forbrydelse, da maa det statueres, at Arrestantens Frederik Jespersens Forhold bliver at hense under Bestemmelserne i § 5 af Forordningen af 26de Martz 1841, da Huset var asikureret i Landets almindelige Brandsforsikring for 70 Rdl., og kan sammes Grad med Hensyn til Forbryderens Trang, Husets ringe Værdi og at den paasatte Brand formedelst Husets eenlige Veliggenhed ikke kunde medføre Fare for nogenomhelst Anden, være at fastsætte for ham, der er langt over criminel Pavalder og ei tilforn tiltalt eller straffet, til 5 Aars Tugthuusarbeide. Saa vil han og være in solidum med sin Broder Arrestanten Johan Jespersen at idømme Erstatning til Landets almindelige Brandsforsikring med 68 Rdl., til hvilken Sum Etaden er taget.

Hvad angaaer Arrestanten Johan Jespersen, der ligeledes er langt over criminel Pavalder og ikke før tiltalt eller straffet, da maa det vel indrømmes, at hans Deelagtighed i Broderens Forbrydelse ikkun er saare ubetydelig. Sees der imidlertid hen til, at Lovgiveren ved Fastsættelsen af de i Forordningen anførte strenge Straffe har paa Grund af den med Brandstiftelse forbundne almindelige Fare villet virke affrækkende, maa det antages, at ogsaa en ubetydelig Deeltagelse maa være at belægge med en forholdsvis streng Straf. Arrestanten maa dog ved sit Løfte om, naar Branden først var iværksat, at komme Broderen til Hjælp statueres at have givet denne Opmuntring til at udføre det allerede fattede Forsæt, om end denne udtrykkeligen har bemærket, at han endog uden en saadan Opmuntring vilde have udført Gjerningen. Netten skjønt derfor ikke bedre, end at Arrestanten i Henhoid til Forordningen af 26de Martz 1841 § 11 maa være at ansee med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar og at dømmes til i Erstatning til Landets almindelige Brandsforsikring in solidum med sin Broder at betale 68 Rdl."

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 6.

Den 20de April.

1860.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 27de Marts.

Nr. 108.

Justitsraad Bungen
contra

Peder eller **Peter Thøgersen** (Defensor Brock),

der tiltales for Ehver, Hæleri og ulovlig Dngang med Hittegods.

Han Herredernes Extradets Dom af 30te Juli 1859: „De Tiltalte, Røgter Peter Thøgersen og Hustru Ane Kirstine Christensdatter bor, den Første hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar og den Sidste til Fængsel paa simpel Fangekost i 20 Dage; saa bor de og, Begge for Een og Een for Begge, udrede alle af deres Arrest, Straffens Execution og øvrige af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Loft, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Nygaard, 5 Rdl., foruden Diæter til Forstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 27de Decbr. 1859: „Underrettsdommen bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 5 Rdl. for den Første og 4 Rdl. for den Sidste. Actionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Møller og Morville, 5 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag sigtes Peder Thøgersen for Tyveri og Hæleri samt ulovlig Omgang med Hittegods. For Underretten omfattede Sagen tillige hans Hustru, men for hendes Vedkommende er den ikke indanket til Overretten.

Tilstalte har først tilstaaet, at han engang i afvigte Vinter hos Simon Lindstrøm i Trusstrup satte sig i Besiddelse af et til 8 St. vurderet Par Børnevanner, der laae paa Bordet i en Stue, hvori Tilstalte sad, og som han tog hjem med sig og gjennte i et Skrin. Senere har han imidlertid paaflaaet, at han ved sin Hjemkomst fra Lindstrøm fandt Vanterne i sin Hat, uden at han vidste hvorledes de vare komne deri, og skjøndt han har erkjendt, at han antog, at de tilhørte eet af Lindstrøms Børn, og at han saaledes burde have bragt dem tilbage istedetfor at gjemme dem, har han dog nægtet at ville beholde dem, idet han har udsagt, at Vanterne jo ikke kunde bruges enten af ham eller hans Kone, saa at det ikke kunde falde ham ind at tilvende sig dem, og at han havde tænkt sig at ville udlevere dem, naar eet af Lindstrøms Børn kom til hans Huus, hvilket saa ofte skete. Imidlertid fandt en saadan Udlevering dog ikke Sted, hvorimod Vanterne forbleve liggende i Skrinet.

Endvidere har Tilstalte vedgaaet, at han ved sidste Paaasketid i flere forskjellige Gange har afskjøbt en svensk Tjenestekarl circa 6 Skpr. Rug og 5—6 Skpr. Byg eller efter en senere Forklaring 5 Skpr. Rug og 2 Skpr. Byg, som bemeldte Karl tilligemed noget mere Korn havde frafjaalet sin Huusbond Proprietair Møller paa Banggaarden, hvorhos han har vedgaaet, at han efter de Ytringer, Karlen brugte, da han kom anden Gang med Korn, ikke tvivlede om, at Karlen var kommen til det paa en ulovlig Maade, hvilket han dog ikke vil have havt Visshed om og navnlig ikke vil være bleven indtrykkelig underrettet om af Karlen; efter dennes Paaastand blev derimod Tyveriet endog udført af ham efter en forudgaaende Aftale med Tilstalte og dennes Hustru om, at de skulde modtage Kornet, navnlig for en Betaling, der var lidet under gangbar Priis, og Karlen blev endog saa efter sin Paaastand af Tilstaltes Hustru forsynet med en Sæk til at komme Kornet i, men det kan dog ikke mod Tilstaltes Benægtelse ansees godtgjort, at han saaledes forud har været enig i og medvirket til Tyveriets Udøvelse. Kornet, hvoraf Rugen er ansat til 5 Rdl., Byggen til 4 Rdl. pr. Tønde, fandtes ved Sagens Paabegyndelse endnu paa circa 1 Stp. Byg nær henstaaende i nogle Poser paa Tilstaltes Bopæl og er udleveret Bestjaalne.

Endelig har Tilstalte tilstaaet, at han en Dag i afvigte Mai Maaned, da han, der tjente som Røgter paa Aagaard, saae en Møggreb, af Værbi 4 Mk., ligge paa en Markvei tæt ved bemeldte Gaards Have, og det syntes ham, at

det nok var værd at eie Greben, tog den i den Hensigt at beholde den og bragte den til sit Hjem, hvor den nogle Dage efter blev funden ved en Huusundersøgelse. Den Markvei, paa hvilken Tiltalte fandt Greben liggende, førte fra Aagaard ud i denne Gaards Marker og var alene til Afbenyttelse for Gaardens Beboere, og da der paa den Tid blev hørt Grangviste til et Gjørde omkring Gaardens Have, og der paa Stedet, hvor Tiltalte fandt den, endnu laae flere Dviste, idet Arbeidet ved Gjørdet endnu ikke var fuldført, antog Tiltalte strax, at Greben tilhørte enten Eierens eller Forpagteren paa Gaarden, og at den havde været brugt ved Grangvistenes Læsning og med Villie var henlagt paa Stedet for atter at bruges ved Arbeidet den næste Dag. Ligesom Tiltalte herefter ikke antog, at Greben, da han tog den, var ude af dens Eiers Besiddelse, saaledes kan dette heller ikke efter Eierens, Proprietair Roulunds, Forklaring antages at have været Tilfældet, og Tiltalte findes derfor ved at tilegne sig Greben at have gjort sig skyldig i Tyveri, medens han med Hensyn til Kornet efter det Foranførte kun kan statueres at have gjort sig skyldig i Hæleri.

Tiltalte, der er født i 1800, har ifølge Høiesterets Dom af 13de November 1846 været anseet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for første Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, hvorimod han isørigt ikke har været tiltalt eller straffet. Han vil saaledes nu være at domme for anden Gang begaaet Tyveri i Forbindelse med Hæleri efter den nævnte Forordnings § 13, cfr. §§ 25 og 22, og Straffen findes ved Underrettsdommen påseende bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbeide. Ligeledes tilliges bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende, dog saaledes, at Salarierne til Actor og Defensor for Underretten findes at burde nedsættes til respective 5 og 4 Rdl., og bemeldte Dom vil derfor med denne Modifikation være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket“.

Onsdagen den 28de Marts.

Nr. 107.

Advocat Liebe

contra

Maren Kirstine Hansdatter (Defensor Bunchen),

der tiltales for Barnefødsel i Dolgsmaal eller i alt Fald for utilborligt Forhold i Anledning af hendes senere dødfundne Barns Fødsel.

Leire Herreds Extrarets Dom af 14de Septbr. 1859: „Arrestantinden Maren Kirstine Hansdatter bor henfættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Saa udreder hun og de af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sorensen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Walløe, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Jan. 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Cancelliraad Petersen og Nothe, betaler Arrestantinden Maren Kirstine Hansdatter 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Maren Kirstine Hansdatter, der er født den 10de Marts 1832 og om hvem det ikke er oplyst, at hun tidligere har været straffet eller tiltalt, er under nærværende i 1ste Instants inden Keire Herreds Extraret den 14de September fidsleden paaltjendte Sag actioneret for Barnefødsel i Dølgemaal eller i alt Fald for utilkørligt Forhold i Anledning af hendes senere fødte Barns Fødsel.

Med Hensyn til Sagens factiske Omstændigheder bemærkes, at efterat der den 7de April s. A. af den locale Administration for St. Hans Hospital paa Bidstrupgaard var gjort Anmeldelse til Underdommeren om, at Arrestantinden, der var ansat som Gangkone i Hospitalet, den foregaaende Eftermiddag havde i Dølgemaal født et tilsyneladende fuldbaaret Drengbarn, der kort efter var fundet i livløs Tilstand, indsendt Dommeren sig endnu samme Dag i Hospitalet, hvor Retten blev sat.

Af de under det her optagne Forhør afgivne Forklaringer af Tilsynskonen Andersen, Gangkone Kølshel og Rejerveløge Funder fremgik det, at Arrestantinden bemeldte Eftermiddag i et til den Stue, hvor hun havde Post, stødende Afslukke under Poststrappen havde født et Barn, der kort efter fandtes dødt, liggende indhyllet med nogle gamle Fruentimmerkløkker i en i dette Afslukke under Straaningen af Trappen henstaaende Ballie eller Spand af 11 Tommers Diameter, paa Bunden af hvilken var omtrent 3 Tommer Sand.

Arrestantinden, der forinden Forhørets Begyndelse for Underdommeren og Districtslæge Nyge havde afgivet en foreløbig Tilstaaelse om denne Fødsel, har senere, efterat være restituert og fra Hospitalet afleveret til Arresten, i de flere over hende optagne Forhør forklaret, at hun ikke havde søgt ind i det ommeldte Afslukke for at føde, men fordi hun, der havde tilbragt den foregaaende Nat uden Søvn og havde Dødt i Hovedet og Lænderne, tænkte her at kunne komme til at føde, og at hun ikke kunde erindre eller gjøre Rede for, hvorledes det var

tilgaaet med Fødselen, navnlig ikke om hun fødte Barnet i Ballien eller om hun først efter Fødselen bragte det ned i samme; hun antager selv at have overflaaet Navlestrengen, men om dette skete med en Knib eller Sax, mindes hun ikke, dog mener hun det at være sket paa sidstnævnte Maade, navnlig med en Sax, hun havde til at klippe Patienternes Negle; ligeledes antager hun selv at have lagt de nævnte gamle Klover over Ballien; nogen Lyd vil hun ikke have hørt Barnet give fra sig, og heller ikke vil hun, da der i Afslukket var temmelig mørkt, have kunnet see, om Barnet bevægede sig eller ei.

Det oftnævnte Afslukke, der ved en Dør staaer i Forbindelse med den saakaldte Forsamlingsstue for Hospitalets urolige Fruentimmerlemmer, hvor Arrestantinden havde Tilshyn, er bestrebet at være 4 Alen langt, $2\frac{1}{4}$ Alen bredt og $2\frac{3}{4}$ Alen høit lige indenfor Døren fra Forsamlingsstuen, og bruges til Hensættelse af forskjellige til Stuens Reenholdelse fornødne Gjenstande m. m., og er, naar Døren er lukket, mørkt.

Conclusionen af den af Stiftsphysicus og Districtslægen den 9de April foretagne Obductionsforretning gaaer ud paa, at det fuldbaarne Foster har aanded efter Fødselen, at der intet directe Spor var tilstede af nogen anvendt Vold og at Unddragelse af Luft maa ansees som den sandsynlige Aarsag til Barnets Død, hvorhos Obducenterne, med Hensyn til at Arrestantinden for dem har forklaret at maatte have sødt i en halv liggende og halv siddende Stilling med Underlag af gamle paa Gulvet sammenhobe Klædningsstykker, have tilføiet, at under Forudsætning af denne Forklarings Rigtighed er det rimeligt, at hun efter fuldenbt Forløsning har i nogen Tid ladet Barnet forblive henliggende paa det blødbesulede Sted mellem hendes Laar og under hendes Skjorter, i hvilken Stilling Barnet sandsynligviis har manglet den til Livets Vedligeholdelse tilstrækkelige Luft.

Om det nu end ikke, saaledes som allerede ved Underretsdommen antaget, imod Arrestantindens Benægtelse tør statueres, at hun har begivet sig ind i det oftnævnte Afslukke for at føde, eller at hun senere sammesteds har været sig bevidst, at en Fødsel foregik, kan hun dog ikke efter de fremkomne Oplysninger antages at have været i nogen bevidstløs Tilstand efter Fødselen eller at have været uvidende om at denne var foregaaet, og hun vil da ikke kunne undgaae at belægges med Straf for hendes høist utilbørlige Fremgangsmaade med at lade Barnet, uden at forvise sig om det havde Liv, forblive i Ballien paa den skete Maade, istedetfor at benytte sig af den Hjælp, hun af de Koner, der saae til hende, lettelig kunde have erholdt og hvorved Barnets Liv muligen kunde have været bevaret.

Straffen, der ved den indankede Dom er bestemt til 3 Aars Forbebringshuusarbejde, findes efter Omstændighederne pænsende, og vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, saaledes i det Hele være at stadfæste.

Torsdagen den 29de Marts.

Nr. 20. Mølleciør **Brockdorff** m. Hl. (Statsraad Liebenberg)
contra

Toldoppebørselscontrollør **Schou** m. Hl. (Advocat Liebe),
betræffende Gyldigheden af et af afdøde Karen Juulsgaard, født Brock-
dorff, oprettet Testament.

Ulfborg-Hind Herreders Skifterets Decision af 21de Juni 1856:
„Den af Karen Juulsgaard, født Brockdorff, under 20de Januar 1851
oprettede testamentariske Disposition bør, forsaavidt hun deri har dispo-
neret over sin Halvpart af Boet, tages til Følge, hvorimod Sæns Chri-
stian Juulsgaards Arvinger ville, efter det under 24de October 1812
oprettede reciprokke Testament, være at tillægge den øvrige Halvdeel af
Boet.

Viborg Landsoverrets Dom af 8de Marts 1859: „Den paaankede
Skiftedecision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for
Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til at
den under Skiftet den 9de Februar 1856 fremlagte Tingsvidneact ikke
fees at være udfærdiget paa stemplet Papir“.

Højesterets Dom.

Naar det i Sæns Christian Juulsgaards og Hustruens Testament
af 24de October 1812 er tilkjendegivet, at dersom den Længstlevende
afgaaer ved Døden i ngift Stand, uden at have indladt sig i noget
andet Egtteftab eller gjort nogen anden Bestemmelse, „saa tilfalder alt,
hvad den maatte efterlade sig, vores fælleds Arvinger til Deling efter
Loven“, da er herved vel henviist til, at Boet under den anførte Forud-
sætning blev Gjenstand for Deling mellem begge Testatorernes Intestat-
arvinger efter Arvelovgivningens Regler; men ligesom hverken Testa-
mentets øvrige Indhold eller Forholdets Bestaaffenhed berettiger til at
antage, at det skulde have været Testatorernes Mening ved hiin Til-
kjendegivelse at ndeluffe den af dem, der først afgik ved Døden, fra ved
Testament at disponere anderledes over sin Andeel af Boet, saaledes
kan saadant heller ikke ndledes af Tilkjendegivelsens eget Indhold. Som
Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte
Grunde, hvorved endnu kun bemærkes, at Højesteret støtter Forkastelsen
af Citanternes subsidiaire Paastand paa den i bemeldte Doms Præ-
missjer sidst anførte Grund, vil Dommen være at stadfæste. Processens
Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøverretten's Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiestret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indantebe Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved et af daværende Kjøbmand Jens Christian Juulsgaard i Ringkjøbing og dennes Hustru Karen Juulsgaard, født Brockdorff, den 24de October 1812 oprettet og den 16de December s. A. kongelig confirmeret Testament have de nævnte Ægtefolk, der ikke da havde Livsarvinger og ikke senere fik saadanne, for dette Tilfælde gjenfaldigen indsat den Længstlevende af dem til at være uindskrænket Eier uden Deling af deres fælles hele Bo, endog i det Tilfælde at den Længstlevende skulde blive tilfunds at inblade sig i nyt Ægtefæb, men skulde derimod — hedder det — den Længstlevende afgaae ved Døden i ugift Stand uden at have inbladt sig i noget andet Ægtefæb eller gjort nogen anden Bestemmelse, tilfalder Alt, hvad den maatte efterlade sig, deres fælles Arvinger til Deling efter Loven. Efterat Jens Christian Juulsgaard i Aaret 1834 var bleven sindssvag, blev der under 12te October 1843 meddeelt hans Kone, fornævnte Karen Juulsgaard, kongelig Bevilling til under visse nærmere fastsatte Bestemmelser at bestyre det fælles Bo og til at bestemme, hvorledes der efter hendes Død, saafremt Manden overlevede hende, skulde forholde sig med hans Pleie og Tilsynet med ham samt Formuens Bestyrelse, hvorimod det ved Skrivelse af 12te October 1843 fra det daværende danske Cancelli med Hensyn til at bemeldte Karen Juulsgaard endvidere havde ansøgt om en almindelig facultas testandi til at bestemme, hvorledes Boet efter Vegges Død skulde deles, blev tilkjendegivet hende, at denne Bevilling ikke havde kunnet meddeles, men at Cancelliet havde troet, at der, naar det mellem hende og Mand oprettede reciprokke Testament, kunde indrømmes hende Tilladelse til at disponere over den hende tilkommende Halvdeel af det fælles Bo, hvad enten hun blev den Længstlevende eller ikke, og at, saafremt hun derfor vilde oprette en Disposition, som, naar den sidste Forudsætning indtraf, kunde tages til Følge, kunde en saadan indsendes til Cancelliet, og det vilde da komme under nærmere Overveieelse, om og hvorvidt den kunde confirmeres. Karen Juulsgaard oprettede derefter et Testament, der under 21de Januar 1848 blev forseglet af Notarius publicus, og senere under 20de Januar 1851 et andet Testament, hvorved Testamentet af 1848 blev tilbagekaldt. Den testamentariske Disposition af 20de Januar 1851 indledes med Bemærkning om, at hun i sin Tid paa Grund af Mandens Sindssvaghed havde ansøgt om facultas testandi, men at samme ikke var bevilget hende, hvorimod der ved den ovennævnte Cancellisskrivelse var givet hende Udsigt til at indrømmes Tilladelse til at disponere over det halve Bo, hvad enten hun blev den Længstlevende eller ikke; hun har derpaa for det Tilfælde, at hun døde før end Manden og erholdt den omtalte Tilladelse, i det nævnte Document givet forskellige Bestemmelser om Forbelysningen af Halvdelen af det fælles Bo efter Mandens Død, hvorhos hun i samme Document for det

Tilsælbe at hun blev den længstlevende og saaledes efter Testamentet af 1812 blev berettiget til at disponere over det hele Bo, samt tillige for det Tilsælbe, at hun døde førend Manden, og i Forventning af, at der paa nærmere Ansøgning maatte blive meddeelt Tilladelse til at hun, som den af Ægtefællerne, der alene kunde tage nogen saadan Bestemmelse, da Manden ved sin Sindssvaghed deri var forhindret, og i hvilken Henseende det i Documentet paalægges de Mænd, der bestyre Boet, efter Mandens Død at ansøge kongelig Confirmation paa Documentet, har taget Bestemmelse om, hvorledes det hele Bo i ethvert af disse Tilsælbe skal deles*). Karen Juulsgaard afgik ved Døden i 1852, og det hele Bo forblev derefter under Bestyrelse af de i Medhold af Bevillingen af 12te October 1843 indsatte Administratorer, indtil Manden, der hele Tiden vedblev at være sidsbæg, døde i 1854.

Paa en af Boets Administratorer efter Karen Juulsgaards Død indgiven Ansøgning om Confirmation paa den af hende under 20de Januar 1851 oprettede testamentariske Disposition havde imidlertid Justitsministeriet under 3die August 1852 svaret, at den ansøgte Confirmation ikke kunde meddeles, og da efter Jens Christian Juulsgaards Død, som meldt i Mæret 1854, Skifteretten overtog det hele Bo, blev der deels af Mandens Intestatarvinger og deels af nogle af Konens Intestatarvinger gjort Indsigelse mod Gyldigheden af den af Karen Juulsgaard under 20de Januar 1851 oprettede testamentariske Disposition, baade forsaavidt hun ved samme havde taget Bestemmelse om det hele Boes Deling og forsaavidt hun havde taget Bestemmelse om Fordelingen af det halve Bo, idet disse Intestatarvinger paastode, at det hele Bo skulde deles i Henhold til Bestemmelsen i Testamentet af 1812, saaledes at det halve Bo deeldes mellem Mandens Intestatarvinger og det andet halve Bo mellem Konens Intestatarvinger, til hvis Fordeel der var taget Bestemmelser i Dispositionen af 1851, paastode denne taget til Følge ved Boets Deling. Ved den derefter under 21de Juni 1856 af Skifteforvalteren, Indstævnte Cancelliraad Leuning, affagte Decision er det antaget, at Dispositionen af 20de Januar 1851, forsaavidt Karen Juulsgaard derved har disponeret over sin Halvdeel af Boet, bør tages til Følge, men at den anden Halvdeel af Boet i Henhold til Testamentet af 24de October 1812 bliver at tillægge Jens Christian Juulsgaards Arvinger.

Denne Decision have nu Titanterne, Mølleieier Brodborff af Na Mølle, Gaardeier Kortnum i Stausboel paa sin Hustru Caroline Brodborffs Vegne, Skipper Brodborff i Skive, Kjøbmand Bettenhaus i Ringkjøbing, Smed Nyboe sammesteds paa sin Hustru Pouline Brodborffs Vegne og Enfemadame Gyndhoven i Høstebro, der alle ere Intestatarvinger efter Karen Juulsgaard og have deeltaget i den mod Dispositionen af 20de Januar 1851 for Skifteretten fremsatte Indsigelse, paaanket her for Retten, og i den Anledning indstævnet saavel Skifteforvalteren paa Boets Vegne som de ved den nævnte testamentariske Disposition indsatte Arvinger, der for Skifteretten have paastaet samme opretholdt, idet Titanterne her for Retten principaliter have gjentaget deres for Skifteretten

*) Denne Paasus findes saaledes i Domsacten.

fremsatte Paastrand om, at den nævnte Disposition aldeles tilfidesættes, saa at den paagjældende Halvdeel af Voet deles mellem Karen Juulsgaards Intestat-arvinger i Hensholt til Testamentet af 24de October 1812.

Af de Indsævnte have kun Tolbopperørsefscontrollør Schou i Holslebø, deels paa egne, Hustrues og Børns Vegne, og deels som Mandatarium for Enkemadame Thorup i Skive, dennes Datter Caroline Juliane Thorup i Skive og Enkefrue Preehu i Middelfart, samt Pastor Brandt, forhen i Henne, deels paa egne Vegne og deels som Værge for sin Datter Karen Brandt, givet Møde for Overretten, hvor de procehere til Stadsæstelse af den paaanførte Decision. Spørgsmaalet her for Retten angaaer saaledes alene Gyldigheden af Karen Juulsgaards Disposition af 20de Januar 1851, forsaavidt hun ved samme for det Tilfælde, at hun døde førend Manden, har taget Bestemmelse om Delingen af det halve Vo efter Vegges Død.

Foreløbig bemærkes, at Formodningen ikke kan være for, at afsøde Juulsgaard og Hustru ved Testamentet af 1812 have villet fraskrive den Førstbøende den hver af Ægtefællerne efter den til enhver Tid gjældende Lovgivning tilfommende Ret og Afgang til testamentarisk at disponere over endeel af Voet for det Tilfælde, at de maatte dø uden at efterlade sig Livsarvinger, forsaavidt ellers saadan Ret eller Afgang laader sig forene med den ved Testamentet skete gjensidige Indsættelse af den Længstlevende til uindskrænket Eier af det hele Vo, hvorimod saadant kun vil kunne antages, saafremt og forsaavidt som det utvivlsomt fremgaaer af den i Fællesskab oprettede testamentariske Dispositions Hensholt eller fordrøes af Niemedet med samme. Vel bestemmer nu Testamentet af 24de October 1812, som anført, at den Længstlevende af Ægtefællerne skal være uindskrænket Eier uden Deling af deres hele fælles Vo, endog for det Tilfælde, at den Længstlevende indgaaer nyt Ægteskab, og navnlig skal den Længstlevende være uden Indskrænkning berettiget til at disponere saavel inter vivos som mortis causa over hele Voet, men idet den sig umiddelbart dertil sluttende efterfølgende Bestemmelse desuagtet for det Tilfælde, at den Længstlevende dør ugift og uden at have gjort nogen anden testamentarisk Bestemmelse, laader Halvdelen af Voet tilfalde den Førstbøendes Arvinger, isædedfor at Bestemmelsen om den Længstlevendes uindskrænkede Eiendomsret maatte medføre, at det hele Vo tilfalt den Længstlevendes Arvinger, maa den den Længstlevende tillagte Eiendomsret derved anses at være saaledes modificeret, forsaavidt angaaer Voets ene Halvdeel, der kan anses i det anførte Tilfælde at falde tilbage til den Førstbøende eller dem, der træde i dennes Sted, at Testamentets Bestemmelse om den Længstlevendes Eiendomsret dog ikke skjønes at berettige til at statuere, at Testatorerne have villet fraskrive den Førstbøende al Afgang til for det Tilfælde, at den Længstlevende ikke har benyttet sin uindskrænkede Dispositionsret over det Hele, at disponere ved Testamentet over Voets ene Halvdeel. Det maa dernæst mærkes, at naar det i den Pasus af Testamentet, hvorpaa det her nærmest kommer an, hedder, at Alt tilfalder „vores fælles Arvinger til Deling efter Loven“, da ere deels disse Udtryk i hvert Fald incorrecte, idet Testatorerne netop forudsættes ingen „fælles“ Arvinger at have, deels nævnes deri ikke „Arvinger efter

Loven", idet Ordene „efter Loven" referere sig til „Deling"; men ved „Deling efter Loven" kan være alene sigtet til Boets Deling i to lige Dele. Den paagjældende mindre correct affattede Passus tør saaledes efter de brugte Udtryk neppe ansees at indeholde videre end at det Hele skal deles i to lige Dele til yderligere Fordeling paa loelig Maade mellem hver Ægtefælles, det være sig Intestat- eller Testaments-Arvinger. Men om endog denne Bestemmelse ansees at indeholde en Indsættelse af begge Ægtefællers Intestatarvinger til Arvinger af det fælles Bo, enhvers Arvinger for sin Halvdeel, findes dog denne Arveindsættelse efter Forholdets Bestaanden nærmest at maatte betragtes som en af hver især af Ægtefællerne for sin Halvdeels Bekommende afgiven eenfibig og i Forhold til Arvingerne gjensidelig Villiestiftjendegivelse om, hvorledes der skal forholdes med enhvers Andeel af det fælles Bo, saaledes at der efter de sædvanlige Regler maa tilkomme hver især af Ægtefællerne Naadighed til for sin Andeel af Boet at tage forandrede Bestemmelser, hvis endelige Gyldighed dog skulde beroe paa, at den Længstlevende ikke efter den Førstes Død forandrede dem. At Testamentet af 1812, i hvis Oprettelse Arvingerne ingen Deel havde, og som efter dets udtrykkelige Angivelse blev oprettet af Ægtefællerne af gjensidig Omsorg for hinanden, heller ikke tilfigter at tillægge Intestatarvingerne nogen Arveret, som ikke hver især af Ægtefællerne for sine Arvingers Bekommende skulde kunne tilbagekalde, maa derhos saameget mere antages, som det sees, at der i hvert Fald ikke har været tænkt paa at sikkre den Førstafdødes Arvinger nogenformhelt Arveret, idet den Længstlevende ved at gifte sig eller blot ved at træffe testamentarisk Disposition over det Hele ganske kunde ubelufte dem fra Arv, men det vilde have Forholdets Natur aldeles imod sig, om den Førstafdødes Intestatarvinger, medens de ingenformhelt Ret havde ligeoverfor den Længstlevende, skulde have saadan Ret ligeoverfor den Førstafdøde selv, fra hvem de netop uledebe deres Afgang til at arve, og som netop langt mindre end den Længstlevende kunde formodes at ville uden Føie tilfidesætte dem.

Ligesom det herefter ikke kunde være af Hensyn til Intestatarvingerne, at Testatorerne skulde have villet betage den Førstafdøde al Afgang til at disponere testamentarisk over Boets ene Halvdeel, saaledes kunde dette heller ikke være motiveret ved Hensynet til eller Omsorgen for den Længstlevende, idet dennes frie Naadighed over det hele Bo i ingen Henseende indskrænkes ved den den Førstafdøde forbeholdte Ret, naar det dog, som Testamentet af 1812 hjemler, aldeles beroer paa den Længstlevende, hvorvidt denne vil respectere den Førstafdødes Villiestiftjendegivelse eller vil give forandrede Bestemmelser, hvorved den ophæves eller indskrænkes; meget mere er en saadan betinget Afgang for begge Ægtefæller til hver især at kunne træffe testamentarisk Disposition over det Halve af Boet for det Tilfælde, at den Paagjældende skulde døe først, netop ganske stemmende med den gjensidige Omsorg for hinanden, af hvilken Testamentets Oprettelse er udgaaet. Det eneste, som Hensynet til den den Længstlevende tillagte frie Dispositionsret over det Hele fordrer, er formentlig, at den Længstlevende ikke forslætlig affjæres fra at kunne forandre eller tilfidesætte den Førstafdødes testamentariske Disposition, nemlig derved, at denne holdes skjult for den

Længstlevende, og vel er nu in casu den omtviste Disposition af 1851 ikke formelig meddeelt Juulsgaard eller en for ham i den Anledning beffikket Tilsynsværge, men saadant findes at maatte blive uden Betydning, da der paa Grund af Juulsgaards Sindstilstand, der efter Sagens Oplysninger maa antages vedblivende at have sat ham ud af Stand til at træffe Bestemmelse om Boet, ikke efter Dispositionens Oprettelse eller navnlig efter Madame Juulsgaards Død kunde være Tale om, at han skulde kunne eller ville forandre Dispositionen, saa at hennes formelige Meddelelse til ham vilde være en tom Formalitet, og isvrigt blev Dispositionens Tilværelse strax efter Madame Juulsgaards Død (vide Notarialforretningen af 24de Juni 1852) bekjendt for de Mænd, der vare indsatte til at bestyre Boet for ham og nærmest vare at betragte som hans Værger. Den Omstændighed, at den Længstlevende saaledes var og forblev sindssvag, skjønes heller ikke at have kunnet gjøre den Forstafsbedes Stilling ringere eller betage Madame Juulsgaard Afdgangen til at udøve en Ret, som under almindelige Forhold tilkom hende; den af hende trufne Disposition fik vel derved en større Betydning end om Juulsgaard ikke havde været ube af Stand til at forandre den, idet den blev definitiv, men saadant maa i Forhold til hende betragtes som noget tilfældigt og maa blive uden Indflydelse, idet om ogsaa Juulsgaard ikke havde været sindssvag, anden Sygdom, hans kort efter paafølgende Død eller andre tilfældige Omstændigheder ligeaafuldt kunde have hindret ham i at træffe forandrede Bestemmelser, uden at slige Tilfældigheder efter Forholdets Natur skjønes at kunne komme i Betragtning til Skade for den anden Egtfælle.

Ibet der efter det Foranførte findes at mangle Føie til at antage, at afbøde Madame Juulsgaard skulde have været uberettiget til i Medfør af Forordningen af 21de Mai 1845 § 21 at disponere over sin Andeel af det fælles Bo for det Tilfælde, at hun døde først og hendes efterlevende Mand ikke traf en anden Bestemmelse, vil Eitanernes Paastand om, at Dispositionen af 20de Jannar 1851 aldeles skulde tilfidesættes, ikke kunne tages til Følge. Og vel have de subsidiairt for Overretten paaستاet, at bemelte Disposition hendes ugyldig, forsaavidt Madame Juulsgaard har disponeret over mere end $\frac{2}{3}$ af hendes Halvdeel af Boet, hvilken Paastand er støttet paa, at hun efter Forordningen af 21de Mai 1845 § 21, cfr. § 15, var uberettiget til at disponere over den ene Trediedeel, der derfor formenes ifølge Testamentet af 1812 at maatte tilfalde hendes Intestatarvinger; men da der ved Testamentet af 1812 maa anses med fælles Samtykke at være givet den Længstlevende en anden Ret istedetfor den i Forordningen af 21de Mai 1845 § 15 hjemlede Arveret efter den førstafdøde Egtfælle, og derhos denne Arveret alene er indstiftet til Fordeel for den Længstlevende, til hvem Eitanerne ikke staae i noget Arvesforhold, vil heller ikke denne subsidiaire Paastand kunne gives Medhold, hvorimod efter de Indførtes Paastand den paaankede Decision vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Sagens Omstændigheder være at høve. Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at den den 9de Februar 1856 under Skiftet fremlagte Tingsvidneact ikke sees at

være udfærdiget paa stempet Papir; isvrigt har det til Sagen hørende stempede Papir her for Ketten været brugt“.

Mandagen den 2den April.

Nr. 115.

Justitsraad Bunghen

contra

Hans Jørgen Christensen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Løsgænger.

Nanders Kjøbstads Eyrarets Dom af 11te Novbr. 1859: „Arrestanten Hans Jørgen Christensen bør hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid og udrede alle af hans Arrest og Action lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Levekhusen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Bredstrup, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 23de Januar 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Holm og Kühnel, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paafjendelse og i Henhold til de under denne Deel af Sagen i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bunghen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Hans Jørgen Christensen for Tyveri, Betleri og Løsgænger.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort at han den 29de September f. A. har tilvendt sig et Kammeraad Borup tilhørende, til 8 Rdl. vurderet Uhr, der hang paa Væggen i et uafslaaet Værelse i en Gaard i Nanders, hvor Tiltalte efter sin Forklaring havde indfundet sig for at betle. Uhret, hvoraf Tiltalte endnu var i Besiddelse da han den 6te October blev anholdt, og som det efter hans Forklaring var hans Hensigt at beholde til eget Brug, er udleveret Bestjaalne.

Tiltalte er 4 Gange tidligere straffet for Tyveri, senest ifølge Høiesteretsdom af 14de April 1851 med Tugthuusarbejde i 8 Aar, og ved hans Løsladelse

efter at have udsaaet denne Straf blev der under 19de April f. A. til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer givet ham Tilhold ikkandt Andet om at staae sig fast Arbeide og lovligt Erhverv, samt ugentlig at melde sig ved Protocollen, hvorhos der — da Tiltalte agtede at reise til Sjælland for at tage Tjeneste — den 27de April til den nævnte Protocol blev givet ham Tilhold om at melde sig sammesteds, naar han atter maatte vende tilbage til Staden. Efter sin Ankomst til Sjælland havde Tiltalte derpaa først fast Tjeneste paa 2 forskjellige Steder, men forlod den sidste af disse Tjenester uden Tilladelse, og han har erkjendt, at han ikke senere har havt fast Tjeneste, men opholdt sig først i Aarhus i 14 Dage og derefter i Randers i omtrent 3 Uger, og ernæret sig ved tilfældigt Arbeide, naar han kunde faae saadant, men forøvrigt ved Betleri, uden at han dog har kunnet opgive, paa hvilke Steder han har betlet. Ligesom Tiltalte imidlertid ikke ved dette sit Forhold har overtraadt det ham senere givne Polititilhold af 27de April f. A., saaledes findes han i alt Fald saameget mindre at kunne idømmes Straf for ikke at have efterkommet Forfritterne i Tilholdet af 19de April, som dette Tilhold nærmest maa antages alene at have sigtet til Tiltaltes Ophold i Kjøbenhavns Jurisdiction, og det ei heller, da Tiltalte med Kjøbenhavns Polities Tilladelse forlod denne By, blev ved Meddelelsen af det nye Tilhold af 27de April tilkjendegivet ham, at det ældre Tilhold af 19de April fremdeles for nogen Deel skulde vedblive at være gjældende, naar Tiltalte tog Ophold i andre Jurisdictioner. Som Følge heraf og da hans Forklaring om, at han, forsaavidt han ikke har havt fast Tjeneste, har ernæret sig ved tilfældigt Arbeide, forsaavidt det har været at erholde, ikke skjønes at kunne forkastet, ligesom det og kun er et kortere Tidsrum, at han har været uden fast Tjeneste, findes der ikke aldeles tilstrækkelig Grund til at dømme Tiltalte for Løsgængeri, hvorimod han, der, som berørt, tidligere er straffet for 4de Gang begaaet Tyveri, for det ovenomhandlede Tyveri vil være at ansee for denne Forbrydelse 5te Gang begaaet efter Forordningen af 11te April 1840 § 17 med Lugthuusarbeide paa Livstid, hvorved den Straf vil afserberes, som Tiltalte har forskyldt for det af ham vedgaaede Betleri.

Da Underrettsdommen har fastsat samme Straf og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den være at stadfæste“.

Nr. 122.

Advocat Liebe

contra

Niels Johan Frederik Pedersen (Defensor Salicath),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Møens Herreds Extrarets Dom af 25de August 1859: „Tiltalte, Gaardmand Niels Johan Frederik Pedersen af Østermarke, bør henlægges i Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage. Tiltalte

udreder de af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Fick, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Gad, 4 Rdl. At efterkommes under Udskærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Decbr. 1859: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne Meyer og Simonsen, betaler Tiltalte, Gaardmand Niels Johan Frederik Pedersen af Østermarke, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udskærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Møens Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Gaardmand Niels Johan Frederik Pedersen af Østermarke for bedrageligt Forhold, og ere de factiske Omstændigheder efter Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

I Anledning af at Tiltaltes Moder havde erklæret sig villig til at frasige sig Fæstet paa sin under Nordfeld Gods iæstehavende Gaard til Fordeel for Tiltalte, for at denne derefter af Godseieren kunde erholde Gaarden overdragen til Eiendom, blev der i Begyndelsen af April Maaned f. A. indgaaet en skriftlig Forening mellem Tiltalte og hans 4 Søstrende — 2 gifte Søstre og 2 umyndige Brødre — ved hvilken Tiltalte forpligtede sig til for Gaardens Overdragelse til ham at udrede en Erstatning til bemeldte sine Søstrende, hvilken Erstatning maa antages at have bestaaet i, at den ældste Søster og Broder skulde overlades hver 2 Ldr. Land af Gaardens Forde mod en billig Godtgjørelse til Tiltalte, og at der til de 2 andre Søstrende af Tiltalte contant skulde udbetales ialt 400 Rdl.

Efterat Tiltaltes Moder derpaa i Begyndelsen af Mai Maaned f. A. havde frasagt sig Fæstet, og det om Foreningen oprettede Document, der alt tidligere var underskrevet af Tiltalte og de andre Vedkommende, var blevet forsynet med Underskrift af Bitterlighedsvidner, blev Documentet overgivet den Ene af Tiltaltes Svogre, Huusmand eller Indsibber Rasmus Hansen, til Opbeva-

ring. Hos denne indfaadt nu Tiltalte sig nogle faa Dage efter, og idet han spurgte, om der i Documentet indeholdtes Noget om, at den anden af hans Svogre skulde have en Ko, hvilket af Rasmus Hansen blev benægtet, forlangte han at faae Documentet at see, hvorefter Rasmus Hansen leverede ham Documentet, idet han paabiste ham — Tiltalte — hvor Bestemmelserne, vedrørende den anden Svoger, stode; men efterat have faaet Documentet ihaende, rev Tiltalte det i Rasmus Hansens og dennes Hustrues Paasyn istykker, hvorefter Tiltalte, efter Rasmus Hansens Forklaring, gif ud i Kjøkkenet og kastede Stumperne af Documentet i en Bilæggerovn, hvori der var Ild; hvorefter Tiltalte ikke vil kunne erindre, om han har kastet Stumperne i Ovnen, eller hvor han ellers har gjort af dem. Imidlertid lyffedes det Rasmus Hansen at redde 5 Stumper af Documentet, der ere fremlagte under Sagen.

Efterat Tiltaltes Søbdfende derpaa havde indfaadt ham for Forligelses-commissionen, nægtede Tiltalte her — efter hvad han har vedgaaet og som ogsaa stemmer med hans Svogres Forklaring — saavel at skylde sine Søbdfende Noget som at have indgaaet den ommeldte Forening eller iturevet den, hvorefter hans Søbdfende ved Møens Herredsret lode optage et Tingsvidne for at godtgjøre, at Tiltalte havde forpligtet sig til at udrede den ovennævnte Erstatning til dem, og gavede under dette Tingsvidne fremkomne Oplysninger Anledning til, at der blev anstillet criminel Undersøgelse i Sagen.

Følgelig bemærkes, at Tiltalte, forinden Dommen i nærværende Sag blev affagt ved Underretten, ved et med sine Søbdfende indgaaet Forlig har forpligtet sig til at udbetale dem et Beløb af 1,150 Rdl., hvormed Søbdfendene have erklæret sig fyldestgjorte for deres Forbring efter den ovennævnte Forening.

Tiltalte har nu vel paastaet, at det ikke var hans Hensigt med at iturive Documentet at ledrage sine Søbdfende for hvad der ved Foreningen var dem tilfagt, og at hans senere Nægtelse i Forligelses-commissionen og i Retten — hvorved maa være sigtet til Tingsvidnet, under hvilket Tiltalte ved sin Sagsfører lod Vidnernes Forklaringer om at han havde indgaaet Foreningen modsigende som urigtig — af at skylde dem Noget var fremlaadt ved Frygten for den Straf, han maatte have forskyldt for sin ovennævnte Handling.

Men selv om det antages, at Tiltalte, naanset Documentets Tilintetgjørelse, senere af egen Drift kunde have villet fyldestgjøre sine Søbdfende for deres Forbring efter Foreningen, hvorved bemærkes, at det, efter hvad der er oplyst under et efter Overrettens Kjendelse optaget nyt Forhør, vel maa antages, at Tiltalte, efterat have iturevet Foreningen, en Dag i sit Hjem har lovet ovennævnte Rasmus Hansen og en af Tiltaltes Brødre, at de, naar Liden kom, skulde faae, hvad der efter Foreningen kunde tilkomme dem, men at Tiltalte derimod, efter hvad han selv har vedgaaet, nægtede at give Rasmus Hansen noget Beviis herfor, kan dette dog ikke fritage Tiltalte for at ansees som den, der ved Tilintetgjørelsen af Documentet svigagtigen har tilfagt at berøve sine Søbdfende Midlet til at gjøre deres lovlige Forbring paa ham gjældende, idet Tiltalte efter sin egen Forklaring iturev Documentet, for dermed at tilintetgjøre

det skriftlige Beviis for sine Sødsfendes Fordringer, hvilket Beviis han ønskede tilintetgjort, deels for at han ikke skulde kunne tvinges til at betale det ved Foreningen tilsigtede contante Pengebets, der ved Foreningen var forfalden til Udbetaling, naar Tiltalte havde faaet Kjøbecontract paa Gaarden, forinden han saa sig istand dertil, deels fordi det ved Kjøbecontracten om Gaarden var bleven ham forbudt at fraskille Jord fra den, og han saaledes ikke saa sig istand til at opfylde Bestemmelsen herom i Foreningen og han forglæves vil have tilbudt at tilsvare et passende Bets i Penge istedetfor Jord, hvilket dog, efter hvad der er oplyst under det nye Forhør, maa antages at have indskrænket sig til, at Tiltalte, men uden dog at gjøre noget Tilbud herom, har spurgt Rasmus Hansen om, hvad han vilde have i Erstatning for Jorden.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 13de Januar 1829 og ikke tidligere findes at have været tiltalt eller straffet, ved den indbankede Dom er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 42, cfr. § 1, og findes Straffen passende bestemt til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Da Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste".

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indbankede Dommens Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der søffe Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalste Boghandling (F. Hægel). — Trykt hos J. H. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 7.

Den 27de April.

1860.

Første ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 11te April.

Nr. 15. Forhenværende Gaardmand af Sonderlongelse, nu Selveier-
huusmand i Englsballe paa Langeland, **Steffen Hansen Clausen**
(Advocat Brock)

contra

Gaardmand **Christen Jacob Christensen** af Pudselykke paa Langeland
(Advocat Liebe),

betræffende Spørgsmaalet, om Indstævnte er forpligtet til, i Henhold til
en fremlagt Kjøbecontract af 17de April 1854 om 3 Tonder Land af
Torderne til den Indstævnte tilhørende Gaard i Pudselykke, hvilken Kjøbe-
contract af den oprindelige Kjøber, Smedker Hans Kasimusen, er trans-
porteret til Citanten, til denne at overdrage bemeldte Tordlod m. m.

Langelands Herredstings Dom af 16de Mai 1857: „Naar Ind-
stævnte, Gaardmand i Pudselykke Christen Jacob Christensen, efter lovlig
Stævning til sit Værneting, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige
Forkyndelse med sin corporlige Sed bekræfter, at han ikke har indgaaet
den i Contracten af 17de April 1854 indeholdte Handel om en Tord-
lod, eller annodet sin Son om at underskrive hans Navn paa samme,
vor han for Citanten, Gaardsfæster af Sonderlongelse, Steffen Hansen
Clausens Tiltale i denne Sag fri at være, men drifter han sig ikke til
saadan Sed at aflægge, vor han under en daglig Mulet af 1 Rdl. til
Sveridborg Amts Fattigkæsse imod Udbetalingen af 600 Rdl. være
pligtig til at sætte Citanten i Besiddelse af en Tordlod, stor 3 Tonder
Land geometrisk Maal, som er beliggende i den nordlige Ende af den

saakaldte Skov af den ham tilhørende Gaard i Pudselykke, og som grændser i den vestlige Side til Gaardmand Hans Larsens, i den nordlige Side til Niels Lollesgaards, i den østlige til Mikkel Hansens og i den sydlige til Indstævntes egne Torder, med bred og farbar Wei til Landeveien, samt efter passeret Udskjning til ham udfede frit Skjode, men forøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Udferd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt den under Sagen fremlagte Contract af 17de April 1854 ikke er skreven paa lovbefalet Stempel-papir".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den August 1858: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Indstævnte, Gaardmand Christen Jacob Christensen af Pudselykke, naar han ei troster sig til at aflægge den ham paalagte Eed, tillige bør efter uvillige inden Retten udmelde Mænds Skjon tilsvare Citanten, forhenværende Fæstegaardmand i Sønderlongelse, nu Selveierhuusmand i Fuglsbølle, Steffen Hansen Clausen, Erstatning for Uffavn af det i Sagen omhandlede Jordstykke i Tidsrummet fra December Termin 1854, indtil Overlevering af saame finder Sted. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Dphskninger ei ville kunne tillægges nogen afgjørende Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Under nærværende i 1ste Instants inden Langelands Herredsting den 16de Mai s. A. paaktjendte Sag har Citanten, forhenværende Fæstegaardmand i Sønderlongelse, nu Selveierhuusmand i Fuglsbølle Steffen Hansen Clausen, under Paakeraabelse af en til ham fra Snekker Hans Rasmussen transporteret Contract, hvorefter Indstævnte, Gaardmand Christen Jacob Christensen af Pudselykke, den 17de April 1854 har forpligtet sig deels til imod en Kjøbesum af 600 Rdl., der skulde erlægges i 11te December Termin s. A., at overbrage bemelte Rasmussen en Jordblov,

for 3 Tønder Land geometrisk Maal, i den nordlige Ende af den saakalte „Stov“ af den ham tilhørende Gaard i Pudselykke, der mod Vest grændser til Gaardmand Hans Larsens, mod Nord til Niels Vollesgaard's Jord, i Øst til Mittel Hansens og i Syd til Indstævntes egen Løb, samt til alle Tider at holde fuldkommen bred og farbar Wei fra Landeveien til Parcelen, deels til at betale Rasmusen Indkjøbsprisen for nogle denne tilhørende, men til Indstævnte overladte Bygningsmaterialier, søgt bemeldte Indstævnte til under en daglig Mulct at sætte Citanten, imod Udbetaling af Kjøbesummen, i Besiddelse af den nævnte Jordlob med en fri og farbar Wei derfra til Landeveien af 6 Alens Brede foruden Veigrøft til begge Sider, og til ham at udstede frit og udehæftet Skjøde, dernæst at udrede efter uvillige Mænds Skjon Erstatning for den Skade, som er resulteret deraf, at Kjøberen ikke i rette Tid er sat i Besiddelse af Jordlobben, samt endelig til at erlægge den angivne Indkjøbspriis for de ommeldte Byningsmaterialier med 160 Rdl. og lovlige Renter fra Forligsklagens Dato, den 21de August 1855, indtil Betaling skeer.

Efterat denne Sag, hvorunder Indstævnte, idet han benægtede nogenstunde at have sluttet Handel med Hans Rasmusen om de nævnte 3 Tønder Land eller at have underskrevet den angivne Contract, eller bemyndiget sin Søn til at underskrive den, procederede til Frisindelse, ved Herredstingets Dom var afgjort derhen, at Indstævnte, naar han edeligen bekræftede disse Benægtelser, frisandtes, hvorimod han, hvis han ei dristede sig til at aflægge saadan Eed, kjendtes pligtig under en daglig Mulct af 1 Rdl. til Svendborg Amts Fattigkasse, imod Udbetaling af 600 Rdl., at sætte Citanten i Besiddelse af den ommeldte Jordlob med bred og farbar Wei til Landeveien samt efter passeret Udslytning til ham udstede frit Skjøde, men isørigt tillagdes Frisindelse for Citantens Liktale, hvorhos Processens Omkostninger ophævedes, har Citanten efter Stævning af 29de October f. A. bragt Sagen ind for Overretten. Her har han principaliter inhæreret sin Paastand i 1ste Instants, in subsidium paastaet Sagen gjort afhængig af, at den ovennævnte Eedent af Contracten quæstionis Suedler Hans Rasmusen edeligen bekræfter, at Contracten er indgaaet med Indstævnte og med hans Samtykke underskrevet af hans Søn Christen Hansen, — og aldeles subsidiairt paastaet Indstævnte tilpligtet at betale sig Sagens Omkostninger for begge Netter, hvorimod Indstævnte har procederet til Underretsdømmens Stadsstelse med Tillæg af Søgsmaalets Omkostninger for Overretten.

Basis for Søgsmaalet er den ommeldte Contract af 17de April 1854, der, uden at være forsynet med nogen Paategning til Bitterlighed, findes underskrevet med Indstævntes og den ovennævnte Hans Rasmusens Navne. Da Indstævnte imidlertid, som allerede anført, har benægtet at have underskrevet Contracten eller at have, — saaledes som det fra Citantens Side er assereret —, bemyndiget sin Søn Christen Hansen til at underskrive den paa hans Vegne, ligesom han og har benægtet nogenstunde at have sluttet Handel med Hans Rasmusen om den nævnte Jordlob, eller at have afføbt denne Bygningsmaterialier, har Citanten søgt ved Vidnesforfæl at godtgjøre Contractens Vgthed og Gyldig-

heb, og han har under det i dette Siemed optagne Tingsvidne fremskillet deels Indstævntes nysnævnte Søn, der imidlertid vægrede sig ved at afgive Forklaring paa Grund af dette sit Forhold til Indstævnte, deels Veibetjent Rasmussen, som har forklaret ved sin Nærværelse under Contractens Oprettelse at have erfaret, at Contracten efter Indstævntes udtrykkelige Anmodning, og efterat den 2de Gange var opløst for Indstævnte, blev underskreven af Sønnen med Faderens Navn. Ligeledes er det under et af Citanten, efterat Sagen var indbragt for Overretten, isølge dertil erhvervet Bevilling foranstaltet Tingsvidne forklaret af Pigen Marie Kirstine Hansen, at hun engang har hørt Indstævntes Søn spørge Snekker Hans Rasmussen, om ikke Handelen om Jorden kunde gaae overstyr, og af det tidligere afhørte Vidne, Veibetjent Rasmussen, at saavel Indstævnte som dennes Søn har, efter Contractens Oprettelse, talt til ham om Handelen, uden at han dog nu kan mindes Ordene, hvis Mening han imidlertid opfattede saaledes, at de vel anerkjendte Handelen, men at de vilde søge at undgaae dens Fuldbyrkelse, hvorhos det endelig af Gaardsfæsterne Bjerg og Krøyer er bevundet, at de i sin Tid paa Snekker Rasmussens Vegne have været hos Indstævnte og tilbudt denne Kjøbesummen for den oftnævnte Jordlob, hvortil han imidlertid skal have svaret, at han ikke vidste, at nogen Handel var indgaaet, og at han ei vilde modtage Pengene.

Ligesom der ved de ovenfor refererede Vidneforklaringer er fremkommet om ikke fuldt Beviis, saa dog en særdeles høi Grad af Formodning for, at den omhandlede Contract virkelig af Indstævnte er indgaaet og med hans Samtykke underskreven, saaledes maa den fra hans Side under Sagen subsidiairt fremsatte Indsigelse, at, om Contracten end kunde statueres indgaaet, var den dog bleven misligholdt, idet Kjøbesummen ingenfinde var tilbudt, ansees ved de angivne Vidnesbyrd i Forbindelse med hans herom afgivne Erklæring ligefrem modbeviist.

Som Følge af Ovenstaaende maa det billiges, at Frisindelse ved Overretten kun er tillagt Indstævnte, hvis han maatte bryde sig til edeligen at bekræfte den af ham gjorte Benægtelse af Contractens Indgaaelse, thi, forsaavidt Citanten her for Retten subsidiairt har paastaet Sagens Udvalb gjort afhængigt af Cedenten, Snekker Hans Rasmussens Eed, kan denne Paastand, mod hvilken Indstævnte har protesteret, ikke efter Sagens Stilling gives Medhold, og ligesaa lidt kan den fra Citantens Side gjorte Forbring paa, at den i Contracten ommeldte Bei til Parcellden skulde udlægges med en Brede af 6 Alen foruden Veigrøst til begge Sider, tages til Følge, da Saadant ei er hjemset i Contracten quæstionis. Derimod findes, forsaavidt Indstævnte ei aflægger den ham paa-lagte Eed, Citantens Paastand om Erstatning for Afsvan af Jorden efter uvillige Mænds Skjøn at maatte billiges, efterat det, som anført, nu er godtgjort, at Kjøbesummen i sin Tid er tilbudt Indstævnte, saaledes at terminus a quo for Afsvanet bestemmes at være December Termin 1854, og indtil Jorden overdrages ham. Hvad de i Contracten omhandlede Bygningsmaterialier angaaer, vil der ikke med Hensyn til disse kunne paalægges Indstævnte nogen Forpligtelse,

da det ikke imod hans Benægtelse af Citanten er godtgjort, at Indkjøbsprisen har været det paastævnte Beløb af 160 Rdl.

I det Underrettsdommen derfor vil være at stadfæste, dog saaledes at Indstævnte, hvis han ikke aflægger den ommeldte Eed, tillige bliver pligtig efter uvillige Mænds Stjøn at tilsvare Citanten Erstatning for Afslavn af Forben i det ovenansførte Tidrum, ville Søgsmaalets Omkostninger herfor Retten efter Omstændighederne være at ophæve.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har her ved Retten rigtigheden været forbrugt“.

Torsdagen den 12te April.

Nr. 128.

Advocat Broch

contra

Hans Jørgen Larsen, (Defensor Liebe),

der tiltales for Opsætighed og fornærmeligt Forhold mod Politimesterens Fuldmægtig samt for at have græsset Kreaturer paa Landeveien.

Muckadell Birks Extrarets Dom af 7de Decbr. 1859: „Tiltalte, Huusmand Hans Jørgen Larsen, bor til Svendborg Amts Fattigkæse at bøde 10 Rdl. samt derhos at udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Johnsen, 4 Rdl., og til Defensor, Commissionair Larsen, 3 Rdl. Den idømte Mulct at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Februar 1860: „Tiltalte, Huusmand Hans Jørgen Larsen af Sallinge, bor, forsaavidt han sigtes for Opsætighed og fornærmeligt Forhold mod Politimesterens Fuldmægtig, for Justitiens men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor og Defensor ved Underretten med de ved Underrettsdommen bestemte Beløb, og til Actor og Defensor her ved Retten, Procuratorerne d'Anchamp og Bahneberg, med 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

Da den Forseelse, hvori Tiltalte er sigtet for at have gjort sig skyldig ved at lade sin Ko græse paa en offentlig Wei, ei efter Lovgivningen kan medføre en Straf, som er objectum appellabile for Høiesteret, vil Sagen forsaavidt være at afvise. Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Forfaavidt Tiltalte er sigtet for at have ladet sin Ko græsse paa en offentlig Wei, afvises Sagen. Tøvrigt bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advocaterne Brock og Liebe tillægges i Salarium for Hoiesteret hver 10 Rdl., som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende fra Grevskabet Muckadells Wixs Extraret hertil indankede Sag tiltales Huusmand Hans Jørgen Larsen af Sallinge for Opsætsighed og fornærmeligt Forhold imod Politimesterens Fuldmægtig, Examinatus juris Kramer. da denne indfandt sig hos Tiltalte i Anledning af, at han havde ladet sin Ko græsse paa Landeveien og i Grøften ved samme, hvilket sidste Forhold ligeledes er indbefattet under Actionen.

Men da en Politimesters Fuldmægtig ikke som saadan, men kun, naar han ifølge enten en almindelig, *cf.* Placaten af 25de Juli 1820, eller en speciel Constitution i sin Principals Forsald udfører offentlige Forretninger, har Krav paa den juridiske Hellighed, der ifølge Lovgivningen tilkommer den, der enten ifølge et ham af Kongen betroet Embede eller efter et ham af Dvirgheden overdraget Kald udfører en offentlig Forretning, *cf.* Forordningen af 4de October 1833 § 16, og Fuldmægtig Kramer, hvis almindelige Constitution kun lyder paa, at han i sin Principals Forsald ved andre Embedsforretninger maa udføre Fogeds-, Auctions- og Notarialforretninger, ikke havde nogen speciel Constitution til at fungere ved den omhandlede Leilighed paa sin Principals Vegne, saa maa det heraf blive Følgen, at Tiltalte, forsaavidt han sigtes for Opsætsighed og fornærmeligt Forhold imod Fuldmægtig Kramer, bliver at frifinde for Justitiens Tiltale. Forsaavidt Actionen dernæst omfatter det Forhold af Tiltalte, at han har ladet sin Ko græsse paa Landeveien og i Grøften ved samme, bemærkes det, at Koen ikke var tvoret, men gik løs, samt at den ei heller blev optagen. Som Følge heraf skjønnes ingen af Bestemmelserne i Forordningen af 13de December 1793 § 85 at være anvendelig i nærværende Tilfælde, og Tiltalte vil saaledes under denne Deel af Sagen blive at frifinde for Actors Tiltale.

Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor og Defensor ved Underretten med de ved Underretsdommen bestemte Beløb, og til Actor og Defensor her ved Retten med 5 Rdl. til hver, blive efter Sagens Udvalg at afholde af det Offentlige.

Fredagen den 13de April.

Nr. 121.

Advocat Brod
contra**Hans Moldt** eller **Hans Christian Moldt**, **Rasmus Nielsen** og
Niels Gotfredsen eller **Niels Wilhelm Carsten Gotfredsen**,
(Defensor Liebenberg),

der tiltales, Nr. 1 for Betleri og Bedrageri samt Falst og Nr. 2 og 3 for Meddeelagtighed i disse Forbrydelser.

Norre og en Deel af Sønder Herreds Etravets Dom af 8de August 1859: „Arrestanten Hans Moldt, eller som han ogsaa kaldes, Hans Christian Moldt, bor hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. De Tiltalte, Murer Rasmus Nielsen og Arbeidsmand Niels Carsten Wilhelm Gotfredsen, bor hensejtes i Fængsel paa Vand og Brod, hver i 2 Gange 5 Dage. Saa bor og Arrestanten tilsvare samtlige Sagens Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Lunoe, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Hansou, 4 Rdl., dog saaledes, at de Tiltalte in solidum med Arrestanten deeltage enhver med en Sjettedeel i Udredelsen af disse Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 27de Decbr. 1859: „Tiltalte Hans Moldt, eller Hans Christian Moldt, bor hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. De Tiltalte Rasmus Nielsen og Niels Wilhelm Carsten Gotfredsen bor hensejtes i Fængsel paa Vand og Brod, hver i 2 Gange 5 Dage. Samtlige Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten, 10 Rdl. til den Forste og 8 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Holm, 12 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Moldt, hvorhos de Tiltalte Nielsen og Gotfredsen in solidum med ham deraf hver tilsvare $\frac{1}{6}$ Deel. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Høiesteret til Paafjendelse, og i Genhold til de i den indaafede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, hvorved kun bemærkes, at der, forsaauidt de Tiltalte sigtes for Betleri eller Meddeelagtighed heri, nu bliver at tage Hensyn til Loven af 3die Marts d. A. § 3, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staande. Advocat Brock og Etatsraad Liebenberg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., som udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Hans eller Hans Christian Molbt for Betleri, Bedrageri samt Falsk, og Rasmus Nielsen samt Niels Carsten Vilhelmsen eller Niels Vilhelm Carsten Gotsfredsen for Meddeeltighed heri.

Efter Tiltalte Molbts Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger seilede han i Begyndelsen af October Maaned f. A. med Skipper Birch og Skibstømmermann Berg fra sit Hjem i Sønderborg til Aalborg, hvor de nævnte Mænd i Forening vilde forhandle en Ladning Frugt, hvormed Tiltalte skulde være dem behjælpelig mod en accorderet Betaling, paa hvilken han ved Afreisen og underveis modtog Forskud. Efter Ankomsten til Aalborg blev Tiltalte efter egen Anmodning sendt til Nørresundby med Frugt til Forhandling, og samme Aften kom han tilbage og afleverede circa 7 Rdl. for solgt Frugt; næste Morgen gif han atter med et Parti Frugt, men kom drukken hjem om Aftenen, hvorfor Skipper Birch irettesatte ham, og Morgenen derefter gif han atter ud for at handle, men vendte nu ikke mere tilbage til Skibet og gjorde ingen Afregning med Frugtens Ciere. Efter disses Forklaring kom Tiltalte til at skylde dem circa 8 Rdl., men efter Tiltaltes Forklaring er det Høieste, som han kan være bleven dem skyldig, 6 Rdl. 1 Mk. 8 f., idet han til Forhandling havde modtaget Frugt for høist 18 Rdl. 4 Mk. 8 f. og derpaa havde betalt 12 Rdl. 3 Mk. Han forlod forøvrigt efter sin Forklaring ikke Skibet i bedragerisk Hensigt, men forbi han, som Følge af at han ved Udsalg af Frugten i smaae Quantiteter tabte paa Maalet, ikke kunde tilsvare, hvad han skulde, og vidste, at der i den Anledning ventede ham Ubehageligheder, naar han kom tilbage til Skibet, og han tænkte derhos, at han altid kunde afgjøre, hvad han var bleven dem skyldig, naar han kom tilbage til sit Hjem. Idet der efter Sagens Omstændigheder ikke skjønnes at være tilfrækkelig Høie til at forkaste dette Tiltaltes Opgivende, og da derhos Frugtens fornævnte Ciere have erklæret, at de ikke fordre Tiltalte straffet for hans Forhold imod dem, vil han, om end denne Deel af Sagen efter den sfete Indstævning anses at foreligge Overretten til Paakjendelse, ikke i saa Henseende være at idømme nogen Straf.

Fra Aalborg begav Tiltalte Molbt sig efter sin Forklaring over Høbro til Randers, og under sit Ophold her i et Par Dage fattede han det Forsæt at indsamle Penge ved Collect under det urigtige Foregivende, at han havde lidt Skibbrud, og i dette Diemed henvendte han sig efter Anviisning af en Person,

som havde ledsaget ham paa Reisen fra Aalborg, til en Skriver N. Mulvad i Randers, der efter Tiltaltes Begjæring opstaaet et Bønnskrift for ham, som Tiltalte underkrev, og som indeholdt, at Tiltalte, der den 7de October var afgaaet med en Ladning Frugt fra Søby til Frederikshavn, var forliift om Aftenen mellem 7 og 8, og ikke havde faaet det Allermindste rebbet, at han i Sønderborg havde Kone og 4 Børn og nu ved at miste sin Jagt, som var totalt forliift, saae sig nødsjaget til at anmode retsindige og veltænkende Menneſter om at forunde sig Hjælp. Documentet blev efter Tiltaltes Forlangende dateret „Frederikshavn den 10de October 1858“, skjøndt det efter hans Forklaring affattedes senere end denne Dato, og navnlig ikke tidligere end den 14de October, og Mulvad har, skjøndt han formener, at Documentet blev dateret fra den Dag, da det affattedes, dog ikke turdet benægte Tiltaltes Forklaring, idet han har erkjendt, at det er rimeligt, at Datum blev valgt saaledes, at det kunde være sandsynligt, at det virkelig var skrevet i Frederikshavn. Tiltalte begav sig nu over Aarhus til Ebeltoft, hvor han ankom om Aftenen den 17de October, og Dagen efter traf han i sidstnævnte By Fjister Munk, hvem han efter sin Forklaring tidligere kjendte, og som nu paa hans Anmodning samtykkede i mod Betaling at ledsage ham omkring paa Landet for at indsamle Penge. Forinden Indsamlingen begyndte, gav Tiltalte imidlertid det af Mulvad affattede Document deels Paategningen „Attesteres P. Petersen“, hvorved han tænkte at skaffe Bønnskriftet mere Tiltro til Fordeel for det Diemed, hvori han agtede at benytte det, men uden at han ved Navnet P. Petersen vil have sigtet til nogen bestemt Person, og deels Paategningen „C. Kool 3 Rdl.“, idet han ved Navnet „C. Kool“ sigtede til en Consul ved Navn Kall, som, efter hvad Tiltalte i Ebeltoft havde erfaret, skulde boe i Frederikshavn, og ved Tilføielsen 3 Rdl. vilde han vække den Forestilling, at bemeldte Mand havde givet ham et Bidrag af denne Størrelse. De to følgende Dage ledsagede Munk derefter Tiltalte om i Landsognene, hvor Sidstnævnte indsamlede Gaver ved at forevise Bønnskriftet, og da Munk nu ikke længere vilde ledsage Tiltalte, opfordrede Munk, da de den 21de October vare komne til Boeslund, hvor Tiltalte Niasmus Nielsen boede, denne Sidste til at ledsage Tiltalte videre. Tiltalte Niasmus Nielsen, der efter sin Forklaring dengang ingen Tvivl havde om, at Tiltalte Mødt jo virkelig, saaledes som han angav, var forliift, samtykkede heri mod en daglig Betaling af 3 Mk. foruden Kost og Logis, og efter Tiltalte Mødts Begjæring skrev han derpaa en Afskrift af det fornævnte Bønnskrift, hvis Context affattedes eenslydende med det af Mulvad oprindeligt skrevne Bønnskrift, men derimod blev efter Mødts Forlangende Ordet „underdanig“ over Mødts Underkrift samt Ordene „Attesteres P. Petersen“ udeladte, fordi en Proprietair, hvem Mødt, medens han ledsagedes af Munk, havde anmodet om Bidrag, havde opholdt sig over disse Ord, hvorhos der oven over Navnet „C. Kool“ tilføiedes „Kunsul“, og derover „Attesteres“, hvilket efter Mødts Forklaring skete, for at det kunde see ud, som om Consul Kall havde attesteret Indholdet, og endelig blev der paa Afskriften ved Navnet „C. Kool“ sat 5 Rdl. istedetfor at der, som anført, paa det oprindelige stod 3 Rdl. Efter Tiltalte Mødts Forklaring blev Afskriften taget, for at han kunde have flere Exemplarer, naar det ene blev fuldt af Navne,

idet han nemlig anmode de Bidragydende om at tegne deres Navne paa Bønskriftet; da bemeldte Affkrift toges, var der med Blyant paaført det oprindelige af Mulvad skrevne Bønskrift 4 Navne med vedføjede Bidrag, af hvilke Navne efter Molbts Forklaring kun 1 var ægte, og deraf bleve de 3 af Molbt selv overførte paa Affkriften, idet han dog forandrede det ved det ægte Navn teguede Bidrag fra 1 Rbl. til 2 Rbl.; Affkriften blev derhos ikke givet Udseende af at være en Gjenpart, idet Molbt paa Rasmus Nielsens Spørgsmaal, om der ikke skulde skrives „Copi“ derover, svarede, at det ikke behøvedes, da han, hvis Nogen tvivlede om Rigtigheden, havde Originalen, hvilken han for Rasmus Nielsen foregav at være skreven af Consulen eller paa dennes Contoir, og af Consulen at være underskreven med hans Navn. De følgende Dage, navnlig den 22de, 23de, 25 og 26de October vandrede de 2 Tilstalte derefter om paa Landet, hvor Molbt indsamlede Bidrag; den 26de October om Aftenen kom de til Grenaa, og Dagen derefter gik de atter først paa Landet, men da Molbt samme Dags Eftermiddag yttrede, at det var godt, om der var et Segl under Kalls Navn, for at man deraf kunde overbevise sig om Navnets Ægthed, gik de i Forening til en Gjortler i Grenaa, hos hvem Molbt bestilte et Signet med Bogstaverne „C. K.“, hvilket Rasmus Nielsen afhentede, efter hans Forklaring enten samme eller den følgende Dag, og betalte med 2 Mk., som Molbt dertil havde leveret ham, ligesom han ved samme Leilighed købte en Stang Lø, ligeledes for Penge, som Molbt dertil havde medgivet ham. Samme Dag, som dette skete, lod Molbt endvidere Rasmus Nielsen købe Papir til et nyt Exemplar af Bønskriftet, hvilket Molbt paa Grund af, at det af Rasmus Nielsen tidligere skrevne Exemplar næsten var fuldt, derpaa lod Sidstnævnte skrive overensstemmende med den tidligere Affkrift, og Molbt forsynede derpaa i Rasmus Nielsens Overværelse begge de af denne skrevne Exemplarer, men derimod ikke det oprindelige af Mulvad skrevne Bønskrift, der betragtedes som kaseret og nu blev opbevaret af Rasmus Nielsen, med Aftryk af Signetet under Kalls Navn. Efterat de 2 Tilstalte derpaa endnu den 29de October i det fornævnte Sted havde været omkring paa Landet, navnlig i Nørre Herred, hvor Molbt udgav Rasmus Nielsen for sin Styrmand, bleve de sidstnævnte Dags Aften i Grenaa antrufne af Politiet, der havde faaet Kundskab om deres Omvandring, og da de nu affordredes deres Legitimationspapirer, afleverede Molbt det af Rasmus Nielsen først skrevne Exemplar af Bønskriftet, men da denne Legitimation ikke fandtes fyldestgjørende, og da de Tilstalte derfor skulde bringes paa Politikammeret, udsøb Molbt, hvorimod Rasmus Nielsen anholdtes, og i hans Brevtasse fandtes derefter det oprindelige af Mulvad skrevne Bønskrift.

Molbt begav sig derpaa over Aarhus og Horsens til Veile, hvor han ankom den 1ste November, og hvorfra han, ledsaget af en Person, som han traf der, i et Par Dage paa Landet indsamlede Bidrag under Forevisning af det af Rasmus Nielsen sidst skrevne Exemplar. Den 4de November gik han til Fredericia, men kom den 9de November igjen tilbage til Veile, og vandrede derpaa atter under Ledsagelse om i Landdistriktet i flere Dage og indsamlede Bidrag, idet han dog efter sin Forklaring kun fik faa Penge ind i Veileegnen. Han reiste

berpaa over Kolbing og Middelfart til Odense, hvor han maa antages at være ankommen i December Maaned, og da han her, efter et Par Dages Ophold, traf Tilstalte Godtfredsen, hvem han isorveien kjendte, anmodede han denne om at følge sig om paa Landet for at indsamle Gaver, idet han foregav at være forliift. Da Tilstalte Godtfredsen efter sin Forklaring troede dette Foregivende, samtykkede han i imod Betaling at følge Molbt omkring i det angivne Siemod, og da Sidstnævnte beklagede sig over, at hans Papirer vare fulde, idet nemlig det af Rasmus Nielsen sidst skrevne Exemplar nu var opslidt, gav Tilstalte Godtfredsen ham Anvisning paa en, nu afdød Commissionair Mader i Odense. Efter Tilstalte Molbts Forklaring var han da i Forening med Godtfredsen 2 Gange hos Mader; den første Gang leverede han Mader det ubrugelige Bønstrift, idet han bemærkede, at det nok ikke var saa rigtigt fillet, hvortil Mader svarede, at han skulde skrive det bedre, og saaledes, at Molbt kunde være fornøjet dermed, og Mader udsærdigede da med nogen Forandring i Indholdet et Exemplar, som Molbt senere afhentede og betalte med 1 Mk., hvorpaa han tilintetgjorde det fornævnte ubrugelige; den anden Gang var efter Molbts Forklaring saa Dage, før han den 16de Januar d. A. blev anholdt i Odense, og han bestilte da 2 Exemplarer hos Mader, hvilke denne derefter affattede eenslydende med det, han tidligere havde skrevet, men som nu var opslidt, og hvilke Molbt selv senere afhentede og betalte med 2 Mk. eller 24 Sk.; alle disse tre Exemplarer bleve i Godtfredsens Bolig og i hans Overværelse af Molbt forsynede med Aftryk af Signetet. Efter Godtfredsens Forklaring var denne kun eengang med Molbt hos Mader, og Sidstnævnte skrev da efter de af Molbt medbragte Papirer 1 Exemplar og begyndte paa et andet, og da Godtfredsen, der imidlertid gik bort, atter kom tilbage, vare begge Exemplarer færdige, og de bleve derefter i hans Bolig og i hans Overværelse forsynede med det ommeldte Segl. Godtfredsen har imidlertid tillige forklaret, at Mader formeentlig har skrevet ialt 4 Exemplarer for Molbt, og at han har seet Molbt forsynes 3 Documenter, som han paa eengang havde i sin Tegnebog med Segl, nemlig engang de 2 Exemplarer, og en anden Gang det ene. Efter Begges Forklaringer fulgte Godtfredsen i circa 14 Dage Molbt om paa Landet for at indsamle Penge, hvorefter han forlod ham i Faaborg, da hans Broder advarede ham mod at følges med Molbt, eftersom dennes Papirer neppe vare ægte; men da Molbt, efterat han i Faaborg havde faaet en anden Person til at følge sig om et Par Dage, hvorved han navnlig kom til Svendborg og Laasinge, atter kom tilbage til Odense, fulgte Godtfredsen ham igen om paa Landet efter sin egen Forklaring i 3, men efter Molbts Forklaring i 8 Dage, indtil Molbt, som anført, anholdtes i Odense den 16de Januar d. A. Tilstalte Molbt har under Forhøret afleveret et af de af Mader affattede Exemplarer af Bønstriftet, der ligesom de to andre ifølge det Foransførte tilstedekomne Exemplarer er dateret „Fredrikshavn den 10de October 1858“, hvorefter det er forskjelligt fra begge disse heri, at det ikke er underskrevet af Tilstalte Molbt, men gaaer ud paa en Anmodning fra „undertegnede Consulat“ om at understøtte Molbt, og er underskrevet „Attesteres C. Kool Kunsol“ samt har Paategningen „For Skipper S. Chr. Molbt af Sønderborg“.

Ifølge Tiltalte Molbts Forklaring har han i Kjøbstæderne kun betlet hos 2 Mænd, og paa Landet har han paa et Par enkelte Undtagelser nær holdt sig til Bønderne, da han antog, at disse som mindre oplyste ikke saa let vilde gennemsfue Bedrageriet, og efter hans Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger har han selv forestaaet Indsamlingen og ført Ordet under denne, og hans Bedfagere have ikke altid været inde med ham de Esteder, hvor han betlede. Det hele Beløb, han har indsamlet, udgjør efter hans Forklaring 60—70 Rdl., hvilke han vil have forbrugt efterhaanden som de indkom, og de enkelte Bidrag vare efter hans Udsagn i Usmindelighed under 1 Mk., især i Fyen, medens ikke Faa i Omegnen af Greenaa gave 1 Mk., Enkelte endog derover, og de 2 Mænd, hos hvem han betlede i Kjøbstæderne, uden at han dog foreviste Bønnskiftet, i alt Falst ikke for den ene af dem, gave ham hver 1 Rdl. Af de 3 under Sagen tilsebekomne Exemplarer af Bønnskiftet er, som forment, det af Mulvad forfattede paategnet med 4 Navne, hvoraf, som anført, dog kun eet efter Tiltaltes Erklæring er ægte, det af Tiltalte Rasmus Nielsen skrevne, som Tiltalte Molbt afleverede til Politiet i Greenaa, er paategnet circa 140 Navne med vedføjede Bidrag, for Størstedelen fra 1—3 Mk., og ialt til et Beløb af circa 50 Rdl., hvorimod det af Mader skrevne, som Tiltalte Molbt har afleveret under Forhøret, ingen lignende Paategning har.

Tiltalte Molbt, der er født i 1813, er forskellige Gange straffet i Hertugbømmet Slesvig, og er navnlig efter den daværende slesvigiske Over-Criminalrets Reskript af 5te October 1847 idømt 2 Aars Tugthuusarbejde for 3die Gang begaaet Tyveri; ved Aabenraas Magistrats Dom af 29de Juli 1853 er han anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage for Bedrageri, og ved den slesvigiske Appellationsrets Dom af 21de November 1855 med samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage for egenraadigt og misligt Forhold i Henseende til betroet Gods; under 12te Mai 1853 er han derhos her i Kongeriget anseet efter Forordningen af 21de August 1829 § 4 og efter Forordningen af 11te April 1840 § 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage for at have indsamlet Pengebidrag under det falske Foregivende, at han havde mistet sit Fartøi, og under Forevisning af et Bønnskift, som han havde ladet forsyne med en falsk Attest, og for sit ovennævnte Forhold vil han saaledes nu være at ansee deels efter Forordningen af 21de August 1829 § 4, cfr. § 5, for anden Gang begaaet Betleri og deels, idet den ovennævnte slesvigiske Straffedom af 5te October 1847 maa tillægges lige Virkning med en i Kongeriget assagt Dom for 2den Gang begaaet Tyveri, efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, cfr. § 62, 2det Membrum § 68 og § 79, som for 3die Gang begaaet Tyveri, og findes Straffen efter Sagens Omstændigheder i det Hele passende at kunne bestemmes til 5 Aars Forbedringshuusarbejde.

Tiltalte Rasmus Nielsen nærede efter sin Forklaring oprindelig saameget mindre nogen Tvivl om Rigtigheden af Molbts Foregivende om at være forliift, som denne fortalte ham Enkelthederne ved Eklibrubet og tillige erklærede, at det ham til Afstrifning forelagte Bønnskift var skrevet paa Consulens Contoir i Frederikshavn; da Molbt imidlertid, efterat de, som det efter de Tiltaltes For-

Klaringer maa antages, den 27de October s. A. vare komne ind i Nørre-Herred, hvor Rasmus Nielsen var ukjendt, udgav Sidstnævnte for sin Styrmand, sit denne, efter sin Forklaring, i de sidste Dage af deres Omvandring, altsaa den 28de og 29de October, Mistanke om, at Molbts Foregivende om at have lidt Skibbrud var urigtigt, og fra samme Tid havde han ogsaa Mistanke om, at det ikke havde sin Rigtighed med Molbts Papirer, navnlig det Bønnskrift, som foregaves at være skrevet paa Consulens Contoir, men nogen positiv Kundskab om, at Molbts Foregivende var urigtigt, vil han dog, efter sin Forklaring, ikke have havt, idet Molbt navnlig svarede bekræftende paa hans Spørgsmaal, om det forholdt sig rigtigt. Bestillingen af Signetet den 27de October gav, efter hans Forklaring, ikke hans Mistanke videre Røring, idet han ikke dengang havde noget tydeligt Begreb om det Urigtige i Signetets Afbenyttelse, hvorved han har bemærket, at han er en simpel og ukyndig Mand, der aldrig før har været med i saadant Noget. Den hos ham opstaaende Tvivl havde tilføje, at han erklærede, at han ikke længere vilde følge med Molbt, og dette var, efter hans Forklaring, Grunden til, at de om Aftenen den 29de October kom til Greenaa. Efter hans Formening har Tilstalte Molbt under hans Lebsfagelse indsamlet circa 30 Rbl., og af det betingede Beberlag for hans Uleilighed med at vise Molbt om har han kun modtaget 5 Mk.

Vel skjønnes nu Tilstalte Rasmus Nielsen, der ikke tidligere har været tiltalt, ikke ligesæm at kunne ansees for Falsk eller Deelagtighed deri for sit Forhold ved at anbringe Ordene „Attesteres Kunnsuld C. Kool“ — hvorved det heller ikke er oplyst, at han har vidst, at der sigtedes til nogen bestemt Person — under de to Afskrifter, som han ifølge det Ovenangførte har taget af det ham forelagte Bønnskrift, idet det ei kan ansees tilstrækkeligt oplyst, at nogen af disse Afskrifter og navnlig heller ikke den sidst udsjærbigede er taget, efterat der var opstaaet bestemt Mistanke hos ham om, at det ham forelagte Document var falsk, men han findes dog saavel herved, som ved at yde Molbt Medhjælp til Betleri i Henhold til Documentet, som han paa den anførte Maade havde deeltaget i at frembringe, og ved derhos endog tilbeels at yde Molbt denne Understøttelse paa en Tid, da han havde en bestemt Mistanke om, at Molbts Foregivende og Papirer vare urigtige, at have gjort sig skyldig saavel i Meddeeltighed i Betleri, som i et misligt Forhold, der maa paadrage ham en arbitrair Straf efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum, cit. § 68, og findes hans Straf passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tilstalte Gotfredsen har vel, som foranført, udsagt, at han troede, at Molbts Foregivende om at være forliift, var sandfærdigt, men han har dog tillige forklaret, at han, da Mader omskrev Bønnskriftet, — ved hvilken Leilighed han erindrer, at Mader omtalte, at nogle Ord i det ham foreviste Bønnskrift ikke vare rigtige, men uden at han nøiagtigt husker, hvilke disse Ord vare, eller kender den Forandring, der i den Anledning blev gjort i Indholdet, — og da Molbt desuden ikke turde gaae paa Gaden om Dagen, fattede Mistanke om, at der var noget derunder, eller at Sagen ikke var i Orden, idet han dog endnu troede, at Molbt havde faaet det første Bønnskrift af Consul Kall, eller at han

dog først havde faaet en Anbefaling af denne. Uagtet den hos ham jaalebes opstaaede Mistanke, gif han dog omkring med Molbt mod en Betaling af 4 Mk. daglig foruden Kost og Logis, efter hans Forklaring, fordi han havde saa ringe Fortjeneste. Med Hensyn til Signetet har Tiltalte Gotfredsen forklaret, at Molbt ikke omtalte, hvor han havde faaet det fra, men kun ytrede, da Seglene i Gotfredsens Overværelse paatryktes de af Maber affattede Bønfrister, at det var til Gavn for ham, at Signetet var blevet slukket, da han nu saa nemt kunde sætte det under Afkrifterne, men efter Gotfredsens Forklaring kunde han nok begribe, at det ikke var Consul Kalls Signet, ligesom han vidste, at de Papirer, hvorpaa Molbt tiggede, ikke vare underskrevne af Consul Kall. Grunden til, at han, som ovenanført, efter først i Faaborg paa Grund af sin Broders Advarsel at have forladt Molbt, paany fulgte denne omkring, da han igjen kom til Densse, var efter hans Forklaring, at Molbt senere gav ham 1 Mk. mere om Dagen. Ved den Næbhjælp, som Tiltalte Gotfredsen ifølge det Ovenanførte, uagtet den hos ham tilstebeværende Mistanke, har ydet Tiltalte Molbt under dennes Betleri samt ved at give Tiltalte Molbt Anvisning paa en Person til i det ovenomhandlede Niemed at tage Afkrifter af et Document som han efter sin Forklaring maatte antage at være frembragt paa mislig Maade, maa Tiltalte Gotfredsen, der i Aaret 1847 for ulovlig Omgang med Pittegods er ansæet med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Dage, ligeledes ansæes at have gjort sig skyldig deels i Meddeel. agtigthed i Betleri, deels i et misligt Forhold, der maa paadrage ham en arbitrair Straf efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum, cfr. § 68, og hans Straf findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Samtliges Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten, 10 Rdl. til den Første og 8 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensor for Overretten, 12 Rdl. til hver, ville være at udrede af Tiltalte Molbt, hvorhos de Tiltalte Nielsen og Gotfredsen in solidum med ham deraf bør tilsvare hver $\frac{1}{6}$ Deel“.

Nr. 132.

Advocat Brock

contra

Jens Peter Jensen, (Defensor Bunden),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Eyrarets Dom af 31te December 1859: „Arrestanten Jens Peter Jensen bør hensesættes til Tugthuussarbejde i 8 Aar. Han tilsvare derhos alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Jensen, 5 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad Ostenfeldt, 4 Rdl. Alt efterkommes under Adferd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 12te Februar 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Jensen for Tyveri.

Arrestanten har tidligere gjentagne Gange været straffet, senest isølge Dronninglund Herredstings Dom af 5te November 1855 for 3die Gang begaaet Tyveri med 4 Aars Forbedringshuusarbejde. Efterat have udstaaet denne Straf blev han den 15de November sidstleden løsladt af Straffeanstalten og med Transportpas affendt til Kjør Herreds Contoir i Norre-Sundby, men underveis fik han af en Bevogter, hvem han gav 1 Rdl., Tilladelse til at fortsætte Reisen paa egen Haand, og da han ankom til Aalborg, forblev han i denne By. Efter her at have gjort Bekjendtskab med Anders Anderjen Branth og Matten mellem den 5te og 6te December at have overnattet i Branth's Kammer samt den 6te December at have hjulpet ham med Tørvefjorsjel m. m., gif Arrestanten sidstnævnte Dag om Aftenen, efterat have nydt endeel Brændeviin og derved, efter sin Forklaring, at være bleven til en vis Grad ksjænklet, men dog ikke anderledes end at han vel vidste, hvad han gjorde, ind i Branth's Kammer, hvor han, da hans egen Frakke var ham for tynd og kold, satte sig i Besiddelse af en Branth tilhørende Kalmuksfrakke, af Værdi 3 Rdl., som han isørte sig, ligesom han og tog en Filtehat, af Værdi 24 Sk., som han havde havt tillaaens under Tørvefjorsjelen, og som han fandt varmere end sin egen Silkehat, og endelig tog han en til 2 Mk. vurderet Pibe, som var stoppet med Tobak, og hvoraf han vilde ryge, hvorefter han, efter sin Paastand, lagde en anden af Bestjaalne savnet Pibe, af Værdi 8 Mk., som han havde havt tillaaens, fra sig paa Bordet. Med Branth's fornævnte Frakke, Hat og Pibe forlod Arrestanten derpaa Kammeret, efterladende sin egen Frakke og Hat, af Værdi 1 Rdl. 24 Sk., idet det var hans Mening, at Branth skulde beholde disse, medens Arrestanten havde ifinde selv at beholde Branth's ommeldte Effecter, hvormed han den næste Dag vilde gaae over Fjorden, men forinden han fik dette iværksat, blev han anholdt som mistænkt af Branth for Tyveriet, og fandtes da endnu i Besiddelse af det Stjaalne, der er tilbageleveret til Eieren.

Da Arrestanten saaledes har gjort sig skyldig i Tyveri, og han, som anført, tidligere har været straffet for denne Forbrydelse 3die Gang begaaet, maa

det billiges, at han ved den paaanførte Underretsbdom nu er anseet for 4de Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 16, og den valgte Straf, 8 Aars Tugthuussarbejde, findes efter Sagens Omstændigheder passende, hvorfor bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil blive at stadfæste“.

Nr. 101.

Statsraad Salicath

contra

Anders eller **Andreas Therkildsen**, (Defensor Brock),

der tiltales for voldeligt Forhold.

Ebeltoft Kjøbstads Extrarets Dom af 30te Septbr. 1859: „Arrestanten Anders eller Andreas Therkildsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, saa og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Seidelin, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Kolding, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 30te Decbr. 1859: „Arrestanten Anders eller Andreas Therkildsen bør behandles overeensstemmende med den ovenanførte kongelige Resolution af 17de Juni 1846. Saa betaler han og Actionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser, og dernæst i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Kühnel, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stående. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser søjge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Doms Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 Ø. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretair.

N° 8.

Den 5te Mai.

1860.

Første ordinaire Session.

Fredagen den 13de April.

Nr. 101.

Statsraad Salicath

contra

Anders eller Andreas Therkildsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Anders eller Andreas Therkildsen, der, efter ved Høiesterets Dom af 20de Marts 1839 at være for 3die Gang begaaet Tyveri idømt offentlig Arbejde paa Livstid, ifølge kongelig Resolution af 17de Juni 1846 blev løsladt, blandt Andet paa Vilkaar, at han, saafremt han maatte gjøre sig skyldig i en Forbrydelse, der ikke medfører større Straf, uden videre Dom igjen vilde blive indsat til Fængningsarbejde paa Livstid, hvorefter han tre Gange har været tiltalt deels for Tyveri og deels for Løsgængeri, uden dog at blive idømt Straf, — tiltales under nærværende Sag for voldeligt Forhold mod Fattiglem Albertus.

Sidsnævnte har i denne Henseende forklaret, at da han Søndagen den 17de Juli d. A. om Aftenen i en noget beskjænktil Tilstand kom hjem i sit Logis i Fattighuset i Gøbeltoft, hvor Arrestanten, der deelte Værelse med ham, var tilstede, opstod der et Skjænderi imellem dem, under hvilket Albertus blev hidsig og blandt Andet brugte Ordet „Lugthuuscandidat“ mod Arrestanten, som derpaa fremtog en spids Kniv og løb hen mod Albertus med de Ord, at dersom han nu ikke holdt sin Kjæft, jog han Kniven ind i hans Liv, hvorefter han strax stak Albertus Kniven ind under Diet, og medens Albertus nu søgte at vriske Kniven fra ham, tilføiede Arrestanten ham endnu et Par mindre Saar paa forskjellige Steder i Hovedet.

Ifølge en Erklæring fra vedkommende Districtslæge af 2den August næstefter var der bibragt Albertus et Saar omtrent i Midten af Panden, eet paa kinden under det venstre Øie og eet oven i Hovedet, hvilke Saar alle vare af ringe Omfang, omtrent af en halv Tommes Brede og ikke dybt indtrængende,

men tybde paa, at de vare vibragte med et spidst og skarpt Instrument. Iøvrigt gaaer Erklæringen ud paa, at Saarene nu vare lægte og ikke vilde have skadelige Følger for den Paagjældendes Helbredsstilstand. Ligeledes har den Læge, der strax forbandt Albertus, erklæret, at de ham tilspøide Saar havde Udseende af at være vibragte med et skarpt Instrument, idet han iøvrigt har bemærket, at de strax ophørte at bløde efter Paalægningen af noget engelsk Plaster.

To andre Fattiglemmer, der ved den paagjældende Feilighed befandt sig i en tilstødende Stue, have derhos edelig forklaret, at Arrestanten under Ordstriden med Albertus — og idet han, efter det ene Vidnes Forklaring, med en Kniv i Haanden stillede sig i Døren ind til det Værelse, hvor Vidnerne opholdt sig, — raabte til Albertus, at dersom han ikke strax taug stille, skulde han faae Kniven i Rivet, og efterat Døren derpaa var bleven lukket mellem Værelserne, hørte de, at Arrestanten og Albertus sloges i nogle Minutter, hvorpaa Albertus, blodig over hele Ansigtet, kom igjennem deres Værelse og sagde, at Arrestanten vilde have myrdet ham.

Arrestanten har erkjendt, at han ved den omhandlede Feilighed var i Kammeri med Albertus og slog ham i Hovedet, ligesom han ikke har kunnet benægte muligen at have brugt de ovenanførte af Vidnerne omforklærede Dtringer, men han har stadigen benægtet at have brugt Kniven mod Albertus og paa-slaaet, at de Læsioner, Albertus havde i Ansigtet, hidrørte fra, at Arrestanten havde slaaet ham med Haanden og kradsjet ham med Neglene i Ansigtet, hvorhos han iøvrigt har forklaret, at Albertus først gav ham to Slag i Hovedet med knyttet Næve, hvilket Albertus dog paa det Bestemteste har benægtet.

Efter Indholdet af de afgivne Lægeerklæringer i Forbindelse med Sagens øvrige ovenanførte Omstændigheder skjønnes der imidlertid ikke at kunne tages noget Hensyn til Arrestantens Benægtelse af, at de Læsioner, han har erkjendt at have tilføiet Albertus, ere vibragte med en Kniv, og idet Arrestanten saaledes maa anses at have gjort sig skyldig i et Forhold, der efter Bestemmelserne i Forordningen af 4de October 1833 § 3, 2det Membrum, cfr. §§ 4 og 5, vilde egne sig til Straf af Fængsel paa Baud og Brød, vil han ikke kunne undgaae at dømmes til at behandles overensstemmende med den ovenanførte kongelige Resolution af 17de Juni 1846.

Arrestanten vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser, og berunder i Salair til Actor og Defensor for Dverretten 5 Rdl. til hver“.

Nr. 142.

Advocat Liebe
contra**Niels Peter Johnsen**, (Defensor Salicath),

der tiltales for Fornærmelser imod en Vægter.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de Januar 1860: „Tiltalte Niels Peter Johnsen bor straffes med Fængsel paa Baud og Brød i

2 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Proveprocurator Nyegaard og Procurator d'Anchamp, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udskærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Tiltalte Niels Peter Johnsen for Fornærmelser mod en Vægter anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilstaaelse og de forøvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han, der Søndagen den 4de December f. A. om Aftenen Kloften henimod 9 gik igjennem Holmensgade her i Staden og var kommen i Klammeri med en af Gadenes Beboere, har, da den posthavende Vægter Frederik Frederiksen havde opfordret ham til at gaae ud af Gaden og, efterat Tiltalte deels havde undladt at efterkomme denne Opfordring, og deels gjort Modstand imod Vægteren, der vilde føre ham ud, havde givet ham et Par Klap med sin Stof, vendt sig om imod Vægteren og slaaet ham med bagvendt Haand paa Munden, saa at Tænderne kom til at bløde, og der kom et Hul paa Underlæben, uden at dog Slaget har efterladt sig videre Følger. For dette Forhold vil Tiltalte, der er langt over criminel Ravalder og ved Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extra-rets Dom af 23de Juni 1855 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vaub og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu være at domme efter Forordningen af 4de October 1833 § 16, og findes Straffen at kunne bestemmes til lige Fængsel i samme Tid, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sagsførere med 5 Rdl. til hver“.

Mandagen den 16de April.

Nr. 58. Urtekrammer og Fabrikant **M. Andersen** (Statsraad Salicath, efter Ordre),
contra

Sæbefabrikant **Annas P. Kolds** Fallitbo (Advocat Liebe),
betræffende Extradition af en af Citanten til Sæbefabrikant Annas Peter Kold, forinden dennes Bo toges under Skiftebehandling, afstaaet Sæbefabrik m. m.

Landslover. samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommissions Decision af 21de August 1858: „Den ovennævnte af Artekrammer og Fabrikant M. Andersen nedlagte og nu paa hans til Skiftebehandling overgivne Boes Begne i nærværende Bo inhærende Paastand kan ikke gives Medhold.

Høiesterets Dom

I Genhold til de i den indankede Decision anførte Grunde, og med Bemærkning, at de for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger ikke findes at kunne tillægges nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, samt at Citantens subsidiaire Paastande efter deres Indhold, som ei fremsatte for Skiftecommissionen, ikke kunne komme under Høiesterets Paaafsendelse, vil Decisionen være at stadfæste. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Til fjendes for Ret:

Skiftecommissions Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indankede Skiftedecisionens Præmisses lyde saaledes: „Under nærværende Sag maa det antages at være in confesso, at Artekrammer og Fabrikant M. Andersen under 19de October 1854 til Fallenten Annas Peter Kold har overdraget en af Førstnævnte hidtil heri Staden drevne Sæbefabrik og den hele under Firma M. Andersen førte Forretning med samtlige dennes Activa og Passiva, iblandt Andet paa den Betingelse, at Kold skulde betale den paa Firmaet M. Andersen hvilende Gjæld og deriblandt navnlig en til Cand. juris Johannes Bruun, stor 7,500 Rdl., og at Andersen, saafremt denne Betingelse ikke opfyldtes, skulde være berettiget til atter at indtræde i Forretningen, uden at godtgjøre Kold, hvad Udtællinger denne til den Tid havde havt, eller give ham noget Veberlag. Da nu Bruun har affordret Andersen 5,500 Rdl., og det saaledes er givet, at Fallenten ikke har opfyldt Betingelserne for Overdragelsen, saa at Andersens Ret til at tiltræde Forretningen med samtlige sammes Activer maa antages at være indtraadt, har Andersen, eller nu hans til Skiftebehandling overgivne Bo, paaftaaet sig ekstraderet Sæbefabrikten med alt sammes Tilhørende og navnlig samtlige færdige Varer, Materialier, ubestaaende Fordringer o. s. v.; hvorhos han eller nu Curator i hans Bo, da de ommeldte Gjenstande ere realiserede, forinden Andersen havde modtaget Underretning fra Bruun om, at denne paaftod hos ham at have tilgode de ovennævnte 5,500 Rdl., har paaftaaet Boet forlovs udbetalt de ved Realisationen af de nævnte Gjenstande indkomne Betsb. Men da Candidat Bruun har ladet møde under Disputen og tilfjendegivet, hvad han senere personlig har ratificeret, at han frasalder det

Krav, som han isølge den omtalte Fordring maatte have paa M. Andersen, under Forudsætning af, at den Paastand, som paa Andersens eller dennes Boes Begne er fremsat heri Boet, fortsalder og frasalder som en Følge af hans Renuncia-tion, samt da Andersens Bo ikke har tilveiebragt noget Beviis for Rigtigheden af det Afser-tum, der fra det sidstnævnte Boes Side er fremkommet, men som af nærværende Bo er benægtet, at Andersen paa det af Bruun ommeldte Krav har betalt 100 Rdl., hvorfor der ei heller til hiint Afser-tum under nærværende Disput kan tages noget Hensyn, saa vil allerede af denne Grund, og uden at det kan være nødvendigt at undersøge, hvad der ibrigt for at opnaae dette Re-sultat er anført, den paa M. Andersens Boes Begne nedlagte Paastand ikke kunne gives Medhold.

Det attesteres, at det stemplede Papir behørigen har været brugt under Disputen“.

Tirsdagen den 17de April.

Nr. 117.

Statsraad Liebenberg

contra

Niels Peter Larsen eller Niels Petersen eller Pedersen,
(Defensjor Salicath),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kjøbenhavns Amts føndre Virks Extrarets Dom af 26de Novbr. 1859: „Arrestanten Niels Peter Larsen eller Niels Petersen bor hen-sættes til Tugthuusarbeide i syv Aar. Saa bor han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Eltong, 8 Rdl., og til Defensjor, Procurator Bugge, 6 Rdl. I Erstatning udreder han til Huusmand Jens Larsen i Hammer 39 Rdl. 2 Mk., til Huusmand Niels Pedersen i Skalsberg 10 Rdl. 4 Mk., til Huusmand Mads Pedersen Buft i Hovum 4 Rdl. 4 Mk. og til Huusmand Hans Toppesen i Rallensbek 54 Rdl. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Januar 1860: „Arrestanten Niels Peter Larsen eller Niels Pedersen bor hen-sættes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger bor Underretsdommen ved Magt at stande, dog at Erstatningen til Huusmand Jens Larsen bestemmes til 39 Rdl. I Salair til Actor og Defensjor ved Overretten, Procuratorerne Berggreen og Larsen, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. Det idømte Erstatningsbelob at udredes inden 8 Uger efter denne Doms

lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Peter Larsen eller Niels Petersen, der er født den 10de November 1836 og tidligere har været anseet ifølge Ballø Birk's Politirets Dom af 3die Juli 1852 for Væleri med 10 Nottinglag, ifølge Antvorskov Birk's Extrarets Dom af 5te October 1855 for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, § 1 og § 40 med 2 Aars Forbedringshuusarbeide, samt ifølge Høiesterets Dom af 31te August 1858, der stadfæster Viborg Landsoverrets Dom af 28de Juni f. A., for ulovlig Omgang med Gittegods i Henshold til nyseævnte Forordnings § 79, jfr. §§ 58 og 25, som for anden Gang begaaet Hæleri efter § 22 samt for Løsgængereri eller anden Gang begaaet Væleri efter Forordningen af 21de August 1829 § 2, cfr. §§ 4 og 8, med i det Hele 8 Maanedes Forbedringshuusarbeide, — er i nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extraret hertil indankede Sag sat under Tiltale for Tyveri og Falff, og ved hans egen med de forøvrigt i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse er det bevist, at han har gjort sig skyldig i disse Forbrydelser.

Efter at have udstaaet den ham ved Antvorskov Birk's Extraret idømte Straf blev han indlagt paa Ladegaarden, men forlob samme, og begik derefter den 21de November 1857 om Morgenen mellem Kl. 7 og 7 $\frac{1}{2}$ i Nærheden af Bordingborg i det saakaldte „Hammershuus“, hvis Beboere, Huusmand Jens Larsen og Hustru vare fraværende, — hvad dog ikke var Arrestanten bekjendt, — et Tyveri paa den Maade, at han rykkede Yderdøren op, hvilken Dør vel var aflaaaset, men hvis Laas efter hans Forklaring var saa svag, at den sprang op ved det blotte Huf, gik ind i Kjøkkenet og derfra gjennem den aabne Dør ind i Stuen, hvor han opbrød en Kiste, der var tilaaaset, men ei stærkere end at Laaget gik op, da han tog i det med Hænderne, og stjal en Tegnebog med derværende 2 Femrigsbalersbiller samt 14 Specier og omtrent 1 Rdl. i Smaapenge, — saavel som en Pung og en Træstee, hvilke tvende Gjenstande i Forbindelse med Tegnebogen ere vurderede til 2 Mk.

En Deel af de saaledes stjaalne Penge nedgrov han i en Skov ved Hammerby og begav sig atter paa Vandring, under hvilken han allerede i den paafølgende Maaned en Aften omtrent Kl. 7 à 8 begik Tyveri i Wisfenberg Sogn

i Fyen, hvor han aabnede et Bindue i Huusmand Niels Peterjens Huus i Skalsberg, ved enten at overrive eller overskjære det Segsgaarn eller Baand, hvormed Haspen var bunden til Krogen, steg ind af Binduet og stjal af 3 aabenslaaende Kister 8 Rbl. samt en ny Paraplu, et uldent Tørklæde, 2 Halstørklæder og 1 Par Handsker, af hvilke Kosler, der tilsammen ere vurbereede til 4 Rbl. 4 Mk., det til 2 Rbl.s Værdi ansatte ulbne Tørklæde er kommet tilstede og tilbagegivet Eieren.

Endnu i samme Aar stjal Arrestanten paa sin Vandring igjennem Jylland hos Huusmand Mads Pedersen Busk af Honum Mark ved Horsjens, foruden forskellige Papirer, som han tog i den Tanke, at deriblandt kunde være et Rejsepas eller andre Papirer, hvormed han kunde legitimere sig paa Reisen, men som han, da han ved nærmere Efterhyn Intet fandt, han kunde bruge, nedgav i nogen Afstand fra Huset, og hvilke Papirer ere komne tilstede og tilbagegivne den Bestjaafne, — en Tegnebog, et Spil Kort, et Signet, en Pung af Perler, et rødprikket Klæde, en sølvbestaaet Pibe og en Nøggle, tilsammen af Værdi 4 Rbl. 4 Mk.

Strax i Begyndelsen af det følgende Aar blev Arrestanten anholdt i Jylland som mistænkt for under sin forsatte Vandring at have stjaalet et Uhr, og han blev i denne Anledning actioneret for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods samt for Løsgængeri. Denne Sag, under hvilken ingen af de her foran anførte Tyverier opdagedes, blev afgjort ved Højesterets Dom af 31te August 1858, saaledes som ovenfor angivet.

Efterat Arrestanten havde udsaaet den ham ved bemeldte Højesterets Dom ibømte Straf, var han i kort Tid i Tjeneste hos Gaardmand Jørgen Nielsen i Biddinge, af hvem han begjærte et Skudsmaal, og da denne formeente, at Arrestanten ikke behøvede noget Skudsmaal for den korte Tid, Arrestanten havde været i hans Tjeneste, men Arrestanten dog ønskede at kunne fremvise et saadant, skrev han i Jørgen Nielsens Navn, uden dennes Billie og Vidende, et løst Skudsmaal, dateret den 16de August s. A. og af det Indhold, at Arrestanten havde høstet for ham fra 6te til Dato, og i den Tid viist Raskhed og Trostid i ethvert Arbeide, hvorfor Udstederen trygt kunde anbefale ham til Enhver, samt i sin Skudsmaalbog en Paategning saalydende:

Afgaaet fra Kjøbenhavn for paa Landet at søge Tjeneste, hvor han vil.
Kjøbenhavn den 17/8 1859.

Peterjen.

Arrestanten har isvrigt forklaret, at han alene skrev Afgangspaategningen, fordi han havde seet saadanne Paategninger i andre Skudsmaalbøger, samt at han ved Navnet Peterjen ikke havde tænkt sig nogen bestemt Person, navnlig ikke nogen i offentlig Stilling, og at han ikke har foreviist nogen af disse Attester for at erholde Tjeneste eller gjort anden Brug af dem, hvorhos endnu bemærkes, at Gaardmand Nielsen har udsagt, at han ikke har havt noget paa Arrestanten at klage, og ikke vilde have givet Arrestanten noget slet Skudsmaal, om han end ikke vilde have roest ham for Raskhed i ethvert Arbeide, hvilket han ikke med Sandhed vilde kunne have gjort.

Fra Bubbinge havde Arrestanten begivet sig til Skoven ved Hammer, hvor han opgrov de af ham der skjulte Penge. Han vandrede derpaa Nord paa, og gif den 18de August s. A. ind til Huusmand Hans Jeppesen i Ballensbæk for at see Leilighed til at stjæle, og for at staffe sig Vrinde skrev han der og gav til Jeppesens Hustru en Sebbel, understrevet med Navnet C. P. Lodbvigen, og indeholbende en Tilfigelse om at møde paa Birkecontoiret den 20de s. M. hos Gulbmægtig Petersen og at medtage de Papirer, han maatte være i Besiddelse af angaaende hans Huus, hvorefter Arrestanten begav sig til Huusmand Hans Hansen paa Ballensbæk Mark, hos hvem han overnattede, og til hvem han gav en Tilfigelse af omtrentlig samme Indhold, men understrevet med Navnet Petersen.

Ved Bortgangen den paafølgende Morgen fik Hans Hansen en anden Sebbel, understrevet L. C. Petersen, hvori Arrestanten gav ham for Spise og Drikke Anviisning paa 2 Mk., som skulde hæves hos den vagthavende Betjent, og gif Arrestanten nu atter til Jeppesen med en ny Tilfigelse, understreven Petersen, hvorefter Jeppesen ikke selv skulde møde paa Birkecontoiret.

Denne Tilfigelse gav han til Jeppesens Datter i den Hensigt at fjerne hende, og saaledes faae Leilighed til at stjæle; og, da hun var gaaet for at bringe Kæderen den, og Arrestanten havde faaet de andre Børn loffede ud i Haven, saa at han nu var alene i Huset, udtog han af Chatollet, hvis Klap var aaben, 50 Rdl., aabnede et i samme Stue staaende Klædeskab ved Hjælp af Nøglen, der sad i Døren, og stjal 4 Rdl., der laae paa Hylben, ligesom han medtog ved sin Bortgang denne Nøgle, der er vurderet til 4 St., men som er kommet tilstede og tilbagegivet Eieren. Med Hensyn til de omhandlede falske Tilfigelser har Arrestanten bemærket, at han ved Navnene „Petersen“ og „Lodbvigen“ ikke har sigtet til nogen bestemt Person, og end ikke havde været vidende om vedkommende Birkedommers eller hans Contoirpersonales Navne.

Dagen iforveien — den 18de August — havde Arrestanten begaaet 2 Tyverier i Glostrup, nemlig hos Enken Charlotte Klein, hvor han af Kommen i hendes Kjøle, der hang paa Væggen, og hvori han havde ventet at finde Penge, stjal 3 til 1 Mk. vurderede Nøgler, der ere komne tilstede og tilbagegivne Eierinden, og i Glostrup Fattighuus, hvor Arrestanten for Fattiglem Hans Olsen, der var ene tilstede, gav sig Udseende af at være sendt fra Birkecontoiret i Anledning af en Klage fra Lemmerne, idet han optog Hans Olsens Generalia, samt forlangte en Opgivelse af Bohavet i Fattighuset og gav ham Ordre til at gaae ud i Byen for at hente et andet Fattiglem, Erik Nielsen, hvorefter Arrestanten benyttede Hans Olsens Fraværelse til at stjæle dennes Tobakspibe og Erik Nielsens Barbeerkniv, hvorhos han medtog Nøglen til Gadebøren, hvormed han vel i Dieblisset tænkte at kunne staffe sig Udgang til Gjemmer og begaae Tyverier, men som han dog igjen kastede bort. De 3 nævnte Gjenstande, hvoraf Piben og Kniven ere vurderede hver til 1 Mk., ere komne tilstede.

Forsjaavidt Arrestanten under en Brevvevling, som han har ført med og for Forbedringshuusfange i Viborg Tugt- og Forbedringshuus, Jens Larsen, har udgivet sig for at være dennes Fætter, uden at være i Familie med ham, er han

ved Underrettsdommen antaget ikke at have paadraget sig criminelt Ansvar, og efter den Maade, hvorpaa Sagen hertil er indanket, foresligger denne Deel af Sagen ikke til Overrettens Paaafsendelse.

Da de 2de af de Arrestanten under nærværende Sag overbeviste Tyverier, nemlig Tyverierne i Hammer og Skalsberg, maa henføres under Bestemmelsen i Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, er Arrestanten, i Henhold til de ham tidligere overgaaede Domme, rettelig af Underdommeren anset skyldig til Straf for 2den Gang begaaet kvalificeret Tyveri, efter bemeldte Forordnings §§ 13 og 14. Fremdeles bifalbes det, forsaavidt Arrestanten er optraadt som ansat ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Contoir og har afbenyttet de ovennævnte falske Tilfigelser og den falske Anviisning, at det ikke er antaget imod Arrestantens Benægtelse, at han, ved de Navne, hvormed disse af ham selv skrevne Documenter ere undertegnede, har sigtet til nogen bestemt Person, og da Arrestanten, ved sit Foregivende om at gaae i et offentligt Grinde, ikke har havt til Hensigt at udøve nogen Forretning, der skulde have juridisk Virkning, eller at nyde en Rettighed eller Fordeel, hvortil den opdigtede Egenskab gav ham Adkomst, samt med Hensyn til de isinefaldende Mangler og den deraf følgende mindre Farlighed ved de ommeldte falske Documenter, hvoraf derhos Anviisningen angik et (ulæseligt) Betsb, billigis det, at Arrestanten, for det saaledes begaaede Falsk ikke er anset skyldig efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 75 og 60, men kun efter §§ 62 og 68. Ligesom Underdommeren rettelig har anset Arrestanten for det falske Skudsmaal og den falske Paa-tegning i Skudsmaalsbogen efter den citerede Forordnings § 62, hvormed dog maa jevnsføres § 66.

Den Straf, Arrestanten efter det Ovenstaaende og for de 3 førstnævnte Tyveriers Bedkommende med specielt Hensyn til Forordningen af 11te April 1840 § 19, samt i Henhold til Forordningens §§ 78 og 79 og Lovene af 29de December 1850 og 30te November 1857 bliver at idømme, — og som paa Grund af de ham tidligere overgaaede Domme tillige maa tilfjendes ham efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 22 og 25 som for 3die Gang begaaet Hæleri — findes passende at kunne bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbejde. hvorfor Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er fastsat til 7 Aars Lugthuusarbejde i denne Henseende vil være at forandre, medens bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen og Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, bifalbes, i disse Henseender vil blive at stadfæste, dog at Erstatningen til Huusmand Jens Larsen bestemmes til 39 Rdl. Arrestanten vil derhos have at udrede i Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Berggreen og Larsen, 8 Rdl. til hver“.

Nr. 135.

Statsraad Salicath
contra

Jeppe Mortensen, (Defensør Bungen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri, ulovlig Omgang med Hittegods og Løsgængereri.

Nibe Kjøbstads Extrarets Dom af 3die Decbr. 1859: „Arrestanten Jeppe Mortensen af Nibe bor hensættes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Hostrup og Ferslev, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 13de Febr. 1860: „Arrestanten Jeppe Mortensen bor hensættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Forskrifter, og derunder i Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Vel maa Tiltalte anses at have gjort sig skyldig til Straf for Løsgængereri efter Lov af 3die Marts d. A. derved, at han, naaget det ham tidligere givne Tilhold, har forladt Arbeidsanstalten i Nibe, men da det imidlertid, i Henhold til de derfor anførte Grunde maa billiges, at han ved den indankede Dom er ansæet med Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide, som for tredje Gang begaaet Tyveri, vil forstnævnte Straf hermed absorberes, og kan følgende bemeldte Dom stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jeppe Mortensen for Tyveri, Bedrageri, ulovlig Omgang med Hittegods og Løsgængereri.

Efterat Arrestanten havde udstaaet en ham ved Nibe Kjøbstads Politirets Dom af 28de Juni f. A. idømt Straf for 2den Gang begaaet Løsgængereri i Forbindelse med Væfveri, begjærte han sig frivillig fremstillet for Politiprotocollen for at afgive Tilstaaelse om nogle Forbrydelser, som han angav at have begaaet, navnlig i Tidrummet fra den 3die Juni f. A., da han uden Tilladelse forlod Fattigvæsenets Arbeidsanstalt i Nibe, i hvilken han var indsat, indtil den

8de s. M., da han blev anholdt. Arrestanten forklarede derefter for Forhøret, at han en Dag var kommen ned til Maalenge, hvor en af ham nabugiven Skipper laae med sit Fartøi, og at han havde seet Leilighed til fra Kahytten at borttage 1 Pbd. Kaffebonner, som han derefter havde solgt til en Kone i Rustrup for 24 Sk. Bemeldte Kone har ogsaa udsagt, at hun til den angivne Tid har afskøbt Arrestanten 1 Pbd. Kaffebonner, der vare indpakkede i en Pose med omvundet Seglgarn, ligesom naar de kjøbes i Boutikkerne; men derimod maa det antages, at den af Arrestanten nævnte Skipper paa den angivne Tid ikke har ligget med sit Fartøi ved Maalenge, ligesom ogsaa Skipperen har nægtet at være bleven bestjaalen paa den anførte Maade, og efterat dette var blevet Arrestanten foreholdt, har han ogsaa forandret sin Forklaring derhen, at det muligen har været et andet Skib, fra hvis Kahyt han har stjaalet de omhandlede Kaffebonner, og da der derpaa, uagtet anstillede Undersøgelser, heller Intet fremkom til Bestyrkelse heraf, har han tilsidst udsagt, at han heller ikke med Bestemthed kan sige, at hans Forklaring er rigtig, da han i den Tid var reent forstumlet, og at han ikke kan sige, hvorledes han er kommen i Besiddelse af Kaffebonnerne, hvilke han imidlertid har benægtet at have kjøbt for sine egne Penge, saa at han fuldt vel vidste, at han ikke var i lovlig Besiddelse af dem, da han solgte dem, — hvorved endnu bemærkes, at den Kones Forklaring, der havde afskøbt Arrestanten Kaffen, gaar ud paa, at Arrestanten for hende foregav, at han havde fundet den.

Arrestanten forklarede endvidere, at han en Dag, medens han arbejdede hos Muurmester Hans Simonson Bødtger, havde tilvendt sig en paa dennes Loft henliggende gammel Linhane, som han derefter solgte til en Blikkenflager, og Nødtigheden af denne Tilstaaelse er i det Væsentlige bestyret ved Sagens øvrige Oplysninger, idet navnlig Blikkenflageren har erkjendt at have afskøbt Arrestanten en gammel Linhane for 8 Sk., ligesom ogsaa den Bestjaalne, der isørigt har frataltet Krav paa Erstatning, har forklaret, at en saadan, som han i sin Tid havde kjøbt for 1 Mk., og som heilaae paa hans Loft, er ham frakommen.

I samme Forhør forklarede Arrestanten sluttelig, at han selv havde høbet og forbrugt en Dagløn, som han, der var udeleiet af Arbeidshuset, hvori han var indlagt, i afvigte Foraar havde tjent, skjøndt han vidste, at denne Dagløn tilkom Arbeidshuset, men da han ikke for dette Forhold ved Underrettsdommen er funden skyldig til Straf under denne Sag, bliver der ikke for Overretten, til hvilken Sagen alene er indanket efter Arrestantens Begjæring, videre Spørgsmaal om dette Forhold.

Efterat have afgivet de foransførte Tilstaaelser blev Arrestanten den 8de August s. A. paany afleveret til det oftnævnte Arbeidshuus, hvorhos det i Genhold til et ham under 1ste September 1857 givet Positivtilhold, ved hvilket det blandt Andet var blevet ham betydet, at han ved at forlade Arbeidsanstalten uden Fattigvæsenets Tilladelse vilde paadrage sig Straf for Løsgængeri, atter blev ham paalagt ei uden Fattigvæsenets Tilladelse at sjerne sig fra Anstalten. Den 11te October næstefter om Eftermiddagen brød han imidlertid ud af den i

Arbejdshuset værende Arrest, hvori han paa Grund af Drunkenstab var hensat, og opholdt sig derefter paa forskjellige Steder i Ribe, indtil han den 15de s. M. om Morgenen blev anholdt.

Under den paafølgende Underfølgelse maa det endelig ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt bevist, at han en Aften i afsigte October Maaend i Mørkningen har fra en ved en Fabrik i Ribe henstaaende Brændestabel borttaget et til 8 Sk. vurderet Stykke Favnembrænde, der iøvrigt er kommet tilstede under Sagen og udleveret til Cieren, og at han derefter har solgt bemeldte Stykke Favnembrænde for 6 Sk.

Efter det Anførte har Arrestanten saaledes gjort sig skyldig til Straf for Tyveri, hvorimod han efter Omstændighederne ikke findes at kunne straffes for Løsgængeri, idet navnlig hans Forklaring om, at hans Vortgang fra Arbejdshuset var foranlediget ved en ham af Opsynsmanden sammesteds tildeelt corporelig Revselse, ei findes at kunne forkastes, ligesom han i de saa Dage, der hengik forinden hans Paagribelse, ikke sees at have streift om i Landet, men er forbleven i Ribe, hvor han deels ernærede sig af sine opsparede Penge, deels havde Arbejde.

Arrestanten har efter i 1854 at være straffet for betrageligt Forhold med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ifølge Høiesterets Dom af 1ste August 1856 været anset som for 2den Gang begaaet Tyveri med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, ligesom han endvidere i 1858 har været straffet for Løsgængeri med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og i forrige Aar for samme Forseelse 2den Gang begaaet i Forbindelse med Vekleri med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage. Han vil saaledes nu være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, cfr. § 79, som for 3die Gang begaaet Tyveri, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde“.

Nr. 80.

Statsraad Salicath

contra

Moses Levy, (Defensor Bunken),

der tiltales for ikke at have efterkommet et ham af Politiet givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Januar 1859: „Tiltalte Moses Levy bor til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkæse bode 100 Rdl. samt udrede de af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Levinson, med 5 Rdl. til hver. Den idømte Mulet at erlægge inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Dplysninger ei kunne tillægges nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende imod Tiltalte Moses Levy, for ikke at have efterkommet et ham af Politiet givet Tilhold anlagte Sag, er det ved hans med de isvrigt tilveiebragte Dplysninger stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han — efter under 20de August s. A. at have ved Kjøbenhavns Politidirecteurs Protocol erholdt Tilhold om under Strafsansvar at lade Arbeidet med at nedrive den i hans Eiendom Nr. 161 paa Hjørnet af Løngangsstræde og Philosophgangen værende, aldeles salbefærdige Skorsteen paabegynde senest den 23de s. M. og derefter uafbrudt fortsætte, samt at lade en ny Skorsteen opføre efter de gjældende Regler, og efterat dette Tilhold, som Tiltalte havde undladt at efterkomme, under 29de September næstefter paany var indskjærpet ham under lige Ansvar, saaledes at han havde at begynde det nævnte Arbeide den 4de October og uafbrudt fortsætte det — har undladt at efterkomme dette Tilhold, idet han, da han den 18de December s. A. mødte i Retten, endnu intetsomhelst Skridt havde gjort for at udsøre, hvad der i Tilholdet var foreskrevet ham.

Tiltalte, der er langt over criminel Aalder og ikke funden overgaaet nogen tidligere Straffedom, vil saaledes være at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der findes at kunne bestemmes til en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulct af 100 Rdl.“

Onsdagen den 18de April.

Nr. 110.

Justitsraad Bunken
contra

Hans Christensen Dling, (Defensor Brock),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Tidspaansættelse paa sin Gaard i Dling og derved at have tilvendt sig Afsvanzen, samt i Thyveri.

Ofter og Bester Herreders Egtrets Dom af 10de Octbr. 1859: „Arrestanten Hans Christensen Dling bør henfættes til Tugthuusarbeide i 10 Aar, samt udrede i Erstatning til den almindelige Brandforsikring

for Bygninger paa Landet 656 Rdl. og til Brandsassuranceforeningen for rørlige Eiendele i Skads samt Ofcer og Vester Horne Herreder 217 Rdl. 2 Mk., hvorhos han endeligen har at betale alle af hans Anholdelse, Transport og Arrest samt denne Sag og Dommens Fuldblyrdelse lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Nysjunn, og Defensor, Proceprocurator Raastoft, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven".

Biborg Landsøverrets Dom af 19de Decbr. 1859: „Underrettsdommen bor ved Magt at staade, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til otte Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Reckelmann, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at staade. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Hans Christensen Dlling for at have gjort sig skyldig i Uds-paafættelse paa sin Gaard i Dlling og derved at have tilvendt sig Assurance, samt i Tyveri.

Den 4de April 1848 om Morgenen afbrændte en Gaard i Vlle-Dlling, som vel da endnu habdes deels i Eie, deels i Fæste af Arrestantens Moder, Gaardmand Chr. Lauridsens Enke, men som det dog var bestemt, at Arrestanten skulde have Fæste- og Udfomsdocument paa, og som han derfor allerede da havde overtaget. Efter Sagens Oplysninger synes Ilden, — om hvilken Arrestanten først selv gjorde Ansfrig, — at være begyndt paa Loftet, navnlig over Stuehuset, men den omspændte hurtigt alle Gaardens 3 sammenbyggede Lønger, der maa antages alle at være nedbrændte, ligesom ogsaa enkelte Kreaturer og en Deel af Indboet brændte. Vaade Gaardens Bygninger og de rørlige Eiendele vare assurerede, hine for 696 Rdl., disse for 918 Rdl., og i Brandskadeserstatning for Bygningerne blev der udbetalt 656 Rdl. til Godseieren og for Løsbret 217 Rdl. 2 Mk. til Arrestanten eller hans Moder, hvilke Beløb begge maa

antages at være komne Arrestanten tilgode, det første navnlig ved Gjenopførelsen af Bygningerne, der ved denne Leilighed bleve flyttede. Under de i Anledning af Branden i April og Juli 1848 optagne Forhører fremkom ingenjomhelst Oplysning om Ildens Aarsag, og navnlig forklarede Arrestanten, at han ikke vidste, hvor den først opkom, og intet Begreb havde om Anledningen til den, hvorhos han udsagde, at han, da han klæbte sig paa, havde hørt Bragen paa Loftet og da var gaaet ud i Kjøkkenet, hvorfra han havde seet Ilden slaa ned i Køkshuset, samt at hele Taget var i Lue, da han først opdagede den. Under et yderligere Forhør i September 1848 vedblev han vel ogsaa først denne Forklaring uforandret, og yttrede derhos paa given Anledning, at han ikke huskede, om han, da han foranlebiget ved den hørte Bragen gik ud i Kjøkkenet, saae op i Skorfstenen og blev Ilden vaer der, men strax efter forandrede han dette derhen, at han saae, at der var Ild oppe i Skorfstenen, og slog 2 Spande Vand op i den, og denne forandrede Forklaring blev, efter hvad to Deponenter under nærværende Sag have udsagt, foranlebiget ved, at den ene af dem under Forhøret foreholdt ham, at han for Deponenten havde afgivet en fra den først i Forhøret afgivne afvigende Forklaring angaaende Ildbranden; der blev imidlertid dengang intet videre foretaget i den Anledning, og Arrestanten blev paa Grund af Mødsigelserne i hans Forklaringer ikke admitteret til Tedsafslæggelse. Efter hvad Arrestantens Hustru har forklaret, tilstod imidlertid Arrestanten i Slutningen af Marts d. A., som det nærmest maa antages den 28de, under Graad gauffe af sig selv for hende, at han havde selv stukket Ild paa Gaarden, og da der derefter var blevet sendt Bud til nogle Naboer og Slægtninge saavel som til Sognepræsten, maa det antages, at Arrestanten for disse om end ikke directe saa dog indirecte vedkjendte sig sin Tilstaaelse og erklærede sig villig til at gjentage denne for Herredsfogden, til hvem han da den følgende Dag blev ført. Ved et den 30te Marts sidsteled af Herredsfogden i Bølling og Nørre Herreder, til hvilken Jurisdiction Arrestanten nogle Aar efter Branden var flyttet hen, optaget Forhør, afgav Arrestanten derpaa en Tilstaaelse, der stemte med den, han skal have afgivet for sin Kone, og som gik ud paa, at da den paagjældende Gaarbs Bygninger, navnlig Udhusene, vare meget ringe og trængte til at ombygges, men han ikke havde Evne eller vidste Udveie dertil, var den Tanke opjære kommen ham isinde at sætte Ild paa Gaarden og derved erholde dens Assurancefum, men denne Tanke havde han dog hvergang faaet sorjaget; en Morgenstund — som han har sagt, i Februar Maaned — for circa 11 Aar siden, da han lige var kommen op af Sengen, og medens hans Moder, Kone og lille Barn endnu laae, kom imidlertid den samme Tanke pludselig atter paa hann, og det var, som om han skulde udsøre Gjerningen i det Dieblif; uden at tænke videre derover tog han da nogle Svovlstikker, løb gjennem Kofalben ud i Høladen, sprang der op paa Hjalbet og gik derfra ind paa Salshuusloftet, hvor han ved Hjælp af Svovlstikkerne stak Ild i Taget, der strax fængede og tændte Lue, hvorefter han løb samme Vei tilbage og gjorde Ansfrig. Han tilføiede, at han ikke siden den Tid havde havt No, og at hans Samvittighed altid havde opfordret ham til

Tilstaaelse, men at han havde søgt at dulme sin Uro og sit Samvittighedsnag, indtil han nu ikke længere havde kunnet bære samme. Da Arrestanten derefter var bleven transporteret til Herredsfogden i Øster og Vester Herreder under Ribe Amt, under hvilke Lille-Dilling hører, afgav han i et den 5te April d. A. om Formiddagen afsolbt Forhør en Forklaring, der i alt Væsentligt stemmede overeens med den af ham den 30te Marts inden Bølling og Nørre Herreders Politiret afgivne; kun anførte han, at Tanken om Ildpaaføttelsen den paagjældende Morgen allerede var opstaaet, og Forsættet dertil fattet af ham, medens han endnu laae i Sengen, hvori han en Times Tid havde ligget vaagen, i hvilken Tid Tanken derom pludselig paany var opstaaet hos ham, efterat han den nærmeste Tid forud ikke havde bestjæftiget sig med denne Tanke. Men da Arrestanten samme Dags Eftermiddag paany blev stillet for Forhør, nægtede han at afgive Forklaring, og da der i hans Ord var noget forstyrret og usammenhængende, og hans øvrige Adfærd var besynderlig, blev Forhøret udsat, og ligesom han derefter under de i April Maaned optagne Forhør ikke altid svarede rigtigt paa forelagte Spørgsmaal og ikke vilde kunne erindre, hvad han tidligere havde forklaret, saaledes udsagde han i et Forhør den 4de Mai, at han vel nu var fuldkommen vel, men at han fra den 24de og 25de Marts, da han var til Marked i Barde og Svirebe, indtil for faa Dage siden havde været heelt forstumlet i Hovedet, og at han ikke var sig bevidst eller nærmere kunde erindre, hvad der i hele denne Tid var foregaaet med ham, og navnlig ikke kunde erindre de af ham afgivne forskellige Tilstaaelser, og idet han under alle de paafølgende Forhør er vedbleven denne Paastand, har han derhos vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i Ildpaaføttelse.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indante Dommes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der søske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 9.

Den 11te Mai.

1860.

Første ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 18de April.

Nr. 110.

Justitsraad Bunghen

contra

Hans Christensen Dilling (see forrige Nr.).

Det er nu vel oplyst, at Arrestanten, der i lang Tid har været hengivet til Sviir, i Foraaret 1858 leed af Drankergalskab, dog ikke i nogen høi Grad, og det maa antages, at han, ganske kort Tid før han tilstod Gjervingen i sit Hjem, havde sviret endeel, hvorhos flere Deponenter have forklaret, at han i Mellemtiden mellem hans Tilstaaelse for Konen og hans Aflevering til Herredsfogden i Bølling og Nørre Herreder, den 28de og 29de Marts, undertiden brugte Ytringer, der tydede paa Forstyrrelse. Ligesom imidlertid Arrestanten efter Districtslægens Erklæring allerede i Sommeren 1858 var helbredet for sin Drankergalskab, — under hvilken han isøvrigt under sin Phantaseren oftere brugte Ytringer, der allerede da havde henlebet hans Hustrues Tanke paa, om han ikke muligen havde paasat Siben, — saaledes give Vidneforklaringerne om Arrestantens Adfærd den 28de og 29de Marts i deres Heelhed eiheller Anledning til at antage, at han skulde have afgivet sine Undervetstilsaaelser i en ubevidst eller utilregnelig Tilstand, og navnlig har Sognepræsten, der talte med ham begge Dage, udtalt det som sin fuldkomne Overbeviisning, at Arrestanten var sig fuldt bevidst, og erklæret, at han hverken var beruset eller visste noget Tegn til Drankergalskab eller brugte Ytringer, som i mindste Maade tydede paa Sindsforvirring, samt at han den 29de Marts godt erindrede den foregaaende Dags Samtale. Dernæst have baade vedkommende Forhørsdommer og Retsvidner med Hensyn til Forhøret den 30te Marts sidsleeden erklæret, at Arrestantens Forhold under dette ikke tydede paa nogenformelt sindsforvirret Tilstand, og at han afgav sin Forklaring tydeligt og bestemt og besvarede ethvert Spørgsmaal paa en aldeles naturlig Maade, og Forhørsdommeren med Retsvidner med Hensyn til Forhøret

den 5te April om Formiddagen have afgivet en lignende Erklæring, med Tilføiende, at ligesom de allerede under Forhøret samme Dags Eftermiddag vare meest tilbøielige til at ansee Arrestantens Forhold under dette for Forfikkelse, saaledes bestyrkedes de deri ved hans senere Udsærd for Metten. Ogsaa Arrestforvarerens og Districtslægens Erklæringer tale for, at Arrestantens Forhold i Metten under Forhøret den 5te April om Eftermiddagen og i de følgende Forhører i April Maaned var Forfikkelse, og at hans Føregivende om ikke at kunne erindre sin afgivne Tilstaaelse m. m. var usandsærdig, idet han i Arrestforvarerens Overværelse flere Gange tilstod Ildspaaættelsen for Lægen og fortalte, hvorledes det dermed var gaaet til, og han godt kunde erindre andre Ting; og ligesom Districtslægen er kommen til den Slutning, at Arrestanten ikke lider af nogen Sindsforvirring, og at der navnlig ikke er Spor hos ham af Drankergalskab, og at han altsaa med Hensyn til sin mentale Tilstand maa ansees for fuldkommen tilregnelig, saaledes har endelig det kongelige Sundhedscollegium erklæret, at Sagens Oplysninger ikke give Grund til at antage, at han skulde have været sindsforvirret, da han afgav Bekjendelse om at have afbrændt Gaarden. Efter alt det Anførte findes der ingen Anledning til at antage andet, end at Arrestanten har afgivet sine Tilstaaelser den 30te Marts og 5te April sidstleden med fuld Bevidsthed, og medens der nu intetsomhelst er fremkommet, som kunde tale mod Tilstaaelsens Rigtighed, — hvorved bemærkes, at Angivelser om, at Ildbranden skulde have fundet Sted i Februar Maaned, let kan forklæres af en Samkommelsesfeil, — har Tilstaaelsen paa den anden Side ikke blot i og for sig Sandsynligheden for sig, men den bestyrkes tillige væsentlig ved Arrestantens daværende Tjenestefarls under nærværende Sag aflagte beedigede Forklaring om, at Arrestanten, der oftere havde talt om at ville have Gaarden flyttet, engang længere Tid for Branden yttrede, om de ikke kunde brænde Gaarden af, da dens Flytning saa vilde være nemt gjort, eller deslige, hvortil Karlen svarede, at det var noget, hvorpaa der ikke maatte tænkes; hvorimod ikke blot Arrestantens Forklaringer i 1848 om de nærmere Omstændigheder ved hans Opdagelse af Ilden, som berørt, have været uoverensstemmende, men han ogsaa, efterat have tilbagekaldt sin Tilstaaelse, i den anførte Henseende har afgivet vækkende og fra begge Forklaringerne i 1848 afvigende Forklaringer.

Det maa saaledes ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder ansees godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Brandstiftelse, og det maa søgelig billiges, at han, der er født 1823 og ikke tidligere har været under Tiltale eller er straffet, ved Underrettsdommen herfor er dømt efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4, cfr. § 5, men Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til 10 Aars Fugthuusarbejde, findes dog efter Sagens Omstændigheder ikke at burde bestemmes høiere end til saadant Strafarbejde i 8 Aar. Ved denne Straf vil derhos den Straf absorberes, som Arrestanten efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 har forskyldt for det ham endvidere under Sagen paasigtede, af ham vedgaaede Tyveri, som bestaaer i, at han i Aaret 1846 paa Nørholm Mølle, hvor han hentede Meel, hemmelig tilegnede sig en anden Mandts Pose med Melet af 2 Skpr. Byg,

hvilket han paa sin Vogn bragte til sin Moders Gaard, men senere erstattebe den Bestjaalne, da Tyveriet var blevet opdaget.

Med den foranførte Nebstættelse af Straffen vil Underrettsdommen, ved hvis Bestemmelse om Erstatning og Actionens Omkostninger det findes at maatte have sit Forblivende, være at stabsætte“.

Mandagen den 23de April.

Nr. 24. Forpagter **D. D. Olesen** (Tugen)
 contra
 Particulier **C. D. Reimann** (Selv).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv moder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Rdl. og endvidere til samme Kasse 5 Rdl. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har mødt, 100 Rdl.

Nr. 27. Huusmand og Slagter **Severin Andersen** (Tugen)
 contra
 Arvesæstegaardmand **Anders Severinsen** (Tugen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv moder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 24de April.

Nr. 45. **Finansministeriet** paa Statskassens Begne (den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad Bledhingberg)

contra

Forhenværende Controlleur ved Drefunds Toldkammer, nu Herredsfoged og Herredsskriver **Carl Christian Wilhelm Platou**

(Advocat Liebe, efter Ordre),

betræffende Storrelsen af de Indstævnte tilkommende Vartpenge m. v.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de April 1859: „Citanten, Cand. jur. Carl Christian Wilhelm Platou, forhenværende Controlleur ved Drefunds Toldkammer, bør være berettiget til af Statskassen at nyde aarligt i Vartpenge fra den 1ste Juli 1857 til 31te Marts 1858 to Trediedele af den Gage, han oppebar, da hans Embede inddroges, og fra sidstnævnte Tidspunkt 933 Rd. 32 St., tilligemed Renter 5 pCt. aarlig af Forskjellen mellem de ham af Statskassen hidtil i Vartpenge tillagte Beløb og de ham ved denne Dom tilkendte fra den 15de December f. A. og de senere indtraadte Forsaldstider, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves“.

Højesterets Dom.

Ifølge Indholdet af Pensionsloven af 5te Januar 1851 § 3, 4de Membrum, af hvis Fortolkning nærværende Sags Udfald er afhængigt, og efter Sammenhængen mellem denne Bestemmelse og de øvrige Dele af Paragraphen, navnlig den umiddelbart foregaaende 3die Membrum, der indeholder Reglen for Beregningen af Embedsmænds Pension, som ved Udførelsen af deres Tjeneste komme saaledes til Skade, at de blive at afskedige, og i hvilket sidste Membrum Ordene „sin Embedsindtægt“ maae, i Overensstemmelse med den almindelige Forskrift i Paragraphens Begyndelse om Pensioners Beregning, forstaaes om Gjennemsnitsbeløbet af de Embedsindtægter, den Paagjældende har havt i de sidste 5 Aar for sin Afskedigelse, findes de tilsvarende Udtryk „sine Embedsindtægter“ i Paragraphens 4de Membrum at maae tillægges samme Betydning, idet herimod ingen afgjørende Modgrund kan hidledes fra de i anden Henseende brugte, derhos i og for sig afvigende Udtryk: „samme Indtægt, som det inddragne Embede gav“, hvormed dette Afsluit af Paragraphen slutter, saalidet som fra Ordene „hans tidligere Embedsindtægt“ i Paragraphens Slutningsbestemmelse angaaende de Tilfælde, hvor en Vartpenge nydende Embedsmand modtager Ansættelse i et mindre Embede, end det inddragne. Det er og saa langt fra, at

der fra de i Pensionsloven af 24de Februar 1858 for de under Ministerierne for Monarchiets fælles Anliggender henhørende Embedsmænd, navnlig den 6te §, indeholdte Bestemmelser kan udledes nogen gyldig Indvending imod den ovennævnte Fortolkning af § 3, 4de Membran, i Pensionsloven af 5te Januar 1851, at Rigtigheden af denne Fortolkning i alt Fald meget mere derved i flere Retninger bestrækes.

Som Folge heraf, og da der ved den af Finantsministeriet opgjorte Beregning af Contracitantens Vartpenge er taget behørigt Hensyn til den ham ved Loven af 27de Mai 1856 for Finantsperioden 1856—1858 tillagte Forhoielse af hans Embedsindtægter, findes denne Beregning i det Hele at maatte billiges, og Finantsministeriet vil saaledes, overensstemmende med samnes principale Paastand, blive for Contracitantens Tiltale at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Finantsministeriet bor for Contracitantens Tiltale i denne Sag frit at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Contracitanten 1 Rdl.

Den inbantebe Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Cand. jur. Carl Christian Wilhelm Platou, hvis Embede som Controlleur ved Dresunds Soldkammer, i Anledning af Dresundstolens Afsløsning, blev indbraget fra den 1ste Juli 1857 af at regue, og som derefter er bleven sat paa Vartpenge, har under nærværende Sag, da han formener, at de ham til et Beløb af 886 Rdl. 11 f. aarlig anviste Vartpenge ere uretteligen beregnede, idet der ifølge hans da-havende Indtægter, nemlig fast Gage 1,400 Rdl. og Tillægsgage 330 Rdl., formeentlig tilkom ham $\frac{2}{3}$ Deel af disse Beløb eller 1,153 Rb 2 Mk., paastaat sig kjendt berettiget til i Vartpenge at erholde $\frac{2}{3}$ Deel af den Gage, han oppebar paa den Tid, han afstedigedes, eller i alt Fald af Gjennemsnittet af den Gage, han som Controlleur har oppebaaret, ligesom han og har paastaat sig denne Sags skadesløse Omkostninger tilkjende.

Den constituerede Kammeradvocat, der har givet Møde for Indstævnte, Finantsministeren, har principaliter procederet til Frifindelse, paaveraabende sig, at det formeentligen er i Overensstemmelse med Lov af 5te Januar 1851 § 3, 4de Passus, at Citantens Vartpenge ere beregnede, som stæet er, efter Gjennemsnitsbeløbet af de Embedsindtægter, Citanten har havt i de sidste 5 Aar før 1ste Juli 1857, og subsidialiter har Kammeradvocaten paastaat, at Citantens

principale Paastrand kun tages tilføje for Lidsrummet fra 1ste Juli 1857 til 31te Marts 1858, — til hvilken sidstnævnte Tid det Gagetillæg af 330 Rbl., som Titanten oppebar i Medfør af Lov af 27de Mai 1856, ophørte —, og at der herefter kun tillægges Titanten i Vartpenge 933 Rbl. 2 Mk., nemlig $\frac{2}{3}$ Dele af Titantens faste Gage som Controleur 1,400 Rbl. aarligt. Endeligen har han paaftaaet Titanten tilpligtet at betale denne Sags Omkostninger stadesløst, og derunder Salarium til ham.

Som allerede antydet dreier Hovedspørgsmaalet i Sagen sig om Forstaaelsen af Bestemmelsen i Lov af 5te Januar 1851 § 3, 4de Membrum, med Hensyn til den, hvis Embede indbrages, forsaavidt det deri hedder, at han har Krav paa i 5 Aar at oppebære „ $\frac{2}{3}$ Dele af sine Embedsindtægter“ i Vartpenge, idet nemlig Titanten vil have Udtrykkene „sine Embedsindtægter“ forstaaede om de Indtægter, den paagjældende Embedsmand nød paa den Tid, Embedet indbroges, medens Kammeradvocaten gjør gjældende, at der ved de udhævede Udtryk er sigtet til det 5aarige Gjennemsnitsbeløb, som Paragraphen i sin Begyndelse fastsætter som Norm ved Beregningen af Pension.

Det nævnte Spørgsmaal findes at maatte besvares i Faveur af Titanten. Naar det i den omhandlede 4de Passus af den citerede § 3 hedder: „sine Embedsindtægter“, maa dette Udtryk nærmest og naturligt forstaaes om de Indtægter, der vare tillagte Embedet paa den Tid, det indbroges, idet Ordet: „sine“ Embedsindtægter, brugt i Relation til den, der beklæder Embedet eller fratræder det, forbi det indbrages, ligesvem viser hen til de for samme paa den Tid normerede Indtægter, naar denne Ordets Betydning ikke maa modificeres paa Grund af Data, der godtgjøre, at en anden Mening er forbunden dermed; men det er saa langt fra, at saadanne her ere tilstede, at meget mere den angivne Fortolkning vinder Styrke ved Betragtningen af den Forfættelse, som samme Passus indeholder i en anden Henseende med Hensyn til den, hvis Embede indbrages. Forsaavidt det nemlig her, i Fortsættelse af Bestemmelsen om, at den, hvis Embede indbrages, har Krav paa i fem Aar at oppebære $\frac{2}{3}$ Dele af sine Embedsindtægter i Vartpenge, idet det gjøres til Pligt for ham, igjen at modtage passende Ansættelse, siges: „med i det mindste samme Indtægt, som det indbragne Embede gav“, kunne disse Udtryk, der maae anses eensbetydende med de i det Foregaaende brugte: „sine Embedsindtægter“, ikke uden Tvang forstaaes anderledes, end om de Indtægter, der vare normerede for Embedet paa den Tid, da Embedsmanden frattraadte det.

Den Fortolkning, der saaledes hjemles ved Ordene i den tidtvænte Lov, understøttes ogsaa ved Hensyn til Pensionsloven af 24de Februar f. A. for de under Ministerierne for Monarchiets fælles Anliggender henhørende Embedsmænd, thi idet denne Lov i 1ste Passus af dens § 6 tilstaaer den Embedsmand, der kommer saaledes til Skade ved Udsøvelsen af sin Tjeneste, at han maa afskediges, $\frac{2}{3}$ Deel af sin „sidste“ Embedsindtægt i Pension, sjønnes disse Udtryk at maatte være eensbetydende med de i Lov af 5te Januar 1851 § 3 3die Passus benyttede, at en saadan Embedsmand faaer $\frac{2}{3}$ Deel af sin Embeds-

indtægt i Pension, og der kan ikke tillægges Ordene: „sine Embedsindtægter“ i 4de Passus anden Betydning end de ommeldte „sin Embedsindtægt“ i 3die Passus.

Vel er det fra Kammeradvocatens Side gjort gjældende, at da Bestemmelserne om Vartpenge ere optagne i Pensionsloven, og da isøvrigt de samme Regler ere fastsatte for Vartpenge som for Pension, maa det formeentlig ogsaa formodes, at Meningen har været, at den 5aarige Gjennemsnitsberegning, som udtryffeligen er foreskrevet med Hensyn til Bestemmelsen af Pension, ogsaa skal gjælde med Hensyn til Vartpenge, og at altsaa en saadan Gjennemsnitsberegning i Loven er etableret som almindeligt Princip. Men til med Høie at kunne drage en saadan Slutning, mangler den fornødne Marsageres Lighed. Vartpenge og Pension findes nemlig i deres Væsen at være forskjellige, idet de første nærmest maa betragtes som en midlertidig mindre Gage, som Staten tilstaaer den, hvis Embede paa Grund af Omstændighederne bliver indbraget, men hvis Tjeneste Staten ikke endelig giver Afslutning paa, medens derimod Staten ikke gjør noget Krav paa Pensionisten gjældende, og det kan derfor ikke med Sikkerhed statuere, at det har været den lovgivende Magts Mening, at den samme Beregning skulde lægges til Grund ved Bestemmelsen af Vartpenge som ved Bestemmelsen af Pension.

I det Netten saaledes maa give Citantens Fortolkning Medhold, vil dog hans principale Paastrand blive at modificere i Overensstemmelse med Kammeradvocatens subsidiaire Paastrand, saaledes at der kun bliver at tillægge Citanten $\frac{2}{3}$ Dele af hans samtlige Embedsindtægter paa Entledigelsestiden fra den 1ste Juli 1857 til den 31te Mars 1858, idet Loven af 27de Mai 1856, som gav ham den ommeldte Forhøjelse af 330 Rdl. i hans Embedsindtægter, kun var gjældende til sidstnævnte Tidspunct, og det ikke kan komme ham tilgode, at senere Love have tillagt „Embeds- og Bestillingsmænd“ lignende Tillæg. Fra den 31te Mars 1858 vil Citanten derimod kun være berettiget til at erholde i Vartpenge aarlig 933 Rdl. 32 $\frac{1}{2}$, nemlig $\frac{2}{3}$ Deel af 1,400 Rdl.

Efter den brugte Procedure vil Citanten endvidere blive at kjende berettiget til Renter 5 pCt. p. A. af Forskjellen mellem det ham af Ministeriet i Vartpenge hidtil tillagte Beløb, og det ham her ved Dommen tilkjendte, fra den 15de December s. A. og de senere indtraadte Forfaldstider, indtil Betaling skeer.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tilkjendes Kammeradvocaten Salarium hos Modparten.

Ingen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papiers Brug findes begaaet under Sagen.“

Onsdagen den 25de April.

Nr. 153.

Statsraad Salicath

contra

Niels Christensen, (Defensor Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Efterskreven af anden Mand's Haand eller Navn.

Skive Kjøbstads Egtrets Dom af 27de Januar 1860: „Arrestanten Niels Christensen bør hensættes til Forbedringshønsarbejde i 18 Maaneder, samt udrede de med Actionen forbundne Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Munksgaard, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Dllgaard, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landskoverrets Dom af 19de Marts 1860: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 8 Maaneder. I Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Neckelmann og Møller, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landskoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Christensen for bedrageligt Forhold og Efterskreven af anden Mand's Navn.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 23de December f. U. har skrevet to Sedler, der gaar ud paa, at Underskriveren har skrevet dem efter sin Karls Forlangende, da han, som det hedder, ikke har Penge og vilde have et Stykke Løi til Buxer og Vest, hvorefter det hedder „og han kan vel faae lidt Henstand“ eller (i den anden Seddel) „Henstand for en Tid, saa vil jeg betale“, hvilke Sedler han underskrev med sin Huusbond Søren Storgaard Groves Navn uden dennes Villie og Vidende. Han foreviste derefter Begjæringerne i Kjøbmændene Behrens og Holms Boutikker i Skive og forlangte at faae Løi til en Vest og Buxer paa Credit efter samme, hvilket dog blev ham nægtet begge Stæber. Efter Arrestantens Forklaring var det hans Hensigt selv

at betale de i Sedserne ommeldte Gjenstande, naar han senere havde tjent noget mere af sin Løn og kunde faae Penge hos sin Huusbond, hvem han ikke havde til Hensigt at bebrage.

For det anførte Forhold, der efter de paagjældende Documenters Bestaaffenhed og oienlynlige Mangler vil være at henseende under Forordningen af 11te April 1840 § 62, vil Arrestanten, der er født 1826, og som, med Undtagelse af at han i Aaret 1854 har været under Tiltale for Tyveri eller ulovlig Besiddelse af uhjemlet Gods, men blev frijunden for Actors Tiltale, iøvrigt ikke findes at have været tiltalt eller straffet, være at ansee med en Straf, der i Henshold til bemeldte Lovbuds 1ste og 3die Membrum findes at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbejde i 8 Maaneder, hvorimod der ikke vil blive Spørgsmaal om at ansee Arrestanten med nogen særlig Straf for bebrageligt Forhold.

Med den anførte Nedsættelse i Straffetiden, der ved Underrettsdommen er bestemt til 18 Maaneder, vil bemeldte Dom, hvis øvrige Bestemmelser billiges, være at slabsæfte."

Nr. 119.

Institutsraad Bunken
contra

Jens Johansen, (Defensor Salicath),

der tiltales for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand.

Langelands Herredets Extrarets Dom af 27de August 1859: „Tiltalte, Smed Jens Johansen af Hjortholm, bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, og udrede alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Rasmussen, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Boesgaard, 6 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Jan. 1860: „Tiltalte, Smed Jens Johansen af Hjortholm, bor henseettes i Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage. Saa bor Tiltalte og til Huusmand og Træskomand Bertel Nielsen af Fodstette, betale i Erstatning for Udgifter til Læge, Medicin og Pleie 10 Rdl., samt for Svie og Smerte og for Næringsstab et saadant Beløb, som uwillige inden Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke over 40 Rdl. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Underrettsdommen ved Magt at stande, og bor Tiltalte derhos i Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Alberti og Jørgensen, udrede 8 Rdl. til den Førstmævnte og 5 Rdl. til den Sidstmævnte. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

Da det Brud af et Ribbeen, hvilket Tiltalte retteligen er antaget overbevist at have tilføiet Huusmand Bertel Nielsen, efter hvad der er oplyst om sammes Bestaaffenhed, maa henføres under Forordningen af 4de October 1833 § 3, sidste Passus, findes efter denne i Forbindelse med de øvrige i Overrettens Dom retteligen anførte Lovbestemmelser Tiltaltes Straf ei at kunne fastsættes ringere end til 1 Aars Forbedringshuusarbeide.

Tovrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Jens Johansen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende fra Langelands Herreders Extraret hertil indankede Sag, sigtes Tiltalte, Smed Jens Johansen af Hjortholm, for volbeligt Overfald paa sagesløs Mand

Det er i denne Henseende af Huusmand og Træstomand Bertel Nielsen af Fodflette edeligen forklaret, at Tiltalte, — der den 31te Mai f. A. af Bertel Nielsen havde erholdt ublaant en hos denne veroende, men en Trebdiemand tilhørende, Lørveform for at bruge den ved en Lørveffjæring, Tiltalte samme Dag agtede at foretage, men hvilken Form efter et Par Timers Brug blev tilbagefordret af Cieren, der selv havde faaet Brug for den —, samme Dags Formiddag har indfundet sig paa Bertel Nielsens Værksted, hvor denne var alene, og deels udsjældt ham, deels med Nyttebe Næver slaaet ham, — som han antager, i omtrent 5 Minutter —, saavel paa Hovedet som omkring paa Legemet, inbtill han, der alene bad for sig, tabte Bevidstheden, hvorefter Tiltalte løb sin Bei.

Ifølge den nogle faa Timer efter foretagne Lægeunderfølgelse fandtes der paa Bertel Nielsens Ansigt, navnlig paa dets venstre Halsdeel, omkring Dinene og Næsen, Spor af Slag, hvorhos paa Brystkasens høire Side det ene (3die) Ribbeen fandtes brækket, ligesom en feberagtig Tilstand var tilstede.

Tiltalte har nu vel vedgaaet, at han den 31te Mai f. A. om Morgenens eller Formiddagen Kloften mellem 9 og 10 har været inde hos Bertel Nielsen paa bennes Værksted og udsjældt ham, forbi Tiltalte efter sin Formening var bleven

narret med Hensyn til Tørveformen; men han har vedholdende nægtet ved denne Leilighed at have slaaet Bertel Nielsen eller tilføiet ham nogen legemlig Overlast, hvorimod Bertel Nielsen, efter Tiltaltes Forklaring, — der isøvrigt gaar ud paa, at Bertel Nielsen hverken slog til ham eller truede ham —, løb sin Bei, efterat Tiltalte havde begyndt at udfjælde ham.

Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at der, uanset denne Tiltaltes Benægtelse, maa anses tilveiebragt et i Henhold til Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Indiciebeviis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham imputerede voldelige Overfald paa Bertel Nielsen.

Foruden dennes bestemte edelige Eigtelse er det saaledes af hans Datter, Ane Sophie Bertelsen, edeligen forklaret, at hun den ommeldte Formiddag, da hun sad og vævede i den anden Ende af Huset, hørte nogle enkelte Raab, hvorfor hun løb ud, og da hun kom udenfor Stuedøren, saae hun, at Tiltalte løb ud af Værkstedsdøren, idet han sagde: „Din gamle Skurk, jeg skal fide Dig, Din gamle Skurk“; da hun derefter kom ind i Værkstedet, fandt hun sin Faber forslaaet, og skjøndt han vel nok var ved sin Samling, kunde han dog ikke i Diebskiftet sige, hvorledes det var gaaet til, hvorefter hun ledede ham over i Stuen, for at han kunde saae nogle Draaber.

Fremdeles er det af Bertel Nielsens Hustru edeligen forklaret, at hun, der befandt sig i Haven bagved Huset, hørte nogle Raab, som hun kunde kjende kom fra Tiltalte, og da hun derefter kom hen til Huset, saae hun, at hendes Datter ledede hendes Mand ind i Stuen, og sagde da Manden, der isøvrigt var saa svag, at han knap kunde tale: „Der havde Smeden snart slaaet mig ihjel“.

Ved disse 2 Vidner maa det saaledes anses tilstrækkeligt beviist, at Bertel Nielsen, — der, som bemærket, efter Tiltaltes Forklaring, skulde have løbet sin Bei, efterat Tiltalte havde begyndt at udfjælde ham —, umiddelbart efter at Tiltalte havde forladt ham, og uden at det er oplyst, at nogen Anden til den Tid har været tilstede paa Værkstedet, end Tiltalte og Bertel Nielsen, hvilken Sidste derhos, efter det Oplyste, kort iforveien havde været fuldkommen rask, befandt sig i en saa ilde tilrebt og forslaaet Tilstand, at han ikke kunde gaae alene.

Endvidere er det af Sognefogden A. Knudsen og practiserende Læge Schlegel edelig bevidnet, at Bertel Nielsen strax for dem opgav at være bleven overfaldet af Tiltalte.

Ligesom det derhos af flere Vidner er forklaret, at Tiltalte, efterat Tørveformen var bleven afhentet, har forladt Mosen med Yttringer om, at han vilde begive sig til Bertel Nielsen for at udfjælde denne eller sige ham Bested, saaledes er det ogsaa, imod Tiltaltes udtryffelige og gjentagne Benægtelse, fuldkomment beviist, at Tiltalte længer hen paa Dagen har brugt Yttringer, der tydede paa, at han havde tilføiet Bertel Nielsen legemlig Overlast, navnlig Præg eller tørre Hug.

Det er saaledes af Ungkarl Rasmus Clausen Hansen og Huusmand Niels Hansen, der begge havde været tilstede paa Mosen for at hjælpe Tiltalte med Tørveffjæringen, edeligen bevidnet, at Tiltalte ved deres Hjemkomst fra Mosen,

hvilken Tilstalte tidligere havde forladt med Yttring om, at han vilde begive sig til Bertel Nielsen, stod i Smedebøven og sagde: „jeg har givet Bertel saaledes — eller en saadan Priis — at han nok skal blive jvi for at snuse i Estermiddag“, samt at Tilstalte senere, da de spiste til Middag sammen, yttrede: „jeg har idag ikke gjort lang Samtale med Bertel Nielsen, men gjort det kort og godt af med ham“, ligesom endnu et 3die Vidne, Smedesvend Jens Hansen, har forklaret overensstemmende med de 2 førstnævnte Vidner om, hvad der passerede om Middagen, idet dette Vidne dog har tilføjet, at Tilstalte talte om, at Bertel Nielsen havde villet prygle ham, men at han var temmelig gammel dertil.

Efter det Anførte og naar endelig henses til, at Tilstalte, efter hvad der isvrigt er oplyst under Sagen, maa antages, at være af en meget voldsom Character, hvorved ogsaa kan mærkes, at han under en Sag, der har været anlagt imod ham for at have skudt et Meeneffe og lagt Haand paa sin Hustru, ved Høiesterets Dom af 16de Februar 1852 er idømt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Uge 5 Dage, skjøndt der ikke at kunne efterlades nogen fornuftig eller rimelig Tvivl om, at Tilstalte har gjort sig skyldig i det ham under nærværende Sag imputerede voldsomme Overfald paa Bertel Nielsen, hvorved denne er bleven tilføjet den ovennævnte Læsion af et Ribbeensbrud.

Tilstalte har nu vel villet benytte et Rygte, som sees at være gaaet om, at Bertel Nielsen tidligere for omtrent 28 Aar siden, medens han tjente som Færgekarr paa Ristinge, skal have brækket et Ribbeen, til at gjøre gjældende, at det Ribbeensbrud, som ifølge practiserende Læge Schlegels Attest af 31te Mai f. A. fandtes paa Brystfasciens høire Side, — og hvilken Attests Rigtighed forsaavidt maa anses bekræftet ved den af Districtslæge Toft den 10de Juni f. A. foretagne Undersøgelse af Bertel Nielsen —, skulde hidrøre fra dette ældre Brud; men ligesom det ikke mod Bertel Nielsens bestemte Benægtelse kan anses oplyst, at han tidligere skulde have brækket et Ribbeen —, hvilket tværtimod, efter hvad der i Sagen foreligger, maa have Formodningen mod sig, — saaledes maa det i alt Fald efter de afgivne Lægeerklæringer antages, at et saadant ældre Brud, hvis det havde været tilstede, ikke kunde forveksles med et friskt, og der findes saaledes ingen Grund til at betvivle, at det i Lægen Schlegels Attest af 31te Mai f. A. ommeldte Ribbeensbrud samme Dag er tilføjet Bertel Nielsen. Iøvrigt maa det efter de afgivne Lægeerklæringer antages, at Læsionen —, der efter hvad Lægen Schlegel i Forhøret den 7de December f. A. har yttrret, hører til de mildere, hvis Helbredelse kun fordrer Ro, — ikke vil efterlade videre skadelige Følger i Fremtiden, hvorved dog kan bemærkes, at Bertel Nielsen i det ovennævnte Forhør har erklæret, at han, der havde ligget tilsengs i 4 à 5 Uger, endnu føler nogen Pine i Brystet, og at han ikke kan arbeide med samme Lethed som tidligere.

Efter det Anførte vil Tilstalte, — der er døbt i Aaret 1817 og — som bemærket — ved den ovennævnte Høiesterets Dom af 16de Februar 1852 ansæt med 6 Uge 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, men isvrigt ikke tidligere findes at have været tiltalt eller straffet, for den af ham den 31te Mai f. A.

ubøvede Bøld mod Bertel Nielsen, der maa ansees at have været sagesløs, være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3, 6 og 9, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød.

Tiltalte vil derhos have at godtgjøre Bertel Nielsen, efter dennes Paa-stand, Udgifterne til Læge, Medicin og Pleie med 10 Rdl., samt for Svie og Smerte og for Næringstab et saadant Beløb, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke over 40 Rdl.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er frifunden for Actors videre Tiltale, være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste med Hensyn til Actionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte Tiltalte.

Endeligen vil Tiltalte have at udrede Salair til Actor og Defensor for Overretten med 8 Rdl. til Førstnævnte og 5 Rdl. til Sidstnævnte“.

Nr. 144.

Statsraad Liebenberg

contra

Lene eller Helene Kirstine Kosoed, (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Febr. 1860: „Arrestantinden Lene eller Helene Kirstine Kosoed bør straffes med Tugthuusarbejde i 12 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Christensen og From, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Tiltalte vil for det hende under nærværende Sag overbeviste Tyveri være at ansee efter den i den indankede Dom anførte Lovbestemmelse, Forordningen af 11te April 1840 § 16, hvorefter Straffen findes at kunne fastsættes til 8 Aars Tugthuusarbejde, og vil herved den Straf være absorberet, som hun endvidere har forskyldt for det hende ligeledes overbeviste Løsgængeri, der nu bliver at bedømme efter Lov af 3die Marts d. A. § 1.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil Criminal- og Politirettens Dom være at stadfæste.

Ihi kjendes for Act:

Lene eller Helene Kirstine Kosoed bør hensejattes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved

Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Lene eller Helene Kirstine Kosfoed, der er langt over criminel Lavalber og blandt Andet anseet ved Høiesterets Dom af 30te August 1844 efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med 4 Aars Forbedringshuusarbeide og ved samme Rets Dom af 20de October 1854 efter Forordningen af 21de August 1829 § 3 for 4de Gang begaaet Løsgængereri jaamt for Løsgagtighed med lige Arbeide i 2 Aar, er under nærværende Sag ved egen af det iøvrigt Dplysste bestyrkede Tilstaaelse overleviist at have deels i sidstafvigte Foraar frastjaalet Cathrine Hansmann 2 til 3 Mk. vurdereede Kopper, og deels overtraadt et hende ved Kjøbenhavns Politiprotoocol over mistænkelige Personer den 17de Mai 1858 givet Tilhold, hvorved det betybedes hende, der da afleveredes til Fattigvæsenet, at hun ved at forlade sammes Forjorg uden forud at have erholdt Tilladelse bertil, vilde paabrage sig Straf for Løsgængereri, idet hun den 13de December forrige Aar er bortgaaet fra Labegaarden, hvor hun var ublagt, uden bertil at have erholdt Tilladelse.

Arrestantinden vil saaledes nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 16 og efter Forordningen af 21de August 1829 § 3 for 5te Gang begaaet Løsgængereri, og findes Straffen at kunne bestemmes til 12 Aars Tugthuusarbeide“.

Fredagen den 27de April.

Nr. 61. Materialisterne **Th. Lose, S. Michaelsen, H. Bilsoet** og **F. C. Bilsoet** (Advocat Liebe)

contra

Apotheker **Drustrup** (Advocat Brock),

betræffende Spørgsmaalet, om Citanterne ere berettigede til at forhandle de saakaldte Morrisons Piller.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste November 1859 i Sagen: Apotheker Drustrup contra Materialist Theodor Lose: „Indklagede, Materialist Theodor Lose, bor til Kjøbenhavns Politikasse bøde 10 Rdl. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste November 1859 i Sagen: Apotheker Drustrup contra Materialist S. Michaelsen: „Indklagede, Materialist S. Michaelsen, bor til Kjøbenhavns Politikasse bøde 10 Rdl. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes

inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven".

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste November 1859 i Sagen: Apotheker Drustrup contra Materialist H. Wilsoet: „Indklagede, Materialist Hugo Wilsoet, bor til Kjøbenhavns Politikasse bøde 20 Rdl. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven".

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste November 1859 i Sagen: Apotheker Drustrup contra Materialist F. C. Wilsoet: „Indklagede, Materialist Ferdinand Constant Wilsoet, bor til Kjøbenhavns Politikasse bøde 10 Rdl. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven".

Disse 4 Sager bleve ifølge Kongelig Bevilling af 25de November 1859 for Høiesteret under Et indstævuede, procederede og paafjendte.

Høiesterets Dom.

Den Indstævnte som Apotheker tilkommende Ret til Forhandling af Lægemidler findes ikke, saaledes som antaget i de indankede Domme, at medføre Hjemmel til Forhandling ogsaa af den under nærværende Sag omspurgte Artikel, der ikke findes opført i den danske Pharmacopoe, men er oplyst at være et Arcanum, som i tilberedt Stand indføres fra Udlandet, og om hvis Sammensætning der saaledes ikke haves tilstrækkelig Kundskab — navnlig naar henføres til Bestemmelserne i Forordningen af 4de December 1672 §§ 15 og 16, i Særdeleshed den i sidstnævnte Paragraph indeholdte Forfrist om, at „ingen Præparata“ af Apothekerne skulle indføres fra fremmede Steder eller „andre Medicamenta . . . Composita . . . af hvad Slags det være kan“, i Henseende til hvilke Apothekerne kunne have nogen Tvivl. Eiheller har Indstævnte godtgjort nogen anden Adkomst til Forhandling af bemeldte Lægemiddel, ifølge hvilken den paaklagede af Citanterne dermed drevne Handel kunde anses som et Indgreb i en ham tillagt udelukkende Ret, hvilket Spørgsmaal efter den brugte Procedure alene foreligger til Høiesterets Paafjendelse.

Som Følge heraf ville Citanterne, der have erholdt Kongelig Bevilling af 25de November f. A. til, at de i 1ste Instants særskilt procederede og paadømte Sager under Et maa til Høiesteret indstævnes, procederes og paafjendes, være at frifinde for Indstævntes Tiltale, og findes derhos Processens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne at burde ophæves.

Ihi kjendes for Ret:

Gitanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Præmisserne til Criminal- og Politirettens Dom i Sagen Apotheker Drustrup contra Materialist Theodor Lose lyde saaledes: „Under nærværende Sag, hvorunder Klageren, Apotheker Drustrup, paastaar Indklagebe, Materialist Theodor Lose, for formeentlig uberettiget at have forhandlet morrisonfke Piller, anseet med Straf efter Lovgivningens Strengthed for Indgreb i Klagerens Næringsret og for ulovlig Detailhandel samt tilsligtet at betale denne Sags Omkostninger, medens Indklagebe har procederet til Frisindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, har Klageren støttet sin Paastand derpaa, at Apothekerne skulde være eneberegtigede til Forhandlingen af bemeldte Slags Piller, og Indklagebe, som Materialist, uberettiget til Detailhandel. Indklagebe, der har indrømmet, at han har drevet Handel med morrisonfke Piller og solgt af saadanne til en Salgspris af under 30 Rdl., har derimod modjagt, at Klageren skulde være eneberegtiget til den omhandlede Forhandling, og paastaet sig berettiget til Handel en detail. Da det nu maa antages, at Klageren, som Apotheker, maa være berettiget til at falholde de omhandlede Piller, der ene anvendes som Lægemiddel, og han saaledes ogsaa maa anses berettiget til at optræde som Klager i nærværende Sag, samt da Forhandlingen hverken i Almindelighed kan tilkomme Materialisterne paa Grund af Pillerens Bessaffenhed som et Arcanum, eller sees at være indrømmet Indklagebe ved nogen særegen Bevilling, vil han ikke kunne undgaa Ansvar for at have gjort Indgreb i Klagerens Rettighed som Apotheker, hvorfor han vil være at anses med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der findes at kunne bestemmes til en Kjøbenhavn's Politikasse tilfaldende Mulet af 10 Rdl.

Derimod skjønnes der ikke at kunne paaføres Indklagebe noget særegt Ansvar for at have solgt de oftnævnte Piller i mindre Partier end, som under Proceduren anført, for 20 Rdl., efterdi det ikke kan antages, at der skulde paa hvile Materialisterne, forsaavidt Saadant ikke maatte findes udtrykkelig anført i de dem meddeelte Borgerbrevne, nogen Forpligtelse til kun at falholde de Varer, hvormed de ere handelsberettigede, i saadanne Partier, som fastsættes for Handelen en gros, i hvilken Henseende forøvrigt bemærkes, at det ikke er oplyst eller paaberaabt under Sagen, at Indklagebe har solgt Pillerne i en større Detail end den, i hvilken han selv har indkjøbt dem.

Indklagebe vil saaledes under denne Deel af Sagen være at tillægge Frisindelse. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Præmisserne til Criminal- og Politirettens Domme i de 3 andre Sager ere eenslydende med foranstaaende Præmisser alene med den Forandring i Sagen Nr. 3, at Mulet for Indklagebe blev bestemt til 20 Rdl.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 10.

Den 18de Mai.

1860.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 1ste Mai.

Nr. 96.

Statsraad Salicath,

contra

Jens Peder Pedersen Kamstrup, (Defensør Liebe),
der tiltales for Mord eller Drab.

Skodborg og Baudsfuld Herreders Extrarets Dom af 27de Decbr. 1858: „Arrestanten Jens Peder Pedersen Kamstrup bor at miste sin Hals og hans Hoved at sættes paa en Stage. Arrestantinden Mette Christiansdatter Ravndal bor hensættes til Tugthuusarbeide i 10 Aar; Tiltalte Will Peder Bendsen til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar; Tiltalte Ane Kirstine Sorensdatter i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og Tiltalte Maren Sorensdatter i Fængsel i 2 Uger. 3 Erstatning bor Arrestantinden Mette Christiansdatter Ravndal og hendes Mand Will Peder Bendsen in solidum udrede til:

Christen Jens Møisfær i Lem	8 Rdl.	„ Mk.
Jens Peder Kunde i Kjergaard	7 —	„ —
Peder Nielsen Tuttrup	4 —	„ —
Peder Christian Abildgaard i Lem	48 —	3 —
Christian Valle i Lemvig	20 —	„ —
Christen Prehmark i Faberg	6 —	„ —
Laust Lundgaard i Nisjum	20 —	„ —
Thomas Jensen af Engholm i Faberg	20 —	„ —

Transport . . 133 Rdl. 3 Mk.

	Transport	133 Rdl. 3 Mk.
Niels Vester Stokholm i Nisum	16 —	—
Lauft Piiilgaard i Nisum	7 —	—
Zens Kirk i Lem	12 —	1 —
Proprietair Olesen paa Cabbel	8 —	—
Lauft Christian Mortensen af Bjerregaard	4 —	—
Christen Kaasgaard i Ferring	6 —	—

Salt 186 Rdl. 4 Mk.

Tøvrigt bør Enhver af de Tilstalte for sit Vedkommende at udrede alle af deres Arrest og Dommens Execution lovligt flydende Omkostninger. Af Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Hjort, 60 Rdl., samt 30 Rdl. til hver af Defensorerne, Procuratorerne Christensen og Schubarth, bør Arrestanten Zens Peder Pedersen Kamstrup udrede det Halve og Arrestantinden Mette Christiansdatter Navndal og Will Peder Bendsen in solidum den anden Halvdeel, dog at Ane Kirstine Sorensdatter og Maren Sorensdatter deri tage Deel hver med en Tyvendedeel. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsøverrets Dom af 5te Septbr. 1859: „Arrestanten Zens Peder Pedersen Kamstrup bør for Actors Tilstalte i denne Sag fri at være. Arrestantinden Mette Christiansdatter og Tilstalte Will eller Willum Peder Bendsen bør henfattes, den Første til Engthuusarbeide i otte Aar og den Sidste til Forbedringshuusarbeide i syv Aar. I Hensende til den idømte Erstatning bør Underretsdommen ved Magt at stande, dog saaledes, at den Gaardmand Niels Vester Stokholm samt den Gaardmand Christen Kaasgaard tillagte Erstatning bortfalder. Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og de to Defensorer for Underretten tillægges i Salair, den Første 40 Rdl. og de to Sidste hver 30 Rdl., samt Actor og begge Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Møller, Kühnel og Holm, hver 15 Rdl., udredes saaledes, at Arrestanten Zens Peder Pedersen Kamstrup tilsvares Actionens Omkostninger for sit Vedkommende og derunder Halvdelen af de nævnte Salairer, medens den øvrige Deel af bemeldte Omkostninger og Salairer udredes af Arrestantinden Mette Christiansdatter og Tilstalte Will Peder Bendsen, Een for Begge og Begge for Een. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Jens Peder Pedersen Kamstrup's Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Jens Peder Pedersen Kamstrup for Mord eller Drab. . . .

Sigtelsen mod Arrestanten Jens Peder Pedersen Kamstrup gaaer ud paa, at han skal have ombragt sin Huusbond, Gaardmand Søren Christian Christensen, der den 24de Februar 1852 blev funden død i sin Stald med flere betydelige Læsioner i Hovedet, med Hensyn til hvilke det ved den den 12te Marts s. A. foretagne Obductionsforretning blev antaget, at Bestadigelsen har været absolut dødelig, at de udvendige Læsioner ikke frembøde tydelige Tegns paa noget bestemt Redskab, hoormed de vare frembragte, men at derimod de indvendige Læsioners Bestaafenhed og Mængde bragte Obducenterne paa den Formening, at et voldsomt og viedliffeligt dræbende Støb var skeet nedensfra opad mod Næsen og den nederste Deel af Panden, hvorhos Obducenterne endelig erklærede meest at helde til den under den strax optagne Føgejforretning fra forskjellige Sider udtalte Mening, at en Hest, der skulde være tilhøielig til at slaae, og bagved hvilken Piget var fundet liggende, havde dræbt Manden ved at slaae bag op, og at Saarene vare fremkomne ved Skohagernes Strejning.

Under de i 1852 i Anledning af Begivenheden optagne Forhører forklarede Arrestanten, at han i Holaden, der findes i samme Bygning som Stalden, havde været beskæftiget med at skjære Haffelse og ride Byg ned, og at han vel, som han paa Anledning senere tilføiede, havde hørt — som han har udtrykt sig — et sært Dumpe i Stalden, hvor Huusbonden paa den Tid var isærd med at fodre Hestene, men da det ofte skete, at Hestene stode og sloge i Stalden, brød han sig ikke videre derom; efterat have fuldført sit Arbejde gif han ind i Stalden og saae nu her Huusbonden ligge paa Ryggen bagved to Heste uden Livstegn, hvorpaa han strax løb hen til en Nabo og fik ham med sig, idet han fortalte, at hans Huusbond var slaaet ihjel af det sorte Dg. Der opstod vel da nogen Mistanke om, at Søren Chr. Christensen var bleven dræbt af Arrestanten, hvilken Mistanke fornemmelig var grundet paa enkelte Deponenters Forklaringer om forskjellige nylig faldne Uttringer af Arrestanten, der tydede paa et fjendeligt Sindelag mod den Aidsøde, samt paa det Usandsynlige i, at de paa Piget foresundne Læsioner kunde være frembragte af den paaanmeldende Hest, der var gammel og stibenet, og hvis Eko besandtes i høi Grad slidte, men efterat Arrestanten i den Anledning havde været belagt med personlig Arrest fra den

9de til den 27de Marts 1852, blev Undersøgelsen sluttet, og Arrestanten alene sat under Tiltale for i Anledning af sin Huusbonds Død at have overtraadt Bestemmelserne i Forordningen af 4de August 1819, for hvilket Forhold han derefter ved nærværende Rets Dom af 11te October 1852 blev ansæet med en Mulct af 10 Rdl.

Under en i Slutningen af 1857 paabegyndt criminel Undersøgelse mod Søren Chr. Christensens Enke, Arrestantinden Mette Christiansdatter, der nu var gift med Medtiltalte Will Peder Bendsen, for Tyveri, er Undersøgelsen om Søren Christensens Dødsmaade bleven gjenoptaget, og derunder Mistanken for at have myrdet ham paany henledet paa Arrestanten Rasmstrup.

Ligesom det nemlig, som meldt, i og for sig maatte anses for usandsynligt, at Søren Christensen kunde være dræbt af den ommeldte Hest, der uden efter Sagens Oplysninger ikke kan antages virkelig at have været tilføielig til at slaae, saaledes har ogsaa det kongelige Sundhedscollegium, efterat Undersøgelsen om Christensens Dødsmaade, som meldt, var gjenoptaget, under 15de Juni 1858 erklæret, at de paa den Af dødes Hoved forefundne Læsioner maae antages at være frembragte ved flere volbsomme Slag med et haardt og tilbeels spibst Redskab, samt at Saarenes Form og Bestaenhed ikke gjøre det antageligt, at Manden er dræbt ved, at den under Sagen omhandlede Hest slog bagud eller paa anden Maade ved en Hesteflo, men tyde paa, at et andet Redskab har været anvendt. Det er ogsaa af et Vidne edelig forklaret, at der til Brug ved et Arbeide ved Søren Christensens Begravelse blev af Arrestanten leveret Vidnet en Øxe, hvorpaa der, efter hvad Vidnet vil have seet og overttydet sig om, fandtes ganske tydelige Blodpletter, i hvilken Henseende dog maa bemærkes, at — som det maa antages — den samme Øxe tilligemed en Hammer, paa hvilken der ogsaa antoges at være Spor af Blod, den 15de Marts 1852 er bleven underkastet en chemisk Undersøgelse, hvis Resultat var, at den mistænkelige Substant paa Øxen ansaaes for at være Rust tilligemed noget animalst Smuds, men ikke Blod. Endelig har den Af dødes Enke, Arrestantinden Mette Christiansdatter, — der iøvrigt saavel som hendes nuværende Mand, Tiltalte Will Peder Bendsen, ved Undersøggelsens Gjenoptagelse først blev mistænkt for Deelagtighed i det formodede Mord, uden at dog denne Mistanke er bleven videre bestyrket, — forklaret, at Arrestanten, der efter Christensens Død bestræbte sig ivrigt for at faae hende tilægte, allerede i Sommeren 1852 har paa hendes Lovte om at ville blive hans Hustru, naar han vilde sige hende, om han havde ihjelslaet Christensen, aabenbaret hende, at han havde dræbt ham med en Øxe, hvormed han havde givet ham to eller tre Slag i Panden, og at Arrestanten senere meget ofte og uforbeholdent har talt derom med hende.

Arrestanten har imidlertid stadigen nægtet at have udtalt sig for Mette Christiansdatter, som af hende omforklaret, ligesom han ogsaa har nægtet at have dræbt Søren Christensen eller at vide nogen som helst Bested om dennes Dødsmaade, naar han ikke er ihjelslaet af Hesten, hvilket Arrestanten selv indbrømmer at være usandsynligt, ligesom han og i det tidligere Forhør har udsagt, at det ikke var muligt for en Fremmed til den paagjælbeude Tid at komme ind i Stal-

den uden at blive bemærket af ham; og vel bestrykes Sigtelsen imod Arrestanten i ikke ringe Grad saavel ved de tildeels allerede i 1852 afgivne Forklaringer om hans Forhold og Yttringer i den nærmeste Tid før og efter Søren Christensens Død, som ved hvad der nu er oplyst om Arrestantens Bestræbelser for at ægte Enken, hvortil kommer Arrestantens egne vakkende og tildeels aabenbart urigtige Forklaringer saavel som hans øvrige Forhold under Forhørerne, men ligesom det dog ikke efter Sagens Oplysninger tør ansees utvivlsomt, at Søren Chr. Christensen virkelig er bleven myrdet, saaledes skjønnes der selv i bekræftende Fald imod Arrestantens vedholdende Benægtelse ingenlunde at kunne ansees tilveiebragt Beviis for, at Arrestanten har begaaet eller havt Deel i Gjerningen, — i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at ligesom der mangler Beviis for, at Arrestanten skulde have vedkjendt sig Gjerningen for den Afdødes Enke, saaledes ere flere af de andre mod Arrestanten paaberaabte Omstændigheder, der skulde kunne vække Mistanke mod ham for Mordet, heller ikke fuldstændigt beviste (sef. Forordningen af 8de September 1841 § 2), — hvorhos en Deel af de paaberaabte Data ikke kan tillægges synderlig Betydning, og Arrestanten maa derfor blive at frifinde for Actors Tilstale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger“.

Onsdagen den 2den Mai.

Nr. 66. Værnepligtig af Soro Amts Landrunle 87 Lægd Nr. G.
 Nr. 1157 **Friß Stephanus Emil Sommer** (Statsraad Salicath,
 efter Ordre)
 contra

Soro Amts Landsektion (Statsraad Liebenberg, efter Ordre),
 betræffende Spørgsmaalet, om Citanten er Værnepligten undergivet.

Soro Amts Landsektionens Kjendelse af 17de Novbr. 1858: „Friß Stephanus Emil Sommer (Gothenborg) bør som Værnepligtig forblive staaende i Nullen og være Værnepligten undergivet her i Riget“.

Højesterets Dom.

Til Styrke for at Citanten maa ansees værnepligtig er det fra det Offentliges Side gjort gjældende, at han, der er født i Sverrig den 25de October 1836, har fra sit 7de til sit 17de Aar med sin Moder opholdt sig her i Riget, og naagt han tilligemed hende igjen er reist til Sverrig og sammesteds er forbleven i nogen Tid, dog atter er vendt tilbage og, efter først en kort Tid at have været hos en Boghandler i Flensborg, i October 1857 er traadt i Lære for 3 Aar hos en Boghandler i Slagelse. I Betragtning heraf har det Offentlige forment, at de i Loven af 12te Februar 1849 § 1, andet Membrum, opstillede

Betingelser her ere tilstede, og at han altsaa med Foie ved den ind-
 ankede den 17de November 1858 affagte Landseffions Kjendelse er an-
 sees værnepligtig.

Det skjønnes imidlertid ikke, at Citanten enten ved sit forommeldte
 Ophold hos Moderen i sine unyndige Aar fra 1843 til 1853, i hvilken
 Tid han efter sin Confirmation er bleven opført i Lægdsrullen, dog med
 Bedtegning af at være født i Sverrig, eller ved sin Indtrædelse i Lære
 for et kort Aaremaal her i Landet, kan siges her at have erhvervet noget
 „fast Hjem“, og han vil som Folge heraf ikke efter den ovennævnte
 Lovbestemmelse for Tiden kunne ansees værnepligtig, hvorimod der paa
 den anden Side, naar henføres til, at han selv har erklæret, at han ikke
 har taget nogen Bestemmelse om, hvor han fremtidigem vil søge sit
 Erhverv, ei findes Anledning til at foreskrive, at han skal udslettes af
 Lægdsrullen.

Thi kjendes for Ret:

Citanten kan for Tiden ikke ansees Værnepligt under-
 given. Statsraad Salicath tillægges i Salarium for
 Høiesteret 40 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Den indanteede Kjendelses Præmisjer lyde saaledes: „Da Fritz Stepha-
 nus Emil Sommer, nu anført i Sorø Amts 87 Lægd Nr. G. 1157, der efter
 egen Forklaring er født i Gothenborg 1836 og i sit 7de Aar kommen her til
 Landet, hvor han er confirmeret og tilført Staden Kjøbenhavn's Rulle under
 Nr. B. 1577, — og indtil nu med Undtagelse af, at han, efter sin Confirmation,
 i 2 Aar har været i sit Fødeland Sverrig, efter hvad der er oplyst, har haft
 fast Tjeneste her i Landet i en Række af Aar, vil han, saaledes som af ham
 paaستاet, ikke kunne udslettes af Landrullen som Udlænding uden fast Hjem her
 i Riget“.

Nr. 85.

Advocat Liebe

contra

Ole Ferdinand Dyrhund, (Defensor Brock),

der tiltales for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand under dennes
 Function som Sogneforstander.

Thyhjerg Herrerets Extrarets Dom af 23de Juli 1859: „Gaardeier
 Ole Ferdinand Dyrhund af Borupgaard lov til Præsto Amts Fattig-
 kasse bøde 40 Rdl. samt udrede alle af denne Sag flydende Omkost-
 ninger, hvoriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Larsen

og Arnsen, 6 Rdl. til hver især. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Novbr. 1859: „Tiltalte Ole Ferdinand Dyrhund af Borupgaarden bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Med Hensyn til Actionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Lindhard og Berggreen, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føies, at Tiltalte ligeledes maa anses overbeviist ved den omhandlede Leilighed at have udfjældt Sogneforstander Lars Pedersen, og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Dplysninger ei kunne tillægges nogen afgjørende Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Thybjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Ole Ferdinand Dyrhund af Borupgaarden actioneret for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand under dennes Function som Sogneforstander.

De nærmere Omstændigheder ved det Tiltalte imputerede Forhold er efter bemeldte Sogneforstander, Gaardmand Lars Pedersens, under Sagen afgivne og beedigebe Forklaring følgende: Nogle Dage før den 4de April d. A. indsaubt Lars Pedersen sig paa Borupgaard for paa Sogneforstanderfabet's Vegne og i Egenstaa af sammes Medlem som Fattigforstander at opkræve Bidrag til Fattigvæsenet hos Tiltaltes Tjenestefolk efter den affattede Tigning. Tiltalte, som da møbte Lars Pedersen i Gaarden, nægtebe imiblertib denne Afgang til Folkene, greb uden Foranledning fra Lars Pedersens Side denne i Brystet og befalebe ham at forlade Gaarden, hvad Lars Pedersen derefter ogsaa gjorde. Lars Pedersen, som senere ved Samtale med nogle af Tiltaltes Folk erfarebe, at disse vare villige til at betale Bidragene, sendte den 4de April, paa hvilken Dag Fattiguddeling fandt Sted, sin Karl med Opkrævningslisterne til Borupgaard, men efter Karlens Udsigende ved Tilbagekomsten havde Tiltalte sat sig i Besiddelse af listerne og erklæret paa Karlens Forlangende, at faae dem tilbage, at han ikke vilde høre det Brøvl, hvornæst han havde grebet Karlens i Brystet, slaaet og støbt ham samt paalagt ham strax at forløse sig ud af Gaarden, uden at der

fra Karlens Side var givet Tiltalte Anledning til denne Udfærd. Da Listerne vare fornødne til Brug ved Fattigubdelingen, begav Lars Pedersen sig strax derefter tilligemed den nævnte Karl samt Gaardmand L. Rasmussen og Huusmand P. Nielsen til Borupgaard, hvor han af Tiltalte forlangte Listerne, som han havde forholdt hans Karl, samt betyde Tiltalte, der havde modtaget dem med Ubraabet „herud med Jer“, at han ikke kom i eget, men som Forstander i Sognets Erinde; men neppe havde Lars Pedersen yttret sig saaledes, førend Tiltalte gav ham et Slag paa den ene Kind, og da Lars Pedersen kaldte de Tilstebeværende til Vidner herpaa, atter et Slag paa den anden Kind. Lars Pedersen begav sig da bort, medens Tiltalte tog fat paa hans Medfølgere og med Magt satte dem ud af Døren.

Tiltalte har nu vel i det Hele benægtet Rigtigheden af den af Lars Pedersen givne Fremstilling af det Passerede; han har saaledes paastaet, at hvad der passerede første Gang Lars Pedersen var paa Borupgaard, saavel som da Karlen indsendt sig, bestod i, at han tilbød at betale for Folkene, men at baade Lars Pedersen og senere Karlen nægtede at modtage Betaling af ham, og at han derfor viste dem ud af Gaarden, og ligeledes har han paastaet, at han ved den sidste Leilighed først blev udfjældt og overfaldet af Lars Pedersen og hans Medfølgere, idet disse angreb ham, iturev hans Frakke og tilbeelte ham gjentagne Støb og Slag, og at han da under disse Omstændigheder har tilbeelt Lars Pedersen de ovennævnte Slag, tør han ikke bestemt benægte, dog skete dette i saa Fald under hans Bestræbelser for at løsrive sig fra bemeldte Personer.

Men om der end intet Beviis i Sagen findes for Lars Pedersens Sigelse imod Tiltalte, forsaavidt angaaer det ved den første Leilighed Passerede, saa maa det derimod med Hensyn til Tiltaltes Forhold imod Lars Pedersen den 4de April ved de af dennes Karl, L. Rasmussen og P. Nielsen afgivne og med Lars Pedersens Fremstilling samstemmende Forklaringer, som de med Gød have bekræftet, anses tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte har tilbeelt Lars Pedersen de ommeldte Slag, samt at denne ikke dertil har givet Tiltalte nogenjomhelst rimelig Anledning; thi forsaavidt det under Sagen af enkelte Vidner, der have opholdt sig i Nærheden, uden dog at have iagttaget det Passerede fra Begyndelsen til Enden, er forklaret, at de hørte, at Tiltalte ved den nævnte Leilighed blev kaldt en gal Mand og en lumpen Mand, da er det ikke oplyst, at disse Uttringer ere brugte, førend Lars Pedersen var bleven overfaldet med Slag af Tiltalte, og ei heller af hvem de ere fremførte; og for Tiltaltes Forgivende først at være bleven udfjældt og overfaldet af Lars Pedersen og dennes Medfølgere, findes der isøvrigt under Sagen end ikke at være tilveiebragt mindste Formodning.

Da det nu er utvivlsomt, at Lars Pedersen bemeldte 4de April har indfundet sig paa Borupgaard i Egenkab af Sogneforstander og for at udføre et ham som saadan paahvilende Erinde, nemlig Afhentelsen af de ved den stedfindende Fattigubdeling uødvendige Opkrævningslister, maa Tiltalte for det ommeldte Forhold blive at ansee efter Lovgivningens Analogi og Bestemmelsen i Forordningen af 4de October 1833 § 16, og findes Straffen for ham, der er

42 Aar gammel, og som tilforn har været idømt en Mulct af 100 Rdl. for lovstridigt Forhold i hans tidligere Stilling som Apotheker, at burde fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, hvorved Tiltalte under Paaveraabelse af Analogien af den nævnte Forordnings §§ 16 og 17 er anset med en Mulct af 40 Rdl., bliver altsaa forsaavidt at forandre, hvorimod den med Hensyn til Actionens Omkostninger vil være at stabsæfte.

I Salarium til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Lindhard og Berggreen, vil Tiltalte have at betale 8 Rdl. til hver“.

Nr. 159.

Advocat Brock
contra

Hans Peterfen eller Pederfen Hjelm, (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Marts 1860: „Arrestanten Hans Peterfen eller Pederfen Hjelm bør straffes med Forbedringshussarbejde i 4 Aar samt betale alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Larsen og Sphen, med 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udseer efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Hans Peterfen eller Pederfen Hjelm, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri og Løsgænger, ved egen med de iøvrigt oplyste Omstændigheder stemmende Tilfælde er overbevist at have gjort sig skyldig i førstnævnte Forbrydelse, idet han den 29de Januar dette Aar har frastjaalet Billedhugger Peter Emil Møller nogle til 2 Mk. vurderede Gjenstande og den 31te samme Maaaned Bognmand Niels Jensen 2 til 2 Mk. vurderede Muleposer, vil han, der er langt over criminel Lavalder og senest ved nærværende Rets Dom af 19de Juni 1858 er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshussarbejde i 1 Aar, nu være at ansee efter den citerede Forordnings § 15 med en Straf, der bestemmes til lige Arbejde i 4 Aar.

Forsaauidt Arrestanten berimod sigtes for Løsgænger, er det vel godtgjort, at han, der den 24de October forrige Aar blev afleveret til Kjøbenhavn

Fattigvæsen med Betydning til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer, at han, ved at forlade Fattigvæsenets Forjorg, uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og erholdt Tillæbelse dertil, vilde paadrage sig Straf for Løsgængeri, den 31te Januar dette Aar uden Tillæbelse er bortgaaet fra det ham af Fattigvæsenet anviste Arbeide og har begivet sig her til Staden, men da hans Forklaring om, at han, hvis han ikke samme Dags Aften var bleven anholdt af Politiet, vilde være vendt tilbage til Læbegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var anbragt, efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, skjønes han ikke at være overbevist at have forsættelig unddraget sig Fattigvæsenets Forjorg paa en saadan Maade, at han derfor vil kunne anses straffylbig efter det ovennævnte ham givne Tilhoft, og han vil sølgelig under denne Deel af Sagen være at tillægge Griffindelse.

Arrestanten vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger, og derunder Salair til de beskittede Sagførere med 5 Rdl. til hver".

Mandagen den 7de Mai.

Nr. 118.

Statsraad Salicath

contra

Ane Marie Larsen, (Defensjor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Århuus Kjøbstads Extrarets Dom af 18de August 1859: „Tiltalte Ane Marie Larsen, Jens Carl Larsens Hustru af Storring, bor at hensættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar samt udrede alle af hendes Arrest og Actionen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Jensen, 6 Rdl., og til Defensjor, Procurator Gée, 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 2den Januar 1860: „Tiltalte Ane Marie Larsen bor hensættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Saa betaler hun og i Erstatning til Kirstine Andersen 1 Rdl. 3 Mk. 7 Sk., hvorhos hun udreder Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensjor ved Underretten, 5 Rdl. til den Første og 4 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensjor ved Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Kühnel, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhuldelse, og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3
 Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brod
 for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmissjer hedder det: „Tiltalte Ane Marie
 Larsen, Jens Carl Larsens Hustru, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri,
 har vedholdende nægtet, at hun har gjort sig skyldig i den hende imputerede
 Forbrydelse. Det maa imidlertid ved Tjenestepige Kirstine Andersen og de
 øvrige under Sagen afhørte Deponenters edelige Forklaringer ansees tilstrækkeligt
 godtgjort, at Tiltalte den 21de Mai i N. har paa det store Torv i Aarhus
 frastjålet bemeldte Kirstine Andersen en til 16 Sk. vurderet Portemonnaie.

Bestjaalne har nemlig i saa Henseende forklaret, at medens hun stod paa
 bemeldte Torv, mærkede hun, at et Fruentimmer, der stod ved Siden af hende,
 og i hvem hun senere har gjenkjendt Tiltalte, hurtigt trak sin Haand ud af
 hendes Lomme, hvorfor Bestjaalne, da hun strax sølte efter og savnede sin Por-
 temonnaie, samt saae, at Tiltalte bragte sin venstre Haand bag paa Ryggen,
 sagde til hende, at hun havde stjaalet hendes Pengepung, hvilket Tiltalte næg-
 tebe, idet hun dog gav sig til at løbe, men hun blev efterfat, indhentet og an-
 holdt i Smed Carlssens Huus, hvor hun kastede Portemonnaien fra sig. Derhos
 have 2 Vidner seet Tiltalte paa det store Torv stikke sin venstre Haand ned i
 Bestjaalnes Lomme, og derefter hurtigt trække den tilbage med en Portemonnaie
 eller en Gjenstand, der meget lignede den Portemonnaie, som Tiltalte i Carlssens
 Huus havde kastet fra sig, og som Bestjaalne har gjenkjendt som sin Eiendom;
 og endelig have 2 andre Vidner, Politifuldmagtig Fønss og Arressforvarer Lüghov,
 hvis Forklaringers Rigtighed desuden i høi Grad bestyrkes ved flere tilstedevæ-
 rende Personers Udsagn, seet, at Tiltalte, efterat hun var anholdt i Carlssens
 Huus, bestræbte sig for at skjule en Portemonnaie, og da dette ikke kunde lade
 sig gjøre, kastede den fra sig, hvorpaa den strax blev optaget af Lüghov og leveret
 til Fønss, efter hvis Forklaring hun strax nægtebe, at det var hendes, eller at den
 havde været i hendes Besiddelse.

Vel skulde der efter Bestjaalnes Forklaring have været 1 Rdl. 3 Mk.
 7 Sk. i den hende frastjåalne Portemonnaie, hvorimod den af Tiltalte henkastede
 var tom, men denne Omstændighed, der i sig selv er irrelevant, idet Tiltalte
 kan have fundet Veilighed til at udtage Pengene, taber endvidere i Betydning
 ved den af Bestjaalnes 14aarige Søster, Maren Andersen, afgivne Forklaring
 om, at det forekom hende, at Tiltalte paa Veien fra Torvet til Carlssens Huus
 puttede Noget til sin Mand, som der var kommen hende imøde; ligesom ogsaa
 Kirstine Andersen, efter sin Forklaring, saae Tiltalte standse sit Løb et Øeblik
 og tale med sin Mand. Det maa herved endvidere bemærkes, at den Portemonnaie,
 som Tiltalte kastede fra sig, og som hun paastaar at være hende selv tilhørende,
 men som hun dog ikke bestemt har villet gjenkjende i den hende i Retten fore-
 viste, uagtet dennes Identitet er godtgjort, heller ikke indeholdt de Farvesedler
 m. m., som hun siger at deri befandt.

Tiltalte, -- om hvis mentale Forfatning der under Sagen har været reist Tvivl, men uden at de erhvervede Oplysninger give Anledning til at antage, at hun virkelig skulde være sindsforvirret, og som iøvrigt har indviklet sig i modsigende og aabenbart urigtige Forklaringer, og navnlig ikke har kunnet angive nogen i mindste Maade antagelig Grund til sin Flugt og til, at hun i Smedien kastede Portemonnaien fra sig, -- vil efter det Foransførte ikke kunne undgaae at sælbes som Tyv, uden at det efter de oplyste Omstændigheder herimod kan komme i Betragtning, at Bestjaalne ikke har ført noget Beviis for sin Eiendomsret, i hvilken Henseende det dog kan bemærkes, at hendes Søster, Maren Andersen, har forklaret, at hun var tilstede, da Bestjaalne købte Portemonnaien, og med Bestemthed kan gjentjende den under Sagen fremkomne Portemonnaie som hendes Eiendom.

Da Tiltalte, som er 39 Aar gammel, oftere har været straffet, sidste Gang ifølge Overrettens Dom af 20de Januar 1845 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneer for 2den Gang begaaet Tyveri, hvorefter hun under en mod hende for Tyveri anlagt Sag ved Høiesterets Dom af 22de April 1857 er bleven fri-funden for Actors videre Tiltale, vil hun nu være at ansee med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 for 3die Gang begaaet Tyveri, og Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde. Tiltalte vil derhos have at betale i Erstatning til Bestjaalne det Beløb 1 Rdl. 3 Mk. 7 Sk., som denne med Eed har bekræftet, at der har været i den hende frastjaalne Portemonnaie, ligesom hun ogsaa vil have at udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor ved Underretten 5 Rdl. til den Første og 4 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensor ved Overretten 5 Rdl. til hver“.

Nr. 123.

Statsraad Salicath
contra

Niels Jørgen Nielsen, kaldet Bøs, og Bodil Kirstine Marker
eller **Marker** eller **Stine Sonne**, (Defensor Bungen),
der tiltales for at have siddet Dvrighedens Decret om at entholde sig fra hinanden overhørig.

Bornholms Souder Herreds Extrarets Dom af 7de Januar 1860:
„De Tiltalte Niels Jørgen Nielsen, almindelig Bøs kaldet, og Bodil Kirstine Marker eller Stine Sonne bør henseettes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstævnte i 6 Gange 5 Dage og Sidstævnte i 4 Gange 5 Dage. Saa betale de og, Een for Begge og Begge for Een, alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Møller, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Erichsen, 5 Rdl., foruden Diæter til Sidstævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse. Alt efterkommes under Udførd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da det maa ansees tilstrækkeligen godtgjort, at de Tiltalte paany have overtraadt det under Sagen omhandlede Amtsdecret af 1ste Juli 1850, hvorved det er paalagt dem at Entholde sig fra hinanden, maa det billiges, at de derfor ved den indanfede Dom ere anseete efter Placaten af 12te Juni 1827 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød; dog findes Straffetiden efter Omstændighederne at kunne fastsættes for Niels Jørgen Nielsen, kaldet Bøs, til 3 Gange 4 Dage, og for Bobil Kirstine Marcker, eller Stine Sonne, til 2 Gange 4 Dage. Med denne Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Niels Jørgen Nielsen, kaldet Bøs, til 3 Gange 4 Dage, og for Bobil Kirstine Marcker, eller Stine Sonne, til 2 Gange 4 Dage. I Salarium til Etatsraad Salicath og Justitsraad Bunken for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indanfede Doms Præmisser hedder det: „Niels Jørgen Nielsen, almindelig Bøs kaldet, og ugift Fruentimmer Bobil Kirstine Marcker eller Stine Sonne, begge af Aaker Sogn, der under nærværende Sag tiltales for at have fibdet Øvrighedens Decret om at Entholde sig fra hinanden overhørige, ere saavel ved egen Tilstaaelse som ved det isvrigt Oplyste tilstrækkelig overbeviste om at have gjort sig skyldige i det dem imputerede Forhold, idet de, nauseet at det allerede ved Amtets Decret af 1ste Juli 1850 blev dem paalagt til Forebyggelse af forargeligt Samliv at Entholde sig fra hinanden, og de for Tilidsfattelse af dette Decret ere ved Høiesterets Dom af 11te December 1851 ifundne respectivt 4 og 2 Dages Fængsel paa Vand og Brød, — hvilken Straf for Bobil Kirstine Marckers Bedkommende er i sin Tid anordningsmæssig affonet med Fængsel paa sæbbaanlig Fængelost —, ere ved nogle i Begyndelsen af nysafsvigte Aar afholdte Eysesforhører betraadte i det sidste Aars Tid atter at have paabegyndt og fremturet med samme forargelige Samliv.

Tiltalte Niels Jørgen Nielsen, der i Aarene 1850—1854 har ved Medtaltale avlet 3 nægte Børn, har nemlig saagodtsom hele Aaret 1858 igjennem og ind i 1859 ganffe været tilhuse hos Medtaltalte Bobil Kirstine Marcker eller der havt fast Tilhold, og have de saavel i den Tid som ogsaa senere hen, efterat Forpøelsen af det ommeldte Samliv var bleven gjort til Gjenstand for Undersøgelse

og Paatale, uden nogen Afbrydelse levet og boet sammen som Mand og Kone. Ogsaa har bemeldte Bobil Kirstine Mærker under det saaledes paany stedfundne Samliv født et den 5te September 1858 dødt nægte Barn, — hendes 6te Elegtrebbarn —, hvortil Barnefaderen vel af begge foregives at være ubekjendt, men som Niels Jørgen Nielsen, trods Vedkommendes Benægtelse, vistnok med al Føie, navnlig ogsaa af vedkommende Sognepræst, er antaget at være Fader til. Det bemærkes, at der til Forsørgelse af de ommeldte Børn oppebæres Understøttelse af Sognets Fattigvæsen.

De Tiltalte, der begge ere langt over criminel Favalder, respective circa 46 og 37 Aar, have tidligere været straffede som følger:

1. Niels Jørgen Nielsen, foruden formeldte Vand- og Brødsstraf for Tilfidskættelse af Entholbelses-Decretet, ved Høiesterets Dom af 6te Januar 1853 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri, samt ved Høiesterets Dom af 5te October 1854 for gjentaget Tyveri med 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde.
2. Bobil Kirstine Mærker eller Stine Sonne ifølge kongeligt Rescript af 25de April 1851 med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Dage for gjentaget Leiermaal, hvilken Straf er udstaaet med Fængsel paa sædvanlig Fængselskost i den fiirdobbelte Tid, — ved Høiesteretsdommen af 11te December samme Aar, som ovenmeldt; dernæst ved fornævnte Høiesterets Dom af 5te October 1854 med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Hæleri, og endelig ifølge allerhøieste Rescript af 17de Mai forrige Aar, efterat Straffens Bestemmelse ved Dom efter Lovens 6—13—9 in fine, cfr. Forordningen af 19de Marts 1751, var frafaldet, med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Dage for paany, udenfor Ægtefæll, med ovenbetegnede ubekjendte Mandsperson at have avlet et Barn.

Betræffende Niels Jørgen Nielsen tilføies, at han er frakkilt Ægtemand, og har vedkommende Sognepræst i den af ham afgivne Forholdsattest om begge de Tiltalte erklæret sig derhen, at de ere høist ryggesløse og moralsk forðærvede Personer, lige uimødtagelige for Formaning, Advarsel og enhver god Indvirkning.

Efter det Foransførte ville de Tiltalte ikke kunne undgaae for det af dem ubviste Forhold, der er Gjenstand for nærværende Sag, at anses efter Placaten af 12te Juni 1827, jfr. Lovens 6—13—3, og findes deres Straf, paa Grund af de væsentlig skjærpende Omstændigheder, der indholdes saavel i deres tidligere flette, forbryderiske Vandel i Almindelighed, som i deres haardnakkede Fremturen med det paatale forargelige Samliv i Særdeleshed, ikke at kunne bestemmes til ringere end 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Niels Jørgen Nielsen og 1 Gange 5 Dage samme Straf for Bobil Kirstine Mærkers Vedkommende. Saa ville de og have, Een for Vegge og Vegge for Een, at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger skadesløst, hvoritlandt i Catair til Actor 6 Rdl. og til Defensor 5 Rdl., foruden Diæter til Sibsnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse“.

Tirsdagen den 8de Mai.

Nr. 17. Fæstegaardmand **Søren Nielsen Rudst** eller **Als** af Borup med Bærg (Advocat Brock, efter Ordre)

contra

Godskeier, Oberst **Juel** til Willestrup, (Advocat Liebe),
betræffende Spørgsmaalet, om Hovedcitanten har forbrudt sin Fæsteret til den ham ved Fæstebrev af 27de Mai 1836 overdragne Gaard i Borup under Hovedgaarden Willestrup.

Hellum og Hindsted Herredstings Dom af 21de April 1857: „Indstævnte, Gaardfæster Søren Nielsen Rudst eller Als, bør have sit Fæste paa den ham ved Fæstebrev af 27de Mai 1836 overdragne Gaard i Borup forbrudt. Til Citanten, Godskeier, Oberst Juel til Willestrup, betaler Indstævnte med Bærg 457 Rdl. 4 Mk. 14 Sk. Rigsmønt, giver Skadeserstatning for den nævnte Fæstegaards Forringelse efter uvillige Mænds Skjon og udreder i Sagsomkostninger 25 Rdl. Den befalede Sagfører, Procurator Braff, tillægges i Salarium 15 Rdl., som udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Decbr. 1857: „Foraauidt nærværende Sag angaaer en Fordring paa 315 Rdl. 1 Mk. 4 Sk. for Mangler paa Bygninger m. m., afvises Sagen fra Underretten. Contracitanten, Gaardfæster Søren Nielsen Rudst eller Als, bør have sit Fæste paa den ham ved Fæstebrev af 27de Mai 1836 overdragne Gaard i Borup forbrudt. Saa bør og Contracitanten med Bærg til Hovedcitanten, Oberst Juel til Willestrup, betale 142 Rdl. 3 Mk. 10 Sk.; men ibrigt for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter hæves, og Procurator Braff tillægges i Salair 15 Rdl., som udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Den fra Hovedcitantens Side fremsatte Erindring, at Spørgsmaalet om hans Fæsterets Forbrydelse paa Grund af paadragne Restancer, ei efter Hørligsklagen og Underretsproceduren kunde tages under Paafjendelse, findes ikke tilstrækkeligen begrundet, navnlig naar

Klagens og Underretsstævningens Indhold sammenholdes med Contracitantens Henvisning til den ældre bemeldte Restancer vedkommende Sag, og med den i Overensstemmelse hermed i nærværende Sag nedlagte Paastand. Som Folge heraf og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og den med Hensyn til disse for Høiesteret brugte Procedure, vil bemeldte Dom, forsaavidt den er bragt under Paaafjendelse her for Retten, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret bliver Hovedcitanten pligtig at tilsvare Contracitanten med 100 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedcitanten til Contracitanten med 100 Rdl. Saa betaler han og til Justitskassen 1 Rdl.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ß. om Aaret. — Subscription er bindende for een Udgang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 11.

Den 25de Mai.

1860.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 8de Mai.

Nr. 17. Fæstegaardmand Soren Nielsen Rudstf eller Als af Borup
med Bærge

contra

Godsøier, Oberst Juel til Willestrup (see forrige Nr.).

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved Underrettsdommen i nærværende Sag er Contracitanten, Gaardsfæster Søren Nielsen Rudstf eller Als, der har en Gaard i Borup under det Hovedcitanten, Oberst Juel, tilhørende Willestrup Gods i Fæste, deels dømt til at have sit Fæste paa bemeldte Gaard forbrudt, deels med Bærge tilsligtet at betale Hovedcitanten 457 Rdl. 4 Mk. 14 St. foruden Skadeserstatning for Fæstegaardens Forringelse efter uwillige Mænds Skjøn samt Procesomkostninger. Denne Dom har Hovedcitanten indanket her for Retten til Stadsfæstelse, medens Contracitanten, efterat en af ham nedlagt Paastand om Sagens Hjemviiisning er bleven forkastet ved Overrettens Kjendelse af 5te October d. A., her for Retten ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for Hovedcitantens Tilstale.

Af de ovennævnte 457 Rdl. 4 Mk. 14 St. ere de 315 Rdl. 1 Mk. 4 St. fordrede som det Beløb, der ved en den 8de Mai f. A. afholdt og den 13de f. M. afhjemlet Synsforretning over Contracitantens Gaard er anflaaet at ville behøves til at afhjælpe de da foresundne Mangler ved Gaardens Bygninger, dens Befætning, Inventarium og Fødekor. Da imidlertid Forligsflagen i nærværende Sag ikke omtaler, at Hovedcitanten agtede at søge Contracitanten til Erlæggelse af det nævnte Beløb, men meget mere, idet den som Gjenstand for Søgsmålet nævner Erstatning for Gaardens slette Drift, ved Siden heraf kun forbeholder Hovedcitanten det Fornødne i Henseende til Erstatningen for Bygningsfærd og Mangel paa Befætning og Inventariebese, hvormed — som det bedder — Fæsteren af Synsmændene er givet Genstand —, kan der ikke antages

at være mæglet Forlig om bemeldte Beløbs Udbetalelse eller de paagjælden-
 Manglers Afhjælpning, og Sagen findes derfor, forsaavidt den angaar de an-
 førte 315 Rbl. 1 Mk. 4 Sk., at maatte ex officio afvises fra Underretten. Af
 de øvrige 142 Rbl. 3 Mk. 10 Sk. ere de 89 Rbl. 2 Mk. 7 Sk. Restancer fra
 Aarene 1849 til 1854 af Skatter, Landgilde og Hovevipenge m. m., medens Resten,
 53 Rbl. 1 Mk. 3 Sk., er fordret for resterende Diendekorn for Aarene 1835 til
 1837, 1840 og 1847, beregnet efter Viborg Stifts Capitelstatter paa de for-
 skjellige Aars Afgrøde. Contracitanten har nu vel ikke villet erkjende at skylde
 de anførte Beløb, idet han navnlig har anført, at han in natura har leveret
 Hovedcitanten 20 Tdr. Havre, som ikke ere beregnede ham tilgode, og at der,
 naar Alt bliver rigtigt opgjort, endog tilkommer ham Penge, hvilket han har
 paastaet at kunne bevise; men da Contracitanten ikke har fremsat specielle Ind-
 sigelser mod de enkelte nærmere specificerede Restanceposter, der, forsaavidt an-
 gaar Skatter, Landgilde og Hovevipenge, stemme med Hoved- og Kassebogen
 for Willestrup Gods, og han hverken ved Fremlæggelse af sin Skatteqwitterings-
 bog eller paa anden Maade har beviist, at han har betalt de forbrede Skatter og
 Afgifter eller nogen Deel deraf eller endog blot har forsøgt paa at bevise saa-
 dant, vil Contracitanten, der ikke kan fritages for at tilsvare de ældre Restan-
 cer, fordi han ikke hvert Aar paa den i Lovens 5—14—53 ommeldte Maade
 er bleven sat i Kundskab om, hvad han skyldte, være at tilpligte at betale Hoved-
 citanten de paastaunte Restancer. Da derhos Contracitanten ikke har berigtiget
 denne sin Skyld, inden nærværende Sag ved Underretten blev optagen til Dom,
 hvilket skete meer end 16 Uger efter Forlyndelsen af Indkaldelsen til Forligelses-
 commissionen, maa det ifølge Bestemmelserne i Forordningen af 9de Marts 1838
 §§ 1 og 2 billiges, at Contracitanten ved Underretsdommen er fradømt sit Fæste
 paa Gaarden.

Forsaavidt Soggsmaalet endelig gaaer ud paa Skadeserstatning efter uvillige
 Mænds Skjøn for Gaardens flette Drift og Jordernes deraf flydende Forrin-
 gelse, da er Paastanden herom støttet paa den ovennævnte Synsforretning af
 1856, der blandt Andet indeholder, at $\frac{3}{4}$ af Gaardens Jorder laae udyrkede,
 at som Følge heraf hele Gaardens Tilliggende ikke var i tilbørlig Drift, at den
 paa Grund af Mangel paa Gjødning var gaaet tilbage Aar for Aar, og at Jor-
 derne saaledes langt fra vare drevne paa den Maade, hvorpaa Fæsterne paa
 Willestrup Gods i Almindelighed drive deres Jorder. Men om der end an-
 tages at kunne tilkomme Huusbonden Erstatning for Fæstegaardens Jorbtillig-
 gendes Forringelse, hvor denne alene hidrører fra flet Drift og ikke fra nogen
 af de i § 5 af Forordningen af 9de Marts 1838 ommeldte positive Misbrug,
 — hvilket ikke sees her at være Tilfældet —, vil den paastaande Erstatning i
 ethvert Fald dog ikke kunne tilkjendes Hovedcitanten, efterjort der mangler al
 nærmere Oplysning om, i hvilken Tilstand Gaardens Tilliggende var, da Con-
 tracitanten, hvis Fæstebrev er af 27de Mai 1836, tiltraadte den, hvorom navnlig
 den ved Overleveringen i 1835 afholdte Synsforretning intet indeholder, og der
 saaledes mangler det fornødne Udgangspunkt for Bedømmelsen af, om og i alt
 Fald, i hvilken Grad Gaardens Jorder ere forringede i Contracitantens Fæstetid,

altsaa og for, til hvilket Betsøb den Hovedcitanten tillæggende Erstatning for Forringelsen skulde ansættes af dertil udmeldte uvillige Mænd. Contracianten vil altsaa i denne Sagens Deel blive at tillægge Frisubelse.

Efter Sagens Omstændigheder ville Processens Omkostninger for begge Retter være at ophæve, og vil det Contraciantens bestfittede Sagfører for Underretten tilkommende Salair, der ved Underrettsdommen passende er bestemt til 15 Rdl., blive at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling og den befalede Sagførelse ved Underretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten været brugt.

Torsdagen den 10de Mai.

Nr. 60. Traadhandler **Martin Claudius Engholm** (Advocat Brock)
contra
Politidirecteuren, Conferentsraad **Braestrup** paa det Offentliges Begne
(Tugen),

betræffende Spørgsmaalet, om Citanten har gjort sig skyldig i uberettiget Næringæbrug.

Criminal- og Politiretens Dom af 2den April 1859: „Tilstalte, Traadhandler Martin Claudius Engholm, bør til Kjøbenhavn's Politikaasse bøde 50 Rdl. og betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Mulet at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da den i Stedet Nr. 88 i Pilestrædet under Firmaet „Bronnum & Comp.“ etablerede Manufacturhandel i Virkeligheden maa anses drevet af Citanten, men han hertil ikke kan finde Berettigelse i det mellem ham og Silke-, Ulden- og Lærredskrammer F. H. Bronnum ved Contract af 1ste September 1858 stiftede Interessentskab, i hvilket han, i Mangel af det efter Forordningen af 23de April 1817 § 6, jfr. Lov om Haaudværks- og Fabrikdrift af 29de December 1857 § 4, dertil fornødne Borgerstab, ei kan være befoiet til, som sleet, at optræde som activ Interessent, ligesom der eiheller ved Befuldmægtigelse af Medinteressenten kan gives ham, som en bemeldte Lang uvedkommende Person, Udgang til at drive saadan Haandel, saa maa han erkjendes derved at have gjort sig skyldig i ulovligt Næringæbrug, og da han for lige Overtrædelse ved Rettsforlig af 30te Juli 1858, hvilket i Gjentagelsestilsælde er tillagt Doms Virkning, har vedtaget at erlægge Mulet, er han nu ved den indskede

Dom retteligen for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug anseet efter Lov af 29de December 1857 § 75, ligesom Mulcten for ham påsende findes ansat til 50 Rdl., at tilfælde Kjøbenhavn's Politikasse. Da det fremdeles og maa billiges, at han er tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Da Tiltalte, Traadhandler Martin Claudius Engholm, under nærværende ifølge Begjæring af Kjøbenhavn's Magistrats 1ste Afdeling mod ham for uberettiget Næringsbrug anlagte Sag har tilstaaet, at der i den Boutik her i Staden, hvori han i Henshold til sit Borgerfæb drev Handel med Brød, Traad, Garn, Lys, Sæbe, Vegetoi og Kager, er drevet en Handel med andre Varer, henhørende under Silke-, Ulden- og Lærredskrammerlaugets Forhandlingsegjenstande, end Traad og Garn, og at denne Handel er drevet alene ved Hjælp af hans Capital og Credit, samt at han ene har udført de Handelen vedkommende Forretninger, og det af ham paa-beraabte Forhold mellem ham og Silke-, Ulden- og Lærredskrammer Johan Henrik Brønnum, hvorefter Handelen skulde være drevet af denne, medens Tiltalte kun vil have været passiv Interessent i samme, ikke kan ansees som et Interessentsfæb, idet Brønnum hverken med Capital, Credit eller Arbejde har deeltaget i Forretningen, men kun har havt en Andeel i sammes Udbytte, saa vil Tiltalte, der under disse Omstændigheder maa ansees at have drevet Handelen for egen Regning, hvortil han ikke ved Borgerfæb eller anden Adkomst var berettiget, og som ved et i denne Rets 2det Civilkammer den 30te Juli f. A. indgaaet Forlig, der i Gjentagelsestilsælde er tillagt Doms Virkning, har vedtaget at erlægge Mulct blandt Andet for uberettiget Næringsbrug, være at ansee efter Loven af 29de December 1857 om Haandværks- og Fabrikdrift m. m. § 75 for samme Lovovertrædelse 2den Gang begaaet, og findes Mulcten, der tilfalder Kjøbenhavn's Politikasse, efter Omstændighederne at kunne bestemmes til 50 Rdl., hvorhos han vil have at betale denne Sags Omkostninger“.

Nr. 133.

Statråad Liebenberg

contra

Andreas Jonassen eller Jonassen, (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og Loøsgænger.

Frynsborg og Faurstov Birkers Extrarets Dom af 20de Decbr. 1859: „Arrestanten Andreas Jonassen bør hensesættes til eet Aars For-

bedringshuusarbeide, samt efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning være at bringe ud af Landet. Arrestanten vil derhos have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salairer til Actor, Overretsprocurator Kühnel, og Defensor, Procurator Friis, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 13de Febr. 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Holm, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den Omstændighed, at Tiltalte om Natten sneg sig ind i Huset, ikke kan medføre Anvendelse af Forordningen af 11te April 1840 § 12, efter som han ikke havde til Hensigt at udove Tyveri den ommeldte Nat, men først den næste Dag, naar Folkene havde fjernet sig — hvilket ogsaa skete —, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, vil samme være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Liebenberg og Advocat Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Andreas Jonassen tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Følgangeri.

Efterat Arrestanten havde udstaaet en Ham for uhjernet Besiddelse af sjaalne Koster idomt Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, blev der under 12te September f. A. af vedkommende Dommer givet ham, der var uden Tjeneste eller andet Erhverv, og som derfor skulde hjemsendes til Sverrig, hvor han er hjemmehørende, Tilladelse til at begive sig til Weierslevgaard, hvor han sidst havde haft Tjeneste og havde noget Tøi beroende, saaledes at han samme Dag atter skulde indfinde sig paa Birkecontoivet. Denne Bestemmelse efterkom han imidlertid ikke, hvorimod han, efterat have været paa Weierslevgaard, i flere Dage drev omkring i Egnen, og da han, efter sit Opgivende, paa denne Vandring havde mistet nogle Klædningsstykker, som han havde med sig, og saaledes var kommen i Forlegenhed for Klæder, bestemte han sig til at stjæle nogle Klædningsstykker fra Landvæsenlev Rasmussen paa Weierslevgaard, som han vidste havde flere Klæder liggende i sit Kammer, og da Arrestanten vidste, at der var Marked ved Braarup eller Aas den 21de September, og formodede, at Gaardens Folk vilde drage dertil, gik han Natten iforveien til Weierslevgaard

og kom Kl. 11 à 12 igjennem en nedbrudt Væg i den østre Gavl af Gaardens nordre Længe ind i Bryggeriet, hvorfra han steg op paa Høloftet over Stalden og tilbragte her den øvrige Deel af Natten, for om Morgenen at kunne see, om Følkene drog til Marked. Efterat han derpaa den næste Dag havde bemærket, at Husets Følk, med Undtagelse af en Karl, som gif i Marken, vare dragne til Markedet, steg han noget efter Middag ned fra Høloftet, tog i Hækkeshuset en Gaardens Eier tilhørende Tøndesæt, for at bruge samme til Kosterens Vortbringelse, og i Staldkammeret et Karlen Anders Christensen tilhørende Par Buger og en Kaffjet, som der vare ophængte, og gif derefter tilbage over Loftet ned i Bryggeriet, hvor han af en Ballie tog et Par Ulbskrømper, der ligeledes tilhørte A. Christensen. Fra Bryggeriet gif han derpaa gjennem en ulaaet Dør ind i Rasmussens Kammer og borttog her en Deel Klæder, 2 Piber, et Uhr m. m., der deels hang, deels henlaae i Værelset, og gif derefter bort med samtlige Kostier, som han bar i den ommeldte Sæk.

De sjaalne Gjenstande, der tilsammen ere vurderede til cirka 36 Rdl., ere for største Deelen komne tilstede og udleverede de Bestjaalte, og forsaavidt dette ikke har været Tilfældet, have disse frasøgt Krav paa Erstatning.

Den under Sagen omhandlede Nabning, hvorigjennem Arrestanten gif ind i Bryggeriet, var efter de afgivne Forklaringer fremkommen ved Borttagelsen af en Døn og ikke senere istandsat. Den vil saaledes, som hidrørende fra en Forsømmelse ved Bygningens Istandsættelse, ikke kunne sættes i Klasse med de i Forordningen af 11te April 1840 § 12 omhandlede Nabninger, der ikke ere bestemte til Indgang, og ei heller findes den Omstændighed, at Arrestanten om Natten sneg sig ind i Huset, at kunne medføre, at Tyveriet maa betragtes som et Indbrudstyveri, i hvilken Henseende kan bemærkes, at det paa den Tid af Dagen, da Arrestanten forøvede Tyveriet, vilde have ladet sig gjøre at komme ind i Stedet uden Indbrud eller Indstigen, nemlig i hvert Fald gjennem den forommeldte Nabning. Det af Arrestanten begaaede Tyveri vil saaledes alene være at hense under bemeldte Forordnings § 1

Da Arrestanten, der er født i Sverrig 1835 og siden Mai 1856 har opholdt sig her i Landet, som oven berørt, ifølge en Underrets Dom af 2den August s. A., har for uhjemlet Besiddelse af sjaalne Kostier været anset med Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil han saaledes nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, cfr. § 25, som for 2den Gang begaaet Hæleri, og findes den ved Underretsdømmen fastsatte Straf af 1 Aars Forbebringelseshuusarbeide efter Sagens Omstændigheder passende.

Forsaaavidt Arrestanten tillige er sigtet for Pøsgængeri, vil der ikke for Overretten blive Spørgsmaal om denne Deel af Sigtelsen, da han i saa Henseende er frijsunden ved Underretsdømmen, og denne alene efter Arrestantens Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Begne er indanket for Overretten.

Efter det Anførte vil Underretsdømmen, hvis øvrige Bestemmelser tilliges, være at stadfæste, idet det nemlig findes at maatte have sit Forblivende ved samnes Bestemmelse om, at Arrestanten efter endt Straffetid ved Politiets Foranstaltning vil være at bringe ud af Landet, da han vel har opholdt sig her i

Landet over 3 Aar, men ikke i et saadant Tidrum har havt lovlig Næringsvei her i Landet, efterdi han i April 1859 eller inden de 3 Aars Udløb blev arresteret i Anledning af den tidligere mod ham indlede Undersøgelse og forblev henseende i Arresten under Sagens Drift, samt strax efterat have udstaaet den ham i Sagen idømte fornævnte Straf gav sig til at streife omkring uden noget Erhverv, indtil han under nærværende Sag paany blev arresteret".

Nr. 154.

Advocat Brock

contra

Jens Jørgensen, (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Falst eller bedrageligt Forhold.

Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 28de Decbr. 1859: „Tiltalte Jens Jørgensen bor henseendes i Forbedringshuset i 8 Maaneder. Saa betaler han alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, respective 5 og 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Marts 1860: „Tiltalte, Tjenestekarl Jens Jørgensen af Nyggemose, bor henseendes i Fængsel paa Rand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Christensen og From for Overretten betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da det under Sagen omhandlede Dokument ikke, som i Overrettsdommen antaget, skjønes at kunne henseendes til de i Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum, omhandlede Dokumenter, men derimod efter dets Bestaenhed bliver at henseendes under samme Paragraphs 3die Membrum, bliver Tiltalte at anses efter sidstnævnte Lovbestemmelse med en Straf, som efter Omstændighederne skjønes at kunne fastsættes til 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide. I Henseende til Actionens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Jens Jørgensen bør henseendes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat

Brok og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler
Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Det er under nærværende fra Euenborgs Kjøbslads Extraret hertil indankede Sag ved egen Tiltalste, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte, Tjenestekarl Jens Jørgensen af Ryggemose, efterat have henvendt sig til en Skrædder i Euenborg for at erholde nogle Klædningsstykker, har, da denne forbrede Caution for Beløbet, som var 13 Rdl., skrevet og uden sin daværende Huusbonds Billie og Vidende med dennes Navn understrevet et Beviis saalydende:

Herved indestaaer jeg for 13 Rdl. af min Karls Løn til 1ste November.
Jens Larsen.

hvilket Beviis Tiltalte derefter leverede Skrædderen. Det er fremdeles oplyst, at Tiltalte, der har benægtet at have havt til Hensigt at bebrage Skrædderen, hvorimod han kun vilde vedde sig ud af en siekliffelig Forlegenhed, allerede i October Maaned f. A. har tilstillet Skrædderen det sthyldige Beløb, efterat have forladt sin Tjeneste hos Jens Larsen.

Da det ommeldte Beviis ikke strengt taget kan betragtes som et Cautionbeviis, efterjom det efter sit Indhold kun kan antages at gaae ud paa, at det ommeldte Beløb skulde blive indeholdt af Tiltaltes Løn, og ikke paa, at Huusbonden ubetinget indstod for Betalingen, saa at det nærmest maa ansees som en Anbefaling til at erholde Credit, findes det ifølge sin Bestaffenhed og Indhold at kunne gaae ind under de Documenter, som omhandles i Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum, og skjønes den Straf, som Tiltalte, der er født i Aaret 1836 og ei forhen befindes tiltalt eller straffet, for dette sit Forhold har incurreret i Genhold til bemeldte Lovbestemmelse at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved Straffen er bestemt til 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide, blive at forandre, medens den med Hensyn til Accionens Omkostninger, der retteligen ere paaagte Tiltalte, vil blive at stadfæste“.

Nr. 126.

Justitsraad Bunzen
contra

Søren Andersen Sørensen, (Defensor Liebe),

der tiltales for Bedrageri eller Attentat derpaa.

Ofter og Bester Herreders Extrarets Dom af 26de Mai 1859:
„Tiltalte Søren Andersen Sørensen bør for Actors Tiltalte i denne Sag

fri at være, dog at han udreder de dermed forbundne Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Prøveprocurator Rastoft, og til Defensor, Procurator Nysjunn, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 9de Januar 1860: „Tiltalte Søren Andersen Sørensen var henfattet i Fængsel paa Band og Brød i otte Dage. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rdl., til Defensor sammesteds 5 Rdl., og til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Holm, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte, forhenværende Kroforpagter af Blazmarf Kro, Søren Andersen Sørensen, for at have gjort sig skyldig i Bedrageri eller Attentat derpaa, og angaaer Sigtelsen navnlig følgende Facta:

1) I et af Tiltalte forfattet Skjøde af 29de Mai 1858, hvorved Hans Henrik Møller har afhændet et Sted paa Varde Byes Hebe til Tiltaltes 17aarige Søn, er anført, at den accorderede Kjøbesum 600 Rdl. er berigtiget, naget dette efter bemeldte Møllers Forklaring ikke skal være Tilfældet, idet Kjøberen skulde overtage den tingløse Gjæld paa Eiendommen og contant udbetale ham den overskydende Deel af den anførte Kjøbesum, i hvilken Henseende isøvrigt bemærkes, at efter den Skjødets ved Tinglæsningen meddeelte Retskriveranmærkning hæfte der paa det paaagjældende Sted ialt 608 Rdl. 7 Sk., deraf de 208 Rdl. 7 Sk. efter tingløst Forlig.

Tiltalte har imidlertid paatværet sig, at han anfaaer den af ham med Sælgeren truene mundtlige Aftale om Maaden, hvorpaa Kjøbesummen skulde afgjøres, for en Berigtigelse, og at han ved den anførte efter en Formularbog optagne Passus i Skjødets alene har sigtet til denne Aftale; og vel er Tiltaltes Forklaring om Indholdet af samme Aftale afvigende fra Sælgerens Forklaring, isølge hvilken der desuden under Forhandlingerne slet ikke havde været Tale om, at ikke Tiltalte selv, men hans umyndige Søn skulde være Kjøberen; men ligesom det ikke er oplyst, at Tiltalte ved falske Føregivender har bevæget Sælgeren til at underskrive Skjødets, hvis Indholds Sidstævnte indbrømmer at have kendt,

da han understrev det, saalebes er der mod Tiltaltes Benægtelse ikke Føie til at antage, at han ved at indføre den ovennævnte Passus i Skjødet skulde have haft nogen bebragerisk Hensigt, og der findes derfor ikke i den heromhandlede Henseende at kunne paalægges Tiltalte noget Strafsansvar.

2) Tiltalte sigtes dernæst for at have gjort sig skyldig i bebragerligt Forhold ved fra det nysnævnte Sted at have i Sommeren 1858 ladet bortføre den derpaa staaende Rugasgrøbe, circa 1 Læs, uagtet en Creditor, der havde Pant i Stedet med Bygninger, Sæd, Avl m. m., forbød ham at føre noget af Avlen bort fra Stedet. Selv om Tiltalte imidlertid kunde anses at have været uberettiget til mod Panthaverens Villie at disponere over den ved Stedet værende Avl paa den omhandlede Maade, vil der dog saameget mindre være Spørgsmaal om at idømme Tiltalte nogen Straf for det her omhandlede Forhold, som den vedkommende Panthaver har erkjendt under den ved den paagjældende Leilighed havde Samtale med Tiltalte at have brugt Yttringer, hvorefter Tiltalte kunde have Føie til at antage, at han fravalbt sine Indsigelser mod Afgjødens Bortførelse.

3) Af Marie Kirstine Hansen og Chr. Christensen Vallum er det forklaret, at Tiltalte engang i Sommeren 1858 under en Samtale mellem ham og de nævnte Personer om M. K. Hansens Pengeaffairer har givet denne det Raad, at hun, for at undgaae, at Creditorerne saa hurtigt skulde falde over hende, som hun ellers havde Grund til at formode vilde ske, ved et Gavebrev skulde bortstjænke sine Eiendele til sine Børn, hvorefter et saadant Gavebrev ogsaa blev affattet af Tiltalte og understrevet af M. K. Hansen, der for sit Forhold i denne Henseende samt for at have disponeret over ublagt Gods er under en mod hende i den Anledning anlagt Jusfitsag anset med Straf af Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tiltalte har erkjendt at have efter M. K. Hansens Anmodning ladet det ommeldte Gavebrev reenskrive og været behjælpelig med at gjøre nogle Forandringer i den af hende leverede Concept til Gavebrevet, men han har bestemt benægtet at have haft videre dermed at gjøre, og navnlig at have raadet til dets Oprettelse for at forhindre, at M. K. Hansens Creditorer saa hurtigt skulde falde over hende, saavel som at det for ham er blevet omtalt, at hun vilde have Gavebrevet oprettet i saadan Hensigt, og mod denne Benægtelse kan der ikke anses tilveiebragt Beviis for, at Tiltalte skulde have medvirket til Oprettelsen af det heromhandlede Gavebrev med Bevidsthed om derved at deeltage i en ulovlig Handling.

4) Efterat Eieren af den af Tiltalte forpagtede Kro, H. S. Pedersen, under 3die Februar 1858 havde erhvervet en Underrets Dom over Tiltalte for et Beløb af 55 Rbl. 24 Sk., hvilken Dom blev tinglæst den 17de Marts s. A., og til hvis Appel Tiltalte lod udtage en Overretsstævning, som dog maa antages ikke at være forfulgt, lod Pedersen under 1ste Mai 1858 Tiltalte indfalde for Forligelsescommissionen for en den 29de Marts s. A. forfalden Forpagtningsafgift paa 200 Rbl., og efter under 8de September s. A. at have faaet

Dom for denne Forbring, requirerede han til denne Doms Execution en Ublægsforretning afholdt hos Tiltalte.

Ved den herefter den 29de October s. A. afholdte Executionsforretning fremlagde Tiltaltes ovennævnte 17 Aar gamle Søn paa Opforbring af Tiltalte et af denne udstedt Gavebrev, dateret den 7de April 1858, hvorved Tiltalte med den indledende Bemærkning, at hans Søn nu var i den Alder, at han kunde betroe ham sit Gods, skjænkede ham en Deel i Gavebrevet specificerede Gjenstande, — tilsammen ansatte til en Værdi af circa 1,000 Rdl. —, til fuldkommen Eiendom, hvorover han — som det hedder — naturligtvis under Curatel eller Formynderskab i enhver Henseende kan disponere; og i Henhold hertil protesterede Tiltalte mod Registrering og Ublæg i de omhandlede Gjenstande, hvorhos han og erklærede, at han selv Intet eiede, samt forklærede, at Hensigten med det oprettede Gavebrev var at sikke hans Søn hans Eiendele.

Efter det saaledes Passerede samt med Hensyn til, at Sønnen, der er hans eneste Barn, havde Ophold i Hjemmet hos Tiltalte og underholdtes af denne, uden at have noget selvstændigt Erhverv, ligesom og Tiltalte vedblev ganske som hidtil at benytte alt det Solgte, imputeres det nu Tiltalte, at det omhandlede Gavebrev er oprettet pro forma og for at betage Creditorerne Afgang til Fyldestgjørelse, men Tiltalte har stadigen nægtet, at Gavebrevet, ved hvis Oprettelse han havde raadført sig med en Mand, der tidligere har været under Tiltalte for Oprettelse og Benyttelse af et Proforma-Gavebrev, men da blev frivunden, er et Proformaværk eller oprettet i nogen bevragerist Hensigt, idet han har forklaret, hvad ogsaa Sønnen under et efter Overrettens Kjenndelse optaget Forhør har bekræftet, at han allerede henimod et Aar tidligere havde mundtlig skjænket Sønnen de paagældende Effecter, og at han alene for at sikke Sønnen disse havde skriftlig stadfæstet Gaven og siraar efter Gavebrevets Udstedelse overleveret Sønnen dette tilligemed de korrisfjænkede Gjenstande, der dog ligesuldt forbleve i Tiltaltes Besiddelse og Brug. Han har derhos vel erkjendt, at han ved en den 7de April 1857 udstedt og den 15de s. M. tinglyst Obligation havde for et Beløb af 100 Rdl. givet en Creditor Pant i sit Indbo og specielt i en Deel af de under Gavebrevet indbefattede Gjenstande, men ligesom han har meent, at forsaavidt det ved den nævnte Obligation givne Pant var specificeret, maatte de pantsatte Gjenstande kunne søges tilbage fra Sønnen, saaledes vil han ogsaa have underrettet Sønnen om Pantsætningen, hvorom ogsaa Sønnen under det ovennævnte Forhør har erklæret at have havt Kundskab, og vel var det ikke udtrykkelig betydet Sønnen, at han ikke maatte sælge Godset, men det havde heller ikke været Sønnens Mening, at Sønnen, saalænge han forblev i Hjemmet og stod under Tiltaltes Formynderskab, skulde kunne sælge deraf, hvorimod han havde tænkt sig, at Sønnen skulde kunne faae Ret til at raabe derover, hvis han fik Brug deraf, naar han havde fyldt 18 Aar. Dette har Tiltalte senere nærmere forklaret saaledes, at Sønnen vel skulde kunne disponere over enkelte Stykker, men ikke til Udjelhed, hvilket Tiltalte ogsaa formener, at han som Værge burde paasee, og dersom Omstændighederne skulde have

føiet sig saaledes, at Sønnen nøbtes til at gjøre Brug af den hele ham efter Gavebrevet tilkommende Ret, troer Tiltalte, at det vilde have været ham meget let selv at erholde andre Gjenstande istedetfor de bortffjæntede.

Jøvrigt er den nævnte Pantegjæld under Sagens Drift efter afholdt Auction over Debtors Løssøre indfriet, og Obligationen af Creditor qvitteret til Udslettelse af Pantebogen, og den Forbring paa 200 Rdl., hvorfor der ifølge Dommen af 8de Septemher 1858 blev gjort Execution den Dag, da Gavebrevet blev produceret, er under den derpaa berammede Auctionsforretning den 16de November s. A. tilligemed alt andet Mellemværende mellem Tiltalte og Kroeier Pedersen bleven afgjort ved et Forlig, hvorved alle deres gjensidige Forpligtelser bleve hævede, i hvilken Henseende imidlertid maa bemærkes, at efter Tiltaltes egen Forklaring vare hans Modforbringere paa Pedersen i ethvert Fald langt ringere end Pedersens Forbringere paa ham, og at Pedersen efter sin af Sagens Dplysninger i det Hele understøttede Forklaring indgik Forliget med betydeligt Tab for at faae Forpagtningsforholdet til Tiltalte hævet og saaledes blive denne heelt qvit.

Ligesom Tiltalte nu har handlet ulovligt ved i Strid med Lovens 5—3—18 at afhænde alt sit Gods paa en Tid, da der var overgaaet ham en tinglæst Dom, saaledes findes det og efter Sagens samtlige Dplysninger at maatte statuere, at Tiltalte, hvem desuden en Restance paa 300 Rdl. paahvilede, og som ingen antagelig Grund til det paagjældende Gavebrevs Udsættelse har kunnet opgive, enten kun har udstedt dette pro forma, eller, hvis Overdragelsen har været virkelig, derved har tilsigtet at unddrage sine Creditorer og navnlig Kroeier Pedersen, der intet Pant havde, Fyldestgjørelse i de saaledes afhændede Giendele. Vel skjønnes nu Tiltaltes Anbringende om, at han havde Modforbringere paa Pedersen, der efter hans Paastrand havde misligholdt Forpagningscontracten, ikke ganske at kunne forkastes, navnlig da Pedersen senere har laabet disse Modforbringere salbere hans egne Forbringere, ligesom det og er muligt, at Tiltalte har tænkt sig at kunne senere fyldestgjøre Pedersen ved, hvad han som Kroeier for tjente, og saaledes nærmest kun har villet forhindre ham i saa hurtigt at komme til sin Ret, men om end Tiltalte som Følge heraf ikke ligefrem kan dømmes for Bedrageri, findes han dog i ethvert Fald ved sin foransførte Fremgangsmaade at have gjort sig skyldig i et høist misligt Forhold, der maa paadrage ham en arbitrair Straf efter Lovgivningens Grundsetninger, cfr. navnlig Forordningen af 11te April 1840 § 55, og efter Sagens Omstændigheder findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 8 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger, derunder indbefattet i Salair til Actor og Defensor for Underretten respective 6 og 5 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, 8 Rdl. til hver.

Mandagen den 14de Mai.

Nr. 148.

Advocat Liebe
contra**Peter Christian Buddinge** eller **Peter Christian Olsen Buddinge**, ogsaa kaldet **Peter Christiansen** eller **Peter Christensen Buddinge**, (Defensør Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Febr. 1860: „Arrestanten Peter Christian Buddinge eller Peter Christian Olsen Buddinge, ogsaa kaldet Peter Christiansen eller Peter Christensen Buddinge, bør behandles i Overensstemmelse med den allerhøieste Resolution af 2den October 1859 og tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Baastrup og Winther, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og med Bemærkning, at den Straf, Tiltalte har forskyldt for det ham overbeviste Tyveri, efter Forordningen af 11te April 1840 § 17, ei er større end den, han ifølge den kongelige Resolution af 2den October f. A. vil blive undergivet, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiestretet betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Peter Christian Buddinge eller Peter Christian Olsen Buddinge, ogsaa kaldet Peter Christiansen eller Peter Christensen Buddinge, er under nærværende Sag ved egen Tiltaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger overbevist at have Dnsdagen den 19de October forrige Aar frafjælet Huusmand Christian Jensen 2 til 8 Rdl. vurderede Rapper.

Arrestanten, der er langt over criminel Lavalber og blandt Andet ved Høiestrets Dom af 13de October 1831 anset efter Forordningen af 20de Februar 1789 § 3 med Fængningsarbejde paa Livstid, blev ved kongelig Resolution af 18de Juni 1841 skjænket Friheden blandt Andet under den Betingelse, at han, jaajremt han maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf, igjen vilde uden videre Dom blive indfat i Fængningen eller en anden Straffeanstalt paa Livstid, og blev derefter for begaaet Tyveri ved Høiestrets Dom af 4de Mai 1843 tilsunden at behandles i Overensstemmelse

med den nævnte Resolution, hvornæst han ved allerhøieste Resolution af 2den October forrige Aar atter blev skjænket Friheden blandt Andet under den Bestingelse, at han, saafremt han paany gjorde sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf, uden videre Dom vilde blive gjenindsat til Tugthuusarbejde paa Livstid.

Arrestanten vil saaledes nu være at dømmes til at behandles efter den sidstnævnte Resolution, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, derunder 5 Rdl. i Salair til hver af de befalede Sagførere“.

Tirsdagen den 15de Mai.

Nr. 120.

Advocat Liebe
contra

Simon Henrich eller **Henrik Michelsen** og **Tens Andersen**,
(Defensor for Michelsen Liebenberg, Defensor for Andersen Bunsen),
der tiltales, Nr. 1 for Brandstiftelse eller Medvirken dertil og Nr. 2 for
Brandstiftelse.

Næsens Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Octbr. 1859: „Arrestanterne, Skibsbygmester Simon Henrik Michelsen og Skibstommermand Tens Andersen, begge af Næsens, bor hensesættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar hver. Saa bør de og in solidum udrede samtlige af deres Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Schmidt i Middelfart, 10 Rdl., og til Defensorerne, Procurator Gornsen i Næsens og Procurator Møller i Middelfart, respective 10 Rdl. og 8 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Januar 1860: „Arrestanten, Skibsbygmester Simon Henrik Michelsen, bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten, Skibstommermand Tens Andersen, bor hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Winther, Baastrup og Maag, betale Arrestanterne, Een for Begge og Begge for Een, 12 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjeudes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe, Etatsraad Liebenberg og Justitsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Wegge og Wegge for Een, 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Arrestanterne Skibstømmermand Jens Andersen og Skibsbygmester Simon Henrik Michelsen for Brandsiftelse anlagte og ved Afsens Kjøbstads Ertvaret i 1ste Instants paakjendte Sag, maa Arrestanten Andersen, ved egen Tilstaaelse og de isørigt fremkomne Oplysninger, anses tilstrækkelig overbevist om, paa den i Underrettsdommen nærmere beskrevne Maade, at have anlagt den Ild, hvorved Skroget af et paa Skibsværftet i bemeldte Kjøbstad under Bygning værende Skonnert-Skib med nogle deri værende løse Materialier, Ratten imellem den 25de og 26de Januar 1858, blev saa godt som aldeles opbrændt. Ved samme Leilighed ødelægdes ogsaa noget Arbeidsværkto, hvorimod Branden, uagtet nogle i Havnen liggende Skibe efter Vindens Retning ikke vare uden Fare, dog ikke anrettede videre Skade. Til denne Gjerning, der skete i den Hensigt, at Skibet, der var assureret i Hamborg for 15,000 Rdl., skulde opbrændes for at tilvende Arrestanten Michelsen, for hvis Regning det byggedes, Assurancesummen, har Andersen fremdeles forklaret, at være bleven opfordret og, ved Løfte om en Belønning af 600 Rdl., overtalt af Arrestanten Michelsen, og vil han alene derved være bleven forledet til Forbrydelsen, imedens han dog tillige indsaae, at han, naar Michelsen kom i Besiddelse af Assurancesummen, snarere selv vilde kunne erholde et andet Tilgodehavende hos denne af 700 Rdl., hvorpaa han fort for Branden forgjæves havde fordret et Afdrag. For sit forommeldte Forhold er Arrestanten Andersen ved den indankede Dom anseet efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4, jfr. § 10, men da de i bemeldte Forordning givne Forskriifter om Ilds Paasættelse paa Skib maa antages at forudsætte, at dette idetmindste nogenlunde allerede var indrettet til det for samme bestemte Brug, imedens Gjenstanden for den her under Sagen omhandlede Ildpaasættelse ifkun har været et under Bygning staaende Skib, paa hvis Indretning og Udstyring endnu Meget stod tilbage, findes Straffebestemmelsen i nysnævnte § 4 ikke in casu at være ligesrem anvendelig, hvorimod Arrestanten, der er født den 3die Juli 1821 og ifølge Krigsrets Dom af 14de Marts 1850 straffet med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for at have forladt sin Post som Dagt-commandeur, men som forøvrigt ikke befindes tidligere tiltalt eller straffet, vil, i Analogi med bemeldte Lovsted, være at anses med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbeide.

Arrestanten Michelsen, der er født den 4de September 1829, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er ved Underrettsdommen ligeledes anseet med en

Straf af 8 Mars Lugthuusarbeide, men da der, imod hans vedholdende Benægtelse saavel af hans Medtaltates foransjorte Sigtelse, som af, at han paa nogen anden Maade skulde have medvirket til den omhandlede Ildspaasættelse, ikke findes at være fremkommet noget til at sælde ham tilstræffeligt Beviis, i hvilken Henseende bemærkes, at Arrestantens Forklaringer om andre Dømed med de af ham forinden Branden trufne Foranstaltninger med Anbringelse af Høvskaarer, løse Brædder m. v. i Skibet, ihvorvel disse Foranstaltninger maatte ansees vel skikke til at befordre Ildbranden, dog efter samtlige oplyste Omstændigheder ikke kunne forkastes, ligesom der heller ikke af hans øvrige i Underrettsdommen for det modsatte Resultat paaberaabte Udsærd, saavel for som efter Branden, findes at kunne uleedes noget afgjørende Datum for hans Skyld, vil han være at frifinde, dog efter Omstændighederne ikkun for Actors videre Tiltale, hvorhos han findes at have forskyldt at bestage i Udredelsen af Actionens Omkostninger paa den i Underrettsdommen bestemte Maade.

I Overensstemmelse med Foransjorte vil den indankede Dom altsaa blive at forandre, hvorimod samme i Henseende til Actionens Omkostninger, som Arrestanterne retteligen findes tilspigtede at udrede in solidum, og hvorunder Størrelsen af de tilkjendte Salairer villiges, vil blive at stadfæste.

Fremdeles maa Arrestanterne være pligtige paa lige Maade at tilsvare Salairerne til Actor og de beskikede Defensorer her for Retten, hvilke Salairer bestemmes til 12 Rdl. for hver“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmissjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Mars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalønge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 12.

Den 1te Juni.

1860.

Første ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 16de Mai.

Nr. 62. Kongelig Lods **Henrik Meyer** (Statsraad Liebenberg)

contra

Politidirectøren i Kjøbenhavn, Conferentsraad **Bræstrup**, paa Justitiens
Begne (Sagen),

betræffende Spørgsmaalet, om Citanten kan drages til Ansvar for Fornærmelser mod Assistent hos Havnefogden i Nyhavns District, Hans Madsen Bremholm.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de Octbr. 1859: „Tilstalte Henrik Meyer bor til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 25 Rdl. samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salarium til Actor, Provedprocurator Møller, 6 Rdl. Den idømte Mulet at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da der ikke foreligger Beviis for, at Citanten har gjort sig skyldig i fornærmelig Udfærd mod Bremholm, efterat denne havde foreviist sit Skilt, som Assistent hos Havnefogden, og da Citanten, paa den Tid, han brugte den under Sagen omhandlede Udfærd mod Bremholm, ikke kan antages at have haft eller været pligtig at have Kundskab om dennes ommeldte Stilling, hvorved bemærkes, at den Omstændighed, at det var Citanten bekjendt, at der var tillagt Bremholm offentlig Myndighed af anden Beskaffenhed og paa et andet Sted i Havnen, ikke findes at indeholde Noget til Bestyrkelse for, at Citanten har haft hin Kund-

skab, saa vil han være at frifinde for Actors Tiltale. Den af Citanten — efter erhvervet Bevilling til at Sagen af Høiesteret maa tages under Paakjendelse, naanset at den ham idømte Mulet ikke udgjør summa appellabilis, — indankede Dom vil altsaa være at forandre, forsaavidt den har anset Citanten med Straf, hvorimod denne Doms Bestemmelse angaaende Actionens Omkostninger efter Omstændighederne findes at maatte bifaldes.

Chi kjendes for Act:

Citanten bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Det Factum, som ligger til Grund for nærværende imod Tiltalte Henrik Meyer for Fornærmelse imod Havnesoged-Assistent Hans Madsen Bremholm anlagte Sag, bestaaer efter den af Sidstnævnte afgivne beedigede Forklaring i det Væsentlige i Følgende:

Mandagen den 3die Januar d. A., da Corvetten „Rajaben“ kom ind fra Tolbboden, lodsæt af Tiltalte, der er ansat ved Kjøbenhavns Lodseri, roede Bremholm, der af Havneadministrationen er ansat til at fungere som Assistent hos Havnesogden i Nyhavns District ved Ordens Vedligeholdelse saavel paa Dampskibsbroen og de tilsløbende Bolværker som paa Strømmen, Corvetten imøde og gav sig i Tale med Overstyrmanden angaaende Fartøiets Fortøining; men blev da uden nogen dertil given Foranledning udfjældt af Tiltalte blandt Andet for „Dagdriver, Hesterøv og Hesteoppasser“, idet Tiltalte derhos yttrede, at Bremholm skulde strubbe iland, da han Intet der havde at gjøre, og da Bremholm for at fikke sig forevist Tiltalte det ham i fornævnte Egenskab meddeelte Skilt, yttrede Tiltalte til Bremholm: „Skrub iland med Dig, Du Dagdriver, og lig min Maas“, hvorhos han løstede sin Frakke op og viste sin Bagdeel for Bremholm samt klappede paa den. Overensstemmende hermed har Overstyrmand Christian Jacobsen edeligt udsagt, at Bremholms Forklaring i det Væsentlige er rigtig, dog at han kun erindrer, at Tiltalte yttrede, at Bremholm skulde strubbe iland og paa sine Heste, samt at han skulde ligge Tiltaltes Maas, hvorved Tiltalte løstede sin Frakke tilfide og klappede sig paa Bagen, og tilføjede, „Herind med Dig Mads Madsen“, samt at det foresaldt, forinden Bremholm fremviste sit Skilt; ligesom ogsaa Matrojerne John Jacobsen og Hans Peter Nielsen samt Seilmager Peter Hansen edeligt have bevidnet, at Tiltalte yttrede til Bremholm, at denne kunde ligge hans Maas, og de 2 Første tillige, at Tiltaltes Yttringer ogsaa gif ud paa, at Bremholm skulde strubbe af, uden at de mindes, om Yttringerne faldt, førind eller efterat Bremholm havde foreviist sit Skilt, idet Peter Hansen dog har udsagt, at Tiltalte ogsaa brugte for-

nærmelige Yttringer imod Bremholm, efterat denne havde yttret, at han var Havnepoliti.

Tiltalte har, næst at nægte at have fornærmet Bremholm paa nogen af de anførte Maader, eller at have havt Rumbstaa om, at Bremholm var ansat som Havnefogedassistent, vedgaaet, at han ved den omhandlede Leilighed har yttret, at Bremholm altid havde været en grov Karl, og at han vidste, at Bremholm var ansat som Bromand ved den nye Bro eller, som han tillige under Forhøret har udtrykt sig, som Broseier.

Ligesom det nu maa antages tilstrækkeligt godtgjort, deels ved Tiltaltes egen Erkjendelse og deels ved de af de nævnte Vidner afgivne Forklaringer, at han har udviist et fornærmeligt Forhold imod Bremholm under dennes Function som Havnefogedassistent, saaledes findes det ikke at kunne komme ham tilgode, at han ikke vil have vidst, at Bremholm var ansat i den sidstnævnte Stilling, og det saameget mindre som det, som meldt, var ham bekendt, at Bremholm havde Ansættelse i en offentlig Function med Hensyn til Skibes Liggerplads, og Tiltalte, der er langt over criminel Lavalder og ikke findes tidligere overgaaet nogen Straffedom, vil folgelig være at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der findes at kunne bestemmes til en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulct af 25 Rdl., hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salarium til den befalede Actor med 6 Rdl., hvorimod der intet Salarium vil være at tilkjende Defensør, da han kun har nedlagt Paastrand om saadant, forsaavidt Omkostningerne maatte blive at udrede af det Offentlige“.

Nr. 139.

Aadvocat Brock
contra

Suspenderet Skolelærer og Kirkesanger **Frederik Wilhelm Johan Bergstrøm** i Nye, (Defensør Liebe),

der tiltales til Embedsfortabelse for Driffældighed og udviist forargelig Opførsel under Gudstjenesten i Gjørlov Kirke ved Pintsjefesten 1858.

Arb og Love Herreders Provsterets Dom af 21de Mai 1859: „Tiltalte Frederik Wilhelm Johan Bergstrøm bør have fortabt sine Embeder som Skolelærer ved Nye Skole, Gjørlov Sogn, og som Kirkesanger ved Bakkendrup Kirke. Saa betaler han og alle af hans Tiltalte lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Brand-directeur Fog, 6 Rdl., og til Defensør, Procurator Mangel, 4 Rdl., foruden Diæter efter Overovrighedens Resolution. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Sjællands Stifts Landemodes Dom af 3die Januar 1860: „Arb og Love Herreders Provsterets Dom bør ved Magt at stande. 3 Ca-

lair til Actor og Defensor for Landemodet, Landsøverretsprocuratorerne Nyholm og d'Anchamp, udreder Tiltalte til hver 12 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landemodets Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende i første Instants ved Arz og Løve Herreders Provsteret behandlede og den 21de Mai 1859 paakjendte Sag er suspenderet Skolelærer og Kirkesanger Frederik Wilhelm Johan Bergstrøm af Nye By, Gjørlov Sogn, overensstemmende med Kirke- og Underviisningsministeriets Resolution af 11te September 1858, tiltalt for Drifkælbighed og udbiist forargeligt Forhold under Gudstjenesten i Gjørlov Kirke ved Pintsjefesten 1858.

Det er under Sagen ved flere Vidners overensstemmende og beedigede Forklaringer godtgjort, at Tiltalte maatte ansees beruset, da han en Nat i Sommeren 1857 blev opfordret paa Gaben af en Flok Ungkarle, der vilde drive Spog med ham, til at følge dem til Peder Larzens Enkes Gaard for at svire, og dernæst da han, paa Grund af at det foregaves, at Porten var tillukket, begav sig paa Hjemveien, overostes med Haan af Karlene, som nappede ham i Skolestjødernes og tilsidst oversloge ham med en Skovfuld Kalk.

Det er fremdeles ved flere beedigede Vidners Udsagn oplyst, at Tiltalte formeentlig i beruset Tilstand en Middag har lagt sig paa et Sted, hvortil ingen Sti førte, i Sæden ved den til Peder Larzens Enkes Gaard hørende Stakhave, ved hvilken Leilighed Huusmand Christen Hansen slog ham en Spand Vand over Hovedet, hvorefter Huusmanden, da Tiltalte brummende reiste sig og bortfjærrede sig med en svingende Gang, har med en i Leer dypet Kalkkost smurt Tiltalte et Kors paa Ryggen, hvormed denne gif ned ad Gaben.

Tiltalte har vel benægtet at være drifkælbig og overhovedet nogenstinde offentlig at have viist sig i beruset Tilstand, og derhos angivet, at han af og til har lidt af Epilepsi, og at begyndende Symptomer til denne Sygdom muligens kunne have foranlediget fornævnte upassende Optrin, saa at han under samme har været i en aandsfraværende og utilreguelig Tilstand; men til dette Foregivende skjønnes det ikke, at der kan tages noget Henjyn; thi ligesom det af den fra Stedets Districtslæge indhentede Erklæring fremgaaer, at det ikke kan antages for rimeligt, at Tiltalte paa de Tider, paa hvilke han er bleven anset beruset, har været under Indvirkning af Epilepsi, efterjom denne Sygdom i

Reglen hverken forud eller senere ledfages af Spor til Landsforvirrethed, saaledes bestyrkes ogsaa Rigtigheden af de afgivne Forklaringer om Tiltaltes Adfærd ved de ommeldte Leiligheder, og Grunden til samme ved de Oplysninger, der ere erhvervede om hans Vandel i det Hele, og som tilstrækkeligen vidne om, at han ved sin Opførelse har gjort sig uværdig til den tillidsindgydende Agtelse, der bør være uadskillelig fra en christelig Lærers Person. Det er saaledes af flere eenlige Vidner under Sagen edeligen bekræftet, at de til forskjellige Tider have seet Tiltalte udenfor Skolen om Dagen i en saadan Tilstand, at de maatte ansee ham for beruset; det er fremdeles ved forskjellige under Sagen fremlagte Documenter oplyst, at Sogneforstanderskabet gjentagne Gange har besværet sig over Tiltaltes Drifselbighed og uværdige Forhold, at han under et Landvæsencommissions-Møde har viist Raahed og Brutalitet mod Amtets Foresatte, og at han endelig ved en lignende hensynsløs Fremgangsmaade mod flere af Sognebeboerne har paadraget sig Injuriesager, ved hvilke de af ham fremførte ærefrænkende Beskyldninger ere blevne mortificerede, Judicier, som i Forening med fornævnte beviste Facta fremkalde Overbeviisningen om Tiltaltes raa og drifselbige Character. Det er endelig ved flere samstemmende og beedige Vidners Forklaring godtgjort, at han, skjøndt han ikke er Kirkesanger ved Gjørlov Kirke, indfandt sig i samme ved Gudstjenesten under Pintsjefesten 1858 og ledjagede Kirkesangeren der med fremstødte narticulerede Toner paa en for den christelige Andagtsfølelse forargelig og støvende Maade, samt at han, da Præsten fra Prædikestolen havde endt Bønnen, til Forargelse for Menigheden, udraabte med høi Røst: „Det er rigtigt“, hvorefter han, til Forebyggelse af yderligere Skandaler, blev paa Præstens Foranstaltning strax ført ud af Kirken. At disse Optrin skulde være foranledigede ved Landsforvirrethed, kan ligejaalidt antages, da det ikke under Sagen er oplyst, at Tiltalte nogenstunde paa Grund af Sygelighed har befundet sig i en sliq abnorm Tilstand.

Som Følge heraf skjønnes det ikke rettere, end at Tiltalte, navnlig naar henføres til, at han, efter under 3die October 1853 at være advareret og formanet af sin Sognepræst, har for sit paa Grund af Drifselbighed og usorligeligt Samliv med sin Hustru uværdige Forhold været anset af Sogneforstanderskabet, — i Medfør af Rtg og Løve Herreders Skoledirections Resolution af 11te Januar 1855 —, med Maximum af den for første Gang begaaede Forseelse i Anordningen af 29de Juli 1814, Bilag B, § 3 a, bestemte Mulct, og af Skoledirectionen, ifølge dennes Resolution af 1ste Juni 1857, ligeledes med Maximum af den for Gjentagelsestilsælde i samme Lovbud fastsatte Mulct, nu, da disse Straffe saa langt fra have frugtet, at han meget mere har fremturet i sin Drifselbighed og sit øvrige uværdige Forhold, og saaledes givet Skoleungdommen et saare forargeligt Exempel, bør i Medfør af Anordningen af 29de Juli 1814, Bilag B, § 3 a, in fine, samt Bilag A, § 2, have sit Embede som Lærer ved Skolen i Rye By og som Kirkesanger ved Vakkendrup Kirke forbrudt, hvorhos han vil have at udrede de af Actionen skyldende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor og Defensor ved Provsteretten. Da nu disse Salairers Størrelse findes passende bestemt ved den indankede Provsterets Dom, vil samme saaledes i det

Sele være at stadfæste, og vil Tiltalte desuden være at tilpligte at udrede et passende Salair til Actor for Landemødet, Landsoverretsprocurator Nyholm, og til Defensor for samme Ret, Landsoverretsprocurator d'Auchamp, der bestemmes til 12 Rdl. for hver iår“.

Nr. 147.

Advocat Brock

contra

Peder Christensen eller Christiansen, Andreas Pedersen eller Andreas Peder Andreasen og Karen Marie Andreasen, fornævnte Peder Christensens Hustru, (Defensor Liebe),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, Nr. 2 og 3 for Tyveri eller Hæleri.

Frysenborg og Haurstov Birkers Extrarets Dom af 30te August 1859: „Arrestanten Peder Christiansen bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar; Tiltalte Karen Marie Andreasen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Arrestanten Andreas Pedersen eller Andreas Peder Andreasen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Samtlige Tiltalte bør, Een for Alle og Alle for Een, udrede alle af denne Sag løbligt flydende Omkostninger, deriblandt Salairer til Actor, Procurator Friis, og til Defensor, Overretsprocurator Kühnel, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Januar 1860: „Arrestanten Peder Christiansen og de Tiltalte, Andreas Pedersen eller Andreas Peder Andreasen og Karen Marie Andreasen, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag frie at være, dog saaledes at de, Een for Alle og Alle for Een, udrede Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Morville, 8 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indanfede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltalte Arrestanten Peder Christiansen og Tiltalte Andreas Pedersen eller Andreas Peder Andreasen, Førstnævnte for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster og Sidstnævnte for Tyveri eller Hæleri, og Tiltalte Karen Marie Andreasen, Arrestanten Peder Christiansens Hustru, for Tyveri eller Hæleri.

Da der Natten imellem den 12te og 13de Mai f. A. i Landsbyen Sall var begaaet flere Tyverier, og deriblandt 5 Høns vare blevne sjaalne ud af Gaardmand Erik Sørensens Hønseluus, hvortil der var Udgang igjennem den aabenstaaende Kostald, og Arrestanten og Tiltalte A. Pedersen Dagen forud antoges at være komne kjørende igjennem Byen, blev Mistanken henledet paa disse, der ere berygtede og tidligere straffede Personer, og ved den derefter paa Arrestanten Christiansens Bopæl i Sønder Galthen, der ligger circa 2 Mil fra Sall, den følgende Nat foretagne Ransgaaing, bleve ogsaa de ommeldte 5 Høns forefundne i hans Hønseluus, til hvilket Udgangen er igjennem Kjøkkenet og et andet Aflukke, hvorfra Døren gaar ind i Hønseluuset, som imidlertid ud til Gaarden eller Havepladsen har tvende Huller, — det underste mindre til Udgang for Vænder og det øverste større, hvis Dimensioner ere befundne at være respective 15 og 13 Tommer, og som efter Arrestanten P. Christiansens og Tiltalte Karen Marie Andreasens Paastand er saa stort, at et Menneske kan krybe derigjennem, til Udgang for Høns. Da Hønsene bleve gjenkjendte og udtagne af Hønseluuset, yttrede Tiltalte R. M. Andreasen strax, at det var hendes og hendes Mand's Høns, hvilket hun turde beedige, men senere yttrede hun, efterat hun, som hun angiver, nærmere havde eftertænkt Sagen og taget Hønsene nærmere i Diesyn, at hun og ei kunde svare for de Høns, som fandtes i Hønseluuset, og hun har endvidere angivet, at der mangler 7 à 8 af hendes egne Høns, og at de 5 Høns muligen kunne være indbragte i Huset for at bringe dem i Ulykke, men at det dog er muligt, at de ere af hendes egne, hvorhos hun bestemt har nægtet at være vidende om, at hendes Mand havde tilvendt sig dem paa en ulovlig Maade, og Arrestanten Peder Christiansen og Tiltalte Andreas Pedersen have stadigen nægtet, at have sjaalet de ommeldte Høns, og har Førstnævnte erklæret, at han ikke veed, hvorledes de ere komne imellem hans Høns eller i hans Huus, idet han med Hensyn hertil har forklaret, at han antager, enten at de, der maatte have sjaalet de ommeldte 5 Høns, ere tilfældigviis med deres Tyvekoster komne forbi hans Bopæl, og at Hønsene der ere slupne fra dem og have søgt ind i hans Hønseluus tilligemed hans egne, eller ogsaa at Tyvene have banet sig Wei ind i hans Hønseluus, hvis forovmældte Huller lukkes med udbendige Hvirvler, og der have kortsjaalet nogle ham selv tilhørende Høns, og efterladt de ommeldte andetsteds sjaalne. Ved den hos Tiltalte A. Pedersen foretagne Ransgaaing blev intet Mistænkeligt forefundt.

Arrestanten og Tiltalte A. Pedersen have isvrigt forklaret, at de paa en Kjøretour, som de den 12te Mai foretog med Peder Christiansens Kjøretøi for at afhænde noget Pottemagerarbejde og Ulbtøi, ere komne igjennem Sall By, og efterat de undervejs havde afhændet Potterne til en Pottefjører, vendte de om igjen og førte en anden Wei tilbage, men hvilken Vegge have angivet ikke be-

stemt at kunne erindre, idet de efter Arrestanten Christiansens Forklaring begge vare noget berusede. Efter Hjemkomsten om Aftenen opholdt de dem efter deres Anbringende kun en Times Tid paa Christiansens Bopæl, thi da denne der erfarede, at hans Søn Niels Peder Pedersen var løbet bort, førte de begge igjen ud for at søge efter ham, og efter Christiansens Forklaring kom de paa denne Tour igjennem Farre, Voldby, Svenstrup og Sjelle og kom tilbage til Galthen næste Dags Formiddag, uden at han dog har kunnet opgive, at de nogetsteds paa Touren vare inde for at spørge om Drengen, hvorimod Andreas Pedersen ikke vil kunne erindre, hvorhen de førte, da han laae sovende i Vognen og først vaagne, da han kom til Arrestanten Christiansens Huus Kl. 7 à 8 om Morgen; dog har han senere erkjendt, at han et Sted undervejs var vaagen og af Vognen og hentede noget Hø. Forresten have begges Forklaringer i flere Punkter været uoverensstemmende og vakkende, navnlig ogsaa med Hensyn til den berusede Tilstand, hvori Andreas Pedersen skal have befundet sig.

Besjaaelse har præsteret Giendomsbeviis og aflagt Tilhjemlingseden til de ommeldte 5 Stykker Høns, der ere vurderede til 2 Mk. Stykket. Ligesom der imidlertid ikke skjønnes at være tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten og Tiltalte A. Pedersen have stjaalet Hønsene paa deres foromhandlede natlige Reise, saaledes findes det ogsaa betænkeligt, i Henhold til Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, at ansee Arrestanten og hans Kone, Tiltalte K. M. Andreaen, for u hjemlet Besiddelse af de under Sagen ommeldte Høns, idet der er Mulighed tilstede for, at Hønsene uden deres Viden kunne være komne ind i deres Hønseluus gjennem den ovenomhandlede Abning paa samme, og der ikke findes at kunne lægges afgjørende Vægt paa, at Konen under den natlige Huusundersøgelse først vedkjendte sig Hønsene, som tilhørende hende og hendes Mand, da saadant netop kan være foranlediget ved, at hun ikke vidste af, at der var kommet fremmede Høns ind i Hønseluuset. Alle tre Tiltalte, af hvilke Arrestanten tidligere har været straffet for Hæleri, og Tiltalte Andreas Pedersen for Tyveri, medens Tiltalte Karen Marie Andreaen ikke tidligere findes at være straffet, ville derfor være at frifinde, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tiltale og med Forpligtelse til solidarisk at tilsvare samtlige Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver“.

Fredagen den 18de Mai.

Nr. 141.

Statsraad Salicath
contra

Peter Hansen, ogsaa kaldet **Peter Ugle**, (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af stjaalet Roster.

Bjerge og Aasum Herreders Extrarets Dom af 18de Novbr. 1859: „Arrestanten Peter Hansen af Vesterhæsinge bør at hensesættes til Forbedringshumsarbejde i 4 Aar; saa bør han og at udrede alle af Sagen og hans Arrest flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Kammerassessor, Proveprocurator Jespersen, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Tommerup, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Febr. 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Winther og Berggreen, betaler Arrestanten Peter Hansen, ogsaa kaldet Peter Ugle, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Bjerge og Aasum Herreders Extraret den 18de November sidstleden paakjendte Sag, hvorunder Arrestanten Peter Hansen, ogsaa kaldet Peter Ugle, tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster, er det oplyst, at der den 8de Juni f. A. er forøvet 3 Tyverier i Huse, der ligge ved Hoveblandeveien mellem Nyborg og Odense, og at Arrestanten, der var hjemmehørende i Vesterhæsinge, uden at kunne godtgjøre noget lovligt Grunde, har passeret denne Veistrækning paa den Tid, da Tyverierne ere begaaede, men imod hans bestemte Benægtelse af at have forøvet disse, vil der ikke i saa Henseende kunne paalægges ham noget Ansvar.

Fremdeles er det oplyst, at der den 17de Mai f. A. er frafjælet Gjestgiver Thomsen i Odense en Piise og en Klædesvest, ligesom det ved Arrestantens egen Tilfættelse er godtgjort, at han bemeldte Dag har været inde i Thomsens Stue og sammesteds forlangt noget at spise, men forsvøiet sig bort, forinden han havde erhøldt det forlangte. Vel har han stadigen benægtet, at have sjaalet bemeldte Gjenstande, og der skjønnes eiheller at være Data tilstede, hvorefter han i saa Henseende kunde anses som Tyv, men da han ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af den nævnte til 2 Rdl. vurderede Væst, med Hensyn til hvilken Thomsen har aflagt Tilhjemlingsseeb og med Vidner godtgjort sin Eien-

domsret, og Arrestanten ikke for sin Besiddelse af samme har kunnet anføre anden Hjemmel, end at han vil have kjøbt den af en ham ubekjendt Sælgerne paa Gaden i Odense, i hvilken Henseende bemærkes, at det er oplyst, at der ikke sammesteds gives Sælgerne, der forhandle Klæder paa Gaden, vil han i Medfør af Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, for denne uhjemlede Besiddelse af Vesten være at ansee som Tyvshæler.

Da Arrestanten, der er født den 24de Februar 1819, foruden tidligere blandt Andet for begaaet Drab at være ved Krigsrets Dom af 29de Marts 1851 dømt til at have sit Liv forbrudt, hvilken Straf dog ved allerhøieste Resolution af 8de Mai s. A. blev formildet til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, er ved Krigsrets Dom af 7de October 1840 anseet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for 1ste Gang begaaet Tyveri, ved Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 24de Juni 1845 som Tyvshæler med lige Fængselsstraf i 4 Gange 5 Dage og endelig ved samme Rets Dom af 31te Marts 1856 for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, cfr. § 22, med 3 Aars Forbedringshuusarbejde, vil Straffen, saaledes som stæet er ved den indankede Dom, nu være at bestemme efter den nyseævnte Forordnings §§ 22 og 25 som for 4de Gang begaaet Hæleri til 4 Aars Forbedringshuusarbejde, og da det ligeledes billigis, at det er paalagt Arrestanten at udrede Actionens Omkostninger, vil Dommen i det Hele være at stadfæste, hvorhos Arrestanten i Salair til Actor og Defensor ved Overretten vil have at udrede 8 Rdl. til hver“.

Nr. 124.

Statsraad Liebenberg
contra

Niels Andersen eller Niels Andersson og Niels Larsen,
(Defensor Salicath),

der tiltales for Fornærmelser mod Politiet i dettes Function samt for støiende og fredsfjortyrrende Forhold.

Kjøbenhavn's Aants Nordre Birks Extrarets Dom af 21de Septbr. 1859: „De Tiltalte, Møllersvend Niels Andersen eller Niels Andersson, Smedesvend Niels Larsen og Arbeidsmand Anders Jensen, vor henfættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 4 Gange 5 Dage, den Anden i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. Samtlige Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Meldola, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Eltong, 4 Rdl., tilsvare de to forstnævnte Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, saaledes at Tiltalte Anders Jensen in solidum med dem udreder $\frac{1}{3}$ Deel. At efterkommes under Afdærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Januar 1860: „Birketingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne d'Anchamps og Meyer for Overretten betale de Tiltalte, Møllersvend Niels Andersen eller Niels Andersson og Smedesvend Niels Larsen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Etatsraad Salicath for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende fra Rjøbenhavns Amts nordre Birk hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte, Møllersvend Niels Andersen eller Niels Andersson og Smedesvend Niels Larsen for Fornærmelser imod Politiet i dettes Function samt for støiende og fredsforstyrrende Forhold.

Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer maa det ansees tilstrækkeligen godtgjort, at de Tiltalte i Føiening med en i 1ste Instants Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, Søndag Aften den 14de August j. A. mellem Kl. 10 og 11 have udviist en støiende og fredsforstyrrende Udjærd paa Lyngby Gade, og at de, da Politibetjent Sarup, og senere Assistent Blom, kom til og opfordrede dem til at forholde sig rolige, have, nægtet Sarup navngav sig og fremviste sit Skilt, og Blom var iført Uniform og gjorde de Tiltalte opmærksomme derpaa, nægtet at adlyde, og derefter, da de bleve anholdte, sat sig til Modværge og lagt Haand paa Politiet, idet Tiltalte Andersen, der allerede førend Bloms Ankomst havde grebet Sarup i Kraven, greb fat i Assistentens Uniformskrave samt slog ham for Brystet og paa Skulderen, og Tiltalte Larsen flere Gange støbte Sarup i Siden med Albuen, samt saavel under Transporten som senere paa Assistentens Contoir fremsførte Uqvemsord og Trusler mod Politiet og viste sig i høi Grad trodsig.

For dette Forhold maa det billiges, at de Tiltalte, af hvilke Andersen er sødt den 18de Januar 1829 i Sverrig, og Larsen den 1ste September 1825, og som ei forhen have været criminaliter tiltalte eller straffede, ere ansete efter Lovgivningens Analogi og Forordningen af 4de October 1833 § 16 med Fængsel paa Vand og Brød, Andersen i 4 Gange 5 Dage og Larsen i 3 Gange 5 Dage, og da Underretsdommens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger

for disse Tiltaltes Vedkommende ligeledes bifalbes, vil bemeldte Dom, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.

3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne d'Auchamp og Meyer, vilde de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, have at udrede 5 Rdl. til hver".

Nr. 162.

Statsraad Liebenberg

contra

Peder Christian Jensen, (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birkis Eyrarets Dom af 6te Decbr. 1859: „Tiltalte, Tjenestebørg Peder Christian Jensen af Slagelse Mark, bør hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. 3 Erstatning betaler Tiltalte til Tjenestepige Ane Pedersdatter 2 Mk. 12 Sk., til Tjenestekarl Peder Knudsen 2 Mk. 8 Sk. og til Gaardeier Korch 1 Rdl. 3 Mk. Saa vil han og have at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Mangel, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Nye, 3 Rdl. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Marts 1860: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Borup og Rothe, betaler Tiltalte, Peder Christian Jensen, 5 Rdl. til hver. De paalagte Erstatninger at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

3 den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Antvorskov Birkis Eyraret den 6te December sidstleden paafjendte Sag, hvorunder Tjenestebørg Peder Christian Jensen af Slagelse Mark tiltales

for Tyveri, er det ved hans egen med, hvad der isvrigt er fremkommet, stemmende Tilstaaelse beviist, at han, der den 1ste Mai s. A. kom i Tjeneste hos Gaardeier Korch i Østerstillinge, har i sidstafvigte Høst af en hans Medtjenerinde Ane Pedersbatter tilhørende Kiste, hvis Laag efter hans Forklaring stod aabent, stjaalet en Blikbaase, hvori 2 Mk. 8 Sk., som hun har paastaet sig erstatte, foruden Daasen med 4 Sk., at han omtrent en Maanedstid derefter har af en aabenstaaende Kiste, der henstod i det samme Kammer, hvori Tilstalte laae, tilvendt sig et hans Medtjener Peder Knudsen tilhørende Pibehoved med Sølvbeslag, hvis Værdi 15 Mk. er erstattet den Bestjaalne, og at han den 26de October sidstelehen frastjal bemeldte Peder Knudsen en til 8 Mk. vurderet Klædes Kaffjet og et Tørklæde, af Værdi 24 Sk., hvilke Koster, der henlaae frit i Kammeret, ere komne tilfiede og ubleverede til den Bestjaalne, der for Kosterne Forringelse har paastaet en Erstatning af 2 Mk. 8 Sk. Paa samme Maade er det fremdeles oplyst, at han Dagen efter den 27de October om Eftermiddagen, da han arbejdede paa Marken og i den Hensigt at hente en Skovl var gaaet hen til sin Huusbonds Gaard, men, da han bemærkede, at Gaardens øvrige Folk vare beskjæftigede inde i Gaarden, saaldt paa den Tanke at bestjæle Røgterens, Jørgen Jensen, i hvilket Niemed han ved at række Haanden ind igjennem en ituslaaet Rude i et fra Skjæveloen mod Marken vendende Vindue astog Krogene, der fastholdt dette, derpaa steg ind i Loen og af en her staaende bemeldte Røgter tilhørende Kiste, der var tillukket med Hængelaas, men som han fik aabnet ved at udtrække Krampen, bortstjal en til 8 Mk. vurderet Pibe og et Tørklæde af Værdi 8 Sk., hvilke Gjenstande atter ere komne i den Bestjaalnes Besiddelse.

Tilstalte, der forøvrigt havde fri Afgang til bemeldte Lo, har, efter hvad hans Forklaring gaaer ud paa, benyttet den forommeldte ulovlige Afgangsmåde til samme, for desværre at blive ubemærket.

Endelig er det beviist, at Tilstalte i det samme Tidsløb, i hvilke de øvrige Tyverier ere forøvede, har i 3 forskjellige Gange frastjaalet sin Huusbond, bemeldte Gaardeier Korch, 3 Ueber, for hvilke denne har paastaet sig tillagt i Erstatning 9 Mk.

For de af Tilstalte, der er født den 24de Juni 1843 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, saaledes begaaede delicta, af hvilke det i hans Huusbonds Skjævelo begaaede henhører under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, vil han ikke kunne undgaae at anses efter bemeldte Deel af § 12 samt § 1 med en Straf, der ved den indaankede Dom passende findes at være fastsat til 2 Aars Forbedringshuusarbejde, og da bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Erstatning til de Bestjaalne og Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 79.

Advocat Brock
contra**Emilie Edel Heidenheim, Kjøbmand J. S. Heidenheims Enke,**
(Defensor Liebe),

der i Henhold til Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 §§ 56 og 57 eller deres Analogi tiltales for, ved uforsvarlig Ligegyldighed og Mangel paa Tilsyn med den af hende i Nysted førte Kjøbmandshandel, at have paaført sine Creditorer Tab samt for slet Førelse af sine Handelsbøger.

Nysted Kjøbstads Ertværets Dom af 6te Juli 1858: „Tiltalte Emilie Edel Heidenheim i Nysted bør at hensesættes i Fængsel i 1 Maaned. Saa bør hun og at betale alle af denne Action og Straffens Fuldbyrdselse flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Kammeraad, Procurator Müller, 10 Rdl., og til Defensor, Procurator Blæsberg, 8 Rdl., foruden Diæter til disse efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Febr. 1859: „Tiltalte Emilie Edel Heidenheim, Kjøbmand J. S. Heidenheims Enke i Nysted, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, og betaler Tiltalte i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Beyer og Rothe, 15 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Efter foregaaende criminel Undersøgelse til Oplysning om formeentlige Misligheder ved den af Tiltalte Emilie Edel Heidenheim, Kjøbmand J. S. Heidenheims Enke i Nysted, den 4de Mai 1857 erklærede Fallit, tilskrev Justitsministeriet den 31te Marts f. A. Amtmanden over Maribo Amt om, i Henhold til Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 §§ 56 og 57 eller deres Analogi, at instituere Tiltale imod hende for ved uforsvarlig Ligegyldighed og Mangel paa Tilsyn med

den af hende i Kysted førte Kjøbmandshandel at have paaført sine Creditorer Tab samt for slet Førelse af hendes Handelsbøger, hvorimod der forøvrigt Intet fra det Offentliges Side skulde foretages i Sagen, og under den i Overeensstemmelse hermed anlagte, i 1ste Instants ved for nævnte Kjøbstads Ertvaret den 6te Juli f. A. paadømte, Justitsdag, der efter Tilstautes Begjæring er indanket her til Retten, er hun, idet hun antages at have paadraget sig Ansvar efter den ovenanførte Forordnings § 56, for de hende paafigtede Forseelser dømt til at henfættes i Fængsel i 1 Maaned samt til at betale alle Actionens Omkostninger.

Efter Forordningen af 11te April 1840 § 56 vil der imidlertid kun blive Spørgsmaal om Strafansvar for udviist Eigeegyldighed og Mangel paa Tilsyn med sin Handel, forjaaviddt saadan viser sig igjennem de der omtalte grove Uordener i Henseende til Førelsen af sine Handelsbøger og iøvrigt under de i Sen forudsatte Betingelser; men, idet Tilstatte ifølge Actionsorbrens sidste Deel særligt drages til Ansvar for de i denne Henseende stedfindende Mangler — hvormom nærmere nedenfor —, skjønes der ikke ifølge denne Lovbestemmelses Analogi at kunne paalægges hende yderligere Ansvar for det Tab, som hun maatte have forvoldt sine Creditorer ved Eigeegyldighed eller Mangel paa Tilsyn med sin Handel. Der vil fremdeles ikke herfor kunne paalægges hende Ansvar ligesvem efter Forordningen af 11te April 1840 § 57, da det ikke er oplyst, at hun ved ødsel eller uregelmæssig Levemaade, ved hvit Spil eller andre vovelige og i intet Forhold til hendes Formue og Indtægtskilber staaende Foretagender har ødelagt sin pecuniære Stilling til Skade for sine Creditorer; men ei heller findes der at være Føie til nogen analogiif Anvendelse af den sidstnævnte Straffebestemmelse i nærværende Sag, da de under samme omhandlede Forhold, der nærmest i denne Henseende skulde kunne komme i Betragtning, nemlig hendes Transactioner betræffende Handelens Afstaaelse m. v. til hendes Handelsbetjent og Søn og Afgjørelsen af hendes Mellemværende med hendes Fader og Broder, B. A. Meyer & Søn heri Staden, efter det herom Oplyste, ikke kunne sættes i Klasse med de i den citerede § tilføjede letsindige og vovelige Foretagender, hvorved bemærkes, at de førstnævnte Transactioner end ikke kunne antages at have været til Skade for Tilstautes Stilling, og at Faderen og Broderen vel have, til Skade for de andre Creditorer, erholdt særegen Sikkerhed, men at saadant er steet ved Retsforfølgning fra deres Side. Der bliver saaledes kun Spørgsmaal om Ansvar for Tilstatte under Actionens sidste Deel for slet Førelse af hendes Handelsbøger.

Hvad denne angaaer, da er det vel oplyst, at nogen Uorden eller Mangel paa Noiagtighed har fundet Sted, i hvilken Henseende navnlig fremhæves, at store Contoer ikke ere opgjorte eller afsluttede ved Udløbet af Aaret 1856, skjøndt de Fallitter, der vare overgaaede et Par kjøbenhavnske Handelshuse, med hvilke Tilstatte var i en betydelig Mellemandel og Vexeltrafik, indeholdt en særlig Opfordring dertil, at en af Tilstatte den 2den April 1857 paa Holbek & Sommer for 2,500 Bcmf. trukken Vexel ikke findes indført i Vexelbogen, og at der

paa Agent Benzons og B. A. Meyer & Sønns Contoer viser sig nogen Uregel-
mæssighed, idet navnlig enkelte ikke ganske ubetydelige Creditposter ikke ere op-
førte i Tiltaltes Handelsbøger, hvormod der, forsaavidt det er blevet fremhævet,
at B. A. Meyer & Sønns Saldo den 1ste Januar 1857 er bleven ført tilbogs
med over 25,000 Rdl. uden nærmere Oplysning, og at Meyers Conto ogsaa
paa anden Maade ikke er bleven ført selvstændig, efter de besangaaende, navnlig
ifølge Overrettens Kjendelse fremkomne Oplysninger, ikke findes tilstrækkelig Føje
til at lægge Tiltalte Noget til Last i saa Henseende, og det samme gjælder, for-
saavidt der har været anket over, at Forholdet imellem Tiltalte og Agent Ben-
zon i Stubbekjøbing, navnlig med Hensyn til de stedsfundne Kornhandeler, ikke
skulde kunne oplyses eller sees af Tiltaltes Bøger. Men de forefundne Mangler
skjønnes dog, naar hensees saavel til deres Bestaafenhed og de enkelte Posters
Størrelse som til, at det dog har været muligt, ved Hjælp af Tiltaltes Bøger
og Papirer at oplyse Sammenhængen med de forskjellige Contoer til en forholds-
viis ikke utilfredsstillende Grad af Nøiagtighed, ikke at kunne characteriseres som
saabanne grove Uordener, at der findes Føje til Anvendelse af den derfor i For-
ordningen af 11te April 1840 § 56 foreskrevne Straf.

Paa Grund af det Anførte vil den indankede Dom være at forandre saa-
ledes, at Tiltalte frifindes for Actors Tiltale, hvormod dens Bestemmelser an-
gaaende Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten
tillagte Salairer, efter Omstændighederne billiges. 3 Salair til Actor og De-
fensor for Overretten, Procuratorerne Beyer og Nothe, vil Tiltalte derhos have
at betale 15 Rdl. til hver“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
fæiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommes
Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalange Rettens
Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for
Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 Sk. om Aaret. —
Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa
de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendaliske Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. J. Schulz.

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 13.

Den 8de Juni.

1860.

Første ordinaire Sæssion.

Fredagen den 18de Mai.

Nr. 5. Kammeraad og Sysselmænd **A. Arnesen** som Skifteforvalter
i Boet efter afdøde Selveierbonde **Josaphat Thomasson**
(Advocat Brock)

contra

Student **Jon Fr. Thorarensen** (Sugen),

angaaende en Markeskjelstrætte.

Huvudsaklig Syssels, af de 4 Meddomsmænd affagte, Gytrarets Dom af 4de October 1855: „Torden Litluásgeirsa bor tilhøre Landet til Hoflet og al Eiendoms Raadighed, heelt Vest efter til den Grændselinie, som paa Situationskaartet begynder ved Grænablettévad, ved Litr. c, i lige Linie til det østligere Besturmoahorn, ved Litr. d, og derfra Nord efter til „sykið“, ved Litr. f, og derfra Vest efter i den gamle Arende, fort Norden for e; herfra Nord efter ad den fornævnte Arende, ud til Litr. b, og fra b, saaledes som Malobet eller „sykið“ gaacr, hen til g. Processens Omkostninger ophæves“.

Den af den dissenterende Sysselmænd fremlagte Doms Conclussion: „Indstævnte, Student Jon Thorarensen paa Vididalskunge, bor for Citanten, Balvinn Helgasons af Litluásgeirsa, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Den islandske Landsoverrets Dom af 15de Mai 1856: „Underrettens Dom bor nesterrettelig at være. I Processomkostninger ved Over- og Underretten bor den Indstævnte, Josaphat Thomasson, at betale til Appellanten, Student Jon Fr. Thorarensen, 40 Rdl., og desuden i

Salair til Appellautens befalede Sagfører ved Landsøverretten, Examinatus juris Jon Gudmundsson, 10 Rdl. R. M.; saa betaler han og Skriverpenge og Rettsgebyhrer ved Landsøverretten, som om Sagen ikke havde været beneficeret. At efterkomme inden 8 Uger fra Dommens lovlige Forkyndelse under Udseerd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Af den ved Underretten i nærværende Sag brugte Procedure fremgaaer det, at Baldvin Helgason under samme paa egne Vegne har paataalt det Indgreb i hans Ret til, som Opsidder af Gaarden Litluásgeirsa, at bruge alt dens Jordtilliggende, der formenes at være begaaet af Indstævnte ved at slaae og hofte et Engstykke, som Forstævnte paaftaaer at høre til bemeldte Gaard, og ligesom Fuldmagten af Bdie August 1854 Intet indeholder, der kunde beføie til at antage, at han havde anlagt Sag alene i Egenstaa af Josaphat Thomassons Befuldmægtigede, saaledes viser Sidstævntes den 7de April 1856 i Dverretten fremlagte Skrivelse, at Meningen har været, at B. Helgason skulde anlægge og forfølge Sagen mod Indstævnte som sin egen.

Da nu Sagen er indanket for Dverretten ved Stævning til S. Thomasson alene og der paa kjendt, medens den udtagne Stævning paa Grund af, at B. Helgason, som rette Paagældende, hverken var stævnet eller modt, ex officio burde have været afviist, vil den indankede Dom, ved hvilken Underretsdommen er annulleret, være at kjende uefterrettelig. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør uefterrettelig at være. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Student S. Fr. Thorenrensen har, efter erholdt beneficium processus gratuiti, for Landsøverretten indanket en ved Hunavatus Sysfels Extraret den 4de October s. A. i en imellem Jorden Litluásgeirsa og hans Eiendomsjord Vibidalstunga verserende Markeskjelstrætte, affagt Dom, hvorved den førstævnte Jord er tildomt til Høflet og enhver Eiendomsraabighed al den Landstrækning, der imod Vest begrænses af den Markeskjellinie, der paa det under Sagen fremlagte Situationskort begynder ved det saakaldte „Grånablettsvad“ ved Bogstav c, og som gaaer lige imod Nord til det østligere „Vesturmóahorn“ ved Bogstav d, og derfra ud i Grøsten ved Bogstav f, og derpaa imod Vest i den gamle Flodfeng fort Norden for e,

derfra efter den førnævnte gamle Flobseng ud til Bogstav b, og fra b efter som „Flobsengen“ eller Grøsten løber ud til g. Appellanten har principaliter paaستاet, at denne Dom maatte blive dømt udestvrettelig, men i subsidium, at Appellanten bliver friskjendt for den Indstævnte, Josaphat Thomasson af Stórnasgeirsa, hans Tiltale, eller at det omtvistede Landstykke bliver tilbømt Jorden Vidibalsunga, og at i begge Tilfælde den Indstævnte maatte blive tilpligtet at, betale Sagens Omkostninger med 107 Rbl. 28 St. m. m. Den Indstævnte, Josaphat Thomasson, har for Landsoverretten ladet fremlægge et Document hvori han erklærer, at han i Forveien aldeles har overdraget sin Svigerfou Balbvin Helgason, Opfidderen af Litluasgeirsa, hele Sagen til hans egen fri Naadighed, baade ved Forligsprøven og ved Forfølgning ad Rettergangsveien, saa at Sagen fra først til sidst har været hans Sag, men ikke sin, hvorfor han paaستاer, at Sagen bliver anseet for at være ham uvedkommende, og Forkyndelsen af Dverretsstævningen ugyldig, efterfom Balbvin Helgason, men ikke han, burde have været stævnet; men da førnævnte Balbvin Helgason, som har indklaget Sagen for Forligelsescommissionen og forfulgt den ved Underretten, ingen anden Hjemmel dertil har fremlagt end Fuldmagt af 3die August 1854, hvortil nu ogsaa er vidnet i det af Josaphat Thomasson fremlagte Document, og i hvilken Fuldmagt Josaphat kun befuldmægtiger Balbvin til paa sine Vegne at tilbagefordre ved Rettergang det Engstykke, som Cieren af Vidibalsunga vilde berøve Litluasgeirsa, saa kan det ikke skjønnes rettere, end at den Indstævnte er den eneste og rette Sagsøger og Sagens Ophavsmand, og at Balbvin for Underretten alene har forfulgt Sagen kun ifølge hans Fuldmagt, hvorfor førnævnte Josaphat Thomasson maa være pligtig til at give Tilsvær i Sagen for Landsoverretten, som der retteligen indstævnet, hvorfor Sagen efter dens nuværende Stilling bør paaabømmes efter de fremkomne Documenter og Bevisligheder.

Af Underretsacten fremgaaer, hvilket ogsaa af Appellanten er fremhævet, at det i Retten fremlagte Situationskaart er optaget, uden at Appellanten har været tilstede, og uden at han i Forveien har været givet Advarsel om at være tilstede. Vel har nu Appellanten for Underretten gjort adskillige Bemærkninger angaaende Situationskaartet, hvorefter det muligen havde kunnet blive rettet, men da saadan Rettelse ikke har fundet Sted, og da det er udtrykkeligen bestemt ved Forordningen af 31te Marts 1719 § 4, cfr. Forordningen af 11te Juni 1800 § 20, at Situationskaart i Markeskjelstrætter skal optages i alle Vedkommendes Overværelse, og man saameget mindre kan være bespøjet til at afvige fra denne udtrykkelige Lovbestemmelse, som det synes aabenbart, at de Bemærkninger angaaende Situationskaartet, som senere under Proceduren ere fremkomne, ingenlunde imod Appellantens Protest kunne æquivalere eller substituere for den omhandlede og lovbefalede Fremgangsmaade, nemlig at Situationskaartet bliver fra først af optaget i Overværelse af Sagens Parter — saa — da hertil kommer desuden den Omstændighed, at den mellem Sagens Parter verferende Retstrætte ikke saa tydeligen og endeligen, som det burde sig, kan ansees afgjort, da det hele er reguleret efter visse Punkter i Situationskaartet, uden at, efter hvad

der kan sees af Acten, nogle Mærker have været satte eller opreiste paa selve det omtvistede Landstykke under Afsædsforretningen, for at betegne Grændsestjellene i Fremtiden, — kan det ikke undgaaes at domme Underrettsdommen næfterrettelig, og paa Grund af dette Sagens Udfald behøve ikke at komme under Overveielse de andre fremkomne eller af Appellanten tilførte Grunde for Dommens Næfterrettelighed. Processens Omkostninger ved Landsover- og Underretten bør den Indstævnte at godtgjøre Appellanten med 40 Rdl. Sølv, ligesom han tillige betaler til Appellantens befalede Sagfører for Overretten 10 Rdl. i Salsair, og endvidere Skriverpenge og Retsgebyrer ved Landsoverretten, som om Sagen ikke havde været der beneficeret. Forsaavidt Sagen for Overretten har været beneficeret, bevidnes, at Sagsførelsen der har været lovlig“.

Mandagen den 21de Mai.

Nr. 82. Generalstiftalen, Conferentsraad **Blechingberg**, paa Embedsvegne
contra

Literatus **Johan Jørgensen Tomton**, (Defensor Liebe),
der tiltales til Straf og Undgjældelse efter Loven om Pressens Brug af 3die Januar 1851 § 6 for Indholdet af en i Nr. 15 af Bladet „Kappée“ for den 9de April 1859 indført Artikel med Overskrift „Forrige Tid og Nuomsunder“, der er underskrevet „Jørgensen Tomton“.

Criminal- og Politiretts Dom af 27de August 1859: „Tilfalte, Literatus Johan Jørgensen Tomton, bør straffes med Fængsel i 4 Maaneder samt udrede de af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salarium til Generalstiftalen, Conferentsraad Blechingberg, 30 Rdl.; saa bør og det under Sagen omhandlede Nr. 15 af Bladet „Kappée“ for den 9de April d. A. være confiskeret. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Tilfalte har i sit Indlæg principaliter paaستاet Sagen hjemviist til nyt Forhørs Optagelse, fordi hans Forklaringer under Forhorerne ei skulde være tilførte Protocollen saaledes, som de af ham ere afgivne; men foruden at det sees, at Forklaringerne ere ikke blot oplæste, men tildeels specielt gennemgaaede med ham, har han ligesaa lidt derved som under de senere Moder i Retten, hvor disse Forhør i Udskrift vare tilfede, fremfat nogen Erindring i denne Henseende, hvortil kommer at det væsentligen er selve Indholdet af den incriminerede Artikel, der maa tages i Betragtning ved Bedømmelsen af Tilfaltes Straffskyld. Den nedlagte Hjemviisningspaastand vil derfor ikke kunne gives Medhold.

Hvad Sagens Realitet angaaer, da vil den indankede Dom, i Henhold til de i samme anførte Grunde, være at stadfæste, dog saaledes, at den Straf, Tiltalte har forskyldt, efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel i 3 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stånde, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Maaneder. I Salarium til Generalfiskalen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte, til den Første 40 Rdl. og til den Sidste 20 Rdl.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Literatus Jørgensen Jomton ifølge Justitsministeriets Skrivelse af 2den Mai sidstleden til Straf og Udgiælbelse efter Loven om Pressens Brug af 3die Januar 1851 § 6 for Indholdet af en i Nr. 15 af Bladet „Rappée“ for den 9de April næstforhen indrykket Artikel med Overskrift: „Førrige Tid og Nuomstunder“ og underskrevet med Tiltaltes Navn.

Bemeldte Artikel, der blandt andet anstiller en Sammenligning mellem de 2de sidst afdøde danske Konger og den nuværende Konge, handler i sit første Afsnit navnlig om den lette Afgang, der under Frederik den Sjette og Christian den Ottende gaves til at faae Audients hos dem, og gaaer derpaa i andet Afsnit over til i Modsætning hertil at anføre, at der ved Sidnævntes Dødsfæte en stor Forandring i flere væsentlige Henseender, hvorpaa anføres som Exempel blandt flere, at „intet Fruentimmer kunde ifølge Rygtet faae Audients hos Kongen, men skulde henvende sig til Jomfru Rasmussen, der nu kaldes Baronesse Danner“, hvilken „Afspærring for den hele qvindelige Befolkning“ siges at have fremkaldt megen Bedrøvelse. Efterat det derpaa endvidere er anført, at „Kongen gav yderst sjældent Audients, og det endog blot for Enkelte“, og at Tiltalte, der havde talt herom med en af ham navngiven Mand, af denne havde erholdt det Svar: „Man kan ikke lade ham tale med Nogen; thi han kan let fortale sig“, bemærker Tiltalte, at denne Uttring var ham paafalende, fordi han „meente, at Kongen, der dengang var 40 Aar, besad saamegen Forstand og Verdenserfaring, at han ikke kunde sige Noget, som nedværdigede Monarken i Folkets Øine“, og tilføjer derpaa, at det i et af ham opgivet tydsk Skrift „rigtignok“ berettes, at det ved tinglige Vidnesbyrd er beviist, at Kongen ved sin Nærværelse paa Sønderborg i Begyndelsen af September 1848 ved en stor Audients har erklæret, at Hertugen af Augustenborg var fredbøs, hvorom det nærmere hedder, at da Rygtet herom havde udbredt sig, og en gravensteinsk Embedsmand i sin Indberetning herom til den provisoriske Regjering havde erklæret det for utænkeligt, at nogenfinde en Uttring af Kongen har givet Anledning til et saadant Rygte, blev der efter bemeldte Regjering's Foranstaltning optaget

Forhør, som ikke har efterladt nogen Tvivl om „Rigtigheden af denne ulykkelige Handling“. Tiltalte yttre deruæft i Artiklen, at en uanøvgiven Herre havde i Anledning af en Tirade i et af Tiltalte forfattet Skrift, hvori anføres, at Tiltalte under en foregIVEN Samtale med Christian den Ottende blandt Andet havde yttret, at hvis Kongen gav efter for Forbringere om at erholde en Constitution, vilde hans Hjender bringe det saavidt, at han kom til at spørge sine egne Under-saatter, om han maatte tage til Sorgenfri, sagt til Tiltalte: „Det kan man see med denne. Han tør ikke tage til Kjøbenhavn, undtagen han faaer Tillæbelse dertil“, i hvilken Anledning Tiltalte tilføier, at „hvis denne Yttring er begrundet i Sandhed, da er Kongen fange i sit eget Huus, og hans egne Tjenere hans Fangevogtere“. Ligesom det nu maa ansees utvivlsomt, at flere af de i den incriminerede Artikel indeholdte Sætninger saavel efter Ordnes naturlige Betydning, som efter Tiltaltes Forklaring af samme indeholde forhaaenude Domme og Yttringer om Kongen og tillige omtale hans Person paa en fornærmende Maade, hvortil navnlig kan henføres den af en navngiven Mand brugte Yttring, at man ikke kan lade Kongen tale med Nogen, da han let kan fortale sig, især naar den sammenholdes med, at Tiltalte selv betegner et af ham anført Exempel paa, at Kongen formentligen har fortalt sig, som en ulykkelig Handling, samt den en uanøvgiven Person tillagte Yttring om, at Kongen ikke tør tage til Kjøbenhavn, undtagen han faaer Tillæbelse dertil, naar den sammenholdes deels med den umiddelbart paafølgende Sætning, at, hvis Yttringen er sand, da er Kongen fange i sit eget Huus og hans egne Tjenere hans Fangevogtere, og deels med hans under Forhøret afgivne Forklaring om, at han ved de nævnte Yttringer har sigtet til, at Kongen var forhindret i at give dem Audients, som han maatte ønske, og altsaa i Virkeligheden ikke kunde handle frit i den omhandlede Henseende, saaledes vil det ikke kunne tjene Tiltalte til at fri ham for Ansvar, at han, som af ham anført, deels kun har udtalt, hvad der efter hans Overbeviisning var Sandhed, og deels har anført, hvad der var meddeelt ham af Andre, og det saameget mindre, som han har erkjendt, at han ved den i Artiklen indeholdte yderligere Udvikling af disses Yttringer har gjort dem til sine egne, idet han anfaae dem for at være, som han udtrykker sig, historisk Sandhed, i hvilken Henseende det ogsaa kan bemærkes, at Tiltalte ligeledes har erkjendt, at hvad han i de foranstøtte Henseender har anført som historisk Sandhed ikke stiller den uregjerende Konge fordeelagtigt ligeoverfor hans 2 sidste Forgjængere. Som en Følge af det saaledes Anførte vil Tiltalte, der er langt over criminel Ravalder og under en mod ham for Dørvæbelse af Forordningen af 28de December 1792 anlagt Sag ved Højesterets Dom af 24de October 1821 frivunden for Actors videre Tiltale, men forøvrigt ikke funden overgaaet nogen criminel Dom, ikke kunne undgaae at ansees efter den ovennævnte Lovbestemmelse med Straf af Fængsel efter Omstændighederne i 4 Maanedes, hvorhos efter samme Lovs § 12 det ommeldte Nummer af Bladet „Rapport“ vil være at confiskere; saa bør Tiltalte og udrede de af denne Action skydende Omkostninger, derunder 30 Rdl. i Salarium til Generalstiftalen“.

Wilhelmine Nielsen, (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de April 1860: „Arrestantinden Wilhelmine Nielsen bør straffes med Fugthuusarbejde paa Livstid samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Ipsen og Beyer, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiefsterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiefsteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestantinden Wilhelmine Nielsen, der er langt over criminel Aaalder og senest ved Høiefsterets Dom af 17de October 1851 anseet som for 5te Gang begaaet Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, cfr. § 82, med 8 Aars Fugthuusarbejde, under nærværende Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbeviist at have Mandagen den 12te forrige Maaned frafjaalet Smedesvend Niels Olsen en til 4 Rdl. vurdereet Robbertkjedel, vil hun nu være at domme efter samme Forordnings § 25 og § 22 som for 6te Gang forøvet Hæleri til Fugthuusarbejde paa Livstid, hvorhos hun vil have at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sagførere med 5 Rdl. til hver“.

Hans Pedersen og Ane Nielsdatter, Huusmand Jens Nielsens

Enke, (Defensor for Nr. 1 Brock, Defensor for Nr. 2 Salicath), der tiltales Hans Pedersen for at have ombragt Huusmand Jens Nielsen af Nykjøbing Lyng samt for at have gjort sig skyldig i Høer og bedrageligt Forhold, og Ane Nielsdatter for at have været medvidende i og tilskyndet til det paa nysmeldte hendes Mand af forstævnte Tiltalte begaaede Mord, samt for at have gjort Forsøg paa at ombringe sin Mand ved Gift, og endelig for at have gjort sig skyldig i Høer.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 24de Septbr. 1859: „Tiltalte Hans Pedersen bør have sit Liv forbrudt og hans Hoved sættes paa en Stage; Tiltalte Ane Nielsdatter, Huusmand Jens Nielsens Enke, bør have sit Liv forbrudt og lægges paa Steile og Hjul. I Erstatning til Arbeidsmand Peder Griffen betaler Tiltalte Hans Pedersen 1 Rdl., hvorhos han in solidum med Tiltalte Ane Nielsdatter udreder alle af Actionen skydende Omkostninger, derunder i Salarium til Actor, Procurator Wagger, 8 Rdl., samt til Defensorerne, Exam. jur. Sorensen og Blædel, 4 Rdl. til hver, saa og Diætpenge til Sidstnævnte efter Amtets Bestemmelse. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter den lovlige Forkyndelse af denne Dom, som i det Hele efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Februar 1860: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Jørgensen og Kraft samt Proveprocurator Ipsen for Overretten, betale Arrestanten Hans Pedersen og Arrestantinden Ane Nielsdatter, Huusmand Jens Nielsens Enke, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe, Etatsraad Salicath og Advocat Brock for Høiestret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 30 Rdl. til den Førstnævnte, og 20 Rdl. til hver af de Sidstnævnte.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Nykjøbing paa Sjælland, denne Kjøbstads Extraret, og af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paafjendte, hertil indankede Sag, actioneres Arrestanten Hans Pedersen for at have ombragt Huusmand Jens Nielsen af Nykjøbing Lyng, samt for at have gjort sig skyldig i Høer og bebrageligt Forhold, og Arrestantinden Ane Nielsdatter for at have været medvidende i og tilskyndet til det paa fornævnte Jens Nielsens, der var hendes Mand, af Arrestanten begaaede Mord, samt for at have gjort Forsøg paa at ombringe bemeldte sin Mand ved Gift, og endeligen for at have gjort sig skyldig i Høer.“

Efter de af begge Arrestanter afgivne og med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaelsjer ere de med denne Sag forbundne Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestanten i Sommeren 1858 var kommen i Logis hos Huusmand Jens Nielsen, som levede i et slet Forhold til sin Hustru, opstod der mellem ham og Arrestantinden et utugtigt Forhold, fra først af nærmest foranlediget af Arrestanten. Da denne derefter udlod sig med: „at det ikke kunde hjælpe, at de elskede hinanden, da de dog ikke kunde faae hinanden, saalænge hun havde Manden“, opstod den Tanke hos Arrestantinden at faae sin Mand paa en eller anden Maade ombragt, hvorefter hun, dog først i Løbet af forrige Aars Sommer, et Par Maaneber før Mordet endelig blev begaaet Natten imellem den 10de og 11te Juli s. A., søgte at formaae Arrestanten til at iværksætte dette, men uagtet hendes ofte gjentagne Tilskyndelser og Opfordringer vægrede han sig for selv at ville have noget dermed at bestille, eller at gjøre Jens Nielsen noget Dumbt, hvorimod han yttrede, at hvis hun vilde stilles af med Manden paa den Maade, maatte hun selv gjøre det, idet han raadebe hende til at give ham noget „Skidi“ ind, og navnlig omtalte, at det Stof, der anvendes til chemiske Svovlstikker, var giftigt og havde været brugt til at forgive Folk med. Arrestantinden forsøgte derefter ogsaa trende Gange at ombringe sin Mand med Gift, første Gang omtrent 6 à 7 Uger før Mordet, idet hun om Aftenen, da hendes Mand var kommen fra Arbeide og gaaet i Seng, under Foregivende af at det var Draaber, der vare gode til at fordrive Utsi med, hvoraf han var plaget, indgav ham noget Stebevand, som hun, for at give Farve og betage Lugten, havde blandet med nogle brune og ilde lugtende Tanddraaber, for at hendes Mand skulde troe, at det var Medicin. Jens Nielsen kom vel til at faste op og klagede over, at det var noget „Satans stærkt Skidi“, men forøvrigt havde det ikke nogen Virkning, og næste Dag gik han paa Arbeide. Anden Gang, en Søndag Eftermiddag, vel 8 à 14 Dage senere, gjorde hun efter den hende af Arrestanten givne Anviisning et Forsøg med Svovlstikker, til hvilken Ende hun af omtrent en halv Snees Svovlstikker afbrød Phosphoret og Svovlet, som hun blandede i Kaffe, kogt af brændt Rug, hvilken hun gav Manden, som vel, da han drak Kaffen, yttrede: „at det var nogen ædel Kaffe, og at den lugtede saa stygt“, men ikke bestomindre drak sin Portion af en Spøskum uden at klage over, at han følte sig syg eller idelbefindende bagester. Tredie Gang, som igjen var en 8 Dages Tid senere, gjorde hun atter et Forsøg med de ovenomtalte brune Draaber alene, hvoraf hun under samme Foregivende som første Gang fik Manden til at tage en Dosis, som hun havde ladet kjøbe for 4 St., idet hun tænkte sig, at disse Draaber muligen kunde være giftige, og at Manden kunde dø deraf, naar han fik dem indvendig. Efter Hjælpsen af disse Draaber kastede Jens Nielsen op et Qvarteers Tid og klagede over Iidelbefindende om Natten. Ifølge den af Districtslæge Friis afgivne Erklæring maa disse Draaber antages at have været Kreosot, hvoraf efter hans Formening en saa stor Dosis, som af Arrestantinden anvendt, efter al Sandsynlighed vilde blive en Gift, som efter Omstændighederne kunde være dræbende, og i ethvert Fald, naar de ikke sieblikkelig

opbrækkedes eller paa anden Maade neutraliseredes, vilde have en Mave- og Læmmebetændelse tilføje. Efter disse mislykkede Forsøg fornyede Arrestantinden atter og indtrængende sine Opfordringer til Arrestanten, om nu ogsaa at gjøre noget, til hvilken Ende hun foreslog, at hendes Mand skulde drikkes fuld, derefter føres op paa Loftet ved Løen, hvor han oftere sov, og derfra styrtes ned paa Foguldet, ved hvilket Fald han formeentligen vilde slaae sig ihjel, og det kunde da have Udseende af, at han tilfældig var falden ned og paa denne Maade kommen af Dage.

Arrestanten vægrede sig imidlertid endnu stadig ved at medvirke til Udførelsen af denne Plan, idet han yttrede: „at det aldrig kunde gaae dem godt“, samt at hun, naar hun vilde af med Manden, jo kunde lade sig stille ved ham. Arrestantinden tænkte imidlertid ikke paa at gjøre noget Forsøg paa lovlig Skiksmisfe, da hun antog, at hendes Mand aldrig vilde samtykke deri, navnlig forbi saa deres So skulde deles, og mulig Huset blev solgt.

Søndag den 10de Juli f. A. kom Arrestanten henad Middag ud til Jens Nielsen, og da denne, som var kommen noget beruset hjem fra Dykkjøbing, efter Middag var beskæftiget udenfor med at spække paa Huset, sendte Arrestantinden sin eneste hjemmeværende tiaarige Datter til Kjøbstaben for at hente Brændeviin og Punschextract i det bestemte Diemed, at disse Drikkevarer skulde afbenyttes til Mandens Beruselse, for at hendes Plan til Mandens Aftivelse best lettere kunde blive sat i Værk, medens Arrestantinden selv paany begyndte at tale til Arrestanten om at gjøre det af med Manden paa den af hende tidligere omtalte Maade, hvortil denne yttrede: „at det maaskee kunde skee i Aften“, uden at han dog endnu dengang vil have været betænkt paa at foretage sig noget Ondt imod Jens Nielsen. Efterat Datteren var kommen tilbage med Drikkevarerne, begyndte Arrestanten og Jens Nielsen i Forening at nyde deraf, saa at Sidstnævnte blev aldeles, men Arrestanten mindre, beruset, hvorefter Arrestantinden, da Arrestanten var gaaet udenfor, atter ivrigt begyndte at opfordre ham til „i Aften at gjøre det af med Manden, da det, hvis det ikke skete i Aften, aldrig skete“, og da Arrestanten svarede, at han ikke vilde have dermed at besidde, vedblev hun at plage ham, for at han skulde gjøre det, idet hun yttrede: „Nu har jeg forgivet paa ham i tre Uger, uden at det har villet hjælpe, nu maa Du ogsaa gjøre noget“, og da han vedblev sin Vægning, gjentagende sagde til ham, „at han skulde lade sig bevæge og omvende sit Sind“.

Imidlertid gik de atter ind i Stuen, hvor Jens Nielsen sad ved Bordet med Hovedet hvilende paa Armene i beruset Tilstand; Arrestanten satte sig ved Siden af ham, og spurgte ham, om de ikke skulde gaae op paa Loftet at lægge dem, hvortil Jens Nielsen var villig, naar Arrestanten vilde blive hos ham. Arrestanten gik derpaa med Jens Nielsen ud i Løen, fulgt af Arrestantinden og den fornævnte Datter, som bleve staaende i Løbøren, og begave sig bort, efterat Jens Nielsen, hjulpen af Arrestanten, var begyndt at krybe op ad Stigen til Loftet, og vil Arrestanten under denne Gang til Løen endnu have været ubestemt paa at tilføje Jens Nielsen noget Ondt. Da Arrestanten alt stod med den ene Fod paa Loftet og den anden paa Stigen og holdt Jens Nielsen, som var et

Var Trin længere ned paa Stigen, skred denne omkuld, uden at Arrestanten med Forfæt vil have bevirket dette, og Jens Nielsen, hvis Haand Arrestanten slap, styrtede ned paa Logulvet. Da Arrestanten hørte Jens Nielsen jamre sig efter Falbet, besluttede han nu at gjøre det af med ham, saaledes at det efter Arrestantindens Plan kunde have Udsende af, at han havde slaet sig ihjel ved at falde ned fra Loftet. Arrestanten krøb derfor ned i Loen fra Loftet, hvor han ved Stigens Fald var bleven staaende, tog to Stumper Reb, som hang paa et Søm i Loen, hvor han om Dagen havde seet dem, slog den ene af dem om Halsen paa Jens Nielsen, idet han bragte Rebet bag om Halsen og knyttede det fast i en Knude forpaa Halsen; Jens Nielsen trak Veivet, da dette stete, og det rallede i Halsen, da Arrestanten trak Knuden til, men han gjorde forøvrigt ingen Modstand eller yttrede noget Ord. Arrestanten knyttede derpaa den anden Rebstump til en af Enderne paa den om Halsen fastknyttede, og idet han løste Jens Nielsens Legeme noget fra Jorden, spyngede han Enden af den tilknyttede Rebstump om et i Væggen omtrent $2\frac{1}{2}$ Alen fra Gulvet værende Spiger og lod derpaa Legemet synke, for at det ved sin egen Vægt kunde bevirke eller fuldende Dvælingen. I denne Stilling holdt han Jens Nielsen, som han troer, et Par Minuter, lod Legemet derpaa synke tilbage paa Gulvet, og Jens Nielsen var da ganske død, da han ikke aandede eller bevægede noget Lem. Arrestanten begav sig derpaa ind i Stuen, hvor Arrestantinden, som, efter hvad der var aftalt, vidste i hvad Hensigt Gangen til Loen fandt Sted, ventede paa Udsalbet. Da Arrestanten havde fortalt hende, at nu var det gjort, og at han havde qvalt Manden med et Stykke Reb, spurgte hun, om han havde løst Rebet af, og da han benægtede dette, yttrede hun, at det gif ikke godt, hvorpaa han gif tilbage til Loen, løste Rebet af og hængte det hen.

Den af Landphysikus og Districtslægen den 13de Juli s. A. foretagne legale Obductionsforretning gaaer ud paa, at Jens Nielsen ikke har paadraget sig noget dødeligt Stød paa Hovedet ved Falbet fra Stigen ned paa Logulvet, samt at det ikke er sandsynligt, at der ved dette Fald er paadraget ham nogen dødelig Hjernerystelse, men at det maa antages, at han er død suffocativt.

Efter dertil fra Overretten givne Anledning have disse Læger efterat være blevne gjorte bekendt med Sagens Acter, erklæret det for utvivlsomt, at det er den af Arrestanten foretagne Strangulation, som har gjort Ende paa Jens Nielsens Liv, og endelig har det kongelige Sundhedscollegium i en af Overretten indhentet Erklæring udtalt, at sjøndt flere af de almindelige Tegn paa Dvæling i nærværende Tilfælde have manglet, er der dog overveiende Sandsynlighed for, at Døden er bevirket ved Dvæling, og at Rebet altsaa har været suoret sammen om den Af dødes Hals, medens han endnu levede.

Efter Indholdet af disse Erklæringer i Forbindelse med den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse findes det saaledes ikke at kunne bevies, at Jens Nielsens Død er bevirket derved, at Arrestanten sammensnørede Rebet om hans Hals.

Det af Arrestanten udviste bedragelige Forhold bestaaer i, at han uden Eieren, Arbeidsmand Peter Triffens Vidende eller Samtykke har solgt et Par

denne tilhørende og til 1 Rdl. vurdere Støvler, som Arrestantinden, i hvis Bærg Støvlerne befandt, i forrige Sommer havde overladt ham til Brug, og for hvilke han vil have at yde Gieren den ved Underrettsdommen bestemte Stadeserstatning af 1 Rdl.

For den af Arrestanten, der er født den 16de Januar 1833, og som ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved at ombringe Jens Nielsen begaaede Forbrydelse, som om det end ikke med Bestemthed tør statuere, at Arrestanten efter foregaaende Overlæg har dræbt denne, dog i ethvert Fald i Genhold til Bestemmelserne i Forordningen af 4de October 1833 § 6 maa betragtes som overlagt, findes han ved den under 24de September f. A. affagte Underrets Dom retteligen i Medfør af den nævnte Forordnings § 10 anseet med den i Lovens 6—9—1, cfr. Forordningen af 24de September 1824, foreskrevne Straf af at have sit Liv forbrudt og Hovedet sættes paa en Stage, hvorved den Straf, han isvrigt har forskyldt for bedrægeligt Forhold absorberes, hvorimod han, som ugift, hvad ogsaa ved Underrettsdommen er antaget, ikke findes at have paadraget sig Strafansvar ved sin utugtige Omgang med Arrestantinden.

Arrestantinden, som er født den 3die Januar 1813, og som eiheller tidligere findes at have været tiltalt eller straffet, er efter det Ovenansførte overbevist saavel gjentagne Gange at have forsøgt at ombringe sin Mand ved giftige Substantier, som at have forlebet Arrestanten til at ombringe hendes Mand, uden at det kan tillægges nogen Betydning, at dette Mord ikke blev fuldbragt netop paa den Maade, hvorpaa hun havde søgt at formaae Arrestanten til at udsøre samme, og findes hun ligeledes ved Underrettsdommen retteligen herfor isølge Lovens 6—6—22, Forordningen af 4de October 1833 §§ 25 og 26, cfr. § 10 og Forordningen af 16de October 1697, anseet med den i Lovens 6—9—12, cfr. Forordningen af 24de September 1821, foreskrevne kvalificerede Straf af at have sit Liv forbrudt og henlægges paa Steile og Hjul, hvorved den af hende for Høer forskyldte Straf ligeledes retteligen er anseet absorberet.

Da endeligen de i Underrettsdommen indeholdte Bestemmelser om Actiøns Omkostninger, som ere paalagte Arrestanten og Arrestantinden in solidum, og hvorunder Salairerne til Actor og Defensorerne for Underretten findes passende bestemte, ligeledes tilliges, vil denne Dom saaledes i det Hele være at stadfæste.

§ Salair til Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Jørgensen og Kraft samt Prøveprocurator Jbsen, ville Arrestanten og Arrestantinden derhos ligeledes in solidum have at betale 8 Rdl. til hver".

Nr. 170.

Advocat Brock

contra

Niels Olsen, (Defensor Salicath),

der tiltales for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand.

Bregentved og Gisselfeld Birkers Extrarets Dom af 6te Januar 1860: „Tiltalte, Huusmand Niels Olsen af Søthorup, bør henføres i simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Erstatning til Slagter Niels Christensen af Søthorup betaler han 2 Rdl.; saa bør han og betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Arensen, 4 Rdl., til Defensor, Procurator Larsen, 3 Rdl., og Diæter til de Samme efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Marts 1860: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne, Cancelliraad Petersen og Delbanco, betaler Tiltalte, Huusmand Niels Olsen af Søthorup, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Broff og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte, Huusmand Niels Olsen af Søthorup, der under nærværende fra Bregentved og Gisselfeld Birkers Extraret hertil indankede Sag actioneres for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand, har vedgaaet den 25de October f. A. paa alfar Bei at have bibragt Slagter Niels Christensen af Søthorup uden nogen fra dems Side dertil givne Anledning forfjællige Slag med en Stok, hvorved tilføiedes bemeldte Christensen en Contusion over den venstre Albue og et Saar over hoire Nie af en Tommes Længde og et Par Liniers Dybde, uden at disse Læsioner dog efter den afgivne Lægeattest kunne antages at ville have nogen skadelig Indflydelse i Fremtiden, maa det billiges, at Tiltalte, der er over 60 Aar gammel, ved den inden bemeldte Ret den 6te Januar d. A. affagte Dom er anset efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3 og 6, cfr. § 9, og da den valgte Straf af simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, cfr. Forordningen af 12te Juni 1816 § 7, efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom,

hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes gives Medhold, være at stadfæste.

3 Salair til Actor og Defensor for Overretten bliver Tiltalte endvidere pligtig at udrede 5 Rdl. til hver“.

Tirsdagen den 22de Mai.

Nr. 180.

Advocat Brock

contra

Peder Nielsen, (Defensor Salicath),

der tiltales for at have forfalsket sin Skudsmaalsbog.

Bornholms Vester Herreds Extrarets Dom af 7de April 1860: „Tiltalte, Tjenestekarl Peder Nielsen af Nykarsker Sogn, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han ogsaa udrede alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Isben, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at staade. 3 Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Tjenestekarl Peder Nielsen af Nykarsker Sogn, der er født den 21de Marts 1841 og ikke forhen har været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag ifølge Amtets Decret af 14de Marts d. A. for at have forfalsket sin Skudsmaalsbog.

Tiltalte forlob en 3 Ugers Tid, efterat han var kommen i Tjeneste hos Bødker Holmgreen i Rønne til 1ste November 1858, denne sin Tjeneste, hvorpaa han begav sig til Aker og Nykarsker Sogne, og ernærede han sig vejelviis i disse Sogne ved forskjelligt Arbejde indtil den 1ste Marts d. A., da han kom i fast Tjeneste i Nykarsker Sogn, hvor han siden har opholdt sig. Da Folketællingen skulde foregaae til 1ste Februar d. A., og Tiltalte frygtede for, at han skulde blive mulcteret, fordi hans Skudsmaalsbog ikke var forsynet med Afgangsaaetegnning ved Rønne Politikanter, gav han Skudsmaalsbogen Paaetegnning „Af Gang fra Rønne til Nykarsker den 1ste Mai 1859“ og forsynede denne med Underkrift, ved hvilken han har tilstaaet at have villet efterligne den

paa Studsmaalsbogens mobsatte Side givne Underskrift af den, der for Politimesteren i Rønne har givet Bogen Paategning om Tilgang til Rønne den 3die November 1858. Det er derhos oplyst, at Tiltalte har foretaget denne Underskrift uden Tilladelse af den, hvis Navn den skulde ligne.

Efter det saaledes Fremkomme vil Tiltalte være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, og findes Straffen, naar hensees til Tiltaltes Alder og tidligere ulastelige Levnet samt Veffassenheden af den skete Paategning, der ikke lettelig vilde kunne visblede Noget, passende at kunne ansættes til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Saa vil han ogsaa have at udrede samtlige af denne Action lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Ipsen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl.“.

Nr. 156.

Statsraad Salicath

contra

Christian Jensen, (Defensor Brock),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Mytaarskylden.

Bends Herreds Politirets Dom af 9de Januar 1860: „Arrestanten Christian Jensen af Hindsgaul bor henhættet i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage; saa bor han og udrede alle af denne Sag, hans Arrest og Dommens Execution lovligten flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Februar 1860: „Arrestanten, Tjenestekarl Christian Jensen, bor til Odense Amts Fattigkassø bode 1 Rdl. og udrede Sagens Omkostninger ved Politiretten med Undtagelse af Omkostningerne ved hans Arrest. Underdommeren, Justitsraad, Byfoged og Byfkriver samt Herredsfoged og Herredsfkriver S. P. K. Møller, bor bode 20 Rdl. til fornævnte Amts Fattigkassø samt udrede alle af Tiltaltes Arrestation lovligt flydende Omkostninger. Salairerne til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne d'Auchamp og Baastrup, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige. De idømte Muleter at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Tiltalte er under nærværende Sag, der efter Kongelig Bevilling bliver at tage under Paakjendelse af Højesteret, naftet den ikke maatte findes at have en appellabel Gjenstand, overbeviist at have affyret en Pistol i umiddelbar Nærhed af tvende Personer, og derhos sigtet paa

den ene af disse, Tjenestepigen Dorothea Petersen, og saaledes gjort sig skyldig i et fredsforsyrende Forhold, som tillige, uagtet Pistolen ikke var skarpt ladet, udsatte Vedkommende for ei ubetydelig Fare.

Efter Forholdets Natur og Lovgivningens Analogi vil han herfor være at anses med en arbitrair Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, hvorved den Straf maa anses absorberet, som han har forskyldt efter Forordningen af 29de Februar 1792 Cap. I § 5, med Hensyn til den Brandfare, hans hele i Overrettsdommen ommeldte Udfærd kunde medføre.

Som Folge af denne Sagens Væbskaffenhed, og naar tillige henføres til Tiltaltes ledige Stilling, vil det Underdommeren ved bemeldte Dom paalagte Ansvar bortfalde, og vil Tiltalte have at tilsvare samtlige Sagens Omkostninger.

Chi findes for Ret:

Christian Jensen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage. Saa bør han og udrede Sagens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Overrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret 10 Rdl. til hver.

(Den indante Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indante Domes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer egentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schulk

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 14.

Den 15de Juni.

1860.

Forste ordinaire Session.

Lirsdagen den 22de Mai.

Nr. 156.

Statsraad Salicath

contra

Christian Jensen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende fra Vends Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten, Tjenestefarl Christian Jensen, for at have gjort sig skyldig i Nytaarsfyden afvigte Nytaarsaften og Nytaarsdags Formiddag, anseet med en arbitrair Straf i Henhold til Grundfættningerne i Forordningen af 4de October 1833, hvilken Straf, hvorved hans Ansvar for Overtrædelse af Brandforordningen af 29de Februar 1792 Cap. I § 5 er anseet absorberet, er bestemt til Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage, hvorhos Arrestanten er tilpligtet at udrede alle af Sagen, hans Arrest og Dommens Execution lovligen flydende Omkostninger.

Ved Arrestantens Vedgaælle, der er overensstemmende med de forøvrigt i Sagen fremkomne Oplysninger, er det beviist, at han, der da tjente paa Hinds-gaavl, med en dobbeltlobet Pistol, ladet med løst Krudt og med en Forkladning af Skraatobak, — det sidste efter Arrestantens Forklaring i den Hensigt at forebygge, at Skudbet skulde tænde —, har Nytaarsaften omtrent Kl. 9 affyret to Skud udenfor Huusmand Andreas Sprensens siraatækte Huus, dog efter hvad Arrestanten har forklaret i en Afstand fra samme af 5 à 6 Alen. og saaledes, at han holdt Pistolen fra Huset ud imod Stranden, og den paafølgende Formiddag ligeledes 2 Skud, det ene i Gaarden, rettet imod Tjenestepige Dorthæa Pedersen, men i en Afstand fra hende af 3 à 4 Alen, det andet fra en Forstue til Karlesammeret, hvilket Skud blev affyret umiddelbart før Snebker Bræmer gif forbi Døren til Forstuen.

Ligesom der ingen Skade er forvoldet ved Arrestantens ovenomhandlede Forhold, saaledes har han navnlig paa det Bestemteste forsilkket, atene af Kaad-

hed at have rettet Piffosen imod fornævnte Tjenestepige, og uden den ringeste Hensigt at skade hende eller nogen Anden, hvorhos bemærkes, at han, efter hvad der er oplyst i Sagen, da var noget beruset, samt at der Intet er fremkommet, der bestryker Sandheden af det Forebringende for Dommeren, at Arrestanten skulde have udstødt Trusler imod Voksforsvalter Jacobsen paa Hindsgavl.

Overretten finder derfor ingen Anvendelse for Analogien af Forordningen af 4de October 1833, hvorimod Arrestanten alene bliver at ansee efter Forordningen af 29de Februar 1792 Cap. I § 5 med en Mulct, der efter Omstændighederne bestemmes til 1 Rdl. og tilfalder Odense Amts Fattigkasse, hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger ved Politiretten, dog derfra undtagne Omkostningerne ved hans Arrest.

Hvad Sagens Behandling ved Underretten angaaer, attesteres, at den er fremmet med behørig Hurtighed, hvorimod det ikke kan billiges, at Politidommeren ved Decret af 4de Januar d. A. har belagt Tiltalte med personlig Arrest, og vil Dommeren, Justitsraad, Byfoged og Byskriver samt Herredsfoged og Herredsskriver S. P. K. Møller i Henhold til Grundlovens § 85 herfor være at idømme en Mulct, der bestemmes til 20 Rdl. og tilfalder fornævnte Amts Fattigkasse, samt være pligtig at udrede de ved Tiltaltes Arrestation forantvarede Omkostninger.

De Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne d'Auchamp og Baastrup, der begge lovlig have udført Sagen, tilkommende Salairer, hvilke bestemmes til 5 Rdl. for hver, blive at udrede af det Offentlige“.

Nr. 151.

Statsraad Salicath

contra

Peder Christensen Biderup, (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Betleri.

Nær Herreds Politirets Dom af 25de Novbr. 1859: „Fattiglem Peder Christensen Biderup af Aalborg bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 32 Aar, og bør han derhos betale alle af Underfølgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger. Denne Dom at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 6te Febr. 1860: „Politiretsdommen bør ved Magt at staade. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Krigsraad Deigaard og Procurator Møller, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte, saaledes som i den indankede Dom er anført, maa ansees overbevist at have gjort sig skyldig i Betleri, vil han nu herfor

være at ansæe efter Loven af 3die Marts dette Aar med en Straf, der for ham, som tidligere har været dømt for 8de Gang begaaet Betleri, og som er over 60 Aar gammel, findes, efter bemeldte Lovs § 3, sammenholdt med Forordningen af 12te Juni 1816 § 7, at maatte bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger billiges den indante Dom.

Thi kjendes for Ret:

Peder Christensen Viderup bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at staade. I Salarium til Etatsraad Salicath og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte Peder Christensen Viderup, der tidligere ofte har været dømt for Betleri, senest ifølge Overrettens Dom af 15de Marts 1847 for denne Forseelse 8de Gang begaaet i Forbindelse med Vægangeri, til Forbedringshumsarbejde i 16 Aar, af hvilken Straffetid dog en Deel er bleven ham eftergivet, sigtes under nærværende Sag paany for at have gjort sig skyldig i Betleri, og da det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder maa ansæes tilstrækkeligt godtgjort, at han fort efter at være løsladt af Straffeanstalten har paa forskellige Steder bedet om Almisse, vil han ikke kunne undgaae, som ogsaa ved Politiretsdommen antaget, at ansæes efter Forordningen af 21de August 1829 § 4 med Straf af Forbedringshumsarbejde i 32 Aar for 9de Gang begaaet Betleri.

Politiretsdommen, ved hvilken det tillige retteligt er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salair til Actor og Defensor ved Overretten 5 Rdl. til hver“.

Nr. 169.

Etatsraad Salicath
contra

Ane Kirstine Johansdatter, (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 23de Februar 1860: „Arrestantinden Ane Kirstine Johansdatter bør hensesættes til 4 Aars Forbedringshumsarbejde og udrede denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Proceprocurator Loystrup, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Sand, 3 Rdl. At efterkommes under Udskærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 2den April 1860: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Proveprocurator Faber og Procurator Kühnel, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestantinden Ane Kirstine Johansdatter for Tyveri.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at hun den 27de December f. A. om Morgenen, da hun efter et Val i Agersted Kro vilde begive sig hjem, har tilvendt sig en paa en Kaffelovn i Krostuen henliggende uden skricket Troie i den Hensigt at beholde og bruge den, hvorefter hun ogsaa brugte den i adskillige Dage.

Troien er i den Tilstand, hvori den kom tilstede, vurderet til 1 Rdl. og udleveret Bestjaalte, Pigen Kirstine Laursdatter, men antages af Bestjaalte at have lidt en Deel ved den Brug, som Arrestantinden har gjort af den.

For dette sit Forhold er Arrestantinden, der flere Gange har været straffet og deriblandt ifølge Læss Viks Extrarets Dom af 11te November 1857 for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med eet Aars Forbedringshuusarbeide, ved Underrettsdommen retteligen anseet efter den citerede Forordnings § 15 for 3die Gang begaaet Tyveri, og da den valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil denne Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.

I Salair til Actor og Defensør for Overretten vil Arrestantinden have at betale 5 Rdl. til hver“.

Nr. 44. Huusmand Stephen Tørgensens Enke, Kirsten Hansen
(Advocat Liebe),

contra

Afdøde Stephen Tørgensens Intestatarvinger (Søgen),
betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en af bemeldte Huusmand
Stephen Tørgensen mundtlig oprettet testamentarisk Disposition.

Vends Herreds Skifterets Decision af 8de Septbr. 1858: „De af Intestatarvingerne efter afdøde Huusmand Stephen Jørgensen af Brendstrup mod dennes under 4de December f. A. afgivne mundtlige sidste Villiestillkjendegivelse, hvis Ægthed er konstateret ved et den 1ste Februar d. A. optaget lovligt Tingsvidne, fremsatte Indsigelser kunne ikke komme i Betragtning, ligesaa lidt som deres Paastand paa Godtgjørelse af Omkostninger i denne Sag.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Juli 1859: „Det af Indstævnte, afdøde Huusmand Stephen Jørgensens Enke, Kirsten Hansen af Brendstrup, paaberaabte Testament bør ugyldigt at være, og bør afdøde Huusmand Stephen Jørgensens og efterlevende Enkes Fællesbo stiftes og deles saaledes, at der tildeles den Forsnævntes Intestatarvinger de dem af hans Boeslod efter Lovgivningen tilkommende Arvelodder. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Soiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citantinden 1 Rdl.

Den indaankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat det den 11te December 1857 for Skifteretten i Vends Herred var bleven anmeldt, at Huusmand Stephen Jørgensen i Brendstrup ved Døden var afgaaet, efterladende sig — som det hedder — Enke og Testament, men ingen Livsarvinger, lod den Afdødes Enke, Indstævnte Kirsten Hansen, optage et Tingsvidne, der paabegyndtes den 15de Januar f. A. og sluttedes den 1ste Februar næstefter, til Oplysning om, at bemeldte hendes Mand flere Dage forinden hans Død, der indtraf den 9de December 1857, havde ved en mundtlig Disposition indsat hende til Arving af hans Andeel af Fællesboet. De under Forhøret fremtraadte Vidner vare Gaardmændene Jørgen Madsen og Anders Larsen samt Gartner Niæmus Jørgensen, Alle af Brendstrup, ved hvis beedigede Forklaringer det maa anses oplyst, at, da de 2 Sidstnævnte den 4de December 1857 vare komne ind til Stephen Jørgensen for at see til ham i hans Sygdom, erklærede han for dem, at det var hans Villie, at Indstævnte skulde have Alt, hvad han ved sin Død efterlod sig, at Anders Larsen, da hverken han eller Niæmus Jørgensen var skrivekyndig, nu foreslog at hente Vidnet Jørgen Madsen, hvilket ogsaa efter den Afdødes Døste blev iværksat, og at han nu med fuld Samling i samtlige disse 3 Mands Paahør gjentog bemeldte Villieerklæring. Sagen blev Intet derom ført i Penen, hvorimod Jørgen Madsen senere, efter Stephen Jørgensens Død,

men uden at det har kunnet oplyses, naar Saadant skete, har affattet en af ham og senere ogsaa af de 2de andre Vidner underkretsen, under Tingsviduet den 1ste Februar produceret Opsats af følgende Indhold:

„Aar 1857 den 4de December bleve vi underkretue anmodede om at komme til Huusmand Stephen Jørgensen, der afgik ved Døden den 9de f. M., hvor han talede til os saaledes:

Jeg har ladet 3 3 Mænd kalde til mig, for at 3 skulle høre paa, at hvis jeg nu skal dø, skal min Kone beholde Alt, hvad vi eie, for jeg har ikke faaet noget hjemmefra, og hvad her er, har vi forhvervet i Samling; derfor skal Jngen have Noget, men hun beholde det Høle.

At Manden var ved sin fulde Sands og Samling kan og vil vi bevidne.

Brænderup.

Anders Larsen.

Jørgen Madsen.

Rasmus Jørgensen“.

Medens nu Indstævnte i Genhold til det saaledes Oplyste begjærte sig kjendt enerettiget til at tiltræde hendes afdøde Mandts Bo, paaastode Citanterne, den Afdødes Intestatarvinger, paa Grund af Mangler ved Testationen, hvilke Mangler nærmere nedenfor vilde blive berørte, det omhandlede Testament og det derom erhvervede Arvetingsvidne kjendte ugyldige, og at den Afdødes og Enkes Efterlaabensfæber beles paa lovlig Maade saaledes, at der tilbeles dem de dem efter Loven tilkommende Arvesobder.

Efterat derpaa Citanternes Indsigelser imod Testationen ved en af den ovennævnte Skifteret den 8de September f. A. affagt Decision vare blevne forfaste, ligesom og deres Paaastand paa Godtgjørelse af Omkostningerne i Sagen, have de efter Stævning af 20de November næstefter bragt Sagen ind for Overretten, hvor de principalitor have inhæreret deres for Skifteretten nedlagte Paaastand, in subsidium procederet til Decisionens Forandring derhen, at Testamentet kjendes ugyldigt, og at den afdøde Stephens Jørgensens Bo beles mellem hans Arvinger efter Loven, hvorhos de under alle Omstændigheder have paaastaaet Indstævnte tilpligtet at ubrede Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstræffeligt.

Derimod har Indstævnte, efter medbeelt fri Proces, procederet til Decisionens Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos hun har paaastaaet sin befalede Sagfører, Prøveprocurator Møller, tillagt Salair hos Citanterne eller af det Offentlige.

Sagens Udfald vil beroe paa en Undersøgelse af, om Betingelsen for den i Forordningen af 21de Mai 1845 § 25 undtagelsesviis tilladte Testationsmaade in casu har været tilfælde, og om der iverdigt er forholdt efter de sammesteds givne Forskrifter. Den særlige Bestemmelse i den nyseævnte § gaaer ud paa, at naar Noget under en pludselig og betænkelig Sygdom ønsker at oprette Testament, kan Testationsacten foregaae mundtlig i Overværelse af 2 særligen tilfaldte Vidner, dog at disse Mænd strax have om Dispositionens Indhold at opsætte og underskrive et Document.

Efter hvad der nu med Hensyn til det her foreliggende Tilfælde er oplyst, havde Stephen Jørgensen allerede i flere Dage været syg og felegelig, da han den 4de December 1857 for de ovennævnte Mænd tilfjendegav sin Billie, ligesom han først circa 5 Dage derefter ved Døden afgik, og da det nu ikke er oplyst, at Sygdommen bemeldte Dag pludselig havde taget en farlig Vending, finder Overretten ikke, at der med Føie kan siges at være paafømt ham, der derhos under hans Sygdom maa statueres at have været ved fuld Samling, en saadan pludselig Sygdom, der skulde kunne hjemle Anvendelsen af den i den citerede Forordnings § 25 kun for dette Tilfælde indrømmede Testationsmaade. Men heller ikke ovennævnte §'s Bestemmelse om, at de til at paahøre Testationen tilkaldte Mænd strax om Dispositionens Indhold skulle opsætte og underskrive et Document, kan anses fyldbestgjort, idet den producerede Opsats, som alt ovenfor bemærket, først er bleven til efter Jørgensens Død, uden at det dog nærmere har kunnet oplyses, naar den er affattet.

Paa Grund af det saaledes Anførte, og uden at det bliver fornødent at sæntere over de flere fra Citaternes Side fremsatte Indsigelser mod den heromhandlede Testation, vil samme være at kende ugyldig, hvorimod den Af dødes og hans efterladte Enkes Fællesbo bliver at stifte og dele saaledes, at der tillægges hans Intestatarvinger de dem af hans Bøeslod efter Lovgivningen tilkommende Arvelodder.

Processens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve, og kan der efter Sagens Udfald ikke tillægges Indstævntes befalede Sagsfører, hvis Sagsførelse ibrigt har været lovlig, noget Salair.

Behørigt stemplet Papir er under Sagen her ved Retten forbrugt".

Onsdagen den 23de Mai.

Nr. 125.

Statsraad Liebenberg

contra

Johan Christian Friederich David eller **David's**, (Defensor Liebe), der tiltales for svigagtig Fallit samt ulovlig Afhændelse af pantfat Gods.

Frederikshavns Kjøbstads Extrarets Dom af 9de Novbr. 1859: „Tiltalte, Smedemeister Johan Christian Friederich David, bor at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; saa udreder han alle af hans Arrest og denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Morbye, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Paulsen, 5 Rdl. Alt efterkommes under Udseer efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 23de Januar 1860: „Tiltalte Johan Christian Friederich David eller David's bor hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede Actionens Om-

kostninger efter Underrettsdommens Forrifter, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Meckelmann, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

Foraauidt Tiltalte er sigtet for svigagtig Gallit, findes der efter de fremkomne Oplysninger ikke tilstrækkelig Boie til at ansee ham skyldig i noget strafbart Forhold, i hvilken Henseende bemærkes, at hans Udagn om, alene af Forglemmelse at have undladt ved Registreringen af Boet at opgive enkelte Losoregjenstande af ringere Værdi, ikke tor forkastes, samt at, foraauidt han ligeledes under bemeldte Forretning undlod at opgive et Tilgodehavende af 40 Rdl., saadant saameget mindre med Sikkerhed kan antages at være stæet i svigagtig Hensigt, som der efter det Hoiesteret forelagte Indhold af Forretningen, ikke sees under denne at have været Spørgsmaal om specielt Opgivende af Tiltaltes udestaaende Fordringer; hvorhos bemærkes, at han under det første Forhor i Sagen selv opgav, at han meente at have en Deel tilgode, uden dog da at blive nærmere tilspurgt om dette Tilgodehavende.

Foraauidt han derimod er sigtet for ulovlig Afhændelse af pantsat Gods, maa det, i Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, billiges, at han er anset skyldig til Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 43; og findes hans Straf herefter at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger billiges bemeldte Dom.

Thi kjendes for Act:

Johan Christian Friederich David eller Davids bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøverrettens Dom ved Magt at staa. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Advocat Liebe for Hoiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Fræmisjer hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte, Emedemster Johan Christian Friederich David eller Davids, for svigagtig Gallit samt ulovlig Afhændelse af pantsat Gods.

Det er i denne Henseende oplyst, at Tiltalte, der ifølge flere af ham til Sparekassen for Frederikshavn og Omegn udslede Skadesløsbreve og en af ham til Haandværkerforeningen sammesteds udslede Obligation havde givet Sikkerhed

for de ham laante Besøb foruden i hans faste Eiendom ogsaa i hans Ind- og Udbo af alle Slags og hvad han maatte anstafte sig eller alt være i Besiddelse af til hans Professions Drikt og til en anlagt Vognfabrik, har, fort Tid forinden han den 21de Juli f. A. opgav sit Bo til Eksterrettens Behandling, afhændet forskellige Løssørgjenstande til forskellige Personer, hvilket han ogsaa under Registreringen anmeldte for Eksterretten, og under det i denne Anledning optagne Forhør har Tiltalte navnlig vedgaaet circa 8 Dage for Fallitten at have afhændet til Jens Peergaard i Bangsbostrand 1 Blæsebælg, 1 Umbolt og 1 Filestrue for en Kjøbesum, der efter Tiltaltes Forklaring udgjorde 50 Rdl., men efter Peergaards Forklaring kun 40 Rdl., hvorefter han modtog 15 Rdl. contant, medens Resten blev affrevet paa Mellemværende, samt til sin Broder, Kromand Davids i Ngersted, alt sit Karthmagerværktøi for en contant Betaling af 125 Rdl., hvilket Værktøi afleveredes circa 4 Dage før Fallitten, medens Handelen maa antages at være skeet noget tidligere, ved hvilken Leilighed Kromand Davids efter sin Forklaring tillige afsjøbte Tiltalte 6 Skilberier for 5 Rdl. Med Hensyn til disse Gjenstande har Tiltalte erkjendt, at de vare indbefattede under de berørte Pantstætninger, og iøvrigt udlagt, at han af Pengetrang saae sig nødsaget til at sælge af, hvad han havde, og at han iøvrigt troede at skulle kunne holde sig ved at faae Hjælp, men i førstnævnte Henseende maa det mærkes, at han af de anførte 125 Rdl. har ublaant 40 Rdl.

Tiltalte har derhos vedgaaet, at han, da Eksterretten ifølge hans ovennævnte Falliterklæring foretog Registrering hos ham, ikke for samme opgav, at han hos Snekker Thraue havde bevoende et Klædeskab, og hos Sadelmager Meyerhofz en Lænestol, der vare henbragte til Reparation hos disse nogle Dage før Fallitten, samt at han hos Sidsnævnte havde staaende en Oriis, ligesom han ogsaa udbød at opgive, at han, som berørt, fort før Fallitten, havde laant Meyerhofz 40 Rdl., men med Hensyn hertil har Tiltalte, der selv strax i det første Forhør angav, at de først anmeldte 2 Gjenstande vare bevoende hos de angivne Personer, vedholdende paaستاet, at det var en Forgjæmelse fra hans Side, at disse Activer ikke bleve anmeldte for Eksterretten. I denne Henseende maa imidlertid bemærkes, at Snekkermeister Thraue edelig har forklaret, at han, da han saae Falliterklæringen bekjendtgjort i Avisen, talte til Davids, om Skabet var anmeldt ved Registreringen, og ligeledes har Tiltaltes Hustru udsagt, at der den Dag, Registreringen fandt Sted, men efter at samme var foretaget, fandt Tale imellem hende og Tiltalte, om Skabet var frevet, og med Hensyn til disse Forklaringer har Tiltalte, der iøvrigt har afgivet vækkende Forklaringer under Sagen, og først indrømmet, at Thraue har talt til ham om, hvorvidt Skabet var registreret, senere vel benægtet at kunne erindre, at der er faldet Samtaler imellem ham og Thraue og hans Hustru af det omhandlede Indhold, men efter Sagens Omstændigheder findes der dog, navnlig forjaaviddt angaaer det anmeldte Skab, der senere ved Auction er bortsolgt for 4 Rdl. 4 Mk. 8 Sk., ikke at kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes Paastand om, at det ikke anmeldtes ved Registreringen paa Grund af en Forgjæmelse, og med Hensyn til det anmeldte Laan paa 40 Rdl. kan det mærkes, at Tiltalte først foregav, at

de 125 Rdl., af hvilke han har ublaant dem, vare affkrevne paa Gjæld til Broderen, og først senere, da denne havde forklaret Sagens rette Sammenhæng, indrømmede at have faaet Pengene ifølge en Anviisning udbetalte contant — som det efter den Mand's Forklaring, der udbetalte Beløbet, maa antages, først den 19de Juli — og Tiltalte forklarede da, at han deraf havde ublaant de 40 Rdl.

For det af Tiltalte ubviste Forhold ved at afhænde pantsat Gods, hvortil han efter det Omfang, hvori Afhændelsen stete, maatte være uberettiget, saameget mere, som hans øvrige rørlige Gods, der i en Assuranceanmeldelse af 1ste November 1855 er opgivet til 2,000 Rdl., ogsaa efterhaanden var aftaget og med Undtagelse af 6 Raffelovne ved Registreringen kun ansattes til en Værdi af 135 Rdl., og ved Auction udbragtes til circa 100 Rdl., samt ved for Stiftetretten at lægge Dølgemaal paa, hvad der tilhørte Boet, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1819 og ikke tidligere findes at have været tiltalt eller straffet, og om hvis svigagtige Hensigt der efter Sagens Oplysninger ikke kan være Tvivl, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 og § 54 med en Straf, der efter Omstændighederne passende findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Underrettsdommen, der har samme Straffebestemmelse, og hvis øvrige Bestemmelser billiges, vil derfor være at stadfæste. Denne Straf maa det ogsaa formodes, at Underrettsdommen tilsigter at dømme ham, men da dette ikke tydeligt fremgaaer af dens Conclusion saalidt som af dens Præmisser, idet Straffetiden er betegnet ved 4×5 eller $4 + 5$, findes der at maatte gives en ny Conclusion. Tiltalte vil isvrigt have at udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Forfrister, og derunder i Salair til Actor og Defensor her for Retten 8 Rdl. til hver“.

Onsdagen den 30te Mai.

Nr. 157.

Justitsraad Bunchen

contra

Niels Christian Jensen, (Defensor Liebe),

der tiltales for Gaaretyveri paa Marken.

Han Herredernes Eyrarets Dom af 28de Decbr. 1859: „Tiltalte, Indfødter Niels Christian Jensen, bor henfættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor, Procurator Nors, 5 Rdl., og til Defensor, Proprocurator Monsted, 4 Rdl. Saa bor Tiltalte og betale Commermand Anders Christian Christensen af Bronst i Erstatning 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og isvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 27de Febr. 1860: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Indfiddet Niels Christian Jensen for Faaretyveri paa Marken, og er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han, — der efter sin Forklaring i den sidste Tid havde lidt Nød for Føden, og derfor i flere Dage havde tænkt paa, at der, da han unbsaae sig ved at henvende sig til Fattigvæsenet om Hjælp, ikke var Andet for ham at gjøre end at stjæle et Faar for at faae Kjød til Indslagting —, i denne Hensigt gif ud Ratten mellem den 11te og 12te October f. A. noget over Kl. 12 og tog 2 Faar, der stode toirede i et Tøir ved Veien omtrent 100 Favne fra hans Huus, og med hvilke der fulgte et Lam, samt bragte dem hjem til sit Huus og slagtede dem næste Nat efter først at have mærket dem om.“

Eieren af de stjaalne Kreaturer har ansat disses Værdi til ialt 11 Rdl., og efterat Kjødet, Ulben, Skindene og noget affmeltet Talg er ham udleveret, har han anslaaet sit Tab til mellem 3 og 4 Rdl., hvilket han har paastaet sig erstattet.

For det anførte Tyveri er Tiltalte, der er circa 64 Aar gammel, og som ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen rettelig anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 6, 2det Membrum, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende fastsat til 1 Aars Forbebringshuusarbejde, ligesom det maa billiges, at det er paalagt Tiltalte at betale Bestjaalne 4 Rdl. i Erstatning. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver“.

Nr. 140.

Advocat Liebe
contra**Oline Marie Hansen**, (Defensør Bunchen),

der tiltales for Børnesødsel i Dølgemaal og Fosterford.

Bregentved og Gisselsfeldt Birkers Extrarets Dom af 13de Decbr. 1859: „Arrestantinden Oline Marie, Hansen kaldet, bør miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage. Saa betaler hun alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Arensen, 8 Rdl., og til Defensør, Procurator Larsen, 6 Rdl., og Diæter til de Samme efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse. At fuldbyrdes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Febr. 1860: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Bahneberg og Kraft, betaler Arrestantinden Oline Marie Hansen, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunchen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Den af Arrestantinden Oline Marie Hansen, der under nærværende fra Bregentved og Gisselsfeldts Birkers Extraret hertil indankede Sag tiltales for Børnesødsel i Dølgemaal og Fosterford, afgivne Tilstaelse, der stemmer med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger, gaaer i det Væsentlige ud paa, at hun, der i Mai Maaned 1856 mærkede, at hun var frugtsommelig, og da, deels af Undseelse, deels af Genhyn til sin forlavede og trængende Stilling, besluttede at søde i Dølgemaal og ombringe Børnet, hvis det kom levende til Verden, har paa Spørgsmaal til hende, om hun var frugtsommelig, benægtet Saadant, foregivende Sygdom som Aarsag til hendes Forsigthed, samt at hun, da hun i October s. A. mærkede, at Fødselstimen nærmede sig, har om Natten i sit Værelse, hvor hun laae ene, uden at hendes Madmoder og Huusbond, som laae i Værelset ved Siden af, mærkede noget dertil, idet hun undertrykte sine Skrig og endogsaa under Fødselsmerterne gik ud i Haven, for at Ingen skulde høre hende, fødte et fuldbaaret og levende Barn, som hun efter nogle Minutters Forløb, efterat have overbeviist sig om,

at det bevægede sig, affibede ved at suøre et uldent Strømpebaand 2de Gange fast om dets Hals. Efterat have fuldført denne Gjerning med fuld Bevidsthed, indsvøbte hun Barnet i et Forklæde og gjemte det i Sengen til om Eftermiddagen, da hun nedlagde det i et af hende i dette Niende Dagen forud, i en til Gaarben hørende Eng, gravet Hul, som hun bedækkede med Grønjvæ.

Fremdeles har Arrestantinden vedgaaet, at hun, efter paany at være bleven besvangret — som hun antager — i Begyndelsen af November Maaned 1858, har den 13de Juni s. A., da hun alene besandt sig i en til hendes Huusbonds Gaard stødende Skov, født et dødsødt Barn, som hun strax efter skjulte i et i Nærheden værende huult Træstod. Hun havde vel ikke ligesvem aabenbaret sin frugtsommelige Tilstand for Madmoderen, men ei heller bestemt benægtet samme, og har hun forklaret, at det havde været hendes Agt, naar Fødselen nærmede sig, at henvende sig til en Kone af hendes Bekjendtskab her i Staden, begive sig til denne og derefter til Fødselsstiftelsen her i Byen. Efterat hun under de første, ved Vallø Birks Politiret optagne Forhører havde ubiagt, at hun i den Hensigt at føde i Dølgemaal og slaffe sig af med Barnet havde den ommeldte 1de Juni s. A. begivet sig ud i Skoven, har hun under den senere ved Bregentved og Gisselsfeldt Birker fortsatte Undersøgelse stadigen fastholdt, at hun, da hun om Eftermiddagen var gaaet ud i Skoven for at hente Brænde, der blev overrasket af Fødselen, som hun først ventede vilde indtræffe et Par Maaneder senere, idet hun har tilføjet, at naar hendes Forklaring under de første Forhører er bleven opfattet anderledes, maa dette grunde sig paa en Misforstaaelse og paa en Mangel paa Opmærksomhed fra hendes Side, da hun rathaberede Forklaringen. Det bemærkes, at uagtet anstillet Efterløgning paa de af Arrestantinden anviste Steder, er der intet Spor fundet af Pigene, men at det ifølge de afgivne lægevidenskabelige Erklæringer, paa Grund af de med den anden Fødsel forbundne, af Arrestantinden nærmere forklarede Omstændigheder, har Sandsynligheden for sig, at det ved bemeldte Fødsel fødte Barn har været dødsødt.

I det nu Overretten med Underdommeren maa være enig i, at Arrestantindens seneste Forklaring, forsaavidt angaaer den anden Fødsel, ifølge samtlige oplyste Omstændigheder ei tør forkastes, men maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, maa det tilliges, at hun, der er født den 25de Juli 1834 og ei forhen befindes tiltalt eller straffet er med Hensyn til det først under Sagen omhandlede Factum for Barnefødsel i Dølgemaal og Jostermord anset efter Lovens 6—6—7 og 8, cfr. Forordningen af 4de October 1833 § 10, med den i forsnævnte Forsted fastsatte Livsstraf, ved hvilken vil være absorberet den Straf, hun for det andet under Sagen omhandlede Forhold har forskyldt. Da Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes bisfalbes, vil den i det Hele blive at stadfæste.

3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten bliver Arrestantinden derhos pligtig at udrede 8 Rdl. til hver“.

Nr. 186.

Advocat Liebe
contra

Peder Jensen, kaldet **Peder Nordost**, (Defensor Liebenberg),
der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Eyrerets Dom af 28de Januar 1860: „Tiltalte, Huusmand Peder Jensen, ogsaa kaldet Peder Nordost, bor henfættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage samt betale denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prover-procurator Logstrup, og til Defensor, Procurator Sand, 3 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 2den April 1860: „Underretsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Proverprocurator Faber, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Soiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Soiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte, Huusmand Peder Jensen, ogsaa kaldet Peder Nordost, for Tyveri, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det ogsaa godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet han nemlig en Aften i September Maaned f. A. omtrent Kl. 9, fra et Udhuus i Voersaa Mølle, eller et ved samme værende Udskud, der ikke var forsynet med Dør, men hvortil Udgangen var fri, har borttaget 2 Fjæl af Værdi tilsammen 3 Rk. og tilhørende Møller Christen Christensen. Da Tiltalte, der den nævnte Aften havde været i et Vrinde i Møllen, var kommen udenfor for at begive sig hjem, var det efter hans Forklaring faldet ham ind, at han med Lethed vilde kunne tilvende sig nogle Fjæl hos Mølleren, paa hvilke denne havde Overflodighed, men hvortil Tiltalte trængte, og idet han strax gav efter for den saaledes opstaaede Lust til Møllereus Fjæl, tilvendte han sig, som anført, af disse 2 Stykker, hvilke han tog med sig hjem og den næste Morgen tidlig skjulte i sit Huus, hvor Fjælene ved en af Sognefogden foretagen Raanfagning bleve forefundne.

Tiltalte, der er født 1814 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil for det ham saaledes overførte Tyveri ikke kunne undgaae at

ansees efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød efter Sagens Omstændigheder findes passende, og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele blive at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at udrede i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver“.

Nr. 129.

Justitsraad Bungen

contra

Johanne, Skræder **Svend Nørtings** Hustru, (Defensor Liebenberg), der tiltales for Dvaffalveri og for i Forbindelse dermed at have udøvet overtroiske Kunster.

Nero Kjøbstads Extrarets Dom af 13de Februar 1860: „Tiltalte Johanne, Skræder Svend Nørtings Hustru, bor hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa betaler hun og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Proceprocurator Møller, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Fog, 5 Rdl., foruden Diæter til Sidstnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udseerd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorimod intet Væsentligt findes at erindre, fjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Skræder Svend Nørtings Hustru, Johanne heraf Byen, for Dvaffalveri og for i Forbindelse dermed at have udøvet overtroiske Kunster. Saa vel ved egen Tilstaaelse som ved de hermed stemmende iøvrigt tilveiebragte Oplysninger er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i et mistligt Forhold i den ommeldte Henseende, idet hun, efter i sidstafvigte Foraar at have taget Ophold her i Byen, har uden dertil at have haft nogen som helst Berettigelse taget forskellige Personer under Kuur for Betaling under efternævnte Omstændigheder, hvorom fremhæves:

Ijor Forsummer har Tiltalte adskillige Gange modtaget Besøg af en 50aarig Kone ved Navn Cecilie Kirstine Kruse, Udbygger Jens Peter Hansens

Hustru af Bobilskeer Sogn, der efter forgjæves at have prøvet Lægehjælp for en indvendig Sygdom forbundet med Krampe eller Klemmelse, søgte Naad og Bistand hos Læstalte. Denne havde ogsaa dermed strax været tilrebe, idet hun navnlig havde forsynet Patientten med en af Førsnævnte selv tilberedt „Medicin“, der blev leveret paa almindelige Trepægleflaster, og hvoraft den Syge, der fik 3 saadanne, skulde drikke et Dlglas fuldt hver Morgen, hvilket derefter ogsaa var skeet, og blev fortsat til nogle faa Dage før hendes Død. Denne fandt Sted den 24de Juni f. A., men uden at der dog er fremkommet noget, der gjør det sandsynligt, at Dødsfaldet har nogen Aarsagsforbindelse med den indtagne Drik eller brugte Behandling, hvorimod bemeldte Medicin efter alle de derom afgivne Forklaringer har fra først til sidst viist sig uden al Virkning. Ogsaa en 11aarig Datter af bemeldte Kone, Magnusine Petrea, er af Læstalte samtids blevet betjent med samme Slags Medicin for Brystsvagthed, dog kun med 1 Flaske fuld, hvoraft skulde tages et Snaepseglass fuldt hver Morgen, som derefter og tildeels havde fundet Sted, men hvoraft ligeledes ingen somhelst Virkning til det Gode eller Onde mærkedes. I Betaling for det Hele har Læstalte af den Aldede modtaget circa 4 Potter Mælk til 3 St. Potten, leveret to forskjellige Gange.

Udbygger Niets Kruses Kone. Ane Etine, er paa lignende Maade i For sommeren blevet taget under Kuur af Læstalte for „suurt Vand“, som hun kastede op, idet ogsaa denne Patient fra Tid til anden lod sig af Læstalte give ikke mindre end 6 Trepægleflaster med samme Slags Medicin, hvoraft skulde tages og blev taget et Dlglass fuldt hver Morgen til at besordre Opblasingen, som ogsaa tildeels opnaedes, uden at videre Virkninger paafulgte, og hvoraft blev betalt 1 Mk. for Flasken, de 5 Mk. contant og for den sjette Flaske en Snees Vg.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedsiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmissjer, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der sønste Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. H. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 15—16.

Den 22de Juni.

1860.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 30te Mai.

Nr. 129.

Justitsraad Bunken

contra

Sohanne, Skræder Svend Norlings Hustru, (see forrige Nr.).

En senere afsød Kone Ane Elisabeth Harald, Hifter Hans Peter Andersen Kruses Hustru i Snogebek, har ligeledes i sidstafvigte Foraar været taget under Behandling af Liltalte, idet Sidstævnte, dertil opfordret, har i den Tid 3 Gange indfundet sig hos Patienten, — der i længere Tid havde været svagelig, som Følge af Drikfældighed —, for at tilsee og curere hende. I Dørværelse af en gammel Kone — den Syges Svigermøder —, medens Andre og navnlig Patientens Mand bleve betydede at hjerne sig, har Liltalte da givet sig til at besøge den Syges Haand og Puls, og derefter med „allehaande underlige Tegn og Fagter“ at behandle hendes Hoved og med Fingrene signe og maale hende saavel der, som langs ned ad Overkroppen, tilmed under Ledfagelse af en sagte Mumlen, hvorhos Liltalte, der under sine 3 forstjellige Besøg hos Patienten havde gjentaget saadan Behandling og Adfærd, første Gang havde tilføiet, at „den Sygdom var meget slem og at den, — hvilket hun dog ikke har villet erindre —, var kasket hende paa af onde Menneker, men kunde nogen staffe hende af med den ved Signen og Lægedom, saa var det Liltalte, og ingen Anden kunde gjøre det“. I Forbindelse hermed var der hver Gang blevet leveret Patienten en Trepægleflask med selvlavet Medicin — af samme Slags som formeldt —, der udgaves for at være „den kraftigste Lægedom Nogen kunde faae“, og hvoraf den Syge — som og blev iagttaget — skulde drikke 1 eller 2 Dgglas om Dagen, Morgen og Aften. Af Medicinen mærkedes ingen Virkning hverken til det Bærrer eller til det Bedre, og afgik Patienten ved Døden den 2den Juli f. A., godt en Maaned efter Liltaltes sidste Besøg hos hende, men uden at der dog har været Grund til at antage, at dette Dødsfald, saalidet som forommeldte,

IV. Aargang.

har været foranlediget eller fremskyndet ved den brugte Kuurmethode. For hvert Besøg lod Tilstalte sig betale med 1 Rdl og med 1 Mk. for hver Flaske Medicin, tilsammen 3 Rdl. 3 Mk.

Ogsaa en 17aarig Tjenestepige fra Poulsker Sogn ved Navn Hansine Caroline Jacobsen har i forrige Sommer været betjent af Tilstalte som klog Bone, idet Sidstnævnte, efterat nævnte Pige, der var noget svagelig af Helkreb, havde tilligemed sin Moder indfundet sig hos Tilstalte paa dennes Bopæl for at søge Raad hos hende, havde, efter i Genrum at have følt hende paa Pulsen og under Brystet, erklæret, at hun led af Brystsvagthed, hvorpaa Tilstalte, næst at aftage Patientens Overtøi, havde givet sig til at stryge hende med Fingrene over Forkroppen, Armene og Lænderne, idet Tilstalte i det samme „læste“ over hende eller mumlede noget for sig selv uden Bog, hvis Indhold dog ikke har kunnet opgives, kun at der deri oftere forekom en Paafaldelse af Gud Faber, Gud Son og Gud den hellig Aand. Niende Dagen efter, — som det af Patienten er forklaret, uden at dog Tilstalte bestemt har villet kunne huffe det —, skulde hun komme igjen, hvilket og skete, og da Patienten paa Tilstaltes Afspørgende, om Læsningen havde hjulpet hende, svarede benægtende, havde Tilstalte syldt Patientens dertil medbragte Trepægleflaske med Medicin af samme Slags som sædvanlig med den Besked, at hun deraf skulde drikke et Ølglas fuldt hver Morgen paa fastende Hjerte og ikke i de første 2 Timer efter nyde noget, det maatte da i Forbindelse med Læsningen virke som det bedst kunde. Medicinen var og derefter bleven forbrugt efter Anviisningen, men uden at der deraf mærkedes nogen Virkning. For den præsterede Kuur havde Tilstalte ladet sig betale med 3 Mk. samt med 1 Mk. for Medicinen.

En ung Sømand, Hans Anderjen Halb fra Pedersker Sogn, der i det sidste Aarstid havde været sygelig og antoges at lide af apoplectisk Svagthed hidrørende fra en Hjerneaffection, har omtrent samtidig søgt Raad derimod hos Tilstalte. Imod Smertes i Hovedet og Lungørighed, som han først klagede over, tiltraadte hun Hundetoe med Kampferbrændeviin i Øret, hvilket og derefter var blevet brugt. Noget efter, da Patienten kjendelig mere lidende var kommet igjen med efternævnte sin Søster, havde Tilstalte efter en kort Dvæstioneren og Undersøgelse angaaende hans egentlige Sygdom, hvorunder hun tog ham om Haandledet, som for at føle paa hans Puls, erklæret for Søsteren, at hun ikke kunde have noget med Patienten at bestille, saameget mindre, da hun hørte at han ikke var behandlet af nogen Læge, hvortil kom, at hun kunde see og mærke paa ham, at han ikke vilde leve, hvorhos hun dog paa samme Tid indgjød den Syge selv godt Mod. Faa Dage efter, Mandagen den 1ste August, var han, hvad hans Naarsvende længe havde været belavet paa, ved Døden afgaaet. Noget indvendigt Middel havde under denne Raadførsel ikke været bragt i Anvendelse, saalidet som nogen Betaling for samme findes at have været forlangt eller erlagt.

En Søster af bemeldte Aldøde, Margrethe Kirsiine Halb, Huusmand Peder Holgerjens Hustru af Pedersker Sogn, 31 Aar gammel, havde ved samme Leilighed raadført sig med Tilstalte for Smertes i Hosterne, hvorimod Sidstnævnte, idet

hun havde svaret, at det var der gode Raad for, havde anbefalet Kampferolie til Indgibning og ladet en lille Faste deraf hente paa det herværende Apothek, hvorfor blev betalt 4 Sk., foruden en Pægel Fløde — af Værdi 6 à 7 Sk. —, der bødes Tilstalte og af hende blev modtaget som Vedelag for Raadet. Subvendig Medicin blev heller ikke herved forbrugt.

Imod Besværighed ved at faae Veiret, ledsaget af Værk i Lænderne, havde Tilstalte ved samme Tid givet Forriges Svigermoder, Cecilie Benditte, Huusmand Albrecht Holgersens Enke, samme Raad og Anviisning, der og blev fulgt, og derfor modtaget lignende Godtgjævelse.

En 15aarig Datter af Afskruger Peder Andersen Kosoed i Næst, Christiane Petrea, har Tilstalte dernæst i August Maaned f. A. haat under Behandling for Slagtilfælde eller Ligfald, men uden dog derved at foretage videre end at hun, ved et Par Gange efter Anmodning at indfinde sig hos Patientens Forældre, havde besøgt den Videndes Puls og strøget hende over Hovedet, samt derhos, skjøndt hun ubtaste sig tvivlende om Sygdommens Natur, og hvad derved kunde være at gjøre, — idet hun dog slog paa, at den turde hidrøre fra, at Moderen under Svangerstabet havde „forseet sig“ paa Noget, — havde trøstet med, at det nok herefter vilde blive bedre. Nogen Betaling derfor var ikke paafulgt, da det skulde heroe paa, hvad Bebring der viste sig. Medicinen blev ved den Leilighed ikke anvendt hverken indvendig eller udvendig. Var Kuren ikke bleven afbrudt ved den imidlertid indlevede offentlige Underjøgelse imod Tilstalte, havde hun tilfigtet, under Sagttagelse af en bestemt af hende betegnet og som hensigtsmæssig anseet Fremgangsmaade, at lade Patienten driffe Blodet af det Dyr — i dets Dødskamp —, som BARNET „led efter“, eller som Moderen havde forset sig paa.

En Kone heraf Byen ved Navn Gjertrud Marie Hjorth, circa 50 Aar gammel, er endelig ogsaa af Tilstalte taget under Knur, idet denne efterat have ladet sig forklare hvad hun feilede, har i Centrum, efterat Andre, og navnlig Patientens Mand vare viste bort, under en 4 Gange gjentaget Indfindelse hos Patienten givet sig til at stryge hende, ligesom de paagjældende Forannævnte, med Hænder og Fingre over Brystet, Armene og Lænderne, hvorunder tillige blev fremmunlet nogle Ord, som Patienten ikke forstod, men hvoriblandt gjentagende forekom en Paafaldelse af Treenheden som ovenanført. 3 Forbindelse hermed blev der særlig imod Gigtmerter anvendt saakaldet Ternis eller Gudsbaandsplaster paa Ryggen til at trække, hvilket flere Gange blev fornyet, samt i længere Tid for Krampe Bolmer- eller Bom- og Kampferolie til Indgibning over Lænderne, hvilket alt blev taget paa Apotheket. Der var derefter leveret hende en Flaske Medicin af samme Slags som sædvanlig, saameget som $\frac{1}{2}$ Pot, hvoraf hun paa fastende Hjerte, fire Morgener efter hinanden, indtog $\frac{1}{2}$ Pægel „for at rens Brystet“. Hun havde hver Gang kort efter Opfælselse, men da hun ogsaa ellers pleiede at have Brækninger om Morgenen, (Konen er driksalsbig), er hun ikke vis paa, at det har været bevirket af Medicinen, ligesom og Kuren iøvrigt ikke har været af nogen videre Virkning. Contant Betaling eller anden Godtgjævelse for Tilstaltes Uleilighed havde ikke været erlagt, hvorimod hun havde

labet sig n^oie med et Lofte af Patientens Søn om, at hun nok skulde faae det betalt, især naar hun blot kunde faae hans Moder raff igjen. Dgsaa havde Tilstalte i Anledning af Betalingspørgsmaalet udsagt sig om, at hun ikke egentlig havde Lov til at tage Følk i „Kuur“, men at det altid, uden Hensyn til Betaling i det enkelte Tilfælde, paa forskjellig Maade kunde komme igjen, naar det lykkedes med Kuren.

Med Hensyn til oftnævnte Fluidum, der blev anvendt som Medicin, men hvoraf intet under Sagen har været at skaffe tilveie, har Tilstalte forklaret, at det bestod i et Afkog af Enerødder og Humle, som hun antog afgav en blodrensende og gavnlig Drif, og er der isvrigt berom afgivet af dem, som have brugt eller smagt den, at den havde et brunnligt Udseende, omtrent som Drikke eller tyndt M, men var meget bedst, som om der kunde være Naturlt iblandt, og at den lugtede stærkt, skjøndt ikke ilde. Dgsaa havde deraf i Almindelighed Forraad til Ublevering i Beredskab. Landphysicus Grove og praktiserende Læge Kaufmann, som i Anledning af Sagen have afgivet deres Erklæringer, have — i Overeensstemmelse med det berom ovenfor bemærkede — ikke skjønned, at der efter det foreliggende var Føie til at antage nogen videre skabelig Virkning af bemeldte Medicin og navnlig ikke, at de forberørte Dødsfald kunde være at tilskrive de af Tilstalte anvendte Kure.

Bedrørende den brugte Læsning eller Numlen over Patienterne har Tilstalte berom særlig forklaret, at ligesom den skete uden Bog, saaledes lagde hun heller ikke i sig selv nogen videre Vægt paa samme, om hun end havde den Bane derved at indblande en Paafaldelse af Treenigheden; fra sin Ungdom kunde hun en Deel gubelige Bonner udenad paa Evensft, som det ved hendes Sygebeføg eller Kure saldt hende naturligt efter de mødende Tilfældes Bestaffenhed at opfriske for sig selv, næppe hørligt eller forstaaeligt for Andre.

Til Sigen, Maalen og andet sligt Gjøgleværk, som ved de stedsundne Kure tildeels er bragt i Anvendelse, i den muligste Hemmelighed, har Tilstalte selv erklæret ikke at have nogen Tillid, men at hun anseer saadanne for overtroiske Kunst. Ved derhos at udtale sig om, at det hele Tiden var hendes Overbeviisning, at fornævnte Ane Elisabeth Harilds Sygdom slet og ret hidrørte fra Ulaaabelighed i Drif, har Tilstalte tillige fralagt sig al Tro paa, at Sygdomme kunde paaføstes af Ubesindede. Hun har i Mæglen taget Følk i Kuur, uden Hensyn til om de havde været under Lægebehandling eller ei.

Efter det Anførte vil Tilstalte, der er født i Sverrig og 40 Aar gammel, men som ikke findes for at have været offentlig tiltalt eller straffet, saavidt skjønned, ikke kunne undgaae at ansees saavel efter Loven af 3die Marts 1854 og Forordningen af 5te September 1794, som den, der har bedrevet Dvaalfalveri, som efter Forordningen af 11te April 1840 § 46 for i Forbindelse dermed at have øvet de i Lovens 6—1—12 omtalte mistænkte eller indbildte Kunst. Dgsaa for Tjjenovisning og Udøvelsen af Spaadomskunst har Tilstalte været sigtet, men uden at Noget berom har kunnet oversøes hende. Derimod er hun tilstrækkelig overbeviist om ikke alene tidligere i hendes Fødsland, men tillige i omtrent 4 Aar, medens hun førend hendes Flytning her til Byen boede i Allinge,

at have drevet lignende Industri med sit Dvassalveri som her, og derved skaffet sig Fortjeneste deels i Penge, deels i Smør, Æg, Mælk og deslige.

Saa vel efter det Omfang, som det Tidemaal, hvori den paatalte Overtrædelse er gaaet for sig, findes Tiltaltes Straf i det Hele, naar derhos tages i Betragtning den Misbrug, som saa dristig er drevet med vanfundige Almuesfolks Godtroenhed og Modtagelighed for overtroist Indvirkning, — hvilken hun umiskjendelig har benyttet til sin Fordeel —, ligesom ogsaa den Haardnakkethed, hvormed hun efter Forhørernes Udvisende har benægtet saa at sige Alt, indtil hun omsider fandt sig sælvet ved Mængden af samstemmende Vidner, ikke at kunne bestemmes til ringere end 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Saa vil hun og have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt 6 Rdl. til Actor og 5 Rdl. til Defensor, foruden Diæter til Sibstævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse“.

Torsdagen den 31te Mai.

Nr. 138.

Institutsraad Bungen
contra

Hans Christopher Frederik Stüh, (Defensor Liebenberg),
der tiltales for Tyveri.

Rolding Kjøbstads Extrarets Dom af 11te Januar 1860: „Arrestanten Hans Christopher Frederik Stüh bør hensesættes til Forbedringshussarbejde i 4 Aar. Saa bør han og udrede alle af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Bartholdy, 5 Rdl., og til Defensor, Kammerassessor, Procurator Kvalund, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Februar 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Kühnel og Neckmann, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Institutsraad Bungen og Statsraad Liebenberg for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten, Garmesterføvend Hans Christopher Frederik Stüh for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med de øvrige oplyste Omstændigheder er det godtgjort, at da han den 11te December f. A. i Kolbing i et Griunde var kommen ind i en aadenstaaende Port, hvor Klubvært N. Førgensen havde noget Løi hængende til Tørring, stjal han af dette en ulden Trøise og et Par uldne Beenflæder, der tilsammen ere vurderede til 8 Mk., og som han samme Aften folgte for 3 Mk. Paa samme Maade er det godtgjort, at da Arrestanten den følgende Dag om Aftenen omtrent Kl. 10 var gjennem en aaben Port kommen ind paa Kjøbmand E. Nielsens Gaardsplads, hvor noget Løi hang til Tørring, stjal han deraf et Bommefies Understjort, der er vurderet til 1 Rbl., og som han samme Aften forgjæves forsøgte at sælge i et Værtshuus, hvor man fattede Mistanke imod ham og foranledigede hans Anholdelse kort efter.

Samtlige nævnte sjaalne Gjenstande ere tilbageleverede til de Bestjaalne.

Arrestanten, der er født 1828, er tidligere efter ifølge Haderslev Magistratsrets Domme af 3die September 1853 og 30te November 1854 at have været straffet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri med respectve 5 Dages og 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, derefter ved Kolbing Kjøbstads Extrarets Dom af 20de April 1855 anseet som for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde, hvorefter han ifølge Haderslev Magistratsrets Dom af 30te September 1857 har for 3die Gang begaaet smaat Tyveri været anseet med Straf af 2 Aars Tugthuusarbejde. Det maa som Følge heraf, og da navnlig den sidstnævnte Straffedom ei kan bevirke Anvendelse af Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 16, eftersom den derved idømte Straf er under Minimum af den i denne Forordnings § 15 fastsatte, billiges, at Arrestanten nu ved Underrettsdommen er dømt for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, og da den valgte Straffegrad, 4 Aars Forbedringshuusarbejde, efter Sagens Omstændigheder findes passende, og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste.

3 Salair til Actor og Defensor for Overretten vil Arrestanten have at betale 5 Rbl. til hver“.

Nr. 155.

Statsraad Liebenberg

contra

Hulda Camilla Bernhardine Læsse eller Læsføe, Heidens Enke,
(Defensor Salicath),

der tiltales for Børnefødsel i Dolgsmaal eller uforsvarlig Omgang med sin Børnefødsel og for Børns Henlæggelse.

Criminal- og Politirettsens Dom af 21de Febr. 1860: „Arrestantinden Hulda Camilla Bernhardine Læsse eller Læsføe, Heidens Enke, bør have sit Liv forbrudt, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder

Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Naasloff og Winther, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende Sag, under hvilken Arrestantinden Hulba Camilla Bernhardine Lesse eller Læssøe, Heidens Enke, tiltales for BARNESØBSEL i Dølgemaal eller usorvarlig Omgang med sin BARNESØBSEL og for BARNES HENLÆGGELSE, ere efter den af hende afgivne Tilstaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger i det Væsentlige Følgende:

Efterat Arrestantinden, der havde søbt flere Børn saavel i som udenfor Ægteskab, i Løbet af forrige Aar havde mærket, at hun var frugtommelig, besluttede hun, der ikke troede sig istand til at forsjøge BARNET, og antog, at Faderen til samme ikke vilde vedkjende sig det, at søde i Hemmelighed og henlægge BARNET, for at det kunde findes af Andre, og hun saaledes blivde fri for dets Forsørgelse. Da Arrestantinden derpaa Onsdagen den 31te August bemødte Aar i Middagsstunden antog, at Fødselen forestod, begav hun sig hjemmefra for at søde paa et affides liggende Sted, og da hun var kommen ned i Kirsebærgangen ved Vesterport og nu mærkede, at Fødselen var siebliffeligt forestaaende, gif hun over Brystværnet for at søde imellem de paa Skraeningen ned til Stadsgraven værende Buske. Inden hun imidlertid var kommen ned til det Sted, hvor hun agtede at søde, faldt BARNET fra hende, og da det Eftørt, hun havde medtaget fra Hjemmet for deri at indsvøbe BARNET, førend hun henlagde det, var blevet tilføjet under Fødselen, tog hun et af hende til Mavebelte afbenyttet Tørklæde og et ligeledes fra Hjemmet medbragt Pudevaar, hvori hun indsvøbte BARNET, der var levende og fuldbaaret, tilligemed Esterbyrden, og lagde det under Buskene, hvorefter hun begav sig op i Kirsebærgangen og satte sig, paa Grund af den ved Fødselen bevirkede Mæthed, paa en Bænk for at blivde der, indtil den første Mæthed var overstaet, men uden at have havt til Hensigt at forblivde der, indtil hun havde overbeviist sig om, at BARNET var blevet fundet, og da hun derfor kort Tid efter saae, at der kom 2 Personer ned af Bolden, og hun frygtede for, at de kunde opdage hendes Gjerning, gif hun bort uden at have seet, om de fandt BARNET, og uden senere at overbevise sig om, hvorvidt det var blevet fundet.

Ligesom det efter de under Sagen fremkomne Oplysninger maa antages, at BARNET ikke fra noget omliggende Punkt kunde blivde bemærket paa det Sted,

hvor det var henlagt, og hvor der ingen Passage er, og det saameget mindre, som det var indsvøbt paa en saadan Maade, at Intet af det kunde sees, saaledes har Arrestantinden ogsaa erkjendt, at det var høist usandsynligt, at det vilde kunne opbages paa det nævnte Sted, men hun har tillige vedblivende paa-
staaet, at hun, der ikke vil have havt til Hensigt at ombringe Barnet, haabede, at det vilde blive fundet, hvilket ogsaa skete, idet de ovennævnte 2 Personer opbagede det og bragte det bort; og er det senere vedblevet at leve, uden at den imod det udviste Afjærd sees at have havt nogen skadelig Indflydelse paa dets Helbred.

Hvad nu angaaer den Straf, som Arrestantinden vil være at idømme, da vil hendes Forhold med at have født i Dølgemaal ikke kunne gaae ind under Bestemmelserne i Lovens 6—6—8 allerede af den Grund, at Barnet er kommet tilfæde og har levet efter Fødselen, og heller ikke vil hun kunne paadrages noget særligt Ansvar for at have viist usforsvarlig Omgang med Fødselen, efterdi hendes med Hensyn til denne udviste Forhold maa betragtes som et Middel til at kunne opnaae hendes Hensigt med at foranstalte Barnet henlagt. Derimod vil hun, der er langt over criminel Lovalder og ikke funden forhen straffet, for Henlæg-
gelsen af Barnet være at dømme efter Lovens 6—6—10 — 1ste Membrum, cfr. Placaten af 20de September 1709, til at have sit Liv forbrudt, hvorhos hun vil have at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sagsførere med 8 Rdl. til hver“.

Nr. 164.

Advocat Brock

contra

Johannes Jensen Dimon og Jens Jensen Dimon,

(Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Færøernes Sorensfrieries Extrarets Dom af 14de Januar 1860:
„De tiltalte, 1) Ellen Cathrine Jespersdatter af Tveraa, Jens Jensen Dimons Hustru og 2) Johannes Jensen Dimon af Skaapen, bor henfætted i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 6 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage og 3) Tiltalte Jens Jensen Dimon af Tveraa i Fængsel i 2 Dage. Saa bor endvidere alle 3 Tiltalte in solidum udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Amtskrevijor, Dannebrogsmænd Davidson, 5 Rdl., og til Defensor, Højselmænd Winther, 4 Rdl. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaafede Dom for Johannes Jensen Dimons og Jens Jensen Dimons Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Underrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Følge Færø Amts Ordre af 4de October f. A. tiltales under nærværende Sag I) Ellen Cathrine Jespersdatter af Lveraa for Tyveri, Hæleri og ulovlig Omgang med Pittegods, II) Johannes Jensen Dimon af Skaapen for Tyveri og Hæleri og III) Førstnævntes Mand, Jens Jensen Dimon af Lveraa, for Tyveri og Hæleri.

I) Tiltalte Ellen Cathrine Jespersdatter har under Sagen afgivet følgende med de øvrige oplyste Omstændigheder stemmende Tilfæaelser:

1) En Aften i December Maaned 1858 kom hendes Mand og Svoger, de Medtiltalte Jens Jensen Dimon og Johannes Jensen Dimon, hvilken Sidste paa den Tid opholdt sig hos dem, tilbage til Huset, efter en kort Tid at have været borte fra samme, og underrettebe da Førstnævnte hende om, at de havde taget 3 Wender, hvilke han bad hende gaae ud at afhente. Maltet hun vidste, at de ikke selv eiede Wender, og altsaa maatte vide, at disse vare fremmed Eieendom, efterkom hun dog strax Opfordringen, hvorpaa hun plukkede og togte Wenderne, der samme Aften bleve spiste af alle Tre i Forening.

2) Nogle Aftener efter gif Tiltalte selv uopfordret ud og fangede 4 af de udenfor gaaende fremmede Wender, hvilke hun derpaa spærrede inde i deres Kjælber, medens hun gif op og underrettebe hendes Mand og Svoger om det Passerede. Hun vendte derpaa atter tilbage til Kjælberen, hvor hendes Svoger kort efter indfandt sig og hjalp hende med at dræbe Wenderne. Disse bleve derpaa plukkede og togte af Tiltalte og spiste samme Aften af hele Familien....

Endelig har Tiltalte vedgaaet:

8) Engang ved Juletid 1858 at have fundet en til 8 Sk. vurderet død And, som hun, uden at oplyse, har beholdt, togte og givet sin Mand at spise....

II) Tiltalte Johannes Jensen Dimon har, som alt ovenfor berørt, været medbeefagtig i de under Nr. 1 og 2 anførte Tyverier, og har han derom afgivet følgende med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilfæaelser.

Efterat hans Broder Jens oftere under hans Ophold hos denne havde beklaget sig over de mange fremmede Wender, der vare i Bygden, og som gjorde ham Skade paa hans Korn, Kartofler og Moer, anmøbebe denne ham en Aften om, at gaae ud med sig for at fange nogle af dem, da han gierne vilde slippe af med dem. Tiltalte efterkom strax Opfordringen, og efterat de derpaa havde begivet sig udenfor Huset, jog hans Broder nogle Wender henimod ham, hvoraf Tiltalte selv fangede og dræbte een, medens hans Broder dræbte to. De gif derpaa atter tilbage til Huset, og samme Aften fik de Andelkjød at spise.

Nogle Aftener efter anmøbebe hans Broder ham om, at gaae ned i Kjælberen og hjælpe hans Kone med at dræbe nogle Wender. Tiltalte begav sig

da berneb, hvor han traf Broderfonen og derpaa dræbte 4 Uender, som denne efterhaanden rakte ud til ham, der havde stillet sig udenfor Kjelberdøren. Han gif derpaa tilbage til Huset, hvor de samme Aften fik Fuglekjød at spise af samme Art, som forrige Gang.

Tiltalte har vel senere under Forhøret søgt at undskyldte sig med, at han, dengang han dræbte samtlige de ommeldte Uender, ikke havde „fuldkommelig Rundskab“ om, at det var fremmede Uender, samt at han ei heller vidste bestemt, om de Uender, som de fik at spise de tvende Aftener, vare de samme, som han havde dræbt, men hans Forklaringer herom ere i det Hele saa vakkende, ubestemte og modsigende, og saa libet overensstemmende med, hvad der ellers under Sagen er oplyst, at de tydeligt bære Præg af kun at være Udflugter og Forvanskninger af Sandheden. Han vil derfor ikke kunne undgaae som skyldig i samtidig Meddeeltighed i Tyveri og Hæleri at blive anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 21 og 22, cfr. §§ 1 og 78, og skjønnes Straffen for ham, som er langt over criminel Lavald og ikke tidligere tiltalt eller straffet for nogen Lovovertrædelse, efter Omstændighederne passende at kunne fastsættes under Tret til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

III) Hvad endelig Tiltalte Jens Jensen Dimon angaaer, da er han, som i det Foranførte ommeldt, af sin Kone og Broder befyldt for at have været medskyldig i de under Nr. 1 og 2 nævnte Forbrydelser; dette bestrykes endvidere ved de af hans 2de Døtre, hvoraf den ene er 10 og den anden 7 Aar gammel, afgivne Forklaringer; men skjøndt der vel herved er fremkommet en stærk Sandsynlighed for hans Medskyld, skjønnes der dog ikke med Hensyn til disse delicta, imod hans egen vedholdende Benægtelse, at være fremkommen et saa tilstrækkeligt Beviis, at han efter Forordningen af 8de September 1841 kan dømmes som skyldig.

Derimod har han selv vedgaaet at have spist af den And, som hans Kone havde fundet (cfr. ovenfor Nr. 8), skjøndt han vidste, hvorledes hun var kommen i Besiddelse af samme og selv bebreidede hende, at hun ikke havde oplyst dem.

For denne efterfølgende Meddeeltighed, hvilken Ketten, skjøndt Tiltalte ifkun er actioneret for Tyveri og Hæleri, dog finder Anledning til at tage under Paaskjendelse, uden at erhverve nogen Extensionsordre, da Tiltalte ogsaa i dette Punkt maa ansees tilstrækkelig befunderet, og en slig Ordres Indhentelse derfor ifkun vilde lede til en unødvendig Forhaling af Sagen, vil Tiltalte være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, cfr. §§ 58 og 22, og skjønnes Straffen, da Tiltalte er langt over criminel Lavald og ikke tidligere tiltalt eller straffet, samt, da Grundsaetningerne i nysnævnte Forordnings § 30 af Hensyn til Gjenstandens Art og ubetydelige Værdi synes at burde komme ham til Gode, passende at kunne fastsættes til Fængsel i 2 Dage.

Da de Bestjaalne have frasaldet Krav paa Erstatning, vil der under denne Sag i saa Henseende Intet være at paaskjende.

Derimod ville alle tre Tiltalte have in solidum at udrede samtlige af

denne Sag flyvende Omkostninger, berunder i Salair til Actor, Amtsbrevifor Davidson, 5 Rdl., og til Defensor, Syssemand Winther, 4 Rdl.“

Fredagen den 1ste Juni.

Nr. 146.

Statsraad Salicath

contra

Peder Thomsen eller **Thomassen** (Defensor Bungen),
der tiltales for attenteret Voldtægt og Løsgænger.

Norhald, Stovring og Galthen Herreders Eyrarets Dom af 24de Decbr. 1859: „Arrestanten Peder Thomsen eller Thomassen bør henfattes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Saa bør han ogsaa udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Nygaard, 6 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Olsen, 5 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 27de Februar 1860: „Arrestanten Peder Thomsen eller Thomassen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underretsdømmen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Neckelmann og Proceprocurator Faber, 8 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Instituraad Bungen for Hoiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Peder Thomsen eller Thomassen, der ifølge Fjends og Nørting Herreders Eyrarets Dom af 28de Februar 1857 har for Vedrageri været straffet med 3 Gauge 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorefter han i en ny Sag, hvorunder han var tiltalt for Tyveri og Vedrageri, er ved Overrettens Dom af 28de December s. A. frifundet for Actors Tiltale, sigtes under nærværende Sag for attenteret Voldtægt og Løsgænger.“

Med Henhyn til den førstnævnte Sigtelse har Christen Jensens Hustru, Karen Kjeldsbatter, edelig udsagt, at medens hun den 18de October s. A. henad

Aften var beskæftiget paa Marken, kom Arrestanten hen til hende og spurgte, hvor langt han havde til Hvedsteen. Efterat hun havde besvaret dette Spørgsmaal, opfordrede han hende til at samtykke i, at han havde legemlig Omgang med hende, og da hun nægtede dette, greb han hende i den ene Arm og fastede hende omkuld, samt løstede hendes Klæder noget op, og da hun derpaa gav sig til at raabe, holdt han den ene Haand for hendes Mund og den anden omkring hendes Hals. Efter ikke ret lang Tids Forløb tog han imidlertid Hænderne fra hendes Mund og Hals, men begyndte nu at stoppe en Haandsfuld Jord i hendes Mund, hvorhos han med den anden Haand trykkede hende haardt for Brystet. Hun lovede ham da, at naar han vilde slippe hende, maatte han søge hjem med hende, og vilde hun da give ham 1 Rdl. og noget at spise, hvorpaa han ogsaa slap hende og fulgte et Stykke Vei med hende, indtil de — efterat hun først havde truffet paa Nøgter Jens Jensen og faaet ham til at ledsage sig — kom til et Sted, hvor der var Folk i Nærheden, til hvem hun løb hen, idet hun fortalte, at hun var bleven overfalden, medens Arrestanten derimod bortfjernede sig. Senere paa Aftenen blev han af en Karl, der var udsendt for at gribe ham, antruffen i Hvedsteen Kro, og skal da efter flere Depouenters Udsagn have været blodig paa den ene Kind og den ene Haand, i hvilken Henseende Karen Kjelbsdatter derefter har forklaret, at hun under Overfaldet gjorde al den Modstand, hun kunde, og antager, at hun derved er kommen til at rive Arrestanten paa Kinden, hvilket hun dog ikke havde bemærket under Overfaldet, men da hun kom hen til Nøgter Jens Jensen, saae hun, at Arrestanten havde Blod paa den ene Kind.

Nøgter Jens Jensen har edelig udsagt, at han ved den af Karen Kjelbsdatter omsforklarede Leilighed saae, at en Mandsperson kom hen til hende paa Marken og fastede hende omkuld, men paa Grund af Afstanden kunde han ikke see, hvad Personen derefter foretog sig, ligesom han heller ikke kunde høre Konen raabe. Efter omtrent fem Minuters Forløb reiste de sig begge op og kom henimod det Sted, hvor Vidnet opholdt sig, hvorpaa han efter Karen Kjelbsdatters Opfordring fulgte med hende hen til uogle Folk, der gik paa Marken, og Mandspersonen, hvem han med Bestemthed har gjenkjendt i Arrestanten, gik videre.

Arrestanten har imidlertid stadig nægtet Rigtigheden af de anførte Forklaringer, idet han har forklaret, at han gik hen til Karen Kjelbsdatter paa Marken for at spørge, hvor Hvedsteen By laae, og at han, da hun havde svaret derpaa, strax forlod hende og gik ad Veien til Hvedsteen, uden at tilføie hende nogen som helst Overlast, og vel er Sigtelsen mod ham endvidere bestyktet ved hvad der navnlig af de Folk, til hvem Karen Kjelbsdatter, som meldt, tyede hen, er forklaret om den Tilstand, hvori hendes Klæder da vare, saavel som ved Arrestantens egne undvigende Forklaringer med Hensyn til det Blod, der var blevet bemærket paa hans ene Kind og Haand, men imod Arrestantens Benægtelse kan der dog ved de anførte Omstændigheder ikke anses tilveiebragt noget aldeles tilstrækkeligt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i det ham under denne Deel af Sagen paaafgiede Forhold.

Med Hensyn til Sigtelsen for Løsgængeri bemærkes, at Arrestanten i August Maaned s. A. var som formcentlig skyldig i Løsgængeri arresteret i Sjænds og Nørlyng Herreder, under hvilken Jurisdiction han er hjemmehørende, uden at der dog i den Anledning blev anlagt Sag imod ham, hvorimod der ved hans Pøsladelse den 29de s. M. blev i Henhold til Forordningen af 21de August 1829 og med Tilkendegivelse af, at han i Overtrædelsestilfælde vilde blive tiltalt for Løsgængeri, givet ham Tilhold om enten selv at forskaffe sig fast Tjeneste, eller indtil saadant var skeet og i ethvert Tilfælde, hvis han ikke selv kunde forskaffe sig fast Tjeneste, uvægerligen at følge de Anviisninger, han i saa Henseende maatte modtage af sit Hjemsteds Fattigcommission, hvilket Tilhold han lovede at holde sig efterrettelig, samt ligeledes at anmelde saavel for Politimesteren som for vedkommende Fattigcommission, naar og hvor han fik fast Tjeneste. Efterat der derpaa under 30te August var af Politimesteren meddeelt ham en skriftlig Tiladelse til selv i 2 à 3 Dage at søge fast Arbejde, efter hvilken Tid han skulde henvende sig til sit Hjemsteds Forstanderskab for ved dets Anviisning at erholde Bestfættigelse, havde han i 3 Dage Arbejde i Rødning Sogn, hvorefter han ifølge sin Forklaring i omtrent otte Dage, hvoraf han tilbragte et Par Dage hos en Paarørende, gik om i Byerne i Viborgegnen, indtil han kom til Langaae, hvor han indtil Dagen før hans Anholdelse opholdt sig hos en Enke, med hvem han agtede at gifte sig, med Undtagelse af et Par Dage, i hvilke han efter sin Forklaring var gaaet bort for at søge Arbejde.

Ligesom nu Arrestanten ikke kan ansees at have paadraget sig Straf for Løsgængeri blot ved at overskride den Tid, i hvilken det, som meldt, var ham tilladt selv at søge Arbejde, idet han isøvrigt ikke sees at have overtraadt det ham under Trudsel af saadan Straf givne Tilhold, saaledes skønnes han heller ikke at kunne ansees skyldig i noget Forhold, der i og for sig kunde betragtes som Løsgængeri, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at der, efter hvad der foreligger, ikke er Røie til at forkaste hans Forklaring om, hvorledes han i den paagjældende Tid har havt sit Ophold, og at han derhos ved Leilighed har søgt Arbejde.

Efter det Anførte vil Arrestanten i det Hele være at frifinde, dog efter den med Hensyn til Sigtelsen for attentetret Voldtægt fremkomne Mistanke imod ham ikkun for Actors videre Tiltale og med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underrettsdommen bestemte Salaires, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver“.

Nr. 181.

Statsraad Salicath

contra

Jens Jørgensen eller **Jens Jørgensen Holdt** (Defensor Bunken),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de April 1860: „Arrestanten Jens Jørgensen eller Jens Jørgensen Holdt bør straffes med

Forbedringshuusarbeide i 3 Aar samt betale alle af Actionen flydende Omkostninger, hvormunder i Salair til Actor og Defensor, Procurator Delbanco og Proceprocurator Nygaard, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udseer efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestanten Jens Førgensen eller Jens Førgensen Holck, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, ved egen af de isvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have Dnsdagen den 1ste Februar sidstleden om Aftenen Kl. mellem 6 og 7 fraaet Interesentstabet i Dampmøllen Lille-Mølle paa Christianshavn circa 6 Skpr. Steenkul, ialt vurderede til 1 Rdl. 2 Mk., hvilke han tilvendte sig fra en til bemeldte Mølle hørende aflukket Kuloplagsplads, der støder op til et i Forbindelse med Møllen staaende Pakhuus og forøvrigt er omgivet med et circa 3 Alen høit Plankeværk, ved at stige over dette og derefter fra Pladsen udkaste Kullene paa et tilstødende Bænge, hvortil der var uhindret Afgang, vil han, der er født den 23de Juni 1821 og blandt Andet ved nærværende Retts Dom af 7de November 1857 er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu, idet Tyveriet efter sin Beskaffenhed findes at maatte henføres under Bestemmelserne i § 12, 1ste Membrum af bemeldte Forordning, være at ansee efter sammes § 14, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar“.

Mandagen den 4de Juni.

Nr. 78.

Advocat Brock

contra

Herredsfoged og Skriver i Odense Herred, Statsraad **Frederik Ernst Wilhelm Knudsen** (Defensor Liebe) og forhenværende Fuldmægtig ved bemeldte Herred, Cand. juris **Herman Christian Henrik Schubarth** (Defensor Salicath),

der tiltales, Forsværgte for at have overladt ham paahvilende Embeds- pligtens Udførelse til ovennævnte hans Fuldmægtig, uden dermed at

føre behørig Control, samt for ikke at have holdt sig Forordningen om Kasse- og Regnskabsvæsenet efterrettelig, og Sidstnævnte for de af ham i hans Stilling som Guldmægtig forøvede Bedragerier og Forvanskning af de ham an betroede til Overformyndieret og andre Fonds henhørende Midler samt derhos for Falsk med flere Misligheder.

Commissiønsdom af 13de October 1858: „Arrestanten, forhenværende Guldmægtig ved Odense Herredsfogedembede, Cand. juris Herman Christian Henrik Schubarth, bor henfættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Tiltalte, Herredsfoged og Skriver i Odense Herred, Etatsraad Frederik Ernst Wilhelm Knudsen, N. af D., bor til Odense Amts Gattigkasse bode 500 Rdl. Een for Begge og Begge for Een, bor Arrestanten og Tiltalte respective til Odense Herreds Overformynderi og Politikasse betale de ovenfor under Nr. 3, 4, 8, 11, 12, 13, 14, 17, 18, 20, 21, 22 og 24 nævnte Capitaler med et samlet Beløb af 6,233 Rdl. 5 Mk. 1 Sk. tilligemed Renter heraf, 4 pCt. aarlig, fra den 11te December 1856 at regne indtil Betalingerne have fundet Sted. Ene bor derhos Arrestanten til Peder Hansen Brandt betale de ovenfor under Nr. 1 ommeldte 714 Rdl., med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra den Dag af at Fordringen er anmeldt i hans til Skiftebehandling opgivne Bo indtil Betaling finder Sted; til Peder Hjærtsen af Magtenbolle de under Nr. 2 ommeldte 450 Rdl.; til Huusmand Sorgen Sorgenen af Willestofto de under Nr. 5 ommeldte 200 Rdl.; til Mads Nielsen af Saudvadstedet de under Nr. 6 ommeldte 169 Rdl. 4 Mk. 8 Sk.; til Lars Peder Andersen af Gammelby Mark de under Nr. 9 ommeldte 26 Rdl. 4 Mk. 2 Sk.; til Huusmand Søren Jensen af Lillenberød de under Nr. 10 ommeldte 80 Rdl. 1 Mk. 5 Sk.; til Huusmand Hans Henriksen af Siby de under Nr. 15 ommeldte 50 Rdl.; til Sorgen Knudsen Wosemoje de under Nr. 16 ommeldte 1,000 Rdl.; til Soghun Olesen af Rold de under Nr. 19 ommeldte 700 Rdl., samt til Boelkemand Sorgen Rasmussen sammesteds de under Nr. 23 nævnte 297 Rdl. 2 Mk. 10 Sk., tilligemed Renter 4 pCt. aarligt, af sauntlige Summer, med Undtagelse af den første, fra den 11te December 1856 indtil Betaling finder Sted. De af Actionen flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Commissionens 1ste Medlem 400 Rdl. og til dens 2det Medlem 300 Rdl., til Commissionens Skriver 200 Rdl. og til dens Bud 40 Rdl., samt til Actor og begge Defensorerne, Procuratorene Commerup, J. J. Hansen og Cancelliraad S. Hansen, til den Første 100 Rdl. og til hver af de to Sidste 75 Rdl., saavelsom til den subsidiaire Defensor, Procurator Raasloff, 2 Rdl., udredes af Arrestanten og Tiltalte, Een for

Begge og Begge for Een. Den idømte Mulet og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret reserveres med Hensyn til at der med de ovenfor under Nr. 3, 5 og 19 ommeldte Skjoder ikke er forholdt efter Forordningen af 3die December 1828 § 9 Nr. 1.

Høiesterets Dom.

Foraaavidt Etatsraad Knudsen ved den indaankede Dom er anseet straffskyldig for, uden dermed at fore behørig Control, at have overladt Førelsen af Skjode- og Panteregistrene til sin Fuldmægtig, Tilstalte Cand. juris Schubarth, samt for, ene i Tillid til Sidstnævnte, at have forshyuet de ham af denne forelagte Tinglæsningspaategninger med sin Underkrift, bemærkes, at det ikke under Strafsansvar kunde paaligge bemeldte Embedsmand personligen at undersøge enhver af Fuldmægtigen foretagne Anforsel i de nævnte Registre eller ved eget Efterhyn at forvise sig om Nøgtigheden af enhver af denne affattet Tinglæsningspaategning, der forelagdes ham til Underkrift; og skjondt der er Grund til at antage, at Etatsraad Knudsen hverken ved hyppig personlig Undersøgelse har fort en saa omhyggelig Control med Fuldmægtigens Handlinger, foraaavidt de foranførte Gjenstande angaaer, som der efter disses Nøgtighed var Opfordring til at anvende, eller paa anden Maade har truffet behørige Foranstaltninger til at afværge eller strax at opdage Misligheder fra Fuldmægtigens Side, findes der dog efter de foreliggende Oplysninger ikke, hvad det her omhandlede Forhold angaaer, at kunne tilregnes ham en saadan Forsømmelighed, at der derfor kan paalægges Strafsansvar. Det er derhos, med Hensyn til Sigteisen mod Etatsraad Knudsen for Overtrædelse af Anordningerne om Kasse- og Regnskabsvæsenet, i hvilken Henseende han ligeledes ved den indaankede Dom er anseet straffskyldig, vel oplyst, at den for Overformynderiet autoriserede Kassebog, hvis Førelse var overdragen Schubarth, ikke har været fort saaledes, at de Overformynderiet vedkommende Ind- og Udtællinger strax deri noteredes, hvorimod de efterhaanden, med kortere eller længere Mellemrum, deri overførtes fra en Kladebog, som dog heller ikke kan antages at have været holdt nøiagtigen à jour; men til i Anledning heraf at idømme Etatsraad Knudsen Strafsansvar vilde der dog kun være Høie, saafremt han, der maatte være berettiget til at betro Kassebogens Førelse til Fuldmægtigen, i en betydeligere Grad maatte have forjont det ham selv paahvilende Tilshyn med sammes regelmæssige Førelse; og naar hensees til, hvad han til sin Retfærdiggjørelse under

denne Sagens Deel har paaberaabt sig, nemlig at det var Regel, at Anforslerne i Kaksbogen skulde ssee uden Ophold, at han meente at kunne stole paa, at dette fra Indmægtigens Side blev iagttaget, da han ikke i den Henseende havde fundet nogen Mangel, naar han selv tidligere havde efterseet Bogen, men at den med anden Ehygelighed forbundne Svæffelse af hans Syn i den senere Tid havde hindret ham i personligen at undersøge Bogforingen, — hvilken sidstnævnte Omstændighed navnlig er paaberaabt med Hensyn til at Indførelsen i den autoriserede Kaksbog, paa den Tid Schubarth afftedigedes, stod tilbage for circa 4 Maaneder, — findes der, om end Etatsraad Knudsens Embedsførelse med Hensyn til det her omhandlede Forhold ikke kan billiges, dog heller ikke Hoi til i Henseende til dette at ansee ham skyldig i en strafbar Forsømmelighed. Han vil saaledes være at frifinde for Actørs Tiltale, men findes dog at burde paalægges Deeltagelse i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

I Henshold til den i den indaafede Dom for Tiltalte Schubarths Bedkommende givne factiske Fremstilling, hvorved bemærkes, at han i nogle af de Tilfælde, i hvilke det ved Dommen er antaget, at han har meddeelt urigtige Tinglæsningspaategninger, ikke i denne Henseende findes skyldig i nogen Ulovlighed, hvorimod Hoiesteret forovrigt ikke ved hiin Fremstilling finder noget Væsentligt at erindre, vil bemeldte Tiltalte være at ansee med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 44, sammenholdt med § 69, samt §§ 60, 64 og 76, og findes hans Straf ved fornævnte Dom passende bestemt til 4 Aars Forbedringshuusarbejde.

Med Hensyn til den Schubarth paalagte Erstatning af de i Dommen under Nr. 1, 2, 5, 6, 9, 15, 16 og 19 ommeldte Summer med Renter vil den være at stadfæste; hvorhos han bliver at tilplygte til Peder Nielsen Skjæbeberg, hvem Erstatningen af det i Dommen under Nr. 3 omhandlede, forvanskede Beløb 92 Rdl. findes at maatte tilkjendes, at udbetale denne Sum med Renter 4 pCt. aarlig fra 11te December 1856 indtil Betaling skeer; hvorimod der ikke bliver at give nogen Bestemmelse om Erstatning af de øvrige under Sagen omhandlede, af Schubarth oppebaarne Summer, idet disse med Renter ere berigtigede af Etatsraad Knudsen, der har tilbagetaget den af ham med Hensyn til den første Deel af disse Summer i sin Tid ved Indbetalingen fremjatte Reservation, med Undtagelse af hans formeentlige Ret til Erstatning hos Schubarth, men Spørgsmaalet herom efter Omstændighederne ikke findes at egue sig til Afgjørelse under nærværende Sag.

Udredelsen af Actionens Omkostninger bliver at paalægge de Tiltalte hver for sit Vedkommende, saaledes at Etatsraad Knudsen tilpligtes at udrede en Trediedeel og Schubarth to Trediedele af de ved Sagens Behandling af Commissarier foranledigede Omkostninger, navnlig af de ved Commissionsdommen bestemte Salarier til Commissionens Medlemmer, Skriver og Bnd, saavel som af de Actor for Commissionen og den subsidiaire Defensor tilkjendte Salarier samt af Salarieret til Actor for Hoiesteret; hvorhos de Tiltalte hver for sig ville have at tilsvare de deres særlige Defensorer for Commissionen tilkjendte Salarier og paa lige Maade Salarierne til deres Defensorer for Hoiesteret.

Thi kjendes for Ret:

Etatsraad Frederik Ernst Wilhelm Knudsen bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Herman Christian Henrik Schubarth idømte Straf og den ham paalagte Erstatning af de i Commissariernes Dom under Nr. 1, 2, 5, 6, 9, 15, 16 og 19 ommeldte Summer med Renter bor bemeldte Dom ved Magt at stande, hvorhos han til Peder Nielsen Skydeberg bor betale den i Dommen under Nr. 3 omhandlede Sum 92 Rdl. med Renter 4 Procent aarlig fra den 11te December 1856 indtil Betaling skeer. Iovrigt bortfalder Spørgsmaalet om Erstatning i nærværende Sag. Actionens Omkostninger udredes af de Tiltalte hver for sit Vedkommende, saaledes at Etatsraad Knudsen tilsvare en Trediedeel og Schubarth to Trediedele af de ved Sagens Behandling af Commissarier foranledigede Omkostninger, navnlig af de ved fornævnte Dom bestemte Salarier til Commissionens Medlemmer, Skriver og Bnd, saavel som af de Actor for Commissionen og den subsidiaire Defensor tilkjendte Salarier samt af Salarieret til Advocat Brock for Hoiesteret, der bestemmes til 30 Rdl., og at Etatsraad Knudsen derhos udreder i Salarium til Cancelliraad S. Hansen for Commissionen 75 Rdl. og til Advocat Liebe for Hoiesteret 30 Rdl., og Schubarth til Procurator S. S. Hansen for Commissionen 75 Rdl. og til Etatsraad Salicath for Hoiesteret 30 Rdl.

I den inbandede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge allerhøieste Commis-
sional-Befaling af 26de Mai forrige Aar tiltales under nærværende Sag Arre-
stanten, forhenværende Fuldmægtig ved Odense Herredsfogedembede, Cand. juris
German Christian Henrik Schubarth, samt Tilstalte, Herredsfoged og Skriver i
Odense Herred, Etatsraad Frederik Ernst Wilhelm Knudsen, Ridder af Danne-
broge, Forstuvante for de af ham i hans nævnte tidligere Stilling forøvebe Be-
dragerier og Forvanskning af de ham an betroede, til Overformynderiet og andre
Fonds henhørende Midler, samt derhos for Falsk med flere Mistligheder, Eidst-
nævnte for at have overladt ham paahvilende Embedspligtens Udførelse til Arre-
stanten i dennes ny nævnte Stilling, uden dermed at føre tilbørlig Control, samt
for ikke at have holdt sig Forordningerne om Kasse- og Regnskabsvæsenet ester-
rettelig.

Foreløbig bemærkes det, at Arrestanten, der siden 1841 havde arbejdet paa
Odense Herredscontoir, under 5te October 1843 erholdt Amtets Constitution til
paa Tilstaltes eget An- og Tilsvær at udføre de i Placaten af 25de Juli 1820
samt Forordningen af 7de Juni 1827 ommeldte Forretninger, og at han i de siden
den Tid forløbne Aar oftere, i Tilstaltes Forsald, har været constitueret til, paa
dennes eget An- og Tilsvær at bestyre Embedet.

Af Forretninger, der i Arrestantens Stilling som Fuldmægtig ved Her-
redsfogedembedet efter den vedtagne Forretningsorden paahvilede ham, nævnes
derhos specielt Førelsen af Overformynderiets Kassebog samt af Panteregistrene
og Expeditionen af de fra Tinglæsning komne Documenter.

Under nærværende Sag lægges det nu Arrestanten til Last, at han til
eget Brug har anvendt Summer, der vare betalte til ham, for at han dermed
skulde afgjøre Gjæld, der deels ifølge tinglæste Skifteextracter, deels ifølge Pante-
obligationer og deels ifølge andre Forpligtelsesgrunde skyldtes og tildeels endnu
skyldes til Overformynderiet og Politikassen, samt at han, for at dette hans
Forhold, i alt Fald saalænge som muligt, kunde forblive skjult, har forfalsket
Panteregistrene, uindladt at meddele tinglæste Documenter Paategning om Be-
høftelser, der ifølge Pantebøgerne og Panteregistrene paahvilede de vedkommende
Eiendomme, og i denne Tilstand forelagt Tilstalte Documenterne til Undersejft,
samt forsynet flere af de til Overformynderiet udstedte Panteobligationer, hvis
paalydende Beløb allerede vare indbetalte til ham selv, med falske Fornylses-
paategninger, saafom:

Nr. 1. Peder Hansen Brandt i Søiberg: 700 Rdl. + 300 Rdl. + 800 Rdl.

Ifølge Skifteextract tinglæst den 1ste Juni 1847 var der givet Overfor-
mynderiet i Odense Herred Udlæg i denne Mands Eiendomme i Udbernd for et
Beløb, stort 4,250 Rdl., der udgjør den paa Skiftet efter hans afdøde Hustru
deres fælles Børn tillagte Mødrenearv. Af dette Beløb har han, som antydet,
i 3 forskjellige Gange betalt til Arrestanten tilsammen 1,800 Rdl., for at disse
Beløb skulde indbetales til Overformynderiet til Afdrag paa hans Gjæld til
samme. Men Arrestanten tog ikke disse Beløb, af hvilke ei heller noget var op-
sagt til Udbetaling, til Indtægt i Overformynderiets Kassebog, ligesaaibet ind-
betalte han dem til Tilstalte, men beholdt og forbrugte dem selv. De 800 Rdl.

har Brandt imidlertid erhøbt tilbage paa 10 Rdl. nær, og af de 300 Rdl. har han erkjendt at være fyldestgjort for 296 Rdl., deels contant og deels i Mellemregning. I Arrestantens til Skiftebehandling opgivne Bo har Brandt, der dog ikke, i alt Fald udtryffeligen, har erkjendt til en senere Tid end 11te Juni Termin 1852 at have erhøbt Renter af de omhandlede 700 Rdl., sin anmeldt at have 714 Rdl. tilgode. Den af Arrestanten for de 800 Rdl. meddeelte Dvittering, der, efter hvad der under Sagen er opløst, maa antages af Modtageren ved en tidligere Feilighed at være udleveret, er ikke kommen tilstede under Sagen; derimod ere de, respective for 300 og 700 Rdl. udsjæbte, indleverede af Brandt og lyde saaledes:

„Af Gaardmand Peder Hansen Brandt i Høiberg har Undertegnede Dags Dato modtaget 700 Rdl., er Syv hundrede Rigsbankaler, for at gjøre dem frugtbringende, indtil de til 11te Decbr. Termin kan indbetales til Odense Herreds Overformynderi.

Odense den 24de Juni 1848.

Schubarth,

Cand. juris og Fuldmægtig paa
Odense Herredscontoir“.

„Af Peder Hansen Brandt i Høiberg har jeg Dags Dato modtaget til Forrentning til 11te Decbr. Termin 1852 den Summa 300 Rdl., er Tre Hundrede Rigsbankaler, hvilket herved tilstaaes.

Odense den 26de Juni 1852.

Schubarth“.

Forresten har Brandt forklaret, at det, med at levere Pengene til Arrestanten, ikke var hans Hensigt at laane denne dem, men han troede, at han kunde levere dem til ham, ligesaavel som til Herredsfogden, og Arrestanten, der under de første Forhør erklærede, at Pengene vare ham, som han har udtrykt sig, som privat Mand laante, har senere erkjendt, at Brandts Hensigt med at indbetale de heromhandlede Beløb var, at de skulde komme til Afdrag paa hans Gjæld til Overformynderiet, men bemærket, at Grunden til, at Brandt senere fik enbeel af de indbetalte Beløb tilbage, var den, at han i Aalebning af Kjøbet af en Eiendom behøvede Penge. Endeligen bemærkes det, at Skifteextracten i Aaret 1855 af Brandt er meddeelt Fornyelsespaategning for dens fulde Paalydende.

Det Beløb, som under denne Post maa ansees forvansket, 714 Rdl., vil Arrestanten blive pligtig at erstatte Peder Hansen Brandt tilligemed Renter fra den Dag af, at Forbringeren er anmeldt i Arrestantens Bo. Derimod tør det ikke ansees oplyst, at Arrestanten af Løstale har erhøbt nogen enten almindelig eller speciel Bemyndigelse til at oppebære Overformynderi-Capitaler, og derfor retsgyldigen at meddele Dvittering. Erstatningsansvar for denne Forvanskning vil saaledes ikke kunne paalægges Løstale.

Nr. 2. Peder Hjærkjen af Magtenbølle: 450 Rdl.

Paa Skifterne efter afsøde Boelsmand Niasmus Niasmusen af Magtenbølle og hans tidligere afsøde Hustru, Ane Kirstine Hansdatter, var der tillagt deres fælles Børn i Arv efter dem tilfammen 1,093 Rdl. 87 Sk., og blev Ar-

ven sikret ved tingsløste Skifteextracter. Da Stedmoderen senere giftebe sig, indbetalte hendes 2den Hgtefælle, Peder Hjørksen, under 19de Juni 1849 endel af Arvebeløbet, 450 Rdl., til Arrestanten, som derfor paa Skiftetbrevet efter Boelsmand Rasmus Rasmussen meddeelte Dvitering, saalydende:

„De fornævnte Christine Rasmussdatter (en af Hgtefællernes Døttre) ved nærværende Skiftetbrev tillagte 450 Rdl., er Fjire Hundrede og Halvtresindstyve Rigsbankbaler, ere Dags Dato modtagne af Undertegnede for at gjøres frugtbringende for Peder Hjørksen, indtil de til 11te Decbr. Termin førstkomende kunne indbetales til Overformynderiet.

Odense den 19de Juni 1849.

Schubarth.

Cand. juris og Fuldmægtig paa
Odense Herredscontoir“.

Men Arrestanten tog ikke Beløbet, der ei heller var oplygt til Udbetaling, til Indtægt i Overformynderiets Kassebog, og ligesaalibet indbetalte han det til Tiltalte, men han beholdt og forbrugte det selv. Derimod drog han Omsorg for, at Renten indtil den 11te Decbr. 1856 blev ubbetalt til Peder Hjørksen selv, senere til Myndlingens Børge. Skifteextracterne staae imidlertid endnu uudslettede i Pantebogen, ligesom der ogsaa under 13de Januar 1853 og 22de December s. A. ere laste 2de Obligationer, hvorved der er givet Creditor, Poul Pedersen Masum, Pantet i den meerbemlede Eiendom for tilsammen 1,000 Rdl., men begge disse Obligationer er der ved Tinglæsningen meddeelt Paategning om de ifølge Skifteextracterne endnu paa Eiendommen hvilende Forhæstelser. Egelebes har en Viessesattest, der under 21de Juni 1849 er tingsløst som Adkomst for Peder Hjørksen paa den Rasmus Rasmussen tidligere tilhørende Eiendom i Magtenbølle, ved Tinglæsningen erholdt en Paategning, hvorefter den tingsløste Gjæld andrager 1,093 Rdl. 87 Sk.

I Henhold til hvad der under det foregaaende Nummer er bemærket, vil der ei heller under dette kunne paalægges Tiltalte noget Erstatningsansvar med Hensyn til de herunder ommeldte 450 Rdl., derimod bliver Arrestanten pligtig at erstatte Peder Hjørksen dette Beløb med Renter fra den 11te Decbr. 1856.

Nr. 3. Peder Nielsen Skydeberg: 127 Rdl. 1 Mk. 8 Sk.

Det Peder Nielsen Skydeberg under 18de Decbr. 1852 af hans Moder meddeelte Skjøde paa Skaarenborghuset paa Skalsberg Mark indeholder blandt Andet, at han er pligtig til at tilsvare sine 4 umyndige Sødsfende nogle Beløb, som han under 30te Decbr. 1853 indbetalte til Arrestanten med 127 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., hvorfor han af denne erholdt Dvitering, saalydende:

„Af Peder Nielsen Skydeberg, som Eier af Skaarenborghuset paa Skalsberg Mark, har jeg Dags Dato modtaget de hans umyndige Sødsfende ifølge hans Skjøde tillagte Capitaler, nemlig en Broder og 3 Søstre, med i Alt 127 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., for hvilke Et Hundrede, Tyve og Syv Rigsbankbaler, Een Mark og Otte Skilling herved qvitteres.

Odense den 30te Decbr. 1853.

Schubarth,

Cand. juris og Fuldmægtig paa
Odense Herredscontoir“.

Arrestanten tog imidlertid ikke Beløbet til Indtægt i Overformynderiets Kassabog, ei heller betalte han det til Statsraad Knudsen, men han beholdt og forbrugte det selv. Senere har han udbetalt 35 Rdl. 1 Mk. 8 Sk. til Peder Nielsens Søster, Johanne Kirstine Nielsdatter, men skylder endnu Resten 92 Rdl. til Peder Nielsens andre Sødsfende, en Broder Jens Nielsen og Søstrene Aine Marie og Karen Nielsdatter. Rentor af Beløbet, af det Hele indtil de 35 Rdl. 1 Mk. 8 Sk. bleve udbetalt og af Resten indtil 11te Decbr. Termin 1856 inclusive maae antages at være betalt af Arrestanten til vedkommende Børge.

Ligesom der nu med det af Peder Nielsen Skydebergs Moder til Sønnen udstedte Skjøde ikke er forholdt efter Forordningen af 3die December 1828 § 9 Nr. 1, hvorfor ved Conclusionen af nærværende Dom Statskassens Net forsaavidt vil blive at reservere, saaledes maa det ogsaa blive en Følge af, at Peder Nielsen Skydeberg ved Skjøde af 28de Marts 1854 har afhandlet den omhandlede Eiendom til en tredje Mand, der atter har solgt den til en fjerde, og denne atter til en femte, uden at i de senere Skjøder den her ommeldte Forpligtelse imod Peder Nielsens 3de Sødsfende er ommentioneret, og uden at der ved Tinglæsningslæsningen af de senere Skjøder er gjort nogen Bemærkning om den Forpligtelse, som Peder Nielsen Skydeberg i det ham meddeelte Skjøde havde paataget sig, at Løstale, Statsraad Knudsen, som Pantebogens Bestyrer og som den, hvis Underskrift findes under samtlige her ommeldte Tinglæsningspaategninger, maa blive pligtig at erstatte den Skade, der ved denne Unbladelse maa anses hinc Umyndige paaført, med tilsammen 92 Rdl. med Rentor fra 11te Decbr. Termin 1856 at regne. At Arrestanten maa paalægges solidarisk Ansvar med Løstale, er en Følge af Arrestantens under dette Punkt ommeldte Forhold.

Nr. 4. Hans Larsen, forhen af Lindholmstøbet: 226 Rdl. 4 Sk.

Dette Beløb har Arrestanten modtaget og for samme meddeelt Dvittering paa en Tid, da han ifølge Amtets Constitution fungerede som Herredsfoged og Skriver i Odense Herred. Beløbet skyldtes ifølge tinglæst Skifteextract, og ved dets Modtagelse lovede Arrestanten at besørge Skifteextracten udslettet af Pantebogen og Beløbet indbetalt i Overformyndriet, af hvilket dog intet skete, hvorimod Arrestanten selv beholdt og forbrugte det.

Den af Arrestanten for Indbetalingen meddeelte Dvittering er saalydende:

„Af Hans Larsen, forhen af Lindholmstøbet, har jeg Dags Dato modtaget den hans Datter Kirstine Hansdatter tilhørende Arv i Penge og Varer til Beløb 226 Rdl. 4 Sk., for hvilke To Hundrede, Tyve og Sex Rigsdaler og 4 Sk. herved qvitteres.

Odense Herredscontoir den 12te Juni 1854.

Schubarth,
Conjittueret“.

Skjønndt Skifteextracten endnu staaer udslettet i Pantebogen og henhører under Overformynderiets Activer, udslob dog Arrestanten, da han i sin Tid meddeelte det af Hans Larsen paa Lindholmstøbet udsatte Skjøde Paategning om at være tinglæst, hvilken Paategning er underskrevet af Løstale, Statsraad Knudsen, at gjøre nogen Bemærkning om denne Extract, saa at Kjøberne i alt Fald forsaavidt erhøbt frit Skjøde. Arrestanten har dog søgt for, at Renten

af denne Capital blev udbetalt til de Vedkommende indtil 11te Decbr. Termin 1856.

Da Arrestanten iøvrigt har quitteret for Modtagelsen af den herunder omhandlede Capital paa en Tid, da han ifølge Amtets Constitution fungerede paa Eiltalte, Statsraad Knudsens, eget An- og Tilsvær, har Eidsuævnte, dog under Reservation, indbetalt Capitalen til Overformynderiet med Renter til det Tidspunkt, da den, til hvem den atter er ublaant, har begyndt at svare Renter til Overformynderiet.

Nr. 5. Jørgen Jørgensen, Huusmand af Billestofte: 200 Rdl.

Det Jørgen Jørgensen af hans Moder under 22de Mai 1853 meddeelte, saavel af Udsæderinden som Modtageren underskrevne Etkjøbe paa et Huus i Billestofte indeholder blandt Andet, at han er pligtig at tilsvare sine Sødfænde Margrethe og Maren Jørgensdatter hver 100 Rdl. Det samlede Bølsø 200 Rdl. indbetalte han under 24de Juni 1854 til Arrestanten, der paatog sig at besøge det indsat i Overformynderiet, og derfor meddeelte en saalydende Dvittering:

„Dags Dato har Jørgen Jørgensen af Billestofte til Undertegnede indbetalt 200, er To Hundrede Rigsdaler Rigmønt, som han ifølge det ham under 22de Mai 1853 meddeelte Etkjøbe paa et Huus i Billestofte har at tilsvare til sine Søstre Margrethe og Maren Jørgensdatter, og hvoraf Renten altsaa for Eftertiden kan høves, og quitteres saaledes for bemeldte Bølsø 200 Rdl., er To hundrede Rigsdaler Rigmønt.

Odense den 24de Juni 1854.

Schubarth,

Cand. juris og Fuldmægtig“.

Men Bølsøbet blev ikke taget til Indtægt i Overformynderiets Kæsebog, og heller ikke blev det indbetalt til Statsraad Knudsen; tværtimod anvendte Arrestanten det til eget Brug, men sørgede dog for, at Børgen erhøvdte Renten udbetalt indtil 11te Decbr. Termin 1856.

Det bemærkes, at ifølge en den 3die Marts f. A. udstedt Erklæring søfter Børgen nu ikke Capitalen indsat i Overformynderiet, men denne Omstændighed stjønnes at maatte være uden Indflydelse med Hensyn til Erstatningsansvaret, i Henseende til hvilket det bemærkes, at da Arrestanten til Capitalens Modtagelse ikke kan antages af Eiltalte at have havt nogen enten almindelig eller speciel Bemyndigelse, ligesom der, da den her omhandlede Eiendom ei heller senere er afhændet eller besæftet, ikke, ved Meddelelse af Attester paa senere tinglaase Documenter, kan have været Spørgsmaal om, at ublade at omtale de tidligere, saa vil Erstatningsansvaret alene kunne gjøres gjældende mod Arrestanten, men ikke imod Eiltalte.

Iøvrigt vil med Hensyn til det under dette Nummer ommeldte Etkjøbe, i hvilket Kjøberen, som bemærket, har paadraget sig Forpligtelser, og som derhos er underskrevet af ham, i Medhold af Forordningen af 3die December 1828 § 9 Nr. 1 Statskassens Ret ved Domsclusionen blive at reservere.

Nr. 6. Mads Nielsen af Sandvadsfædet: 169 Rdl. 4 Mk. 8 Sk.

Under 9de December 1854 indbetalte Boesmand Mads Nielsen af Sandvadsfædet paa Karup Mark den Myndlingen Karen Madsdatter ved Slutningen

af Skifterne efter hendes Fader og Moder tillagte Arv, forsaavidt den bestaaer i Penge, til et samlet Beløb af 169 Rdl. 4 Mk. 8 Sk. Beløbet blev modtaget af Arrestanten, som derfor meddeelte Skiftebrevene Qvitteringer, af hvilke den, der er paaført Skiftebrevet efter Boelsmand Mads Nielsens Hustru, Maren Larsbatter, er saalydende:

„Den Karen Larsbatter (o: Madsbatter) ved dette Skiftebrev tillagte Arv til Beløb 73 Rdl. 82²/₁₃ Sk. er Dags Dato bleven betalt til Undertegnebe med Halvsjersindstøbe og Tre Rigsdaler og Firsindstøbe og to²/₁₃ Sk., hvorfor herved qvitteres.

Odense den 9de Decbr. 1854.

E. Schubarth,
Fuldmægtig“.

og den, der er paaført Skiftebrevet efter Boelsmand Mads Hansen af Trostrup, Karup Mark, er saalydende:

„Det Karen Madsbatter af Sandvadstedet ved dette Skiftebrev tillagte Beløb i Penge 95 Rdl. 86¹/₂ Sk. er Dags Dato bleven betalt til Undertegnebe med Halvfemsindstøbe og Fem Rigsdaler, Firsindstøbe og Sex en halv Skilling, hvorfor herved qvitteres. Varene til Værbi 25 Rdl. restere endnu.

Odense den 9de Decbr. 1854.

E. Schubarth,
Fuldmægtig“.

Men Arrestanten tog ikke Beløbet til Indtægt i Overformynderiets Kassebog, og indbetalte det ei heller til Etatsraad Knudsen, men beholdt og forbrugte det selv. Skifteextracterne staae, forsaavidt de her omhandlede Summer angaaer, endnu udsflettede i Pantebogen og henhøre under Overformynderiets Activer.

Af lignende Grunde, som de under foregaaende Nummer ommeldte, vil Erstatningsansvaret for denne Capitals Vedkommende alene kunne paalægges Arrestanteu, men ikke Tiltalte.

Nr. 7. Jens Christian Jørgensen af Brændekilde Mark: 54 Rdl. 2 Mk. 2 Sk.

Da Jens Christian Jørgensen for omtrent 6 Aar siden fik Skjøde paa sin Faders Huus paa Brændekilde Mark, vedtoges det, at han skulde indbetale de Søsteren Ane Cathrine Jørgensen i Arv efter Moderen tilfaldne 54 Rdl. 2 Mk. 2 Sk., der skulde indfattes i Overformynderiet.

I Juni Termin 1855 indbetalte han Beløbet til Arrestanten, som derfor meddeelte Qvittering, der er dateret Odense Herredscontoir den 16de Juni 1855 og understrevet af Arrestanten i hans Egenkab af Fuldmægtig paa Herredscontoiret. Men Arrestanten udslob at tage Beløbet til Indtægt i Overformynderiets Kassebog og forbrugte det selv. Under 24de Februar forrige Aar er imidlertid Capitalen tagen til Indtægt i den ved Contoiret holdte saakaldte forenede Kladebog for Overformynderiet og Skiftevæsenet, og under 10de Marts f. A. i den autoriserede Kassebog for Overformynderiet. Denne Capital med Renter maa saaledes antages at være kommen Overformynderiet tilgode, saa at der under nærværende Sag ikke bliver Spørgsmaal om Erstatningsansvar for samme.

Nr. 8. Lars Pedersen Skalsberg: 259 Rdl. 1 Mk. 5 Sk.

Ifølge tinglæst Skifteextract indstod Beløbet, der udgjorde den Lars Pedersens Børn efter deres Moder tilfaldne Arv, i den ham tilhørende faste Eiendomme; men, da han i Aaret 1854 havde solgt denne, indbetalte han, for at kunne meddele Kjøberen frit Skjøde, i 11te Decbr. Termin 1855 Beløbet, som dog ikke var opfagt til Udbetaling, til Arrestanten, der modtog det og derfor meddeelte Dwittering, dateret den 15de Decbr. 1855, og understrevet af „Schubarth, Fuldmægtig“. Arrestanten tog ikke Pengene til Indtægt i Overformynderiets Kassabog og indbetalte dem ei heller til Statsraad Knudsen, men beholdt og forbrugte dem selv. Da derhos Kjøberen i Begyndelsen af Aaret 1856 skulde have sit Skjøde tinglæst, tilførte Arrestanten Panteregisteret, at Skifteextracten var „aflæst den 10de Januar 1856“, skjøndt Afslæning ikke havde fundet Steb, og den endnu staaer nudslettet i Pantebogen og henhører under Overformynderiets Activer; hvorefter han meddeelte Skjødet Paategning om at være tinglæst, uden at gjøre nogen præjudicerende Bemærkning med Hensyn til Skifteextracten. Følgelig er Tinglæningspaategningen paa Skjøbet understrevet af Tilstaite, hvem den af Arrestanten blev forelagt til Underskrift, og Arrestanten har draget Omforg for, at Renter af Capitalen indtil 11te Decbr. Termin 1856 inclusive ere blevne betalte.

Da der, som bemærket, uanseet den tinglæste Skifteextract, er givet frit Skjøde paa Eiendommen, har Statsraad Knudsen, dog under Reservation, i Medhold af Bestemmelserne i Forordningen af 7de Februar 1738 § 9, indbetalt Capitalen til Overformynderiet med Renter til det Tidspunkt, fra hvilket den, til hvem den atter er udlaaent, har begyndt at svare Renter til Overformynderiet.

Nr. 9. Lars Peter Andersen af Gammelky Mark: 26 Rdl. 4 Mk. 2 Sk.

Dette Beløb, der ifølge tinglæst Skifteextract indestaaer hos Niels Larsens Enke i Blæsemosehuus for den umyndige Lars Hansen Nielsen, er indbetalt til Arrestanten, som modtog samme og derfor meddeelte Dwittering, dog uden Dato; men det blev ikke indbetalt til Statsraad Knudsen og ikke taget til Indtægt i Overformynderiets Kassabog, hvorimod Arrestanten beholdt og forbrugte det selv. Skifteextracten, ved hvilken er givet Udlæg ikkun i Løssore, staaer imidlertid endnu nudslettet i Pantebogen og er opført imellem Overformynderiets Activer, ligesom ogsaa Renter af samme maae antages at være betalte indtil den 11te Decbr. 1856. Senere end Skifteextracten er ikke tinglæst noget Document, det heromhandlede Løssore betreffende.

Af lignende Grunde som de, der ovenfor under Nr. 5 ere anførte, vil der ikke kunne paalægges Tilstaite noget Erstatningsansvar med Hensyn til denne Capital; hvorimod dette alene vil kunne gjøres gjældende mod Arrestanten.

Nr. 10. Huusmand Søren Jensen af Lilleubberud: 80 Rdl. 1 Mk. 5 Sk.

Ifølge tinglæst Skifteextract indstod i et Huus i Lilleubberud, der nu eies af Huusmand Søren Jensen sammesteds, for dennes Soigerinde Karen Knudsbatler et Beløb stort 80 Rdl. 1 Mk. 5 Sk. Beløbet er, skjøndt uden foregaaende Opfjælse, betalt til Arrestanten, som derfor meddeelte Dwittering, dateret den 17de Juni 1854 og understrevet af „Schubarth, Fuldmægtig“. Han

lovebe derhos at indbetale Beløbet til Etatsraad Knudsen og skaffe Skifteextracten aflæst og ekstraderet, af hvilket imidlertid intet er skeet, hvorimod Arrestanten til eget Brug har anvendt Beløbet, og Skifteextracten staaer forsaavidt endnu uudslettet i Pantebogen, samt henhører under Oверformynderiets Activer. Derimod har Arrestanten draget Omfjerg for, at Renten indtil den 11te Decbr. 1856 er bleven udbetalt til Børgen. Af lignende Grunde som de, der ovenfor under Nr. 5 ere anførte, vil ligeledes med Hensyn til denne Capital Erstatningsansvaret alene kunne gjøres gjældende imod Arrestanten, men ikke imod Tiltalte.

Nr. 11. Huusmand Søren Jørgensen af Herberghuse i Bispenberg Sogn: 75 Rdl.

Denne Capital, der tilhørte Huusmand Søren Jørgensens Datter med hans afdøde Hustru Maren Jensdatter, Karen Sørensdatter, indstod efter tinglæst Skifteextract i Søren Jørgensens Huus og Pøssøre. Den 17de Juni 1854 indbetalte Sidstnævnte uden foregaaende Opsigelse Capitalen til Arrestanten, der under 17de Decbr. 1855 herom meddeelte Skiftebrevet Paategning; hvorhos det er forsynet med en af Tiltalte underskrevet og af Arrestanten parapheret Paategning om at være aflæst inden Dønsse Herredsting den 10de Januar 1856 samt udslettet af Pantebogen, hvilket ogsaa i sjølge Justitsprotocollen og Pantebogen forholder sig saaledes; derimod er det ikke i Panteregisteret bemærket som aflæst, men dette skal, i sjølge Arrestantens Forklaring, dog ene hidrøre fra en Forglemmelse. Men Arrestanten indbetalte ikke Beløbet til Etatsraad Knudsen, der imidlertid med Hensyn til, at hans Underskrift findes under Aflæsningspaategningen, har, dog ligeledes under Reservation, indbetalt Beløbet til Oверformynderiet med Henty til det Tidspunkt, da Oверformynderiet har begyndt at trække Renter af det hos den nye Debitor, med ialt 11 Rdl. 3 Mk.

Nr. 12. Huusmand Jørgen Nielsen af Høiberg: 57 Rdl. 5 Mk. 11 Sk.

Dette Beløb indstod, i sjølge en den 19de September 1844 tinglæst Skifteextract, for Myndlingerne Marie Kirstine og Ane Cathrine Jørgensen i det deres Fader, Huusmand Jørgen Nielsen af Høiberg, tilhørende Huus. Under 21de Juni 1848 indbetalte denne, dog uden foregaaende Opsigelse, Beløbet til Arrestanten, som derfor meddeelte Dwittering og lovebe at indbetale det i Oверformynderiet, hvilket imidlertid ikke skeete, hvorimod Arrestanten selv forbrugte det. Renter ere dog betalte til Myndlingernes Børgen indtil 11te Decbr. Termin 1856 inclusive. Skiftebrevet er forsynet med en Paategning om, at Beløbet er indbetalt til Arrestanten, men i Pantebogen staaer Skifteextracten endnu uudslettet, og den er opført paa Oверformynderiets Actioliste. Det bemærkes derhos, at i sjølge Pantebogen er der den 26de September 1844 læst en Obligation paa 400 Rdl. med 1ste Prioritet i Eendommen, hvilken Obligation har Aumærkning om, at der staaer, som det hedder, kongelige Penge 22 Rdl. 63 Sk. foran samme, men denne Obligation er igjen aflæst den 23de October 1852. Endeligen er Skifteextracten under 19de December 1854 af Arrestanten forsynet med en faldt Fornylsepaategning, der er tinglæst den 14de Februar 1856 paa en Tid, da Arrestanten havde Amtets Constitution til at fungere for Tiltalte i dennes Embedsforretninger, ligesom og Tinglæsningspaategningen er forsynet med Arre-

stantens Underkrift i nysnævnte Oualitet. Da, som bemærket, den den 26de September 1844 tinglæste Obligation ikke har erholdt Anmærkning om den paa Eiendommen ifølge Skifteextracten tidligere hvilende Behæftelse, vil Tiltalte ikke kunne undgaae in solidum med Arrestanten med Hensyn til denne Capital at paalægges Ansvar.

Nr. 13. Gaardmand Peder Krog i Bred: 400 Rdl.

Ifølge tinglæst Skifteextract skyldte denne Mand til Overformynderiet 600 Rdl., som han, dog uden foregaaende Opsigelse, i Aaret 1851 betalte til Arrestanten, for at denne atter skulde indbetale dem til Etatsraad Knudsen; men Arrestanten undløb at gjøre Indbetalingen til Etatsraad Knudsen, og tog ei heller Besøbet til Indtægt i Overformynderiets Raadsbog, men behøbt og forbrugte det selv. Eiden betalte Arrestanten 2de af Peder Krogs Søner, der vare blevne myndige under Curator. hver 100 Rdl., tilsammen 200 Rdl., men Resten 400 Rdl. blev ikke indbetalt; derimod maa Renten af Capitalen antages at være erlagt indtil 11te December Termin 1856 inclusive.

Da Eiendommen senere har skiftet Eier, uden at der ved Løsningen af det nye Skjøde er gjort nogen Bemærkning om Behæftelsen ifølge den tinglæste Skifteextract, har Tiltalte, dog under Reservation, til Overformynderiet indbetalt dette Besøb med Renter til det Tidspunkt, da den, til hvem det er ublaant, har begyndt at svare Renter deraf til Overformynderiet.

Skjødtt Capitalen, som bemærket, allerede i Aaret 1851 er indbetalt til Arrestanten, og Eiendommen, der tjente til Sikkerhed for Fordringen efter Skifteextracten, da skiftede Eier, er dog Skifteextracten i Aaret 1854 i Peder Krogs Navn, men uden dennes dertil givne Samtykke, af Arrestanten givet en Fornøjespaategning.

Nr. 14. Gaardmand Anders Hansen i Longgaarden: 212 Rdl. 13 Sk.

Ifølge tinglæst Skifteextract indstod der i Longgaarden 212 Rdl. 13 Sk., som Anders Hansen, der havde kjøbt denne Eiendom, i Aaret 1853 uden foregaaende Opsigelse betalte til Arrestanten, for at denne atter skulde indbetale dem til Overformynderiet. Arrestanten, der da — den 20de Juli 1853 — ifølge Amtets Constitution fungerede paa Tiltaltes eget Ans- og Tilsvær, forsynede Skiftet med Dwittering for Modtagelsen af Besøbet, men undløb at gjøre Indbetalingen til Tiltalte og forbrugte det selv. Panteregisteret har Arrestanten tilført, at Skiftet er „aflæst den 21de Juli 1853“, og Skiftet er paaført en Paategning, underskrevet af Arrestanten i hans Egenstøb af constitueret Herredsfoged, om at være aflæst hiin Dag, skjøndt ingen Afsløsing af samme havde fundet Sted; Anders Hansens Skjøde paa Eiendommen er tinglæst uden præjubicerende Bemærkning, forjaaviddt Skifteextracten angaaer; endeligen har Eiendommen senere skiftet Eier, uden at der ved Løsningen af det nye Skjøde er gjort nogen Bemærkning om Behæftelsen ifølge den tinglæste Skifteextract; hvorhos der foreligger en Panteattest, udstedt den 19de Mai 1856 og forsynet med Tiltaltes Underkrift, i hvilken den heromhandlede Hæftelse ikke er omtalt. Ogsaa dette Besøb, af hvilket Renter maa antages at være betalte indtil den 11te Decbr. 1856, har Tiltalte, dog under Reservation, indbetalt til Overfor-

myndieriet med Renter til det Tidspunkt, da den, til hvem det er ublaant, har begyndt at svare Renter til Overformyndieriet.

Nr. 15. Huusmand Hans Henriksen af Siby: 50 Rdl.

Ifølge Ekstreeextract, tinglæst den 23de August 1832, indstod der hos Selveierhuusmand Hans Larsens Enke i Siby, Sidsel Christensdatter, for hær af deres 3de Døttre, Anne Cathrine, Johanne Marie og Caroline, 25 Rdl., tilsammen 75 Rdl., som Enkens anden Mand, Hans Henriksen, under 22de Juni 1850 indbetalte til Arrestanten, der imidlertid ikke tog Beløbet til Indtægt i Overformyndieriets Kassebog, og ei heller afleverede det til Etatsraad Knudsen, men beholdt og forbrugte det selv. Da den ene af Døttrene, Ane Cathrine, senere blev gift, indbetalte han de hende vedkommende 25 Rdl., men med Resten 50 Rdl., hvoraf han imidlertid erlagde Renter indtil den 11te Decbr. 1856, forblev han indseiddende. Endstjøndt Ekstreeextractens Paalydende saaledes var betalt til Arrestanten, har denne dog paaført samme en Fornøffelsespaategning, dateret den 19de Decbr. 1854 og forsynet med Hans Henriksens Navn, hvilket denne ligesaa lidt selv har skrevet, som tilladt nogen Anden paa sine Vegne at underskrive, ligesom denne Fornøffelsespaategning ogsaa er tinglæst den 14de Februar 1856, paa hvilken Dag Arrestanten ifølge Amtets Constitution fungerede paa Tilstaates Ans- og Tilsvær.

Af lignende Grunde som de, der ovenfor under Nr. 5 ere anførte, vil Ansvarer for den herunder omhandlede Capital med Renter alene kunne paalægges Arrestanten, hvorimod samme maa anses Tilstaate uvedkommende.

Nr. 16. Jørgen Knudsen Vosemose: 1,000 Rdl.

Ifølge Obligation, dateret den 4de August 1851, skylber denne Mand til Overformyndieriet 1,000 Rdl.; men under 10de Decbr. 1855 betalte han, dog uden foregaaende Opfigelse, Beløbet tilligemed et halvt Aars Rente til Arrestanten, og erholdt herfor hans Dvittering, der er saalydende:

„Af Gaardeier Jørgen Knudsen i Vosemose har Undertegnede Dags Dato modtaget 1,000 Rdl., er Et Tusinde Rigsbaler, til Indfrielse af hans Obligation i Skræppenborg Mølle til Odense Herreds Overformynderi, tilligemed 20 Rdl. i Renter til 11te Decbr. Termin 1855, for hvilket Beløb herved kvitteres.

Odense den 10de Decbr. 1855.

Schubarth,

Fuldmægtig og Cand. juris“.

Men Arrestanten undlod at tage Beløbet til Indtægt i Overformyndieriets Kassebog, og indbetalte det ei heller til Etatsraad Knudsen, men beholdt og forbrugte det selv. Derimod har han sørget for, at Renten til 11te Decbr. Termin 1856 er betalt til de i Obligationen Lodtagne. Iøvrigt staaer den her omhandlede Obligation endnu uudslettet i Pantebogen og er opført paa Overformyndieriets Activliste; og der er ikke senere tinglæst noget Document, der har maattet staae tilbage for hiint. Som Følge heraf og af lignende Grunde, som de, der ovenfor under Nr. 5 ere anførte, vil Ansvarer for den heromhandlede Capital alene kunne paalægges Arrestanten, men maa anses Etatsraad Knudsen uvedkommende.

Nr. 17. Peder Hansen, forhen af Tommerup, nu af Weise Mark: 600 Rdl.

Ifølge Obligation, dateret den 26de Decbr. 1841, skyldte denne Mand til Overformynderiet 600 Rdl., som Kjøberet af det ham forhen tilhørende Eted, Buktbelund kaldet, paa Tommerup Mark, uden foregaaende Opsigelse indbetalte til Arrestanten i Juni Termin 1847 tilligemed 1 Aars Rente, hvoraf Halvdelen for Tidsrummet fra 11te Juni til 11te Decbr. Termin 1847. Arrestanten modtog Pengene og lovede at indbetale dem til Etatsraad Knudsen, hvilket han dog undlod, og Obligationen blev saaledes staaende uudslettet i Pantebogen, og den er opført blandt Overformynderiets Activer.

Ifkebestomindre er Etjobet til den nye Eier læst uden præjudicerende Bemærkning, hvilket ogsaa er Tilfældet med de senere udstedte Documenter betræffende denne Eiendom, Renterne, skjøndt de naturligvis ikke vare indkomne, hver Termin — efter 11te Decbr. Termin 1847 indtil samme Termin 1856 inclusive — af Arrestanten eller dog efter hans Foranstaltning udbetalte til de i Obligationen Kobtagne, samt Obligationen forsynet med en stor Deel Substitutionspaategninger, saavel som med en med Peder Hansens Navn underskreven Fornøjespaategning, dateret den 16de Mai 1855. Med Henjyn til denne sidste paategning bemærkes det isvrigt, at Arrestanten, der har vedgaaet at have givet den, for derved at skjule, at Obligationens Beløb var betalt til ham, og ved at efterskrive Peder Hansens Navn søgt saa meget som muligt at efterligne Skrifttrækkene i denne Mand's Navn, hvormed Obligationen var underskreven, har paafaaet at have havt hans Samtykke til at anbringe hans Navn paa Documentet, men uden at have sagt ham, hvad det var der skulde underskrives, eller hvilke Forpligtelser han derved paatog sig. Derimod har Peder Hansen, der isvrigt ikke har nægtet Muligheden af, at have givet Arrestanten Bemyndigelse til at forjyne Obligationen med sin Underskrift, erklæret, at det naturligvis ikke kunde falde ham ind, at fornye en Obligation, som han allerede engang havde betalt, og saaledes nægtet, at hans Samtykke, om det er givet, kunde forstaaes om det Slags Paategninger, hvorom her er Spørgsmaal.

Da Etjobet til den nye Eier og andre Eiendommen vedkommende Documenter, som bemærket, ere tingløse uden præjudicerende Bemærkning, har Etatsraad Knudsen, dog under Reservation, til Overformynderiet indbetalt Beløbet med Renter til det Tidspunkt, fra hvilket den, til hvem det er udlaant, har begyndt at svare Renter til Overformynderiet.

Nr. 18. Hans Jørgen Pedersen, forhen af Nøsb, nu af Veslinge: 1,700 Rdl. + 300 Rdl.

Denne Mand skyldte til Overformynderiet ifølge 2de Obligationer, udstedte den 28de Februar 1846 og den 13de Januar 1847, respective 1,700 Rdl. og 300 Rdl. Da Debitor stod tilbage med Renten og derom blev mindet af Overformynderiet, fulgte han sit Boelssted, i hvilket Capitalerne ifølge Obligationerne indestod, til Jesper Larjen. I Juni Termin 1851 indfandt han sig da tilligemed Kjøberet hos Arrestanten, der modtog Beløbene, skjøndt de ikke vare optagne til Udbetaling, tilligemed de resterende Renter og lovede at besørge Obligationerne forsynede med Dwitteringer og derefter i Retten aflæste samtibig med

at Ejskjødet til Kjøberen blev tingsløst. Dette sidste er ogsaa tingsløst, skjøndt rigstignot først omtrent 5 Hjerdingaar efterat det var udstedt, og uden præjudicerende Bemærkning, men ikke bestomindre staae de heromhandlede Obligationer endnu uudslettede i Pantebogen og opførte paa Overformynderiets Actioisliste; Renterne af deres Paalydende ere i Terminerne fra den 11te Juni 1851 indtil den 11te Decbr. 1856 udbetalte til de i Obligationerne Lodtagne; Obligationerne ere i den siden Indbetalingen af deres Paalydende forløbne Tid forsynede med en stor Deel Substitutionspaategninger, ligesom de endeligen begge under 18de Juni 1855 ere forsynede med Fornyelsespaategninger, underskrevne med Hans Jørgen Pedersens Navn, og tingsløste den 14de Februar 1856, paa hvilken Dag Arrestanten, efter dertil af Amtet meddeelt Constitution. fungerede paa Tilstaltes eget Ansøgning og Tilsvær. Og saa med Hensyn til disse Fornyelsespaategninger har Arrestanten, som med Hensyn til den under det foregaaende Nummer omtalte, forklaret, at han saa meget som muligt søgte at efterligne Skrifttrækkene i det Navn, hvormed Obligationerne ere underskrevne, og at han havde denne Maads Samtykke til at anbringe hans Navn paa Documenterne, men iøvrigt erklæret, at det vel kan være, at han ikke havde sagt ham, hvad det var, der skulde underskrives, eller hvilke Forpligtelser han derved paadrog sig. Hans Jørgen Pedersen har derimod erklæret, at han ikke har meddeelt Arrestanten nogen Bemyndigelse til at underskrive sit Navn paa de meerbemeldte Obligationer, i alt Fald ikke under nogen Paategning, hvorved de, der allerede forlængst vare betalte, atter sættes i Kraft, noget, som, som han har udtrykt sig, ingenfinde kunde falde ham ind; efterat være foreholdt dette har Arrestanten ogsaa vedgaaet, at han vel indfaae, at Hans Jørgen Pedersens Samtykke ikke kunde antages at være meddeelt med Hensyn til de ommeldte Fornyelsespaategninger.

Betræffende de herunder omhandlede 2,000 Rdl. bemærkes det iøvrigt, at Arrestanten har forklaret, at han, strax efterat have modtaget dem, leverede dem til Tilstalte, der, skjøndt underrettet om, paa hvilken Maade Arrestanten havde erholdt dem, anvendte dem til eget Brug og først et Aars Tid efter at han havde modtaget dem betalte dem tilbage til Arrestanten, som dog ogsaa da udsloob at tage dem til Indtægt i Kassebogen og anvendte dem til eget Brug; men denne Forfaring er, forsaavidt Tilstalte ved samme kan ansees graveret, ikke saaledes understøttet ved hvad der iøvrigt med Hensyn til dette Punkt under Sagen er fremkommet, at den, imod Tilstaltes Benægtelse af dens Rigtighed, kan gjøres gjældende imod ham.

Endnu bemærkes det med Hensyn til denne Post, at den Hans Jørgen Pedersen af Arrestanten meddeelte Dvitting, der er dateret den 11te Juni 1851, er saalydende:

„Af Hans Jørgen Pedersen paa Kold har Under tegnede Dags Dato modtaget 2,000 Rdl., er To Tusinde Rigsbankdaler, til Betaling af hans Gjæld til Overformynderiet.

Udenfor den 11te Juni 1851.

Schubarth, Rsm.“

samt at Tilstalte af samme Grund og med Hensyn til samme Tidspunkt, som

under det foregaaende Nummer er ommelbt, ligeledes under Reservation har indbetalt Beløbet til Overformynderiet.

Nr. 19. Jochum Olsen af Rosb: 700 Rdl.

Ifølge Panteobligation, udstedt den 10de Februar 1853, skylder denne Mand til Overformynderiet 700 Rdl.; men, da han ved Kjøbecontract af 26de Februar 1855 havde solgt sit Huus til Poul Ludvig Andersen, betalte denne uden foregaaende Opsigelse Beløbet til Arrestanten, som i hans Navn skrev en Opsigelse, dateret den 11te Februar 1856, ved hvilken Beløbet opsiges Overformynderiet til Udbetaling i 11te Juni Termin 1857. Arrestanten indbetalt imidlertid ikke Beløbet til Tilstalte, og heller ikke tog han det til Indtægt i Overformynderiets Kassebog, men han beholdt og forbrugte det selv. Obligationen henstaaer saaledes endnu uudslettet i Pantebogen, og Arrestanten har sørget for, at Renten til 11te Decbr. 1856 af dette Activ er udbetalt til dem, som dertil vare berettigede. Skjødet fra Jochum Olsen til Poul Ludvig Andersen, der er dateret den 27de Decbr. 1855, indeholder imidlertid den udtrykkelige Forpligtelse for Sidsnaavnte, at indfrie de i Eiendommen indstaaende 700 Rdl. til Odense Herreds Overformynderi, naar samme efter lovlig Opsigelse kan indfries, og en samme Dag af P. L. Andersen til Gaardmand Hans Christian Larsen af Gadsbølle for et Laan af 400 Rdl. udstedt Obligation, ved hvilken der er givet, som det hedder, 1ste Prioritets Panteret i den heromhandlede Eiendom, har ved Tinglæsningen erholdt en af Tilstalte underskrevet Paategning om, at der paa den pantsatte Eiendom hæfter 700 Rdl. fra forrige Eiers Tid, ved hvilken Sum maa antages at være sigtet til de 700 Rdl., der skyldtes til Overformynderiet. Det kan saaledes ikke antages, at Kjøberen har erholdt frit Skjøde paa den omhandlede Eiendom, og han vil saaledes, med Hensyn til den ham tilkommende Erstatning, ikke kunne holde sig til Tilstalte, men alene til Arrestanten.

Nr. 20. Hans Mortensen af Fangel: 750 Rdl.

Ifølge Panteobligation af 3die Februar 1853 skylder denne Mand til Odense Herreds Overformynderi 750 Rdl., der af Debitor bleve betalte til Arrestanten, for at denne atter skulde indbetale dem til Overformynderiet. Men Arrestanten udblod at indbetale Beløbet til Etatsraad Knudsen, heller ikke tog han det til Indtægt i Overformynderiets Kassebog, men han beholdt og forbrugte det selv. Obligationen staaer saaledes endnu uudslettet i Pantebogen, og er opført iblandt Overformynderiets Activer, ligesom Arrestanten endeligen har draget Omfjorg for, at Renten af samme er udbetalt indtil 11te Decbr. Termin 1856 inclusive. Den ved Obligationen pantsatte Eiendom er imidlertid solgt til Peder Knudsen, der paa samme har erholdt Skjøde, i hvilket vel er henviist til den imellem Kjøber og Sælger indgaaede Contract, i hvilken det er bemærket, at Sælgeren skylder til Overformynderiet hine 750 Rdl., men da Kjøbecontracten er paategnet Dwitteringer af Sælgeren for at den hele Kjøbesum er ham betalt, saa maatte Kjøberen være besjoret til at antage, at hans Net ifølge Skjødet var definitivt erhvervet. Skjødet er derhos tinglæst, uden at nogen præjudicerede Bemærkning med Hensyn til den paa Eiendommen hvilende tidligere Behæftelse til Overformynderiet ved Tinglæsningen er paaført samme. Som Ifølge

heraf, samt i Henhold til Forordningen af 7de Februar 1738 § 9, vil Tilfalte, der under Reservation har indbetalt Beløbet til Overformyndieret med Renter fra den 11te Decbr. 1856, ei heller kunne undgaae at erstatte dette Beløb.

Nr. 21. Else Kirstine Thorsbatter af Nymarkstøbet: 1,000 Rdl.

Hu afbøde Else Kirstine Thorsbatter af Nymarkstøbet, Selveierboelsmand Hans Nielsens Enke, skyldte, ifølge en af hende den 7de Marts 1846 udstedt Obligation, 1,000 Rdl. til Odense Herreds Overformynderi. Da hun under 2den Februar 1847 havde solgt det ved Obligationen pantsatte Boelsstød til sin Søn, Anders Nielsen, indbetalte denne i Juni Termin 1848 uden foregaaende Opjiggelse Beløbet til Arrestanten, som derfor meddeelte Dvitting, uden dog at tage Beløbet til Indtægt i Overformynderiets Kassebog. Da Ejsjødet senere skulde tinglæses, tilførte Arrestanten Panteregisteret, at Obligationen var „aflæst den 21de Juli 1851“, skjøndt den vedblev at henhøre til Overformynderiets Activer, og der ei heller enten til Justitsprotocollen eller i Pantebogen er tilført noget om dens Afklæning. Rjøveren erholdt saaledes et tilsyneladende frit Ejsjøde, uanfæet den paa Eiendommen hvilende Behæftelse til Overformyndieret, og senere er den samme Eiendom flere Gange solgt, uden at Hæftelsen til Overformyndieret er omtalt enten i de ved disse Leiligheder udstedte Ejsjøder, eller i de Tinglæsningspaategninger, som ere disse meddeelte.

Endvidere er den af Else Kirstine Thorsbatter udstedte Obligation under 11te December 1854 forsynet med en Fornyhelsespaategning, underskrevet Else Kirstine Thorsbatter m. p. P. af „Schubarth“ og „som Lavværgen Niels Hendriksen“, men Hensyn til hvilke Paategninger Arrestanten har forklaret, at han maatte give dem, forbi Overformynderiets Obligationer skulde fornyes, idet han forresten har bemærket, at han havde Else Kirstine Thorsbatters Samtykke til at underskrive hendes Navn paa Obligationen, uden at han dog havde sagt hende, hvad det var, som dermed skulde underskrives, eller hvilken Forpligtelse hun derved paatog sig, og at han saa meget som muligt søgte at efterligne Skrifttrækkene i Lavværgen Niels Hendriksens Navn, med hvilket selve Obligationen ligeledes er underskrevet. Det bemærkes herved, at Else Kirstine Thorsbatter den 19de Mai 1855 er ved Døden afgaaet, og at den Niels Hendriksen, der i Uvalitet af hendes Lavværgen har meddeelt Obligationen sin Underskrift, ikke har været at opspørge; men isvrigt kan Arrestantens Bemærkning om, at have havt Else Kirstine Thorsbatters Samtykke til at underskrive hendes Navn paa Documentet, i hvert Fald ikkun betragtes som en Udflugt, da det Beløb, hun ifølge Obligationen skyldte, paa hendes Begne var betalt til Arrestanten, og hun ikke kunde antages villig til nok engang at betale dens Paalydende.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 17.

Den 29de Juni.

1860.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 4de Juni.

Nr. 78.

Advocat Brock

contra

Herredsfoged og Skriver i Odense Herred, Etatsraad Frederik Ernst Wilhelm Knudsen og forhenværende Fuldmægtig ved bemeldte Herred, Cand. juris Herman Christian Henrik Schubarth (see forrige Nr.).

Med Hensyn til den under dette Nummer omhandlede Capital bemærkes det isøvrigt, at Arrestanten har forklaret, at han, strax efterat have modtaget den, leverede den til Tiltalte, hvorm han derhos fortalte hvorledes den var indkommen, og som derfor meddeelte ham Beviis, hvilket han først, efterat de af Arrestanten paa Herredscointoret begaaede Misligheder tilbeels vare opdagede, extraderede Tiltalte til disses Dækning, saavidt skee kunde; men til denne Forklaring, hvis Rigtighed er benægtet af Tiltalte, vil intet Hensyn kunne tages.

Isøvrigt bemærkes det, at, da Skjødet til den nye Eier er læst uden præjudicerende Bemærkning har Tiltalte, dog under Reservation, indbetalt Betsøbet til Overformynderiet med Renter til det Tidspunkt, fra hvilket der atter er svaret Renter til Overformynderiet.

Nr. 22. Jens Jensen af Fjalleberghuset: 400 Rdl.

Denne Mand stulbte til Odense Herreds Overformynderi 400 Rdl. ifølge en af ham den 17de Juni 1847 udstedt Obligation med Pant den ham da tilhørende Eiendom, Fjalleberghuset kaldet, i Wisjenberg Sogn. Efter Debtors Død har imidlertid hans Enke, der efter ham havde overtaget Boet, uden foregaaende Opsigelse indbetalt Capitalen til Arrestanten, der ikke tog den til Indtægt i Kassebogen og heller ikke afleverede den til Tiltalte, men forbrugte den selv. For at skjule, at han havde modtaget den, og for at den Mand, til hvem Eiendommen imidlertid var afhændet, kunde erholde frit Skjøde paa den, tilførte Arrestanten Panteregisteret, at Obligationen var „aflæst den 18de Juni 1852,,

ffjøndt intet derom er bemærket enten i Pantebogen eller i Justitsprotocollen, ligesom ogsaa Obligationen, der ingen Paategning har om at være udflettet, er vedbleven at henhøre under Overformynderiets Activer, og efter den 18de Juni 1852 er forsynet med en stor Deel Substitutionspaategninger, hvorhos Arrestanten endelig har betalt Renter af den til de dertil Berettigede indtil den 11te Decbr. Termin 1856 inclusive. Etjødet paa Eiendommen er tingløst den 11te November 1852, og det er ikke paaført nogen præjudicerende Bemærkning med Hensyn til denne Obligation. Etatsraad Knudsen har derfor, dog under Reservation, indbetalt Beløbet til Overformynderiet med Renter som under foregaaende Nummer.

Nr. 23. Boesmand Jørgen Rasmussen af Rold: 285 Rdl.

Følge udstedt Obligation skulde denne Mand til Overformynderiet 635 Rdl. 74 Sk. Heraf udbetalte han uden foregaaende Opsigelse under 17de Juli 1855 til Arrestanten 285 Rdl. med Renter, som det i den under samme Dato af Arrestanten ham meddeelte Dwittering hedder, fra 11te Decbr. Termin sidsteleden indtil denne Maanedes (2: Juni Maaned 1855) Udgang, 12 Rdl. 2 Mk. 10 Sk., altsaa tilsammen 297 Rdl. 2 Mk. 10 Sk. Men Arrestanten tog ikke Beløbet til Indtægt i Ræsebogen, saalidet som han afleverede det til Tilstalte, hvorimod han selv forbrugte det. Obligationen erholdt ingen Paategning om den skete Betaling, og vedblev paa Overformynderiets Activliste at staae opsørt som gjældende for dens ovennævnte Paalydende.

Endvidere er denne Obligation forsynet med en Paategning, dateret den 7de Februar 1855, hvorved Udstederens Forpligtelse efter Obligationen erkjendes at være lovlig fornyet, dog kun for et Beløb af 317 Rdl. 85¹/₄ Sk., og undertegnet med Udstederens Navn, dog med paaholben Pen, samt underskrevet af Bitterlighedsvidner, men Jørgen Rasmussen har nægtet at have meddeelt sin Underskrift, og vil have staaet i den Formening, at han ikke kunde være Debitor for saa stor en Sum, som i Fornyelsespaategningen er anført, hvilken Formening's Urigtighed han iøvrigt ved Afhøvelsen har erkjendt. Arrestanten har ogsaa tilstaaet, at han uden Jørgen Rasmussens Vidende har underskrevet dennes Navn under Fornyelsespaategningen paa Obligationen, idet han dog derhos har bemærket, at Jørgen Rasmussen i Virkeligheden var pligtig at give Obligationen Fornyelsespaategning, hvilket han ogsaa maa antages at have erkjendt den 17de Juli 1855, da han modtog Arrestantens Dwittering for de 297 Rdl. 2 Mk. 10 Sk., som han havde betalt denne.

Af lignende Grunde som de, der ovenfor under Nr. 5 ere anførte, vil Ansvar for den forvanskede Deel af den herunder omhaandlede Capital ei heller kunne paalægges Tilstalte, men alene Arrestanten.

Nr. 24.

Samtidig med, at de ovenfor under Nr. 17 og Nr. 22 nævnte Personer, Peder Hansen, forhen af Tommerup, nu af Veile Mark, og Jens Jensens Enke af Fallerberghuset, til Arrestanten indbetalte deres Gjæld til Overformynderiet, respective 600 Rdl. og 400 Rdl., betalte de tillige til ham respective 50 Rdl. og 100 Rdl., som de skulde til Odense Herreds Politikasse. Men Arrestanten

undlod at indbetale disse Beløb til Tilstalte, og forbrugte dem selv. Skjøndt der ved de af Debitorerne udstedte Forskrivninger er givet Politikassen Pant i de dem tilhørende faste Eiendomme, ere Skjøderne til disse nye Eiere dog, som ovenfor under de nævnte Nummere bemærket, ringlæste uden præjudicerende Bemærkning. Disse Beløb ere imidlertid med Renter til de Tidspunkter, fra hvilke der atter er svaret Renter af dem til Politikassen, indbetaling af Etatsraad Knudsen.

Af foranstaaende Fremstilling af nærværende Sags factiske Omstændigheder fremgaaer det, at Arrestanten til eget Brug har anvendt en Deel, deriblandt nogle ikke ubetydelige, Capitaler, der vare leverede ham, for at han atter skulde indbetale dem til Tilstalte, som Bestyrer af Dverformyndriet og Politikassen, samt at han, for at dette Forhold i alt Fald saalænge som muligt kunde forblive skjult, deels har om flere af de Documenter, hvis paalydende Beløb han saaledes havde oppebaaret, som bemærket, i Panteregistrene anført, at de vare aflæste med Tilføiende af Dagen, paa hvilken Saadant skulde være skeet, skjøndt, som ligeledes bemærket, Aflæsning ikke havde fundet Sted og Documenterne forbleve staaende uudslettede i Pantebogen, cfr. hvad ovenfor er bemærket under Nr. 8, 14, 21 og 22, deels, med Hensyn til andre Documenter, undladt ved deres Tinglæsning at meddele dem Paategning om Hæftelser, der tidligere havde paa de vedkommende Eiendomme og som endnu i Panteregistrene stode uudslettede, cfr. ovenfor under Nr. 3, 4, 11, 13, 17, 18 og 20, endeligen, at han under de Fornypelsespaategninger, med hvilke han har forsynet de under Nr. 12, 13 og 15 ommeldte Skifteextracter samt de under Nr. 17, 18, 21 og 23 nævnte Panteobligationer til Dverformyndriet, har anbragt vedkommende Debitors Underskrifter, skjøndt han, som ligeledes bemærket, fornødigvis ikke kunde antage dertil at have deres Samtykke.

Den Straf, Arrestanten for sit ovenfor gennemgaaede Forhold har paa draget sig, skjønnes i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 §§ 44, 60 og 64 paaefende at kunne fastsættes til i det Hele 4 Aars Arbeide i Forbedringshuset.

Tilstalte, Etatsraad Knudsen, har paa draget sig Strafsansvar, deels forsaavidt han, uden dermed at føre behørig Control, har overladt til Arrestanten Førelsen af de for Embedet saa vigtige Skjøde- og Panteregistre, og i blind Tillid til Arrestanten forsynet de ham af denne foresagte Tinglæsningspaategninger med sin Underskrift, deels forsaavidt han ikke har holdt sig Bestemmelserne i Forordningerne af 8de Juli 1840, saavel den om Rasse- og Regnskabsvæjenet i Almindelighed, som den specielle om det under Justitsministeriet henhørende Rasse- og Regnskabsvæjenet i Særbesked, efterrettelig.

I forjævnte Henseende bemærkes det specielt, at Tilstalte i en Skrivelse til Commissionen, dateret den 21de April forrige Aar, udtrykkelig har vedgaaet, hvad der ogsaa tilstrækkelig fremgaaer af det iøvrigt under Sagen Dplyste, at han forsynede de til Tinglæsning fremkomne Documenter med sin Paategning om at være læste, i Tillid til vedkommende Contoirbetjente og ikke ifølge Revision; hvorved bemærkes, at, om end Forordningen af 7de Fe-

bruar 1738 § 11 er saaledes at forstaae, at Rættens Skriver just ikke hver Gang, noget Document fremkommer til Læsning, under det sammesteds fastsatte Ansvar behøver personligen at eftersee i Paantebøgerne, om det i Documentet „nævnte Pant er rigtig og med ingen Gjæld behæftet“, indeholder bemeldte Forordning dog omvendt ingen Hjemmel for den Sætning, som Tilstalte sees at have adopteret, at det ingenlunde er Pligt for Skriveren personlig i Paantebøgerne og de dertil hørende Registre at eftersee, om der paa de Eiendomme, paa hvilke Documenter fremkomme til Læsning, hvile tidligere Behæftelser, der ere til Hinder for, at den Ret erhverves, som ved det senere til Tinglæsning kommende Document agtes siiftet. At trække den rette Grændse i saa Henseende, maa, som saa meget andet, overlades til Embedsmandens samvittighedsfulde Skjøn, hvorved endnu bemærkes, at Arrestantens Udførelse af de ham overdragne Forretninger ingenlunde bærer Præget af en saadan Orden og Accurateese, at Tilstalte deri kunde have fundet Høie til at lade ham være saa ubetinget fri for Revision, som han var.

I sidstnævnte Henseende, med Hensyn til Forordningen om Kasse- og Regnskabsvæsenet, bliver det specielt at bemærke, at den i Forordningen om Justitsministeriets Kasse- og Regnskabsvæsen § 16 befalede Kasseconto over Dverformynderiets Indtægter og Udgifter ikke, som Forordningen om Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed § 23 befaler, førtes à jour, og at den navnlig ved Arrestantens Fjernelse fra hans Stilling som Fuldmægtig ved Herredscontoiret, hvilket, som allerede bemærket, skete den 5te Mars forrige Aar, ikke var ført siden den 24de October 1856, og det, uanset at der i Løbet af dette Tidrum falder en Terminsmaaned, i hvilken Ind- og Udbetalingerne til og fra Dverformynderiet vare forholdsvis betydelige, samt at den paa Contoiret holdte saakaldte forenede Klædebog for Dverformynderiet og Skiftevæsenet, saalidet som den ligeledes paa Contoiret førte saakaldte specielle Klædebog for Dverformynderiet førtes saaledes, at de eller nogen af dem kunde træde isæbetfor den af Lovgiveren befalede Kasseconto, hvorhos i hvert Fald ingen af hine Bøger omfatte samtlige Dverformynderiets Indtægter og Udgifter, men ikkun dem af disse, der ikke gik igjennem Etatsraad Knudsens egne Hænder.

Ei sjældent er derhos de sidstnævnte Bøger saa uordentligt førte, at der allerede af den Grund ikke kan blive Spørgsmaal om at skænke dem nogen ret Tillid.

Den Straf, som Tilstalte isølge det Foranstaaende har forskyldt, skjønnes efter Analogien af Lovgivningen, navnlig Forordningen af 7de Februar 1738 § 11, samt isølge Forordningen af 8de Juli 1840 om Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed § 24, passende at kunne fastsættes til en Mulct af 500 Rdl., der tilfalder Ødense Amts Fattigkasse.

Hvad dernæst Erstatningsansvaret betræffer, da har Tilstalte, som under de specielle Postier allerede bemærket, under Reservation indbetalt følgende af de forvanskede Beløb til Dverformynderiet, saafom de der ommeldes under Nr. 4, 226 Rdl. 4 Sk.; under Nr. 8, 259 Rdl. 1 Mk. 5 Sk.; under Nr. 11, 75 Rdl. med Renter fra 11te Juni 1853, tilsammen 86 Rdl. 3 Mk.; under Nr. 13,

400 Rdl.; under Nr. 14, 212 Rdl. 13 Sk.; under Nr. 17, 600 Rdl.; under Nr. 18, 2,000 Rdl.; under Nr. 19, 700 Rdl.; under Nr. 21, 1,000 Rdl. og under Nr. 22, 400 Rdl., samt de for Politikassen forbaandede 2de Beløb, 150 Rdl., tilsammen altsaa 6,033 Rdl. 5 Mk. 6 Sk. med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra den 11te December 1856 indtil de Tidspunkter, da der erholdes Renter af dem af Overformynderiets Debitorer, til hvem Capitalerne ere ublaante. I dette Ansvar vil imidlertid afgaae de under Nr. 19 ommeldte 700 Rdl., hvilke det, efter hvad derom under dette Nummer er bemærket, vil paaligge Arrestanten alene at udrede, men derimod vil Tilstalte foruden de tilbageblivende 5,333 Rdl. 5 Mk. 6 Sk., hvorfor Ansvaret paahviler ham, cfr. hvad under de øvrige af de nævnte Nummere er bemærket, endvidere have at udrede de under Nr. 3 omhandlede 92 Rdl., de under Nr. 12 ommeldte 57 Rdl. 5 Mk. 11 Sk. samt de under Nr. 20 nævnte 750 Rdl. I Alt vil Tilstalte saaledes have at refundere Overformyndriet og Politikassen under de nævnte Nummere 6,233 Rdl. 5 Mk. 1 Sk. med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra den 11te December 1856 indtil de respective Indbetalinger have fundet Sted, hvorved forresten bemærkes, at ligesom den tagne Reservation er til Ginder for at betragte Indbetalingerne som en res transacta, saaledes sees det ikke, at Tilstalte har haft nogen Gjæmme til at anvende 2,000 Rdl., som Arrestanten til Dækning af sit Ansvar havde betalt til ham, til dermed at dække Erstatningsansvaret under de Poster, under hvilke dette er fæet.

Arrestanten bliver pligtig til in solidum med Tilstalte at erstatte de ommeldte 6,233 Rdl. 5 Mk. 1 Sk. med Renter som nævnt, og ene under Nr. 1, 714 Rdl.; under Nr. 2, 450 Rdl.; under Nr. 5, 200 Rdl.; under Nr. 6, 169 Rdl. 4 Mk. 8 Sk.; under Nr. 9, 26 Rdl. 4 Mk. 2 Sk.; under Nr. 10, 80 Rdl. 1 Mk. 5 Sk.; under Nr. 15, 50 Rdl.; under Nr. 16, 1,000 Rdl.; under Nr. 19, 700 Rdl. og under Nr. 23, 297 Rdl. 2 Mk. 10 Sk., tilsammen altsaa 3,688 Rdl. 9 Sk. med Renter 4 pCt. aarlig, af det under Nr. 1 nævnte Beløb fra den Tid af, da Fordringen er anmeldt i Arrestantens Bo, af Resten fra 11te December 1856; og blive disse Beløb at tilkjende de under de respective Nummere nævnte Skabelidte.

Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Commissionens 1ste Medlem, der tillige har optaget de præliminaire Forhører, 400 Rdl., og til det 2de Medlem 300 Rdl., til Commissionens Skriver 200 Rdl. og til dens Bud 40 Rdl., samt til Actor og begge Defensorerne, Procuratorerne Tommerup, J. J. Hansen og Cancelliraad S. Hansen, 100 Rdl. til den Første og til hver af de 2de Sidste 75 Rdl., samt til den subsidiaire Defensor, Procurator Naasloff 2 Rdl., ville blive at udrede in solidum af Arrestanten og Tilstalte.

Det attesteres, at Sagførelsen fra Actors Side ikke har været forbunden med saadant Dphold, at der findes aldeles tilstrækkelig Grund til at paalægge ham Ansvar, og at Sagførelsen fra Defensorernes Side har været lovlig.

Nr. 150.

Statsraad Liebenberg
contra

Christian Wilhelm Brodersen og hans Hustru **Mathilde Christiane Amalie Johansdatter** (Defensor Liebe),

der tiltales, Forstnævnte for Indbrud og Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri og ulovlig Dmgang med Hittegods.

Kronborg osre Virks Extrarets Dom af 9de Januar 1860: „Arrestanten Christian Wilhelm Brodersen og Arrestantinden Mathilde Christiane Amalie Johansdatter bor henfattedes, den Forste til Forbedringshunkarbeide i 5 Aar og den Sidste til Fængsel paa Band og Brod i 4 Gange 5 Dage. Saa bor de og, Een for Begge og Begge for Een, indrede alle af deres Arrest og Actionen lovligten flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, constitueret Procurator Svendsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 4 Rdl., saavel som Diætpenge til Begge efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Marts 1860: Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Nyholm og Lihme, betale Arrestanten Christian Wilhelm Brodersen og Arrestantinden Mathilde Christiane Amalie Johansdatter in solidum 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forfaavidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger Høiesteret til Paafjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Kronborg osre Virks Extraret den 9de Januar sidsliden paa-fjendte og dersfra til Overretten indankede Sag tiltales Arrestanten Christian Wilhelm Brodersen for begaaet Indbrud og Tyveri og bennes Hustru, Arrestantinden Mathilde Christiane Amalie Johansdatter, for Hæleri og svigagtig Dmgang med Hittegods. Hvad Arrestanten angaaer, bor er født den 9de Juni

1826 og tidligere straffet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri ifølge Helsingør Rådsheds Extraretsdomme af 23de December 1842 og 3die December 1852 respective med 10 Døttingslag og 1 Aars Forbedringshusearbejde, er han her under Sagen først sigtet for at have begaaet et hos Parcellist paa Grønholt Mark, Jens Olsen, den 23de September f. A. Kl. mellem 12 og 1 om Middagen forøvet Tyveri af nogle Rugbrød, i hvilken Henseende det af Bestjaalne og dennes Hustru er forklaret, at de nævnte Brød berøvede i et Bærelse, hvorfra der gaaer en Dør ud til Haven, samt at Tyven havde banet sig Afgang til Bærelset gennem bemeldte Dør, som forinden Tyveriet blev begaaet var indvendig fra lukket ved Hjælp af en Krog, men umiddelbart efter Tyveriet fandtes aabnet, efter hvad de antage, paa den Maade, at Tyven med en Kniv eller et lignende Redskab har afløstet Krogen. Arrestanten har vedholdende benægtet, at have begaaet dette Tyveri. Naar imidlertid hensees til, at det ved Vidnerne, Skovløber Frederik Andersens og Ungkarl Niels Jørgensens overensstemmende og beedige Forklaringer er beviist, at han den ommeldte Dag, den 23de September, et Dvarteerstid eller noget Mere efter Kl. 12, da Vidnerne sadde og spiste deres Middagsmad ved Jens Olsens Havegærde, kom løbende i stærk Gart ud fra dennes Have gennem en Aabning i Gjerbet med 2 Rugbrød under Armen, og at han, da Vidnerne tilraabte ham, hvad det var han havde, kastede Brødene fra sig og udløb ind i det til Haven stødende Thulstrup Hegn, hvortil endnu kommer, at Arrestantens Fodspor ere fundne ved den Bestjaalnes Huus i Nærheden af den Dør, hvorigennem Tyven har banet sig Afgang, samt naar ligeledes bemærkes, at Arrestanten i det første den 24de September over ham optagne Forhør aldeles benægtede at have været i Besiddelse af de oftnævnte, under Sagen til 2 Mk. 8 Sk. vurderede, af Jens Olsen og Hustru vedkjendte Brød, med Hensyn til hvilke de derhos have aflagt Tilhjemlingsseeb, eller overhovedet den ommeldte Dag at have været ved Jens Olsens Eiendom, hvorimod han i det den 26de f. M. optagne Forhør vedgik Urigtigheden heraf og indrømmede at have været i Besiddelse af 2 Brød, som han nu foregav at have fundet tæt ved Bestjaalnes Havegærde, maa der overensstemmende med Forstrifterne i Forordningen af 8de September 1841 statueres, at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at han, der, som ovenanført, tidligere gjentagne Gange er straffet for Tyveri, har begaaet det her omhandlede delictum, som dog kun kan betragtes som simpelt Tyveri, da der mangler tilstrækkeligt Beviis for, hvorledes han har banet sig Afgang til Huset.

Forsaauidt Arrestanten fremdeles sigtes for i Slutningen af Juli Maaned f. A. at have frastjaalet Hegnsmand Hans Hansen i Krogenberg Hegn et paa Bleg henlagt Stykke Blaarlærred af 34 Alens Længde og 5 Dvarteers Brede, samt vurderet til 6 Rdl. 2 Mk. 4 Sk., da er det af Bestjaalnes respective 25 og 27 Aar gamle Søn og Datter forklaret, at 2 Par Blaarlærreds Lagener, et Par Beentlæder samt 2 Stumper Lærred, hvilket Alt blev forefundet ved en paa Arrestantens Bopæl den 26de September f. A. foretagen Huusundersøgelse, ere Dele af bemeldte Stykke Lærred, til hvilket saavel Hans Hansen som dennes Hustru have aflagt Tilhjemlingsseeb. Arrestanten har efter først at have foregi-

vet, at han paa et Marked i Frederiksborg havde kjøbt det Stykke Lærred, hvoraf Lagnerne vare syede, omsider tilbagekaldt denne Forklaring som usand og nu forebragt, en Dag i forrige Sommer at have fundet Lærredet sammenlagt under nogle Stene ved Gjærdet om Danstrup Segn, hvilket sidste Forebringende hans under Sagen medtiltalte Hustru efter gjentagne Benægtelser ogslaa er tiltraadt, idet hun har forklaret, at hun, efter i Forveien af ham at være bleven underrettet om dette Fund, har i Følgefab med ham hentet det og bragt det hjem. Selsv om imidlertid Arrestantens Foregiveude om at have fundet Lærredet lægges til Grund ved Bedømmelsen af hans Forhold, vil han i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 79 være at ansee for Hæleri, medens det ikke kan billiges, at han, hvad dette Punkt angaaer, er ved Underrettsdommen anset som Lyv efter Lovens 6—17—10 og 11 samt Forordningen af 8de September 1841 § 6, da ingen Omstændigheder foreligge, der henpege paa, at han selv er Lyven.

Endelig er Arrestanten sigtet for engang i Efteraaet 1858 at have frastjaalet Huusmand Peder Pedersen i Roland en Kobberaffekjedel, der efter dennes og Hustrues Forklaring blev omtrent Kl. 8 om Aftenen tagen i deres Spisekammer, hvor et med Søm fastgjort Vindue derefter befandt at være ubtaget. Bemeldte Kjedel er forejunden paa Arrestantens Bopæl, og saavel Bestjaaalne som dennes Hustru have med Tied bekræftet, at Kjedlen, med Hensyn til hvilken Eiendomsbeviis er tilveiebragt, er dem frakommen imod deres Vidende og Villie. Det saaledes mod Arrestanten indirecte tilveiebragte Beviis bestrækes ved hans Forhold under Forhørene, idet han under disse først har foregivet for 3 Aar siden at have kjøbt Kjedlen paa et Marked i Frederiksborg, men senere forklaret, at han engang i Foraaret 1859 havde fundet den under en Steenkiste over Landeveisgrøften ud for Eiendommen Urbanslyst. Kun denne sidste Forklaring kan lægges til Grund ved Bedømmelsen af hans Strafftyld, men vil han ligeledes i denne Henseende i Medhold af § 79 i Forordningen af 1840 være at ansee som Hæler.

Ligesom de ovennævnte Rugbrød samt Lærredet eller de Gjenstande, som deraf vare syede, ere tilbageleverede de Bestjaaalne, der have frasaldet Krav paa Erstatning, saaledes er det Samme Tilfældet med Hensyn til nyseuvnte til 15 Mk. vurbereede Kaffe-kjedel.

Med Hensyn til Arrestantiinden, der er født den 12te Juli 1825 og, som ovenanført, tiltales for Hæleri og ulovlig Dmgang med Hittegods, maa det i førstnævnte Henseende bemærkes, at hun under de optagne Forhør har afgivet endeel usande Forklaringer angaaende det ovenomhandlede Lærred samt Kaffe-kjedlen, hvorved hun maa antages at have tilsigtet at lægge Dølgemaal paa hendes Mand's ulovlige Adkomst til disse Gjenstande, indtil hun endelig i Forhøret den 22de November sidsteleden forklarede, at hendes Mand, forinden bemeldte Roster kom hjem i Huset, havde meddeelt hende, at han havde fundet dem, ligesom hun, som allerede ovenfor anført, vedgif at have fulgt med ham, da han fra det Sted, hvor Lærredet laa, hentebe det hjem. Da det nu ikke, efter hvad der saaledes foreligger, kan statuere, at hun har været bekjendt med,

at hine Gjenstande vare stjaalne, vil hun ikke kunne dømmes for Hæleri, hvorimod hun forjaavidt vil være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 77 cfr. § 58, og vil hun derhos, hvad Tiltalen for svigagtig Omgang med Hitttegods angaaer, da hun har tilstaaet for endel Aar siden ved Helsingør at have fundet en lille Guldblade af Værdi 24 Sk. uden at have oplyst denne, være at ansee efter nysnævnte Forordnings § 58

I Henhold til det Ovennævnte maa det billiges, at Arrestantinden, der ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, ved den indankede Dom i Medfør af de nysnævnte §§ 77 og 58 af Forordningen af 11te April 1840 er anset med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, og at Arrestanten for 3die Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Forordnings § 15 er anset med 5 Aars Forbedringshumsarbeide. Da nu Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten og Arrestantinden in solidum at udrede, ogsaa billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stabsæfte“.

Nr. 165.

Advocat Liebe

contra

Sophus Julius Laurentius Petersen (Defensor Brock),
der tiltales for Bedrageri og andet misligt Forhold.

Roeskilde Kjøbstads Egtværets Dom af 2den Marts 1860: Tiltalte, Arrestanten, Handflemagersvend Sophus Julius Laurentius Petersen, bor at hensættes til Forbedringshumsarbeide i fem Aar. Derhos bor Tiltalte at udrede samtlige med denne Sag foranledigede Omkostninger, hvoriblandt Salair af 6 Rdl. til Actor, Procurator Sorensen, og af 5 Rdl. til Defensor, Procurator Walloe. I Erstatning til Uhrmager N. S. Hoierup af Kjøbenhavn betaler Tiltalte 10 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de April 1860: Bytingsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Winther og Proprocurator Møller, udreder Arrestanten Sophus Julius Laurentius Petersen til hver 5 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde — dog med Bemærkning, at de i Dommen som begaaet Falsk under Nr. 1 og

4 anførte Facta alene kunne ansees strafbare efter Forordningen af 11te April 1840 § 62 — fjendes for Act:

Landsover- samt Hof- og Stadskættens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indbante Doms Præmisses hedder det: „..... Derimod bliver Arrestanten, hvad i Underrettsdommen ogsaa maa antages statueret, at straffe for Bedrageri og Falst.

I førstnævnte Henseende har Arrestanten saaledes i forrige Aar, medens han endnu opholdt sig i Horsens, hvor hans Fader er kofat som Handfemager, tilvendt sig en Handelsbetjent Wisning samnestedts tilhørende, til 8 Rd. vurderet, under Sagen tilstedekommen og dens Eier udleveret Fraffe, som Arrestanten, uden dertil at have erholdt nogen Bemyndigelse, ved et Bud havde ladet begjære tillaaens i en anden navngiven Persons Navn, og som han derpaa selv tilsegne sig; og ligeledes har han i afvigte Sommer, medens han opholdt sig her i Staden og var kommen til Kundskab om, at et Værtshuusholder Hansen tilhørende Lommeuhr var leveret til Reparation hos Uhrmager Høierup, ladet sig i Eierens Navn igjennem et Bud udlevere bemeldte Uhr tilligemed vedhængende Kjæde, som han derpaa vil have solgt til en ham ubekjendt Person. Uhret og Kjæden er ikke atter kommet tilstede, men Eieren har med Arrestantens Samtykke ansat samnes Værbi til 10 Rdl., hvilket Beløb Arrestanten har erkjendt sig pligtig at erstatte Høierup, der har erklæret sig villig til at skadesløsholde Eieren.

Hvad Falstet angaaer, da er det oplyst:

1) at Arrestanten i afvigte Sommer og ligeledes heri Staden har formaaet en herboende Professionist til at laane sig 1 Rdl. under det Foregivende at han hos en ligeledes herboende Handlende havde at hæve et Beløb af 25 Rdl. ifølge en af hans Fader udstedt Anviisning, som han producere for Laangiveren, men som var skreven af Arrestanten og af denne understrevet med Faderens Navn uden dennes Bidende og Billie. Erstatning for det saaledes ulaante Beløb er af Laangiveren frafalden.

2) at han i September Maaned s. A. ifølge en uden hans Faders Bidende og Billie, men i dennes Navn af Arrestanten skreven Anviisning hos den samme Handlende, der under det foregaaende Nummer er tilfigtet, har hævet et Beløb af 10 Rdl., for hvilket Faderen, der var bleven debiteret i Mellemregning med bemeldte Handlende, har frafaldet Erstatningskrav.

3) at han i afvigte Sommer hos en Professionist heri Staden har ved et Bud ladet hæve 10 Rdl., ifølge en af ham selv skreven, men i en anden Mand's Navn udstædt Anviisning, hvortil den angivne Udstæder ikke havde meddeelt nogen Bemyndigelse. Erstatningsfordring er af Vedkommende frafalden.

4) at han i Koeskilde, hvor han i afvigte Efteraar opholdt sig, i den daværende Handelsbetjent Schönemanns Navn, men uden dennes Samtykke, har skrevet en Billet til den daværende Gulbsmed Forbdsmand, hvori denne anmodes om at levere Overbringeren 2 Gulbsfigneeringe med Tilfagn om, at Beløbet for den ene, saafremt Billetskriveren beholdt den, strax skulde blive Forbdsmand tilstillet. Arrestanten erholdt paa denne Maade igjennem Billestens Overbringer 3 Gulbringe, der ere komne tilstiede under Sagen, ansatte til en Værdi af 13 Rdl. og udleverede deres Eier, der har frataltet Erstatning for deres Affavn.

Da Arrestanten, der er henved 24 Aar gammel, ved Viborg Landsoverrets Dom af 8de September 1856 for Tyveri, Bedrageri og Falk efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1, 41 og 62 har været anset med Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, saa vil han for de ham nu overbeviste Bedragerier og og Efterskriven af anden Mand's Haand blive at ansee efter samme Forordnings §§ 41, 60, 13 og 79 med en Straf, der ved Underrettsdommen skjønes passende fastsat til 2 Aars Forbedringshuusarbeide. Som Følge heraf, samt da Arrestanten retteligen er tilpligtet at udrede Erstatning til Uhrmager Høierup med 10 Rdl. og at betale Sagens Omkostninger, derunder indbefattet Salairer til Actor og Defensor ved Underretten med de i Underrettens Dom fastsatte Beløb, vil bemeldte Dom blive at stadfæste“.

Firsdagen den 5te Juni.

Nr. 143.

Justitsraad Bungen

contra

Peter Johan eller **Johan Peter August Svendsen** (Defensor Brock), der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die Marts 1860: „Arrestanten Peter Johan eller Johan Peter August Svendsen bor straffes med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. De Tiltalte Ole Olsen, Lauritz Sversen, Jens Petersen, Carl Hansen og Hans Christensen bor hver især til Kjøbenhavns Politikasse bøde 1 Rdl. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Bang og Meyer, 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, dog at de Tiltalte in solidum med ham deeltage i Udredelsen af bemeldte Omkostninger, hver for sit Vedkommende. De idømte Muleter at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Førfyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udseer efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da Straffen, ifølge de i den Tiltalte overgaaede Aarhus Extrarets Dom af 2den Marts 1857 anvendte Lovbestemmelser, nemlig For-

ordningen af 11te April 1840 §§ 66 in fine og 68, sammenholdte med § 62, vilde kunne gaae ned under det i samme Forordnings § 1 bestemte Minimum af Straffen for forste Gang begaaet Tyveri, vil Tiltalte i Henhold til Forordningens § 79 ikke, for de ham under nærværende Sag overbeviste Tyverier, kunne anses med Straf efter sammes §§ 13 og 14, men, i Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, alene efter § 1 og § 12, 1ste Membrum, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbejde. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Criminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.

Til kjendes for Ret:

Peter Johan eller Johan Peter August Svendsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er det ved den af Arrestanten Peter Johan eller Johan Peter August Svendsen afgivne, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han i Løbet af sidstafvige Efteraar har forøvet endeel Tyverier i forskjellige udenfor Voldene beliggende Bygninger, der vare under Opførelse og ubeboede. Han har saaledes blandt Andet bortstjaaet i en Proprietair Wolfshagen tilhørende Bygning nogle Hængsler, en Laas m. m. af Værdi 1 Rdl. 4 Mk., i en Professor Marstrand tilhørende Bygning nogle Søm, vurderede til 1 Rdl. 4 Mk., i en Architect Hoffmann tilhørende Bygning 2 Laase og 2 Par Hængsler af Værdi 4 Rdl. 4 Mk., i Skipperstiftelsen noget til 4 Mk vurderet Bly og et Jernlob af Værdi 4 Sk., samt i en Oberstlieutenant Bracht tilhørende Bygning 11 Sk. og nogle Klædningsstykker m. m. af Værdi 3 Rdl., hvilke 2 sidstnævnte Tyverier derhos ere forøvede under saadanne Omstændigheder, at de gaae ind under Bestemmelserne i § 12 1ste Membrum af Forordningen af 11te April 1840.

Arrestanten, der er langt over criminel Lavabelt, er tidligere anset ved Aarhus Rådhus Etravets Dom af 2den Marts 1857 efter den nævnte Forordnings §§ 68 og 66, sammenholdt med §§ 60 og 62, samt efter Forordningen af 21de August 1829 § 4 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, og han vil saaledes nu være at dømme i Medfør af den nævnte Forordnings § 79 efter sammes § 13 og § 14 cfr. § 12, 1ste Membrum, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar“.

Nr. 166.

Justitsraad Bunghen
contra

Maren Jensdatter, Lars Pedersens Enke (Defensor Salicath),
der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 24de Decbr. 1859: „Tiltalte Birthe Sorgensdatter, Arbeidsmand Peder Andersens Enke, og Arrestanten Anders Bengtson bor hver især bode 30 Rdl. til Helsingør Kjøbstads Fattiggæst. Tiltalte Maren Jensdatter, Drager Lars Petersens Enke, bor hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Arrestanten og de Tiltalte bor derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Møller, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Knop, 3 Rdl., saaledes at Maren Jensdatter betaler de hende vedkommende Omkostninger og $\frac{1}{3}$ Deel af bemeldte Salairer og de 2de Andre samtlige øvrige Omkostninger in solidum. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Marts 1860: „Bytingsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Meyer og Naasloff, udrede de Tiltalte 1) Birthe Sorgensdatter, Arbeidsmand Peder Andersens Enke, 2) forhenværende Mælkedudsk Anders Bengtson samt 3) Maren Jensdatter, Drager Lars Pedersens Enke, samtlige af Helsingør, i det ved Bytingsdommen bestemte Forhold til hver 8 Rdl. De idømte Muleter at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Maren Jensdatters Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Hvad angaaer Tiltalte Nr. 3, Maren Jensdatter, Drager Lars Pedersens Enke, der sigtes for at have afgivet falsk Forklaring for Retten, da har hun i Forhøret for Underretten af 29de October f. A. efterat være formanet til at forklare, saaledes som hun med Gød vilde bekræfte, udsagt, at hun i Løbet af afvigte Sommer er kom-

men til Tilstaale Birthe Jørgensdatter een eller tvende Gange om Ugen i Almindelighed Kl. 9 à 10 om Formiddagen, paa hvilken Tid sidstnævnte Tilstaale da som oftest var ude, men kom hjem strax efter, at hun derimod aldrig havde været hos sidstnævnte Tilstaale om Morgenen Kl. 7 à 8 og nogenstunde seet hende gaae ud paa den Tid, samt at hun heller ikke nogenstunde havde seet meerbemeldte Tilstaale at gaae ud med Vand i hendes Mælkespand.

I Forhøret af 1ste November f. A. forklarede derimod Tilstaale Maren Jønsdatter, efterat være confronteret med andre under Sagen afhørte Vidner og efterat Formaningstalen ved Tedsaflæggelse for Retten var oplæst for hende, at hun fra den Tid af, da hun begyndte at gaae Tilstaale Birthe Jørgensdatter tilhaande, havde været hos hende de fleste Dage, eller, som hun strax efter modificerede dette, næsten hver Dag. Dsfordret til at gjøre Rede for, af hvilken Grund hun da tidligere havde forklaret, at hun ifkun 1 à 2 Gange om Ugen i afvigte Sommer var kommen til Birthe Jørgensdatter, svarede hun, at hun ikke havde husket, at hun var kommen der saa tit; hun indrømmede imidlertid, at hun, naar hun kom der, fik Kaffe der, og, efterat være foreholdt det Paafaldende i, at hun ikke ogsaa, da hun den 29de October f. A. gav Møde i Retten, skulde have kunnet erindre, at hun i Sommerens Løb i Almindelighed har faaet et af sine daglige Maaltider hos Birthe Jørgensdatter, svarede hun, at hun ikke havde troet, at det kunde gjøre saameget til Sagen, hvad hun sagde i saa Henseende. Endvidere indrømmede hun, at hun, naar hun havde været hos Birthe Jørgensdatter, i Almindelighed efter hendes Forlangende har postet Vand i hendes Mælkespand og sat den ind i Kjøkkenet, hvor Birthe Jørgensdatter da fort efter afhentede den og gif bort med den, i Almindelighed tilligemed et Par andre, i hvilke Maren Jønsdatter ikke havde postet Vand. Derimod nægtede hun nogenstunde at have bemærket, at der var Vand i nogen af Spandene, naar Birthe Jørgensdatter saaledes gif bort med dem, men denne Forklaring modificerede hun i samme Forhør, efterat være foreholdt nogle Vidners Udsagn, derhen, at hun dog engang havde seet Birthe Jørgensdatter at gaae bort med Vand i sin Mælkespand, idet hun derhos bemærkede, at Grunden til, at hun derom ikke havde forklaret sig tidligere, var den, at hun ikke havde husket det.

Med Hensyn til det sidste Punct er Tilstaale i et senere Forhør af 3die November f. A. vedbleven sin Forklaring i Forhøret af 1ste næstforhen. Derimod har hun i Forhøret af 3die November paa Forehold af Inquirenten, at hun i en væsentlig Grad var afvegen fra Sandheden i den af hende den 29de October f. A. afgivne Forklaring, der, som anført, gaaer ud paa, at hun i sidstafvigte Sommer kun een à to Gange om Ugen er kommen til Birthe Jørgensdatter Kl. 9 à 10 om Formiddagen, hvoriimod det nu var oplyst, at hun er kommen der, som det hedder, saagodt som hver Dag og mellem Kl. 7 og 8 om Morgenen og der har drukket sin Kaffe, hertil svarede, at det troede hun ikke, at hun behøvede at sige, skjøndt hun forresten indrømmede, at Inquirenten paa det Tydeligste og, som det hedder, Indstændigste havde examineret hende, om hun ikke kom til Birthe Jørgensdatter saaledes som det nu er oplyst.

Forfaavidt nu Tiltalte Maren Zensbatters Forklaring gaacer ud paa, at hun, da hun nægtebe nogenfinde at have seet Birthe Jørgensdatter at gaae hjemmefra med Vand i hendes Mælkespand, ikke huffede, at hun dog eensgang havde seet Saabant, da skjønes der efter Sagens samtlige Omstændigheder ikke at være Frie til at forkaste denne Forklaring, hvoraf da følger, at denne Tiltalte forfaavidt ikke vil kunne paalægges noget Anjvar; derimod vil Tiltalte ikke kunne undgaae Straf for at have afgivet falsk, skjøndt endnu ikke beebiget, Forklaring for Retten, forfaavidt hun i Forhøret af 29de October f. A. har udsagt deels, at hun ifknu 1 à 2 Gange om Ugen kom til Tiltalte Birthe Jørgensdatter, deels at Kloffen, naar hun kom til hende, var imellem 9 og 10 om Formiddagen, medens det senere er oplyst og af denne Tiltalte ogsaa erkjendt, at hun saagodt som hver Dag kom til Birthe Jørgensdatter, og at Kloffen da var mellem 7 og 8 om Morgenen og kuu af og til mere, og bemærkes det navnlig i denne Henseende med Hensyn til, at Maren Zensdatter, som anført, har søgt at udfylde sig med, at hun ikke havde troet, at det kunde gjøre saameget til Sagen, hvad hun sagde i saa Henseende, og at hun ikke troede, at hun behøvede at sige det, at der hertil ifølge Forordningen af 15de April 1840 § 1 næstsidste Membrum intet Hensyn vil kunne tages. Det maa saaledes billiges, at Tiltalte Maren Zensdatter, der er 65 Aar gammel og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anseet efter den sidstnævnte Forordnings § 5, ligesom og den valgte Straf af simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage efter Omstændighederne findes passende“.

Nr. 185.

Statsraad Salicath

contra

Masmine Christiane Hansen eller Hansdatter, Henrik Hansens
Hustru (Defensfor Liebe),

der tiltales for Hæleri.

Vesterflakkebjerg Herreds Egtvæts Dom af 6te Januar 1860:
„De Tiltalte Frederikke Masmusdatter af Gaardrup og Hunsmand Henrik Hansens Hustru, Masmine Christiane Hansen eller Hansdatter af Flakkebjerg, vor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 3 Gange 5 Dage og den Sidste i 5 Dage. Saa vor de og, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af Arresten, Actionen og Straffens Fuldbyrrelse flydende Omkostninger, og deriblandt til Actor, Procurator Brüel, 4 Rdl., og til Defensfor, Procurator Justesen, 3 Rdl. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Marts 1860:
„I Henseende til de idomte Straffe vor Underrettsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, hvorunder de ved Underrettsdommen

bestemte Salairer, og Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Maag og Hæckscher, 5 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Frederikke Rasmusbatter, dog saaledes at Tiltalte Rasmine Christiane Hansen eller Hansdatter, Huusmand Henrik Hansens Hustru, in solidum med hende udreder Halvdelen af bemeldte Omkostninger og Salairer. At efterkommes under Udjærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Rasmine Christiane Hansens eller Hansdatters Bedkommende anførte Grunde kjendes for Ret: Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da de Tiltalte Frederikke Rasmusbatter og Huusmand Henrik Hansens Hustru Rasmine Christiane Hansen eller Hansdatter, der under nærværende fra Vester Flakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales, Forsnævnte for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods og Sidstnævnte for Hæleri, ved egen af de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse ere overbeviste at have gjort sig skyldige i de dem paasigtede Forbrydelser, idet Tiltalte Frederikke Rasmusbatter har frastjålet Gaardmand Lars Christiansen i Flakkebjerg, medens hun indtil afvigte October Maaned tjente hos ham, forskjellige i Underretsdommen nærmere specificerede til ialt 1 Rdl. 1 Mk. vurderede Gjenstande, og tilvøndt sig et til 8 Sk. vurderet Kommetørklæde, som hun vil have fundet, foruden nogle til 12 Sk. vurderede Fødevarer, der bleve tagne til umiddelbar Fortæring, og Tiltalte Hansens Hustru har modtaget endeel af de af Tiltalte Rasmusbatter, som anført, stjaalne Gjenstande, navnlig et Nøgler Garn, vurderet til 16 Sk., circa et $\frac{1}{4}$ Pund Uls, vurderet til 12 Sk., et Tørklæde, vurderet til 6 Sk., en Ring, vurderet til 2 Sk. og nogle Fødevarer til en Værdi af ialt 1 Mk. 6 Sk., til Opbevaring for hende, skjøndt hun formodede at de vare stjaalne, maa det billiges, at de Tiltalte, der begge ere langt over criminel Ravalder og ikke findes tidligere straffede, ved den indankede Dom ere ansæte, Tiltalte Rasmusbatter efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1, 30 og 58, cfr. § 30, og Tiltalte Hansens Hustru efter samme Forordnings § 22, ligesom Straffen passende findes bestemt for Tiltalte Rasmusbatter til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gauge 5 Dage og for Tiltalte Hansens Hustru til lige Fængsel i 5 Dage“.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 18.

Den 29de Juni.

1860.

Første ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 5te Juni.

Nr. 175.

Statsraad Salicath

contra

Christen Andersen (Defensor Liebe),

der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Roeskilde Kjøbstads Egtværets Dom af 19de Januar 1860: „Tiltalte, Arbeidsmand Christen Andersen af Rørup, bør at straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, saa og afholde de ved denne Sag foranledigede Omkostninger, hvoriblandt Salair af 4 Rdl. til Actor, Procurator Walloe, og af ligesaameget til Defensor, Procurator Sørensen. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de April 1860: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ronge og Cancelliraad Petersen, udreder Tiltalte, Arbeidsmand Christen Andersen af Rørup, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilstaaelse og de isvrigt fremkomne Oplysninger maa det under nærværende fra Koeskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ansees tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte, Arbeidsmand Christen Andersen af Rorup, en Dag i sidstafvorigte November Maaned under Foregivende af at være Huusmand Peder Rasmussen af Summerød og af Gaardmand Jens Nielsen sammesteds at være bemyndiget til at erholde ubleveret 3 Alen rødt- og blaastribet Bomuldstoi og 3 Alen Bomulds-lærred, har henvendt sig til Bomuldsøveer Jensen i Koeskilde og har paa Credit erholdt ubleveret bemeldte Tøier, som han Dagen efter leverede til en Skræbder i Afsingsløse, for at denne deraf skulde sye ham en Nattrøje, som han behøvede. Da Tiltaltes Foregivende om, at han havde ifinde, saasnart han kom til Penge, at betale den Forurettede det crediterede Beløb, tilsammen 1 Rdl. 3 Mk. 12 St., om samme end ikke tør forkastes, dog ikke kan tillægges nogen Indskyldelse til at fritage ham for Straf, saa vil han ikke kunne udgaae at ansees for Bedrageri, og da han tidligere ved bemeldte Kjøbstads Extrarets Dom af 7de December 1857 for denne Forbrydelse har været anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, saa vil han nu, i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 §§ 41, 79 og 13, blive at ansee som for 2den Gang begaaet Tyveri med en Straf, der ved den indankede Dom skjønnes passende at være fastsat til 1 Aars Forbedringshuusarbeide.

Som Følge heraf vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser betræffende Actionens Omkostninger for Underretten, derunder indbefattet de Actor og Defensor sammesteds tillagte Salairer, billiges, blive at stadfæste“.

Fredagen den 5de Juni.

Nr. 4. Exam. juris **C. N. Brandt** (Justitsraad Bungen),
contra

Proprietair **Storm** (Zugen),

angaaende Spørgsmaalet om Citantens Berettigelse til at erholde et ham formeentlig tilkommende Commissjonsalair m. m. udbetalt af Indstævnte.

Venneberg Herredstings Dom af 9de Marts 1857: „Indstævnte, Proprietair Storm til Odden, bør til Citanten, Exam. juris Brandt i Slagelse, at betale 535 Rdl. 40 St. med Renter 5 pCt. p. a. af 456 Rdl. 64 St. fra den 25de September 1855 og af 78 Rdl. 72 St. fra den 8de October f. A. indtil Betaling skeer, hvorimod han forøvrigt bør for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processjens Omkostninger ophævede. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 4de Januar 1858: „Citanten, Proprietair Storm, bor til Indstævnte, Commissionair Brandt, betale 6 Rdl. 64 Sk. med Renter deraf, 5 pCt., fra den 25de September 1855 indtil Betaling skeer, men iøvrigt bor Citanten for Indstævntes Eiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter hæves. Det Domte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Hoiefterets Dom.

Da det af Citanten fremlagte Document af 14de August 1855, saavel ifølge dets Indhold som den Vedtagelse af samme, der ligger i Contrahenternes Underskrift, fremtræder som en dem begge verbindende Afslutning af den deri ommeldte Magestiftecontract, der maatte befoie ham til at fordre det ham af Indstævnte lovede Salair udbetalt, maa Citanten herved ansees at have opfyldt den ham paahvilende Beviiispligt. Naar det da herimod af Indstævnte og hans Medcontrahent er gjort gjældende, at de ikke have betragtet dette Document som en endelig dem verbindende Contract, hvormod Gyldigheden af det deri omhandlede Magestifte skulde beroe paa nærmere Forhandling og Overeenskomst mellem dem, maa Beviiisbyrden for, at Forholdet har været af den opgivne særegne Besskaffenhed, paaligge Indstævnte. Skjøndt han nu ikke tilfulde har godtgjort Nigtigheden af dette hans Opgivende, findes samme dog bestyrket ved flere under Sagen oplyste Omstændigheder. Saaledes er Documentet ikke blevet attesteret af Witterlighedsvidner; det er, uagtet det, betragtet som endelig affluttet Contract, maatte være af særdeles Nigtighed for Contrahenterne, dog ei forblevet i disses Væрге; enkelte ikke uvæsentlige Punkter, hvorum Aftale maa antages at være truffen, findes ikke deri berorte, og begge Contrahenterne have, ifølge Vidneforklaringerne under Tingsvidnet inden Wenneberg Herredsret, strag efter det den 14de August 1855 paa Gaarden Odden afholdte Møde hver for sig til forskjellige Personer omtalt det Paaferede som om derved en bindende Overeenskomst om Magestiftet endnu ei var affluttet. Hertil kommer den Sandsynlighed der er for, at Indstævnte, saaledes som af ham anført, ei har villet binde sig førend han vidste, om den, der til ham havde solgt Odden og som endnu ei havde meddeelt ham Skjode paa Eiendommen, vilde hertil være i Stand under de forandrede Forhold, og førend han selv havde faaet Leilighed til at besee Gaarden paa Kjobenhavns Vesterbro, hvorefter han strag efter Mødet sees at have begivet sig. Som Folge heraf og i Betragtning af Sagens øvrige Omstændigheder finder Hoiefteret, at dens Udfald maa

beroe paa, om Citanten troster sig til edeligen at bekræfte, at det ikke er ham bitterligt, at det, ved Affattelsen af det omtvistede paa Gaarden Odden den 14de August 1855 af Indstævnte og daværende Hjul- og Karethmager Brennecke underskrevne Document eller under Forhandlingerne herom, er mellem dem blevet aftalt eller har været deres Mening, at Gyldigheden af det i Documentet omhandlede Mageeskifte skulde beroe paa nærmere Forhandling og Overenskomst mellem dem. Afslægges denne Eed, vil Indstævnte have at udrede det fordrede Honorar 450 Rdl., de paaستااعde Udgifter i Anledning af Documentets Stempling 78 Rdl. 4 Mk. 8 Sk. saavel som de ham ved Overretsdommen allerede idomte 6 Rdl. 4 Mk., med Renter 5 pCt. aarlig af de 456 Rdl. 4 Mk. fra den 25de September 1855 og af de 78 Rdl. 4 Mk. 8 Sk. fra den 8de October s. A. indtil Betaling skeer; hvis derimod Eden ikke aflægges, vil Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale, imod til ham at betale 6 Rdl. 4 Mk. med Renter, som anført, fra den 25de September 1855.

Processjens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Naar Citanten inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms lovlige Forkyndelse inden sit Bærneting med Eed bekræfter, at det ikke er ham bitterligt, at det, ved Affattelsen af det omtvistede paa Gaarden Odden den 14de August 1855 af Indstævnte og daværende Hjul- og Karethmager Brennecke underskrevne Document eller under Forhandlingerne herom, er mellem dem blevet aftalt, eller har været deres Mening, at Gyldigheden af det i Documentet omhandlede Mageeskifte skulde beroe paa nærmere Forhandling og Overenskomst mellem dem, bør Indstævnte til Citanten betale de paa-stævnte 535 Rdl. 2 Mk. 8 Sk. med Renter 5 pCt. aarligt, af 456 Rdl. 4 Mk. fra den 25de September 1855, og af 78 Rdl. 4 Mk. 8 Sk. fra den 8de October s. A. indtil Betaling skeer. Men troster han sig ikke til saadan Eed at aflægge, bør Indstævnte, imod til ham at betale 6 Rdl. 4 Mk. med Renter, som anført, fra den 25de September 1855, isvrigt for hans Tiltale i denne

Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indbankede Doms Præmisses lydte saaledes: „Under nærværende Sag har Citanten, Proprietair Storm til Ddben, paaantet en inden Venneberg Herreds Ret assagt Dom, hvorved han er tilsligtet til Indstævnte, Examinatus juris Commissionair Brandt i Slagelse, at betale deels i Commissionairsalair deels for ublagte Stempelgebyrer 535 Rdl. 40 Sk. med Renter, men isørigt frifunden for Indstævntes Tiltale, hvilken Dom han har paaftaaet forandret berhen, at han i det Hele skrives for Indstævntes Tiltale, idet han derhos in subsidium har paaftaaet, at Sagens Udfald gjøres afhængigt af Indstævntes Ed. — Indstævnte procederer derimod til Underretsbommens Stadsstælle.

Efterat Citanten under 22de Januar 1855 havde tilstrevet Indstævnte — der har et saakaldet juridisk Commissionærbureau i Slagelse, hvis Formaal blandt Andet er Omjætning af faste Eiendomme — at han nok kunde være tilbøielig til at sælge eller bortbytte sin Eiendom, Hovedgaarden Ddben i Hjørring Amt, hvorhos han samtidig tilstillede Indstævnte en Beskrivelse over Eiendommen til Indrykning i de offentlige Blade, — forpligtede Citanten sig ved en Tilstaaelse eller Declaration af 16de Februar næstefter til, saafremt Indstævntes Contoir skaffede eller anviste ham en Kjøber til Ddben, eller han selv solgte den til en Liebhaber, som enten selv eller igjennem Andre havde saet Anviisning paa eller Oplysning meddeelt fra Contoiret om Eiendommen, strax efter Handelsens Afslutning contant at udbetale Indstævnte i Salgshonorar for hans eller hans Contoirs Meilighed og Medvirkning i den Anledning $\frac{1}{2}$ pCt. af Kjøbesummen. 3 Skrivelse af 17de s. M. opgav derhos Citanten Indstævnte, efter dennes Anmodning, de væsentligste Salgsvilkkaar, navnlig med Hensyn til Kjøbesummen og jammes Forrentning og Udbetaling, og i Løbet af Sommeren fandt dernæst en yderligere Correspondance Sted mellem Citanten og Indstævnte i Anledning af, at der havde meldt sig en Lysthaveende, som imidlertid igjen trak sig tilbage, under hvilken Correspondance Citanten yttrede, at enhver Liebhaber, der ønskede at købe Ddben, skulde være velkommen, især da der ikke kunde handles om Eiendommen. uden at den først toges i Diesyn.

Den 13de August 1855 indsaandt derpaa Indstævnte sig paa Ddben tilfeligemed Hjul- og Karethmager Brennecke af Kjøbenhavn, og den paafølgende Dag, den 14de August, blev der af Indstævnte, i Overværelse af Citanten og Brennecke, opsat en Contract eller Document, der løb paa, at Citanten overdrog Hovedgaarden Ddben med Tilhørende for en Kjøbesum af 90,000 Rdl. til Brennecke, hvilken Sidste derimod ifølge samme Document for en Kjøbesum af 70,000 Rdl. overdrog Citanten sin Gaard Nr. 46 a paa Vesterbro i Kjøbenhavn. Documentet, der blev skrevet paa uslemplet Papiir, — efter hvad Indstævnte har paaftaaet, fordi intet stemplet Papiir var forhaanden — og hvori der findes

nogle Overstregninger og Tilføjninger, deriblandt een mere væsentlig, uden at Bemærkning derom er gjort paa Documentet, blev, efter hvad der er in confesso, underkrevet af Citanten og Brennecke, efter at det, efter hvad Indstævnte har anført, var oplæst, men derimod ikke af Bitterlighedsvidner. Samme Dag, strax efter Documentets Underskrift, afreiste Brennecke og Indstævnte fra Odde, og medtog Indstævnte Documentet, af hvilket han senere tilfillede Citanten og Brennecke Afskrifter. Da Indstævnte herefter forgjæves havde affordret Citanten det ham i Henhold til Declarationen af 16de Februar 1855 formeentlig tilkommende Salair, anlagde han Sag mod Citanten, under hvilken han paastod denne tilpligtet at betale sig:

- a. isølge Citantens Tilstaaelse af 16de Februar 1855 $\frac{1}{2}$ pCt. af Kjøbesummen for Odde med 450 Rdl.,
- b. isølge et mundtligt Tilfagu af Citanten $\frac{1}{2}$ pCt. af de 70.000 Rdl., hvorfor Citanten skulde overtage Gaarden Nr. 46 a paa Vesterbro, med 350 Rb.,
- c. Halvdelen af Stempelgebyret for Documentet af 14de August 1855 med 78 Rdl. 72 Sk., samt
- d. Halvdelen af Stempelgebyret for Citantens Tilstaaelse eller Beviis af 16de Februar 1855 med 6 Rdl. 64 Sk., — ialt 885 Rb. 40 Sk., med Renter 5 pCt. af 806 Rb. 64 Sk. fra Hovedforligsklagens Dato, den 25de September 1855, og af 78 Rb. 72 Sk. fra Continuationsforligsklagens Dato, den 8de October s. A.

Af det saaledes paastaede Beløb blev Indstævnte ved Underrettens Dom — som meldt — tilkjendt de 535 Rb. 40 Sk., medens hans Fordring under Tit. b paa et Salair af 350 Rdl. blev anset for ujhjemet, og om denne er der, da Dommen ei er contrapaaanket, saaledes ikke Spørgsmaal for Overretten.

Citanten, der har erkjendt, at have udstedt Tilstaaelsen eller Beviiset af 16de Februar 1855, har til Støtte for sin Paastand om Frifindelse for at betale det af Indstævnte, i Henhold til den nævnte Tilstaaelse, fordreede Salair af 450 Rb., navnlig paakeraabt sig, at der ved Documentet af 14de August 1855 — som, efter hans Paastand, er et ufuldstændigt Høstværksarbejde, oprettet i det sidste Dieblik før Brenneckes og Indstævntes Afreise uden nogen egentlig Forhandling mellem Parterne — ikke skal være afflutet nogen endelig Handel om Odde, men kun truffet en foreløbig Aftale om Handelen, hvis endelige Afslutning først skulde finde Sted i Kjøbenhavn, efterat Citanten havde besøgt Gaarden Nr. 46 a, der var ham aldeles ubekjendt, samt efterat der havde fundet en nærmere Undersøgelse Sted af de gjensidig opgivne Prioriteter og nogle af disses Uopfigelighed m. v., hvorefter en fuldstændig Kjøbecontract paa stemplet Papiir, hvis Handelen kom istand, skulde oprettes; og da nu Citanten og Brennecke ved deres Sammenkomst i Kjøbenhavn saa Dage efter, nemlig den 21de August, bleve enige om uden nogen Godtgjørelse at hæve den paa Odde efter Citantens Paastand saaledes kun indledede Handel, og en endelig Handel altsaa

formeentlig ikke kan ansees at have været affluttet, har Citanten formeent, at Indstævnte er uberettiget til at fordrø noget Salair.

Ligesom det nu er givet, at det af Citanten tilsigtede Salg af Ddben til Brennecke i Virkeligheden ikke kom istand, saaledes har det efter Sagens Oplysninger steds været uomtvistet mellem disse Contrahenter, at ingen af dem var endelig bunden til at afflutte Handel om Ddben ved det af dem underkrevne Document af 14de August 1855, der efter deres Paastand ifkun er en skriftlig Gjengivelse af en deel af den ved Mødet paa Ddben trufne Dvereenskomst; efter Vidneforklaringerne i Sagen have de derfor og begge, forinden de vare blevne enige om at opgive den tilsigtede Byttehandel, ja efter enkelte Vidneforklaringer endog hver for sig strax efter Mødet paa Ddben, udtrykt sig, som om de ikke anfaae sig endelig bundne ved Aftalen den 14de August, eller nærde Tvivl om, at en endelig Handel kom istand, og den paatænkte Handel blev ogsaa opgivet, uden at nogen af Contrahenterne modsatte sig saadant eller derfor betinge sig nogen Godtgjævelse. Det er nu og saavel efter det paagjældende Documents mangelfulde Form som efter dets i flere Henseender usfuldstændige Indhold i og for sig antageligt nok, at det ikke har skullet være en endelig Contract, men kun har skullet indeholde Grundlaget for de eventuelle Bestemmelser i en saadan, og det er saameget rimeligere, at navnlig Citanten ikke har allerede den 14de August 1855 villet definitivt binde sig til at afflutte Byttehandelen, som han, der tidligere slet ikke kjendte sin Medcontrahent, aldrig havde seet dennes Gaard, som skulde tages i Bytte, eller ved Andre havde ladet den besee, og han, der endnu ikke selv havde Skjøde paa Ddben, derhos havde god Grund til, forinden han endelig bandt sig, at skaffe sig Visshed om, hvorvidt hans Sælger, hvis Bo var under Skiftebehandling, kunde meddele Skjøde paa Ddben og lade 12,000 Rdl. staae i 8 Aar som uopsigelig Prioritet i Ddben — saaledes som Documentet af 14de August 1855 tilfagde Brennecke — og hermed stemmer det, at Citanten strax efter Dvereenskomsten paa Ddben reiste til Kjøbenhavn, som det maa antages, for at undersøge og ordne det Fornødne til Handelsens mulige Ifstandkomst. Det kan endnu mærkes, at Indstævnte, der efter sin egen Fremstilling af Sagen havde fortjent sit Salair, saasnart Documentet af 14de August 1855 var underkrevet, og som var berettiget til „strax efter Handelsens Afflutning at faae sit Salair contant ubbetalt“, dog maa antages ikke at have affordret Citanten dette, førend efterat han med Brennecke havde forladt Ddben, ibet Indstævnte vel har paaستاet strax at have forlangt Salairret, men dette ikke stemmer med hans under Sagen fremlagte Skrivelse til Citanten af 14de August, at denne Skrivelse isøvrigt synes at vidne om, at han da ikke endnu anfaae sit Hverv for endt, og at han, der havde beholdt Documentet af 14de August i sin Besiddelse, hvilket efter hans Anbringende var for at han skulde indsende det til Stempning, dog ikke gjorde dette førend den 26de August, efterat han af Citanten og Brennecke var bleven underrettet om, at Handelen ikke kom istand. Imod hvad der saaledes taler for Rigtigheden af selve Contrahenternes Anbringende om og factiske Anerkjendelse af at Handelen ikke var definitivt af-

sluttet, og at Documentet af 14de August 1855 saaledes ikke indeholdt hele den da trufne Overenskomst, kan det nu ei være afgjørende eller komme i videre Betragtning, at selve Documentet af 14de August ikke angiver sig at være en foreløbig Opsats, men ivertimod snarere fremtræder som en definitiv Contract, især da Documentet var affattet af Indstævnte, der havde dobbelt Interesse i at give det Udseende af, at en endelig Handelen allerede var bragt istand; og da det nu maatte paaligge Indstævnte at føre Beviset for, at Betingelsen for det ham lovede Salair, en Handels Afslutning, var indtraadt med Udsærdigelsen af Documentet af 14de August, uanset hvad der efter det Anførte taler derimod, men et saadant Beviis ikke af ham kan ansees præsteret, saa ville de af ham forebredte 450 Rdl. ikke kunne tilkjendes ham.

Hvad dernæst angaaer de endvidere forebredte Beløb af 78 Rdl. 72 Sk., b. e. Halvdelen af Gebyret for Stemplingen af Documentet af 14de August, bemærkes, at Indstævnte under 26de August 1855 lod dette Document som en Magessiftecontract indsende til Finanzministeriet til Stempling, uagtet Citanten og Brennecke under 21de August allerede havde underrettet ham om, at Handelen var hævet, og anmodet ham om at sende den foreløbige Opsats tilbage. Da nu Indstævnte, der ikke indsendte Documentet som Angiver, maatte være aldeles uberettiget til i sin Egenskab af Commissionair imod Contrahenternes Ordre at disponere over deres Document, ligesom han ei heller, naar han — som ovenfor antaget — ikke, støttende sig til Documentet, kunde med Rette fordrø det omtvistede Commissionairhonorar, havde nogen retlig Interesse i at beholde det i sit Værg, kan han ikke heller ved at indsende Documentet have erhvervet sig nogen Ret til at holde sig til Contrahenterne for den Udgift, han selv har paadraget sig som Følge af Documentets Indsendelse og Stempling, men saadan Indsendelse maa ansees for at være skeet for hans egen Regning og i hans egen formeentlige Interesse uden at det kan komme i Betragtning, at Citanten, hvis Documentet var blevet anholdt af det Offentlige, vanskelig vilde have kunnet undgaae at tilsvare sin Andeel af Stempplingsgebyret. De anførte 78 Rdl. 72 Sk. ville saaledes ei heller kunne tilkjendes Indstævnte.

Hvad derimod angaaer de endvidere forebredte 6 Rdl. 64 Sk. o: Halvdelen af Stempplingsgebyret for Tilstaaelsen af 16de Februar 1855, da var Indstævnte som Medcontrahent og retmæssig Ihændehaver af dette Document i sin gode Ret ved at indsende Documentet, for hvis Udsærdigelse paa ustemplet Papiir han var medansvarlig, til Stempling, og idet den Omstændighed, at Indstævnte ved at indsende det angav, at Handelen om Odden var afsluttet til en Kjøbesum af 90,000 Rdl., ikke kan ansees at have haft nogen Indflydelse paa Gebyrets Størrelse, jfr. Forordningen af 3die December 1828 § 16 Lit. b in fine, maa Indstævnte i Medfør af denne Forordnings § 44 kunne holde sig til Citanten for Halvdelen af Stempplingsgebyret. Citanten vil derfor være at tilpligte at betale Indstævnte de anførte 6 Rdl. 64 Sk., med Rent 5 pCt. deraf fra Forligesklagens Dato den 25de September 1855, men isøvrigt vil han være at frifinde for Indstævntes Tilfælde.

Processens Omkostninger for begge Retter vilke efter Sagens Omstændigheder være at hæve.

Det til Sagen hørende stemplede Papiir har her for Retten været brugt“.

Nr. 31. Bygningsentreprenør **A. S. Petersen** (Sagen)
 contra
 Teglværkseier **Niels Jensen** (Sagen).

Høiestrets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiestret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 28. Fragtmænd **N. S. Rodian** (Advocat Brock, efter Ordre)
 contra

Det kongelige **Postvæsen** (Conferentsraad Bledhingberg), angaaende nogle af Citanten foretagne uberettigede Kjørsler.

Præsto Kjøbstads Politirets Dom af 14de Septbr. 1857: „Tiltalte, Fragtmænd Rodian, bør for det kongelige Postvæsens Tiltale i denne Sag fri at være“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Juli 1858: „Tiltalte, Fragtmænd Rodian af Præsto, bør til Deling efter Forordningen af 27de Januar 1804 § 6 mellem Angiveren og vedkommende Fattiggæst bøde 20 Rdl., samt erstatte vedkommende Vognmandsklaug saameget, som den anordningsmæssige Fragt for en Weilængde af 7 Mil, Tour og Retour, efter nærmere Opgivende fra det paagjældende Befordringscontoir udgjør. Saa betaler Tiltalte og de af Sagen lovlig flydende Omkostninger og i Salarium til Procuratorerne Dankier og Borup for Overretten, 5 Rdl. til hver. Den idømte Mulet og Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyhidelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfoerd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I nærværende Sag, i hvilken er meddeelt Dypreiskning og der efter dertil erhvervet Bevilling bliver at tage under Høiesterets Paafjendelse, nagtet dens Gjenstand ei udgjør summa appellabilis, vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Documenter ikke kunne tillægges Indflydelse paa Sagens Udfald, være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved Præsts Kjøbstads Politirets Dom af 14de September f. A. er Tiltalte, Fragtmand Robian af Præstø, i nærværende mod ham for at have afgivet uberettiget Befordring anlagte Sag frifunden for det kongelige Postvæsens Tiltale under Paaberaabelse af Forordningen af 6te November 1810 § 14, idet nemlig de 5 Steber, til hvilke Tiltalte har indrømmet til forskjellige Tider at have afgivet Befordring, efter hvad der er oplyst, ligge indenfor 2 Miles Afstand fra Præstø.

Men det skjønnes ikke, at den paaberaabte Lovbestemmelse kan komme til Anvendelse in casu, da den alene kan antages at angaae de Kjøbstæder, i hvilke frivillige Vognmandsmaal ikke ere oprettede, og da der nu i Præstø, efter det under Sagen Oplyste, er et frivilligt Vognmandsmaal, vil den afmindelige Bestemmelse i Forordningen af 27de Januar 1804 § 6, hvorefter Ingen paa de Steber, hvor saadanne Vognmandsmaal ere oprettede, maa udleie deres Heste og Bogne til Befordring udenfor Byen, være anvendelig, og vil som Følge deraf Tiltalte ei kunne undgaae at anses efter sidstnævnte Lovsted med en Mulct af 4 Rdl. for hver afgiven uberettiget Befordring, altsaa, da Tiltalte har afgivet 5 saadanne, 20 Rdl., der blive at dele i Overensstemmelse med Bestemmelserne i nyseævnte Lovbud, ligesom Tiltalte ogsaa vil have at tilsvare vedkommende Vognmandsmaal saameget, som den anordningsmæssige Fragt for en Veisængde af 7 Mile, Tour og Retour, efter nærmere Opgivende fra det paagjældende Befordringscontoir udgjør.

Saa vil Citanten endeligen have at udrede de af Sagen lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salarium til Actor og Defensor her for Retten 5 Rdl. til hver. Sagens Behandling i 1ste Instants har, saavel som Sagførelsen her for Retten, været lovlig“.

Mandagen den 11te Juni.Nr. 3. Kjøbmand **Jacob Stilling** (Advocat Brock)

contra

Gaardeier **Nevsbeck** (Sugen),

angaaende Spørgsmaalet om et Citanten paahvilende Erstatningsansvar til Indstævnte.

Manders Byttings Dom af 28de Juli 1856: „Indstævnte, Kjøbmand Jacob Stilling, bør til Citanten, Gaardeier Nevsbeck i Boer, betale 250 Rdl. med Renter deraf 4 pCt. aarligt fra den 28de November 1855 indtil Betaling skeer, og denne Sags Omkostninger med 12 Rdl. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 12te Juli 1858: „Underrettsdommen bør ved Magt at staade, dog saaledes at Processens Omkostninger i første Instants ophæves. Ligeledes ophæves Processens Omkostninger for Overretten. Det Idomte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Naar Citanten har tegnet Assurance ikke blot paa sin egen men ogsaa paa Indstævnets Anpart i den omhandlede senere forliste Skonnert Anne Marie, er dette ikke grundet deri, at Indstævnte og de øvrige Medredere udtrykkeligen have overdraget ham eller han paataget sig en administrerende Meders Functioner mod sædvanlig Provision, hvorimod han blot som Medeier frivilligen og uden Bederlag har med de øvrige Medeieres stiltiende Samtykke udført de Skibet vedkommende Forretninger. Ligesom det derfor maa antages, at Indstævnte og de øvrige Medredere have fundet sig tilfredsstillende ved den Indsigt og Duclighed, som efter Citantens Personlighed hos ham maatte formodes, saaledes findes det ikke, at han ved den af ham i det under Sagen omhandlede Tilfælde brugte Fremgangsmaade har gjort sig skyldig i nogen saadan Mangel paa Omhu og Agtpaagivenhed, der efter Forholdets særegne Bessaffenhed kan paadrage ham Erstatningsansvar. Det maa nemlig antages, at han, paa Grund af den mangelfulde Underretning, der i Skipperens Skrivelse af 27de September 1854 meddeelttes ham om Ladningens Indhold, idet ved denne Leilighed det fremmede, i sig tvetydige og derhos uthdeligt skrevne Udtryk Railway-Fern benyttedes, har — hvad navnlig nogle af Forklaringerne under det fremlagte Tingvidne indvise — fra først af staaet i den Formening, at denne Underretning

ikke gav ham Anledning til at foretage noget videre med Hensyn til Assurancen, saalænge Ladningens Bestaffenhed ikke nærmere oplystes ved et senere Afseilingsbrev, hvilket ei skete, og i denne Foraning maa han antages at være bleven bestyrket ved Samtale om det nævnte Brev med en anden Kjøbmand og een af hans Medredere, hvem han havde foreviist Brevet, og som, efter deres Forklaringer under Tingsvidnet, ligesaa lidt som Citanten gjorde sig nogen Forestilling om, at noget videre var at foretage i Anledning af samme. At han under disse Omstændigheder behandlede Sagen for sine Medrederes Vedkommende ligesom han behandlede den for sit eget Vedkommende, vil ikke kunne medføre noget Erstatningsansvar for ham, ligesaa lidt som det kan lægges ham til Last, at han paa en Tid, da han i ethvert Tilfælde ei havde Visshed for, at Tillægspræmie skulde erlægges, undlod at reservere sig Ret til at indbetale denne, saafremt den efter indhentet nærmere Oplysning om Ladningens Indhold ifølge Assurancesforeningens Love skulde erlægges, i hvilken Henseende bemærkes, at det end ikke kan ansees givet, at en sliq Reservation vilde være bleven erkjendt at kunne begrunde noget senere Krav paa den fulde Assurance.

Indstævntes Paastand om at erholde de 250 Rdl., som ere afkortede ham i hans Andeel af Assurance-summen, erstattede af Citanten kan selgeligen ikke gives Medhold, og den indankede Dom, ved hvilken denne Paastand er tagen til Følge, vil altsaa være at forandre saaledes, at Citanten for Indstævntes Tiltale bliver at frifinde.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bor for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Efterat Directionen for Stikforsikringsforeningen for Nørrejyland havde nægtet at udbetale Assurance-summen for den i bemeldte Forening forsikrede Skonnert „Ane Marie“, der i November Maaned 1854 var forliist ved Indseilingen til Ems, paa Grund af, at det ikke, som i Foreningens Love bestemt, var blevet anmeldt for Directionen, at over den halve Deel af Ladningen bestod af Jernbanestruer, i hvilket Tilfælde Tillægspræmie skulde have været erlagt, blev denne Sag, i Henhold til Foreningens Love, henviist til Afgjørelse ved en Volgiftscommission, ved hvis

efter Lovene inappellable, Kjendelse blev bestemt, at der, da ingen Tillægspræmie, paa Grund af den ommeldte unbladte Anmeldelse, var betalt, skulde afkortes $\frac{1}{5}$ Deel af Skibets fulde Assurancensum, 12,500 Rdl., saa at Assurancen kun udbetaltes med 10,000 Rdl.

Da Indstævnte, Gaardeier Kevsbej af Boer, der var Eier af en Tiende-part af Skibet, for sin Andeel af Assurancensummen saaledes kun erholdt udbetalt 1,000 Rdl. istedetfor 1,250 Rdl., har han under nærværende Sag i 1ste Instants søgt Citanten, Rjøbmand Jacob Stilling i Randers, til Erstatning af de saaledes affortede 250 Rdl., idet Indstævnte har formeent, at det paa saa Citanten, navnlig i hans Egenkab som administrerende eller corresponderende Meder for Skibet, at gjøre den ommeldte Anmeldelse, og at han derfor maa staae til Ansvar for det ved Unbladelsen heraf bevirkede Tab.

Ved Underrettsdommen er Citanten ogsaa tilspigtet at betale Indstævnte de forbrede 250 Rdl. med Renter, foruden Omkostninger, og Citanten har derpaa indauket Sagen her for Retten, hvor han har paa staaet sig frifunden for Indstævntes Diktale, hvorimod Indstævnte proceberer til Underrettsdommens Stabsæstelse.

Forsaa vidt nu Citanten har formeent, at hans Frisindelse allerede maatte følge deraf, at Sagen fuldstændig skulde være afgjort ved den ovennævnte Boldgiftskjendelse — hvilken Indsigelse for Underretten isvrigt nærmest var fremsat til Støtte for en Paa stand om Sagens Afvisning, der imidlertid blev forkastet — kan han ikke heri gives Medhold, idet Boldgiftskjendelsen, hvad dens Indhold ogsaa tydeligen viser, gif ud paa at afgjøre det imellem Foreningen og Mederne opstaaede Stridspørgsmaal om Assurancensummens Udbetaling, hvilken Sag saaledes er aldeles forskjellig fra den her foreliggende, der derhos alene verserer mellem to af Mederne indbyrdes. Hvad da nærværende Sag angaaer, maa det under samme ansees in confesso, saavel at Citanten i hele den Tid, hvori Skibet har været i Fart, har fungeret som administrerende eller corresponderende Meder for Skibet, som ogsaa, at han steds har besørget Assurancen tegnet og Assurancenspræmien betalt, og forsaavidt Citanten har villet gjøre gjældende, at dette kun skulde være skeet efter speciel Anmodning hvergang fra de øvrige Medere, da er der mod Indstævntes Benægtelse ikke tilveiebragt noget Beviis for Rigtigheden af dette Anbringende, der derhos efter Forholdets Natur i og for sig er usandsynligt; hvorved ogsaa kan mærkes, at de fleste af Mederne boede udenfor Randers, hvor Skibsforsikringsforeningens Contoir er og Citanten opholder sig.

Efter hvad der saaledes er oplyst saavel om Citantens Stilling til Skibet i det Hele som specielt med Hensyn til Assurancens Tegning, maa Citanten nu ogsaa ansees som den, der, i alt Fald ved en stikende Overenskomst, havde paataget sig at besørge denne Forretning paa Mederiet's Vegne, og Citanten maatte da ogsaa — som af Indstævnte formeent — være pligtig til, naar et Tilfælde indtraf, hvori der, efter Lovene, skulde erlægges en Tillægspræmie, at gjøre den herom fornødne Anmeldelse, med mindre han havde erhvervet de øvrige Mederes Samtykke til Unbladelse heraf; og at Citanten ogsaa selv har

anseet sig forpligtet hertil, fremgaaer temmelig klart af en under Sagen fremlagt, fra en tidligere Tid hidrørende, Correspondance mellem Citanten og Høveren af det omhandlede Skib.

Citanten har dernæst paaberaabt sig, at Indstævnte i alt Fald selv skulde have erkjendt, at ingen Forsømmelse med Hensyn til den stete Unblabelse havde fundet Sted fra Citantens Side, hvilket han har villet støtte paa, at Indstævnte ikke i sin Tid modsatte sig, at et af Citanten forfattet Indlæg, som gik ud paa at godtgjøre, at ingen Forsømmelse eller Forseelse var begaaet enten af Citanten eller nogen Anden, blev tilfiiilet Voldgiftscommissionen; men hertil er med Føie af Indstævnte erindret, at han, der isøvrigt ligesaa lidt som nogen af de andre Nedere havde underskrevet Indlægget, selvfølgelig ikke kunde have Noget imod, at Indlægget med den deri brugte Argumentation blev forelagt Voldgiftscommissionen, naar Citanten antog, at dette kunde gavne ham, men uden at der heraf kunde udledes nogen for Indstævnte forbindende Erkjendelse af jammes Rigtighed, navnlig ligeoverfor ham.

Citanten har da til Støtte for, at der ikke fra hans Side skal have fundet nogen tilreguelig Forsømmelse Sted med Hensyn til den unbladte Anmeldelse, navnlig anført, at han ikke fra Skipperen havde modtaget den fornødne Underretning om Ladningens Bessaffenhed og Størrelse. I denne Henseende bemærkes, at der under Sagen, blandt Andet, er fremlagt 2 Breve fra Skipperen til Citanten, daterede „Cardiff“ i England, det ene af 27de September 1854, hvori Skipperen meddeler Citanten, at han den foregaaende Dag havde afsluttet en Fragt til Leer i Hannover om 91 Tons af „Railwai-Jern“ og Resten af Ladningen at completere med Kul eller Cinders, og det andet af 17de October s. A., hvori Skipperen underretter Citanten om, at han nu har indtaget Ladningen og vil afsæile den næste Dag. Begge disse Breve har Citanten erkjendt at have modtaget, men han har paastaet, at Ordet „Railwai“ i Brevet af 27de September var saa utydeligt skrevet, at han ikke kunde læse det, hvorimod han ikke har nægtet at have kunnet læse den anden Deel af Ordet, „Jern“. Citanten har imidlertid ikke nærmere opgivet, hvorledes han vil have læst Ordet „Railwai“ eller hvilken Slags Jern han antog det var, hvorimod han i hvert Fald maa ansees at have erkjendt herom at have været i Tvivl; men det hadde da været Citantens Pligt, naar hensees til, at det af Lovene maatte være ham bekjendt, hvad han heller ikke har nægtet, at der idetmindste af en Slags Jern, foruden Jernbanestinner, nemlig af „Kujern“, skulde erlægges Tillægspræmie, enten at skaffe sig tilforlæbelig Visshed om, af hvilken Slags Jern Ladningen bestod — navnlig ogsaa ved herom at tilskrive Skipperen, hvortil der havde været tilstrækkelig Tid forinden Afseilingen — eller i alt Fald at gjøre en foresøbig Anmeldelse til Directionen om, at Skibet var blevet befragtet med Jern, om hvis Bessaffenhed han, efter Skipperens Brev, var i Tvivl; og hertil hadde han været saameget mere opfordret, som det efter Lovene ikke var klart, om ikke Unbladelsen af den befalede Anmeldelse til Tillægspræmiens Erlæggelse kunde have medført den hele Assurancejums Fortabelse. Heller ikke kan det komme i Betragtning til Citantens Undskyldning, om han ogsaa, hvad han endvidere har

paastaet, skulde have været ubidenbe om, at 91 Tons udgjorde over halv Last, idet det ogsaa i denne Henseende havde været hans Pligt, enten at staffe sig Oplysning herom, eller at gjøre en foresøbig Anmeldelse til Directionen.

Efter det Anførte maa Citanten ved Undbladelsen af at gjøre den ommeldte Anmeldelse anses at have gjort sig skyldig i en saadan Forsømmelse, der, efter de almindelige Regler om Skadeserstatning, maa paadrage ham Erstatningsansvar, og hans Paastand om Frisindelse kan derfor ikke tages til Folge, hvorimod Underretsdommen, efter Indstævntes Paastand, vil være at stadfæste, dog saaledes, at Processens Omkostninger i 1ste Instants ophæves. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

Det anordnede stempede Papir er her for Retten rigtigten forbrugt“.

Nr. 149.

Justitsraad Vinngen

contra

1) **Jens Mathias Andersen**, ogsaa kaldet **Jens Mathiasen**, 2) **Ole Christian Mortensen** og 3) **Jens Christian Christensen**
(Defensor Liebenberg),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri eller bedrageligt Forhold og Nr. 2 og 3 for Deelagtighed i benævnte Forbrydelse.

Silkeborg Birk's Extrarets Dom af 25de August 1859: „De Tiltalte Jens Mathias Andersen, ogsaa kaldet Jens Mathiasen, Ole Christian Mortensen og Jens Christian Christensen bor hver især hensættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, samt in solidum udrede alle af denne Tiltale flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Zielian, 5 Rdl. N. M., og til Defensor, Prøveprocurator Friis, 4 Rdl. N. M. At efterkommes under Udseerd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 6te Februar 1860: „Tiltalte Jens Christian Christensen bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne Jens Mathias Andersen, ogsaa kaldet Jens Mathiasen, og Ole Christian Mortensen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Andersen i 3 Gange 5 Dage og Mortensen i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actiens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Morville, tillægges i Salair hver 8 Rdl., bor Underretsdommen ved Magt at stande. Underdommeren, Kammerjunker, Birkedommer Drechjel, bor til Skanderborg Amts Fattigkasse bode 10 Rdl. Den idømte Mulct udredes inden 8 Uger efter

denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven^o.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at Straffetiden for Jens Mathias Andersen ei findes at kunne fastsættes ringere end til 6 Gange 5 Dage, og at det Underdommeren paalagte Straffean svar, uagtet der ved Beskrivelsen af Acten er begaaet den omhandlede Feil, efter Omstændighederne findes at kunne bortfalde.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Jens Mathias Andersen, ogsaa kaldet Jens Mathiasen, bestemmes til 6 Gange 5 Dage, og at den Underdommeren paalagte Mulet bortfalder. I Salarium til Justitsraad Bungen og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
 søiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Domes
 Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
 Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for
 Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ß. om Aaret. —
 Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa
 de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiesteretsstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 19.

Den 6te Juli.

1860.

Første ordinaire Sessjon.

Mandagen den 11te Juni.

Nr. 149.

Justitsraad Buntzen

contra

Zens Mathias Andersen, ogsaa kaldet Zens Mathiasen, Ole Christian Mortensen og Zens Christian Christensen (see forrige Nr.).

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag tiltales Arresteranterne Zens Mathias Andersen, ogsaa kaldet Zens Mathiasen, og Ole Christian Mortensen samt Tiltalte Zens Christian Christensen, Førstnævnte for Tyveri eller bedrægligt Forhold, og de to Andre for Deelagtighed i bemeldte Forhold.

Efterat Kjøbmand Eskildsen i Silkeborg den 12te Mai f. A. havde anmeldt for Politiet, at han antog at være besvøgen for noget af et Parti Kul, som Arresteranten Zens Mathias Andersen havde tilført ham fra Randers med sin Pram eller Raag, blev der ved anstillet Undersøgelse af Politiet fundet henliggende i Arresterantens Pram, der isvrigt var udfloset, to Sække, indeholdende hver circa 7 Skpr. Kul, af Værdi 1 Mk. pr. Skp., med Hensyn til hvilke den nævnte Arresterant efter forskjellige uindvigen og urigtige Forklaringer omfider har afgivet og i flere Forhører fastholdt en Forklaring, der i det Væsentlige gaaer ud paa Følgende:

Arresteranten. flygte Medtiltalte Ole Christian Mortensen blandt Andet c. 3 Tønder Kul, og det var blevet aftalt mellem dem, at Mortensen skulde have sine Kul paa Andersens sidste Reise til Randers, hvor Arresteranten skulde modtage et Parti Kul til ovennævnte Kjøbmand Eskildsen og tre andre Mænd i Silkeborg. Efterat Andersen havde fra et Skib indtaget det bestemte Quantum Kul i sin Pram — hvor hver Labningseiers Kul blev lagt i en Bunke for sig — og begivet sig paa Tilbagereisen ad Gudenaas til Silkeborg, ledsaget af Mortensen samt af sine to Folk, af hvilke Tiltalte Zens Christian Christensen var

den ene, forestillede Mortensen ham, at han gjerne kunde tage de Kul, Mortensen skulde have, af Lasten, da der nok vilde blive rigtigt Maal i Silkeborg alligevel, efterdem Kullene vare overskudsede fra Skib, ved hvilken Slags Losning Maalet pleier at være rigeligere end ellers, hvorhos han tilføiede, at saadant havde han selv før gjort, og herpaa gif Andersen ogsaa ind, idet det, da han var trykket af Gjælden til Mortensen, saldt ham vanskeligt at unddrage sig dennes Paavirkning, skjøndt han indsaae, at han handiede urigtigt ved at tilvende sig Kullene, da han skulde aflevere de indladede Kul ganske saaledes, som han havde modtaget dem, til hver især af Ladningseierne. Medens nu Andersen ved Bjerring Mølle var gaaet i Vand i et Grinde, fyldte Jens Christian Christensen efter Mortensens Anmodning i Forening med denne en i Prammen værende tom Sæk med Kul af den ene af Bunkerne i Prammen, og da Andersen ved sin Tilbagekomst paa Spørgsmaal om, hvad det var for en fyldt Sæk, fik det Svar, at det var de tidligere omtalte Kul, kastede han nu paa den Bunke, hvoraf han erfarede at Sækken var fyldt, noget Kul fra de andre Bunker saaledes, at der efter hans Sjøn kunde være taget lige meget af hver Bunke, og senere paa Reisen, efterat Mortensen imidlertid havde forladt Prammen, lod han sine Fjolf jylde en anden Sæk, som han laante i Ans, med Kul af Lasten. Begge Sække skulde efter Aftalen med Mortensen aflægges undervejs til denne paa Tvillum Ladeplads, men da han kom hertil, frygtede han for at det skulde blive opdaget, hvis han landsatte dem der, og han behøvdte dem derfor ombord og bragte dem saaledes med til Silkeborg. Her traf han atter sammen med Mortensen, og blev der da efter Andersens Forklaring gjort den Aftale imellem dem, at de først vilde lade det komme an paa, om Nogen af Kuleierne gjorde Bemængling i Henseende til Kullene, i hvilket Fald disse skulde udleveres til Eierne, men i modsat Fald skulde Andersen paa sin næste Rejse til Randers aflevere dem paa Tvillum Ladeplads til Mortensens Disposition. Kulladningen var imidlertid den 11te Mai, tildeels ved Mortensens Hjælp, bleven ubløst og afleveret til dens Eier, med Undtagelse af det Quantum, der var kommet i de to Sække, og som forblev liggende i Prammen, indtil det den næste Dags Aften, som berørt, blev forefundet sammesteds af Politiet.

En med Andersens ovenangførte Tilstaaelse i det Hele stemmende Forklaring er afgiven af Tilstalte Jens Christian Christensen, der navnlig har erkjendt, at han har jylde Kul i de to Sække, nemlig ved Bjerring Mølle efter Mortensens Opfordring — men dog, efter hvad han ifølge Samtalerne mellem Mortensen og Andersen med Bestemthed antog, efter Eidsnævntes Ønske og Villie — og senere paa Rejsten efter Andersens Befaling, samt at han af Samtalen mellem dem vidste, at Sækkene skulde aflægges paa Tvillum Ladeplads til Mortensen. Han har iøvrigt for sit Vedkommende udsagt, at han vel vidste, at Kullene vare tilmaalte Lønne for Lønne i Randers, og henlagte i fire Bunker til fire Ladningseiere, men at han dog ikke bestemt vidste eller gjorde sig nogen Tanke om, at der kunde være noget ulovligt i paa den anførte Maade at fylde Kullene i Sæk, idet han troede paa Muligheden af hvad Mortensen flere Gange gjentog under Seiladsen, at der var saa rigeligt Maal, at hver Kuleier dog kunde faae sit

Maal i Silkeborg, og han kjendte ikke Forholdet mellem Bramsøer og Ladningsøier saa nøie, at han vidste eller kunde vide, om det ikke forholdt sig saaledes, som Mortensen sagde, at de Maalet overskydende Kul kunde tilhøre Bramsøerne. Ligesom han derhos ikke deeltog i at lægge Planen, saaledes var der heller ikke lovet ham nogen Andeel i Udbyttet eller Belønning for hans Hjælp.

Arrestanten Ole Christian Mortensen har for sit Vedkommende ikke villet erkjende Rigtigheden af de Medtiltaltets foransjorte Forklaringer med Hensyn til de Samtaler, der paa Reisen fra Randers skulde have fundet Sted mellem ham og Andersen, og der er heller ikke isøvrigt frenkomet noget Beviis for, at det er Mortensen, der har givet Andersen Anvisning paa at tage de omhandlede Kul af Lasten, men han har dog vedgaaet, at det var aftalt, at han paa den paagjældende Reise skulde have sine tilgodehavende Kul, og at han i dette Niemed i Forening med Jens Chr. Christensen fyldte Kul af Lasten i den ene Sæk, uden at Andersen forud havde sagt til ham, at han skulde tage dem paa det Sted af Lasten, hvor det skete, samt at det derefter i Silkeborg, hvorchén han begav sig, da Skullene ikke efter Aftalen med Andersen vare blevne afleverede til ham paa Ladeplassen ved Tvilum, blev bestemt, at de to Sække Kul skulde aflægges til ham paa den næste Reise, ligesom han ogsaa har indrømmet, at han nok kunde vide, at de Kul, han, som meldt, deeltog i at fylde i Sækkén ved Bjerring Mølle, ikke tilhørte eller kunde tilhøre Andersen, uden at han imidlertid vil have gjort sig nogen Tanke om, at der var noget Ulovligt ved at tage dem

Under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har vel Arrestanten Andersen tilbagefaldt sin tidligere Tilstaaelse, forjaaviddt den gaar ud paa, at han vilde tilegne sig eller Mortensen de to Sække med Kul, dog uden at kunne give nogen fyldestgjørende Forklaring om Hensigten med, at Skullene vare fyldte i Sækkene, og ligeledes har Arrestanten Mortensen villet fragaae sin tidligere Indrømmelse af, at det var for at udleveres til ham, at Skullene bleve fyldte i Sækkene, og at det var efter hans Anmodning, at Tiltalte Christensen fyldte den første Sæk, men til disse forandrede Forklaringer vil der efter Sagens sauntlige Omstændigheder og Bestemmelsen i Lovén 1—15—1 intet Hensyn kunne tages, og idet saaledes de foransjorte tidligere Forklaringer maa lægges til Grund ved Bedømmelsen af de Tiltaltets Forhold, og Gjæringen findes at maatte anses som fuldbjyrdet, vil Arrestanten Jens Mathias Andersen, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, og hvis Beskjæftigelse som Præmmand paa Gudenaau ikke kan anses at være af en saadan Beskaffenhed, at hans Forhold kunde blive at henhøre under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 10, være at anses med Straf efter bemeldte Forordnings § 43, cfr. § 1, hvorhos Arrestanten Ole Christian Mortensen, der heller ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil, idet han nødvendigtviis maa have indseet, at han ved det af ham vedgaaede Forhold gjorde sig medskyldig i den af Andersen begaaede Ulovlighed, være at anses efter de citerede §§, cfr. § 21, og skjønnes Straffen efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange

5 Dage for Andersen og i 2 Gange 5 Dage for Mortensen. Derimod skjønnes Tiltalte Jens Christian Christensen, idet han maa ansees at have havt eller troet at have havt sin Husbonds Ordre til at fylde Kullene i Sækkene, og iøvrigt ikke kan antages at have havt nogen bestemt Forestilling om det Ulovlige i Forholdet, ikke at kunne ansees skyldig i et Forhold, der kunde paadrage ham Strafsansvar, og han vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale.

I Henseende til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Dverretten tillægges i Salair hver 8 Rdl., vil Underrettsdommen, ved hvilken disse Omkostninger ere paalagte alle tre Tiltalte in solidum, være at stadsæfte.

Af de efter Dverrettens Kjendelse erhvervede Oplysninger fremgaaer, at den ved Sagens Indankning for Dverretten med Underrettsdomsacten indsendte, med Underdommerens Attest om sammes Rigtighed forsynede Forhørsudskrift har været ufuldstændig, idet der manglede Udskrift af to i Sagen afholdte Forhører, der ved en Forsømmelse vare bleve forbigaaede ved Forhørets Beskrivelse, og i Anledning heraf findes Underdommeren, Kammerjunker, Birke-dommer Drechsel, at maatte ansees med en Mulct, der skjønnes at kunne bestemmes til 10 Rdl., som tilfalder vedkommende Amtsfattigkasse. Iøvrigt har under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagsførelse for begge Retter intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Nr. 176.

Justitsraad Bunken

contra

Hans Tørgen Lars Hansen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Bjerge og Masum Herreders Ectrets Dom af 3die Decbr. 1859: „Tiltalte, Murer Hans Tørgen Lars Hansen af Sønder Næraa, bør henfættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede alle af Sagen og hans Arrest flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Knudsen, 4 Rdl., og til Defensor, Kammerassessor, Prover-procurator Jespersen, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Marts 1860: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Procuratorerne Hedscher og Delbanco, udreder Tiltalte, Murer Hans Tørgen Lars Hansen af Sønder Næraa, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Søiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover. samt Hof. og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Bjerge og Asum Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Murer Hans Jørgen Lars Hansen af Sønder Næraa, ved egen Tilstaaelse og de iøvrigt fremkomne Oplysninger overbevist om at have gjort sig skyldig i Tyveri, idet han under denne Forbrydelses Criterier paa Huusmand Anders Pedersens Bopæl paa Hudevad Mark har tilvendt sig et der beroende, Sidsnævnte tilhørende og til 6 Rdl. vurderet, Sølvsonneuhr, som han skulde i Jorden tæt udenfor Huset, hvor det af Eieren er fundet.

Da Tiltalte, der er langt over criminel Lovaldet og som ved de nævnte Herreders Extrarets Dom af 24de Marts 1858 er dømt for Tyveri, saaledes nu retteligen er anset for denne Forbrydelse 2den Gang begaaet, og den i bemeldte Dom valgte Straf af 1 Aars Forbedringshumsarbejde i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 13 findes passende, saa vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser betræffende Actionens Omkostninger ligeledes villiges, blive i det Hele at stadfæste“.

Nr. 1. Kjøbmand **J. J. Lund** som Fuldmægtig for Enkefru **Johanne Dorothea** eller **Hanne Hansen**, født **Thrane** (Advocat Brock)
contra

Gouvernementet for de danske vestindiske Besiddelser paa Statskassens Vegne (Conferentsraad Blichingberg),
angaaende Spørgsmaalet om Enkefru Hansens Ret efter tvende Bureaubevijer.

Christiansteds Bytings Dom af 26de August 1856: „De af Planter J. M. Foss til Indstævnte J. J. Lund som Fuldmægtig for J. J. Hansen udstedte Bureaubevijer Nr. 2 og Nr. 49 for 1855/56 mod Plantagerne Canebay, Northstar og Prosperity bør, forsaavidt deres samlede Beløber overstiger \$ 2,799 og Renter af \$ 213. 20. fra 3die December f. M. ugyldige at være. Det paastævnte under 29de Marts sidstleden effectuerede Forbud mod benævnte Bureaubevijers Afbenyttelse, bør, forsaavidt disse tilsammen overstiger \$ 2,799 og Renter af \$ 213. 20. ved Magt at stande, men iøvrigt være at ophæve. Indstævnte J. J. Lund som Fuldmægtig for J. J. Hansen bør betale til Gouvernementet for de dansk-vestindiske Besiddelser paa Statskassens Vegne den under

25de til 29de Marts jibilleden foretagne Forbudsforretnings samt denne Sags Omkostninger skadesløst, Sagsforersalair derunder bestemt til § 64. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse under Udferd efter Loven".

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 24de Juni 1857: „De af Planter J. A. Foss til K. S. Lund som Fuldmægtig for K. S. Hansen udstedte Bureaubeviser Nr. 2 og 49 for 1855/56 mod Plantagerne Canebay, Northstar og Prosperity bor, forsaavidt deres samlede Beløb i Forbindelse med Beløbet af det af samme imod samme Plantager for samme Aar udstedte Bureaubeviss Nr. 31 overstiger § 2,469. 80. med Renter af § 213. 20. fra 3die December 1855 ughldige at være, og bor det indaankede under 29de Marts f. A. effectuerede Forbud mod de tvende forstaaeforte Bureaubevissers Afbenyttelse, forsaavidt deres samlede Beløb i Forbindelse med Beviset Nr. 31, som foranført, overstiger § 2,469. 80. med Renter af § 213. 20 fra 3die December 1855, som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, men iøvrigt være ophævet. Hovedappellanten Thomas E. Sabroe, som substitueret Fuldmægtig for Enkefru Johanne Dorothea eller Hanne Hansen, født Thraane, bor til Contraappellanten, Gouvernementet for de dansk-vestindiske Besiddelser paa Statsskassens Begue, betale den foretagne Forbudsforretnings samt Processens Omkostninger for begge Netter skadesløst, derunder Salarium til Advocatus regius, Cancelliraad Skaar, med § 80. Det idømte at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedcitanten skadesløst til Contracitanten, samt i Salarium til den constituerede Kammeradvocat 80 vestindiske Daler. Saa betaler han og til Justitskassen 3 vestindiske Daler.

Den indaankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Nærværende Sag har følgende Oprindelse:

Planter J. A. Foss udstedte i Aaret 1855 som Administrator for Plantagerne Northstar, Canebay og Prosperity, hvilke han og Planter Withorn eiede

i Fællesskab, 3 Bureauregninger i Faveur F. J. Lund som Fuldmægtig for F. J. Hansen i Kjøbenhavn, den første af disse Regninger (Nr. 2) dateret den 4de August, lydende paa forskjellige specificerede Plantageforpligtigheder foruden § 639. 60. i Contanter til Arbejdsløn, ialt § 2,526. 60., den anden (Nr. 31) af 3die November, lydende paa Contanter § 639. 60., og den 3die (Nr. 49) dateret 10de December, lydende paa Contanter § 213. 20. foruden en Deel Plantageforpligtigheder, ialt § 1,428. 20. med stadesløse Renter fra Dato.

Efterat Kjøbmand F. J. Lund, der havde 1ste Prioritets Panteret i de fornævnte Plantager, hvori Gouvernementet paa Statskassens Vegne havde 2den Prioritet, i December f. A. havde gjort Execution i Eiendommene og Gouvernementet havde ladet møde under Forretningen, erfarede det ved Gjennemsyn af Plantagejournalen, at af de paa de ovenangførte Bureauregninger Nr. 2 og 49 specificerede Plantageforpligtigheder kun en Deel var leveret til Plantagerne, der efter de paa Bureauquisitionen opgivne Priser udgjorde § 977. 40., hvorfor Gouvernementet protesterede imod Bureauregningernes Gyldighed for mere end det anførte Beløb med Tillæg af de paa disse tvende Regninger samt Regningen Nr. 31 anførte Contanter, ialt § 2,469. 80., samt Renter forsaavidt flytbige efter Nr. 49, og blev under 29de Marts 1856 efter Gouvernementets Foranstaltning gjort Forbud imod Bureaubevisernes Afbenyttelse for et større Beløb end foranført.

Under den derefter til Forbudets Forsøgning efter foregaaende Forligsprøve ved Christiansheds Byting anlagte Sag er ved den den 26de August f. A. affagte Dom Bureaubeviserne Nr. 2 og Nr. 49 kjendte ugyldige, forsaavidt deres samlede Beløb overstiger § 2,799 og Renter af § 213. 20. fra 3die December 1855, og i samme Forhold Forbudet stadfæstet, hvorhos Indstævnte F. J. Lund som Fuldmægtig for F. J. Hansen er tilfunden at betale Arrestforretningens og Sagens Omkostninger stadesløst, og derunder Sagsførerfalair med § 64.

Denne Dom har, efterat Grosserer F. J. Hansen ved Døden er afgaaet, hans Enke, Johanne Dorothea eller Hanne Hansen, født Thrane, der hensidder i uskiftet Bo efter den Afsøde, ved substituert Fuldmægtig Thomas C. Sabroe ved Stævning af 25de Februar d. A. ladet indanke her for Retten og paastaet Underrettsdommen underkjendt, tilfidesat og forandret saaledes, at det påseende Forbud ophæves og at Appellanten frifindes for Gouvernementets for Underretten gjorte Paastand og Eiltale, og at samme paa Statskassens Vegne tilpligtes at betale Omkostningerne for begge Retter stadesløst, derunder Procuratorfalair. Indstævnte, Gouvernementet paa Statskassens Vegne, der procederer efter Contrastrævning, har paastaet Underrettsdommen forandret, forsaavidt den indbrømmer Hovedappellanten Bureauet for et større Beløb end af Gouvernementet anerkjendt, men forøvrigt stadfæstet, og saavel Hoved- som Contraappellens Omkostninger stadesløst, derunder Sagsførerfalair.

Hovedappellanten, der her for Retten har henholdt sig til sin Procedure for Underretten, har indbrømmet, at de paa Bureauregningen anførte Barer ikke ved disse Bevisers Udstedelse ere blevne leverede i Hænde, men at Beløbene for samme bleve stillede til Disposition for Plantageeierne, og formener, at Grossere-

rer J. J. Hansen, ved saaledes at stille Beløbene til Disposition hos J. J. Pund, som hans Banquier, har leveret fuld og lovgylbig Valuta, og at fra den Tid saadant var steet hans præferable Net efter Bureaubeviserne maatte være utvivlsom. Ligesom han derhos har paastaet, at denne er den sædvanlige Maade, hvorpaa deslige Forretninger her udføres, saaledes har han ogsaa fremhævet, at, naar, som in casu, Bureaubevisernes Udstedere have været tilfredse med Ydelsen af Valuta som foransført, saa maa det være andre Creditorer uvekkommende, paa hvilken Maade der disponeres over Beløbet, enten til Plantagens Brug eller til noget som helst andet Brug, naar blot Forstaaelsen imellem de oprindelige Parter fra Begyndelsen har været, at Beløbet skulde anvendes til Plantagens Forsyning. Han har derhos bemærket, at ligesom Bureaucreditor ikke kunde være ansvarlig for at de ydede Varer virkelig bleve anvendte til Plantagens Fornødenheder, uden at han havde Medadministration af samme, saaledes kunde den Omstændighed, at Varerne bleve leverede paa Plantagen, ikke hindre, at der paa flere Maader, selv uden Debtors Billie, kunde disponeres over dem saaledes, at de ikke kom Plantagens Drift tilgode, uden at dog Creditors Bureauet kunde være afhængig deraf.

Endelig har han formeent, at selv forudsat, at det Foransførte ikke maatte villiges, vilde Gouvernementets Paastand ikke fuldstændig kunne tages til Følge, eftersom de Varer, som, foruden Contanterne, erkjendes at være leverede efter Requisitionen og som ere bereguede til § 977. 40., efter en af Hovedappellanten opgjort Beregning udgjør § 994. 60., og derhos Varer til et Beløb af § 312, som efter Journalen ere leverede til Plantagen, vel ikke ere ansførte paa Requisitionen, men efter Sagens Natur maa træde istedetfor andre Varer, der ere requirerede.

Hvad nu først angaaer det af Hovedappellanten Ansførte, hvorpaa hans Paastand om Frifindelse er bygget, da stjønes dette ikke at kunne bestaae med Placaten af 14de Mai 1823, der, idet Bureauforbringeren indrømmes Fortrinsret fremfor alle paa Plantagen hæftende Fordringer, være sig Skatter, Afgifter eller Pantegjæld, udtrykkelig grunder dette paa Banffeligheden for Plantagen paa anden Maade at erholde de fornødne Varer eller Penge til Plantagens Drift, der altsaa forudsættes at gaae for sig ved Hjælp af de mod Bureaubevisis anskaffede Fornødenheder. Ligesom derhos den i Placaten paaberaabte Nødvendighed, at staffe Underhold til Plantagens Arbeidere, er bygget paa samme Forudsætning, saaledes sees ogsaa den extraordinaire Fortrinsret at være tilstaaet som nødvendig til samtlige Interesserebes Læve, hvilket igjen er betinget af at den ikke erhverves for andet end hvad virkelig anvendes til Plantagens Bedlighedsbælsse, og sølgelig til Opretholdelsen af samtliges Net, der have Krav paa Plantagen. At en Anskuelse som Hovedappellantens, hvorefter det til Bureaukravets Bedlighedsbælsse skulde være sigegyldigt, enten de anskaffede Varer kom Plantagens Drift tilgode eller ei, skulde være almindelig fulgt her paa Stedet i deslige Forretninger, er af Contraappellanten benægtet, og vilde i alt Fald, om det saaledes forholdt sig, ikke kunne svække det Ulovmædholbelige i en saadan Fremgangsmaade, og forsaavidt Hovedappellanten har søgt at vise, at selv om de imod Bureauet anskaffede

Varer virkelig ere leverede paa Plantagen, det dog paa flere Maader kan ssee, at de ikke komme Plantagen tilgode, da kan saadant vel indrømmes, men at Placatens Hensyn saaledes ikke altid opnaaes, er ingen Grund til med Hovedappellanten at antage, at den fuldstændigt kan tilfredsættes.

Sluttelig kan det, forsaavidt Hovedappellanten under Proceduren her for Retten har henledet Opmærksomheden paa Cancelliskrivelsen af 3die April 1832, bemærkes, at denne er langt fra at tale for det af ham Antagne, thi om det end i samme statueres, at et Bureaubeviis kan udstedes, inden Valuta er given, saa betinges dog Bureauretten udtrykkelig af, at Valuta siden virkelig gives, og det antages endog, at Creditor, der havde erhvervet et saadant Bureaubeviis, maatte, naar Betingelsen senere opfyldes, altsaa naar Valuta virkelig leveres, erhverve et nyt Bureaubeviis, for at godtgjøre at saadant var sseet.

Naar Hovedappellanten har angivet Pengeværdien af de Varer, der ere erkjendte at være leverede paa Plantagerne, til § 994. 60., altsaa til § 17. 20. mere end Contraappellanten, da maa det bemærkes, at de af Gouvernementet fulgte Priser ere opgivne i Bureaurequisitionen, hvorpaa Regningerne stotte sig, og da Hovedappellanten ikke har godtgjort, at andre Priser ere betalte, skjønnes Bureauet heller ikke at kunne fordres for mere.

I Henseende til det af Hovedappellanten anførte Beløb § 312 for Varer, der vel ikke findes paa Bureaurequisitionen, men ere leverede paa Plantagen, da maa det vel indrømmes, at Varer, der kunne anvendes paa samme Maade som de paa Bureauregningerne specificerede, maa kunne træde istedetfor samme; men den Omstændighed, at de ere leverede paa Plantagen, er dog ikke alene tilstrækkelig til at give dem Bureauet, hvorimod der maatte foreligge Beviis for, at de virkelig være traadte istedetfor andre mod Bureauet requirerede Varer, saa at Prisen for dem kom til Afdrag i det Beløb, hvorfor Bureauaffikkerhed i Plantagens Høst i det Hele kunde gives.

Det Beløb, hvorfor Bureauet i nærværende Tilfælde indrømmes, vil altsaa, som foranst, være, foruden de paa Regningen Nr. 31, der i det Hele er anerkjendt, anførte Contanter § 639. 60., af Nr. 2, § 977. 40. for Varer og Contanterne § 639. 60. og af Nr. 49 Contanterne § 213. 20. med Renter fra 3die December 1855, ialt § 2,469. 80; og vil derfor Beviserne Nr. 2 og 49 være at kende ugyldige, forsaavidt deres samlede Beløb i Forbindelse med Beløbet af Beviset Nr 31 overstiger § 2,469. 80 med Renter af § 213. 20. fra 3die December 1855, og vil Forbudet, forsaavidt samme Beløb angaaer, være at ophæve men forøvrigt at stadfæste, og vil Underretsdommen i Overeensstemmelse med Foranstte blive at forandre. Processtens Omkostninger vil Hovedappellanten foruden Forbudsforretningens Omkostninger have at erlægge for begge Retter skadesløst, og herunder Salair til Advocatus regius, Cancelliraad Dgaard, ialt med § 80".

Mandagen den 18de Juni.Nr. 12. **Huusmand Hans Pedersen (Sugen)**

contra

Gaardmand **Niels Nielsen**, Parcellist **Peder Hansen Smed**, Huusmændene **Niels Andersen**, **Ole Jørgensen**, **Christoffer Andersen**, Gaardbestyrer **Lars Rasmussen** og Parcellist **Hans Nielsen (Sugen)**.

Høiesterets Dom.

Da Citanten, efterat Høiesterets Udeblivelsesdom af 18de Januar d. N. er affagt, og efterat han har meldt sig med Qvittering for at have betalt de i Dommen ommeldte 80 Lod Solv, nu atter hverken er modt eller har ladet møde, og Indstævnte heller ikke har givet Møde, kjendes for Ret:

Citanten bør have tabt Sagen. Til Justitskassen betaler han 5 Rdl.

Nr. 32. **Forsøende Kjøbmand L. N. Albertsen (Sugen)**

contra

Selveiergaardmand Hans Andersen Foged (Advocat Brock).**Høiesterets Dom.**

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Solv til Vor Frelser's Kirke, forend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Solv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Rdl. og endvidere til samme Kasse 5 Rdl. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 100 Rdl.

Nr. 34. **Großferer G. Sporon** (Zugen)

contra

Probeprocurotor **A. W. Jbsen** som Befuldmægtiget for **Kjøbmand G. Petersen** (Zugen).

Høiesteret's Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 19de Juni.

Nr. 75. **Kjøbmand Th. Thorsteinson** (Justitsraad Bungen, efter Befaling)

contra

Giolfur Cinar'son (Advocat Liebe),

angaaende Spørgsmaalet om et Indstævnte paahvilende Ansvar som tidligere Børge for Citantens Hustru.

Barðastrands Sydsels Egtretets Dom af 23de Septbr. 1851: „Dannebrogsmænd Cinar'son af Svefneyum bør til Citanten, Kjøbmand Th. Thorsteinson af Vatuseyri, betale 360 Rdl. 24⁴/₁₁ Sk. med Renter 4 pCt. aarlig fra 26de September 1839 til 26de September 1843 samt fra 23de September 1850 og indtil Betaling skeer. Saa betaler han og til Citanten Processens Omkostninger med 45 Rdl. Dommen at efterkommes inden 15 Dage efter dens lovlige Fortyndelse under Adfærd efter Loven“.

Den islandfke Landsøverrets Dom af 26de Juli 1852: „Appellanten, Dannebrogsmænd E. Cinar'son, bør for Indstævnte, Kjøbmand Th. Thorsteinsons Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Indstævntes Sagfører, Organist P. Gudjohansen, tillægges 10 Rdl. i Salair, som udredes af det Offentlige“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde, hvorved Høiesteret intet Væsentligt finder at erindre, og med Bemærkning, at

allerede Proceduren ved de foregaaende Instanser maa medføre, at de af Citanten for Høiesteret fremsatte subsidiaire Henstillinger angaaende respective 76 Rdl. 93 Sk., der skulle være udlagte i Benedict Benedictsens Hællto, og 60 Rdl. 24¹/₁₁ Sk., der skulle være indbefattede under det Beløb, hvorfor er udstedt et i Sagen fremlagt Cautionbeviis af 24de December 1842, ikke under nærværende Sag ville kunne komme under Paafjendelse, vil bemeldte Dom være at stadfæste, dog saaledes at det derved bestemte Salarium, for hvis Tilfjendelse der har mauglet Hjemmel, vil bortfalde. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at staade, dog saaledes at det derved tilkjendte Salarium bortfalder. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Den indantebe Doms Præmisser lyde saaledes: „Nærværende Sag, som er anlagt i Underinstansen af Rådmand Th. Thorsteinson af Bamsbyri imod Dannebrogsmænd E. Einarsson af Svefnepum, og af Sidstnævnte indstævnet for denne Ret, i Anledning af at Appellanten, bemeldte Dannebrogsmænd E. Einarsson, som paa Skiftet efter Agent G. Schewing i Aaret 1839 havde overtaget Bærgemaalet for Agentens Datter, Hilbur, som senere er bleven gift med den Indstævnte, har udslaaet sig for at svare til de 360 Rdl. 24¹/₁₁ Sk., som bemeldte Hilbur paa indbemeldte Skifte efter Faderen blev udlagt i Arv af et hos Rodemester Benedictsen i Kjøbenhavn indstaaende Beløb, og som ikke ere indkomne ved Repartitionen i Rodemester Benedictsens Hællto, hvorimod Indstævnte har paastaet hele Beløbet udbetalt af Appellanten, hvilken Paastand Underdommeren har givet Medhold, og assagt Dom i Sagen i Overensstemmelse dermed.

I Henhold til de under Proceduren fremkomne Oplysninger maa det anses avanceret og oplyst, at Appellanten aldrig har faaet de Penge imellem Hænder, som Indstævnte saggiver ham for, thi Pengene indstod paa den Tid Agent Schewings Bo blev skiftet hos Rodemester Benedictsen i Kjøbenhavn, og Sagens Udfald herover saaledes paa, om det med Grund kan antages, at Appellanten ved Forsømmelse af de ham i Egenkab af Værgen paaliggende Pligter er Skyld i, at Pengene ere for største Deel gaaede tabte hos Debitor, Rodemester Benedictsen. Det er i denne Henseende oplyst, at de ommeldte Penge, som ovenfor bemærket, stod, da de bleve udlagte Hilbur i hendes Fædrearv, inde hos Rodemester Benedictsen som et Regningskrav uden nogen Sikkerhed eller Pant; fremdeles er det oplyst, at Appellanten fik af Rodemesteren Obligation for 300 Rdl.

af det Hildur ublagte Belsøb, (istædetfor at der før ikke habdes nogen saadan Forpligtelse med Hensyn til Gjælden), samt at Kjøbmand Br. Benedictsen stillede Caution for Resten, eller for 60 Rdl. 24¹/₁₁ Sk., og endelig er det oplyst, at Appellanten, da han Aaret efter fik fra Kjøbenhavn Efterretning om, at Rodemester Benedictsens pecuniaire Status var paa faldende Fod, traf Foranstaltning til Gjældens Opsigelse og Udbetaling af denne. Med Hensyn til disse saaledes oplyste Omstændigheder skjønner Retten ikke bedre, end at Appellanten som Værge for Hildur Schewing maa antages at være fri for at have gjort sig skyldig i nogen saadan Forsømmelse eller Skjodesløshed, som kan paadrage ham Ansvar. Han synes meget mere at have gjort Alt, som efter Omstændighederne med Ret og Billighed kunde fordres af ham, og, dette antaget, kan ham saaledes retteligen ikke imputeres det pecuniaire Tab, som Indstævnte eller hans Kone her er overgaaet i Auledniug af, at Rodemester Benedictsen ikke har været istand til at betale den Deel af Hildurs Arv, som hende var bleven ublagt hos ham. Det er nemlig vel at bemærke, at Appellanten aldrig fik de omtvistede Penge i Hænde, men modtog dem som ubestaaende Regningekrav, thi i Genhold hertil maa hans Ansvar bedømmes, hvad de oftnævnte Penge angaaer. Det er ogsaa langt fra, at det kan siges med Sandhed, at Appellanten har udslaant de omhandlede Penge til Rodemester Benedictsen og saaledes paataget sig alt Ansvar for Pengene, da det af Proceduren tvertimod fremgaaer, at Appellanten ved den af Benedictsen udstedte Obligation blot havde til Hensigt at sikke den Fordring, som Obligationen angik, og at forpligte Debitor bedre og anderledes, end han hidtil var forpligtet med Hensyn til Gjældens rigtige Betaling, og endskjøndt Appellanten ikke tillige forlangte Pant for Forbringingen, formenes, at dette ikke kan medføre Ansvar for ham, saameget mindre som man ikke vidste bedre paa den Tid, da Obligationen blev udstedt, end at Rodemester Benedictsen var en formuende Mand, endskjøndt det Mødsatte siden kom for Dagen; og det Samme maa antages med Hensyn til den Indstævntes Paastand, at Benedictsens Gjæld til Agent Schewings Vo er, ved at Benedictsen udstedte Obligation for samme, blevet, hvad Hildur Schewing angaaer, forandret derhen, at Appellanten er bleven Creditor, og af denne derved erkendt, at Rodemester Benedictsen havde opfyldt sin Forpligtelse og betalt ham (Appellanten) Gjælden med det udstedte Gjælds-brev, i det Mindste saaledes som Appellanten dengang havde været tilfreds med, da Sagens Acta tilstrækkeligen udvise, at Appellanten, netop i den Hensigt at betrygge Gjælden for sin Myndling, lod Rodemester Benedictsen udstede en Obligation for samme, men at dette derimod ingenlunde stæte af den Grund, at han (Appellanten) derved ansaae Forbringingen at være gaaet over til sig, som heller ikke kan siges, skjøndt han paa Trediemands Vegne indfordrede Gjælden, ligesom ogsaa Obligationen lyder paa Hildurs Navn.

Med Hensyn til det saaledes Ansørte vil Appellanten være at træffe for den Indstævntes Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde haves for begge Retter. Indstævntes Sagfører tillægges 10 Rdl. i Salarium, som udredes af det Offentlige. Forsaavidt Sagen har været beneficeret, attesteres, at Sagens Behandling og Drift for Underretten

har været forjvarlig, og dens Procedure her ved Retten, forsaavidt Sagen er beneficeret, loblig."

Nr. 208.

Advocat Liebe
contra**Peder Jensen** (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Biborg Kjøbstads Extrarets Dom af 3die Marts 1860: „Tiltalte, Huusmand Peder Jensen af Rogenstrup, bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Overretsprosecutor Faber, 4 Rdl., og til Defensor, Overretsprocurator Morville, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 23de April 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Kühnel, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte, Huusmand Peder Jensen af Rogenstrup, for Tyveri.

Da det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er godtgjort, at han for omtrent 3 Aar siden fra Dreiermester Peter Jensens Boutik paa Torvet i Viborg hemmeligt har tilvundet sig 2 denne tilhørende og tilsammen til 4 Rdl. 5 Mk. vurderede Piber, med hvilke han strax bortfjernede sig, men som han dog umiddelbart derefter igjen maatte udslevere til Bestjaalne, maa det billiges, at han, der er født i 1836 og ei tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er anset for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 152.

Justitsraad Bungen

contra

Jørgen Busch (Defensor Liebe),

der tiltales for hans mod Skorstensfeiersvend Buchbach udviste voldelige Adfærd.

Aksens Kjøbstads Extrarets Dom af 14de Januar 1860: „Tiltalte, Skomagersvend Jørgen Busch, bør hensættes i Fængsel paa Baud og Brod i 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Skorstensfeiersvend Buchbach for Cur og Pleie samt ødelagte Klædningsstykker betale 5 Rdl., samt udrede alle af hans Uholdelse, Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Gornsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Schmidt af Middelfart, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Marts 1860: „Tiltalte, Skomagersvend Jørgen Busch, bør hensættes i Fængsel paa Baud og Brod i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proceprocurator Heinrichsen og Procurator Berggreen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiestretet betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Aksens Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Skomagersvend Jørgen Busch tiltales for hans imod Skorstensfeiersvend Buchbach udviste voldelige Adfærd, er det ved Tiltaltes med de isvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilslaaelse godtgjort, at han Søndag Aften den 6te November f. A. imellem Kl. 10 og 11, da han tilfældigviis mødte Buchbach i Kindhestegaden i Aksens, har uden nogen Anledning fra dennes Side givet ham et Slag med knyttet Næve i Ansigtet, saa at han, efter Tiltaltes Forklaring, men hvilket Buchbach dog ikke vil kunne erindre, styrkede til Jorden, og derpaa, da Buchbach havde reist sig og spurgte, hvad han havde gjort, tilbeelte ham endnu nogle Slag, idet

han trængte ham henimod en Hunsmuur, samt at han, da de der vare blevne skilte fra hinanden af en tredie tilkommende Person og Buchbach var kommen nogle Skridt bort, atter paa Grund af, at han selv havde faaet et Saar paa den venstre Kind, der blødt, hvilket Saar han antog at Buchbach havde tilspiet ham for at hævne sig, gif efter Buchbach og slog ham med Haanden bagfra i Hovedet, saa at han styrtebe til Jorden, og, medens han laae der, tildeelte ham flere Spark med sine Støvlehæle i Hovedet og paa andre Dele af Legemet.

Følge Districtslægens Erklæring fandtes Buchbach den næste Morgen at have et $\frac{1}{2}$ Tomme langt temmeligt dybt Saar paa Oversiden af venstre Haands Lillefinger og et Saar af lignende Længde paa Hovedets venstre Side, 2 Tommer over Diet, hvilket dog ikke havde bevirket Brud af Hovedskallen, og antog Lægen, at Saarene maatte være vibragte med et skarpt Instrument, hvorom dog imod Tiltaltes Benægtelse ingen Oplysning har været at erholde.

Buchbach leed i flere Dage derefter af Hovedpine og Svindsel, men gaaer hans Forklæring i Forhøret den 6te December f. A. isvrigt ud paa, at Saarene nu for Størstedelen ere lægte, skjøndt hans Lillefinger endnu er noget stiv og ubøielig, ligesom han ogsaa endnu har Smerter i den venstre Arm og i Hovedet, men at han forøvrigt ikke antager, at Overlasten vil efterlade skadelige Følger for hans fremtidige Helsestilstand.

Foraaavidt Tiltalte har angivet som Grund til, at han saaledes har angrebet Buchbach, at de tidligere samme Aften havde haft nogen Uenighed paa et Bærtshuus, og som Grunden til, at han, efterat de vare blevne skilte ad, igjen har slaaet Buchbach, at han blev vred over og vilde hævne sig for det Saar, han selv havde modtaget, skjønsom dette ikke at kunne fritage Tiltalte for at ansees skyldig i Overfald paa sagesløs Mand, da den af ham omforklarede Uenighed imellem dem, efter hvad der er oplyst, i hvert Fald ikke har været umiddelbart foregaaende, og da det maa antages, at det først var efter første Gang at være slaaet med knyttet Næve i Ansigtet og derpaa trængt op imod Muren af Tiltalte, at Buchbach, medens Tiltalte saaledes vedblev at trænge ind paa ham, med en lille Nøgle har vibragt Tiltalte det omhandlede Saar paa Kinden, saa at Buchbachs Paastand om, at have gjort dette alene til Selvsforsvar, ikke findes at kunne forkastes, ligesom det ogsaa, som bemærket, først var, efterat de derpaa vare skilte ad, at Tiltalte igjen gif efter Buchbach og tilsoiede ham de yderligere Mishandlinger.

Efter det Anførte vil Tiltalte, der er født den 18de Februar 1839 og ikke findes tidligere criminaliter straffet, hvorimod han under 19de Juni f. A. har erlagt en Mulct af 2 Rdl. for natlige Gadeordener, være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3, 6 og 9, og findes Straffen påsende at kunne bestemmes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød.

Overensstemmende hermed vil Underretedommen, ved hvilken Tiltalte efter nævnte Forordnings § 3, 1ste Membrum, cfr. § 6 er anset med fem Dages Fængsel paa Baud og Brød, være at forandre, hvorimod Dommen i Henseende til den Buchbach tilkendte Erstatning og Actionens Omkostninger, derunder de Sagsførerne i første Instants tillagte Salairer, vil være at stadfæste“.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 20.

Den 6te Juli.

1860.

Første ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 20de Juni.

Nr. 187.

Justitsraad Bungen
contra

Peder Nielsen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Tybjerg Herreds Extrarets Dom af 1ste Febr. 1860: „Tiltalte, Tjenestedreng Peder Nielsen af Negerup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og derhos udrede alle med Sagen forbundne Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Arenzen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Larsen, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Marts 1860: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Herforth og Berggreen, udreder Tiltalte, Tjenestedreng Peder Nielsen af Negerup, til hver 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbet det: „Da det ved egen Tilstaaelse og de isvrigt fremkomne Oplysninger under nærværende fra Lybhjerg Herreds Etraret hertil indankede Sag maa ansees tilstrækkeligen godtgjort, at Tilstalte, Tjenestebreng Peder Nielsen af Regerup har frastjaalet sin Medtjener, Avlskarl Peder Hansen, en Søbrigsbaler, der dog atter er kommen tilstede og tilbageleveret Bestjaalne, saa maa det billiges, at han, der er 19 Aar gammel og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, nu er anset for Lyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med en Straf, der passende findes bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Som Følge heraf samt da Dommens Bestemmelser betræffende Actionens Omkostninger, berunder indbefattet Salair til Actor og Defensor for Underretten, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom blive at stadfæste.“

Nr. 195.

Justitsraad Bunzen

contra

Rasmus Hansen (Defensor Salicath),

der tiltales for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, som ere deres Eier paa ulovlig Maade fravendte eller i alt Fald for ulovlig Omgang med Hittegods.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de April 1860: „Arrestanten Rasmus Hansen bør straffes med Forbedringshnuusarbejde i 2 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, berunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Herforth og Larsen, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Act:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbet det: „Under nærværende imod Arrestanten Rasmus Hansen for uhjemlet Besiddelse af Koster, der ere deres Eier paa ulovlig Maade fravendte, eller i alt Fald for ulovlig Omgang med Hittegods anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han, der Mandagen den 9de Januar sidsleden var tilstede i Gøthersgaden ved de da stedsundne Optøier,

uden dog at ville have deeltaget i samme, har, da han saae et til 3 Mk. vurderet Uhrværk — som maa antages at have hørt til et Uhr, der samme Aften under Tumulten var blevet frataget en i Politiets Tjeneste fungerende Person — blive kastet over imod Politikjæberen og hørte yttre, at det var frarøvet en Politieembedsmand, optaget det og derefter solgt det.

For dette Forhold, der maa betragtes som ulovlig Omgang med Gittogods, vil Arrestanten, der er langt over criminel Lavalder og senest dømt ved Høiesterets Dom af 22de April 1858 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, nu i Medfør af samme Forordnings § 79, cfr. § 58 og § 25, være at ansee som for 3die Gang begaaet Hæleri efter § 22 og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringsarbejde i 2 Aar."

Nr. 161.

Statsraad Liebenberg

contra

Hans Pedersen og Jens Pedersen (Defensor Bungen),
der tiltales Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Tyveri og Bedrageri.

Antvorskov Birk's Extrarets Dom af 4de Januar 1860: „De Tiltalte, Indfidderne Hans Pedersen og Jens Pedersen, begge af Slagelse Mark, bør hensættes til Forbedringshuusarbejde hver i 2 Aar. De Tiltalte Maren Kirstine Pedersdatter, Hans Pedersens Hustru og Johanne Cathrine Christiansdatter, Jens Pedersens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød hver i 3 Gange 5 Dage. 3 Erstatning til Proprietair Niegels af Antvorskov Ladegaard betale sauntlige Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 9 Rdl. 4 Mk. 2 St. og de Tiltalte Jens Pedersen og Hustru Johanne Cathrine Christiansdatter, Een for Begge Begge for Een, 1 Rdl. 1 Mk. 11 St. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Nye, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Kangel, 3 Rdl., ville de Tiltalte Hans Pedersen og Jens Pedersen have at udrede, Een for Begge og Begge for Een, dog at Maren Kirstine Pedersdatter og Johanne Cathrine Christiansdatter in solidum med dem deeltage i Udredelsen af Actionsomkostningerne hver for sit Vedkommende og derunder hver med $\frac{1}{3}$ Deel af Sagførernes Salairer. De idømte Erstatninger at betales inden 15 Dage efter denne Doms løblige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadkrettens Dom af 27de Marts 1860: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staude. 3

Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bang og Kammerraad Nøregaard, betale de Tiltalte Hans Pedersen og Jens Pedersen, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsentlige billiges, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Justitsraad Bunghen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Antvortskov Birks Extraret hertil indankede Sag, der i første Instants tillige angik 2 Medtaltte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Indsibberne Hans Pedersen og Jens Pedersen, begge af Slagelse Mark, for Tyveri og Sidstnævnte tillige for Bedrageri.

De Tiltalte, der ere Brødre og i forrige Aars Efteraar havde Arbejde hos Proprietair Kiegels af Antvortskov Ladegaard, Hans Pedersen som Tærsker og Jens Pedersen som Maltgjører, have vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at de, i Tidsrummet fra Michelsdag s. A. til Midten af November Maaned s. A., deels i Forening, deels hver for sig have begaaet forskellige Typerier mod bemeldte Kiegels, navnlig af Korn, Malt og Kartofler.

De have saaledes i Forening frastjaalet Proprietair Kiegels iaft ca. 1 Tønne 5 Skjæpper Byg, 4 Skjæpper Rug, 5 Pispund Malt og 6 Skjæpper Kartofler, der efter den af Besljaalne ansatte Værdi, imod hvilken de Tiltalte Intet have havt at erindre, udgjør i det Hele et Beløb af mellem 13 og 14 Rb.

Samtlige disse Typerier, af hvilke Bygtyperiet er forsvet i 2 Gange, ere begaaede om Natten eller i hvert Fald efter Folks almindelige Sengetid der paa Stedet, og er Bygget stjaalet fra et Kornloft i den Proprietair Kiegels tilhørende saakaldte Brænderigaard, Maltet fra et Loft i samme Gaard, til hvilket Loft Jens Pedersen som Maltgjører havde uhindret Adgang, og Kartoflerne fra en i Baggaarden ved Brænderigaarden frit liggende Bunke, hvorimod Rugtyperiet er forsvet paa en anden Gaard, den saakaldte Ladegaard.

Efter den Maade, hvorpaa de Tiltalte have skaffet sig Adgang til at begaa Typerierne, maae Bygtyperierne og Rugtyperiet anses forsvæbe ved Ind-

brud, idet de ved Bygthyverierne have skaffet sig Afgang til Kornloftet, hvortil der kun var een Indgang ad en under Bygningen anbragt Trappe, til hvilken den ud til Gaarden førende Dør stedsje var aflukket, ved at stige op paa nogle i et under Loftet værende Magazin liggende Brændeviinstønder og derfra ind paa Kornloftet, der paa den ene Side fra Loftsgulvet op til Taget var aabent, idet der her hverken var anbragt Muur- eller Træværk, hvorved iøvrigt bemærkes, at første Gang var det alene Jens Pedersen, som saaledes steg ind, hvorimod Hans Pedersen forblev staaende i Magazinet eller i Gaarden, hvor de vare komne ind gjennem en aabentstaaende Port og derfra gjennem en ligeledes aabentstaaende Dør ind i Magazinet, og Nøgthyveriet er forsvet paa den Maade, at Jens Pedersen ved Hans Pedersens Hjælp krøb gjennem en Aabning, der var mellem Muren og Tagstjægget, omtrent 3 Alen fra Jorden, ind i en Hestegang i en af Gaardens Længer, hvorpaa han lukkede Hans Pedersen ind gjennem en udbendig fra aflukket Dør, der kunde aabnes indvendig fra, hvorefter de Begge gif ind i den i samme Længe værende Tærskelo og tog Rugen.

Fremdeles har Hans Pedersen en Nat alene stjaalet 2 Skjæpper Kartoffer fra den ovennævnte Bunte, fra hvilken ligeledes Jens Pedersen flere Gange alene har stjaalet Kartoffer, circa 1 Tønde, og ere de ved at begaae disse Tyverier saavel som de af dem i Forening forøvede Kartoffeltyverier gaaede ind gjennem en ud til Marken vendende aabentstaaende Port.

Endvidere har Jens Pedersen vedgaaet i 2 forfjællige Gange alene at have stjaalet Byg fra det ovennævnte Kornloft i Brænderigaarden, den ene Gang $\frac{1}{2}$ Tønde og den anden Gang et Par Skjæpper, hvilke Tyverier efter hans Forklaring ere begaaede aldeles paa samme Maade, som de af ham i Forening med Hans Pedersen begaaede Bygthyverier sammesteds, samt en Nat alene at have stjaalet $1\frac{1}{2}$ Skjæppe Rug fra en i Brænderigaarden værende Dampmølle, hvilket Tyveri ligeledes er forsvet ved Indbrud, idet Tilstalte skaffede sig Afgang til Møllen ved at krybe op paa et i Gaarden staaende ca. 3 Alen høit Stillads, paa hvilket en stor Kartoffelkogetønde hviler, og derfra steg ind i Møllen gjennem en aabentstaaende ca. 5 Alen over Jorden værende Lem, der benyttedes til fra Møllen at gaae ud paa Kartoffelkogetønden, men ikke var bestemt til Indgang fra Gaarden.

Endelig har Jens Pedersen endnu vedgaaet, at have stjaalet 2 Proprietair Niegels tilhørende Kornsække, hvilke han benyttede til Kornthyverierne.

Forsaavidt Jens Pedersen tillige er tiltalt for Bedrageri, har han vedgaaet, da han ved October Rlytteid s. A. fraflyttede en Leilighed i et Proprietair Niegels tilhørende Hus at have medtaget og opsat i den Leilighed, han indflyttede i, et Proprietair Niegels tilhørende, til 3 Rdl. vurderet Kaffeovnørør, ligesom ogsaa at have beholdt en ham af Proprietair Niegels til Afbenyttelse paa en Reise laant Sæk, der i Forening med de 2 andre ovennævnte Sække er vurderet til 1 Rdl. 2 Mk.; thi forsaavidt Tilstalte har angivet, at det var hans Hensigt igjen at tilbagelevere Sækken, kan der, efter Alt hvad der foreligger, intet Hensyn tages hertil.

Med Hensyn til Localiteterne bemærkes, at Dampmøllen i Brænderigaarden er beliggende i en Udbygning eller saakaldet Lude, der vel er bygget op til Brænderibygningen, men uden at staae i Forbindelse med denne, samt at der i denne Udbygning ingen beboede Bærelser findes, at den Lønge af Ladegaarden, hvori Tærskeløen findes, er frit for sig selv beliggende, uden at noget Locale i samme er indrettet til Beboelse, samt endelig, at Kornloftet, hvor Bygtybverierne bleve begaaede, er beliggende i en ikke beboet Bygning, der ikke staaer i Forbindelse med den beboede Deel af Brænderigaarden.

Som Følge heraf kunne ingen af de her begaaede Tyverier siges at være forøvede i „beboet Sted“.

Efter det Anførte maa det billiges, at de Tiltalte — af hvilke Hans Pedersen er født den 2den Januar 1829 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, hvorimod Jens Pedersen, der er født den 6te Juni 1831, ved Krigsrets-Dom af 28de September 1854 er anseet med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for falsk Forklaring for Retten, men iøvrigt ikke tidligere findes tiltalt eller straffet — ved den indankede Dom ere anseete efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 12, 1ste Membrum, og Jens Pedersen tillige efter Forordningens § 41, hvorhos Straffen, der er bestemt til 2 Aars Forbedringshuusarbejde for hver af dem, ligeledes efter Omstændighederne findes passende.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil altsaa være at stadfæste, forsaavidt paaanket er.“

Torsdagen den 21de Juni.

Nr. 174.

Statsraad Liebenberg

contra

Christine Caroline Kristensen (Defensor Salicath) og **Jacob Holm Lund** (Defensor Bungen),

der tiltales, Forstnævnte for Barmemord og Brandstiftelse og Sidstnævnte for dertil at have tilskindet hende og for Meddeeltagighed deri.

Bornholms Vester Herreds Extrarets Dom af 7de April 1860: „De Tiltalte, Pigen Christine Caroline Kristensen og Gaardeier Jacob Holm Lund, begge af Nykøbing Sogn, bor hver især at miste deres Hals og deres Hoveder sættes paa Stage. Saa udrede de og, Begge for Een og Een for Begge, i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring 2,060 Rdl. og til Bornholms Landboeres Brandforsikkring for Løssore 612 Rdl. 8 Sk., samt alle af deres Arrest og denne Action lovlig flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Erichsen, 8 Rdl., og til hver af Defensorerne, Procuratorerne Ipsen og Lund, 6 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne

Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesteret's Dom.

Med Bemærkning, deels at Tiltalte Christine Caroline Ariffsen har forklaret, at hun vel tidligere „havde omgaaet med Tanken om“ at ombringe sit Barn, men dog først i Gjærningens Dieblif fattede Beslutning herom, og deels at Straffen bliver at bestemme for hende efter Lovens 6—6—7 og for Tiltalte Jacob Holm Lund efter Forordningen af 4de October 1833 § 26, jfr. § 10, 3die Membrum, hvorved for begge de Tiltaltes Vedkommende den af dem ligeledes forskyldte Straf efter Forordningen af 26de Marts 1841 absorberes, samt iøvrigt i Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg, Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Vegge og Vegge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Følge Amtets Decret af 8de Februar d. A. tiltales Christine Caroline Ariffsen for Barnemord og Brandstiftelse, og Jacob Holm Lund for dertil at have tilskyndet hende og for Medbeelagtighed deri. Det maa ogsaa ved de Tiltaltes egne Tilstaelser i Forbindelse med de forøvrigt oplyste Omstændigheder ansees tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig skyldige i de nævnte Forbrydelser.

Til Mai 1858 overtog Tiltalte Christine Caroline Ariffsen Husholdningen for Jacob Holm Lund, men dette hendes Forhold til ham var ikke noget egentligt Tjenesteforhold, da han havde lovet hende Egtelkab. Sen i Juli Maaned s. A. talte Jacob Lund ofte med Christine om at sætte sig paa hans Gaard, 27de Selveiergaard i Nylarster Sogn, og den 12te August s. A. arviste han hende, hvorledes han kunde udjøre denne Gjærning, navnlig ved at antænde nogle Høvlspaaner, som laae paa Loftet og stak frem gjennem en Abning mellem dette og Bindueskarmen ned til Meelstuen, hvorpaa han reiste til Rønne. Christine udjøre ogsaa Gjærningen samme Dag efter Anviisningen, idet hun nebe fra Meelstuen anbragte en Støb gjennem den ommelte Abning mellem de paa Loftet liggende Høvlspaaner og Lyng, som derved antændtes, hvorved hele Gaarden afbrændte tilligemed endeel Løssregods. I Erstatning for den asfurerede Gaard har Tiltalte Lund erholdt udbetalt 2,060 Rdl. og for asfureret Løssre 612 Rdl. 8 Sk.

Efter Branden havde de Tilstalte oftere legemlig Dmgang med hinanden og da Christine i Mai Maaned det følgende Aar fattede Mistanke om, at hun var frugtformelig og aabenbarede sin Tilstand for Jacob Lund, opfordrede denne hende til at fordrive Fosteret, hvilket hun imidlertid afflog. Senere har Lund, efter Christines Forklaring, oftere og under Erubdel med at ville forlade hende opfordret hende til at rydde Barnet afveien, hvilket Lund dog har benægtet. Fredagen den 26de August s. A. overfaldt Fødselsveerne hende, under hvilke hun af og til lagde sig paa Sengen i den eneste paa Gaarden indrettede Stue og af og til inde i Gaarden, hvor hun af Arbeidsfolkene paa Gaarden saaes at ligge vaandende sig. Om Aftenen, da ingen Folk vare inde i den ommeldte eneste Stue, begav hun sig ind i denne, og da hun mærkede, at hun skulde føde, lagde hun sig paa Sengen med Klæderne paa, hvor da Fødselen meget hurtigt foregik. Strax efter kom Lund ind til hende i Stuen, og da hun fortalte ham, hvad der var foregaaet, opfordrede han hende til at gælde Barnet, hvilket hun ogsaa strax udførte i hans Nærværelse ved med sin høire Haand at tage op under Skjorterne og gribe om Halsen paa Barnet, der henlaae mellem hendes Been i den samme Stillning, som det var kommet frem under Fødselen. Jacob Lund begav sig derpaa, efter forud derom tagen Bestemmelse, paa en Reise til Rønne, idet han opfordrede Christine at ligge stille indtil han kom tilbage. Dette efterkom hun ogsaa, og mærkede Arbeidsfolkene og Tjenestfolkene, som senere til forskjellige Tider kom ind i Stuen for at nyde deres Aftensmad, Intet til hvad der var foregaaet. Kl. 11 om Aftenen kom Lund hjem og tog da Barnets Liig fra Christine og gravede det ned i Kjøkkenet. Fredagen derefter blev det igjen opgravet af Lund og overgivet til Christine, der nedgravede det i en Fure i en pløiet Mark paa en nærliggende Gaards Grund, hvor det Torsdagen derefter blev efter Christines Paaviisning fundet. Liget blev Dagen derpaa obduceret og gaaer Lægernes Conclusum ud paa: „1) Barnet var forsaavidt fuldbaaret, at det var fuldkomment istand til at fortsætte Livet. 2) Det har levet efter Fødselen. 3) Dødsarsagen kunde ikke udfindes ved Obductionen.“ Hermed stemmer ogsaa de under Sagen fremkomne Oplysninger, navnlig har Christine forklaret, at hun saavel før som under og efter Fødselen var ved sin fulde Sinds og Samling, og at der var Liv i Barnet efter Fødselen, da det rørte sig saavel før som medens hun greb det om Halsen, hvorimod hun ikke mærkede, at det aandede eller at det gav nogen Lyd fra sig. Hun har stadigt forfikkret, at hun ikke havde paatænkt førend i Fødselsøjeblikket, da Lund opfordrede hende dertil, at omkomme Barnet. Hverken hun eller Lund have gjort nogen Forberedelse til Børnetoi, og angive de som Grund hertil, at de ikke antog, at hendes Frugtformelighedstilstand var saa langt fremrykket. Christine Caroline Kristensen er født den 2den September 1836 og Jacob Holm Lund den 27de April 1827, og Ingen af dem har tidligere været tiltalt eller straffet.

Efter det saaledes Oplyste skjønnes ikke rettere, end at begge de Tilstalte vilke være at ansee med Straf, Jacob Holm Lund efter Danste Lovs

6—9—1 og Christine Caroline Kristensen efter Danste Lovs 6—6—7 og 8, og ville de være at bømme til hver især at miste deres Hals og deres Hoveder sættes paa Stage, hvorved den Straf, de efter Forordningen af 26de Marts 1841 have incurreret for Brandstiftelse, maa ansees absorberet. Saa ville de og Begge for Een og Een for Begge have at udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring 2060 Rdl. og til Bornholms Landboeres Brandforsikringselskab for Løspøre 612 Rdl. 8 Sk."

Nr. 163.

Justitsraad Bungen

contra

Ulvid Johannes Olsen (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Lyveri.

Færoernes Sorenskriveries Gytrarets Dom af 10de Januar 1860: „Tiltalte Ulvid Johannes Olsen af Gaasedal bor hensat i Fængsel i 4 Uger; saa bor han endvidere betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Amtsrevisor, Dambrogsmænd Davidsen, og Defensor, adjungeret Selskabsmand B. Nielsen, 2 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Underrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Ulvid Johannes Olsen af Gaasedal, der under nærværende ifølge Færos Amts Ordre af 4de October f. N. anlagte Sag er actioneret for Lyveri, er ved egen med de øvrige oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse overbevist om, Lid efter anden i sin Høbebygd at have gjort sig skyldig i følgende Gienbomsindgreb:

1) For nogle Aar siden, Liden har det ikke været muligt at faae nærmere bestemt, stjal han i Smed Johan Peter Petersens Kjeld, hvortil Døren stod aaben, et til 4 Sk. vurderet Stykke af en denne tilhørende Skjærpekrop.

2) Om trent i samme Tidrum tog Tiltalte en til 8 Sk. vurderet Fjæl af Døren til en Kongebonde Johannes Jønsen tilhørende Møllebbygning, efter hans eget Udsagn for at bruge den til Brændsel.

3) I Høsten 1857 tog han fra Henrik Johannsens Mark omtrent $\frac{1}{2}$ Kannebær ($\frac{1}{12}$ Skjæppe) Kartofler, vurderet til 2 Sk. Disse bragte han derpaa til sine Forældres Hjem, hvor han stegte dem i Aften og spiste dem, uden at nogen af hans Familie fik Kundskab derom.

4) I Aaret 1858 tog han en Dag i fornævnte Johan Peter Petersens Smedie et til 4 Sk. vurderet Knivsblad i den Hensigt at føre sig samme til Nytte. Da imidlertid Aftægtsmand Zoen Johannsen ældre, der ubemærket af Tilstaite var tilstede i Smedien, medens dette passerede, derpaa raabte til ham, kastede han atter Bladet fra sig og løb sin Vej.

5) Ved Pintsetid samme Aar tog han af en Vallie, som henstod i Kongsbonde Johannes Joensens Fjøs (Kostald), hvortil Døren stod aaben, nogle Fuglesjæber, vurderede til 1 Mk.; disse bragte han derpaa til sine Forældres Hjem, hvor han, disse uafvidende, blandede dem med Fjeder af nogle Fugle, han selv havde fanget, og derpaa falkød han dem til Huusmand Frederik Poulsen.

6) I Høsten samme Aar opgravede han paa fornævnte Henrik Johannsens Mark nogle Noer, men da han derpaa løb hjem for at hente en Kniv til at skrælle dem med, vare de ved hans Tilbagekomst forsvundne.

7) Endelig stjal han Nytaarsaften samme Aar, efterat Mørket var begyndt, fra Kongsbonde Johannes Joensens Kjeld 8 Stykker af nogle der op-hængte Skjærpekropper, tilhørende deels bemeldte Johannes Joensen deels Obels-bonde Zoen Zachariasen og vurderede i Alt til 7 à 8 Mk. Afgang til denne Kjeld, hvor han nogle Dage i Forveien, da han gik forbi, igjennem den da aabentstaaende Dør havde seet Skjærpekrøppene hænge, skaffede han sig ved at frabrukke 2 af Rimerne i en af Sidedæggene, hvorved der fremkom en saa stor Abning, at han, om end med noget Besvær, kunne slippe igjennem. Efterat have fuldført Tyveriet, paasatte han atter Rimerne løseligt ved Hjælp af Som-mene, som vare blevne siddeende i samme ved Frabrukningen. Kjelden er belig-gende i omtrent 10 Alens Afstand fra Eierens Vaanhuus, lige ud for detses Vinduer, og af almindelig færøist Bygningsmaade med Rimer i Vægge og Gavle, Grønsværtag og forsynet med Laas. Rimerne befandtes dog at være noget skrø-belige. Af det ved denne Leilighed stjaalne Kjød spiste han et Stykke paa Ste-det. Resten skjulte han under Høet i Hans Jacob Johan Carlsens Høgaard, hvor det Dagen efter blev fundet.

Efter Alt hvad der er oplyst, synes hverken Trang eller Opfordring fra Forældrenes Side at have foreledet ham til de begaaede Forbrydelser, skjøndt paa den anden Side de uheldige Forhold i hans Fædrenehjem og i hele Hjembygden neppe have været uden skadelig Indflydelse paa hans Character.

For samtlige disse Forbrydelser, hvoraf dog den under Nr. 6 anførte ifkun kan ansees for attentet Tyveri, medens den sidstnævnte ligefrem er et Indbrudstyveri, vil Tilstaite, der paa Udsørelsens Tid har været i Alderen imellem 10 og 15 Aar og for de fleste Forbrydelsers Vedkommende nær-mere sidste end første Alder, samt da han ikke tidligere har været tiltalt

eller straffet for nogen Lovovertrædelse, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 26, Membrum 3, og skjønnes Straffen i Betragtning af samtlige Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til Fængsel i 4 Uger.

Da samtlige Bestjælnere have frataget alt Erstatningskrav, vil Intet i saa Henseende være at paafjende".

Nr. 171.

Jusfiteraad Bungen
contra

**Christen eller Christian Johansen Burghel eller Burkal og
Peder Johan Burkal (Defensor Brock),**

der tiltales, Forstnævnte for Voldtægt og Sidstnævnte for ved Trudsel at have tiltvunget sig legemlig Omgang med et Fruentimmer samt for politistridig Udfærd.

Gjørding og Malt Herreders Extrarets Dom af 3die Januar 1860: „Arrestanterne Christian Burkal eller Christen eller Christian Johansen Burghel eller Burkal og Peder Johan Burkal bør hensesættes, den Første til Tugthuusarbejde i tolv Aar og den Sidste til Forbedringshuusarbejde i to Aar. Tiltalte Peder Mogensen bør til Gjørding og Malt Herreders Politikasse bode fem Rigsdaler. Saa bør Arrestanterne Enhver for sit Vedkommende udrede de af deres Arrest m. v. og denue Action flydende Omkostninger, saaledes at de Actor og Defensor, Procuratorerne Herslev og Hoftrup, tilkommende Salairer til Beløb respective 8 Rdl. og 5 Rdl., betales af enhver af dem med det Halve, dog at Tiltalte betaler $\frac{1}{8}$ Deel af det Actor tillagte Salair. Den idømte Mulet at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dømmen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 26de Marts 1860: „Arrestanterne Christen eller Christian Johansen Burkal og Peder Johan Burkal bør hensesættes, Forstnævnte til Forbedringshuusarbejde i eet Aar og Sidstnævnte i Fængsel paa og Brød i syv Gange fem Dage. Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Underretten tillægges i Salair, den Første 6 Rdl. og den Sidste 5 Rdl., samt Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Holm, hver 8 Rdl., udredes saaledes, at Arrestanterne tilsvare Actionens Omkostninger hver for sit Vedkommende og Peder Johan Burkal tillige for den i 1ste Instants medtiltalte Peder Mogensen's Vedkommende, og derunder hver

Halvdelen af de nævnte Salairer. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog saaledes, at efter Omstændighederne Straffen for Peder Johan Burkal findes at burde bestemmes til 1 Aars Forbedringshuusarbeide og Straffetiden for Christen eller Christian Johansen Burkal til 2 Aar.

Chi kjendes for Ret:

Peder Johan Burkal bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. Forrigt bør Landsøverretten's Dom ved Magt at staade, dog saaledes, at Straffetiden for Christen eller Christian Johansen Burghel eller Burkal bestemmes til 2 Aar. Justitsraad Bungen og Advocat Brod tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., som udredes af de Tiltalte hver med det Halve.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanderne Christen eller Christian Johansen Burghel eller Burkal og hans Broder Peder Johan Burkal, Førstnævnte for Bolbtægt og Sidstnævnte for ved Trudsel at have tiltvunget sig legemlig Dmgang med et Fruentimmer samt for politistridig Afsærd.

I 1ste Instant's angif Sagen tillige en tredie Tiltalt, for hvis Vedkommende den imidlertid ikke er appelleret til Øverretten.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Arrestanden Christian Johansen Burkal har Gaardmand Eskild Sørensens Enke, Cathrine Marie Thomsen, forklaret, at Arrestanden engang i forrige Efteraar kom ind til hende en Aften silde og bad om at blive hos hende om Natten, og da hun nægtede dette og, for at blive fri for ham, gik ud af Huset, idet hun yttrede at ville gaae hen og tale med hans Moder derom, fulgte han efter hende og kastede hende undervejs pludselig om, og idet han, da hun gav sig til at sfrige, holdt hende med den ene Haand for Munden og med den anden afskile hendes Been, fuldbyrbede han Samleie med hende, naaget hun gjorde at den Mordstand, hun kunde. Om trent 14 Dage derefter indfandt Arrestanden sig ved høilys Dag i hendes Huus, medens hun sad og spandt, og kastede hende, uden at sige et Ord, om paa Gulvet, samt tiltvang sig legemlig Dmgang med hende paa samme Maade, som første Gang, idet han navnlig holdt hende for Munden, da hun sfreg. Endelig kom han Søndagen den 25de September f. A. om Aftenen, da hun var gaaet tilsengs, ind i hendes Stue, efterat have oprevet Døren, som hun havde bundet indvendig med et Stykke Reb, og da hun nu gav sig til at sfrige af alle Kræfter,

sprang han, uden at afføre sig sine Klæder, op i Seugen og holdt hende for Munden, hvorpaa han med Magt fuldførte sin Villie med hende. Efter hendes Forklaring blev hun alle tre Gange snart afkræftet og mat, og gjorde derfor ikke lang Modstand, men forholdt sig rolig under selve Samleiet, da det jo ikke kunde nytte hende, den Svage, at forsøge videre Modstand. Iøvrigt har hun angivet, at en Brokfstabe, hvoraaf hun lider, er forværret som Følge af den Modstand, hun har gjort Arrestanten for at blive fri.

Arrestanten har efter nogen Nægtelse ganske indrømmet Rigtigheden af Enken Sørensens ovennævnte Forklaring om det af ham mod hende udviste Forhold, og derhos erkjendt, at han ved de paagjældende tre Leiligheder er gaaet hen til hende i den Hensigt og med det Forsæt at have legemlig Dmgang med hende, samt i fornødent Fald at tiltvinge sig saadant, hvorefter han ogsaa hver Gang har ved Anvendelse af pbyffist Magt fuldført Samleie med hende, og navnlig maatte han, efter sin Forklaring, især den sidste Gang anvende betydelig Magt, da hun gjorde heftig Modstand, hvorhos han har erkjendt, at hvis hun havde kunnet gjøre større Modstand, vilde han ogsaa have anvendt mere Magt. Arrestanten udsagde først, at det ikke havde været ham bekjendt, om Andre end han i den senere Tid have haft legemlig Dmgang med den paagjældende Enke, og at Grunden til, at han netop henvendte sin Tanke paa hende for at faae sin Kjønndrift tilfredsstillet, var, at han troede lettelig at kunne overvinde hende, hvis hun gjorde Modstand, men senere har han anbragt, at han havde hørt Folk tale om, at hun ikke var uvillig til Samleie, og at dette tildeels var Anledning til, at han søgte til hende. I denne Henseende maa det nu ogsaa mærkes, at den oftnævnte Enke, der er 56 Aar gammel og skildres som en enfoldig Stakkel, efter sin egen Forklaring har, siden hendes Mand for omtrent ti Aar siden døde, og navnlig ogsaa i den seneste Tid før Undersøgelsen i nærværende Sag paabegyndtes, af og til uden Modsigelse indrømmet flere forskjellige Mandspersoner at have Samleie med sig, ligesom hun ogsaa har erkjendt det for muligt, at dette kan have været almindelig bekjendt, saa at det er antageligt, at ogsaa Arrestanten kan have vidst det.

Idet Enken efter det Anførte ikke kan ansees som et uberygtet Fruentimmer, vil Lovens 6—13—16 ikke ligesvem kunne komme til Anvendelse i nærværende Tilfælde, hvorimod Arrestanten, der er født i 1843 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for det af ham vedgaaede Forhold vil være at ansee med en efter Analogien af den citerede Lovbestemmelse lempet arbitrair Straf, der efter Sagens Omstændigheder skjønes at kunne bestemmes til Forbedringshunsarbejde i eet Aar.

Arrestanten Peder Johan Birkfal har for sit Vedkommende vedgaaet, hvad der ogsaa stemmer overeens med den ovennævnte Enkes Forklaring, at han i over eet Aar jævnlig har indfundet sig hos hende og pleiet legemlig Dmgang med hende mod hendes Villie, idet hun vel paa hans Forlangende har fundet sig deri uden at søge at gjøre ham nogen Modstand, men dog hver Gang har undslaaet sig, skammel ham ud og tiggat ham om at lade hende være fri. Ligesom Arrestanten navnlig har indrømmet, at det nof er muligt, at Enken, som hun

har sagt, af Frygt for Mishandling af Arrestanten, der var bekendt for sin Stykke, har undladt at gjøre den Modstand, hun kunde, saaledes har han ogsaa erkjendt, at han nogle Gange for at bevæge Enken til at tilstede ham Samleie har anvendt den Trubjel at han, naar hun ikke vilde, skulde volds tage hendes Datter, hvilken Trubjel, efter Enkens Forklaring, ogsaa var en Bevæggrund for hende til ikke at gjøre ham Modstand. Iøvrigt har han vedblivende paaastaet, at dersom Enken havde gjort saadan Modstand, at det vilde have været nødvendigt for ham at anvende fysisk Magt for at opnaae sit Diemed, vilde han have afstaaet fra sit Forsæt.

Med Hensyn til Sigtelsen for politistridig Adfærd har Arrestanten Peder Johan Birkal vedgaaet, at han en Nat i September Maaned f. N. har, i For- ening med sin Moder samt den i 1ste Instants medtaltte Peder Mogenssen — da de vidste, at der den Nat opholdt sig hos Enken Sørensen en Kone med sine Børn, hvem de fik ifinde at jage ud af Huset — indtrængt sig i Enkens Huus ved at løbe imod eller styde til Dørbøven, for hvilken der indvendig fra var sat et Stykke Træ eller en Spade, hvorved Døren, der iøvrigt skal have været meget strøbelig, blev sprængt, men da de kom ind i Stuen og hørte, at den paaagjældende Kone imidlertid var flygtet ud af Vinduet, forløbe de atter Huset uden at begaae noget videre Ulovligt.

For paa den anførte Maade at have skaffet sig Samleie med Enken Sørensen imod dennes Villie, vil Arrestanten Peder Johan Birkal, der er født i 1838 og ifølge en Underretsdom af 26de November 1858 har været straffet med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage for voldeligt Overfald, være at anfæe med en arbitrair Straf, der, i Forbindelse med den Straf han for sin foranførte, Huusfreben i høi Grad krænkende Adfærd har forstyldt, efter Sagens samtlige Omstændigheder skjønes at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage“.

Fredagen den 22de Juni.

Nr. 190.

Advocat Liebe

contra

**Nasmus Jensen Skaade og Hustru Anne Margrethe Jens-
datter (Defensør Brock),**

der tiltales for at have bortført og afhændet udlagt Gods.

King Herreds Extrarets Dom af 26de Januar 1860: „De Tiltalte Nasmus Jensen Skaade og Anne Margrethe Jensdatter bor hen- sættes i Fængsel paa Bånd og Brød, den Første i 2 Gange 5 og den Sidste i 5 Dage. I Erstatning til Gaardmændene Peder Mikkelsen og Nasmus Jensen af Kattrup og Niels Pederfen af Mannholt bor Tiltalte Nasmus Jensen Skaade betale 21 Rdl. 3 Mk. 9 Sk., saa bor de

Tiltalte og Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator, Kammerraad Jensen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Nørsk, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 2den April 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Krigsraad Deigaard og Procurator Møller, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog saaledes at Straffen for Anne Margrethe Jensdatter efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 4 Dages simpelt Fængsel.

Thi kjendes for Ret:

Anne Margrethe Jensdatter bør straffes med simpelt Fængsel i 4 Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Rasmus Jensen Skaae og Hustru Anne Margrethe Jensdatter for at have bortført og afhændet udlagt Gods.

Ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt oplyste Omstændigheder, er det tilfrækkeligen godtgjort, at, efterat der den 18de Mai s. A. af 3 Creditorer ifølge Forlig var gjort Execution for disses Forbringere med Omkostninger til et samlet Beløb af 30 Rdl. 5 Mk. 13 Sk., deels i et de Tiltalte tilhørende Huns, der ansattes til en Værbi af 450 Rdl., men som senere er blevet solgt til Dækning af Pantegjæld, uden at der er blevet noget tilovers til bemeldte Udlægshaveres Fyldestgjørelse, deels i de Tiltaltes Løsøre, der er vurderet til 69 Rdl. 1 Mk., samt under 4de August s. A. af en anden Creditor var gjort Execution ifølge Dom for hennes Paalydende med Omkostninger til Beløb 36 Rdl. 11½ Sk. i Afgrøden af Byg, Havre og Kartofler paa en af Tiltalte Jensen leiet Jordlob, der ansattes til Værbi 14 Rdl. 3 Mk., have de Tiltalte, deels ved Salg, deels ved Anvendelse til eget Brug disponeret saavel

over en stor Deel af det den 18de Mai udlagte Løssøre, saaledes, at den den 31te October s. A. affølbte Auction kun udbragte 9 Rdl. 36 Sk., som over noget af den udlagte Afgrøde, der dog ved Auctionen den 21de October udbragtes til 18 Rdl. 3 Mk. 8 Sk. Tilstalte Niasmus Jensen har saaledes vedgaaet, at have aftræffet den udlagte Byg og anvendt denne ligesom ogsaa de udlagte Kartofler, eller ialt ca. 2 Skpr. Byg og 2 Skpr. Kartofler af Værdi ca. 10 Mk., til sin og Familiens Underholdning, og isøvrigt har han af de udlagte Løssøregjenstande solgt en Ko i Begyndelsen af October s. A. for 45 Rdl., hvoraf de 40 Rdl. udbetales ham contant, samt anvendt en Kaffeovn og en Slagbænk, tilsammen vurderede til 14½ Rdl., til Dækning af Gjæld, og Tilstalte Anne Margrethe Jensdatter har ligesledes vedgaaet af de udlagte Gjenstande at have overdraget en Dyne, et Stueuhr og flere andre Gjenstande, ialt vurderede til 13 Rdl., til forskjellige Personer som Vederlag for Fødevarer, idet hun isøvrigt har bragt, at de, da de ikke kunde faae Penge at laane og Udlægshaverne ikke vilde modtage Pengene, der bleve dem tilbudte, have været nødte til at afhænde af det udlagte Gods for at leve.

Det er nu vel opløst, at tvende Mænd engang i Juni Maaned s. A. paa Herredscontoiret tilbød at ville betale for Tilstalte Jensen det Beløb, hvorfor der den 18de Mai var gjort Udlæg hos ham, uden at dog denne Betaling kom istand, men denne Omstændighed findes dog saa meget mindre at kunne diskutere de Tilstalte, som Tilbudet ikke blev gjort til selve Udlægshaverne og det ikke er deres Skyld, at Betalingen ikke foregik, hvorhos bemærkes, at Tilstalte Jensen, da han ved Koens Salg fik Midler i Hænde til at betale de 3 paagjældende Udlægshaveres Forbringere, intet deraf anvendte hertil. Sidstnævnte Tilstalte, der med Undtagelse af, at han efter Tilbud har erlagt en Mulet af 5 Rdl. for volbeligt Overfald, ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; det af Tilstalte Anne Margrethe Jensdatter udviste Forhold findes derimod paa Grund af de med samme forbundne formildende Omstændigheder og navnlig i Betragtning af det Dimeb, hvori de af hende foretagne Dispositioner stete, og at det Udlagte maa antages desuagtet at ville have været tilstrækkeligt til Udlægshavernes Fyldestgjørelse, hvis ikke Koen tilsidst var bleven solgt, i hvilken Afhændelse hun imidlertid ikke sees at have havt nogen Andeel, at kunne henføres under bemeldte Forordnings § 50, og Straffen for hende, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Da Underrettsdommen har samme Resultat og dens øvrige Bestemmelser ligesledes billiges, vil den være at stadfæste."

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 21.

Den 13de Juli.

1860.

Første ordinaire Sæssion.

Fredagen den 22de Juni.

Nr. 192.

Statsraad Salicath
contra

Jens Nielsen Garder (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Bjerge og Masum Herreders Extrarets Dom af 27de Decbr. 1859: „Arrestanten Jens Nielsen Garder bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 4 Aar samt udrede alle af denne Sag og hans Arrest flydende Dufkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Proveprocurator, Kammerassessor Besperfen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Cloos, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de April 1860: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Delbanco og Waug, betaler Arrestanten Jens Nielsen Garder 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indanfede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende inden Bjerge og Aasum Herreders Extraret den 27de December sidstleden paafjendte Sag, hvorunder Arrestanten Jens Nielsen Garder tiltales for Tyveri, er det ved hans egen med hvad der ivoirigt er oplyst stemmende Tilstaelfe beviist, at han Natten mellem den 19de og 20de October f. A., efterat have forladt sit Logis i Fraugde Fattighuus, har i den Hensigt at stjæle nogle Oste, som han nogle Dage forinden havde seet ligge paa en Hjal eller Hytde, anbragt paa den udvendige Side af Stuehuuslængen af Gaardmand Lars Christiansens Gaard i Fraugdekjærby, har begivet sig sammesteds hen, og fra det nævnte Sted, hvortil Afgangen fra Veien var aldeles fri, bortstjaalet bemeldte til 2 Rdl. vurdere Oste, der ivoirigt atter ere blevne tilbageleverede til sammes Eier.

For dette af Arrestanten, der er født den 24de Februar 1798 og tidligere blandt Andet er straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Krigsrets Dom af 30te April 1827 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og for 2den Gang begaaet lige Forbrydelse efter Høiestrets Dom af 2den December 1828 med 3 Aars Raaphuusarbeide, saaledes paany forøvede Delictum, vil han nu, som ogsaa statueret er ved den indankede Dom, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 for Tyveri 3die Gang begaaet, og da Straffen ved bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, ogsaa villiges, passende findes fastsat til 4 Aars Forbedringshuusarbeide, vil oftnævnte Dom være at stadfæste, hvorhos bemærkes, at Arrestanten ved nærværende Rets Dom af 17de dennes er, for Overhørighed imod sine Foresatte paa Fattigvæsenets Vegne, anset med 2 Maa- neders Arbeide i Dønsje Tvangsarbeidsanstalt“.

Nr. 191.

Statsraad Salicath

contra

Jens Nielsen Garder (Defensor Liebe),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Overhørighed mod sine paa Fattigvæsenets Vegne Foresatte.

Bjerge og Aasum Herreders Politirets Dom af 9de August 1859: „Almisdølem Jens Nielsen Garder af Fraugde bor at hensesættes til Arbeide i Tvangsarbeidsanstalten i Odense i 4 Maaneder. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de April 1860: „Politiretsdommen bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Maaneder. Tiltalte, Almisdølem Jens Nielsen Garder, bor derhos udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Procuratorerne Del-banco og Bang for Overretten, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde findes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Bjerge og Masum Herreders Politivet hertil indankede Sag er Tiltalte, Almisjelen Jens Nielsen Garber, ved egen Tilslaaelse og hvad der ibrigt er fremkommet tilstrækkelig overbevist, at have gjort sig skyldig i Overhørighed imod sine paa Fattigvæsenets Vegne Forefætte.

For dette Forhold findes Tiltalte, der forhen gjentagne Gange har været anseet ved Fraugde Fattigcommissions og Sogneforstanderskabs Kjendelser med Tvangsarbejde, hver Gang i 4 Uger, ved den indankede under 9de August f. A. affagte Politivets Dom retteligen anseet efter Placaten af 21de December 1825 § 6, men da den valgte Straf af 4 Maaneders Tvangsarbejde findes at maatte bestemmes til lige Arbejde i 2 Maaneder, vil Dommen med denne Modification være at stadfæste“.

Mandagen den 25de Juni.

Nr. 136. Murrmeester **A. S. Dahl** (Justitsraad Buntzen, efter Befaling)
contra

Sadelmagermeester **Corell** (Zugen).

(De tidligere Domme i denne Sag findes i Høiesteretstidenden for 1859 Side 850 ff.).

Høiesterets Dom.

Ligesom Høiesteret med den indankede Dom maa være enig i, at Voldgiftsmændene ikke have afgjort Parternes hele Mellembværende, saaledes maa Dommen ligeledes billiges, naar det, paa de i samme anførte Grunde, derved er antaget, at den af Parterne underskrevne Paategning af 29de Marts 1856 ikke kan afgive Bevis for, at de have vedtaget en saadan almindelig Afgjorelse, hvilket Citanten ei heller paa anden Maade har godtgjort. Som Folge heraf og i Genhold til hvad der ibrigt i Dommen er bemærket med Henhyn til de omtvistede 199 Rdl. 5 Mk. 1 Sk. og 200 Rdl., samt da der ikke findes Høie til efter Ci-

tantens subsidiaire Paastand at tilstede ham at afgjøre Sagen med sin Ed, ligesom der paa den anden Side for Indstævntes Vedkommende, der ikke for Høiesteret har givet Mode, ikke kan blive Spørgsmaal om et fordeelagtigere Resultat, end det ved Dommen antaage, vil denne Dom, hvis Bestemmelse med Hensyn til Sagens Omkostninger bifaldes, i det Hele være at stadfæste, dog at Tidsfristen bliver at bestemme til 4 Uger, regnede fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Tidsfristen bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl.

Nr. 2. Forhenværende Sufferraffinadeur **Lauritz Schmidt** (Selv)
contra

Agent og Grosserer **Josva From** og Landsøver- samt Hof- og Stads-
retsprocurator **Levinsen** (Tugen),

betræffende den af Indstævnte paastaarde Ugyldighed af forskjellige af Kongens Foged heri Staden affagte Kjendelser under nogle af Agent From imod Citanten iværksatte Udsættelsesforretninger m. m.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Novbr. 1857: „De paaankede af Kongens Foged i Kjøbenhavn den 15de og 16de Marts 1852 affagte Kjendelser bør ved Magt at stande, og bør Citanten, forhenværende Sufferraffinadeur L. Schmidt, til Indstævnte, Agent og Grosserer Josva From, betale Processens Omkostninger skadesløst. De ovennævnte af Citanten deels mod Indstævnte og hans Sagfører, Procurator Levinsen, og deels mod Indstævnte alene fremførte Sigtelser for bedragerisk Handlemaade bør døde og magtesløse at være, og bør Citanten for sit derved udviste Forhold, saavel som for den af ham iøvrigt brugte utilbørlige Skrivemaade, bøde 20 Rdl. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse og ligesaa meget til Justitskassen. Detkomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven. Der forelægges Citanten en Frist af 14 Dage fra denne Doms Afgjelse at regne til paa behørigt stemplet Papir at lade afskrive det af ham den 24de Decbr. 1855 fremlagte Indlæg saavel som den af ham den 25de Mai d. A. fremlagte saakaldte Promemoria og de af ham den 3die og 17de Aug. j. A. fremlagte saakaldte Continuationsindlæg“.

Høiesterets Dom.

Da Citanten ikke har erholdt allerhøieste Bevilling til nærværende Sags Obergang til Høiesteretsaaret 1860, vil den af ham i Indlæg af 13de Februar d. A. begjærte Anstand ifølge § 6 i Instructionen for Høiesteret af 7de December 1771 ikke kunne bevilges, og Sagen vil saaledes være at paadømme i den Stand, i hvilken den den 13de Februar sidstleden er optagen til Circulation.

Den af Citanten den 27de December 1858 udtagne Høiesteretsstævning angaaer vel ei alene den i forrige Instants affagte Dom af 16de November 1857, men ogsaa de under Sagen den 23de Juli og 22de October 1855 samt 13de Juli 1857 affagte Kjendelser, men da med Hensyn til disse, hvis Appel ifølge deres Indhold ikke var bunden til Dommens Paaanke, Appellationstiden var udløben for den 27de December 1852, og Citanten ikke har erhvervet Dpreisningsbevilling, vil Stævningen forsaavidt være at afvise.

Idet Høiesteret som Folge heraf maa gaae ud fra, navnlig at Overretten med Høie har ved Kjendelsen af 23de Juli 1855 nægtet Appellen af Fogedforretningerne af 24de og 26de Marts samt 28de Juli 1852 og af 19de April 1853, og ved Kjendelsen af 22de October 1855 forkastet Citantens Paaastand om de den 15de og 16de Marts 1852 affagte Fogederagtingers Annullation, idet de herfor anførte Grunde retteligen ere antagne at henhøre til Sagens Realitet, maa Høiesteret bifalde, at den indankede Dom i Medfør af disse Kjendelser har indskrænket sig til at bedømme, hvorvidt de sidstnævnte Eragtinger af 15de og 16de Marts 1852 i Realiteten kunne gives Medhold.

Da nu Høiesteret i Henshold til de i bemeldte Dom anførte Grunde maa billige, at disse Eragtinger ere stadfæstede, og at det er paalagt Citanten at tilsvare Indstævnte, Agent From, Processens Omkostninger skadeskost, samt da Citanten, hvis for Høiesteret fremsatte principale Paaastand om Erstatning ikke vil kunne komme i Betragtning, eftersom den ikke er fremsat i forrige Instants, og hvis subsidiaire Paaastand om Sagens Hjemviiisning, som uhjemlet i Høiesteretsstævningen, ligeledes maa bortfalde, deels har frafaldet Appel for Indstævnte, Procurator Levinsens Vedkommende, deels ingen Paaastand har nedlagt, forsaavidt Dommens Bestemmelser om Mortification og Mulet angaaer, saa vil denne Dom i det Hele være at stadfæste, idet Høiesteret ligeledes bifalder den i Dommens Præmisses indeholdte Udtalelse om Citantens Forpligtelse til at svare Promillegebyr.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til de paaankede Kjendelser af 23de Juli og 22de October 1855 samt 13de Juli 1857 afvises den udtagne Høiesteretsstævning. Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den inbankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efter Stævning af 27de Januar 1855 paaanker Citanten i nærværende Sag, forhenværende Sufferaffinadeur L. Schmidt, enten til at kjendes nesterrettelige eller til Underkjendelse, Tilfibeftættelse og Forandring forskellige Kjendelser, der af Kongens Foged i Kjøbenhavn vare affagte den 15de, 16de, 24de og 26de Marts 1852, den 28de Juli s. A. og den 19de April 1853 under forskellige efter Foranstaltning af Indstævnte, Agent og Grosferer Josba From, mod ham iværktatte Udsættelses- og andre Forretninger, i hvis Følge Citanten med Familie og Gods var udjat af Eiendommen Nr. 153 i Amaliegaden og berøvet Raadigheden og Administrationen over den nysnævnte og en ham tilhørende afbrændt Eiendom i Toldbodgaden m. m.

Ved Rettens Kjendelse af 23de Juli 1855 blev imidlertid Søgmaalet, forsaavidt de paaankede Kjendelser af 24de og 26de Marts samt 28de Juli 1852 og 19de April 1853 angaaer, afvist, hvorimod det øvrige blev tillagt Fremme, og efterat en yberligere af Indstævnte nedlagt Afviisningspaastand saavel som den af Citanten principaliter paaftaaede Annulation, forsaavidt angaaer de Decreter, med Hensyn til hvilke Søgmaalet ved den ovennævnte Kjendelse af nærværende Ret blev tillagt Fremme, ved Rettens Kjendelse af 22de October 1855 er forkastet, bliver der under denne Sag kun Spørgsmaal om, hvorvidt de af Fogden den 15de og 16de Marts 1852 affagte Decreter efter Citantens subsidiaire Paastand skulle underkjendes eller, som Indstævnte har paaftaaet, stabsættes, idet der, forsaavidt Citanten under Sagens Drift og navnlig imod Procedurens Slutning har nedlagt forskellige Paastande, der ligge ganste udenfor Stævningen, allerede af den Grund ikke imod Indstævntes Indsigelse dertil vil kunne tages noget Hensyn.

Ved Underjøgelsen af Retmæssigheden af de omkvæstionerede af Fogden den 15de og 16de Marts 1852 affagte Kjendelser, hvorved forskellige Indsigelser af Citanten imod en af Indstævnte requireret Executionsforetningss Fremme forkastedes, maa det nu fastholdes, at bemeldte Executionsforetning æftedes og fremtraadte som en Continuation af en af Fogden den 7de Juni 1851 i Genhold til et mellem Parterne under 31te Mai 1850 afflutet Forlig decreteret Execution, der senere er stabsæftet ved nærværende Rets Dom af 8de Marts 1852 og Høiesterets Dom af 26de Mai 1853, og idet der selvfølgelig ikke kan tages noget Hensyn til, hvad Citanten under Sagen har anbragt om de foremeentlige Mangler ved Forliget af 31te Mai 1850 og den derpaa støttede Executionsforetning af 7de Juni 1851, saalibtsom til, hvad han iøvrigt har anført

om sit og Indstævntes Mellemværende, der forsaavidt er nærværende Sag ubekommen, vil der alene blive Spørgsmaal om Lovligheden af den yderligere Udførelse af hiin Execution af 7de Juni 1851, eller om dennes yderligere Udførelse ikke isølge Citantens Protester burde været nægtet Fremme. Ligesom det imidlertid af Fogden med Høie er statueret, at Indstævnte som Udlægshaver, der derhos tillige havde Pant i det ublagte Gods, maatte kunne fordrø Citanten udsat af Besiddelsen af dette, cfr. Lovens 5—7—8, 5—6—2, Forordningen af 13de Januar 1792 m. fl. Lovbestemmelser, uden at det i denne Henseende kunde medføre noget andet Resultat, om det end ikke maatte forholde sig, som af Requirenten som Motiv til den forlangte Depositsjon af Citanten ansørt, nemlig at denne skulde have gjort sig skyldig i Mislighed med Hensyn til de ublagte Gjenstande, — saaledes ere ogsaa de isvrigt af Citanten mod den requirerede Continuations-Executionsforretnings Fremme fremsatte Indsigelser med Rette bleve forkastede af Fogden. Det maa i denne Henseende, forsaavidt Citantens Indsigelser grundedes paa, at Overretsbommen af 8de Marts 1852 ikke var bleven ham forkyndt zc., at bemeldte Dom agtedes appelleret og fremdeles at den var appelleret, bemærkes, at den omhandlede Execution ikke støttedes paa den nævnte Overrets Dom af 8de Marts 1852, men, som meldt, derpaa, at den var en Fortsættelse af den alt under 7de Juni 1851 decreterede, hvis Udførelse heller ikke kunde hindres ved den yderligere Paaanke af samme eller af den samme stadfæstede Overretsdom til Høiesteret; og iligemaade kunde efter Grundsatningen i Forordningen af 17de Mai 1690 selve Forretningens videre Fremme ikke standses ved Citantens Erklæring om at ville appellere de under samme afsagte Kjendelser, hvorhos sluttelig med Hensyn til den af Fogden den 16de Marts decreterede Nægtelse af en af Citanten forlangt Udsættelse tilføies, at ogsaa denne Nægtelse efter Omstændighederne maa anses at have været vel grundet. Citantens Paaastand om Underkjendelse af de paaankede Fogedkjendelser af 15de og 16de Marts 1852 vil saaledes ikke kunne tages tilfølg, hvorimod hine Kjendelser ville blive at stadfæste, ligesom Citanten fremdeles efter Indstævntes Paaastand vil have at betale til denne Processens Omkostninger, der i Medfør af Forliget af 31te Mai 1850 ville være at tilsvare ham stabsløst.

Efter Justitssecretarens Begjæring bliver det derhos at bestemme, at Citanten i Medfør af Sportel-Reglement af 22de Marts 1814 §§ 34 jvfr. 27 og 23 vil være pligtig at erlægge Promillegebyr af 30,967 Rd. 81 ß. som det Beslød, Executionsforretningen af 15—16 Marts og derefter nærværende Sag, hvorunder forskellige Kjendelser, hvorved bemeldte Executionsforretning er tillagt Fremme, paaankes til Forandring og Ophævelse, angaaer, uden at det i denne Henseende kan komme i Betragtning, at der tidligere har været reist Sag tildeels i samme Anledning, idet hiin ældre Sag blev hævet, saa at nærværende maa anses som en særegen ny Sag. Forsaavidt Indstævntes Sagsfører, Procurator Levinsen, har paaastaaet de af Citanten ved Yttringer i hans Indlæg af 7de Juli 1856 om at de (Procurator Levinsen og Indstævnte) ved Salget af hans, Citantens, Eiendom i Tolddodgaden have begaaet Uretferdigheder og bedrageriske Handlinger, og at han (Indstævnte) paa en bedragerisk Maade har bragt Citanten til Fortvivlelse og Betteflaven, deels mod Procurator Levinsen og Indstævnte

og deels mod Indstævnte alene fremjorte Sigtelser for bebrageriff Handlemaade mortificerede og Titanten derfor og for hans hele utilbørlige Skrivemaade anset med en klæffelig Mulet, vil denne Paastand være at tage tilfølge, saaledes at Muleten i Medfør af Bestemmelserne i Lovens 1—12 og Forordningen af 23de December 1735 bestemmes til 20 Rdl. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkæse og ligesaa meget til Justitskassen.

Der bliver at forelægge Titanten en passende Frist til paa stemplet Papir at lade affrive det af ham den 24de December 1855 fremlagte Indlæg saavelsom den af ham den 25de Mai d. A. fremlagte saakaldte Promemoria og de af ham den 3die og den 17de August s. A. fremlagte saakaldte Continuationsindlæg.

Jøvrigt har det til Sagen hørende stemplede Papir rigtig været forbrugt“.

Nr. 65. **Udskrivningsvæsenet** (Statsraad Liebenberg, efter Befaling)
contra

Bogbinderhvend **Hans Christian Lerche** (Advocat Brock, efter Befaling)
angaaende Indstævntes Værnepligt.

Kjøbenhavns Landssejions Eragting af 2den Novbr. 1859: „Hans Christian Lerche, født i Kjøbenhavn i Aaret 1834, bor fritages for al Krigstjeneste og udslettes af Rullen, hvori han er optaget under Nr. **W.** 12,686“.

Højesterets Dom.

Da den Indstævnte ved Kirke- og Underviisningsministeriets Skrivelse af 13de September 1855 meddeelte Bestikkelse som Lærer i Bogbinderhaandværket ved det kongelige Dovstammeinstitut, navnlig efter Bestaffenheden af det ham herved overdragne Hverv, ikke findes at afgive Hjemmel for at betragte ham som Skolelærer i den Betydning, hvori dette Udtryk maa antages at være brugt i § 6 af Loven om almindelig Værnepligt af 12te Februar 1849, vil som Folge heraf Indstævnte være at kjende uberettiget til at udslettes af Lægskrullen. Statsraad Liebenberg bliver at tillægge i Salarium for Højesteret 30 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør være uberettiget til at udslettes af Lægskrullen. Statsraad Liebenberg tillægges i Salarium for Højesteret 30 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Den indankede Eragnings Præmisses Lyde saaledes: „Den i Kjøbenhavn Landrulle under Nr. 12,686 anførte Hans Christian Lerche, født i Kjøbenhavn i Aaret 1834, har for Sessjonen nedlagt Paastrand om, i Henhold til Bestemmelsen i Værnepligtlovens § 6 at fritages for al Krigstjeneste og udslettes af Rullen, og støttet denne Paastrand paa, at Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet ved Skrivelse af 13de September 1855 har befuldmægtiget ham til Lærer i Bogbinderhaandværket ved det kongelige Døvstummeinstitut med aarlig Løn, fri Bolig m. m., hvilken Skrivelse han har fremslagt.

Om ogsaa den Værnepligtige ikke ligefrem henhører under Begrebet „fast ansat som Skolelærer“ i Værnepligtlovens § 6, formenes dog, at han — deels med Hensyn til Naaden, hvorpaa han af Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet er ansat ved det fornævnte Institut, og deels i Betragtning af Grunden til den de fast ansatte Skolelærere lovhjemlede Fritagelse for Krigstjeneste — efter det paaberaabte Lovbuds Analogi, jfr. Justitsministeriets Circulairstrivelse til samtlige Landskiesioner af 26de Marts 1849, maa være at fritage for al Krigstjeneste og udslette af Rullen“.

Onsdagen den 27de Juni.

Nr. 87.

Statsraad Liebenberg
contra

Jens Peter Sevel Sandberg (Selv; Defensor Brock),
der tiltales for bedrægeligt Forhold og Fornærmelser mod Politiet.

(Den indankede Doms Conclusion findes foran Side 1 ff.).

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som Højesteret i det Væsentlige billiger, og med Bemærkning, at det Beviis, der maa anses tilveiebragt for, at Tiltalte i flere under Sagen paatalte Tilfælde har gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold, yderligere styrkes ved de Højesteret forelagte Forklaringer om hans Forhold i flere tidligere Tilfælde af lignende Veffaffenhed, hvilke foranledigede en mod ham i Aaret 1858 indledet Undersøgelse, men dog ikke ere inddragne under Paatalen i nærværende Sag, vil Dommen være at stadfæste, idet de ifølge Højesterets Dom af 5te Marts d. A. frenkommne nye Dplysninger ikke kunne medføre nogen Forandring i Resultatet.

Sovrigt bemærkes med Hensyn til Sagens Behandling, at de af Tiltalte i Anledning af samme fremsatte Bepværing efter de erhvervede Dplysninger i det Hele maae anses grundlose, og vil Tiltalte for hans utilborlige Procedure for Højesteret, og navnlig hans derunder mod

den undersøgende Dommer fremførte fornærmelige Paafagn, i Henhold til Instruxen for Høiesteret af 7de December 1771 § 29, sammenholdt med Forordningen om temere litigantes af 23de December 1735 § 2, være at ansee med en Mulet til Vor Frelser's Kirke af 100 Rdl., og have at betale ligesaameget til Justitskassen.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, og bør Tiltalte til Vor Frelser's Kirke bøde 100 Rdl. samt ligesaameget til Justitskassen. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rdl. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Peter Sevel Handberg tiltales under nærværende Sag for bedrægeligt Forhold og Fornærmelser mod Politiet.

Foraaavidt Tiltalen angaaer bedrægeligt Forhold, er det af Arrestanten erkjendt, at han i Slutningen af forrige Aar har afkjøbt Handelshuset Jespersen Nagel & Comp. $\frac{1}{3}$ Ede. Smør af Værdi 37 Rdl. 3 Mk. 10 Sk., Manufacturhandler Jacob Moresco 2 Raaber af Værdi respective 36 Rdl. og 9 Rdl., Manufacturhandler Herman Sally Cohen forstjellige Varer til Værdi 58 Rdl. 3 Mk., Silke- og Klædehandler Starup et Stykke Meubelstøi af Værdi 15 Rdl., Kalkfabrikør Johan Gotfred Krause 60 Edr. Kalk til Værdi 140 Rdl. og Lømmehandler Daniel Guldberg endel Lømmehandler af Værdi 49 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., samt erholdt hos Stræbermester Proschowsky en Gratte af Værdi 22 Rdl., uden at han har betalt nogen Deel af de anførte Beløb, medens han derimod stadigen har benægtet, at han har tilfjættet nogen Ulovlighed, dengang han optraadte som Kjøber af de ommeldte Gjenstande, og at han har gjort sig skyldig i nogen saadan ved den Maade, hvorpaa han uden at erlægge Betalingen kom i Besiddelse af samme, hvorhos han er vedbleven, at han ikke var uden Udfigt til at fyldestgjøre Sælgerne. Men da det af samtlige de nævnte Handlende er beebiget, at de ikke have villet give eller have givet Arrestanten Credit, og af fornævnte Moresco, Cohen, Starup og Hansen samt af Grosserer Georg Nagel, Interessent i Handelshuset Jespersen Nagel & Comp., ligeledes edeligen er forklaret, at Arrestanten under en Optræden, hvorved han vibragte Vedkommende falske Forestillinger om sine Forhold, og opførte sig saaledes, at han maatte ansees som en vederhæftig Kjøber mod contant Betaling, kun erholdt de paagjædende Varer saaledes, at han først vilde blive berettiget til at disponere over samme, efterat Betalingen var erlagt, hvilke Forklaringer ere bestyrkede ved flere under Sagen afhørte Deponenters edeligt Afgivne, hvortil kommer, at flere af de Handlende, paa deres Tilbud om at tage Varerne tilbage paa Grund af Mangel paa Betaling, ikke have kunnet erholde disse ubleverede, samt da derhos Arrestanten, om

hvem det ved hans egen med det isøbrigt herom under Sagen Fremkomne stemmende Forklaring er oplyst, at han, som fra den 1ste Mai til den 7de September f. A. var belagt med personlig Arrest under en mod ham indlebet criminel Undersøgelse i Anledning af det Forhold, han havde udviist imod 7 Handlende her i Staden, hos hvem han havde skaffet sig Varer paa Credit til et Beløb af omtrent 250 Rdl., havde haft det kummerligt i det Aar, der gif umiddelbart forud for bemeldte Undersøgelse, og ved sin Værelse den 7de September f. A. sunbet sin Familie blottet for Alt, medens han selv aldeles Intet eiede, ikke har kunnet paavise efter sidnævnte Dag at have haft andre Indtægter, end en ham af hans Svigermøder laant Sum, der er medgaaet til Kjøbet af nogle mindre faste Eiendomme, og hans Fortjeneste af Commissionsforretninger, hvoraf han kun har kunnet opgive tvende ubetydelige, som han endog overdrog en anden Comissionair at udføre, og ikke har kunnet paavise andre Resourcer, hvorved han kunde blive sat i Stand til at betale sin Gjæld, end Erstatningskrav, han mener at kunne gjøre gjælden imod Personer, som under denne Sag og den foromtalte Undersøgelse have sigtet ham for Bedrageri, og mod Udgivere af Dagblade, som i disse have optaget Advarsler mod Arrestanten, Indtægterne af en Fabrik, hvis Bygninger skulde opføres og Maskiner anskaffes paa Credit, og hvis Driftscapital skulde staves tilveie ved en Compagnon, Arrestanten først skulde søge, Naan hos Personer, hvoraf han ingen har kunnet bringe frem, og Avancen paa tvende af ham for 110 Rdl. kjøbte Jordparceller, hvorpaa han vil have modtaget fordeelagtigt Bud, uden dog at ville kunne erindre, af hvem samme var blevet gjort, eller hvor høit det var, hvortil desuden kan søies, at Arrestanten tidligere har været dømt for et omfattende Vekleri, og at han har pantsat nogle af de ovennævnte Gjenstande paa Assistentshuset fort efter deres Modtagelse, saa findes der ved Totaliteten af disse Oplysninger tilbeiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold.

Hvad Sigteisen for Fornærmelser mod Politiet angaaer, da er det ved de af Politibetjentene Rangkau, M. Hertz, S. Jørgensen og A. P. Jacobsen og Ofsigtsbetjentene N. Hansen og A. C. Berthelsen samt Lieutenant Johan Peter Schou afgivne og beedigede Forklaringer godtgjort, at Arrestanten, da han den 19de Januar d. A. skulde føres tilvogns fra Drbrup Mark her til Staden, har paa Vognen brugt forskjellige Skjældsord saavel mod Politibetjentene Hertz og Rangkau, der transporterede ham som Anholbt, som imod det herværende Politii i Almindelighed, og navnlig udskjældt dem for „Narre, Politidrenge, Pak, Skideknægte og Røvere“, samt puffet Politibetjent Rangkau i Siderne og stødt ham for Bryffet, ligesom ogsaa, at han, efterat være ankommen til Politiaffistentens Contoir paa Nørrebro, har udskjældt de der tilstedeværende Betjente for „Pjalte, Drenge og Paps“, samt yttret, at det var et Sted, hvor der ifledtfor Netfærdighed skete Skurkestreger, samt at han har stødt Ofsigtsbetjent N. Hansen for Bryffet, skubbet til ham og er løben ham ind paa Livet, saa at han tumlede.

Som Følge af det Ovenstaaende vil Arrestanten, der er lang over criminel Kavalder og forhen ved Høiesterets Dom af 22de October 1857 anset i Genhold til Forordningen af 21de August 1829 § 4, cfr. Placaten af 9de Oc-

tober 1833 § 1, med Arbeide i Kjøbenhavn's Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 2 Maaneder, nu være at domme efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, cfr. §§ 41 og 43, og Forordningen af 4de October 1833 § 16 samt Lovgivningens Analogi, og findes Straffen i det Hele at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbeide i 18 Maaneder. Han vil derhos have at betale i Erstatning til Handelshuset Jespersen Nagel & Comp. 37 Rdl. 3 Mk. 10 Sk., til Manufacturhandler Herman Sally Cohen 58 Rdl. 3 Mk. og til Silke- og Klædehandler Starnp 15 Rdl., samt have at udlevere Manufacturhandler Jacob Moresco, Kalkfabrikør Johan Gotsfred Krause, Tømmerhaandler Daniel Gulberg og Skædermester A. Proschowsky de ovennævnte hos dem erholdte Gjenstande, den af Krause modtagne Kalk i euten ulædsket eller lædsket Tilstand, eller have at betale sammes Værdi med respective 45 Rdl., 140 Rdl., 49 Rdl. 1 Mk. 8 Sk. og 22 Rdl.“.

Torsdagen den 28de Juni.

Nr. 189.

Statsraad Liebenberg
contra

Hans Andersen (Defensor Bunchen) og **Ane Marie Poulsen**
(Defensor Brock),

der tiltales, Forstnævnte deels for at have ombragt bemeldte Ane Marie Poulsens nyfødte Barn, deels for at have undladt at drage Omfarg for, at bemeldte Ane Marie Poulsen blev ydet den i Uledning af hendes Barnefødsel fornødne passende Hjælp af Pleie, og endelig for det af ham imod bemeldte Fruentimmer efter hendes Barnefødsel under hendes Ophold paa Marken i en hjælpeløs Forfatning udviste Forhold, og Sidstnævnte for at have lagt Dølgemaal paa sin Fødsel og saavel for som under og efter denne at have forsonit at drage tilhørlig Omfarg for Fosterets Liv.

Lunde og Skam Herreders Eytarets Dom af 22de Decbr. 1859: „Arrestanten, Gaardmand Hans Andersen af Ullerup Mark, bor miste sin Hals og hans Hoved sættes paa en Stage. Den Tiltalte Ane Marie Poulsen af Rappendrup bor hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. Arrestanten bor alene udrede alle af hans Arrest flydende Omkostninger, hvorimod han og den Tiltalte bor, Een for Begge og Begge for Een, udrede Sagens øvrige Omkostninger, deriblandt Salarier til Procurator Tommerup 8 Rdl., til Proveprocurator Borch 5 Rdl. og til Kammerassessor, Proveprocurator Jespersen, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de April 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Kraft og d'Aluchamp og Proveprocurator Salomoufen for Overretten betale Arrestanten Hans Andersen og Tiltalte Ane Marie Poulsen in solidum 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg, Justitsraad Bunzen og Advocat Brod for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kunde og Stam Herreders Extraret hertil indankede Sag ere Arrestanten, Gaardmand Hans Andersen af Ullerupmark, og Tiltalte, Tjenestepige Anne Marie Poulsen af Rappendrup, actionerede, Forstuvante deels for at have ombragt Anne Marie Poulsens nyfødte Barn, deels for at have undladt at drage Omsorg for, at den i Anledning af hendes Barnefødsel fornødne passende Hjælp og Pleie blev hende ydet, deels for det af ham mod hende efter hendes Barnefødsel under hendes Ophold paa Marken i en hjælpeløs Forfatning udviste Forhold, og Sidstnævnte for at have lagt Dølgemaal paa sin Fødsel og for saavel før som under og efter denne at have forjæmt at drage tilbørlig Omsorg for Fosterets Liv.“

Sagens nærmere Omstændigheder, saaledes som de fremgaae af Arrestantens og Tiltaltes Tilfælselser, der bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, ere følgende:

Efterat Tiltalte Anne Marie Poulsen, der er født den 18de Juli 1843 og ikke forhen straffet, og som den 1ste November 1857 var kommen i Tjeneste hos Arrestanten, der er gift, i Tiden fra Sommeren 1858 jævnlig havde haft legemlig Omgang med ham, mærkede hun i Løbet af forrige Vinter, at hun var frugtommelig, uden at hun dog med Vestemthed har turdet sige, at Arrestanten var Fader til hendes Barn, da hun ogsaa, efter hvad hun paastaar, havde haft legemlig Omgang med en anden Mandsperson, hvilket denne imidlertid har benægtet. Hun aabenbarede vel sin Tilstand for Arrestanten, men fortaug den, naar hun blev adspurgt af Andre, som hun angiver af Frygt for Arrestanten, som havde truet med at aflive sig, hvis hun sagde det til Noget. Da hun den 16de September f. A. om Formiddagen var sængeliggende og led af Fødselsmerter, kom Arrestanten, hvis Hustru var fraværende, ind i Bærelset, hvor hun laae,

og hun sagde da til ham, at hun skulde føde. Angaaende det mellem hende og Arrestanten derefter Passerede, har Tilstalte yderligere forklaret følgende: Da Arrestanten efter denne Meddelelse svarede, at saa maatte enten han eller hun rømme Gaarden, blev hun herover saa forskrækket, at hun, efterat han atter havde forladt hende, og Fødselen, hvoriunder hun stod opreist i Sengen, var foregaaet, og Navlestrengen af hende overrevet, strax med bare Fødder og bar Hals forlod Huset, og lod Barnet, som hun tilbødde med et Ekstort blive liggende i Sengen, uden at undersøge, om det var levende eller dødt. Fra Huset begav hun sig ud paa Marken og skjulte sig i en derværende Bandlebningsgrøft. Paa Opfordring af Arrestanten, som samme Dags Estermiddag fandt hende liggende her, medens det endnu var Dag, og yttrede, at der maatte hun ikke blive, men skulde længere bort, forlod hun Grøften og lagde sig i en Grusgrav, hvor hun blev indtil ud paa Natten, da hun paa Grund af det onde Veir besluttede sig til at vende hjem, men hun blev underveis af Mangel paa Kræfter liggende i en anden Grusgrav paa Sønderøsmark, hvor Arrestanten atter den følgende Morgen kom ud til hende og sagde, at hun skulde længere bort til Fuglehavestoven, da de nu vilde komme at lede efter hende. Kort efter blev hun dog funden af Folk paa Marken og hjemført, og da Arrestanten, som var bleven seet af dem, der kom hende til Hjælp, var hidkaldt, satte han sig op paa Boguen for at holde paa hende, og fandt her Leilighed til at bede hende om at sige, at hun intet Barn havde faaet, da han nu havde glemmt det. Hun har paaftaaet, at have forbulgt sin Frugtjommelighed af Frygt for at sige, at Arrestanten havde havt Omgang med hende, men dog antaget, at hun, da der var Folk i Gaarden, nok kunde faae Hjælp, naar hun skulde føde, og benægtet at have tænkt paa at dræbe Barnet, samt paaftaaet alene at have forladt det efter Fødselen, fordi hun af Frygt for Arrestanten ikke turde blive i Gaarden.

Arrestanten Hans Andersen, der i længere Tid nægtede at have havt legemlig Omgang med Tilstalte, eller at vide, at hun havde født noget Barn, eller at have glemmt eller ombragt dette, som den paafølgende Dag blev fundet nedgravet i et Dige bagved Haven, har senere tilstaaet, at han har havt Omgang med Tilstalte, som af hende udsagt, men dog benægtet at have truet hende med at ville tage Livet af sig, hvis hun røbede Svangerskabet, og har vel indrømmet ved sin Nærværelse hos hende, da hun fortalte ham, at Fødselen forestod, at have ytret, at saa var han uheldig, men tilføjet, at han, hvilket Tilstalte ikke har turdet benægte, tilbød at hente Jordemoderen, men at hun afflog dette. Hans Tilstaaelse gaar videre ud paa, at han, efterat have forladt Tilstalte før hendes Medkomst, en halv Time senere gik tilbage til Sengen, som hun imidlertid havde forladt, og ved i Sengen at finde Barnet levende blev, som han udtrykker sig, ganske sær, og uden at kunne forklare, hvorledes det gik til, pludselig tog den Beslutning at dræbe det, hvorfor han gav Barnet med sin knyttede Haand to Slag i Hovedet, og da han mærkede, at det var dødt, nedgravede det paa det Sted, hvor det Dagen efter blev fundet.

Med Hensyn til Arrestantens Forhold mod Tilstalte, efterat hun havde født og forladt Gaarden, har han paaftaaet, at hun, da han om Estermiddagen

fom ud til hende, talte om, at hun ikke vilde vende tilbage, og at han, da han den følgende Morgen fandt hende i Grunsgraven, spurgte hende, om hun ikke vilde hjem, men at hun dertil svarede „Nei“, samt at han kun paa Grund heraf har yttret, at saa maatte hun gaae længere bort, ligesom han og har benægtet Rigtigheden af hendes Forklaring, at han under Hjemfjærten har opfordret hende til at tie stille med, at hun havde født et Barn.

Den af Stiftsphysicus og Districtslægen foretagne Obductionsforretning over Tilstaltes Barns Lig, hvis Resultat er tiltraadt af det egl. Sundhedscollegium, gaaer ud paa:

- 1) at Barnet har været fuldbaaret og levedygtigt,
- 2) at det har levet efter Fødselen, men kun kort Tid,
- 3) at dets Død har været bevirket ved Brud i Hovedets Been, og
- 4) at Bruddet i Hovedbenene har været absolut dødeligt.

Efter det Ovenanførte maa det billiges, at Tilstalte Anne Marie Poulsen ved den af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd afsagte Dom ikke er anset overbeviist at have gjort sig skyldig i Barnefødsel i Dølgemaal, hvorimod hun, som i Dommen antaget, ikke vil kunne undgaae Straffens ansvar for efter Fødselen at have forladt Barnet i en hjælpeløs Tilstand, og findes Straffen herfor passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. Rigeledes maa det billiges, at Arrestanten Hans Andersen, der er født den 2den August 1826 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved bemeldte Dom i Henshold til Bestemmelsen i Forordningen af 4de October 1833 § 6, 3die Membrum, er dømt efter samme Forordningens § 10, 3die Membrum, jfr. Lovens 6—9—1 og Forordningen af 24de September 1824, til at miste sin Hals og hans Hoved at sættes paa en Stage, samt at derved den Straf er anset absorberet, som Arrestanten har forskyldt ved ikke at have draget Omforgen for, at Tilstalte A. M. Poulsen erholdt den jernsødne Hjælp og Pleie, da Fødselen forestod, eller da han om Eftermiddagen fandt hende paa Marken. Underrettsdommen, hvis Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger, ogsaa gives Medhold, vil saaledes i det Hele blive at stadfæste.”

Nr. 194.

Advocat Brock

contra

Karen Thomasdatter, Anders Andersens eller Carlstens fraskilte
Hustru (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Hovmum Herreds Eyravets Dom af 21de Januar 1860: „Arrestanten Anders Andersen eller Carlsten og Arrestantinden Ane Pedersdatter, Humsmand Niels Pedersen Bjornstrups Hustru, bør henfættes til Tugthussarbejde hver i 8 Aar. Tilstalte Karen Thomasdatter, Anders Andersens eller Carlstens fraskilte Hustru, bør henfættes til Forbe-

dringshuusarbeide i 18 Maaneder og Tilstalte Niels Pedersen Bjørnstrup i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Derhos bor samtlige de Tilstalte in solidum udrede i Erstatning til Gaardmand Jens Sorensen Wiborg i Ræbbild 21 Rdl. og til Dagleier Soren Jensen Bach 17 Rdl., Ane Pedersdatter og Niels Pedersen Bjørnstrup in solidum til Sognefoged Jens N. Binderup i Gravlev 15 Rdl. og til foranførte Jens S. Wiborg 8 Rdl., samt Ane Pedersdatter alene til Jens N. Binderup i Gravlev 3 Rdl. og til Skolelærer M. Nielsen i Skjorping 2 Rdl. Saa bor og Arrestanterne Anders Andersen eller Carlsen og Ane Pedersdatter, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Hoegh, 12 Rdl., og til Defensor, Procurator Nissen, 10 Rdl., samt endvidere til Sidstnævnte Diætpenge efter Aalborg Stiftants nærmere Bestemmelse, dog saaledes, at de Tilstalte Karen Thomasdatter og Niels Pedersen Bjørnstrup in solidum med dem og med hinanden indbyrdes udrede disse Omkostninger for deres eget Vedkommende, og derunder $\frac{1}{4}$ Deel af Actors og Defensors Salairer, samt Sidstnævntes Diætpenge. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og denne iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Wiborg Landsoverrets Dom af 23de April 1860: „Arrestanten Anders Andersen eller Carlsen og Arrestantinden Ane Pedersdatter bor henfattedes til Forbedringshuusarbeide, den Første i eet og den Sidste i tre Aar. I Henseende til den Tilstalte Karen Thomasdatter idømte Straf, saavelsof den de Tilstalte idømte Erstatning bor Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staande. Actionens Omkostninger, dernunder indbefattet de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Reckelmann og Møller, 12 Rdl. til hver, udredes af Arrestantinden Ane Pedersdatter, og bor Arrestanten Anders Andersen og Tilstalte Karen Thomasdatter in solidum med hende og med hinanden indbyrdes udrede Halvdelen af bemeldte Omkostninger. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Hoiefterets Dom.

I Hensehold til de i den indankede Dom for Karen Thomasdatters Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staande. I Salarium til Advocat Brock og

Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Anders Andersen eller Carlsen for Tyveri, Arrestantinden Ane Pedersdatter, Niels Pedersen Bjørnstrups Hustru, for Tyveri og Betteri, og Tiltalte Karen Thomasdatter, Arrestanten Andersens frastilte Hustru, for Tyveri og Hæleri. I 1ste Instants angik Sagen tidligere fornævnte Niels Pedersen Bjørnstrup, men for hans Vedkommende er den ikke appelleret til Overretten.

Om Arrestanten Anders Andersen eller Carlsen, der ifølge Høiesterets Dom af 30te Juli 1839 har været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og ifølge Høiesterets Dom af 14de Februar 1848 for samme Forbrydelse anden Gang begaaet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han, forinden den sidstnævnte Dom overgik ham, har i Forening med Arrestantinden Ane Pedersdatter begaaet følgende Tyverier, paa hvilke han under den ommeldte Sag har lagt Skjul.

En Efteraarssæften, som det nærmest maa antages i 1844, omtrent Kl. 10 stjal de i en Gaard paa Sønderup Mark en Stud, som Andersen, efterat de havde opholdt sig udenfor Gaarden indtil Lysene vare slukkede, udtog af Stalden, hvis Dør ikke var aflaaaset, hvorpaa de bragte Studen hjem til Arrestantindens Bolig, hvor den af alle de Tiltalte i Forening blev slaget og Kjøbet deelt imellem dem, hvorhos Karen Thomasdatter og Bjørnstrup solgte Huden i Nibe og deelte den modtagne Betaling. Studen var i samme Aars Foraar kjøbt for 17 Rdl., hvilket Beløb samtlige Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig ere tilpligtede at erstatte Bestjaalne, tidligere Gaardmand, nu Dagleier, Søren Jensen Vad.

En Aften eller Nat i samme eller næste Efteraar stjal de af en ualaaaset Faaresfi i Næbbild Skovhuus 6 Faar og trak dem hjem til Arrestantens Huus, hvor Tiltalte Karen Thomasdatter hjalp dem med at slagte de stjaalne Faar, som derefter bleve deelte mellem begge Familierne. Bestjaalne Jens Sørensen Viborg har ansat Faarenes Værdi til 21 Rdl., som samtlige Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig ere tilpligtede at erstatte.

En anden Nat i samme eller næste Efteraar stjal de fra Loftet over Baaningshuset i Niels Christensen Trues Gaard i Ensted — hvortil de skaffede sig Adgang gjennem et i den ene Ende af Huset værende Tørvestuur, for hvis Dør der kun var en ubvendig Krog, og ved derpaa at stige op paa nogle opstaktede Tørv, hvorfra Arrestanten maa antages over en til Hanebjælken naaende Halvgavl at være krøben ind paa Loftet, medens Ane Pedersdatter forblev staaende paa Tørvene — ca. 14 Oste paa 2 à 4 Pund pr. Stk. og af Værdi 1 Rdl.

pr. Pispund, hvilke de derefter i Forening med Karen Thomasdatter deelte imellem sig.

En Aften i Februar eller Marts 1845, da de, som sædvanligt, uden videre bestemt Aftale vare gaaede ud for at stjæle, ankom de udenfor Katvedgaarden omtrent Kl. 9, og efterat have ventet en Timestid indtil Lyfene vare slukkede og Beboerne vare gaaede til Ro, begave de sig gjennem en Aabning i en Væg i den østre Ende af Vaaningshuset ind i Bryggeriet, og her, saavelsom i det tilstødende Kjøkken — der stod i Forbindelse med Dagligstuen, hvor Familien laa — samt paa Loftet tilvendte Arrestanten sig endeel smudsigt Pinned m. m., endeel roget Kjøb og andre Høvevarer samt to Sætte, hvori de indpakkede de øvrige Kostter, ialt af 17 Rdl Værbi, og — efterat Arrestanten paa Hjemveien havde sat sig i Besiddelse af en udenfor en Gaard staaende Trillebør af Værbi 2 Rdl. — bragte de dem til Arrestantens Huus, hvor de senere i Forening med Karen Thomasdatter deelte dem imellem Familierne, medens den stjaalne Trillebør formenes at være flaaet itu og brændt.

Ligesom Arrestantinden Ane Pedersdatter har vedgaaet at have deeltaget med Arrestanten i de foransførte Tyverier, saaledes har hun endvidere tilstaaet, at hun en Nat i 1843 eller 1844 i Høstens Tid har paa Skolelærer Nielsens Mark i Skjorping stjaalet et Lam, der stod tøjret i Købkel med et andet. Det stjaalne Lam, for hvilket Cieren har paaistaet sig tilkjendt Erstatning af 2 Rdl., slagtede hun strax i Nærheden af Gjærningshebet og bragte Kjøbet hjem til sit Huus, idet hun derhos paa Hjemveien borttog to paa Buderupholms Mark tværede Faar, som hun, efter at have vækket Tiltalte Karen Thomasdatter, i Forening med denne slagtede, hvorefter Karen Thomasdatter fik Andeel i Kjøbet.

Efter Karen Thomasdatters Forklaring skal Arrestantinden ligeledes — som det nærmest maa antages i Efteraaret 1846 — i Forening med denne have frafjaalet Boelsmand Niels Christensen Due et paa Marken tøjret Lam, der efter Bestjaalnes Opgivende var omtrent 5 Maaneeder gammelt og af Værbi 9 Rdl., med Hensyn til hvilket Tyveri Arrestantinden har erklæret, at hun gjerne erkjender Muligheden af at have deeltaget deri, men at hun ikke er istand til at huske det.

Tiltalte Karen Thomasdatter har vedgaaet saavel at have deeltaget med Ane Pedersdatter i det ovennævnte Tyveri af et Lam paa N. Chr. Dues Mark, — ved hvilken Leilighed Karen Thomasdatter efter sin Forklaring skulde passe paa, at der Ingen kom og overraskede dem, medens Ane Pedersdatter udførte selve Tyveriet, — som at have paa de i det Foregaaende omhandlede Maader gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til de af hendes frafjalt Mand i Forening med Ane Pedersdatter forøvede Tyverier saavelsom det af Sidstnævnte begaaede Tyveri af to Faar paa Buderupholms Mark. Iøvrigt har hun vel ikke villet erkjende Rigtigheden af, hvad de Medtaltte have forklaret om, at det var hende, der fra først af forlebede dem til at stjæle, men hun har dog indrømmet, at det gjerne kan være, at hun, efter først at være kommen til Kund-

staa om hendes Mand's og Ane Pedersbatters Forhold, senere naar de gik ud at stjaele, kan have opfordret dem til at kringe ret meget hjem.

Tiltalte Karen Thomasdatter, der i 1856 ifølge Amtsresolution har været straffet for Hoer med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 4 Dage, vil være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 6, 2det Membrum, cfr. § 21, og efter § 22 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneber. I Henseende til den ibømte Erstatning vil Underrettsdommen være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket."

Nr. 200.

Advocat Brock
contra

Andreas Weiland (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 25de Februar 1860: „Arrestanten Andreas Weiland bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Saa bør han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Elkong, og Defensor, Procurator Bugge, 5 Rdl. til den Første og 4 Rdl. til den Sidste. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Mai 1860: „Virkingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Berggreen og Lihme, betaler Arrestanten Andreas Weiland 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil indankede Sag, under hvilken Arrestanten Andreas Weiland er sat under Tiltale for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, er det ved Arrestantens egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse bevist, at han har

været i Besiddelse af og folgt et Par til 4 Rdl. vurderede Støvler, med Hensyn til hvilke Vognmand Blyt fra Frederiksberg har aflagt Tilhjemlingsed og ført Eiendomsbeviis, men da Arrestanten har paastaet at have modtaget Støvlerne af en Person ved Navn Morten Jensen, og denne hans Paastand, skjøndt en saadan Person ikke har været at finde, er bestyret ved Arrestantens Hustrues Forklaring, der gaaer ud paa at Støvlerne bleve bragte i deres Huus af en hende fremmed Person, for at hendes Mand kunde sælge dem for denne, findes det indirecte Tyvsbeviis ikke in casu at turde anvendes. Da Arrestanten imidlertid har vedgaaet, at han fik Mistanke om, at det ikke hængte rigtigt sammen med Støvlerne, samt at hans Hustru alt, medens Morten Jensen var hos dem med Støvlerne, havde vakt hans Mistanke om, at disse vare ulovligt erhvervede, maa det billiges, at Arrestanten, hvis Forklaringer i det Hele har været vaklende og modsigende, ved Underrettsdommen er anset skyldig i Hæleri.

Arrestanten, der er født den 11te September 1810 og senest ifølge Høiesterets Dom af 28de Juli 1847 har været anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 for 3die Gang begaaet Tyveri med 5 Aars Forbedringshuusarbejde, er saaledes nu rettelig af Underdommeren i Medfør af bemeldte Forordnings §§ 22 og 25 anset skyldig til Straf som for 4de Gang begaaet Hæleri, og, da den i Underrettsdommen valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbejde findes passende, samt da Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 207.

Advocat Broch
contra**Rasmus Frederiksen** (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 28de Marts 1860: „Arrestanten, Tjenestekarl Rasmus Frederiksen, bør straffes med 8 Aars Tugthuusarbejde og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Peterjen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Knudsen, 3 Rdl. At efterkommes under Udsjærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Mai 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at staude. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Hedscher og Borup, betaler Arrestanten Rasmus Frederiksen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende inden Odense Rådsheds Extraret den 28de Marts sidstleden påkjendte Sag, hvorunder Arrestanten Niasmus Frederiksen tiltales for Tyveri, er det ved hans egen og hvad der ibrigt er fremkommet stemmende Tilskaaelse beviist, at han afvigte Fastelebensmandag den 20de Februar har fra Skjænkstuen i Rådmand Fabers Gaard i Odense stjaalet en sammesteds ophængt, Sognefoged Nielsens tilhørende Vadmelsskappe, af Værdi 5 Rdl., der imidlertid tilligemed et Par Handsker, af Værdi 8 Sk., der fandtes i en af Pommerne i Skappen, er kommen tilstede og tilbageleveret Bestjaalne. For det saaledes begangne delictum vil Arrestanten, der er døbt den 24de October 1804 og tidligere er straffet for 1ste, 2den og 3die Gang begaaet Tyveri, respective efter Odense Rådsheds Extrarets Dom af 17de August 1836 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og efter nærværende Overrets Domme af 25de August 1840 og 26de October 1852 med 1 og 4 Aars Strafarbejde, nu saaledes, som og statueret er ved den indankede Dom, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 16, cfr. § 82, og da den ved Dommen fastsatte Straf af 8 Aars Tugthuusarbejde efter Omstændighederne findes passende og dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er pålagt Arrestanten at udrede, ogsaa billiges, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Fredagen den 29de Juni.

Nr. 216.

Advocat Brod

contra

Søren Peter Petersen (Defensør Liebe),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den Juni 1860: „Arrestanten Søren Peter Petersen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i fire Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensør, Procuratorerne Lihme og Levinson, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiefsteret betaler Tiltalte 10 Rdl til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Søren Peter Petersen, der er langt over criminel Aavalder og blandt Andet ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 5te September 1857 dømt efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 13, 22 og 25, sammenholdt med § 79 og § 82 for 2den Gang begaaet Tyveri, som in casu tillige involverede 3die Gang begaaet Hæleri, til 2 Aars Forbedringshuusarbejde, under nærværende Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist, deels at have frafsjaalet Skomagermester Andreas Petersen Kølbert et til 2 Rdl. 3 Mk. vurderet Par Sko, og deels at have solgt nogle til 1 Rdl. 1 Mk. vurderede Klædningsstykker, som vare leverede ham af Fabrikarbejder Carl William Theodor Johnsen til Aflevering til en anden Person, vil han i Medfør af den ovennævnte Forordnings § 79, cfr. § 25 og § 43, være at dømme som for 4de Gang forøvet Hæleri, og Straffen efter § 22 at bestemme efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar“.

Nr. 172.

Advocat Liebe
contra

Christian Mortensen (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de April 1860: „Arrestanten Christian Mortensen og Arrestantinden Beate Jacobine Larsen, Mortensens Hustru, bør straffes med Tugthuusarbejde hver i 8 Aar. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Tsjen og Kraft, 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, dog at Arrestantinden in solidum med ham deraf tilsvares $\frac{1}{3}$ Deel. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiefsterets Dom.

I Genhold til den i den indankede Dom for Christian Mortensens Vedkommerde givne factiske Fremstilling, hvorved bemærkes, at der efter de fremkomne Oplysninger ikke kan tillægges Tiltaltes under Reassumtionsforhøret gjorte Forandring i hans tidligere Forklaring nogen Indflydelse, vil han være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 14, sammenholdt med § 12, 1ste og 2det Membrum, samt § 80 for anden Gang begaaet Tyveri og Attentat paa denne Forbrydelse, idet

Lyverierne ifølge Forordningens §§ 22 og 25 derhos blive at tilregne ham som tredje Gang begaaet Hæleri, og da den ved bemeldte Dom valgte Straf af 8 Mars Tugthuusarbejde saavel som Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger for Tiltaltes Bedkommende billiges, vil samme, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg for Høiefsteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Christian Mortensen, der er langt over criminel Pavalder og senest ved denne Rets Dom af 5te December 1846 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 25 og 22 som for anden Gang begaaet Hæleri med 1 Mars Forbedringshuusarbejde, er under nærværende Sag ved egen Tiltalelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbevist at have i Løbet af sidstafvigte Aar forøvet flere Lyverier.

Han har saaledes frafsjaalet Frugthandlerse Jacobine Christiansen, Hansens Hustru, omtrent 4 Rdl., ved den 24de November f. A. om Morgenen Kloften omtrent 5½ med en falsk Nøgle at aabne Døren til en Kjelder i et beboet Sted i store Helliggeistsgade og fra en Skuffe i den derværende Boutik at bortstjæle det nævnte Beløb. Ligeledes har han i Slutningen af August Maaned f. A. om Morgenen Kl. 4 à 5, efterat have skaffet sig Adgang til Beboelsesleiligheden paa Hæselgaarden ved Gjentoste, ved at krybe igjennem en af ham i Havedøren indslaaet Mude, derfra bortstjaalet flere til 26 Rdl. 3 Mk. vurderede Gjenstande. Endvidere har han frafsjaalet Frederikke Marie Larsen, Petersens Hustru, flere til en Værdi af 3 Rdl. 5 Mk. ansatte Klædningsstykker, hvilke han borttog fra en til Eiendommen „Kildevæld“ paa Strandveien hørende Koglebane, til hvilken han en Nat i forrige Sommer Kloften mellem 1 og 3 skaffede sig Adgang ved at stige over et 2 Alen høit Stakit, som adskiller Haven til bemeldte Sted fra den forbiøbende Vei, og derefter over et 2¼ Alen høit Plankværk, som adskiller Haven fra den nævnte Koglebane, der var ubeboet og ikke staaer i directe Forbindelse med noget beboet Sted. Endvidere har han fra et isoleret liggende og ubeboet Vægterhuus paa Nørrebro en Morgen Kl. 6 à 7 i sidstafvigte Efteraar bortstjaalet nogle Vægter Hans Peter Danielsens tilhørende Klædningsstykker m. m. til Værdi 4 Rdl. 5 Mk., idet han med en falsk Nøgle aabnede Døren til samme, og endelig har han en Aften i samme Efteraar Kloften omtrent 10¾ søgt at skaffe sig Adgang til et Vægterhuus i Frederiksbegallec, for der at forøve Lyveri, ved at stikke en falsk Nøgle ind i Laasen til den forsvrigt ikke aflaaede Dør, men han forhindrede i at stjæle Noget derved, at Døren var tilfæstet i Huset.

Arrestanten vil saaledes nu være at ansee efter den ovenansførte Forordnings § 25 og § 22, cfr. § 12 første og andet Membrum, som for tredie Gang forøvet Hæleri, og findes Straffen at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar“.

Nr. 178.

Statsraad Liebenberg

contra

Johanne Marie Jørgensdatter og Karen Jensdatter

(Defensor Liebe),

af hvilke Forstævnte tiltales for Betleri, medens Spørgsmaalet om Strafaufbar for Sidstnævnte, der ligeledes sigtedes for Betleri, paa Grund af hendes under Sagens Appel til Overretten indtrufne Død er bortfaldet.

Sunds og Gudme Herreders Politirets Dom af 15de Decbr. 1859: „De Tiltalte Karen Jensdatter og Johanne Marie Jørgensdatter bør hver især henfattes til Arbejde i Odense Evangsarbejds huus i 1 Maaned. Saa bør de og hver for sit Vedkommende udrede de af Sagen flydende lovlige Omkostninger. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Marts 1860: „For Karen Jensdatters Vedkommende bortfalder Sagen, forsaavidt Strafaufbaret angaaer. Tiltalte Johanne Marie Jørgensdatter bør henfattes i sinpeft Fængsel i 1 Uge, samt in solidum med Karen Jensdatters Bo udrede Sagens Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Cancelliraad Peterfen og Schack, 5 Rdl. til hver, dog at fra bemeldte Omkostninger undtages de med Karen Jensdatters Arrest forbundne Omkostninger, der tilsvares af Underdommeren, Herredsfoged Thorup, som derhos bør bode 10 Rdl. til Svendborg Amts Fattigkasse og ligesaa meget til Justitskassen. De idømte Mulcter at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at det Underdommeren paalagte Ansvar, navnlig i Betragtning af de Høiestret forelagte yderligere Oplysninger, findes at maatte bortfalde, og at Arrestomkostningerne blive at udrede af Karen Jensdatters Bo.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at de Underdommeren paalagte Mulcter og den ham idømte Udredelse af Arrestomkost-

ningerne bortfalde, samt at disse Omkostninger udredes af Karen Jensdatters Bo. Etatsraad Liebenberg og Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rdl., der in solidum udredes af Johanne Marie Jørgensdatter og nhæuvante Bo.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Ved den inden Sunds Gudme Herreders Politivet den 15de December s. A. affagte og under nærværende Sag hertil indantebe Dom ere Arrestantinden Karen Jensdatter og Tiltalte Johanne Marie Jørgensdatter ansete efter Forordningen af 21de August 1829 §§ 4 og 6 samt Pl. af 21de December 1825 for 1ste Gang begaaet Betleri med Straf af hver især at hensættes til Arbeide i Odense Tvangsarbejds-huus i 1 Maaned, hvorhos de ere paalagte hver for sit Vedkommende at udrede Sagens Omkostninger.

Under Sagens Appel er Arrestantinden ved Døden afgaaet, og Spørgs-maalet om Straf vil altsaa for hendes Vedkommende bortfalde.

Da isvrigt Betleriet ved egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens Op-lysninger er tilstrækkeligen godtgjort, maa det billiges, at Tiltalte Johanne Marie Jørgensdatter er anset med Straf for 1ste Gang begaaet Betleri, og at Omkostningerne ere paalagte hende og Arrestantinden, men ligesom Straffen for Tiltalte nu efter Loven af 3die d. M. findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Uge, saaledes ville Omkostningerne, hvorunder Salarierne til Actor og Defensor ved Overretten med 5 Rdl. til hver, være at tilsvare in solidum af Tiltalte og Arrestantindens Bo, dog at fra disse undtages Omkostningerne paa Arrestantindens Arrest, hvilke blive at udrede af Underdommeren, der hverken i Forseelsens Bestaffenhed eller med Hensyn til Karen Jensdatters Personlighed har havt tilstrækkelig Føie til at belægge hendes Person med Arrest, som endog er continueret efter Dommens Afsigelse, og maa det i denne Henseende bemærkes, at naar Dommeren har motiveret sin Fængslingskjendelse ved den Omstændighed, at Karen Jensdatter opholdt sig i Nykeby Fattighuus, endskjøndt hun maa antages forsørgelsesberettiget i Odense, fremgaaer det af Sagen, at hun i de sidste 1½ Aar med Sognepræstens Tilladelse har havt Ophold i bemeldte Fattighuus hos en Datter, der havde to Børn, hvoraf det ene er blindt, og hvilke Børn Karen Jensdatter passede, medens Datteren var paa Arbeide, og ligesom hun saaledes havde et fast Opholdssted, er det paa den anden Side isinefsalvende, at den Omstændighed, at en Person opholder sig udenfor Forsørgelsescommunen, ikke kan retsærbidgigjøre sammes Fængsling.

For det ommeldte Forhold vil Underdommeren derhos have at erlægge en Mulct af 10 Rdl. til Svendborg Amts Fattigkasse og et lige Beløb til Justitskassen.

Nr. 204.

Etatsraad Salicath

contra

Carl Ludvig Nordberg (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Svendborg Kjøbstads Etrarets Dom af 17de Januar 1860: „Tiltalte Carl Ludvig Nordberg bør straffes med 25 Slag Riis; saa undreder han denne Sags Omkostninger, derunder i Salaar til Actor og Defensor respective 4 Rdl. og 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de April 1860: „Underretsdommen bør ved Magt at staade. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Lindhard og Proveprocurator Nygaard, betaler Tiltalte, Drengen Carl Ludvig Nordberg, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade. I Salarium til Etatsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Drengen Carl Ludvig Nordberg, der er født den 7de December 1848 og ved Lehn's Birks Etrarets Dom af 5te November f. A. for Tyveri, i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 26, tilfunden Straf af 16 Slag Riis, tiltales under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Etraret hertil indankede Sag for paany at have gjort sig skyldig i Tyveri, og er det ogsaa ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilfæelse tilstrækkelig godgjort, at han Omkøbet den 23de November f. A. i en Boutik i Svendborg har stjaalet en i et Bindue henlagt, til 3 Rdl. vurderet, sølvbeslagen Tobakspibe, der under Sagen er kommen tilfæde og udleveret Besjjaalne.“

Da nu den Omstændighed, at Straffen efter Dommen af 5te November f. A. først er bleven erequeret efterat Tiltalte havde begaaet det ham under nærværende Sag imputerede Tyveri, ikke kan komme i Betragtning til at betage den nævnte Dom sin Virkning i Gjentagelsestilfælde, maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset skyldig i 2den Gang begaaet Tyveri under criminel Lavalder, og da den, i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 27, 1ste Membrum, cfr. § 26, sidste Membrum, bestemte Straf af 25 Slag Riis efter Omstændighederne findes passende, vil Dommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste“.

Hermed endte første ordinaire Session.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 22.

Den 17de August.

1860.

Første extraordinaire Session.

Mandagen den 30te Juli.

Nr. 184.

Statsraad Liebenberg

contra

Andreas Martin Jacobsen, (Defensør Salicath),

der tiltales for Tyveri, Falsk, Bedrageri og Voldtægt.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 15de Decbr. 1859: „Tiltalte, Skræddersvend Nicolai Christian Møller, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Andreas Martin Jacobsen bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar; saa udreder han ogsaa sauntlige af denne Action flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Ferslev, 8 Rdl., og til Defensør, Procurator Høstrup, 6 Rdl., samt til de subsidiaire Defensører, Cancelliraaderne og Procuratorerne Dahl og Seidelin, 2 Rdl. til hver, dog at Tiltalte in solidum med Arrestanten tilsvare de af hans egen Arrest og Transport flydende Omkostninger samt derhos $\frac{1}{4}$ Deel af de Actor og Defensør, Procurator Høstrup, tillagte Salairer. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 10de April 1860: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Morville og Holm, betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

IV. Aarsag.

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath for Høiestretet betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik Skræbbersvend Nicolai Christian Møller, for hvis Vedkommende den ikke er indanket for Overretten, tiltales Andreas Martin Jacobsen for Tyveri, Falsk, Voldtægt og Vetrageri.

Den 21de Marts s. A. gjorde Tjenestepige Helene Knudsen Anmeldelse paa vedkommende Herredscoutoir om, at hun Aftenen iforveien var bleven voldttaget af Tiltalte, og hun forklarede under Forhøverne nærmere herom, at hun, efter først om Eftermiddagen den 20de Marts at have truffet Tiltalte — til hvem hun ikke tidligere vil have haft noget Bekjendtskab — hos en Fæstemand i Aabenraa, og der at være bleven tracteret af ham med en Kop Kaffe, igjen samme Dags Aften Klokken henved 9 traf Tiltalte udenfor en Dandsbebod i Byen, og at hun derpaa, efterat have aflaaet hans Dpførbring til hende om at dandse, samtykkede i, at han fulgte hende til Wiis, hvor hun havde Tjeneste; de gik derpaa med hinanden under Armen ud af Byen og kysedes et Par Gange underveis, uden at der dog var Tale om Kjæresteri, men da de vare komne bag Diget ved Kirkegaarden udenfor Byen, greb Tiltalte hende i Armen og lagde hende med Ryggen mod Diget, løste hendes Klæder op og tiltvang sig efter lang Tumlen legemlig Dngang med hende, hvilken han fuldbbrødede, uagtet hun gjorde al mulig Modstand og flere Gange sagde, at han skulde lade det være, og skreg saa høit, at hvis der havde været Folk i Nærheden, kunde disse nok have hørt det, hvorfor Tiltalte flere Gange holdt hende for Munden og sagde, at hun skulde tie stille. Efterat Tiltalte havde faaet sin Villie med hende, skjæbte hun paa ham og truede med at forklage ham, hvilket han dog kun lo af, og da hun efter den hende overgaaede Medfart ikke turde gaae hjem, gif hun tilbage til Aabenraa, medens Tiltalte først gif hagefter hende indtil i Nærheden af Byen, da han gif forbi hende, og hun gif derpaa hen til Fæstemanden og fortalte ham og hans Kone, hvad der var vederfaret hende, ligesom disse ogsaa saae, at hendes Forklæde var revet itu ved Pinningen, og at hun var noget blodig i Panden, hvorefter hun fik Nattelegis hos dem. Da hun, efterat have gjort Anmeldelsen, kom hjem, fortalte hun ogsaa efter sin Forklaring til sit Hærskab, at hun var bleven voldttaget af Tiltalte.

Bemeldte Fæstemand har forklaret, at Helene Knudsen indfaandt sig hos ham henved Klokken 1 den omhandlede Nat og fortalte, at hun var blevet voldttaget af Tiltalte ude ved Kirkegaarden, hvorhos hun saae noget forstyrret ud, og han saae ogsaa, at hendes Kjøle var dygtig snusset, at hendes Forklæde var revet lidt itu ved Pinningen, og at hun havde sin Hat, der var sanmentrykket, i Haanden, samt at hun var blodig i Ansigtet, uden at han dog bemærkede, at hun blødte nogetsteds. Tiltalte har imidlertid vedholdende benægtet at have

voldtaget Helene Knudsen, hvem han efter sin Forklaring tidligere kjendte fra Dandskeboden i Aabenraa, hvor han flere Gange var stødt paa hende, og hvorfra han 2 Gange tidligere havde fulgt hende paa Veie til hendes Hjem, ligesom han, navnlig da dette sidste Gang, omtrent 3 Uger før den 21de Marts, var Tilfældet, havde haft legemlig Omgang med hende etsteds ved Veien tæt udenfor Aabenraa under fri Himmels; han har derimod udsagt, at da han og Helene Knudsen fulgtes ad den 21de Marts fra Dandskeboden, som af hende forklaret, satte de sig, da de vare komne lidt hen ad Veien, og navnlig inden de kom til Kirkegaarden, efter hans Opfordring ned i Græsset paa Grøstakanten, og han forlangte nu at have legemlig Omgang med hende, hvortil hun først svarede, at det ikke var værdt den Åsten; men da han vedblev sin Vægjæring, var der efter hans Forklaring ikke videre iveien; Pigen tog selv sin Hat af, for at den ikke skulde blive trykket, og skjøndt hun vel ikke lige strax sagde ja, var hendes Vægjæring og Modstand dog, som Tiltalte har udtrykt sig, ikke nogen anden, end den, man træffer hos ethvert Fruentimmer, man kommer til paa den Maade, hvorhos Tiltalte navnlig ogsaa har benægtet, at hun streg. Efter hans Forklaring var det saaledes ikke mod Pigenes Villie, at han derefter havde Omgang med hende, og han har ogsaa benægtet, at hun bagefter udfjældte ham, hvorimod hun efter hans Forklaring nogle Gange kysede ham, inden de skiltes ad, ligesom han ikke vil have bemærket, at hun var blodig, eller at hendes Klæder vare revne itu og Hatten trykket jammen. Han gif selv tilbage gennem Aabenraa til Abæk, hvor han havde Tjeneste, og vil ikke have mærket, at Pigen ogsaa gif til Aabenraa, hvorimod han stod i den Formening, at hun gif til sit Hjem. Helene Knudsen, der efter hendes Forklaring var omtrent 21 Aar, da det Omhandlede passerede, er ikke i Aulebning af hendes Sigtelse mod Tiltalte bleven underkastet nogen Rægenundersøgelse, men efter hendes eget Udsagn har Voldtagten ikke haft nogen skadelig Indvirkning paa hendes legemlige Forfatning. Skjøndt det nu taler noget imod Tiltalte, at han, efter sin Forklaring af Frygt for at blive arresteret, hemmeligt forlod sin Tjeneste i Abæk, da han, i Aulebning af Helene Knudsens Anmeldelse, blev tilfagt til at møde for Herredsfogden, findes der dog ikke imod hans vedholdende Benægtelse at være ved Pigenes Anmeldelse og Forklaring samt de foranførte Omstændigheder tilveiebragt noget Beviis for, at Tiltalte ved Vold eller paa anden strafbar Maade har tiltvunget sig Samleie med hende, hvorved tillige bemærkes, at Pigenes Huusbond, Pastor Grauer, har forklaret, at hun vel den 22de Marts fortalte ham, at hun var bleven overfaldet Åsteneu isorveien af en Karl, der havde tilbudt at følge hende hjem; men ligesom hun dog ikke sagde, at hun var bleven voldtagen, saaledes vakte ei heller hendes Fortælling den Forestilling hos ham, at dette var Tilfældet, og han troer heller ikke, at hun er bleven voldtagen, da hun i saa Fald vistnok anderledes vilde have aabenbaret sig for ham, hvorhos han, der i det Hele ikke giver Pigen noget fordeeligigt Vidnesbyrd, blandt Andet har bemærket, at der ikke var Noget at mærke paa hende, som tydede paa, at hun var bleven voldtagen, samt at hun er et temmeligt stærkt og kraftigt Fruentimmer.

Der skjønnes saaledes ikke at være tilstrækkelig Føie til at idømme Tiltalte nogen Straf for hans Forhold i den omhandlede Henseende, hvilken Straf iverigt i ethvert Fald ikke vilde have været at idømme ligesvem efter Lovens 6—13—16, da Samleiet foregik paa slesvigsk Retsterritorium.

Derimod maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han i Nørrejylland har begaaet de øvrige Forbrydelser, hvorfor han tiltales, og hvis nærmere Omstændigheder ere følgende:

Da Tiltalte, som foransført, i Slutningen af Marts Maaned f. A. havde forladt sin Tjeneste i Aabel, hvor han efterlod et Pas, der var det eneste Legitimationspapir, hvoraf han var i Besiddelse, fik han Arbejde ved et Teglværk i Nørrebjert, hvor han den 15de Mai, efter hans egen Forklaring noget før Kl. 10 om Aftenen, fra et uafsaaset Karlekammer, hvor Tjenestefarkene Knud Pedersen Barso og Niels Pedersen sov, tilvendte sig forskjellige forstjævnede tilhørende Klædningsstykker, der hang eller henlaae i Karlekammeret, og som alle ere komne tilstede og i den Stand, hvori de da befandtes, ere vurderede til 25 Rdl. samt udeliveredede Bestjaalue, der har ansat Værdien af enkelte af de stjaalne Gjenstande, da de srafom ham, noget høiere end til Burderingssummen, hvorhos Tiltalte endvidere ved Tyveriet kom i Besiddelse af 5 Rdl., som han fandt i Kommen paa et af de stjaalne Klædningsstykker. Den sølgende Morgen saanedes endvidere en Knud Barso tilhørende, til 1 Rdl. vurderet Grakke, samt nogle Niels Pedersen tilhørende, til 1 Rdl. 2 Mk. 8 Sk. vurderede Klædningsstykker, der antoges ved samme Leilighed at være bortstjaalne; men disse Gjenstande, hvoraf der ikkun er kommet et Par enkelte Dele tilstede, der Dagen efter Tyveriet fandtes paa Marken i Nærheden af Gaarden, vil Tiltalte ikke vide, at han har medtaget, idet han dog har erkjendt Muligheden af, at de kunne være fulgte med de stjaalne Klædningsstykker og derpaa af ham være tabte. Saavel Knud Barso som Niels Pedersen har srafaldet Krav paa Erstatning. Efter sin Forklaring var Tiltalte, da han begik dette Tyveri, svirende og ude af Stand til at gjøre sig nogen Tanke om, at han stjal; han troer vel, at han i Gjerningsøieblikket vidste, at det var fremmed Gods og ikke hans egne Klæder, han tog, men noget klart Begreb herom vil han dog ikke have havt, før han Morgenen efter vaagnebe, liggende ved Tegloven og fandt sig i Besiddelse af Klæderne, som han da nok kunde indsee, at han havde srafstjaalet Knud Barso. Ligesom Tiltalte imidlertid har vedgaaet, at han derpaa begav sig bort med Klæderne til Stenderup og senere disponerede over den største Deel af dem paa forskjellig Maade, saaledes kan der saa meget mindre tages noget Hensyn til hans Anbringende om at have befundet sig i en Tilreguelighed udelukkende Tilstand, da han begik Tyveriet, som det vel er oplyst, at han havde nydt en Deel Brændeviin den 15de Mai, men det dog efter Sagens samtlige Oplysninger og navnlig de Personers Forklaringer, med hvem Tiltalte var sammen kort før Tyveriet efter hans Forklaring forvædes, ikke kan antages, at han har været egentlig beruset.

Medens Tiltalte derefter i nogen Tid opholdt sig i Stenderup, traf han der den i 1ste Instants medtiltalte Skræddersvend Nicolai Christian Møller, og efterat denne først havde afflaaet Tiltaltes Begjæring om at laane hans Studsmaalsbog, fordi han frygtede for, at Tiltalte skulde tage Tjeneste paa den, laante Møller derimod Tiltalte en paa sit Navn lydende, paa Niis og Sønderrangstrup Herredscontoir den 7de December 1857 udstedt Attest om hans Udskrivning og militaire Tjeneste, underskrevet: „J Herredsfogdens Fraværelse: Johansen, Fuldm.“, hvilken Attest Møller efter Tiltaltes Dyringer antog, at denne alene vilde benytte som Legitimationsbeviis paa en Reise til Flensborg, hvor Tiltalte foregav at have sine Papirer beroende; efter Tiltaltes Forklaring gav han Møller herfor 1 Rdl., uden at denne dog egentlig forlangte det, hvilket Møller derimod ikke med Bestemthed vil kunne erindre.

Efter denne Attest indrettede Tiltalte nu et nyt Exemplar af de sædvanlige trykte Studsmaalsbøger paa den Maade, at han deels paa det første Blad i Bogen, der var forsynet med stemplet Papir for 1859, skrev „Nicolai Christian Møller fød i Østerterp den 20de Januar 1833, confirmeret i Abeurade 1848“ og derunder Navnet „S. Johansen“, og deels paa det første Blad efter de trykte Blade i Bogen skrev et Studsmaal, underskrevet J. P. Møller Østertorp d. 1 November 1856, hvorefter Nicolai Christian Møller havde tjent Underfriveren til hans Tilfredshed fra 1ste Mai 1854 til Dato, samt derunder en Afgangs-Paategning fra Sognet, underteget „S. Johansen, Sognepræst i Østertorp“. Efter sin Forklaring havde han ved Anbringelsen af Navnet Johansen det Navn for Die, hvormed, som ansørt, den Attest af 1857, som Møller havde laant ham, var underskrevet, medens han derimod ikke veed, hvad Præsten i Østertorp hedder, og det Navn J. P. Møller, han, som ansørt, bragte under Studsmaalet, tog han efter sin Forklaring fra den Huisbond af samme Navn, som han i 1857 havde tjent i Stallig, fordi dette Navn nærmest faldt ham ind, og uden at han havde til Hensigt at underskrive noget bestemt Navn, ligesom han heller ikke veed, om der i Østertorp er nogen Mand af det ansøgte Navn. Af den saaledes indrettede Studsmaalsbog benyttede han sig til at skaffe sig Tjeneste og navnlig sidst i Mai Maaned hos Chr. Pederfens Enke i Soelberg i Stads Herred, hvor han afleverede saavel Studsmaalsbogen som den af Møller laante Attest. Det Forhold, hvori Tiltalte efter det Ansøgte har gjort sig skyldig, navnlig ved at give Studsmaalsbogen de 2 med falske Navne underskrevne Paategninger, findes at maatte henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 62, cfr. § 68.

Den nysansøgte Tjeneste i Soelberg forløb Tiltalte hemmeligt Ratten mellem den 7de og 8de Juni, og medtog derfra et Uhr, som han havde laant af en Tjenestekarl sammesteds, og hvilket han senere bortbøttede mod et Haaruhrbaand og 3 Rdl. i Penge; Uhret, der er vurderet til 8 Rdl., er kommet tilfælde og udleveret til Eieren. Den Undersøgelse, som anstilles i Anledning af dette Tiltaltes Forhold, der efter sin Bestaffenhed henhører under den citerede Forordnings § 43, rettedes først mod fornævnte Skræddersvend Møller, paa hvis

Navn Tiltaltes Papirer løb, og havde hans Arrestation fra den 25de Juli til den 13de September tilfølg.

Da Tiltalte endelig den 5te Juli f. A., i Forening med H. M. Tranberg og en tredie Person, var — paa Veien til Marsten, hvor de vilde søge Tjeneste, — kommen igjennem Ribe, lagde de sig, noget fra Byen, i en Grøft ved Veien for at sove, og da de to Andre vare faldne i Søvn, tilvendte Tiltalte sig et Uhr, som Tranberg havde i Vestelommen, tilligemed en Sølvkjæde, hvormed Uhret ved en Kroq var befæstet i et Knaphul i Vesten, hvorhos han af Tranbergs Buxelomme udtog dennes Skudsmaalsbog, samt endvidere tilvendte sig en Lærredspose, hvori Tranberg havde sine Klæder m. m. Han begav sig derpaa tilbage, og efterat være passeret igjennem Byen igjen, lagde han sig til at sove, men blev antruffen af Bestjaalne, medens han endnu sov. De Tranberg frastjaalne Gjenstande ere tilfammen vurdere til 15 Rdl. 5 Mk. 12 St. og ubleverede til Bestjaalne. Efter Tiltaltes Forklaring var han sig ikke klart bevidst, hvad han foretog sig, da han begif dette Tyveri, der gav Anledning til hans Anhølbelse, og han har i saa Henseende navnlig anført, at han Natten iforveien havde været til Dands, og at han antager, at Sviren derfra endnu stod ham i Hovedet, ligesom han ogsaa i Ribe havde faaet et Par Snaps. Han har navnlig benægtet at vide, i hvad Hensigt han satte sig i Besiddelse af Tranbergs Uhr, eller i hvad Hensigt han havde Haanden i Tranbergs Lomme, hvor han efter sin Forklaring ikke vidste, at Skudsmaalsbogen var.

Ligesom Tiltalte imidlertid har erkjendt, at han ikke havde tænkt paa at give det Stjaalne tilbage, men maa være gaaet bort dermed i den Hensigt at bringe det i Behold, og at han, uden dog at kunne sige det saa nøie, formeentlig maa have taget det for at sælge det, saaledes er der efter Sagens Oplysninger i det Hele ikke heller tilstrækkelig Grund til at antage, at Tiltalte, da han begif dette Tyveri, skulde have besundet sig i en Tilregnelighed ubelukkende Tilstand.

Tiltalte, der er født 1833, er — foruden i sin Militairtjeneste mange Gange at være straffet for Disciplinairforseelse og i Aaret 1852 af Politiretten i Flensborg at være ansæet med 3 Dages Fængsel paa Band og Brød for volbesigt Forhold — to Gange tidligere straffet for Tyveri, og navnlig senest ifølge Overrettens Dom af 21de September 1857 for denne Forbrydelse anden Gang begaaet med 1 Aars Forbedringshuusarbeide; han er saaledes nu ved Underretsbommen retteligen for sit Forhold i de ovenanførte Henseender ansæet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, cfr. § 79, for 3die Gang begaaet Tyveri, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbeide i 5 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende ligeledes billiges, vil den, forsaavidt den er paaanfet, være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at udrede i Salair til Actor og Defensor for Overretten 10 Rdl. til hver“.

Nr. 219.

Statsraad Salicath

contra

**Niels Peter eller Peter Nielsen Tholstrup eller Wonsild
Tholstrup, (Defensor Brock),**

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den Juni 1860: „Arrestanten Peter Nielsen Tholstrup eller Wonsild Tholstrup bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Wahneberg og d'Auchamp, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Da Arrestanten Peter Nielsen Tholstrup eller Wonsild Tholstrup under nærværende imod ham for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Dylfste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have undladt at oplyse samt faldubt et til 3 Mk. vurderet Skjort, som han paaftaaer at have fundet den 15de December s. A., og med Hensyn til hvilket der intet Beviis er tilveiebragt for, at han skulde have stjaalet det, vil han, der er langt over criminel Lavalder og blandt Andet ved Høiesterets Dom af 1ste August 1848 dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, cfr. §§ 43 og 79, til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, nu være at ansee efter samme Forordnings § 25, cfr. §§ 58 og 79, som for 3die Gang begaaet Hæleri og Straffen efter § 22 at bestemme efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sagførere med 5 Rdl. til hver“.

Nr. 201.

Justitsraad Bungen

contra

Frederik Knudsen, (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Brandstiftelse og Tyveri.

Musse Herreds Extrarets Dom af 28de Januar 1860: „Arrestanten Frederik Knudsen bør have sit Liv forbrudt og udrede i Erstat-

ning til Landets almindelige Brandkasse 1,684 Rdl., til Musse og Jørgse Herreders Brandforsikringselskab for rorlig Eiendom 2,686 Rdl. 24 Stilling, til Gaardmand Knud Jensen Brygger i Thoreby 2 Rdl. og til den ubekjendte Invalid 1 Rdl. 48 St., ligesom ogsaa betale alle af denne Sag lovlig flydende Dinkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Capitain, Procurator Staal i Maribo, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Gjerding heri Byen, 6 Rdl., foruden Diætpenge til den Første, hvilke Overovrigheden bestemmer. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Øvrige at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de April 1860: „Herredstingsdommen bor ved Magt at stande, dog saaledes, at den den ubekjendte Invalid tillagte Erstatning af 1 Rdl. 3 Mk. bortfalder. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lindhard og Kammerraad Nyegaard, betaler Arrestanten Frederik Knudsen 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Etatsraad Liebenberg for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De med nærværende fra Musse Herreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Frederik Knudsen tiltales for Brandstiftelse og Tyveri, forbundne Omstændigheder ere efter den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med det isvrigt Oplyste i det Væsentlige følgende:

Ratten imellem den 12te og 13de Juni f. A. afbrændte Knud Jensen Bryggers Fæstegaard i Thoreby, hvilken Jib Arrestanten har vedgaaet at have paafat, da han den nævnte Nat imellem Klokken 1 og 2 paa Hjemveien fra Høvedgaarden Prierskov til sin Bolig i Grønge kom igjennem Thoreby. Uden at Arrestanten har villet kunne angive nogen anden Grund til Ildspaaføttelsen end en siekliffelig Indstybelse, som han vedholdende har paafaaet, satte han nemlig ved Hjælp af nogle Svovlsstikker, som han efter Sædvane førte hos sig for at

kunne tænde Ild og Lys, naar han kom hjem, Ild i Taget paa Gaardens Stalbygning, som laae imellem og var sammenbygget med to af Gaardens andre Længer, af hvilke den ene beboedes af Knud Jensen med Kone og to Døttre, og den anden af Jensens gamle Forældre og Søn. Efterat have paaftat Ilden, hvorved Gaarden og et udenfor samme liggende Hestemøllehuus aldeles nedbrændte, og hvorved der er paaført Brandlidte et Tab af 80 Rdl., og vedkommende Brandforsikringer et Tab af 4,370 Rdl. 24 Sk., ilede Arrestanten bort uden at vække Husets Beboere, som han efter sin Forklaring vel kunde slutte sig til da laae i den dybeste Søvn, hvorom han imidlertid ingen Forestilling vil have gjort sig, men blot tænkte paa at komme bort, efterat Gjærningen var udført. At Beboerne ikke indebrændte, maa efter det Dplyste ogsaa kun antages at være forhindret ved de tilfældige Omstændigheder, at Knud Jensen, som havde et sygt Been, vendte sig i Sengen, hvorved han blev opmærksom paa, at Gaarden stod i Iys Lue, hvilken alt havde grebet saaledes om sig, at han ikke kunde komme ud af Døren til Gaardspladsen, hvorfor han, hans Kone, der var vaagnet paa samme Tid ved at høre et Barn raabe, at det brændte, og tvende Døttre maatte redde sig ud af Vinduerne uden at kunne mebtage Andet end nogle Klædningsstykker, samt at hans Søn Jens Knudsen vaagne ved et stærkt Pulver, formeentligen hidrørende fra Kreaturerne i Stalben, som alle indebrændte, hvorefter han, da han ikke kunde komme ud af Døren til Kammeret imod Gaarden for Ild, i det bære Rinned reddede sig ud af et Vindue til Haven og vækkede sine gamle Bedsteforældre.

Der næst er Arrestanten overbeviist at have gjort sig skyldig i følgende Tyverier, nemlig: af en til 2 Rdl. vurberet Lønne Kartofler fra Brandlidte Knud Jensen, hvilke Kartofler han en Aften i forrige Vinter i tvende Gange tog fra to Kuler i denne Mands Have; af noget til 4 Rdl. 5 Mk. vurberet Linned, som han i Foraaret f. A. om Natten borttog fra Møller Peder Christensens Have i Thoreby, hvor det var ophængt; og af et Pengebelsb af 1 Rdl. 3 Mk., som han den 26de Juli f. A. fratog en Invalid, som under Sagen forgjæves er esterspurgt, medens denne i en beskjænkent Tilstand laae og sov i en Veigrøft paa Fuglsang Mark, hvorhos han tillige ituslog dennes Perspektivkasse, i den Tanke, at der var flere Penge deri.

Endelig har Arrestanten for at tilvende sig Fødemidler Natten imellem den 19de og 20de September f. A., efterat han havde seet Lysene blive slukkede, som han antager Kloffen knap 11, kænnet sig Afgang til Kjøkkenet i Jørgen Clausens Enkes Gaard i Thoreby, ved at trække et Brædt af Kjøkkendøren, som var løst foroven, tilside, saa at han kunde faae Haanden ind og fratage den indvendige Krog, hvormed Døren var lukket, hvorefter han i Spisekammeret tilvendte sig Levnetsmidler til en Værdi af 6 Rdl. 4 Mk.

For den af Arrestanten foretagne Ildspaafattelse, er han, som er sødt den 24de Februar 1829 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved den indankebe af Underdommeren med tiltagne Mebdomsmand assagte Dom ifølge Forordningen af 26de Marts 1841 § 1 retteligen anseet med Livsstraf, hvorved den af ham for Tyveri forskyldte Straf ligeledes retteligen er anseet absorberet.

Da derhos denne Doms øvrige Bestemmelser om den Arrestanten idømte Erstatning, hvorved bemærkes, at Brandlidte har frafaldet Erstatning for det ham tilføiede Tab af 80 Rdl., og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, dog med Undtagelse af, at den den ubekjendte Invalid tillagte Erstatning af 1 Rdl. 3 Mk. maa bortfalde, vil bemeldte Dom med de nævnte Modificationer i det Hele være at stadfæste".

Tirsdagen den 31te Juli.

Nr. 220.

Justitsraad Bunghen

contra

Benjamin Hodge eller **Peter**, (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri

St. Thomæ Bytings Eyrarets Dom af 25de Februar 1860: „Arrestanten Benjamin Hodge alias Peter bør hensættes til 6 Aars Strafarbejde og efter udstaaet Straf udføres af Landet. I Erstatning til Xavier Amiana betaler han \$ 27., og udreder han derhos samtlige af hans Arrest og nærværende Sag flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3de Solemarker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 23de April 1860: „Arrestanten Benjamin Hodge alias Peter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Forøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Øvrige at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at den — som det maa antages ifølge Placaten af 19de April 1805 — givne Bestemmelse om, at Tiltalte, efter udstaaet Straf, skal udføres af Landet, efter de Højesteret forelagte Dphlysninger om hans Dphold og Erhverv sammefteds, vil bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den idømte Udførelse af Landet bortfalder. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte otte vestindiske Dalere til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Benjamin Hodge alias Peter, der er født paa Tortola og skjønned at være omtrent 17 Aar gammel, tiltales under nærværende ved Underretten i St. Thomas paadømte Sag for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det isøvrigt Oplyste er det tilstrækkeligt beviist, at han, der om Lørdagen den 14de Januar d. A. var bleven bortviist fra sin Tjeneste hos Bager Fuentes, efter den paafølgende Nat 2de Gange forgjæves at have forsøgt at begaae Tyveri i Fuentes Gaard, udførte sin Hensigt Natten imellem den 15de og 16de næstefter, idet han langt efter Sengetid steg over et imellem denne Gaard og Naboestedet værende Plankeværk, og derpaa igjennem Udjaalgsstuen, hvis Dør til Gaarden var aaben, og hvor han vidste, at tvende af Beboerne sov bag et i Stuen anbragt Skillerum eller Skjærmbræt, begav sig op i Husets anden Etage, hvor han af en der henstaaende Kuffert, som han opbrød, borttog en Skjorte og et Beløb i Penge, hvorefter han over Taget af et Sidehus og det forømmeste Plankeværk igjen kom ud paa Gaben.

Den kortfijaalne Skjorte er kommet tilfiede og udleveret Bestjaalte. I Henseende til Pengebeløbet da har Arrestanten først udsagt, at han tog alle de Penge, der vare i Kufferten, men senere ikke kunnet gjøre Rede for, hvormange Penge der var, samt nægtet, at de udgjorde § 27., hvilket Beløb Bestjaalne under Tæd har opgivet at have været i Kufferten, og hvilket Arrestanten ved Underretsdommen retteligen er tilpligtet at erstatte.

Den Straf, som Arrestanten, der ikke findes tidligere straffet, for det begaaede Tyveri er ifalden, er ved Underretsdommen ligeledes retteligen bestemt efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, anden Paasus, til 6 Aars Strafarbejde, dog at dette nærmere bestemmes til Forbedringshuusarbejde, og billiges ligeledes Bestemmelsen, at Arrestanten efter udstaaet Straf bliver at udføre af Landet, samt at han er paalagt at udrede Actionens Omkostninger“.

Nr. 182.

Justitsraad Bunchen
contra**Johan Christian Mahler Westh**, (Defensor Liebe),

der tiltales for Brandstiftelse.

Bornholms vestre Herreds Extrarets Dom af 29de Marts 1860: „Tiltalte Johan Christian Mahler Westh af Westermarie Sogn var henhættet til Tugthuusarbejde i 10 Aar. I Erstatning til Landbhøgninger-nes Brandforsikring betaler han 4,319 Rdl. og til Lieutenant J. B. Westh 922 Rdl., og vil han tillige have at udrede samtlige af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Fog, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage

efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og forøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ifølge de Høiesteret forelagte Oplysninger ikke kan tages Hensyn til Tiltaltes efter Underretts Dommens Afgjælse fremsatte Tilbagefaldelse af hans tidligere Tilstaaelse, kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Amtets Decret af 10de Januar d. A. er Johan Christian Mahler Westh sat under Tiltale for Brandsiftelse.

Ved egen Tilstaaelse og øvrige dermed stemmende Oplysninger er det tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten Johan Christian Mahler Westh af Vestermarie Sogn selv har antændt den Ild, hvorved hans 11te Selveiergaard og Nabo-gaarden, 10de Selveiergaard, begge i Vestermarie Sogn, den 21de Juni 1851 afbrændte. Allerede den foregaaende Vinter havde Arrestanten, da han deels var i Pengeforlegenhed og deels sukkede Stuelængen ombygget noget smukkere samt den søndre Lønge, der trængte til en Hovedreparation, ombygget, tænkt paa at afbrænde sin Gaard for at indvinde Assurance-summen, hvilket han dernæst udførte ved den ommeldte Dag, efter først at have ophedet Vagerovnen og indsat Brødene i den, at gaae op paa Loftet og ved Hjælp af Svovlsulfur sætte Ild i noget Lyng, der laae ligeover Vagerovnen og op til Straataget. Ilden greb hurtigt om sig, og snart stod hele Gaarden i Brand, ligesom strax efter, da det blæste en vestlig Storm, den i Øst liggende omtrent 100 Alen fjernede Nabogaard, 10de Selveiergaard, tilhørende Lieutenant J. B. Westh, ogfaa antændtes og afbrændte aldeles. Ved samme Leilighed opbrændte for bemeldte Lieutenant Westh en Deel Løssøre, og har han i saa Henseende giort Paastand paa at tilkjendes en Erstatning af 922 Rdl. efter en af ham indgIVEN Fortegnelse over tabte Gjenstande med vedføiede Værdiansættelser. Tiltalte har vel paa-
staaet, at Lieutenant Westh ikke har lidt større Tab end høist 400 Rdl., men da det virkelige Tab ikke har kunnet oplyses, og Sidsmævnte derhos har beediget ved den ommeldte Leilighed at have lidt et Tab af 922 Rdl., som af ham paa-
staaet, vil i Medhold af Lovens 5—2—88 og Placaten af 25de Marts 1800 denne hans Paastand være at tage til Følge. Mod den fra Landbygningernes Brandforsikrings Side neblagte Paastand om Erstatning af respective 1,681 Rdl. og 2,638 Rdl., eller ialt 4,319 Rdl., har Tiltalte Intet høvt at erindre.

Tiltalte, der er født den 3die Juni 1826 og ikke findes forhen tiltalt eller straffet, paa-
staaer, at han ikke har tænkt sig Muligheden af, at 10de Selv-

eiergaard ved samme Leilighed skulde være udsat for Fare. Ildspaaføttelsen er skeet midt om Dagen, og ingen andre Bygninger end de afbrændte have været udsatte for Fare. Eigeaallidt have ved Branden Menneſter eller Dyr været udsatte for Fare.

Efter det ſaaledes Dplyſte vil Tiltalte være at dømme efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 5, cfr. § 4, og findes Straffen paaſeende at kunne beſtemmes til 10 Aars Tugthuusarbeide. I Erſtattung til Landbygningernes Brandforsikkring betaler Tiltalte derhos 4,319 Rdl. og til Lieutenant J. B. Westh 922 Rdl., og vil han derhos have at udrede ſamtlige af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkoſtninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Fog, 6 Rdl., og til Defenſor, Procurator Lund, 4 Rdl.“

Nr. 227.

Advocat Liebe
contra**Alfred Emil Oſcar Nielsen**, (Defenſor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Skive Kjøbstads Extrarets Dom af 10de April 1860: „Arrestanten Alfred Emil Oſcar Nielsen bor henſættes til Forbedringshuusarbeide i eet Aar ſamt betale 1 Rdl. 3 Mk i Erſtattung til Johannes Hansen. Endvidere bor han udrede Actionens Omkoſtninger, hvorunder Salairer til Actor, Procurator Munksgaard, 5 Rdl., og til Defenſor, Cand. juris Dllgaard, 4 Rdl. Den idømte Erſtattung at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 11te Juni 1860: „Arrestanten Alfred Emil Oſcar Nielsen bor henſættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. I Henſeende til Erſtattningen og Actionens Omkoſtninger, hvorunder Actor og Defenſor for Overretten, Procuratorerne Møller og Holm, tillægges i Salair hver 5 Rdl., bor Underretsdommen ved Magt at ſtande. Den idømte Erſtattung udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høieſterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at ſtande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høieſteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Alfred Emil Oscar Nielsen for Tyveri, og er i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder oplyst Følgende:“

1) Da Arrestanten, der var i Malerlære, engang — som det maa antages, i Vinteren 1859/60 — i et Grinde for sin Mester havde indfunbet sig i Kjøbmand Brochdorffs Boutik i Skive og var bleven ene i Boutiken, tog han af den aflaaede Pengeskuffe en Nigsdaler, som han imidlertid samme Aften tilbageleverede, da Brochdorff strax opdagede Tyveriet og i den Anledning begav sig hen til Tilstaets Mester, der fik ham til at bekjende at have stjaalet Daleren.

2) Engang i sidstafvigte Vinter gik han ind til Værtshuusholder Johannes Hansen for at faae et Glas Ol, og medens han et Dieblif var ene i Stuen, benyttede han Leiligheden til med en hans Mester tilhørende Nøgle, som han hemmeligt havde sat sig i Besiddelse af, at aabne den aflaaede Pengeskuffe og deraf udtage en Nigsdaler, og nogen Tid derefter frastjal han Hansen paa samme Maade 3 Mk., — hvilke Beløb han vil have at erstatte Bestjaatne, der efter sin Forklaring ikke havde mærket det første Tyveri men ved det andet havde fattet Mistanke til Arrestanten, uden dog at lade sig mærke dermed, da han ikke var fuldkommen sikker i sin Sag.

3) I et paa Løstet i Gjæstgivergaarden i Skive værende aflaaet Paskammer, hvis Dør han aabnede med den ovennævnte Nøgle, har han i Løbet af det sidste halve Aar for Undersøgelsens Paabegyndelse flere Gange tilvendt sig Sukker og Chocolate, efter hvad han antager, i det Hele et Par Pund af hver Slags, for hvilke Erstatning er fratalt.

4) Endelig har Arrestanten tilstaaet, at han den 20de Februar d. A. om Aftenen omtrent Kloften 9 $\frac{1}{4}$ gik ind i Jomfruens Værelse paa Gjæstgivergaarden, hvortil Døren ikke var aflaaet, i den Hensigt at stjæle Penge, som han antog, at der maatte findes sammesteds, men heri blev han forhindret ved, at Beboerinden af Værelset kom tilstede og viste ham ud.

I det de ovenfor under Nr. 3 omhandlede Tyverier, ved hvilke Arrestanten ved Hjælp af en jalsk Nøgle har banet sig Udgang til Paskammeret, der maa betragtes som et Værelse, maae blive at hense under Bestemmelseene i Forordningen af 11te April 1840 § 12, første Membrum, vil Arrestanten, der er født den 14de Juni 1841 og iølge Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 31te December 1857 har været straffet for Tyveri med 15 Rottingslag, for det ham nu overførte Forhold være at ansee med Straf for 2den Gang begaaet Tyveri efter den citerede Forordnings §§ 13 og 14, cfr. § 12, første Membrum, samt § 80, og findes Straffen for ham efter Sagens Omstændigheder at maatte bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar.

I Henseende til den Arrestanten ved Underrettsdommen paalagte Erstatning til Værtshuusholder Hansen saavel som Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten tillægges i Salair 5 Rbl. hver, vil den indankede Dom være at stadfæste“.

Torsdagen den 2den August.

Nr. 160.

Advocat Liebe
contra

Nr. 1 Lars Nielsen, kaldet Bahl, Nr. 2 Niels Olsen, Nr. 3 Christopher Christensen, Nr. 4 Peter Christiansen, Nr. 5 Jens Pederfen, Nr. 6 Hans Henrik Meinh eller Hans Henrik Mathiasen Meinh og Nr. 7 Hans Mikkelsen, (Defensior Liebenberg),

der tiltales, Nr. 1 for Mord, Brandstiftelse og Røveri samt Tyveri, Nr. 2 for Meddeelagtighed i Mord, Nr. 3 og 4 for Meddeelagtighed i Brandstiftelse, Nr. 5 for Meddeelagtighed i Brandstiftelse og Hæleri og Nr. 6 og 7 for Tyveri.

Commissions Dom af 31te Januar 1860: „Arrestanterne 1) Lars Nielsen og 2) Niels Olsen bor hver især miste sin Hals, og Hovedet at sættes paa en Stage. Arrestanterne 3) Niels Jacobsen, 4) Christopher Christensen, 5) Mathias Hansen, 6) Peter Christiansen, 7) Sorgen Larsen, 8) Hans Peter Petersen, 9) Hans Carlsten, 10) Niels Hansen, 11) Jens Pederfen, 12) Poul Hansen og 13) Hans Frederik Hansen bor straffes med Tugthuusarbeide, Poul Hansen i 12 Aar, Hans Peter Petersen og Jens Pederfen hver i 10 Aar, og hver af de øvrige i 8 Aar. Arrestanterne 14) Rasmus Nielsen, 15) Hans Henrik Meinh eller Hans Henrik Mathiasen Meinh og 16) Hans Mikkelsen bor straffes med Forbedringshuusarbeide, de 2 Første hver i 6 Aar og den Sidste i 4 Aar. Tiltalte 19) Ole Petersen bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. De Tiltalte 17) Lars Christensen, 18) hans Hustru, Marie Henriksen og 20) Ane Kirstine Christophersdatter, Christen Olsens Enke, bor straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, den Første i 40, den Anden i 20 og den Tredie i 60 Dage. 3 Erstatning udredes til den almindelige Brandsforsikring for Landbygninger af Arrestanten 1) Lars Nielsen og 4) Arrestanten Christopher Christensen, Een for Begge og Begge for Een, 970 Rdl., af 1) Lars Nielsen og 5) Mathias Hansen paa samme Maade 1,740 Rdl., og af 6) Peter Christiansen og 7) Sorgen Larsen paa samme Maade 1,403 Rdl. 3 Mk., af 8) Hans Peter Petersen 852 Rdl. 2 Mk., af 9) Hans Carlsten 474 Rdl., af 10) Niels Hansen 310 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., og af 11) Jens Pederfen 1,856 Rdl.; til Assuranceforeningen af mindre Landeieendomsbesiddere for rørligt Gods i Præsto og tilgrændsende Aalter af 1) Lars Nielsen og 4) Christopher Christensen, Een for Begge og Begge for Een, 1,405 Rdl. 5 Mk., af 1) Lars Nielsen og 5) Ma-

thias Hansen paa samme Maade 917 Rdl. 3 Mk. 2 Sk., af 6) Peter Christiansen og 7) Sorgen Larsen paa samme Maade 1,032 Rdl. 2 Mk. 8 Sk., af 8) Hans Peter Petersen 162 Rdl. 4 Mk., af 9) Hans Carlsen 190 Rdl. 4 Mk. og af 11) Jens Pedersen 596 Rdl. 1 Mk. 8 Sk.; til Assuranceforeningen for Udflytter-Huusmænd af 10) Niels Hansen 319 Rdl.; til Kirsten Sorgensdatter af 1) Lars Nielsen og 5) Mathias Hansen, Een for Begge og Begge for Een, 16 Rdl. og til Gaardmand Peter Hansen af 1) Lars Nielsen, 13) Hans Frederik Hansen og 14) Rasmus Nielsen, Een for Alle og Alle for Een, 18 Rdl. 3 Mk., dog at Taltalte 17) Lars Christensen in solidum med dem deraf tilsvare 15 Rdl. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Delbanco, 75 Rdl., til Defensor, Proceprocurator Heinrichsen, 50 Rdl., til Fuldmægtig Thsen 40 Rdl. samt til Politibetjentene E. Moller, Eigtved og Eglaff, 75 Rdl. til hver af de 2 Første og 25 Rdl. til den Sidste, betales af 1) Lars Nielsen med $\frac{2}{5}$, hvoraf in solidum med ham udredes af 2) Niels Olsen og 3) Niels Jacobsen, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{8}$, af 4) Christopher Christensen $\frac{1}{16}$, af 5) Mathias Hansen $\frac{1}{16}$, af 12) Poul Hansen $\frac{1}{2}$, dog at 16) Hans Mikfelsen in solidum med dem deraf tilsvare $\frac{1}{8}$, af 13) Hans Frederik Hansen $\frac{1}{8}$, dog at 14) Rasmus Nielsen in solidum med dem deraf tilsvare $\frac{2}{3}$, og at Taltalte 17) Lars Christensen og 18) hans Hustru, Marie Heinrichsen, Een for Begge og Begge for Een, in solidum med Nr. 1, 13 og 14 tilsvare Omkostningerne for deres Bedkommende, derunder $\frac{1}{40}$ af Salairerne, samt at Taltalte 19) Ole Petersen in solidum med Nr. 1 ligeledes tilsvare Omkostningerne for sit Bedkommende, derunder $\frac{1}{40}$ af Salairerne, af 6) Peter Christiansen og 7) Sorgen Larsen, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{1}{25}$, af 13) Hans Frederik Hansen og 15) Hans Henrik Meinh paa samme Maade med $\frac{1}{25}$, samt af c) Hans Peter Petersen, 9) Hans Carlsen, 10) Niels Hansen, 11) Jens Pedersen, 12) Poul Hansen, 15) Hans Henrik Meinh, 16) Hans Mikfelsen og 20) Olsens Enke, hver med $\frac{1}{25}$. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven".

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 23—24.

Den 24de August.

1860.

Første extraordinaire Sessjon.

Torsdagen den 2den August.

Nr. 160.

Advocat Liebe

contra

Lars Nielsen, kaldet Bahl, Niels Olsen, Christopher Christensen, m. Fl.
(see forrige Nr.).

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom for de for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde, og med Bemærkning, at der ikke kan tages Hensyn til den Tilbagekaldelse af tidligere afgivet Tilstaaelse, som flere af de Tiltalte have fremsat under de efter bemeldte Doms Afvigelse optagne Forhør, vil Dommen, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste, dog at den Lars Nielsen og Christopher Christensen i Forening paalagte Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger efter de Høiesteret forelagte Oplysninger bliver at bestemme til 1,968 Rdl.

Chi kjendes for Ret:

Commissariernes Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at den Lars Nielsen og Christopher Christensen i Forening paalagte Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger bestemmes til 1,968 Rdl. Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., hvoraf Lars Nielsen udreder $\frac{7}{10}$, saaledes at in solidum med ham heraf tilsvares af Niels Olsen $\frac{2}{10}$, af Christopher Christensen $\frac{1}{10}$ og af Hans

Mikkelsen $\frac{1}{10}$, samt Peter Christiansen, Jens Pedersen og Hans Henrik Mathiasen Meinh hver $\frac{1}{10}$.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „1) a. Onsdagen den 8de September om Aftenen Kl. mellem 10 og 11 blev Gaardmand Ole Andersens Enke, Ane Marie Hemmingebatter i Uglebie, under Borbringborg nordre Birk, Præstø Amt, dræbt ved et Skud igjennem Vinduet, medens hun stod og kledte sig af, efter saa Minuter isorveien at være kommen hjem fra et Begravelsesgilde.

Under de i denne Anledning anstillede Undersøgelser er det ved de afgivne Forklaringer i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at det er Arrestanten 1) Lars Nielsen, der efter Opfordring af Arrestanten 2) Niels Olsen har dræbt fornævnte Enke, og er Sammenhængen dermed i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestanten 2) Niels Olsen, der er en Søn af den nu afdøde Gaardmand Ole Andersen og en Stedsøn af den Dræbte, der havde været gift med Ole Andersen, i Slutningen af Aaret 1857 havde af Eieren af Leffende Gods kjøbt Faberens Gaard i Uglebie med Reservation af Ole Andersens og Husfrues Ret til at vedblive Besiddelsen af Gaarden deres Levetid, og havde strax udbetalt 1000 Rd. foruden i Omkostninger 230 Rd., erholdt Arrestanten, allerede medens Faberen levede, og senere efter hans Død, paa Stedmoderens Begne Bestyrelsen af Gaarden. Dette Forhold blev imidlertid snart hævet, idet Bestyrelsen af Gaarden blev frataget Arrestanten, der flyttede til Præstø, og da han nu saae sig i lang Tid uden Haab om at komme i Besiddelse af Gaarden, hvilken han, som meldt, først kunde faae, naar Enken, der var i en Alder af 58 Aar, døde, og han desuden ingen Renter kunde faae af sine ublagte Penge, saldt det ham ind, at væpne hende Livet, og han anmodede derfor Arrestanten 1) Lars Nielsen om at stille hende af dermed eller, som han udtrykte sig, om at smække hende, da han saa vilde betale ham 100 Rd. derfor. Arrestanten Nielsen erklærede sig ikke strax villig dertil, men samtykkede først, da Arrestanten 2) Niels Olsen nogen Tid berejter atter anmode ham derom, hvorefter det blev aftalt, at han for den nævnte Betaling skulde skyde Enken i hendes Stue, medens Niels Olsen foretog en Reise til Kjøbenhavn, og at det bedst kunde skee, naar hun om Aftenen gik og puslede om i Stuen, inden hun satte sig til No. Arrestanten Olsen vendte imidlertid tilbage fra den nævnte Reise, uden at Lars Nielsen havde udført Gjerningen, fordi han, som han udtrykker sig, ikke dengang kunde det, medens han for Niels Olsen foregav, at han ikke havde sundet Leilighed dertil. Den 8de September, da Niels Olsen stude til det ommeldte Begravelsesgilde hos Gaardmand Niels Larsen ved Leffende Mølle, hvor han vidste, at Stedmoderen ogsaa skulde, hjørte han paa Veien derhen til Arrestanten Nielsens Vopæl i Eskibbinge og anmode ham om samme Aften at udføre Gjerningen, hvilket Lars Nielsen ogsaa lovede. Arrestanten Nielsen — der, efter hvad han har forklaret, allerede nogle Dage forud af Arrestanten 3) Niels Jacobsen,

som boede i samme Hus, og hvem han havde meddeelt sin Hensigt at skyde Enken, havde faaet Tilladelse til at laane hans Bøsse til at udføre Gjerningen imod en Betaling af 20 Rd., som skulde erlægges deels for Laanet, og deels for at tie stille, og som Dagen eller et Par Dage før havde i Henshold til den givne Tilladelse taget Bøssen fra det Sted, hvor den hang i Jacobsens Stue, — lade den nu med Nævehagel, som han selv havde, og da det var blevet Aften, gif han ud og skjulte sig bag et Gjærde, hvor han antog, at Enken vilde komme gaaende forbi, og hvor han derfor oppebiede hendes Ankomst. Da hun imidlertid imod hans Forventning kom kjørende, kunde han ikke udføre Gjerningen der og løb derfor over Marken bag om til Enkens Have, og da han gjenneem Vinduet saae hende flæde sig af, tog han, idet han i en Afstand af 3 à 4 Alen fra Vinduet bukkede sig ned, Sigte paa hendes Bryst og affyrede Bøssen, hvorpaa han, da han havde seet hende falde, ilede hjem og tilbageleverede Bøssen til Arrestanten Jacobsen, hvem han fortalte, hvad der var steet.

Ved den over den dræbte Enke, der, idet hun udstødte et Par Suk, øieblikkeft efter Skuddet faldt om paa Gulvet uden at tale, den 10de September afholdte Syns- og Obductionsforretning saubtes der blandt Andet i hendes Ansigt 8 Saar, paa Halsens venstre Side 15 rundagtige Saar, hvoraf 10 i en temmelig samlet Gruppe af omtrent 1½ Tommes Omkreds, samt paa Brystet 1 rundagtigt Saar, og Obducenterne kom til det Resultat, at der ikke kunde reises den ringeste Tvivl om de foresundne Læsioners absolute Lethalitet, navnlig med Hensyn til at 2 vigtige og betydelige Blodaarestammer vare gjenneemskudte, den venstre Lunge læderet og hele den venstre Brystsaak opfyldt med Blod, samt at der heller ikke kunde reises nogen Tvivl om, at Læsionerne vare en umiddelbar Følge af det faldne Geværskud.

Arrestanten 1) Lars Nielsen har endvidere gjort sig skyldig i enbeel andre Forbrydelsler.

b. Han har saaledes den 23de Januar 1855 afbrændt Arrestanten 4) Christopher Christensens Fæstegaard i Ennegaarde under Baroniet Stampenborg. Efterat nemlig Arrestanten Christensen havde opfordret Lars Nielsen til at afbrænde hans Gaard imod en Betaling af 100 Rd., og Sidstnævnte havde indvilliget deri, blev det aftalt imellem dem, at Ildspaaesættelsen skulde ske den ovennævnte Dags Aften Kl. 8, for at Arrestanten Christensen kunde være oppe og sørge for sin Familie. Arrestanten Nielsen begav sig til den berammede Tid hen til Gaarden og ind i Loen, hvis Port efter Aftale blev staaende aaben, og hvor han ved Hjælp af medbragte Svovlstikker satte Ild i Taget og forlod derpaa Stedet. Arrestanten Christensen har angivet som Grund til, at han ønskede Gaarden afbrændt, at han skulde opføre en sjerde Længe og tænkte at kunne faae en ny Gaard med den manglende Længe opført for Assurancesummen og den Hjælp, han ventede at faae af Godseieren. I Anledning af denne Brand blev der udbetalt af den almindelige Brandsforsikkring 970 Rd., og af Assuranceforeningen af mindre Lanbeieendomsbesiddere for rørligt Gods i Præsts og tilgrændsende Amter 1405 Rd. 5 Mk., hvilke Summer nu paaftaaes erstattede.

c. Ligeledes har Arrestanten 1) Lars Nielsen afbrændt Arrestanten 5)

Mathias Hansens Fæstegaard i Næble under Dremandsgaards Gods, og er det dermed tilgaaet paa følgende Maade: Mathias Hansen, hos hvem Lars Nielsen havde tjent, havde oftere talt til denne om at afbrænde Gaarden, og det blev da endeligt aftalt imellem dem, at Mathias Hansen den 21de Juli 1856 skulde foretage en Rejse til Næstved under Paaskud af, at tale med sin fidsbrødre Broder, og skulde da Lars Nielsen sætte Ild paa Gaarden imod en Betaling af 45 Rd. Efter Aftalen indfandt Lars Nielsen sig ogsaa den nævnte Dags Aften Kl. cirka 11, medens Mathias Hansen var borte, og paafatte ved Hjælp af medbragte Svovlsulfur ubvendigt fra Ilden i Taget paa Udhuset ved Løen, samt blev staaende, indtil han saae, at Ilden havde taget godt fat, hvorefter han begav sig hjem. Ved denne Brandstiftelse afbrændte ikke blot Gaarden, men tillige det ved samme beliggende af Mathias Hansens Svigermøder beboede Aftægtshuus. I Anledning af denne Brand er der udbetalt af den almindelige Brandforsikring 1740 Rd. og af fornævnte Assurancelskab for rørligt Gods 917 Rd. 3 Mk. 2 Sk., hvilke Summer nu paastaas erstattede.

d. Endvidere har Arrestanten Lars Nielsen, efter forud truffen Aftale med en Person ved Navn Niels Hansen om at tilvende sig Pengene hos Huusmand Hans Jensen i Biemose, den 20de December 1857 om Aftenen i Forening med Niels Hansen begivet sig hen til Stedet og paa Veien aftalt, at de skulde skræmme Folkene, og at den ene af dem skulde holde dem, medens den anden af dem skulde tilvende sig Pengene, der antoges at ligge i et Skab. Ifølge den saaledes lagte Plan gik Arrestanten først ind i Stedet og spurgte Hans Jensen, om han vilde købe Humle, hvilket blev besvaret benægtende, men da den nævnte Person derefter var kommen ind, greb Arrestanten fat i Hans Jensen og affordrede ham 10 Rd. til hver af dem, idet Niels Hansen i det samme greb fat i Hans Jensens Kone og kastede hende ind under Bordet. Efterat de derpaa i nogen Tid havde tumlet om med Hans Jensen og hans Kone, ved hvilken Leilighed Hans Jensen fik et Saar i Hovedet og et Slag over Haanden, og hans Kone blev stødt og sparket, uden at det dog har haft videre skadelige Følger for deres Helbred, slap Konen ud af Vinduet og gjorde Ansstrig, hvorefter Arrestanten og hans Medhjælper, efterat de vare komne ud i Gaarden med Hans Jensen, slap denne og undløb, uden at have tilvendt sig Noget.

e. Natten imellem den 19de og 20de December 1857 Kl. 11 à 12 gif Arrestanten og den ommeldte Niels Hansen hen til Gaardmand Anders Andersens Gaard i Lille Rottinge, hvor de itusloge en Klude i et til Øverstesuen hørende Vindue, og steg derpaa Arrestanten, efter at have aabnet dette, ind i Stuen, der stod i uafslaaet Forbindelse med Beboernes Soveværelse, og hvor han opbrød en Tjenestekarl Christen Hansen tilhørende Kiste og borttog 14 à 16 Rd. og 2 fremmede Mønter af Værdi 2 Rd. 6 Sk.

f. Natten imellem den 11te og 12te Mai 1852 efter Midnat blev Gaardmand Ole Christensen ved Indbrud i hans Gaard paa Langøe frastjålet, efter hvad han selv har forklaret, cirka 450 Rd. og noget til 1 Mk. 8 Sk. vurdere Tobak, og er denne Forbrydelse udført af Arrestanten 1) Lars Nielsen og 2) Paul Hansen, der den nævnte Nat toge en Baad ved Stranden og satte

over til Den, hvor de, efter at være ankomne til Ole Christensens Gaard, itusflog en Rude i et til Storstuen hørende Vindue, og kom igjennem dette ind i Storstuen og derfra ind i Sovekammeret. Da Ole Christensen, som da var i en Alder af 80 Aar, var vaagnet og vilde staae op, befalede Arrestanten Lars Nielsen ham at blive liggende, idet han, efter hvad han har forklaret, tilføiede, at det var raadeligt for Ole Christensen at blive roligt liggende, da han ikke fik Lov at staae op, og blev staaende ved Sengen for at hindre ham og Konen i at staae op. medens Arrestanten Paul Hansen opbrød et Skab og udtog Pengene, samt borttog Tobakken, hvorefter begge Arrestanter begave sig bort samme Vej og deelte Pengene, som de vedblivende have paastaat at have udgjort et langt mindre Betsøb end af Bestjaalne opgivet, og ikke mere end 200 Rd.

g. De samme 2 Arrestanter have endvidere i Efteraaret 1853 frastjaalet nu afsøde Gaardmand Peder Olsen 45 Rd., hvilket Tyveri de forøvede paa den Maade, at de om Natten Kl. omtrent 2, da Beboerne sov, steg gennem et Vindue ind i Øverstestuen, der ved en uafslaaet Dør stod i Forbindelse med Soveværelset, og hvor Paul Hansen, medens Lars Nielsen holdt paa Døren til det andet Værelse, borttog cirka 40 Rd. af en der hængsaaende Kiste og 5 Rd. af en Dragkiste.

h. Ligeledes have de i Aaret 1851 frastjaalet Gaardmand Ole Jensen i Bahl 50 Rd., hvilket Tyveri de udførte paa den Maade, at de ved Nattetide udtog et Vindue og steg derigjennem ind i Storstuen, der ved en uafslaaet Dør stod i Forbindelse med Soveværelset og borttog derpaa Pengene.

i. Natten imellem den 9de og 10de October 1851 gif de samme Arrestanter gennem et Vindue ind i Storstuen i Gaardmand Lars Rasmussens Gaard i Langebæk og bortstjal der et Par Mark, en Chenille af Værbi 10 Rd., samt omtrent 10 Aen Badmel à 4 Mk. pr. Aen og 20 Aen Lærred af Værbi 1 Mk. 12 Sk. pr. Aen.

k. I Aaret 1852 have de samme 2 Arrestanter ved Nattetide gjort Indbrud hos Snekker Jens Møller ved Lilliendals Hovstov for at forsøge Tyveri, idet de udtog et Vindue og steg igjennem Aabningen ind i Bærkstedet, der ved uafslaaede Døre stod i Forbindelse med Sovekammeret, men da Snekker Møller vaagnebe og spurgte, hvem det var, fjernebe Arrestanterne sig, uden efter deres Forklaring at have medtaget Noget.

l. Endelig havde de samme 2 Arrestanter aftalt at forsøge et Indbrudstyveri i April Maaned 1853 i Forening med Arrestanten 11) Jens Pedersen hos Gaardmand Peter Hansen i Riisby, og havde Arrestanten Lars Nielsen tilbuddet 2 Brækjern, for at benytte dem ved Indbrudet; men da Arrestanten Jens Pedersen havde angivet Sagen for Politioverbrigheben, og de i Nærheden af Peter Hansens Gaard traf paa Politiet, toge de Flugten og fik saaledes ikke Leilighed til at fuldføre Forbrydelsen.

m. I Forening med Arrestanten 16) Hans Mikkelsen have de samme 2 Arrestanter i Vinteren 1851—52 frastjaalet Forpagter paa Lilliendal, Rasmus Mogenssen, 3 Tdr. Havre af Værbi 3 Rd. 3 Mk. Tønden, hvilket de udførte paa

den Maade, at de en Aften, efterat Folkene vare gaaede tilsæns, begave sig hen til en ubeboet Ladebygning, der ligger isoleret og i en Afstand af mindst 50 Alen fra nogen anden Bygning, hvori der opholdt sig Folk om Natten. Ved Hjælp af en af Arrestanten Nielsens medbragt fastt Nøgle aabnede de den aflaaede Port til Laden og borttog derefter Havren.

n. En Nat i April Maaned 1852 forsøvede Arrestanterne 1) Lars Nielsen, 13) Hans Frederik Hansen og 14) Rasmus Nielsen et Indbrudstyveri hos Gaardmand Jens Hansen i Laageby, idet Arrestanten Lars Nielsen gennem et Vindue krøb ind i Spisefamneret, der ved en uafslaaet Dør stod i Forbindelse med den Stue, hvor Folkene laae, og borttog der 2 Brød og noget Sul af Værbi 5 Mk., som han rakte ud til de 2 andre Arrestanter, der vare blevne staaende udenfor.

o. Samme Nat have de 3 sidstnævnte Arrestanter frastjaaet Gaardmand Peter Hansen i Nørre-Mehrn nogle til 51 Rd. 3 Mk. vurdere Sengklæder hvissket Tyveri de udførte ved Nattetide og paa den Maade, at de udtog en Rude af et Vindue til Storstuen i Beshjaafnes Gaard, hvorefter Lars Nielsen gennem det aabnede Vindue krøb ind og rakte Sengklæderne ud til de 2 andre Arrestanter.

p. Endelig har Arrestanten 1) Lars Nielsen i Forening med Arrestanten 13) Hans Frederik Hansen i Begyndelsen af Aaret 1851 eller 1852 forsøvet et Indbrudstyveri hos Aftægtsmand Jacob Jensen i Sandby, idet førstnævnte Arrestant opbrød en Dør til et Brændeskur og derpaa en Dør fra dette Brændeskur ind til en i Forbindelse med Soveværelset staaende Stue, hvor de borttog 34 Sølvtuapper, 1 Flaske Extract, 1 Flaske med 6 Potter Brændeviin, 4 Pund Pys og 5 Strømper, ialt af Værbi 6 Rd. 1 Mk. 12 Sk.; men da de, der vilde gaae ind i Soveværelset for om muligt at tilvende sig nogle Penge, hørte Manden staae op af Sengen og tale til dem, forløbe de Stedet, uden at tilvende sig mere.

Da Arrestanten Lars Nielsen, der er født den 10de Februar 1820 og senest ved Vordingborg Søndre Birk's Extrarets Dom af 16de Juli 1846 anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, ifølge det Ovenanførte er overbeviist, at have efter foregaaende Overlæg ombragt Ole Andersens Enke, Ane Marie Hemmingsbatter, vil han herefter blive at dømmes efter Forordningen af 4de October § 10, cfr. Lovens 6—9—1, til at miste sin Hals, og Hovedet at sættes paa en Stage, og bliver der som en Følge af denne Strafs Bestaaenhed ikke Spørgsmaal om Anvendelse af Straf for de andre ham overbeviiste Forbrydelser.

2) Arrestanten Niels Olsen, der er langt over criminel Lavalder og ikke funden forhen straffet, er ligeledes ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbeviist, at have paa den ovenanførte Maade bevæget Arrestanten Lars Nielsen til for en Betaling af 100 Rd., at ombringe Ole Andersens Enke, og han vil saaledes være at dømmes efter Forordningen af 4de October 1833 § 26, cfr. § 10 og Lovens 6—9—1 til at miste sin Hals, og Hovedet at sættes paa en Stage.

4) Arrestanten Christopher Christensen, der er langt over criminal Aalder og ikke funden forhen straffet, er ved egen af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbeviist, at have paa den ovenfor under 1 b omforklarede Maade opfordret Arrestanten Lars Nielsen til imod Betaling at afbrænde hans Fæstegaard, hvilket, som meldt, ogsaa blev iværksat af denne om Aftenen den 23de Januar 1858.

For dette Forhold vil Arrestanten Christensen være at ansee efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 9, cfr. § 4 med Lugthuusarbejde efter Omstændighederne i 8 Aar.

6 og 7) Efterat Arrestanten Peter Christiansens og Huusmand Jochum Nielsens Fæstefæder under Baroniet Stampenborg vare afbrændte Natten imellem den 26de og 27de Mai 1858, blev der anstillet Underjøgelse, angaaende Grunden til den stedsfundne Ildbrand, uden at det da opdagedes, hvad der havde forarsaget samme. Derimod er det nu ved de af Arrestanterne 6) Christianen og 7) Jørgen Larsen afgivne Tilstaaelser og de isvrigt tilbeiebragte Dplysninger godtgjort, at sidstnævnte Arrestant har paaat Ilden efter Opfordring af førstnævnte Arrestant, og er det dermed tilgaaet paa følgende Maade. Da Arrestanten Christianen var kommen i nogen Gjæld og ventede at kunne komme ud af den, naar han, der havde sine Varer og Effecter assurere for 1010 Rbd., og antog, at han kunde faae Assurancesummen for Huset, 450 Rbd., udbetalt uden at opbygge det, hvortil han haabede at kunne faae Understøttelse af vedkommende Gudsseier, fik Stedet afbrændt, foreslog han Arrestanten Larsen at paasætte Ilden, hvortil denne ogsaa erklærede sig villig mod en Betaling af 40 Rbd., og blev det da aftalt, at Ildpaasættelsen skulde foretages en Aften, naar Peter Christianen og hans Kone vare tagne i Besøg hos hendes Broder i Kindvig. Efterat de en Dag, omtrent 14 Dage førend Stederne brændte, vare tagne derhen, forsøgte Arrestanten Larsen ogsaa at paasætte Ilden i Taget paa Udhuset ved Hjælp af noget i Papir indlagt Krudt og Svamp, men da det, efterat være antændt ved Arrestantens Pibe, sluffedes uden at tænde Taget, blev Forsøget dengang opgivet. Det blev derefter aftalt, at Ildpaasættelsen skulde stee den ovennævnte Nat, medens Arrestanten Christianen var reist til Stege, og Arrestanten Larsen paasatte da Ilden paa samme Maade og Sted, hvorved ikke alene Arrestanten Christiansens Sted, men ogsaa det ved Siden af liggende af Huusmand Jochum Nielsen beboede Fæstefæd nedbrændte. Arrestanten Peter Christianen har nu vel senere tilbagekaldt sin Tilstaaelse, men til denne af Intet bestyrkede Fragaelse, der endog staaer i Strid med, hvad der forøvrigt er oplyst, vil der i Henhold til Lovens 1—15—1 intet Hensyn kunne tages.

For det ovenanførte Forhold ville Arrestanterne, der ere langt over criminal Aalder, og af hvilke Jørgen Larsen ikke er funden forhen straffet, medens Peter Christianen ved Bordingborg nordre Birks Extrarets Dom af 18de November 1847 er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, være at dømmes efter Forordningen af 26de Marts 1841, Christianen efter § 9, cfr. § 4, og Larsen efter § 4, cfr. til lige § 13, til Lugthuusarbejde efter Omstændighederne i 8 Aar for hver af dem.

3 Anledning af denne Ildbrand er der blevet udbetalt af den almindelige Brandforsikring 1403 Rd. 3 Mk. og af Assuranceforeningen af mindre Landeieendomsbefiddere for værligt Gods i Præstis og tilgrændsende Amter 1032 Rd. 2 Mk. 8 Sk., hvilke Beløb nu paaستاacs erstattede.

11) Torsdagen den 12te Januar 1843 afbrændte Gaardmand Hans Larsens Fæstegaard i Staurby under Lillendals Gods, uden at det under den da indledebe Underføgelse blev opbaget, hvad der havde foranlediget denne Brand. Under nærværende Sag har Arrestanten Jens Pedersen nu forklaret, at det er en af ham opgiven, senere afdød Person, der efter Aftale med nu afdøde Hans Larsen har udført denne Brandstiftelse, og at Arrestanten efter i Forveien at have faaet Underretning om, at Gaarden skulde afbrændes, har efter Opfordring af og Aftale med Hans Larsen indfundet sig paa Gjerningsstedet, da Ildspaaættelsen skulde stee, for at være behjælpelig med at redde Creaturerne, af hvilke han navnlig har lukket Haaene ud af Stalden, efterdi Hans Larsen ikke havde assureret, og det saaledes, som af Arrestanten forklaret, var nødvendigt at redde Creaturerne, da Hans Larsen jo ellers ikke kunde have ladet Gaarden afbrænde, fordi han derved vilde have stort Tab. Ligeledes har Arrestanten vedgaaet at have været meddeelig i den Ildbrand, der opstod den 4de Mai 1853 i Østeregitsborg, og hvorved der afbrændte 3 Fæstehuse under Lillendals Gods, af hvilke det ene habdes i Fæste af Arrestantens Fader Peder Sørensen. Efterat nemlig Arrestanten og hans senere afdøde Moder havde omtalt, at de, naar deres eget og det dermed sammenbyggede Huus, der habdes i Fæste af Hans Jensens Enke, Johanne Hemmingsdatter, bleve afbrændte, kunde saae Husene adskilte og tillige muligt saae Hans Jensens Enkes Huus i Fæste, saa at Forældrene med deres Datter kunde boe i det ene og Arrestanten med hans Familie i det andet, bleve de enige om, at Moderen skulde paaætte Ilden ved at kaste en Brand ind i bemeldte Enkes Sted, medens Arrestanten var fraværende, for ikke at paadrages Mistanke om selv at have paaæt Ilden. Arrestanten begav sig ogsaa bort den nævnte Dags Morgen, og nogen Tid efter foregik Ildspaaættelsen, efter hvad Moderen senere fortalte ham, paa den omskrevne Maade, hvorved, som meldt, ikke blot de 2 nævnte Steder, men tillige et tredie Fæstehuus afbrændte. Endelig har Arrestanten vedgaaet, at have udbiift en hæderlig Medvirksomhed med Hensyn til et Tyveri, der Ratten imellem den 29de og 30te November 1843 blev forøvet mod daværende Geheime-, Stats- og Finantsminister Grev Moltke til Bregentved, medens denne kjørte i sin Reisevogn paa Veien mellem Kjøge og Bregentved, idet et Skriin i Tjenersædet blev opbrudt og derfra blandt Andet borttaget 700 Rd., af hvilke Arrestanten modtog 70 Rd. af en af ham opgiven, men senere afdød Person, der havde meddeelt ham, at han havde udført Tyveriet. Arrestanten har nu vel senere tilbagekaldt denne Tilstaaelse, men til denne af Intet bestyrkede Fragaælse, der endog staaer i Strid med hvad der forøvrigt er oplyst, vil der i Henhold til Lovens 1—15—1 intet Hensyn være at tage, og Arrestanten, der er langt over criminel Pavalber og ved Vordingborg Kjøbstads Extrarets Dom af 27de Marts 1838 for Tyveri anseet med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, medens han ved

Landsover- samt Hof- og Staderettens Dom af 14de Juni 1842 er frifunden for Actors Tiltale under en for Tyveri eller i alt Fald u hjemlet Besiddelse af stjaalne Koster anlagt Sag, og ved samme Rets Dom af 13de Januar 1846 tillagt Griffindelse for Actors videre Tiltale under en for at have afbenyttet en falsk Stubsmaalsbog anlagt Sag, vil saaledes nu være at dømme efter Forordningen af 26de Marts 1841 §§ 9 og 11, cfr. § 4, samt efter Forordningen af 11te April 1840 § 25, cfr. § 22, som for 2den Gang forøvet Hæleri, og findes Straffen i det Hele at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 10 Aar. 3 Anledning af de ovenmeldte Brandstiftelser er der udbetalt af Landbygningernes Brandforsikkring 1856 Rd., og af den ovennævnte Brandforsikkring for rørligt Gods 596 Rd. 24 Sk., hvilke Summer nu paastaes erstatte.

13) Arrestanten Hans Frederik Hansen er overbeviist, foruden at have i Forening med Arrestanten 15) Meinig i Vinteren 1851—52 strafjaalet Gaardmand Lars Nielsen Nygaard ved Nysø nogle Fødevarer og 16 Lin, hvilket Tyveri de udførte paa den Raade, at de en Aften Kl. mellem 10 og 11, da Folkene vare gaaede iseng, og da de vidste, at Bestjaalne selv var reist bort, indfandt dem ved hans Gaard, hvor Arrestanten Hansen udtog et Bindue til Spisekammeret, der ved uafslaaede Døre stod i Forbindelse med Soveværelset, og steg ind samt borttog de nævnte Fødevarer, som han rakte ud til Arrestanten Meinig, hvorefter de forløbe Stebet, efter først fra en Hæl i Haven at have tilvendt sig Linene. Bestjaalne har ansat Værdien af Fødevarerne til mindst 30 Rd., og af Linene til 2 Rd. 4 Mk., medens Arrestanterne have nægtet, at Værdien af det Hele kan ansættes høiere end til 6 Rd. Arrestanten Hansen vil for det ham overbeviiste Forhold være at dømme efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, og findes Straffen at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar.

15) Arrestanten Hans Henrik Meinig eller Hans Henrik Mathiasen Meinig, der ligeledes er langt over criminel Lavalder og ikke funden forhen straffet, er ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Dplyste overbeviist, at have været meddeelsagtig i det under Nr. 13 ommeldte, hos Gaardmand Nygaard begaaede Indbrudstyveri paa den der nævnte Raade, og han vil saaledes være at ansee efter sidstnævnte Lovbestemmelse, og findes Straffen at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar.

16) Foruden at Arrestanten Hans Milkelsen er overbeviist, at have været meddeelsagtig i det under Nr. 1 m omhandlede i Vinteren 1851—52 forøvede Tyveri fra Forpagter Mogenssen paa den der anførte Raade, har han endvidere vedgaaet, at have i Juli Maaned 1853 strafjaalet Forvalter Boserup en til 80 Rd. vurderet Hest, der stod teiret paa hans Mark. Vel er nu Arrestanten, der er langt over criminel Lavalder, ved Borningborg nordre Birks Extrarets Dom af 21de November 1853 for at have været i u hjemlet Besiddelse af bemeldte Hest, som han dengang nægtede at have stjaalet, anseet i Genhold til Forordningen af 8de September 1841 § 6 efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men da Commissionen ifølge det

samme meddeelte allerhøieste Commisforium er bemyndiget til at tage under Paa-
 kjendelse, hvorvidt Arrestanten maatte være at ifinde nogen yderligere Straf i
 Anledning af den nævnte Tilstaaelse, findes han nu at burde idømmes en saadan
 efter sidstnævnte Forordnings § 6, ligesom han vil være at ansee i Henshold til
 samme Forordnings § 19 efter § 12, 1ste Membrum, og skjønes Straffen i det
 Hele at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar.

Nr. 218.

Advocat Liebe
contra

Georg Friederich Heinrich Theodor Muurmann og dennes Hustru,
Marie Dorothea Johanne Befeler, (Defensor Salicath),
der tiltales, Forstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 29de Mai 1860: „Arrestanten
Georg Friederich Heinrich Theodor Muurmann og Tiltalte Marie Do-
rothea Johanne Befeler, Arrestantens Hustru, bør straffes, den Forste
med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaeneder og den Sidste med Fæng-
sel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger,
derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Beyer og Lind-
hardt, 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, dog at Tiltalte deraf
in solidum med ham tilsvarende bemeldte Omkostninger for sit Bedkom-
mende, hvorunder $\frac{1}{2}$ af Salairerne. At efterkommes under Udfærd
efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

Tiltalte G. F. H. T. Muurmann vil for de ham overbeviste Ty-
verier være at ansee med Straf efter Forordningen af 11te April 1840
§ 1, idet der ikke, saaledes som ved den indankede Dom antaget, kan
tillægges den ham under 19de Februar 1857 overgaaede af Møndsborg
Magistrat affagte Dom, hvorved han for at have forstuffed Gods, som
henhorte til hans Fallitbo, blev anseet arbitrært med Straf af 40 Da-
ges Fængsel paa Vand og Brød, samme Virkning som en Dom for
Tyveri; -- og vil hans Straf efter Omstændighederne være at fastsætte
til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Derimod maa det billiges, at Tiltalte M. D. S. Befeler, Muur-
manns Hustru, hvis Forhold med Hensyn til det under Sagen om-
handlede Sengeteppe ikke kan ansees indbefattet under Actionens Ordren,
for de hende overbeviste Hælerier, er anseet efter den citerede Forord-
nings § 22 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa
Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Actionens Omkostninger ville være at udrede af de Tiltalte in solidum.

Chi kjendes for Ret:

Georg Friederich Heinrich Theodor Muurmann bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; isvrigt bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande, dog at de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, udrede samtlige Actionens Omkostninger. Paa lige Maade udrede de Tiltalte i Salair til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret 20 Rdl. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Arrestanten Georg Friederich Heinrich Theodor Muurmann for Tyveri anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilskaaelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han, der er langt over criminel Lavalder og for at have forstuffed Guds, der henhørte til hans under Fallitbehandling værende Bo, anseet ved Rendsborg Magistratsrets Dom af 19de Februar 1857 med Fængsel paa Vand og Brød i 40 Dage, har, efterat bemeldte Dom var ham overgaaet, sjaalet paa det kongelige Theater her i Byen noget til 2 Rdl. 2 Mk. vurderet Damask, fra en paa Vosben værende Byggeplads 4 Sernankere af Værdi 1 Rdl. 2 Mk. og fra Sabelmager Niels Nielsen circa 20 Alen Betrækkørred, vurderet til 1 Mk. 4 Sk. pr. Alen.

For dette Forhold vil Arrestanten, da den ovennævnte Dom maa have Iterationsvirkning under nærværende Sag, og da der intet Hensyn vil kunne tages til hans senere Fragaalelse, der ikke alene ikke er bleven bestyrtet, men endog staaer i Strid med flere under Sagen oplyste Omstændigheder, være at dømmes i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 79 efter sammes § 13, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber.

Tiltalte Marie Dorothea Johanne Veseler, Arrestantens Hustru, der er langt over criminel Lavalder og ikke funden forhen straffet, er under nærværende imod hende for Hæleri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilskaaelse overbevist at have udviist en hælerisk Medvirksomhed ved de af Arrestanten forsøvede Tyverier, og hun vil saaledes være at ansee efter samme Forordnings § 22, hvorimod hun ikke findes at kunne paadrages noget Ansvar for det af hende med Hensyn til det under Sagen omhandlede Læppe udviste Forhold, efterdi dette ikke kan komme til Paakjendelse her ved Retten, saaledes som det fortiden foreligger, selv om det forøvrigt maatte kunne antages indbefattet under Actionsordren. Straffen for Tiltalte findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage“.

Øverdagen den 4de August.

Nr. 137.

Statsraad Liebenberg

contra

1) **Mads Hansen**, 2) **Carl Henriksen** af Slagelse, 3) **Christen Madsen** af Havreberg, 4) **Niels Larsen** af Kjeldstrup, 5) **Huusmand Jens Jensen** af Holmstrup, 6) **Ane Hansdatter**, fornævnte **Christen Madsens** Hustru, 7) **Ane Dorthe Mathilde Martholine Hansdatter**, **Bendt Olsens** Hustru, 8) **Birthe Larsdatter**, fornævnte **Huusmand Jens Jensens** Hustru, 9) **Hans Jepsen**, 10) **Boelsmand Jens Jensen** af Holmstrup, 11) **Kirsten Wikkelsdatter**, fornævnte **Hans Jepsens** Hustru, 12) **Malene** eller **Nille Pedersdatter**, fornævnte **Boelsmand Jens Jensens** Hustru, (Defensor for Nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 og 8 Liebe, Defensor for Nr. 9, 10, 11 og 12 Salicath),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri, Attentat paa Tyveri eller Røveri samt Hæleri, Nr. 2 for Deelagtighed i Tyveri og Attentat paa Røveri eller Tyveri, Nr. 3 for Tyveri og Hæleri eller ulovlig Dugang med Hittegods, Nr. 4 for Medvirkning til Tyveri, Nr. 5 for Medvirkning til Tyveri samt for Hæleri, Nr. 6 for Tyveri eller ulovlig Dugang med Hittegods og Hæleri, Nr. 7 og 8 for Hæleri, Nr. 9 for Tyveri og Deelagtighed i Bedrageri, Nr. 10 for Medvirkning til Tyveri samt Hæleri og Bedrageri, og Nr. 11 og 12 for Hæleri

Antvorskov Birkis Extrarets Dom af 2den Marts 1859: „Nr. 9 Christen Hansen bør for Actors videre Tiltale i Sagen fri at være. Til Tugthuusarbeide bør henfættes: Nr. 1 Arrestanten Niels Christiansen i 16 Aar, Nr. 2 Carl Edvard og Nr. 3 Niels Larsen af Hylkerup, hver i 10 Aar, og Nr. 4 Arrestanten Mads Hansen i 8 Aar. Til Forbedringshuusarbeide bør henfættes: Nr. 8 Niels Larsen af Kjeldstrup i 5 Aar, Nr. 7 Hans Jepsen i 4 Aar, Nr. 5 Carl Henriksen og Nr. 6 Christen Madsen, hver i 3 Aar, Nr. 12 Boelsmand Jens Jensen i 2 Aar, Nr. 10 Huusmand Jens Jensen og Nr. 21 Malene eller Nille Pedersdatter, Boelsmand Jens Jensens Hustru, hver i 1 Aar. I Fængsel paa Vand og Brod bør henfættes: Nr. 14 Else Christoffersdatter, Arrestanten Niels Christiansens Hustru, Nr. 15 Malene Madsdatter, Carl Edwards Hustru, og Nr. 16 Ane Sophie Pedersen, Niels Larsens Hustru, hver i 6 Gange 5 Dage, Nr. 11 Jacob Jensen og Nr. 20 Birthe Larsdatter, Huusmand Jens Jensens Hustru, hver i 4 Gange 5 Dage, Nr. 13 Ane Hansdatter, Christen Madsens Hustru, Nr. 17 Trine Henriksen, Mads Hansens Hustru, og Nr. 19 Kirsten

Mikkelsdatter, Hans Jøppesens Hustru, hver i 3 Gange 5 Dage, Nr. 18 Ane Dorthe Mathilde Martholine Hansdatter, Bendt Olsens Hustru, Nr. 22 Andreas Johansen eller Andreas Carsten Kofak og Nr. 23 Hans Olsen eller Hans Peder Olsen, hver i 2 Gange 5 Dage. Nr. 24 Hanne Sophie Jensen, Smedemeester Andersens Hustru, bør henfattes i Fængsel i 14 Dage. Nr. 25 Ane Pederdatter, Boelsmand Peder Sorgenfens Hustru, bør erlægge en Mulct af 5 Rdl. til Sors Amts Fattigkasse. I Erstatning udrede de Tiltalte: Nr. 1 Arrestanten Niels Christiansen og Nr. 6 Christen Madsen, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rdl. til Huusmand Christian Pedersen af Næsby; Niels Christiansen og Nr. 7 Hans Jøppesen, ligeledes Een for Begge og Begge for Een, 1 Rdl. til Gaardmand Jens Christensen af Blævinge Mark; Niels Christiansen, Nr. 7 Hans Jøppesen, Nr. 14 Else Christoffersdatter og Nr. 19 Kirsten Mikkelsdatter solidarisk 5 Rdl. til Brodrene Hans og Peder Olsen af Hong Mark, og 253 Rdl. til Huusmand Søren Jensen af Blævinge Mark; Niels Christiansen, Nr. 7 Hans Jøppesen og Nr. 14 Else Christoffersdatter in solidum 5 Rdl. til Slagter W. Trebbins Enke, Margrethe, født Schouwald, af Slagelse; Niels Christiansen, Nr. 6 Christen Madsen, Nr. 13 Ane Hansdatter og Nr. 14 Else Christoffersdatter solidarisk 5 Rdl. til Gaardmand Hans Nielsen af Østerstillinge, 34 Rdl. 4 Mk. 14 Sk. til Gaardmand Hans Sorensen af Kirkehøjinge Mark, 17 Rdl. til Gaardmand Søren Valentinsen af Bildsø og 70 Rdl. til Huusmand Jens Mikkelsen af Faarentofte; Niels Christiansen, Nr. 4 Mads Hansen og Nr. 14 Else Christoffersdatter in solidum 71 Rdl. 2 Mk. til Gaardmand Peder Madsen i Gimlinge og 63 Rdl. 2 Mk. 8 Sk. til Huusmand Niels Larsen af Stude Mark; Niels Christiansen og Nr. 4 Mads Hansen, Een for Begge og Begge for Een, 4 Mk. 8 Sk. til Huusmand Peder Hansen af Tjørnelunde; Niels Christiansen, Nr. 4 Mads Hansen, Nr. 5 Carl Henrikfen og Nr. 17 Trine Henrikfen solidarisk 36 Rdl. 2 Mk. 6 Sk. til Gaardmand Jens Pedersen af Gjerløv, dog at Nr. 18 Bendt Olsens Hustru tilsvarende solidarisk 4 Rdl. af dette Beløb; Niels Christiansen, Nr. 4 Mads Hansen og Nr. 10 Huusmand Jens Jensen in solidum 41 Rdl. til Aftægtsmand L. W. Alving af Soelberg Mark, dog at solidarisk med dem Nr. 20 Birthe Larsdatter tilsvarende af dette Beløb 15 Rdl. og Nr. 22 Andreas Johansen eller Andreas Carsten Kofak 9 Rdl.; Niels Christiansen og Nr. 14 Else Christoffersdatter, Een for Begge og Begge for Een, 3 Rdl. til Bogmand Tidemann af Slagelse; Niels Christiansen 13 Rdl. til Huusmand Søren Christensen Seierskilde af Sæby; Niels Christiansen og

Nr. 14 Else Christoffersdatter, Een for Begge og Begge for Een, 54 Rdl. 5 Mk. 8 Sk. til Pastor, Dr. theol. Kothe i Venneløv, dog at der af dette Velob solidariff med dem udredes 3 Rdl. 3 Mk. af Nr. 10 Huusmand Jens Jensen og Nr. 20 Birthe Larsdatter, ligeledes in solidum, og 20 Rdl. af Nr. 23 Hans Olsen eller Hans Peder Olsen; Niels Christiansen 4 Rdl. 5 Mk. til Gaardmand Ole Hansen i Næsby; Niels Christiansen, Nr. 14 Else Christoffersdatter, Nr. 12 Boelsmand Jens Jensen og Nr. 21 Malene eller Mille Pedersdatter in solidum 36 Rdl. 2 Mk. 4 Sk. til Proprietair Andersen af Hallebygaard; Niels Christiansen, Nr. 3 Niels Larsen af Syllernup, Nr. 14 Else Christoffersdatter, Nr. 16 Ane Sophie Pedersen, Nr. 12 Boelsmand Jens Jensen og Nr. 21 Malene Pedersdatter in solidum 18 Rdl. 5 Mk. 8 Sk. til Gaardmand Esben Jensens Enke i Haardrup; Niels Christiansen, Nr. 12 Boelsmand Jens Jensen og Nr. 21 Malene Pedersdatter solidariff 1 Rdl. til Gaardmand Peder Sorensen af Østerstillinge og 5 Rdl. til Huusmand Mads Larsen af Bjergby Mark; de samme 3 Tiltalte og Nr. 14 Else Christoffersdatter solidariff 31 Rdl. 8 Sk. til Huusmand Søren Christensen Seierskilde af Sæby, dog at af bemeldte Velob solidariff med dem betales af Nr. 10 Huusmand Jens Jensen 4 Rdl. 3 Mk.; Niels Christiansen, Nr. 12 Boelsmand Jens Jensen, Nr. 14 Else Christoffersdatter og Nr. 21 Malene Pedersdatter in solidum 7 Rdl. 2 Mk. 14 Sk. til Gaardmand Hans Christensen af Høng og 1 Rdl. 4 Mk. til Proprietair, Lieutenant Saxtorph til Frihedslund; Niels Christiansen, Nr. 3 Niels Larsen af Syllernup, Nr. 14 Else Christoffersdatter, Nr. 16 Ane Sophie Pedersen, Nr. 12 Boelsmand Jens Jensen og Nr. 1 Malene Pedersdatter solidariff 16 Rdl. 3 Mk. til Smed Peder Christoffersen ved Idaagaard; Niels Christiansen og Nr. 14 Else Christoffersdatter, Een for Begge og Begge for Een, 4 Rdl. 4 Sk. til Proprietair Hasle til Lovegaard; Niels Christiansen, Nr. 14 Else Christoffersdatter, Nr. 12 Boelsmand Jens Jensen og Nr. 21 Malene Pedersdatter in solidum 2 Rdl. 3 Mk. til Gaardmand Peder Nielsen af Knudstrup og 1 Rdl. 5 Mk. til Huusmand Jacob Harder paa Knudstrup Mark; Niels Christiansen, Nr. 3 Niels Larsen af Syllernup, Nr. 16 Ane Sophie Pedersen, Nr. 12 Boelsmand Jens Jensen og Nr. 21 Malene Pedersdatter, Een for Alle og Alle for Een, 9 Rdl. 5 Mk. til Gaardmand Hans Christiansen af Rongsmark; Niels Christiansen, Nr. 3 Niels Larsen af Syllernup, Nr. 14 Else Christoffersdatter, Nr. 16 Ane Sophie Pedersen, Nr. 12 Boelsmand Jens Jensen og Nr. 21 Malene Pedersdatter, ligeledes Alle for Een og Een for Alle, 10 Rdl. 3 Mk.

til Huusmand Peder Jensen af Gaardrup og 1 Rdl. 2 Mk. 1 Sk. til Huusmand Hans Iversen af Bjerghy Mark; Niels Christensen, Nr. 14 Else Christoffersdatter, Nr. 12 Boelsmand Jens Jensen og Nr. 21 Malene Pedersdatter in solidum 5 Rdl. 1 Mk. 8 Sk. til Kjøbmand Brandt i Slagelse; Niels Christensen, Nr. 3 Niels Larsen af Hyllerup, Nr. 14 Else Christoffersdatter, Nr. 12 Boelsmand Jens Jensen og Nr. 21 Malene Pedersdatter solidarisk 1 Mk. 8 Sk. til Gaardmand Peder Jensen af Kjeldstrup; Niels Christensen, Nr. 14 Else Christoffersdatter, Nr. 12 Boelsmand Jens Jensen og Nr. 21 Malene Pedersdatter in solidum 4 Mk. til Møller Bertelsen af Slagelse og 4 Rdl. 2 Mk. til Bager Blach af Slotsbjergby; Nr. 2 Carl Edvard og Nr. 15 Malene Madsdatter, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til Gjæstgiver Kjerregaard af Slagelse, 10 Rdl. til Boelsmand Hans Olsen af Slagelse Mark, 10 Rdl. til Gaardmand Jens Pedersen af Østerstillinge, 13 Rdl. 2 Mk. til Gaardeier Korch sammefteds og 6 Rdl. til Gaardmand Christen Johansen sammefteds; Carl Edvard og Nr. 3 Niels Larsen af Hyllerup, Een for Begge og Begge for Een, 1 Rdl. til Huusbestyrer Jorgen Johansen af Vedbynorre; Carl Edvard, Nr. 3 Niels Larsen af Hyllerup, Nr. 15 Malene Madsdatter og Nr. 16 Ane Sophie Pedersen in solidum 1 Rdl. til Spækhøfer Thomsen i Slagelse; Carl Edvard og Nr. 15 Malene Madsdatter, Een for Begge og Begge for Een, 3 Mk. til Huusmand Christen Andersen af Hammerøhøi Mark; Carl Edvard, Nr. 3 Niels Larsen af Hyllerup, Nr. 15 Malene Madsdatter og Nr. 16 Ane Sophie Pedersen in solidum 2 Mk. til Huusmand Hans Hansen paa Kjeldstrup Mark, 3 Mk. til Huusmand Jesper Hansens Enke, Maren Larsdatter sammefteds, 15 Rdl. 1 Mk. 4 Sk. til Huusmand Rasmus Hansen af Harrested Mark og 3 Rdl. 2 Mk. til Skrædder Hans Larsen af Østerstillinge Mark; Nr. 11 Jacob Jensen, Nr. 12 Boelsmand Jens Jensen og Nr. 21 Malene Pedersdatter in solidum 3 Mk. til Møller Frederiksen af Slagelse. Actionens Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Hartnaek i Korsør, 80 Rdl., og til Defensorerne, Procurator Flor i Sorø, 40 Rdl., Procurator Mangel, 25 Rdl., Prøveprocurator Justesen, 10 Rdl. og Procurator Brüel i Skjeltfjor, 2 Rdl., udrede Nr. 1 Arrestanten Niels Christensen med $\frac{3}{5}$, — dog at deraf in solidum med ham tilsvares af Nr. 3 Niels Larsen af Hyllerup $\frac{1}{5}$, af Nr. 4 Arrestanten Mads Hansen $\frac{1}{20}$, af Nr. 4 Mads Hansen og Nr. 5 Carl Henriksen, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{20}$, af Nr. 4 Mads Hansen, Nr. 9 Christen Hansen og Nr. 10 Huusmand Jens Jensen, Een for Alle og Alle for

Een, $\frac{1}{20}$, af Nr. 6 Christen Madsen $\frac{1}{20}$, af Nr. 7 Hans Jepsesen $\frac{1}{20}$,
 af Nr. 8 Niels Larsen af Kjeldstrup og Nr. 3 Niels Larsen af Hylle-
 rup, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{20}$, af Nr. 12 Boelsmand
 Jens Jensen og Nr. 21 Malene Pedersdatter, Een for Begge og Begge
 for Een, $\frac{1}{5}$; — hvorhos de Tiltalte Nr. 11 Jacob Jensen in solidum
 med Nr. 1, 12 og 21, — Nr. 23 Hans Olsen eller Hans Peder Ol-
 sen, Nr. 24 Hanne Sophie Jensen, Nr. 25 Ane Pedersdatter in soli-
 dum med Nr. 1, — de Tiltalte Nr. 13 Ane Hansdatter og Nr. 14
 Else Christoffersdatter, Een for Begge og Begge for Een, in solidum
 med Nr. 1 og 6, — Nr. 14 Else Christoffersdatter og Nr. 19 Kirsten
 Mikkelsdatter, Een for Begge og Begge for Een, in solidum med Nr.
 1 og 7, — Tiltalte Nr. 14 Else Christoffersdatter in solidum med Nr. 1,
 3, 4, 5 og 8, — Nr. 16 Ane Sophie Pedersen in solidum med Nr.
 1 og 3, — de Tiltalte Nr. 17 Trine Henriksen og Nr. 18 Ane Dorthé
 M. M. Hansdatter in solidum med Nr. 1, 4 og 5, — Nr. 10 Huns-
 mand Jens Jensen og Nr. 20 Birthe Larsdatter, Een for Begge og
 Begge for Een, in solidum med Nr. 1 og 4, — Nr. 20 endvidere
 in solidum med Nr. 3, — Nr. 22 Andreas Johansen in solidum
 med Nr. 1, 3 og 4 bor deeltage i Udredelsen af bemeldte Omkostnin-
 ger, Enhver for sit Vedkommende, og derunder Nr. 14 Else Christoffers-
 datter $\frac{1}{24}$ og de Dvrigte hver $\frac{1}{48}$ af Sagførernes Salairer, — Til-
 talte Nr. 2 Carl Edvard med $\frac{1}{5}$, — hvoraf in solidum med ham
 tilsvares af Nr. 3 Niels Larsen af Hyllerup Halvdelen, hvorhos Nr. 15
 Malene Madsdatter og Nr. 16 Ane Sophie Pedersen in solidum med
 dem bor deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger, Enhver for
 sit Vedkommende, og derunder Nr. 15 $\frac{1}{24}$ og Nr. 16 $\frac{1}{48}$ af Sagfø-
 rernes Salairer, — Tiltalte Nr. 6 Christen Madsen og Nr. 13 Ane Hans-
 datter, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{1}{50}$, Tiltalte Nr. 11
 Jacob Jensen med $\frac{1}{25}$, — hvorhos in solidum med ham Nr. 12 og 14,
 Een for Begge og Begge for Een, bor deeltage i Udredelsen af bemeldte
 Omkostninger, Enhver for sit Vedkommende, og derunder $\frac{1}{48}$ af Sag-
 førernes Salairer, — og Tiltalte Nr. 12 Boelsmand Jens Jensen med
 $\frac{1}{50}$. Den idømte Mulet og de idømte Erstatninger at udredes inden
 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele
 at efterkommes under Afsærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Decbr. 1859:
 „Birketingsdommen bor, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande,
 dog saaledes, at Straffen bestemmes for Nr. 12 Arrestanten Hans Jeppe-
 sen til Forbedringshumsarbejde i 3 Aar og for Nr. 6 Jacob Jensen til

Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. I Salarium til Procuratorerne d'Aluchamp og Bejer, Proceprocurator Heinrichsen og Procurator Jørgensen betale Arrestanterne Nr. 1 Mads Hansen og Nr. 12 fornævnte Hans Jøppesen, samt de Tiltalte, Nr. 2 Carl Henriksen, Nr. 3 Christen Madsen, Nr. 4 Niels Larsen, Nr. 5 Huusmand Jens Jensen, Nr. 6 fornævnte Jacob Jensen, Nr. 7 Ane Hansdatter, Nr. 8 Malene Madsdatter, Nr. 9 Ane Dorthe Mathilde Martholine Hansdatter, Nr. 10 Birthe Larsdatter, Nr. 11 Ane Pedersdatter, Nr. 13 Christen Hansen, Nr. 14 Boelsmand Jens Jensen, Nr. 15 Kirsten Mikkelsdatter, Nr. 16 Malene eller Nille Pedersdatter og Nr. 17 Hanne Sophie Jensen 15 Rdl. til hver af de 3 Forstnævnte og 5 Rdl. til Sidstnævnte, hver med $\frac{1}{17}$ Deel. Den idømte Mulct og Erstatning at udredes inden 8 Uger efter Dommens lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for de for Høiesteret Tiltaltes Bedkommende anførte Grunde, vil den være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket, idet det ikke ansees nødvendigt at gjøre nogen Forandring i Dommens Bestemmelser angaaende Udredelsen af de Overretssagførerne tilkjendte Salairer.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Etatsraad Liebenberg, Advocat Liebe og Etatsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes saaledes, at Mads Hansen tilsvares $\frac{1}{12}$, hvoraf in solidum med ham udredes af Carl Henriksen $\frac{2}{12}$ og af Ane Dorthe Mathilde Martholine Hansdatter $\frac{1}{12}$, samt at Niels Larsen tilsvares $\frac{1}{12}$, Christen Madsen og Ane Hansdatter, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{2}{12}$, Huusmand Jens Jensen og Birthe Larsdatter paa lige Maade $\frac{1}{12}$, Hans Jøppesen og Kirsten Mikkelsdatter paa lige Maade $\frac{2}{12}$ og Boelsmand Jens Jensen og Malene eller Nille Pedersdatter paa lige Maade $\frac{2}{12}$.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Antvorskov Birkis Extraret hertil indankede Sag, som ved Underretten har omfattet 25 Tiltalte, men som kun er appelleret for Østernævntes Bedkommende, actioneres:

- Nr. 1) Arrestanten Mads Hansen for Tyveri, Attentat paa Tyveri eller Røveri og for Hæleri;
- 2) Tiltalte Carl Henriksen for Deelagtighed i Tyveri, Attentat paa Tyveri eller Røveri samt for Hæleri;
- 3) Tiltalte Christen Madsen for Tyveri, Hæleri eller ulovlig Omgang med Hittegods;
- 4) Tiltalte Niels Larsen af Kjelbstrup, for Medvirkning til Tyveri;
- 5) Tiltalte, Huusmand Jens Jensen, for Medvirkning til Tyveri samt for Hæleri;
- 6) Tiltalte Jacob Jensen for Tyveri, Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods;
- 7) Tiltalte Ane Hansdatter for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods og for Hæleri;
- 8) Tiltalte Malene Madsdatter for Hæleri;
- 9) Tiltalte Ane Dorthe Mathilde Martholine Hansdatter for Hæleri;
- 10) Tiltalte Birthe Larsdatter for Hæleri;
- 11) Tiltalte Ane Pedersdatter for Uforsigtighed ved Erhvervelsen af stjaalne Koster;
- 12) Arrestanten Hans Jeppesen for Tyveri og Deelagtighed i Bedrageri;
- 13) Tiltalte Christen Hansen for Medvirken til Tyveri;
- 14) Tiltalte, Boelsmand Jens Jensen, for Medvirken til Tyveri, samt Hæleri og Bedrageri;
- 15) Tiltalte Kirstine Mikkelsdatter for Hæleri;
- 16) Tiltalte Malene eller Nille Pedersdatter for Hæleri; og
- 17) Tiltalte Hanne Sophie Jensen for Hæleri eller i alt Fald Uforsigtighed ved Erhvervelse af stjaalne Koster.

Med Hensyn til Nr. 1) Arrestanten Mads Hansen er det ved hans egen med Sagens Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligt godtgjort, at han efter Opfordring af Niels Christiansen, der har været Hovedmand med Hensyn til den største Deel af de under Sagen omhandlede Forbrydelser, men for hvis Bedkommende Underrettsdommen ikke er appelleret, har givet Anviisning paa et Tyveri, der den 30te November 1851 blev begaaet i Gimlinge, hvor Christiansen ved Nattetid banede sig Afgang til Gaardmand Hans Nielsens Gaard ved Indstigning gjennem et Vindue, medens Mads Hansen holdt Vagt udenfor og modtog en Deel af Kosterne, der bestode af Vadmæl, Klædningsstykker og Penge, ialt af Værdi 72 Rdl. 2 Mk.

Fremdeles har han givet bemeldte Niels Christiansen Anviisning paa Tyveri hos Huusmand Niels Larsen paa Stube Mark, hos hvem Arrestanten havde boet, og til hvis Stue de i Forening Indleesten s. A. i Beboernes Fraværelse før Sengenid banede sig Afgang, idet Christiansen fræved en for Døren anbragt Hængesaas, hvorefter de samlede gik ind, tændte Lys, bemægtigede sig Penge og Andet, hvad de foresandt, navnlig 3 Sølv-Lommenhæ, en sølvbeslagen Pibe, noget Vadmæl og Lærred, hvilket de spybte i tvende medbragte Sække. Værdien af det ved dette Tyveri Stjaalne andrager 63 Rdl. 2 Mk. 8 Sk.

Ved Fastelevn 1852 blev der truffet Aftale mellem fornævnte Niels Christiansen, Arrestanten samt Tilstalte Nr. 2) Carl Henriksen om at tilvende sig Penge hos Huusmand Isak Jørgensen af Raamosen, der antoges at være i Besiddelse af et større Pengebøf. Arrestanten angiver, at der ikke var truffet nærmere Aftale om, hvorledes Hensigten skulde opnaaes, da de om Natten kom til Huset, men at han og Henriksen lagde sig i Skjul ved dette, medens Christiansen fik Manden banket op, og at han havde paalagt Arrestanten og Henriksen, naar han fik Manden loffet bort for at vise ham Bei, at gaae ind og true Konen til at udløvere Pengene; men dette indløbde de dog, da der fattedes dem Mod. Arrestanten har under et senere Forhør sagt, at han ikke bestemt erindrer, om Niels Christiansen paalagde ham at true Konen til at sige, hvor Pengene vare, men at han antog, at det fulgte af sig selv, at de maatte dette, naar de gik ind i Huset.

Under et efter nærværende Rets Foranstaltning optaget Reasumtionsforhør har han igjen forklaret, at Christiansen paalagde dem at true Konen til at udløvere Pengene, med Tilføiende, at han og Henriksen Intet dertil svarede, men at han utrykkelig sagde til Christiansen, da denne igjen gik til Huset, at han ikke vilde gaae ind i dette.

Derimod have Christiansen og Henriksen bestemt benægtet, at der var Tale om at true Konen eller hvem anden, de maatte træffe i Huset, ligesom Christiansen under sidstnævnte Forhør har udsagt, at Arrestanten og Henriksen utrykkelig erklærede sig villige til at gaae ind i Huset, naar Manden var fjernet, hvilket stemmer med Henriksens Forklaring om hverken selv at have nægtet eller hørt Arrestanten nægte at gaae ind i Huset.

Kort førend de kom til Isak Jørgensens Huus, stjal Christiansen i et Huus, hvor han var inde, en gammel Frakke med deri værende Vanter, hvorfor Eieren har begjært sig en Erstatning tilkjendt af 4 Mk. 8 Sk.; og skjænkebe Christiansen disse Gjenstande til Arrestanten, som modtog dem, uagtet han vidste, at de vare stjaalne.

Fastelevns søndag 1852 gjordes Indbrud hos Gaardmand Peder Pedersens Enke i Gjerløv om Aftenen Klokken 10—11; forsaavidt Arrestanten under Reasumtionsforhøret har opgivet Tiden til omtrent Klokken 8, strider dette mod samtlige øvrige Forklaringer, saavel af Arrestanten selv, som af hans Medskyldige; det forsvædes af fornævnte Niels Christiansen, som var ledsaget af Arrestanten, der holdt Vagt. Tilstalte Henriksen havde skaffet dem Oplysning om, at Enkens Søn var fraværende ved et Gilde, og havde paaviist dem, hvor hans Klædeliste stod; Gaardens øvrige Beboere antog de vare til Sengs. Niels Christiansen opbrød Risten, hvoraf blev udtaget Linned, Vadmel, nogle Sølvknapper m. m, som rækkedes til Arrestanten, der stod udenfor, og ved Bortgangen medtoges fra Porten en Bismér. Værdien af det Stjaalne er ansat til 36 Rdl. 2 Mk. 6 Sk.

Endelig har Arrestanten i Forening med Christiansen udøvet Indbrudstyperiet Natten til den 24de December 1853 hos Aftægtsmand Alving paa Soelberg Mark. For at udføre Tyveriet havde Christiansen laant en Vogn hos

Tilstalte, Huusmand Jens Jensen, og hørte dermed fort efter almindelig Sengetid til Soelberg, der ligger 1 $\frac{1}{4}$ Miil fra Jensens Bopæl, og hvor han ved at indtrykke en Rude og aftage Krogen, gjennem Vinduet bandede sig Afgang til den fraværende Alfings Stue. Der vilde han nu, medens Arrestanten stod udenfor, have opbrudt Risten, hvori han formodede, at der var mellem 700 og 1,100 Rbl., men da han hørte, at en i samme Sted boende Familie var vaagen, tog han kun Sengenklæderne i Alfings Seng. Disse, der ere ansatte til 53 Rbl., hjalp Arrestanten at bortbringe.

Straffen for Arrestanten, der er født 1822, og som efter Løve Herreds Politirets Dom af 20de August 1857 for Væsgangeri har været anseet med Straf af 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, men som forøvrigt ikke befindes tidligere at have været tiltalt eller straffet, findes ved den indankede Dom rettelig bestemt efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste og 2det Membrum, § 22 og § 80, — hvormed maa sammenholdes § 34, efter som Arrestantens seneste Forklaring om at have tilkjendegivet Christiansen, før denne lodkebe Jsaak Jørgensen ud af Huset, at han ikke vilde gaae ind i det, er blottet for Sandsynlighed, — til 8 Mars Fugthuusarbejde.

Nr. 2) Tilstalte Carl Henriksen er medskyldig i det ovennævnte Indbrudstyveri hos Gaardmand Peder Pedersens Enke i Gjerløv, idet han har givet Anviisning paa det og meddeelt Christiansen og Mads Hansen Underretning om, at Enkens Søn var fraværende. Denne Efterretning meddeelte han dem omtrent Kloften 9 om Aftenen og fjernede sig derefter, og findes der, efter hvad der er oplyst, ikke tilstrækkelig Anledning til at forudsætte, at det kan imputeres ham, at Tyveriets Udførelse, efter hvad der maa antages, er foregaaet efter almindelig Sengetid.

Fremdeles er han efter sin egen Forklaring deelagtig i det ovennævnte Attentat hos Gaardmand Jsaak Jørgensen, ligesom han har vedgaaet at have truffet Aftale med Niels Christiansen og Mads Hansen om, efterat Tyveriet hos Niels Larsen var forøvet, at følges med dem til Bedby Kro for at forsøge assat de ved bemeldte Leilighed sjaaalne Uhre samt Tobakspiben.

Denne Tilstalte er født 1822 og findes ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet. Han findes nu ved den indankede Dom rettelig anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 21, cfr. §§ 12, 1ste Membrum, 22 og 80, med Straf af 3 Mars Forbedringshuusarbejde.

Nr. 3) Tilstalte Christen Madsen er ved egen med Sagens Oplysninger stemmende Tilstaaelse overbevist at have givet Niels Christiansen Anviisning paa et Tyveri, der i Februar 1847 blev forøvet i Huusmand Chr. Pedersens Huus paa Bodstrup Mark, hvor Christiansen ved at ituslaae en Rude og række Haanden gjennem Abningen satte sig i Besiddelse af et til 8 Rbl. vurderet Uhr.

Tilstalte Madsen, som efter Aftalen skulde have Halvdelen af, hvad der kunde erhøves for Uhret, fik i dets Sted en sølvbeslagen Tobakspibe; derimod er han ikke mod sin Venægtelse overført at have været paa Gjerningsstedet under Tyveriets Udførelse.

Fremdeles har han i Forening med Christiansen i Aaret 1849 en Nat

stjaalet en Bede, der stod tværet paa Gaardmand Hans Nielsens Mark af Østerfjillinge, og som er vurderet til 5 Rdl.

3 Forening med samme har han endvidere Ratten mellem den 14de og 15de Mai 1850 fra en Gaard ved Kirkehøjsinge stjaalet 67½ Alen Hørlærred og 69 Alen Blaarlærred til en samlet Værdi af 34 Rdl. 4 Mk. 14 Sk., hvilket Lærred var henlagt paa Bleg udenfor Gaarden, samt fort før dette Tyveri stjaalet 8 til 16 Rdl. vurberebe Gjæs, tilhørende Gaardmand Valentinsen i Bilsbø, fra et med en udvendig paafat Krog luffet Udhuus, samt en Sæt, der er ansat til en Værdi af 1 Rdl.

Endvidere har Tiltalte efter Opfordring af Christiansen først udspøidet Feiligheden i Gaardmand Andersens Gaard i Frølund og derefter en Aften i Marts Maaned 1851 ledsaget ham til Gaarden, hvor han paa en Tid, da Følvene spiste Nabvere, holdt Vagt, medens Christiansen steg gjennem Vinduet, (som han udtog heelt, efterat have løsnat Muren om samme med et Suggejern) ind i Karlekammeret og der opbrød Tjenestefarl Jens Mikkesens Kiste, hvorfra han tog efter Bestaaens beedigede Forklaring mindst 70 Rdl.

Endelig har han vedgaaet at have havt til Hensigt at beholde en til 1 Rdl. vurderet Sølvheske, som hans Kone, Tiltalte Nr. 7) Ane Hansdatter, vil have fundet blandt Feiefkarnet paa en Mødding hos Bager Peder Jensen i Krænterup og derfra hjembragt.

Denne Tiltalte er født 1811 og findes ikke tidligere at have været kriminaliter tiltalt eller straffet. Hans Straf, der bliver at bestemme efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1, 6 og 12, 1ste Membrum, samt i Genhold til § 58, findes påsejende ved den indankede Dom fastsat til 3 Aars Forbedringshuusarbejde.

Hans Hustru, Nr. 7) Tiltalte Ane Hansdatter, der er født 1810 og ikke findes tidligere tiltalt, har vedgaaet at have deeltaget i Forbruget af en Deel af de Koster, hendes Mand havde erhvervet ved de af ham vedgaaede Tyverier, samt ligeledes at have tilvendt sig den uysnavnte Heskke, der, hvorvel Tiltalte maatte kunne indsee, hvem den tilhørte, efter Stedet, hvor den blev fundet, dog maa betragtes som Hittegods. Hendes Straf findes ved den indankede Dom rettelig bestemt efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 22 og 58 til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Nr. 4) Tiltalte Niels Larsen af Kjeldstrup har vedgaaet, at han, da han ved Fastelavnstid f. A. traf Niels Christiansen, som han kjendte fra Forbedringshuset, og som begjærte Anviisning paa Nogen, hos hvem han kunde stjæle Penge, svarede dertil, at hans Nabo, Gaardmand Niels Olsen, maatte have Penge liggende, og de aftalte derefter, at de i Forening skulde forsøge Indbrudstyveri hos ham, hvorunder Tiltalte skulde holde Vagt, medens Christiansen tilvendte sig Kosterne; dog paastaer Tiltalte, at der ikke var talt om, eller fra hans Side tænkt paa natligt Indbrud.

Da Christiansen efter Aftale indfandt sig hos ham, laae han syg, hvorfor Tyveriet ikke blev udført, men fort efter blev Indbrud forøvet ved Nattetid

hos Gaardmand Niels Olsen af Christiansen og en Person, som denne havde medtaget i Tiltaltes Sted, og Tyveri af 4 Linseer af Værdi 1 Mk. udført.

Hvorvel Udførelsen af Tyveriet paa den Tid, det skee, og uden Tiltaltes Nærværelse maa antages at have været mod den af Tiltalte truffene Aftale, maa Tyveriet dog tilregnes ham i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 21, som den, der har givet Anviisningen til det, rigtignok noget anderledes end han havde tænkt sig udførte Tyveri, hvorfor det maa billiges, at han ved den indante Dom er straffet for Deelagtighed i Indbruds-, men ikke i natligt Indbrudstyveri, og at Straffen for ham, der tidligere ved Antvorskov Birk's Extrarets Domme af 22de October 1853 og 15de Marts 1855 er straffet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri med respectve 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og 1 Aars Forbedringshuusarbeide, er fastsat efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, cfr. §§ 21 og 12, 1ste Membrum, til 5 Aars Forbedringshuusarbeide.

Nr. 5) Huusmand Jens Jensen har mod Tilsagn om Betaling laant sin Vogn til Niels Christiansen, da denne i Forening med Mads Hansen forøvede Indbrudstyveriet hos Aftagtsmand Alfing.

Tiltalte har vedgaaet, at han udlaante Vognen til Benyttelse ved et Tyveri, som agtedes begaaet, og at Niels Christiansen havde instrueret ham om at sige, hvis Nogen spurgte derom, at han, Niels Christiansen, fik Vognen for at hente Kartofler.

At Tiltalte under et senere Forhør har forandret sin Forklaring derhen, at han udlaante Vognen til Afhentning af Kartofler, kan saa meget mindre komme i Betragtning, som han i Forbindelse hermed har tilstaaet, at han nok kunde formode, at Vognen skulde benyttes til Afhentelse af Tyvefoster. Derimod er det ikke oplyst, at Tiltalte har vidst, hvorledes Tyveriet skulde udføres, og navnlig at det skulde skee ved Indbrud, hvilket han heller ikke vil have tænkt sig. For dette Forhold er han ved den indante Dom rettelig anseet for Medvirken til Tyveri, medens det ikke kan imputeres ham, at det paagjældende Tyveri har været forøvet ved natligt Indbrud.

Efterat Tyveriet var udført har han for Benyttelsen af Vognen modtaget en Pude og desforuden tilforhandlet sig en Dyne og en Pude af de hos Alfing stjaalne Sengklæder.

Endvidere bliver han at ansee som Gæler med Hensyn til en Deel Pastor Nothe af Vemmeløb frafjaaene Klædningsstykker, som Christiansen havde stjaalet ved at frastjære Kufferten, der var bunden bag paa en Vogn, hvorefter han bragte en stor Deel af dens Indhold til Tiltalte, i hvis Huis noget deraf blev forbrugt, medens Kosier, ansatte til circa 54 Rbl., hidrørende fra dette Tyveri, og som Tiltalte havde tilforhandlet sig, ere suundne i Behold; fremdeles har han af Christiansen modtaget et Dækken, kjøbt et Par Støvler, samt 2 Skjorter og 2 Særte, hvilke Gjenstande Christiansen havde stjaalet paa forskjellige Steder, naaget Tiltalte vidste eller formodede, at de vare stjaalne.

Denne Tiltalte er født 1817 og findes ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet. Hans Straf bliver at bestemme efter Forordningen af 11te April

1840 § 21, cfr. §§ 1 og 22, og findes passende fastsat ved Underretsbdommen til 1 Aars Forbedringshuusarbejde.

Hans Hustru, Nr. 10) Tilstalte Birthe Larsdatter, er ved egen Tilstaaelse overbeviist Hæleri, idet hun har benyttet de fra Alfving stjaalne Sengelæder, vidende, hvorledes de vare erhvervede, ligesom hun har deels brugt og deels gjemt de fra Pastor Rothe stjaalne Klædningsstykker, samt de nysnævnte 2 Skjorter og 2 Særte, Dæffenet og et Silkeforklæde, som hun af Christianus har tilbyttet sig, uagtet hun har vidst eller i alt Fald formodet, at disse Gjenstande vare stjaalne.

Birthe Larsdatter er født 1823 og findes ikke tidligere at have været straffet. Hun er ved den indankede Dom rettelig anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, og findes hendes Straf passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 8) Tilstalte Malene Madsdatter er ved egen Tilstaaelse overbeviist Hæleri, idet hun har vedgaaet at have deeltaget i Medsaltning og Fortæring af 3 Beber og 3 Faar, som hendes i 1ste Instants medtilstalte Mand, Carl Edbard, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, har tilvendt sig ved 4 Tyverier udøvede i Aarene 1855 og 1856, de 3 paa Marken, det ene fra et Faarehuus; desuden har hun deeltaget i Slagtningen af et Faar; fremdeles i Fortæring af en Lunde Byg, som hendes Mand i Marts Maaned 1857 stjal hos Voelssmand Chr. Johansen i Østerfillinge, og af Rosterne, som hendes Mand tilvendte sig ved et af ham og den ved Underretten medtilstalte Niels Larsen af Hylinge Matten mellem 4de og 5te s. M. forøvet Indbrudstyveri hos Huusmand Rasmus Hansen af Hærsted, hvorved blev taget en Deel Sulevarer og Linned, og ved et hos Strædder Hans Larsen ligeledes ved Indbrud kvalificeret, forøvet Tyveri, hvorved blev stjaalet Lærred, Rugbrød, Meel m. v. Ligeledes er hun Hælerkse med Hensyn til en Deel simple Tyverier, hendes Mand har forøvet, og har hun forklaret, at hun som oftest fik at vide af sin Mand, naar han gik ud, enten alene eller med Andre, for at begaae Tyveri, hvor han agtede sig hen, ligesom hun senere blev underrettet om, hvorledes Tyveriet blev forøvet, saavel som at hun aldrig har søgt at afholde sin Mand fra at stjæle.

Malene Madsdatter er født 1826 og findes ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet. Hendes Straf, der bliver at bestemme efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, findes, naar hensees til Antallet og Værdigheden af de Tyverier, hvormed hun har hælet, passende ved Underrettens Dom bestemt til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Nr. 9) Tilstalte Ane Dorthe Mathilde Martholine Hansdatter, Bendt Olsens Hustru, har tilstaaet, at have modtaget af sin Broder, Arrestanten Mads Hansen, et Stykke Vadmel og en Viemer, stjaalne ved Indbruddet hos Gaardmand Peder Pedersens Enke i Gjerløv, for at gjemme dem, og senere at have solgt dem for ham, ligesom hun og har affjæbt ham et Par Lagner og et Dynevaar, uagtet han om samtlige Gjenstande sagde hende, at de vare stjaalne, hvad de ogsaa vare.

Straffen for hende, der er født 1816 og ikke befindes tidligere at have

været tiltalt eller straffet, vil efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 passende kunne bestemmes, som ved Underrettens Dom, til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Nr. 11) Ane Pedersbatter, Boelsmand Peder Jørgensens Hustru, har af Niels Christiansen erholdt en Psalmebog, som han havde stjaalet tilligemed andet Mere fra en Vogn paa Landeveien. Efter hendes Forklaring havde Christiansen først tilbudt hende den tilkjøbs, idet han angav, at han havde kjøbt den til sine Børn, men paa Grund af Traug saae sig nødsaget til at stille sig ved den, men da hun ikke vilde købe den, havde han, og det endog indtrængende, anmodet hende om at beholde den som Værlag for noget Mælk, hans Kone havde faaet hos hende.

Tilfalte erkjender at have vidst, at Christiansen tidligere havde været straffet for Tyveri, men nægter at have haft Formodning om, at Psalmebogen var stjaalet; dog erkjender hun, at der, naar hun havde brugt sin Fornuft, nok kunde være opstaaet Betænkelighed hos hende med Hensyn til Erhvervelsen, og at hun muligens har handlet uforsigtigt ved at indblade sig med Christiansen.

For dette Forhold findes hun, der er født Mar 1817 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, i Medfør af Placaten af 24de September 1841 § 1 passende ansæet med Mulct af 5 Rbl.

Nr. 12) Arrestanten Hans Zeppesen har vedgaaet i October Maaaned 1847 at have deeltaget med Niels Christiansen i et Indbrudstyveri paa Blæsinge Mark. Tyveriet blev forøvet om Aftenen Klokken 7—8, medens Husets Eier, Søren Jensen, var fraværende, og en Aftagteskone, hvis Dør blev fastnaglet eller tilbunden, saa at hun ikke kunde komme ud, var ene paa Stedet. Zeppesen holdt Vagt, medens Christiansen, hvem han til Brug ved Indbrud havde medgivet et Langjern til en Ploug, steg ind igjennem Vinduet og med Bernet opbrød en Kiste, hvoraf blev stjaalet 253 Rbl., af hvilke Zeppesen fik hende Halvdelen.

Fremdeles har han i Forening med Christiansen paa Tjørnelunde Mark samme Efteraar stjaalet et Brødrene Hans og Peder Olsen tilhørende Faar, samt en anden Gang nogle Skjæpper Kartoffer fra hans (Hans Zeppesens) Broders Vogn.

Endvidere har han tilstaaet, at han samme Efteraar paa en Gaard, som Christiansen besyrede for Slagter Trebbien, har tærstet 6 à 7 Skjæpper Rug og hjembragt dem. Dette skete med Christiansens Tilladelse; men det var Tilfalte bekendt, at Christiansen var uberettiget til at disponere over Sæden paa Gaarden.

Forsaa vidt denne Arrestant i en Skrivelse til Defensor her for Retten og under Reasjunktionsforhør har villet gjøre gjældende, at han er forledet, navnlig ved Overtalelser, til at afgive ovennævnte Forklaringer, og at han ikke har begaaet de Forbrydelser, han saaledes har paasagt sig, er Rigtigheden af hans Tilbagebetalinger ikke bestyrket, og der vil derfor i Medfør af Lovens 1—15—1 intet Hensyn kunne tages til dem.

Hans Zeppesen er født 1809 og er ved Sorø Birketings Dom af 11te No-

vember 1836 i en Sag anlagt mod ham for Brandstiftelse og Tyveri i førstnævnte Henseende frifunden for videre Tiltale, men for Tyveri tilfunden 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød; senere har han været dømt for voldeligt Forhold mod en Politibetjent.

Han vil nu, da den førnævnte Dom ikke findes at kunne bevirke Anvendelse af Iterationsstraf, idet selv om det Factum, hvorfor han da blev dømt, maatte kunne være belagt med almindelig Tyvstraf, Beviset for, at han havde paa ulovlig Maade tilvandt sig den under hiin Sag omhandlede Havre, findes utilskræffeligt, være at dømme efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, § 6, samt § 43, cfr. § 77, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 3 Aars Forbedringshuusarbejde. Underrettsdommen, hvorved Arrestanten var anset med lige Straf i 4 Aar, bliver saaledes forsaavidt at forandre.

Sidsnævntes Hustru, Nr. 15) Kirsten Mikkelsdatter, har vedgaaet at have klippet Ulden af Skindet paa og deeltaget i at fortære Kjødet af det af hendes Mand, som hende bekjendt, stjaalne Faar, ligesom hun ogsaa efter Tyveriet hos Søren Jensen, hvilket hun havde fraraadet, har været vidende om, at Penge hidrørende derfra af hendes Mand bleve brugte til sælles Fornødenhed, hvorimod hun ikke, som Christiansen har angivet, indrømmer at have overværet Delingen af Pengene mellem ham og hendes Mand, hvilket hun siger, at hun ikke erindrer at have.

Straffen for hende, der er født 1816 og ikke befindes tidligere at have været tiltalt eller straffet, findes efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 passende bestemt til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Nr. 13) Tiltalte Christen Hansen, født i Aaret 1811, ikke tidligere straffet, imputeres det, at han har været Medvinder i det hos Aftægtsmand Afsing forsøvede Indbrud. Niels Christiansen paasiger ham, at have givet Anvisning paa dette Tyveri, ligesom han har forklaret, at han var inde hos Chr. Hansen umiddelbart før Tyveriet for at erfare, om der var nogen Hindring for dets Udførelse.

Tiltalte er imidlertid mod sin Benægtelse ikke overført Medvirken til Tyveriet; men efter hans vakkende og med hans Kones Udsagn ikke stemmende Forklaringer om det Besøg, han umiddelbart før Tyveriets Udførelse havde af Niels Christiansen, maa det billiges, at han ifkun er frifunden for Actors videre Tiltale.

Om Nr. 14), Boelsmand Jens Jensen, er det oplyst, at han har hælet med Hensyn til flere af Christiansen stjaalne Effecter, dog ikke ofte før Efteraaret 1857. Men i September eller October Maaned s. A. traf han med Christiansen Aftale om at modtage Alt, hvad denne stjal, mod at Halvdelen deraf skulde tilfalde ham, og Christiansen har derefter hyppigt, indtil Undersøgelsen mod ham begyndte i Foraaret 1858, bragt Jensen stjaalne Hustru, der deels bleve modtagne af Jensen selv, deels af hans medtiltalte Hustru, der kjendte hans Forhold til Christiansen, og hvilke Koster sædvanlig bragtes tidlig om Morgenen, efter at være stjaalne om Natten.

I hans og Kones Besiddelse ere ogsaa mange under Sagen tilstedekomne Koster fundne.

Fremdeles har Tiltalte gjort sig skyldig i Hæleri, idet han, der er bleven gjort bekendt med flere af hans Søn Jacob Jensen (Nr. 6) forøvede Tyverier, har, saavel som hans Kone deeltaget i Fortæringen af noget Meel, hans Søn havde stjaalet, eller i alt Fald ikke modsat sig, at det blev brugt i hans Huusholdning; af Posen, der var tagen tilligemed Melet, har hans Kone udpillet Mærket.

Endelig har han tilstaaet, at han i Foraaret 1857 paa Torvet i Slagelse har laant af Gaardmand Christen Poulsen, for hvem han maa antages da at have opgivet sit Navn og sin Bopæl, en Sæk, med Forpligtelse at tilbagelevere den hos en Kjøbmand deri Byen, men at han ikke alene har beholdt Sækken, men ogsaa oversmurt Gierens Mærke paa den.

Denne Tiltalte, der er født 1798 og ikke befindes tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil være at ansee med Straf efter bemeldte Forordnings § 21, cfr. §§ 22 og 43, cfr. §§ 41 og 1, og findes Straffen passende bestemt ved den indankede Dom til 2 Aars Forbedringshuusarbejde.

Nr. 16) hans ovennævnte Hustru, Tiltalte Malene eller Nille Pedersdatter, har, som ovennævnt, kjendt hendes Mandts Aftale med Christianen og derfor oftere modtaget Koster af denne; fremdeles har hun, som ovennævnt, hælet med Hensyn til det af hendes Søn forøvede Tyveri af en Pose med Meel. Hun er født 1806 og findes ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet. Hendes Straf findes at maatte bestemmes efter bemeldte Forordnings §§ 21 og 22, og findes ved den indankede Dom passende fastsat til 1 Aars Forbedringshuusarbejde.

Nr. 6) Jacob Jensen, de to sidstnævnte Tiltaltes Søn, har gjort sig skyldig i Tyveri, deels som ovennævnt af en Sæk med Meel, hvilken han tog paa Bredegades Mølle, deels af en Pibst, han har stjaalet i Korsør, fremdeles af en Hue og en Pibe, han har tilvendt sig ved et Gilbe; endvidere er han bortkjørt med en Pibst, der var bleven lagt paa hans Vogn, medens denne holdt ved Kæbshusene, skjøndt han havde seet Pibsten paa Vognen, inden han førte derfra.

Fremdeles har han, som var vidende om, at Niels Christianen bragte stjaalne Sager til hans Forældre, efter at Undersøgelsen var begyndt, viist sig virksom med at stjule Kosterne.

Denne Tiltalte er født i December Maaned 1840, og hans Straf bliver derfor, da Forbrydelserne ere begaaede, førend han naaede 18 Aars Alder, at bestemme efter Forordningen af 11te April 1840 § 29, cfr. §§ 22 og 81, og findes, da det allerede paa Grund af Lægens Erklæring maa ansees betænkeligt at ansee ham med Slag af Rotting, passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Sidstnævntes Søster, Nr. 17) Hanne Sophie Jensen, Smedemeister Andersens Hustru, er ikke mod sin Benægtelse deraf overbevist at have været vidende om, at nogle Klædningsstykker, som hendes Broder Jacob Jensen bragte hende

ved Forhørernes Begyndelse, men senere igjen afhentede, vare sjaalne; berimod maa hun ansees, saaledes som ved Underrettens Dom antaget, skyldig i mislig Forhold ved Kofers Erhvervelse, navnlig med Hensyn til et Stykke Silketoi, hun har afføbt Christianfen betydeligt under dets virkelige Værdi, og med Hensyn til hvilket hun angiver ikke at have haft Mistanke om, at det var sjaalet, skjøndt det var hende vel bekjendt, at Christianfen var en kerygtet Person.

Det maa herefter billiges, at hun, der er født 1833 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved den indbankede Dom er anset med Straf efter Placaten af 24de September 1841 § 1, saavel som at Straffen er bestemt til 14 Dages Fængsel.

Med Hensyn til de Erstatningsbelsøb, der ved Underrettens Dom ere tilkendte, findes bemeldte Dom, forsaavidt paaanket er, at maatte stadfæstes.

Ligeledes ville dens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger, der, forsaavidt de vedkomme de Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen hertil er indanket, findes passende, forsaavidt være at stadfæste“.

Nr. 47. Johanne Henriette Elisabeth Nielsen (Advocat Brock,
 efter Ordre)
 contra

Sadelmagermester **G. S. Puch**, (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævnte er forpligtet til at svare Underholdningsbidrag til et af Citantinden udenfor Egteskab født Barn.

Odense Kjøbstads Politirets Dom af 9de April 1858: „Naar Indklagede, Sadelmagermester G. S. Puch, inden sit Børneming inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og efter forudgaaet lovlig Stævning til Vedkommende med sin corporlige Sed benægter, at have pleiet legemlig Omgang med Klagerinden Johanne Henriette Elisabeth Nielsen paa en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 3die Januar 1858 fødte nægte Barn, der i Daaben er kaldet Johanne Lucie Bernhardine Nielsen, bør han for Tiltale i denne Sag fri at være; troster han sig derimod ikke til saadan Sed at aflægge, bør han svare Aliminationsbidrag til det ovennævnte Barn efter Overbrighedens nærmere Resolution. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Januar 1859: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da Lovgivningens Forskrifter om Forligsprove, navnlig i Forordningerne af 25de Marts 1791 og 10de Juli 1795 § 10 jfr. Placat

af 28de Mai 1825, ikke sees i nærværende Sag af Politiretten at være iagttagne, ville de ergangne Domme og de disse forudgaaede Behandlinger være ex officio at annullere.

Thi kjendes for Ret:

De ergangne Domme bør tilligemed de forudgaaede Behandlinger ufterrettelige at være.

Den indankebe Doms Præmisses lyde saaledes: „Ved den under nærværende Sag paaanføde, den 9de April f. A. inden Odense Kjøbstads Politiret assagte Dom er Indstævnte, Sadelmagermester G. H. Puch af Odense, tilpligtet enten edeligen at benægte, at have pleiet legemlig Dmgang med Citantinden Nielsen paa en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 3die Jannuar f. A. fødte nægte Barn, der i Daaben er kaldet Johanne Lucie Bernhardtine Nielsen, eller i modsat Fald at svare Alimentationsbidrag til det ovennævnte Barn efter Overtvrighedens nærmere Resolution. Denne Dom har Citantinden ved hendes bestfittede Sagfører, Procurator Rihme, efter meddeelt Bevilling til fri Proces og Opreisningsbevilling af 20de October f. A. ved Stævning af 22de f. M. indanket her for Retten, og der paaftaaet principaliter Politiretsdommen underkjendt, tilfidesat og forandret derhen, at Indstævnte ubetinget tilpligtes at svare Alimentationsbidrag til det omhandlede Barn fra dets Fødsel, til det har spjdt sit 14de Aar, in subsidium Citantinden kjendt berettiget til med sin Ged at sigte Indstævnte for Paterniteten til det omhandlede Barn, og for dette Tilfælde Indstævnte ligeledes tilpligtet at udrede Alimentationsbidrag, samt endeligen Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, og derunder Salair til Procurator Rihme.

Da Indstævnte, skjndt lovligen stævnet, hverken er mødt eller har ladet møde her for Retten, vil Sagen efter Lovens 1—4—30, cfr. Forordningen af 3die Juni 1796 § 2, være at paa kjende efter de fremlagte Breve og Beviisligheder, navnlig Underrettsacten.

Af denne erfares det nu vel, at Indstævnte har vedgaaet i Tidrummet fra 1ste Mai 1856 til 1ste Mai 1857 nu og da at have modtaget Besøg af Citantinden i sit Hjem, men ligesom der ikke imod hans bestemte Venægtelse af at have pleiet legemlig Dmgang med Citantinden, herfor er tilveiebragt noget Beviis, saaledes er der end ikke herfor fremkommen en saadan Formodning, at der er Anledning til at fravige Lovens almindelige Forfrist ved at nægte ham at afgjøre Sagen med sin Ged. Den indankebe Politirets Dom vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Citantindens befalede Sagfører, Procurator Rihme, hvis Sagsførelse ikke har været forbundet med et saadant Ophold, at det vil kunne paadrage Ansvar, vil der efter Sagens Udfald ikke blive at tillægge Salair.

For stemplet Papir har der under Sagen ikke været Brug.

Hermed endte første extraordinaire Sæssion.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 25—26.

Den 14de September.

1860.

Anden extraordinaire Session.

Mandagen den 27de August.

Nr. 222.

Advocat Brock
contra

Else Marie Jensen (Defensør Liebenberg),

der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Juni 1860: „Arrestantinden Else Marie Jensen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Bejer og Lihme, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Tiltales efter Sagens Paakjendelse ved foregaaende Instants fremsatte Tilbagefaldelse af hendes tidligere afgivne Tilstaaelse, efter det Høiesteret Forelagte, ikke kan komme i Betragtning, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Else Marie Jensen, der er langt over criminel Aavalder og senest ved denne Rets Dom af 15de Marts 1856 dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 13

IV. Aargang.

til 1 Aars Forbedringshuusarbeide, under nærværende Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bekyrrede Tilstaaelse er overbevist at have i sidstafvigte April Maa-
ned frafjaalet Birthe Pedersen et Stjort og et Forklæde af Værdi 3 Mk. 4 Sk., vil hun være at ansee efter samme Forordnings § 15, og findes Straffen at kunne bestemmes til lige Arbeide i 4 Aar, hvorunder da tillige vil være indbefattet den Straf, hun i Medfør af Loven af 3die Marts d. A. § 1 har forskyldt for at have overtraadt et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 30te Juli 1857 givet Tilhold, hvorved det paalagdes hende, som da tog Ophold paa Frederiksberg, ufortovet at melde sig ved Protocollen, naar hun atter maatte vende tilbage hertil Staden eller paa dens Grund, da hun ved at indlade dette vilde paadrage sig Straf for Løsgængereri, idet hun har taget Ophold her uden at melde sig ved Protocollen“.

Nr. 248.

Advocat Brock

contra

Anker Møller eller **Anker Anthoni Møller** (Defensor Liebenberg), der tiltales for Meddeelagtighed i en begaaet Barnefødsel i Dolgsmaal, navnlig ved strag efter Gudselen at skaffe det døde Barn tilside, samt for begaaet Høer.

Nexo Kjøbstads Exrærets Dom af 4de Juli 1860: „Arrestanten Anker Møller eller Anker Anthoni Møller bør henføres til Arbeide i Forbedringshuset i 8 Maaneder. Saa betaler han og alle af denne Sag saavel for hans eget som for den afdøde Arrestantinde Gertrud Cecilie Jensen's Vedkommende lovlig flydende Omkostninger, hvorunder, foruden Arrestomkostningerne for dem begge, i Salair til Actor, Prover-procurator Møller, 7 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 6 Rdl., samt Diæter til Sidstnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udseer efter Loven“.

Højesterets Dom.

Efter den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, hvorved Højesteret ikke finder noget Væsentligt at erindre, maa det antages, at Tiltalte med Hensyn til Behandlingen af det i Dommen ommeldte nyfødte Barn har gjort sig skyldig i et saadant ulovligt Forhold, at han herfor maa blive at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet Straf, der, i Forbindelse med den af ham for begaaet Høer efter Lovens 6—13—24 cfr. Forordningen af 24de September 1824 § 4 forskyldte, findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Tiltalte vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger og derunder de ved fornævnte Dom fastsatte Salaries.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at Høiesteret ikke kan billige, at Underdommeren i lang Tid gennem en Række af Forhør er vedbleven at anvende Bestræbelser, ved hvilke der ikke var rimelig Udsigt til at opnaae noget Resultat, for at bevæge Tiltalte, der sad arresteret, til at afgive yderligere Tilstaaelse, ligesom det og maa misbilliges, at der ikke med Hensyn til Tiltaltes Arrestation er, conformt med Grundlovens § 85, affaagt noget formeligt Decret, men der findes dog ikke i den Anledning at burde paalægges Underdommeren noget Ansvar.

Thi kjendes for Ret:

Anker Møller eller Anker Anthoni Møller bør hensejtes i Fængsel paa Vand og Brod i 6 Uge 5 Dage, samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder de ved Byttingsdommen bestemte Salaries og Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret med 20 Rdl. til hver.

I den indtante Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Anker Møller eller Anker Anthoni Møller tiltales under nærværende Sag for Meddeeltighed i en begaaet Barnefødsel i Dødsmaal, navnlig ved strax efter Fødselen at staffe det døde Barn tilside, samt for begaaet Heer.

Sagens Omstændigheder ere i det Væsentlige oplyste at være følgende:

Paa Forebringende om, at det ikke var gaaet rigtigt til med en Barnefødsel i et af Arrestanten Anker Møller og den senere afdøde Arrestantinde Gertrud Cecilie Jensen beboet, affidestiggende Hus heri Byen, blev der paa derom ved Rettens Middel anstillet Undersøgelse den 13de Juli f. A. i en Krog af den tilsliggende Have under en Busk fundet nedgravet Liget af et fuldbaaret Pigebarn, der allerede tilbeels var gaaet i Fortraadnelse. Som det under de derefter optagne Forhører viste sig, var dette Barn, der var en Frugt af et i længere Tid fortsat utilladeligt Samliv mellem de ommelte tvende Personer, født af den afdøde Arrestantinde Matten mellem den 1ste og 2den samme Maaned, idet hun, der sov alene med et lille Barn nede i Stuen, medens Arrestanten i den sidste Tid havde ligget paa Loftet lige ovenfor, og som var sig bevidst at hendes Svangerskabs Tid omtrent maatte være omme, lidt over Midnat mærkede, at Fødselsmerterne kom over hende, hvorpaa selve Fødselen, efterat hun havde været et Dieblif udenfor i et naturligt Grinde og dernæst, uden at nogen Hjælp tilkaldtes, havde lagt Leiet tilrette, inden ganske kort Tid paafulgte uden synderlig Besvær. Da Barnet var kommet vel frem, saa at hun tydelig mærkede, at

det havde Liv, idet det sfreg og bevægede Lemmerne, havde hun ved at rette sig i Sengen, medens hun holdt Foden mod Barnets Sæde, stødte den Nyfødt, der laae med Ansigtet ned i Underbynen, fra sig nedefter mod Sugegavlen saa stærkt, at Naalestrængen i det samme var sprungen, uden at den siden var bleven underbundet. Da hun derpaa tog Barnet, som imidlertid var blevet liggende i den ommeldte Stilling, uden længere at give Livstegn fra sig, op til sig, troede hun at mærke, at det var dødt — som hun selv har udsagt ved Døvelning eller Mangel paa Lust — og raabte nu høit paa Arrestanten, at han maatte komme ned. Denne, som imidlertid var bleven vækket ved Støien og Raabene nede fra Stuen, var derpaa kommen ned og fandt hende liggende noget „forceert“ i Sengen. Hun lod ham da vide, at „nu var det oversjaaet“, men da Barnet var dødt, var det bedst han skaffede hende af med det. Hvorledes det var gaaet til med at det var dødt, blev der slet ikke talt om, og navnlig gjorde han hende ingen Spørgsmaal derom. Arrestanten tog da Barnet, som laae nede ved hendes Fødder — som han kunde fornemme, med overreven Naalestræng — i sine Hænder og søgte strax, at det var et nyfødt, fuldvuxet Foster. Men da han selv heller ikke mærkede eller troede rettere end at det var livløst, skjøndt det endnu var ved sin fulde Varme — der blev, naattet det var mørk Nat, efter fælles Beraad end ikke saameget som tændt et Lys for at anfille nogen nærmere Underjøgelse derom — var han det ud i det tilføbende Kjøkken, hvor han vadskede det, ikke i Ansigtet, men over Kroppen med Hænderne i en Spand foldt Vand, hvorpaa han søgte det i en grov, lafet Linneklud og lagde det ind i Sengen igjen til Moderen op ad Bæggen, hvilket sidste denne dog en Tidlang ganske nægtede at have jumbet Sted. Efterat de derhos — som det synes dog fornemmelig efter hendes Indgivelse — vare blevene enige om, at der ikke skulde tilkaldes hverken Jordemoder eller Nabokoner, saalidet som overhovedet søges nogen Bistand, — hvortil der ikke fandtes at være nogen Grund, fordi hun ikke seilede noget videre, og som heller ikke skete — forsoiede Arrestanten sig op igjen paa Loftet og lagde sig til at sove. Om Natten og hele den næste Dag blev Barnet, uden at der nogensteds gjordes Anmeldelse om dets Fødsel og uden at noget Mennefte blev gjort bekendt med hvad der var forefaldet, liggende i Sengen hos Moderen, som nu forvist mærkede, at det virkelig var dødt, og kom de den næste Aften, da hun imidlertid var staaet op, overeens om, at det efter Omstændighederne, for paa muligste Maade at holde skjult hvad der var gaaet for sig, var bedst at grave Barnet hemmelig ned et Sted i Haven, hvilket da og af Arrestanten blev iværksat paa det ovenfor betegnede Sted. Idet Barnet, efterat Mørket var saldet paa, aldeles nøgent med Ansigtet nedad blev lagt ned i det dertil af Arrestanten gravede Hul, omtrent 1 Alen dybt. Først den følgende — Søndag — Morgen var en aldrende Nabokone, Lars Christensens Enke, paa Opfordring af Arrestanten kommen for at see til Arrestantinden, men uden at der endda af Noget af dem blev betroet hende det Mindste om hvad der var tilfødt, hvorefter Arrestantinden, da bemeldte Kone et Par Dage efter var kommet igjen og havde spurgt hende nøiere ud om hendes Tilstand, havde sagt hende, at der forleden Dag var gaaet endel Blod og Klumper fra hende, idet hun

havde fareet isde, hvilket og derefter blev udsprebt og for en Deel antaget, indtil den rettlige Undersøgelse viste det Falske deri.

Det bemærkes, at ligesom den afdøde Arrestantinde, saavel som Arrestanten, ved Undersøgelserns Begyndelse ganske nægtede, at der var født dem et Barn, saaledes vilde Forstuvante ogsaa dengang, efterat Barneliget var fundet, gjøre gjældende, at hun antog at have 14 à 15 Uger, medens det først var ved Fremstillingen af flere Vidner — nogle Nærpaarværende, for hvem hun tidligere paa Adspørgende havde udtalt sig herfra væsentlig afvigende — at hun bragtes til at tilstaae, at hendes Tid som foranført (omtrent) var omme.

Jøvrigt vides hun ikke at have talt til Noget om sit Svangerskab og har navnlig ikke henvendt sig til nogen Jordemoder derom. Heller ikke har der i Huset været gjort Forberedelser til Børnetoi. Dertil kommer, at ligesom det formeldte 2 Mars Barn, saavel som det sidste, var fremgaaet af samme utilkladelige Forbindelse, medens en faldt Barnefader — en bortreist Sveusker — blev udlagt, saaledes var det ogsaa i Forveien aftalt imellem de tvende Paagjældende, at der til det sidste Barn, naar det kom, skulde udlægges en Anden som Barnefader, hvorom de havde forudsat, at Dpgivende maatte gjøres, enten det blev dødt eller levende.

Disse falske Udlæggelser havde sin Grund i, at de, eftersom Arrestanten kun var frasepareret men ikke lovlig fraskilt Ægtemand, hvis Hustru endnu lever, ellers ikke antog at ville kunne faae hinanden, hvilket havde været paatænkt, om ikke endelig berammet.

Det af vedkommende Læger, Landphysicus Grove og practiserende Læge Kaufmann, efter foretagen Obduction af Barneliget, hvorpaa der ikke fandtes kjendelige Spor af ydre Vold eller Veskadigelse, afgivne Visum repertum gaaer ud paa, at Barnet har været fuldbaaret, at det er født levende, og at det er sandsynligt, at det er dødt ved at gvaæles paa den af Moderen antydede eller angivne Maade, navnlig ved at trykkes ned i Dynen, hvorved Lufstens Afgang til Lungerne er hindret. Ogsaa have Lægerne i deres Erklæring hentydet til, at de ikke holde det for at være sket af Vaade.

Det maa efter det Anførte erkjendes, at der er en høj Grad af Sand-
synlighed for, at Arrestantinden Gertrud Cecilie Jensen har — som og bestrækes saavel ved det en Tidlang Vaskende og Undvigende samt tilbeels indbyrdes Modsigende i deres Forklaringer, som ved den paafaldende Ubevægelighed og Kulde, de i Forbindelse dermed begge lige vedholdende hver paa sin Viis have udviist under Forhørerne — efter Forudsforstaaelse derom med Arrestanten saavel for-
sættlig født i Dølgemaal som ombragt eller været med at ombringe sit Foster. Men ligesom hun, medens hun endnu hensad som Baretægtsarrestant, er ved Døden afgaaet — af en Typhusfeber — den 22de November s. A., uden at videre var oplyst imod hende end som foranført, og navnlig uden at der imod hendes stadige Benægtelse havde kunnet tilveiebringes Beviis for de nævnte Forbrydelser, saa at ingen videre Undersøgelse og Paatale i denne Henseende har for hendes Vedkommende kunnet finde Sted, saaledes har Arrestanten heller ikke mod hans vedholdende Benægtelse været at overbediise om videre Skyld eller

Medstyld i saa Henseende, end som ovenanført. Men han er allerede derved, selv naar hans egen Forklaring lægges til Grund, medens det for ham selds maatte paatrænge sig som noget uvisst, da han kom ned fra Postet, om Barnet virkelig var dødt, men hvorom han synes at have været ganske ubekymret, meer end tilstrækkelig overført om en saa uforivarlig Ligegyldighed for om muligt at redde Barnets Liv, saavel deri at han med beraad Sin har undladt at søge benyttet de i saa Henseende tjenlige Midler, som og formedelst hans hele iøvrigt udviste Adfærd, der snarere var skiftet til at afslutte Livet, om det var der, at han ikke herfor saavel som for det Dølgemaal, han i alt Fald bagefter har været meddeeltagtig i at lægge paa det Foresaldne, vil kunne undgaae at anses med en efter Lovgivningens Analogi. jfr. foruden Lovens 6—6—7 og 8 Forordningen af 4de October 1833 § 29 og Forordningen af 4de August 1819 § 4, 2det Membrum, lempet arbitrair Straf.

Ogsaa er Arrestanten efter det Anførte noksom forvunden om den ham imputerede Hoerforbrydelse, i hvilken Henseende dog bemærkes, at han ifølge Bevilling af 21de September 1854 har siden den Tid levet separeret fra sin Egtehustru.

Arrestanten, der er cirka 32 Aar gammel og ikke forhen findes at have været tiltalt eller straffet, vil saaledes for det omhandlede af ham udviste Forhold i Anledning af Barnefødselen være at belægge med en Straf, der ikke påskende findes at kunne bestemmes til ringere end 8 Maaneders Forbedringshushandsarbejde, hvorunder den af ham for 1ste Gang begaaet Hoer ifaldne Straf efter Danske Lovs 6—13—24 og Forordningen af 24de September 1824 § 4 vil være af-
forberet“.

Onsdagen den 29de August.

Nr. 260.

Statsraad Liebenberg

contra

Hans Pedersen Kloe (Defensør Brock),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Bornholms Østherredets Extrarets Dom af 21de Juli 1860:
„Arrestanten Hans Pedersen Kloe bør hensættes til Forbedringshushandsarbejde i 4 Aar samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensør, Proveprocurator Møller og Procurator Lund, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Lovens“.

Højesterets Dom.

Da det imod Tiltaltes Benægtelse ikke kan anses beviist, at han ulovligen havde erhvervet de tvende Høns, som han har vedgaaet at

have afhændet til Slagter Jensen, og navnlig den Betingelse for Anvendelsen af det ved Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, hjemlede Beviis ikke kunne antages at være tilstede, i hvilken Henseende jærligen bemærkes, at der ikke findes Beviis om Identiteten af det Paa Høns, som har været i Tiltaltes Besiddelse, med det, som har været Gjenstand for den formentlig Bestjaales edelige Forklaring, vil Tiltalte være at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Herredstingsdommen at stadfæste

Thi kjendes for Ret:

Hans Pedersen Kloe bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at staade. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brod for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaulede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Hans Pedersen Kloe, der under nærværende Sag actioneres for Tyveri eller i alt Fald for ubjæmt Besiddelse af stjaalne Koster, maa ansees tilstrækkelig overbevist om, at have gjort sig skyldig i det ham saaledes paafigtede Tyveri. Det er nemlig oplyst, at Arrestanten har været i Besiddelse af og derefter har afhændet 2de, Huusmand Niels Mortensen tilhørende, tilsammen til 4 Mk. vurderede, Stykker Høns, om hvilke Mortensen edelig har forklaret, at de ere ham fra stjaalne en Nat i sidstafvigte Foraar; thi vel har Arrestanten under de optagne Forhøret paafaaet, at han har kjøbt de omhandlede Høns en Morgenfund i afvigte Foraar under Mortensens Fraværelse fra Hjemmet af dennes Hustru, men dette ikke af nogetomhelst Datum understøttede foregivende, hvis Rigtighed Mortensens Hustru edelig har benægtet, findes ikke at kunne komme i Betragtning. Som Følge heraf vil Arrestanten, der er født den 21de Marts 1815 og ifølge Høiestrets Dom af 31te August 1844 for Tyveri straffet med 3 Aars Forbedringshussarbejde og ved samme Rets Dom af 20de November 1851 for betragteligt Forhold efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, cfr. § 41, med lignende Strafarbejde i 1 Aar, nu være at ansee efter den citerede Forordnings § 79, cfr. § 15, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til 4 Aars Forbedringshussarbejde“.

Nr. 250.

Statsraad Liebenberg

contra

Karen Andersdatter eller **Karen Andersen** (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de Juli 1860: „Arrestantinden Karen Andersen eller Andersdatter bør straffes med Forbedringshumsarbejde i to Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Ronge og Lindhard, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stående. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestantinden Karen Andersen eller Andersdatter, der er født den 10de Februar 1837 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger overbevist, at have Torsdagen den 17de Mai d. A. fra et af Malermester Henrik Christian Nicolai Brebenbeck afbenyttet Contoir i Løngangstræde Nr. 18 kortstjaalet 2 til 60 Rdl. vurderede Silkekjoler, hvilket Tyveri hun udførte paa den Maade, at hun, der tidligere havde tjent hos Brebenbeck og Dagen iforveien var tilstede i Kjøkkenet til hans Leilighed i bemeldte Eiendom, tillistede sig en der hængende til Contoiret hørende Nøgle i det Næmed at benytte den til at begaae Tyveri sammesteds, hvorpaa hun den paafølgende Dags Aften i Skumringen begav sig op i Stedet og aabnede Contoiret ved Hjælp af Nøglen samt borttog Kjolerne, som hang i et derværende Klædeskab.

Arrestantinden vil saaledes være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, til en Straf, der findes at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshumsarbejde“.

Nr. 245.

Statsraad Liebenberg

contra

Thora Marie Olsen, Hans Jensen Kulsvierts Hustru
(Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 12te Mai 1860: „Arrestantinden Thora Marie Olsen, Hans Jensen Kullsviers Hustru, bor hensættes til Forbedringshumsarbeide i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Eltong, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Bugge, 3 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Juli 1860: „Birketingsdommen bor ved Magt at staende. I Salair til Procuratorerne for Overretten, Maag og Delbaeco, betaler Arrestantinden Thora Marie Olsen, Hans Jensen Kullsviers Hustru, 5 Rdl til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte har benægtet, paa ulovlig Maade at have erhvervet de under Sagen omhandlede Gjenstande, og der ikke findes tilstrækkeligt Bewiis for det Modsatte, hvorved, forsaavidt der kunde være Spørgsmaal, om ikke det i Lovens 6—17—10 og 11 hjemlede Bewiis var tilveiebragt, bemærkes, at Betydningen af de aflagte Tilhjemlingseder svækkes blandt Andet ved de under Sagen fremkomne Dplysninger, der noget tale for, at Tiltalte er kommen i Besiddelse af Gjenstandene paa de af hende opgivne Maader, vil der være at tillægge hende Grifindelse, dog, efter Omstændighederne, ikkun for Actors videre Tiltale. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver den indankede Dom at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Thora Marie Olsen, Hans Jensens Hustru, bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at staende. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Thora Marie Olsen, Hans Jensen Kullsviers Hustru — tidligere anseet ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 25de August 1854 for at have ladet sin 10 Aars gamle Stebson betle, samt ifølge samme Birks Extrarets Dom af 14de Mai 1856 for Tyveri, respective med 5 Dages og 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød — sigtes i nærværende fra bemeldte Birks Extraret hertil

indbankede Sag for at have frastjaalet Arbeidsmand Vilhelm Jensen's Hustru, Elisabeth Christensen, en sort til 3 Mk. vurderet Silkehue og Murer Otto Pedersen's Enke, Ane Cathrine Frederiksbatter, en Børnebaabe af Værdi 2 Mk.

Med Hensyn til disse Koster, der ere tilbageleverede deres Eiere, har Arrestantinden forklaret at have laant Huen af Eierindens Moder og tilbyttet sig Kaaben af dens Eier, men den saaledes paaskudte Hjemmel er klistet for hende, idet begge de Paagjældende med Ed have benægtet Rigtigheden af Arrestantindens Ansøgte, og da aldeles Intet er fremkommet til Bestyrkelse af dets Sandhed, og de oplyste Omstændigheder, navnlig at den sjaalne Hue savnedes strax ejierat Arrestantinden havde været tilstede i Bestjaalnes Huus, og at hendes egen Hue fandtes efterladt dersteds, henvise til, at hun selv har sjaalet i alt Fald Huen, er hun rettelig af Underdommeveren i Medfør af Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, anseet for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med en Straf, der passende er bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, ligesom ogsaa Underrettsdommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, billiges. Bemeldte Dom bliver derfor i det Hele at stadfæste“.

Nr. 251.

Advocat Brock

contra

Kirsten eller Christine Pedersen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts føndre Rikts Exrærets Dom af 14de Juni 1860: „Arrestantinden Kirsten eller Christine Pedersen bor henfattedes til Forbedringshuusarbejde i atten Maanedre. Saa bor hun og i Erstatning til Tjenestekarl Ole Pedersen betale 20 Rdl., samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Bugge, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Meldola, 4 Rdl. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Juli 1860: „Riktingsdommen bor ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Simonson og Provecprocurator Salomonsen, udreder Arrestantinden Kirsten eller Christine Pedersen til hver 5 Rdl. Den idomte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da det ved egen Til-
 staaelse og de iøvrigt fremkomne Oplysninger under nærværende fra Kjøbenhavns
 Amts jøndre Virks Exraret hertil indankede Sag maa anses tilstrækkelig godt-
 gjort, at Arrestantinden Kirsten eller Christine Pedersen, der er langt over cri-
 minel Kvalder og ved Kjøbenhavns Criminal- og Politivets Dom af 4de Marts
 1856 har været anseet for Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange
 5 Dage, paany har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet hun af sin Med-
 tjener paa en Gaard i Nødovre, Tjenestefarl Ole Pedersens Kiste, der iøvrigt
 ikke var aflaaet, har tilvendt sig endeel Klædningsstykker, et Kommetørklæde og
 en Portemonnaie, tilsammen vurdere til 8 Rdl. 5 Mk. 8 Sk., samt et contant
 Pengebeløb, omtrent 21 Rdl. 1 Mk., maa det billiges, at hun ved den ergangue
 Dom er straffet for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April
 1840 § 13.

Som Følge heraf, samt da den valgte Straf af 18 Maaneders Forbe-
 bringshuusarbejde findes passende, og Dommens Bestemmelser betræffende Er-
 statning til den Bestjaalne og Actionens Omtøstninger, derunder indbefattet Sa-
 lairet til Actor og Defensor for Underretten, billiges, vil bemeldte Dom blive
 i det Hele at stadfæste“.

Torsdagen den 30te August.

Nr. 226.

Advocat Brock

contra

Anders Christian Nielsen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne
 Koster.

Borglum Herreds Exrarets Dom af 9de Marts 1860: „Arre-
 stanten Anders Christian Nielsen af Vedsted bør henfættes til Forbe-
 bringshuusarbejde i 3 Aar, samt i Erstatning til Huusmand Soren
 Nielsen udrede 8 Rdl., til Gaardmand Soren Madsen Sorensen 3 Rdl.,
 til Ungfarl Soren Sorensen 7 Rdl. og til Gaardmand Erik Justesen,

Alle af Brested, 43 Rdl. 2 Mk. Fremdeles har han at udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Winther, 6 Rdl., og til. Defensor, Kammerraad, Procurator Aagaard, 10 Rdl. Den idomte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 29de Mai 1860: „Arrestanten Anders Christian Nielsen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor i 1ste Instants 6 Rdl. til hver, samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Møller, 8 Rdl. til hver. Det Idomte at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Vel kan det ikke ansees bevist, at Tiltalte har forovet det Tyveri af 11 Faarkreature, som Natten mellem den 22de og 23de September f. A. blev begaaet paa Brested Mark; men da Højesteret maa antage, at der er tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for Huusmand Soren Nielsens Eiendomsret til et i Tiltaltes Besiddelse fundet Bædderlam, som bortkom ved det nævnte Tyveri, og med Hensyn til hvilket bemeldte Soren Nielsen har aflagt Tilhjemlingsed, vil Tiltalte, idet hans Opgivende om, hvorledes han skulde have erhvervet dette Lam, efter de fremkomne Oplysninger aldeles ikke kan komme i Betragtning, for uhjemlet Besiddelse af samme blive at ansee overensstemmende med Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, med Straf, dog kun som Hæler, og findes Straffen for Tiltalte, der ikke tidligere har været dømt, efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Landsoverrettens Dom at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Anders Christian Nielsen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Dunken for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltaltes Arrestanten Anders Christian Nielsen for Tyveri eller i alt Fald ubjelmlet Besiddelse af stjaalne Køster, og gaar Sigtelsen navnlig ud paa, at Arrestanten skal have begaaet eller haft Deel i et Tyveri, hvorved der Ratten mellem den 22de og 23de September f. A. er frastjaalet nogle Beboere i Brensted Sogn ialt 11 paa Marken toirede Faarkreaturer.

Det er under Sagen oplyst, at Arrestanten den 23de September om Morgenen kom kjørende til Hune Kro med endeel Faar, som han efter Gæstgiver Bendt Madsens edelige Forklaring foregav at have hentet i Rødbuus, og af hvilke han samme Morgen paa Veien til sit Hjem solgte to, bortskjænkede eet til sin Søster, og derefter i sit Hjem slagtede sex, hvis Kjød han Dagen efter solgte i Nørresundby. Set Vædderlam beholdt han hjemme, hvor det den 11te October blev fremstillet for Retten og vedkjendt af Arrestantens Kone og hans Nabo Jens Chr. Pedersen Holm som eet af de 7 Faarkreaturer, Arrestanten den 23de September bragte hjem paa sin Vogn, ligejom ogsaa Arrestanten selv i et den 14de October afholdt Forhør vedkjendte sig det, hvilken Vedkjendelse han imidlertid senere har villet fragaae. Dette Lam, der beandtes nylig mærket paa begge Ører, hvorhos det var Spor af tidligere at have været mærket paa en anden Maade, medens Arrestanten har paastaet, at det af ham hjembragte Lam var umærket, da han ved sin Hjemkomst dermed mærkede det, har Huusmand Søren Nielsen af Brensted edelig gjenkjendt som eet, der tilligemed en Vædder er ham skafkommet ved det ovennævnte Tyveri, og ligejom hans 11aarige Datter strax i Retten gjenkjendte Lammet, og hans Søn Niels Jensen edelig har bevidnet Faderens Eiendomsret til det, saaledes har Gaardmand Anders Nielsen edelig forklaret, at han føler sig aldeles overbeviist om, at Lammet er Søren Nielsens Eiendom, idet han blandt Andet uagtet Ommærkningen gjenkjender Søren Nielsens Mærker i begge Lammet's Ører.

Skundene af de 10 Faar, Arrestanten, som meldt, paa Hjemveien havde solgt, saaveljom af det han havde givet sin Søster, der edelig har forklaret, at han, da han bragte hende Lammet, havde yttret, at hun vel gjorde bedst i at slagte det, samt at han tillige gav hende et Løir, skaffede Arrestanten sig nogle Dage senere tilbage — idet han efter Søsterens Forklaring foregav, at han vilde labe Skindet tilberede tilligemed Skundene af de øvrige af ham samtidigt dermed kjøbt Faar — og solgte dem efter sin Forklaring til Garver Anders Sørensen Dam, der ogsaa i Retten har indleveret 3 Faarskind, med Hensyn til det ene, af hvilke han dog kun med Bestemthed har kunnet udse, at det er solgt ham af Arrestanten, og der er efter Mærkerne paa disse Skind, iom Arrestanten imidlertid har erklæret ikke at kunne vedkjende sig som de af ham solgte, fremkommet endeel Formodning for, at de ere af Faarkreaturer, der ved den omhandlede Leilighed ere stjaalne.

Skundene af de øvrige af Arrestanten hjembragte Faar har han samme Dag, han solgte Kjødet, solgt i Nørresundby, efter hans Forklaring til en ubekjendt Skindpranger, hvilket sidste imidlertid maa anses for urigtigt, men Kjøbereren har ikke kunnet skaffe Skundene bragte tilstede under Sagen.

Om sin Afkomst til de heromhandlede Faar har Arrestanten forklaret, at han den 22de September, efterat være kjort fra sit Hjem ved Middagstid, havde kjøbt dem paa Markedet i Hals, og denne Forklaring er han stadigen vedbleven, uagtet det er foreholdt ham, at det ikke alene, efter hvad der er oplyst om de paaagjældende Veilængder, i og for sig er aldeles uantageligt, at han i den Tid, høist 22 Timer, han har været borte fra sit Hjem, kan have foretaget den foregionne Rejse paa circa 18 Mil, men endogsaa ved Huusmand Søren Jensen Vas's og dennes Kones edelige Udsagn i Forbindelse med den af Tjenestepige Mette Marie Jensdatter afgivne edelige Forklaring maa ansees fuldstændigt bevist, at Arrestanten den 22de September om Aftenen har været med sin Vogu i Thise Sogn, der ligger circa 3 Mil Nord for Arrestantens Hjem og er Nabo- sogn til Brensted Sogn, medens Veien fra Arrestantens Hjem til Hals gaaer i østlig Retning; men uagtet der efter det saaledes Anførte og det Uantagelige i hans Forklaring om, hvortledes han om Morgenen den 23de September kom til at passere Hume Kro, skjøndt denne ligger i en ganske anden Retning fra hans Hjem end Hals, maa være en høi Grad af Formodning for, at Arrestanten er skyldig i den ham paaagjældte Forbrydelse, hvilken Formodning yderligere bekræftes ved enkelte andre Omstændigheder, kan der dog i den omhandlede Henseende ikke, imod Arrestantens Benægtelse af at have begaaet Tyveriet, ansees tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis imod ham, og ligesom der mangler Beviis for, at de i Retten indleverede Skind, der, som meldt, formodes at være af de sjaalne Faar, have været i Arrestantens Besiddelse, saaledes ere Bevingelserne for det ved Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, hjemlede Beviis heller ikke fuldstændigt tilstede med Hensyn til det i Arrestantens Besiddelse forefundne Vædderlam, idet Søren Nielsen ikke kan ansees at have ført noget tilstrækkeligt Beviis for sin Eiendomsret til dette. Arrestanten, om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, maa derfor blive at frifinde, efter Omstændighederne dog kun for Actors videre Tiltale“.

Nr. 247.

Justitsraad Bungen

contra

Bengt Jønsøn og Hans Svendsen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de Juli 1860: „Arrestanterne 1) Bengt Jønsøn og 2) Hans Svendsen, samt de Tiltalte 3) Maren Pedersen eller Pedersdatter, 4) Cecilia Margrethe Magdalene Krüger, Bengt Jønsøns Hustru, og 5) Emmerentio Augustine Sjøblom bør straffes, de 2 Forstnævnte med Forbedringshunsarbejde hver i 6 Aar, og de 3 Sidste med Fængsel paa Vand og Brod, Pedersen i 6 Gange 5, Jønsøns Hustru i 3 Gange 5 og Sjøblom i 2 Gange 5

Dage. I Erstatning til Proppeffjærer Hans Henrik Obel udrede Arre-
stanterne og Tiltalte Pedersen, Een for Alle og Alle for Een, 41 Rdl.
5 Mk., dog at deraf in solidum med dem tilsvares af Tiltalte Jonsjons
Hustru 32 Rdl. og af Tiltalte Sjoblom 8 Rdl. Actionens Omkostning-
er, derunder Salairer til Actor og Defensor, Proceprocurator Hinden-
burg og Procurator Naasloff, 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanterne
og Tiltalte Pedersen, Een for Alle og Alle for Een, dog at de 2 ovrig-
e Tiltalte in solidum med dem deeltage i Udredelsen af Omkostningerne,
hver for sit Vedkommende, derunder hver $\frac{1}{3}$ Deel af Salairerne. Den
idomte Erstatning at erlægge inden 15 Dage efter denne Doms lovlige
Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter
Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom for de for Høiesteret Til-
taltes Vedkommende anførte Grunde, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paa-
anket er, ved Magt at stande. I Salarium til Ju-
stitsraad Bungen og Advocat Brøck for Høiesteret be-
tale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een,
10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmissier hedder det: „Arrestanterne Bengt
Jonsjon og Hans Svendsen, samt de Tiltalte Maren Pedersen eller Pedersdat-
ter, Cecilia Margrethe Magdelene Krilger, Bengt Jonsjons Hustru, og Emme-
rentio Augustine Sjoblom, der alle ere langst over criminel Lavalder og ikke
jundne forhen straffede heri Landet, tiltales under nærværende Sag, de 2 Første
for Tyveri, den 3die for Meddeeltagighed i Tyveri, og de 2 Sidste for Hæleri,
og ere de ved egne Listaaelser og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger overbeviste
at have gjort sig skyldige i det dem paafsigtede Forhold. Arrestanterne have saa-
ledes i Forening og efter forud truffen Aftale, Natten imellem den 20de og 21de
Juli 1858 frastjaalet Proppeffjærer Hans Henrik Obel 40 Rdl., to til 1 Rdl.
4 Mk. vurderede Blikdaajer og en Tegnebog af Værdi 1 Mk., hvilket Tyveri de
udførte paa den Maade, at de ved Nattetide begave sig hen til Obels Bopæl,
hvor Arrestanten Svendsen blev staaende udenfor for at passe paa, om Noget
kom til, medens Arrestanten Jonsjon ved Hjælp af et Brædt, der blev stillet op
til et til Obels Peilighed hørende Bindue, krøb ind af dette og borttog de oven-
nævnte Gjenstande fra en Piedestal i et ved Siden af Obels Sovestue ligg-
ende Værelse. Arrestanterne ville saaledes være at dømme efter Forordningen
af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, og findes Straffen at kunne bestem-
mes til Forbedringshushandsarbejde i 6 Aar for hver. I Erstatning til

Proppeffjærer Obel udredes af Arrestanterne og Tiltalte Pedersen, Gen for Alle og Alle for Gen, 41 Rdl. 5 Mk., dog at de Tiltalte Konskons Hustru og Sjoblom in solidum med dem tilsvare den Første 32 Rdl. og den Sidste 8 Rdl.“

Nr. 233.

Justitsraad Bunzen

contra

Johanne Marie Jensen (Defensør Liebe),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og for derved at have foranlediget hendes Fosters Død.

Bogensø Kjøbstads Extrarets Dom af 23de Febr. 1860: „Tiltalte, Arrestantinden Johanne Marie Jensen, bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar; hvorhos hun bør udrede de af Sagen loulig flydende Dinkostninger, dernuder Salair til Actor, Procurator Jespersen, og til Defensør, Procurator Møller, til hver 8 Rdl. At efterkommes efter Ørigighedens Heraustaltning under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juni 1860: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør ved Overretten, Procurator Lihme og Prøveprocurator Heinrichsen, betaler Arrestantinden, Tjenestepige Johanne Marie Jensen, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til eet Aar.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende i 1ste Instants ved Bogensø Kjøbstads Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 23de Februar d. A. paakjendte og nu her til Retten indankede Sag er Arrestantinden, Tjenestepige Johanne Marie Jensen, sat under Tiltale for Barnefødsel i Dølgemaal og for derved at have foranlediget hendes Fosters Død.

Efter hendes egen Tilstaaelse og det forøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Medens Arrestantinden tjente hos Dyrslæge Bruhn i Sandager havde hun flere Gange Samleie med dennes Søn G. Bruhn, dog ikke i de sidste 2 eller 3 Uger før 1ste Mai f. A., da Arrestantinden forlod Tjenesten hos Dyrslæge Bruhn, og efterat hendes Menstruation havde ophørt i den nævnte Maaned, mærkede hun hen paa Sommeren, at hun var frugtbar, og navnlig i Høsttiden, at Barnet havde Liv.

Til November f. A. kom hun i Tjeneste hos Bagermester Petersen i Børgense, hvor hun mærkede, at Barnet i hendes Liv blev mere og mere levende, og om Morgenen den 14de f. M. fødte hun. Den foregaaende Eftermiddag bejandt hun sig ikke vel, og hun blev syg om Natten, uden at hun dog troede, at Fødslen var saa nær forhaanden, idet hun ikke havde gjort sig videre Forestilling om Fødselstiden, end at hun, da hun ellers havde været raff og kunnet udføre sin Gjærning, havde antaget, at hun kunde forblive i sin Tjeneste hos Petersen til Jul eller Nyaar. Værelse og Seng havde hun tilfælles med en anden Pige, som hun flere Gange vil have kaldt paa, uden at det lykkedes hende at vække hende, der ogsaa efter sin egen og hendes Madmoders Forklaring skal sove meget haardt, før Klokken 5, da Huuskonden kaldte paa dem. Hendes Hensigt var kun at sige Pigen, at hun var syg, og ved hende lod hun sin Madmoder unberrette om, at hun ikke kunde staae op. Efterat Pigen havde forladt Værelset laae Arrestantinden alene 3 à 4 Timer, med Undtagelse af, at hendes Madmoder et Par Gange saae ind til hende, blandt andet for at give hende Kamelthee, ved hvilken Leilighed Arrestantinden, der endnu ikke vil have vidst hvad hun feilede, kun sagde til Madmoderen, at hun var syg, men troede, at kunne staae op om lidt. Arrestantinden følte af og til meer eller mindre betydelige Smærter, uden at hun dog, efter sin Forklaring, vidste hvad dette skulde betyde, eller troede, at Fødslen var forhaanden. Da det begyndte at blive lyst bragte de tiltagende Smærter hende til at sætte sig opreist i Sengen, og saa foregik Fødslen, hvorved hun blev saaledes betagen af Smerte og Ekstræk, at hun ei veed, hvad hun foretog sig, og hun har ikke raabt om Hjælp, men laae, efterat have lagt sig ned, ligesom i en bevidstløs Tilstand, indtil Efterhuden, hun formener efter $\frac{1}{2}$ Times Forløb, gik fra hende, hvorefter hun løstede Dypnen, tog Barnet tilligemed Efterhuden, og da hun ikke bemærkede noget Livstegn ved Barnet, svøbte det Hele ind i sit Forklæde og sin Klokke og lagde det ned i en af Skufferne i hendes Kommode, der stod saa tæt ved Sengen, at hun uden Anstrængelse kunde fra Sengen naae over i Kommoden. Her blev det efter Arrestantindens Paaviisning fundet af den hidkaldte Huuslæge omtrent Klokken 9 Formiddag, endnu varmt men uden Livstegn, blegt og slapt undtagen i Ansigtet, der var stærkt hævet og blaaligt. Rinningen af Forklædet tilligemed Baandene var svøbt om Halsen, hvor der viste sig en hvid Fure som Indtryk heraf, ligesom der ogsaa paa den forreste Side af Halsen fandtes 2 smaa Pletter paa Siden af Strubehovedet, der lignede Indtryk af to Fingre. Herom har Arrestantinden, der har vedgaaet, at Barnet gav Livstegn ved Fødselen — navnlig en Lyd som om det græd — forklaret, at hun ikke kan erindre, om hun har svøbt Forklædet om Barnets Hals strax efter dets Fødsel, da hun hørte Barnet

give Lyd fra sig, eller først da Efterbyrden var kommen, samtidig med Indsvøbningen og Henlæggelsen af Føsteret i Kommodestuffen. Hun har ikke aabenbart sin Tilstand for Nogen, tværtimod stadig uægtet for flere Personer, der spurgte hende derom, at være frugtformelig, ligesom hun ikke heller har tillavet Borne-tai, i hvilken sidste Henseende hun har udsagt, at hun ikke havde tænkt over, hvorledes det vilde gaae hende og hvorledes hun skulde blive stilt af med BARNET, eller anstillet Undersøgelse om naar hun skulde føde, men antog, at det ikke var nærmere forhaanden, end at hun nok kunde blive i Tjenesten til henimod Juul. Hun havde leveret Bagermester Petersen 15 Rbl. af sin Løn, efter hvad hun har forklaret, i den Tanke at benytte dem, naar hun skulde gjøre Barjel, og havde tænkt paa at tage til en Dagleier Niels Sørensen i Rindebjerg, med hvem hun er lidt i Familie, uden at hun dog har talt til ham derom, ligesom hun har forsikret, at hun under sit Svangerskab ingeninde har havt Tanke om at ville ombringe sit Føster.

Det paa den foretagne Obductionsforretning grundede Lægeffjøn gaaer ud paa, at det af Arrestantinden sødte BARN var fuldbaaret og levedygtigt, at det har levet udenfor Moders Liv, men at Livet har været meget forsvaiget, og at Døden har været suffocativ apoplectisk, formeentlig fremkaldt ved den Maade, hvorpaa Moderen behandlede det strax efter Fødselen. De obducerende Læger have derhos erklæret, at det om BARNETS Hals fundne Forklædebaand ikke kan have havt større Virkning, end muligt en noget generet Respiration, og ligesom det derfor er uden Betydning som Dødsarsag, formenes det ogsaa ligegyldigt, til hvilken Tid det er lagt om Halsen. Naar Moderen, saaledes som af hende opgivet, en Tid efter Fødselen har befundet sig i høj Grad legemlig eller aandelig angreben — hvad Lægerne antage gjerne at kunne have været Tilfældet — og BARNET altsaa i den Tid, indtil $\frac{1}{2}$ Time, er blevet liggende hos hende i Blod og Smuds under Dynen, kan Aandedrættets snarlige Ophør let forklæres af Mangel paa respirabel Luft eller et for Respirationen uheldigt Leie af Hovedet, navnlig Næse og Mund, hvorfor det erklæres for en Mulighed, at BARNET allerede har været dødt før det indvilledes i Skjørtet og gjemtes i Kommodestuffen; men hvad enten det er død i Seugen eller Skuffen, erklære de Dødsmaaden for den samme, idet de have tilføjet, at den Omstændighed, at Efterbyrden fandtes i Forbindelse med Føsteret, viser kun i Forbindelse med alt det øvrige Oplyste, at den for enhver Nyfødt saa nødvendige Røgt og Pleie aldeles har manglet i dette Tilfælde.

Det kan efter det Ovenstaaende ikke statueres, at Arrestantinden har gjort sig skyldig i Føstermord, navnlig naa man, da hendes Forklaring om, at hun ikke antog Fødselen for saa nær forestaaende, samt om hendes Tilstand umiddelbar før og efter Fødselen ikke kan anses aldeles forkastelig, billige, at Underretten ikke har fundet Bestemmelsen i Lovens 6—6—8 anvendelig i nærværende Tilfælde. Men da hun dog, selv naar hendes egne Udsagn lægges til Grund ved Bestemmelsen af hendes Forhold, har paa en høist usforsvarlig Maade forsumt at anvende de Midler, ved hvilke BARNETS Liv mulig kunde have været reddet, er hun — der er født den 26de Januar 1837 og ikke befindes tidligere at have

været tiltalt eller straffet — rettelig ved Underretsbommen anset med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der findes efter samtlige Omstændigheder passende fastsat til 2 Aars Forbedringshuusarbejde“.

Fredagen den 31te August.

Nr. 244.

Advocat Liebe
contra

Schack Ulrik Bloch (Defensor Bunken),

der tiltales for Falsk og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de Juli 1860: „Arrestanten Schack Ulrik Bloch bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Rothe, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da den under Sagen omhandlede Dvittering, paa Grund af dens særdeles Beskaffenhed, hvorved det navnlig maa komme i Betragtning, at den ikke er udstedt til nogen bestemt Person, findes at maatte henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 62, sidste Membrum, og derhos samme Forordnings § 64, andet Membrum, efter den Maade, hvorpaa Forfalskningen er udført, skjønes i nærværende Tilfælde at maatte komme til Anvendelse, bliver Tiltalte, der ikke forhen har været dømt, at ansee efter de nævnte Lovbud, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Hensende til Actionens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Schack Ulrik Bloch bør henjættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Hensende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imob Arrestanten Schack Ulrik Bloch for Falsk og Bedrageri anlagte Sag er det ved

den af ham afgivne Tilstaaelse og de iøvrigt tilseiebragte Oplysninger godtgjort, at han, der af sin Huusbond, Kammerherre Dyholm, i sidstafvigte April Maaned var bleven sendt for at indkjøbe en Faun Brønde, har, efterat have kjøbt den og betalt den med ialt 11 Rdl. 4 Mk. 8 Sk. samt derfor modtaget en paa dette Beløb lydende, den 20de April 1860 dateret Qvittering, understrevet pr. N. C. Bøgeffov, C. Christensen, paa 2 Steder i Qvitteringen forandret det sidste Tættal i Tallet 11 til et Total, saaledes at den kom til at lyde paa 12 Rdl 4 Mk. 8 Sk., og derpaa leveret den til sin fornævnte Huusbond, der betalte ham det sidstnævnte Beløb som de af ham udlagte Penge. For dette Forhold vil Arrestanten, der ikke særligt findes overbeviist at have gjort sig skyldig i Bedrageri, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 64, 2det Membrum, cfr. § 60, 1ste Membrum, og findes Straffen for ham, der er langt over criminel Lavaldet og ikke forhen overgaaet nogen Straffedom, at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder“.

Løverdagen den 1ste September.

Nr. 243.

Statsraad Liebenberg

contra

1) **Anders Hansen Lund**, 2) dennes Hustru **Christiane Holm** (Defensør Broff), 3) **Bent Jørgensen**, 4) **Jeppe Jensen** og 5) **Lauritz Peter Aridsen** (Defensør Liebe),

der tiltales, Nr. 1 for Brandstiftelse, Nr. 2 og 3 for Deelagtighed i denne Forbrydelse, Nr. 4 for Attentat paa Brandstiftelse og Nr. 5 for Tyveri og Attentat paa jamme Forbrydelse.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 2den Juni 1860: „Arrestanten Bent Jørgensen bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Anders Hansen Lund og hans Hustru, Tiltalte Christiane Holm, samt Tiltalte Lauritz Peter Aridsen bor hensettes, den Første til Tugthuusarbeide i 8 Aar, den Anden til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar og Sidstnævnte til jamme Arbeide i 2 Aar. Tiltalte Jeppe Jensen bor hensettes i Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage. Actor, Procurator Fog, tillægges i Salair 10 Rdl, og hver af Defensørerne, Procuratorerne Grichsen og Lund, 6 Rdl. Af Actiøns Omkostninger bære de Tiltalte Jeppe Jensen og Lauritz Peter Aridsen in solidum hver en sjettede Deel af de Sagforene tilkommende Salairer og Diæter. Samtlige øvrige Omkostninger bære de tre øvrige, Arrestanterne Bent Jørgensen, Anders Hansen Lund og dennes Hustru Christiane Holm in solidum. Saa ville de tvende Sidstnævnte og

have at udrede i Erstatning til Landets almindelige Brandforsikring 538 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og forovrigt at efterkommes under Udseer efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da de Dplysninger, som foreligge angaaende Indholdet af den Samtale, Tiltalte Jeppe Jensen har fort med sin Hustru om at afbrænde deres Hus, ikke ere af den Betskaffenhed, at de findes at kunne begrundede criminelt Ansvar for ham, bliver han for Actors Tiltale at frifinde.

For Laurib Peter Aridsens Bedkommende bemærkes, at han vel ved Indstigning gennem et Vindue har banet sig Udgang til det Karlekammer, hvor han forsøgte et Tyveri, men da Indstigningen, ifølge hans Forklaring, ikke kan antages at være foretagen i tvagtig Hensigt, vil han for dette Factum — da Medtagelsen af tvende sammeleeds forefundne Nøgler efter hans Opgivende er skeet i Forvirring — ifkun være at ansee som for Attentat paa simpelt Tyveri, og findes den Straf, han herfor saaveljom for det af ham forovede Pengetyveri har forskyldt, at kunne efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 80 bestemmes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød.

Forovrigt vil den indaankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste, dog at Erstatningen bliver at bestemme til 538 Rdl. 3 Mk., samt at Jeppe Jensen og Laurib Peter Aridsen hver for sit Bedkommende have at udrede Actionens Omkostninger, og derunder hver $\frac{1}{10}$ Deel af de idømte Salaries, hvorimod de tre andre Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, have at tilsvare samtlige øvrige Omkostninger, og derunder $\frac{1}{5}$ Dele af Salariesne.

Chi kendes for Ret:

Jeppe Jensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Laurib Peter Aridsen bør hensesættes i Fængsel paa Baud og Brød i 3 Gange 5 Dage. Forovrigt bør Herredstingsdommen ved Magt at stande, dog saaledes at Erstatningen bestemmes til 538 Rdl. 3 Mk., samt at Jeppe Jensen og Laurib Peter Aridsen hver for sit Bedkommende udrede Actionens Omkostninger, og derunder hver $\frac{1}{10}$ Deel af de idømte Salaries, hvorimod de tre andre Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, tilsvare samtlige øvrige Omkostninger, og derun-

der $\frac{4}{5}$ Dele af Salarierne. Etatsraad Salicath og Advocaterne Brock og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i Hensende til de øvrige Salaries fastsatte Maade.

I den indbante Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales ifølge Amtets Ordre af 2den Marts d. A. Arrestanten Anders Hansen Lund for Brandstiftelse og hans Hustru Christiane Holm samt Arrestanten Bent Jørgensen for Deelagtighed i denne Forbrydelse, Jeppe Jensen for Attentat paa bemeldte Forbrydelse og Lauritz Peter Aridsen for Tyveri og Attentat paa samme Forbrydelse.

De tvende førstnævnte Tiltalte have afgivet en omstændelig Tilstaaelse, der er bekræftet ved, hvad der forøvrigt under Eogen er oplyst, ifølge hvilken de efter Arrestanten Bent Jørgensens Raad og Tilskyndelse have gjort sig skyldige i de dem imputerede Forbrydelser. Deres Huus havde en Veligheden, som de ansaae for meget skadelig for deres Børns Helbred, og da de omtalte denne Omstændighed for B. Jørgensen, raadede denne dem til at brænde det gamle Huus af, da han vilde skaffe dem Bopæl og hjælpe dem til at faae Tømmer til det nye Huus. Efter Aftale med ham blev ogsaa førend Branden adskillige Meubler og Effecter paa to Vognløse førte til hans Huus, idet Arrestanten A. S. Lund og Kone læsede dem paa Vognene; bemeldte Arrestant førte dem til Arrestanten B. Jørgensens Huus, og begge de Sidstnævnte heisede dem op gjennem en Luge over Porten paa Loftet, hvorfra Arrestanten A. S. Lund senere bragte dem ned i noget Kælder, som netop var indhøstet, og hvor de forbleve staaende, indtil de i Foraaret 1857 afbrændte tilligemed Bent Jørgensens Huus ved en i dette opkommen Ildbrand.

Den 14de August 1856 blev Ildspaaættelsen udøvet af Arrestanten A. S. Lund, der havde anmeldt sin Kone om at gaae bort, medens det skete, hvorfor hun var gaaet ud paa Kartoffelageren. Han tog da nogle Høvlspaaner og lagde dem ovenpaa Dønen i den Hensigt, at de, naar de antændtes, skulde forplante Ilden til Straaetaget og Huset saaledes afbrænde. Da han havde antændt de ommeldte Høvlspaaner med en Svovlsstik, løb han ud paa Marken og gav sig ifærd med at flytte sine Heste, og da han havde været en kort Tid hos dem, hørte han Brandraab.

Han veed ikke med fuldkommen Visshed, at Huset blev tændt i Brand paa den af ham forklarede Maade, da han ikke blev paa Stedet og saae, hvorledes det skete, men han antager, at Ilden er forplantet paa den Maade, som han havde til Hensigt. Huset afbrændte aldeles.

Hvad Arrestanten Bent Jørgensen angaaer, da har han stadigt benægtet Rigtigheden af de ovenfor anførte Tilstaaelser, forsaavidt ham selv angaaer.

Endskjøndt disse Tilstaaerssers Rigtighed nu for Arrestanten A. H. Lunds og Kones Vedkommende maa antages at være udenfor al Tvivl, og endskjøndt den Omstændighed, at der i Arrestanten Bent Jørgensens Ladebygning er fundet Raase efter Branden, der efter Emed M. Petersens Udsagn efter al Sandspynlighed have siddet i A. H. Lunds Meubler, som efter dennes og Kones Forklaring bleve henflyttede og gjemte i kemeldte Ladebygning, meget bestyrker den aflagte Tilstaaelse, hvis Rigtighed desuden er bestyrket ved Tilstalte Lauritz Peter Aridsens Vidnesbyrd, medens Tilstalte Jeppe Jensens Tilstaaelse ligeledes sandspynliggjør, at Bent Jørgensen, der er tildeelt et flet Skudsmaal fra sin Sjælesørger, kan have gjort sig skyldig i den Brøde, hvorfor han her tiltales, saa skjønner Retten dog ikke, at der er tilveiebragt et saa fuldstændigt Beovis, at han kan være at dømmes, hvorfor han vil blive frifundet, dog efter de ovenangførte Omstændigheder kun for Actors videre Tiltale, ligesom han, der er langt over criminel Lavalder, vil have at deeltage i Actionens Omkostninger.

Da der med Branden af Arrestanten A. H. Lunds Huus ikke har været forbundet nogen Fare for andre Bygninger eller for Menneskeliv, og da dette Huus var asfureret i Landets almindelige Brandforsikkring for 540 Rd., bliver denne Mand's Forbrydelse at henføre under Bestemmelserne i §§ 4 og 5 af Forordningen af 26de Marts 1841, og kan Straffen for ham, der er langt over criminel Lavalder og ikke før har været tiltalt eller straffet og som er meddeelt et forbeholdt Skudsmaal fra sin Sjælesørger, passende ansættes til 8 Aars Tugthuusarbejde.

Hvad hans Hustru Christiane Holm angaaer, der ligeledes er langt over criminel Lavalder og ikke heller før har været tiltalt eller straffet, da bliver hun at ansee med Straf efter § 11 sammenholdt med §§ 4 og 5 af den nys citerede Forordning, og kan dennes Grad passende ansættes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde. Saa ville de og begge in solidum være at dømmes til at udrede i Erstatning til Landets almindelige Brandforsikkring 538 Rd. og deeltage forholdsvis i Sagens Omkostninger.

Tilstalte Jeppe Jensen af Lein er ved egen Tilstaaelse og Sagens Omstændigheder tilstrækkeligt overbevist om, at han efter Opmuntring af Arrestanten Bent Jørgensen har havt til Hensigt at sætte Ild paa sit Huus, og at han har yttret denne Hensigt for sin Kone, men afstaaet fra samme, da hun truede med, at hun, hvis dette skete, vilde angive ham. Da Forbrydelsen saaledes er forhindret og der ikke af Tilstalte er begyndt paa nogenjomhelsl Virksomhed, der umiddelbart tilsigtede at udføre samme, og Attentatet saaledes er meget fjernt, medens dog den ubtalt og af Andre forhindrede Hensigt maa ansees for at komme ind under Straffelovens Omraade, skjønner Retten ikke bedre, end at en arbitrair Straf maa være at anvende, og at denue efter samtlige Omstændigheder kan for denne Tiltalte, der er langt over criminel Lavalder, som ikke før har været tiltalt eller straffet og som er anbefalet af sin Sjælesørger, passende ansættes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Saa vil han og have at være en passende Andeel af Sagens Omkostninger.

Tiltalte Lauritz Peter Aridsen, der er over criminel Lavalder og ikke før tiltalt eller straffet, er ved egen Tilstaaelse og Sagens Omstændigheder overbevist om, at have gjort sig skyldig i de Forbrydelser, hvorfor han under denne Sag tiltales. Han har for omtrent 6 Aar siden, medens han havde Arbejde paa Brødegården i Nø Sogn, en Eftermiddag udtaget et Vinbue i Karlekammeret, og er derefter krøben gennem Abningen ind i dette Kammer uden dog dengang at have nogen bestemt Hensigt, at ville begaae noget Tyveri. Da han havde været noget derinde og bemærket forskjellige Gjenstande, som han dog ikke satte sig i Besiddelse af, lukkede han ved Hjælp af een af tvende der henliggende Nøgler en Kiste op, men paa Grund af indre Vengstelse og Uro tog han Intet, men opgav det pludseligt opstegne Forsæt at stjæle og begav sig derfor atter bort, idet han dog tog begge Nøglerne med sig. Da man imidlertid havde fattet Mistanke til ham og paafagde ham Forbrydelsen, tilstod han og leverede Nøglerne tilbage.

Omtrent paa samme Tid har han stjaalet 10 f. fra en Karl, som da tjente paa Naagslundegaarden i Nø Sogn, hvor han dengang arbejdede. Da de tvende Tjenestefolk, som laac med ham i Karlekammeret, vare gaaede ud af dette sørend han, og han bemærkede, at der hang en Vest paa Væggen, i hvis Lomme der laac nogle Penge, havde han af denne taget de ommeldte 10 f., men da Mistanken var faldet paa ham og man paaduttede ham Tyveriet, tilstod han, og tilbageleverede de kortstjaalne Penge.

Tiltalte vil saaledes ikke kunne indgaae til idømmes Straf efter § 12 1ste Membrum af Forordningen af 11te April 1840 samt §§ 1 og 80, men, da Forbrydelsen er begaaet i en ganske ung Alder, da det Kortstjaalne har en ubetydelig Værdi, og da Tiltalte forøvrigt ikke har gjort sig skyldig i nogen Forbrydelse, findes Straffens Grad retteligen at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshumsarbejde. Da det Stjaalne er tilbagegivet, bliver Intet at paakjende angaaende Erstatning, hvorimod Tiltalte vil være at idømme sin forholds-mæssige Andeel af Actionens Omkostninger.

Med Hensyn til alle af Actionen løsligt flydende Omkostninger bemærkes, at de Tiltalte Jeppe Jensen og Lauritz Peter Aridsen ikke have været arresterede eller foranlediget andre Udgifter end de, som ere foraarsagede ved de Salairer, som ville blive tilkjendte Actor og de tvende Defensorer, ligesom og deres Forbrydelser ikke staae i nogen umiddelbar Forbindelse med dem, hvorfor de Andre ere tiltalte. Det stjømes derfor, at de nævnte tvende Tiltalte Jeppe Jensen og Lauritz Peter Aridsen bør in solidum tilsvare hver en sjette Deel af de Sagsførerne tilkommende Salairer og Diæter, af hvilke førstnævnte tilkommer Actor, Procurator Fog. 10 Rd. og hver af Defensorerne, Procuratorerne Grichsen og Lund, 6 Rd.

Samtlige øvrige af Actionen løsligt flydende Omkostninger tilsvare Arresteranterne Bent Jørgensen og Anders Hansen Lund samt Sidstnævntes Hustru, Tiltalte Christiane Holm, in solidum“.

Nr. 242.

Advocat Brock
contra

Jens Lauridsen Gaansagger eller **Jens Lassen** (Defensør Salicath),
der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for et dermed beslagtet Eiendoms-
indgreb.

Gjording og Malt Herreders Extrarets Dom af 20de April 1860:
„Arrestanten Jens Lauridsen eller Lauridsen Gaansagger, ogsaa kaldet Jens
Lassen, bor henfettes til Forbedringshuusarbejde i fire Aar, samt ud-
rede alle af hans Arrest og denne Action flydende Omkostninger, der-
under Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Terslev og Hostrup,
5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Niborg Landsoverrets Dom af 18de Juni 1860: „Arrestanten
Jens Lauridsen Gaansagger bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at
være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger efter Under-
retsdommens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor og Defensør
for Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, 5 Rdl. til hver. Det
Idømte at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Sa-
larium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for
Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag
tiltales Arrestanten Jens Lauridsen Gaansagger, eller Jens Lassen, for at have
gjort sig skyldig i Tyveri eller i alt Fald i et dermed beslagtet Eiendoms-
indgreb.

Arrestanten, der er 64 Aar gammel og tidligere, foruden flere Gange at
have været straffet for Løsgængeri og andre Politiforselsler, i 1839 har været
straffet for Vold med 2 Aars Forbedringshuusarbejde og i 1841 og 1855 i Her-
tugdømmet Slesvig for Tyveri m. m. med respective 8 Gange 5 Dages Fængsel
paa Vand og Brød og 1 Aars Tugthuusarbejde, har angaaende det Forhold,
der har givet Anledning til Sagen, tilfids afgivet en Forklaring, der i det Væ-
sentlige er kommen til at gaae ud paa Følgende:

Efterat Arrestanten den 15de Januar d. A. om Aftenen havde nydt endel Brændeviin i Krostedet Skobborghuus, forlod han omtrent Klokken 10 i en meget beffjænklet Tilstand bemeldte Kro, og idet han i et ham til Nattelegi sammentids anvist Kammer efterlod sin Frakke og Raffjet, drev han saaledes uden Frakke og Raffjet, og — da han ingen Vest havde haat med sig — tillige uden Vest omkring paa Markerne, uden noget bestemt Siemed, indtil han faldt i en Vandgrøft eller Mergelgrav, hvorved han blev vaad til midt op paa Livet; han kom herefter til Besindelse, og gif nu hen til en i Nærheden liggende Gaard paa Nskov Mark for der at søge Huusly. Da han imidlertid flere Gange havde banket saavel paa Vorten som paa nogle Binduer, uden at det lod til at Noget hørte ham, besluttede han sig i sin forfrosne og forkomne Tilstand og da han som ukjendt i Egnen, ikke vidste hvor han skulde søge hen, til at begaae Indbrud for derved muligen at komme i Besiddelse af Klædningsstykker, med hvilke han kunde besytte sig mod Kuden og som han vilde være gaaet bort med, idet det iøvrigt var ham ligegyldigt, om han skulde blive opdaget og paagreben, da han hellere ønskede at komme i en Straffeanstalt end at være i Fattiganstalten i hans Hjemstavn; imidlertid tænkte han sig dog tillige, at han, naar han fik ordentlige Klæder, muligen kunde faae en Tjeneste, hvilket han vilde foretrække fremfor at komme i en Straffeanstalt. Han begav sig derfor hen til et Bindue i den ene Ende af Stuehuset, hvor han antog at Beboerne ikke havde Natteleie, og slog en Rude ind i den Hensigt derefter at aabne Bindnet og derigjennem stige ind i Huset for at tilvende sig Klædningsstykker saavelsom hvad andet, han maatte forefinde. Ved at række Haanden ind igjennem den ituslagne Rude bemærkede han, at der indenfor — efter hvad han antog paa et Bord — laae noget, som han i den Tanke at det var Klædningsstykker traf ud igjennem Ruden, men saae da, at det var Sengklæder, hvoraf han paa denne Maade udtog igjennem Bindnet 4 korte Puder, 1 lang Pude, 2 Dwyer, 1 Dverbyne og 2 Lagener, ialt af Værbi 20 Pld. 4 Mk., hvormed han derpaa vilde have bortfjernet sig uden at gjøre videre Forsøg paa at gaae ind efter Klædningsstykker, idet det var hans Hensigt et eller andet Sted at ligge i Sengklæderne om Natten og derefter sælge dem, men heri blev han forhindret, da en gammel Kone, der laae i den indenfor det omhandlede Bindue staaende Seng, fra hvilken, og ikke fra et Bord, det var at Arrestanten borttog Sengklæderne, og som efter sin Forklaring havde hørt Arrestanten banke paa Vorten og forlange, at der skulde tuffes op, havde gjort Ansfrag — hvilket Arrestanten aldeles ikke vil have bemærket — og Gaardens Eier, Gaardmand Ebbe Hansen, og to af hans Karle nu kom tilstede og paagreb Arrestanten, medens Sengklæderne endnu laae udenfor Binduet, hvor Arrestanten paaviste dem. Efter Sagens Oplysninger var Klokken dengang circa 12 om Natten.

Det maa imidlertid mærkes, at Arrestanten, hvis foransøgte Forklaring, forsaavidt selve Factum angaaer, er bestræft ved Sagens øvrige Oplysninger, under Sagen har afgivet forskjellige derfra hvist afvigende Forklaringer angaaende Hensigten med det af ham saaledes udviste Forhold. Ifølge den af Herredsfogdens Fuldmægtig afgivne Rapport om den af Arrestanten for ham i Vidners

Overbørelse strax efter hans Anhøvelse afgivne Forklaring udsagde Arrestanten da, at han havde trukket Sengklæderne ud for at lægge sig i dem, og at det, da han slog Ruden itu, ikke var hans Hensigt at stjæle enten Klæder eller andet; i sin berejter for Ratten først afgivne Forklaring tilfød han derimod ikke blot, at han vilde have begaaet Indbrudstyveri og vilde have beholdt Sengklæderne, men tillige at det var en Selvfølge, at saafremt det ikke var blevet bemærket, at han stjal Sengklæderne, havde han, efterat have faaet disse udtaget, gaaet ind i Huset og medtaget hvad han kunde finde, samt at det strax, da han gif hen til Huset, var hans Hensigt at begaae Indbrudstyveri, og at saaledes hans Forklaring til Politifuldmægtigen om at have banket paa forskjellige Steder i Huset var usandfærdig. Da den ovennævnte gamle Kone imidlertid i det næste Forhør havde forklaret, at hun jævnlig Ruden ituslodes havde hørt en Mand kænke paa Porten og forlange at der skulde luffes op, udsagde Arrestanten atter, at han virkelig havde banket paa forskellige Steder i Gaarden, men anbragte nu, at da Ingen hørte ham, fattede han i sin Fortvivlelse den Beslutning at begaae Indbrud for at kunne blive paagreben og straffet, da han som en forhen ostere straffet Person ikke har det godt paa fri Fod og hellere ønskede sig ind i en Straffeanstalt. I et derpaa følgende Forhør angav han atter, at han, efter forgjæves at have banket paa for at faae Huusly, besluttede at begaae Indbrud for at stjæle Klæder, hvortil han trængte og med hvilke han derpaa vilde være gaaet bort, idet det dog var ham ligegyldigt, om han skulde blive paagreben, men han udsagde nu, at han, efterat have faaet Sengklæderne ud, vilde været gaaet bort med dem, og, efterat have ligget i dem om Ratten et eller andet Sted, solgt dem; i det paafølgende Forhør udsagde han derimod, at da Folkene, efterat han havde banket paa, ikke hørte ham, var det hans Hensigt med at ituslaae Ruden, paa denne Maade at komme ind og faae Huusly, idet han ikke bekymrede sig om at blive paagreben og derefter komme i Arrest; foreholdt at han sidst havde forklaret, at hans Hensigt havde været først at forsøge et Tyveri, erklærede han imidlertid, at dette ogsaa var rigtigt, og paa Foreholdelse af at disse to Forklaringer ikke stemmede overeens, bemærkede han, at han ikke kunde sige andet. Endelig afgav han i det sidste Forhør den ovenfor først refererede Forklaring om hans Hensigt med Gjerningen.

Der skjønnes nu ikke blot ikke i Sagens øvrige Omstændigheder at være overveiende Grunde til at lægge denne Arrestantens sidste Forklaring om hans Hensigt med at ituslaae Ruden og trække Sengklæderne ud, til Grund for Sagens Vaadømmelse fremfor hans øvrige herom afgivne forskjellige Forklaringer, men Arrestantens Afseer under og strax efter Gjerningen taler meget mere for, at han, som han til andre Tider har forklaret, ikke har havt ifinde at begaae noget egentligt Tyveri, men at hans Hensigt enten først har været at faae Huusly og derefter, da han fik fat i Sengklæderne, at benytte disse til at ligge i, eller muligens har været at blive paagreben paa Stedet og betragtet som Tyv. Arrestanten vedblev saaledes ikke blot at trække Sengklæderne ud, uanset at den i dem liggende gamle Kone raabte saa høit om Hjælp, at det blev hørt flere Værelser derfra, saa at Arrestanten, hvis han da har været sine Sandfers Brug

mægtig, høist sandsynligt maatte have hørt det; men da Gaardens Eier E. Hansen tilfids kom tilstede med de af ham vækkede Karle, gjorde han intet Forsøg paa at flygte, men kom endog efter E. Hansens Forklaring lige mod dem ind i Gaarden; derhos syntes han endnu bestjænkent og brugte Mund, fordi man ikke havde luffet ham ind, uagtet han havde staaet og banket paa i flere Timer, samt forlangte en Seng at ligge i m. v. Naer nu tillige hensees til, at den noget bestjænkede og forkomne Tilstand, hvori Arrestanten da endnu befandt sig, i Forbindelse med hans ringe Aandsevner, der have valet Tvivl om hans Tilregnelighed, allerede i og for sig gjør det sandsynligt, at Arrestanten, da han slog Klubben ud og trak Sengklæderne ud, ikke havde dannet sig nogen klar Forestilling om sin Hensigt hermed, findes det betænkeligt at statuere, at han har tilsigtet at begaae Indbrudstyveri eller dog at fravende Eieren de udtrukne Sengklæder, som han vanstelig kunde føre med sig, og hvis Besiddelse og Faldbydelse af ham i hans for Klæder blottede Tilstand uundgaelig maatte paadrage ham Mistanke; og idet der efter de forhaanden værende Omstændigheder ikke skjønnes at kunne være Spørgsmaal om at straffe ham for Brugstyveri, vil han blive at frifinde for Actors Tiltale, dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger efter Underdommens Forfkrifter“.

Hermed endte anden extraordinaire Session.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indante Dommes Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sessioner holdes, udgaaer ngentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der søgte Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ß. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. S. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 27.

Den 12te October.

1860.

Anden ordinaire Sessjon.

Mandagen den 1ste October.

Nr. 223.

Justitsraad Bungen
contra

Annike Christiansdatter, Henrik Pedersens Hustru (Defensor Liebe),
der tiltales for Hæleri.

Nykjøbing Kjøbstads Eyrarets Dom af 19de Marts 1860: „Arrestantinden Rasmine Dorteia Olsen og Tiltalte Hendrik Pedersens Hustru, Annike Christiansdatter af Sullerup, bor hver for sig henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, hvorunder Salarium til Procuratorerne, Kammerraad Møller og Blæsberg, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Mai 1860: „Underretsdommen bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procurator Winther og Prøveprocurator Henrichsen, betaler Tiltalte Annike Christiansdatter, Henrik Pedersens Hustru af Sullerup, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Nykjøbing Kjøbstads Etravret hertil indankede Sag tiltales Annike Christiansdatter, Henrik Pedersens Hustru, af Sullerup, der er født den 10de Juli 1819 og ved Falsteds Birkis Etravrets Dom af 21de Januar 1858 for 1ste Gang begaaet Hæleri anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, men iøvrigt ikke tidligere findes tiltalt og straffet, for paany at have gjort sig skyldig i Hæleri.

Efter den Maade, hvorpaa Sagen, der i 1ste Instants tillige angik en Medtiltalt, Kasmine Dorteaa Olsen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er indbragt her for Retten, bliver der alene Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte har gjort sig skyldig i det hende paafigtede Forhold med Hensyn til en til 3 Mk. vurderet, af bemeldte Olsen stjaalen Særk, og da Tiltalte har begaaet at have modtaget Særken i Forvaring af Olsen, uagtet denne gjorde hende bekendt med, at hun havde stjaalet den, maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anseet skyldig i 2den Gang begaaet Hæleri, idet hun ved Dommen af 21de Januar 1858 maa ansees retfærdigt dømt for denne Forbrudelse 1ste Gang begaaet, og findes Straffen efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 passende bestemt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Da Underrettsdommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil denne Dom saaledes i det Hele, forsaavidt paanket er, være at stadfæste“.

Nr. 196.

Advocat Liebe
contra

1) Ole Hansen, 2) dennes Hustru Ane Christensen, 3) Christen Nielsen, 4) Hans Olesen og 5) Niels Christensen (Defensor Bungen), der tiltales, Nr. 1 og 2 for Bedrageri, Nr. 3 for Meddeeltagthed heri og urigtig Forklaring for Retten, og Nr. 4 og 5 for Meddeeltagthed i det bedrageriske Forhold.

Ofter og Bester Herreders Etravrets Dom af 31te August 1859: „De Tiltalte Ole Hansen af Lyhnehusted og Christen Nielsen af Dvorup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 8 og Sidstnævnte i 2 Dage. Af de øvrige Tiltalte bør Ole Hansens Hustru, Ane Christensen, for Actors videre Tiltale og Hans Olesen af Fæsterlund samt Niels Christensen af Kjuslinghusted for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør og Ole Hansen for sig og Hustru Ane Christensen udrede alle af denne Sag og den ham idømte Strafs Fuldbyrudelse lovlige flydende Omkostninger, dog af Actors, Proveprocurator Kasstofts og Defensørs, Procurator Nyssums Salairer, 6 Rdl. til hver, kun de tre Tjerdedele, hvorimod den ene Tjerdedele af bemeldte Salairer

bliver at udrede af Christen Nielsen af Qvornup, der tillige har at bære Omkostningerne ved Fuldbyrdselsen af den ham idømte Straf. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 13de Februar 1860: „De Tiltalte Hans Olesen og Niels Christensen bor for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. De Tiltalte Ole Hansen, Ane Christensen og Christen Nielsen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Ole Hansen i tre Gange fem Dage, Ane Christensen i otte Dage og Christen Nielsen i to Gange fem Dage. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet i Salair til Actor ved Underretten 8 Rdl., til Defensor sammesteds 6 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Holm, 10 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte Ole Hansen og Ane Christensen, Een for Begge og Begge for Een, og bor de Tiltalte Christen Nielsen, Hans Olesen og Niels Christensen solidarisk med Ole Hansen og Ane Christensen hver især udrede een Femtedeel af bemeldte Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil samme være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden for Ane Christensen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til 2 Gange 5 Dage.

Chi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Ane Christensen bestemmes til 2 Gange 5 Dage. Advocat Liebe og Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i den indankede Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Ole Hansen og hans Kone Ane Christensen for Bedrageri, Christen Nielsen for Meddeelagtighed heri samt urigtig Forklaring for Retten, og Hans Olesen samt Niels Christensen for Meddeelagtighed i det bedrageriske Forhold.

Sigtelsen mod de 2 førstnævnte Tiltalte gaaer ud paa, at de, efterat Ole Hansen den 10de Januar f. A. var bleven indkaldt for Forligelsescommissionen af en Mand, der ved Kjøbecontract havde for en Kjøbesum af 3,400 Rdl. overdraget Tiltalte Ole Hansen den Gaard, han beboede, men endnu havde Størstedelen af bemeldte Kjøbesum tilgode, skulle paa en svigagtig Maade have kortsfort og dis-

poneret over næsten alle deres værlige Gienbete for at forhindre den ommeldte Creditor fra deri at søge Fyldestgjørelse. Det er i denne Henseende oplyst, at samme Dag den ovenberørte Indkaldelse til Forligelsescommissionen var bleven forlyndt for Tilstalte Ole Hansen, pakkede han og hans Kone om Aftenen endeel Løi i 2 Kister, som de derpaa endnu samme Aften førte hen til P. Brandt Nielsen i Vyhne, hvis Kone, der var alene hjemme, da de seent paa Aftenen kom til Huset og bantebe paa Vinduerne, har udsagt, at de Tilstalte bade om, at et Par Kister, som de havde paa Vognen, og som skulde længere nordpaa, paa Grund af Regnen maatte blive satte ind til hende, idet de derhos yttrede, at det var deres egne Sager, og at de vare bange for, at der skulde blive gjort Execution i dem, naar de beholdt dem hjemme, og at det var derfor de vilde have dem bort, hvorhos Ane Christensen, da bemeldte Kone yttrede Betænkelse ved at modtage Kisterne, lovede, at de skulde blive afhentede igjen om et Par Dage.

I de nærmest paafølgende Dage blev derpaa fra de Tilstaltes Gaard bortført næsten alt deres Ind- og Udbo saavel som deres Besætning af Faar og Køer, med Undtagelse af 2 Køer, hvori der var gjort Udpantning for Skatter, ligesom de Tilstalte selv den 23de Januar frastlyttede Gaarden og kun lode en Pige blive tilbage paa den.

Tilstalte Ole Hansen har i Anledning heraf forklaret, at det strax, da den ovenommeldte Creditor indkaldte ham for Forligelsescommissionen, stod klart for ham, at Alt hvad han eiede ikke vilde være tilstrækkeligt til denne Creditors Fyldestgjørelse, og da han meente, at hans andre Creditorer, og navnlig hans Fader og Svoger, de Medtiltalte Hans Olesen og Niels Christensen, kunde have Fortrin for den ommeldte Creditor, efter som deres Fordringer vare ældre end demes, aftalte han med sin Fader, at denne til Afdrag paa sit Tilgodehavende hos ham, der androg c. 250 Rdl., skulde have det meste af hans løse Gienbete og Besætning for en Priis af ialt 150 Rdl., ligesom han anmodede den nævnte Svoger, der havde c. 40 Rdl. tilgode hos ham, om at modtage nogle af hans Gienbete som Betaling for sit Tilgodehavende. Idet Tilstalte Ole Hansen derhos har erkjendt, at han, da de 2 førstommeldte Kister bleve satte ind hos P. Brandt Nielsen, paa Konens Forespørgsel erklærede, at det var deres egne Sager — samt at han vel ikke erindrer, at det blev sagt, at Sagerne bortførtes fra deres Huus, fordi de vare bange for, at de ellers skulde blive skrevne, men dog ikke vil benægte, at saadant muligens kan være bleven yttret, efterdi det ogsaa var den virkelige Grund, og det saaledes fra først af var Hensigten blot at forstikke dem for at undbrage dem fra Execution —, har han saavel som hans Kone med Hensyn til disse 2 Kister nærmere forklaret, at den ene nogle Dage derefter blev bragt til Medtiltalte Niels Christensen til Fyldestgjørelse af dennes Tilgodehavende, og at den anden indeholdt nogle laante Sengklæder, der derefter bleve stillede til Eierindens Disposition.

Ligesom iøvrigt Tilstalte Ole Hansen har vedgaaet, at det var uden Opfordring fra eller foregaaende Aftale med Niels Christensen, at han overdrog denne endeel af sine Gienbete til Dækning af hans Tilgodehavende, saaledes har han endvidere efter flere urigtige Forklaringer desangaaende erkjendt, at han, efter den 10de

Januar om Aftenen at have affat de 2 Kister hos Brandts, strax reiste videre for at underrette sin Fader om det Passerede, uden dog at træffe ham, og at han allerede, førend han den 13de s. M. indgik Handelen med Faderen, havde begyndt at bortføre Gods, som han havde bestemt for denne, og endvidere har han forklaret, at Faderen omtalte, at naar Tiltalte Ole Hansen kom i Stilling igjen, kunde han nok vente noget af det Solgte tilbage, og at Tiltalte ligeledes tænkte sig Muligheden af senere at faae noget igjen af det N. Christensen overdragne Gods, uden at dog noget i saa Henseende blev ham lovet -- hvorved derhos bemærkes, at det er antageligt, at de N. Christensen overdragne Effecter havde en noget større Værdi end Beløbet af hans Tilgodehavende.

Med Hensyn til 2 Kæer, der af de Tiltalte Ole Hansen og hans Kone under de første Forhører opgaves at være solgte til Medtiltalte Christen Nielsen, hvilket denne ogsaa bekræftede, har Tiltalte Ole Hansen saavel som Tiltalte Christen Nielsen senere vedgaaet, at denne Handel efter Aftale imellem dem alene var afflutet pro forma, og at det kun var Meningen, at Chr. Nielsen skulde have Kæerne staaende hos sig, fordi Ole Hansen ikke vilde have dem i sit Huis og derved udsætte sig for, at der blev gjort Execution i dem.

Ved paa den anførte Maade at søge at forstikke noget af sit Gods og foretage en Proformaafhændelse, hvilket blev udført i den Hensigt at betage en Creditor Midlerne til at erholde hvad han tilforn, maa Tiltalte Ole Hansen, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ansees at have gjort sig skyldig til Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 55, og vel findes der ikke at kunne imputeres denne Tiltalte bestemt svigagtig Hensigt ved det af ham vedgaaede Forhold med Hensyn til de de Medtiltalte Hans Olesen og Niels Christensen overdragne Gjenstande; men ved paa saadan Maade til Fordeel for enkelte Creditorer at disponere over næsten alle sine rørlige Eiendele paa en Tid, da en anden Creditor havde paabegyndt en Retssforfølgning mod ham, og derved at gjøre den Gaard, hvorpaa han selv intet Skjøde endnu havde, men hvori bemeldte Creditor skulde have Sikkerhed for sin Fordring, øde, og det uaglet han strax indsaae, at hans Eiendele ikke vilde være tilstrækkelige til denne Creditors Fyldestgjørelse, findes han efter samtlige med Gjæningen forbundne Omstændigheder, der tale mod, at han har handlet i god Tro, og naar tillige hensees til, at han efter sine foranstøtte Forklaringer tillige har tænkt sig senere selv at komme til at nyde Godt af noget af det Solgte, at have gjort sig skyldig i et høist misligt Forhold, der maa paadrage ham en arbitrair Straf, navnlig efter Analogien af den citerede Lovbestemmelse.

Den Straf, der efter det Anførte i det Hele vil være at idømme Tiltalte Ole Hansen, skjønes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestaaes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tiltalte Ole Christensen har erkjendt at have været enig med sin Mand i Overdragelsen af deres løse Eiendele til de fornævnte Creditorer, ligesom hun ogsaa har indrømmet, at Grunden til, at de bortførte de hos P. Braudt affatte 2 Kister, var den, at Godset skulde blive unddraget fra at blive skrevet til Fyldestgjørelse af den Creditor, der havde ladet hendes Mand indkalde for Forli-

gelsescommissionen, og som kunde skjønnes at ville, naar han fik sin Sag forfulgt, tage Al, hvad der var; men hun har derhos paastaet, at Hensigten alene var saaledes at kunne syldbestigjøre andre Creditorer, som hun fandt ogsaa at skulle have noget, og navnlig at Medtillatte Niels Christensen skulde have de deriblandt værende Sengklæder, forsaavidt de ikke vare laant Gode, efterdi han selv havde udredt dem ved hendes Giftermaal med Ole Hansen. Om imidlertid end disse hendes Anbringender ikke ligefrem kunne forkastes, findes dog denne Tillatte ved sin Deelagtighed i de her omhandlede Dispositioner, med Hensyn til hvilke hun har ubviist en væsentlig Virksomhed, og som hun tildeels endog har fortsat efter hendes Mand's Anholdelse, efter Sagens samtlige Omstændigheder ligesom hendes Mand at maatte have paadraget sig en arbitrair Straf for misligt Forhold.

Forsaavidt dernæst angaaer den ovennævnte med Tillatte Chr. Nielsen afsluttede Proformahandel om 2 Køer, har Tillatte Ane Christensen vedblivende paastaet, at hun først kom til Kundskab om, at Handelen var fingeret, da Chr. Nielsen nogle Dage før de første Gang skulde møde i Forhør talte til hende om at modtage nogle Lindevarer, der skulde paasthydes at have udgjort en Deel af Kjøbesummen for Køerne, hvorefter de traf Aftale om, hvorledes de skulde forklare i Retten angaaende den foregivne Handel, og vedbleve den saaledes aftalte urigtige Forklaring i flere Forhører. Vel har nu Chr. Nielsen udsagt, at Ane Christensen var tilstede i Stalden, da den første Ko blev afhentet, og at saavel hun som hendes Mand da indtalte, at de netop ønskede at beholde den Ko tilbage, da det omtrent var det eneste, som de beholdt, ligesom hun ogsaa, da han bragte Lindevarerne, efter hans Forklaring skal have lagt for Dagen, at hun vidste Bested om den rigtige Sammenhæng; men imod Ane Christensens Benægtelse af disse Forklaringers Rigtighed kan der dog ikke ansees tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis for, at hun paa en saadan Maade har været deeltagig i det heromhandlede bedragelige Forhold, at hun derved kan have paadraget sig Strafsansvar i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 21, og hun vil derfor for det af hende vedgaaede Forhold ved, efterat være kommen til Kundskab om Sammenhængen, at bidrage til at give den indgaaede Proformahandel Udseende af at være virkelig, alene være at ansee med Straf efter den citerede Forordnings § 77, cfr. §§ 55 og 22. Straffen for denne Tillatte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder i det Hele at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Tillatte Christen Nielsen, der heller ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, har, som berørt, vedgaaet, at han af Medlidenshed med Ole Hansen og uden i nogen Maade derved at tilsigte egen Fordeel, har, for at der ikke skulde blive gjort Execution i de otmeldte 2 Køer, paataget sig at have dem staaende hos sig i nogle Dage mod at Ole Hansen leverede Foderet til dem, samt derhos foregive, at han havde kjøbt Køerne af Ole Hansen, paa hvilken fingerede Handel de derpaa i Vidners Overværelse drak Littkjøb. Chr. Nielsen modtog derefter Køerne, og nogen Tid efter bleve de af ham med Ole Hansens Vidende solgte til en Trediemand, uden at Chr. Nielsen fik anden Andeel i Kjøbesummen, end

at en Forbring paa ialt 5 Rdl., som han havde faaet paa Ole Hansen tilbeels for forbrugt Foder til Køerne, ved denne Leilighed blev afgjort.

For det anførte Forhold vil Tiltalte Chr. Nielsen ikke kunne undgaae at ansees med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, cfr. §§ 55 og 21, og skjønnes Straffen for ham efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Forsaaibdt denne Tiltalte tillige er sigtet for at have gjort sig skyldig i urigtig Forklaring for Retten ved i de første Forhører at udsige, at han virkelig havde kjøbt Køerne af Ole Hansen, og isvrigt i denne Henseende i det Væsentlige forklare sig overeensstemmende med Ole Hansen og dennes Kone, vil der, idet de paagjældende Forklaringer maae ansees afgivne af ham som Inqvist, ligesom han ogsaa har paaberaabt sig, at han frygtede for at blive arresteret og komme til at staae i Stikken for det Hele, naar han benægtede Handelens Virkelighed, medens Ole Hansen og Kone paafløde det Modsatte og Vidner kunde søres paa, at han og Ole Hansen havde druffet paa Handelen, ikke være Spørgsmaal om at ansee ham med nogen Straf.

Hyad angaaer Tiltalte Hans Olesen, da er der ikke mod hans Benægtelse tilstrækkelig Anledning til at statuere, at den af ham med Ole Hansen indgaaede Handel er Proformabærk, eller at han ikke har havt det Betsøb tilgode hos Ole Hansen, for hvilket han paa den foransførte Maaade modtog Dækning, og han vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, dog efter Sagens Omstændigheder, og navnlig naar hensees til den Formodning, der maa være for, at hans Forbring i alt Fald er opstruet, med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Sagens Omkostninger.

Det samne Resultat findes endelig at maatte antages med Hensyn til Tiltalte Niels Christensen, der selv har hentet et Læs Trævarer hos Ole Hansen og Hustru, som han dog kun skulde have i Forvaring for dem, og der for sit opgivne Tilgodehavende har modtaget Effecter til en formeentlig noget større Værdi end hans Forbring, men som dog hverken herved eller isvrigt tør statuere at have gjort sig skyldig i et strafbart Forhold“.

Nr. 259.

Aldvocat Liebe
contra

Karen Pedersdatter, Hans Jensens Enke, (Defensor Bungen).
der tiltales for Tyveri og Betleri.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 24de Marts 1860: „Tiltalte Karen Pedersdatter, Hans Jensens Enke, bør henseettes i simpelt Fængsel paa almindelig Fangekost i 40 Dage og i simpelt Fængsel i 5 Dage, samt udrede alle i Anledning af denne Sag loblig flydende Omkostninger, og deriblandt i Salarium til Actor, Procurator Nye,

4 Rdl., og til Defensor, Procurator Kangel 3 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Landsøver. samt Hof. og Stadsrettens Dom af 20de Juli 1860: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Tiltalte Karen Pedersdatter, Hans Jensens Enke, af Slagelse Mark, idømte Straf af Fængsel i 5 Dage bortfalder. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bahneberg og Schack, udreder Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof. og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er det ved egen Tilstaaelse og de isørigt fremkomne Oplysninger tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte Karen Pedersdatter, Hans Jensens Enke, af Slagelse Mark har gjort sig skyldig i Tyveri, idet hun i Dyrlæge Hansens Kjøkken i bemeldte Kjøbstad har stjaalet et graat, uldent Schavl og en sort, stikken Hue, tilhørende Tjenestepigen Ane Christine Petersen, hvilke Gjenstande, som Tiltalte havde solgt for 4 Mk., begge ere komne tilstede under Sagen, og, efterat være vurderede til 10 Mk., ubleverede deres Eierinde. Endvidere er det godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Betleri.

Da det billiges, at Tiltalte, der er over 60 Aar gammel og ikke tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom for Tyveriet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, sammenholdt med Forordningen af 12te Juni 1816 § 7, cfr. og Placaten af 23de Mai 1840 § 2, er anseet med 40 Dages simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangeløst, og den Straf, hun ifølge Lov, dateret 3die Marts d. A. § 3, for Betleri har forstybt, herved skjønnes at kunne absorberes, saa vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte for Betleriet er tilfunden en særlig Straf af simpelt Fængsel i 5 Dage, men hvis Bestemmelser betræffende Actiøns Omkostninger billiges, med den heraf flydende Modification blive at stadfæste“.

Tirsdagen den 2den October.

Nr. 202.

Justitsraad Bunchen
contra**Anders Thomsen Svafs og Ane Marie Conradsen**
(Defensior Brock),

der tiltales for Overtrædelse af et dem givet Entholdelsesdecret og Forstnævnte tillige for begaaet Hoer.

Hillerslev og Hundborg Herreders Eyrarets Dom af 31te Januar 1859: „De Tiltalte Anders Thomsen Svafs og Ane Marie Conradsen bor henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage. Anders Thomsen Svafs henfættes endvidere i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Lyffe, 5 Rdl., og til Defensior, Consul, Procurator Nhegaard, 4 Rdl., udredes af de Tiltalte Anders Thomsen Svafs med $\frac{2}{3}$ og Ane Marie Conradsen med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 20de Februar 1860: „Tiltalte Anders Thomsen Svafs bor henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og derefter forvises af Landet; Tiltalte Ane Marie Conradsen bor henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensior for Overretten, Krigsraad Deigaard og Procurator Møller, 5 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte A. Th. Svafs, hvorhos Tiltalte A. M. Conradsen in solidum med ham deraf tilsvares en Trediedeel. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det i nærværende Tilfælde ansees usornodent at afgjøre, hvorvidt vedkommende Amt efter Forordningen af 24de September 1824 § 4 kan ansees at være bemyndiget til ved Resolution at fastsætte Straffen for 2den Gang begaaet Hoer, vil den indankede Dom, i Henhold til de i samme iøvrigt anførte Grunde, være at stadfæste.

Thi fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande. Justitsraad Bunchen og Advocat Brock tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i den indankede Dom i Henseende til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Under denne Sag tiltales Anders Thomsen Hvas og Ane Marie Conradsen for Overtvædelse af et dem givet Entholdelsesdecret og Førstnævnte tillige for Hoer.

Ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at de, naftet det ved et Amtsdecret af 28de November 1856, der forkyndtes dem den 15de December s. A., var paalagt dem i Overeensstemmelse med Lovens 6—13—3 og Placaten af 12te Juni 1827 at sjerne sig fra hinanden, dog begge efter den Tid have boet i et Tiltalte Ane Marie Conradsen tilhørende Hus, hvilket Tiltalte Anders Thomsen Hvas efter deres Forklaring havde forpagtet af Tiltalte A. M. Conradsen ved en mellem dem under 22de November 1857 oprettet, under Sagen fremlagt Contract; efter Tiltalte A. Th. Hvas's Forklaring flyttede han ind i Huset nogle Uger før Juiul 1857, og efter begges Forklaringer have de haft Natteleie i samme Værelse, men dog hver i sin Seng. Da de Tiltalte ved deres foranførte Forhold have overtraadt det fornævnte Amtsdecret, ville de som Følge heraf være at ansee efter Placaten af 12te Juni 1827.

Det er fremdeles tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte A. Th. Hvas, der i Aaret 1844 blev separeret fra sin Hustru — med hvem han dog, uden iøvrigt at fornye Samlivet med hende, avlede et Barn, som fødtes i Aaret 1846 — og som derefter ved Hasting og Næs Herredets Extrarets Dom af 8de Januar 1847 blev idømt 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, for i Aaret 1843 at have gjort sig skyldig i Hoer, senere med Fruentimmeret Maren Pedersdatter eller Væver har avlet et Barn, der fødtes i 1854, og endvidere med Tiltalte A. M. Conrad senet Barn, der fødtes i 1856, og han har saaledes 2 Gange paany gjort sig skyldig i Hoer. Da Tiltalte Hvas under et Forhør havde vedgaaet begge disse sidste Hoersforseelser og derhos under et senere Forhør havde erklæret, at han underfaste sig Amtets Resolution, decreterede Amtet ham under 19de Februar 1858 en Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for den med Tiltalte A. M. Conradsen begaaede Forseelse, men efterat Justitsministeriet derpaa, i Anledning af en fra Tiltalte Hvas indkommen Ansøgning om Eftergivelse af denne Straf, havde forlangt Oplysning af Amtet om, hvorvidt Tiltalte havde været straffet for den tidligere af ham med Maren Væver begaaede Hoersforseelse, og Amtet havde svaret derpaa, at Tiltalte ikke var straffet derfor, men at der nu var affordret ham Erklæring, om han ønskede Sagen afgjort ved Dom eller Resolution, tilkjendegav Justitsministeriet ved Skrivelse af 11te October 1858 Amtet, at begge de omhandlede Hoersforseelser kunde inddrages under den Sag, som vilde være at anlægge mod begge de Tiltalte for deres ovenomhandlede Overtvædelse af Amtets Entholdelsesdecret: ved en Amtsresolution af samme Dato som Justitsministeriets nævnte Skrivelse — hvis Indhold saaledes endnu ikke kunde være Amtet bekjendt — blev Tiltalte Hvas imidlertid endvidere diceret 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for den med Maren Væver begaaede Hoersforseelse. Det sees nu vel ikke, om der ved Afgivelsen af de anførte 2 Amteresolutioner, af hvilke ingen er erqueret, er taget noget Hensyn til, at der tidligere var overgaaet Tiltalte Hvas Dom for 1ste Gang begaaet Hoer, — hvilken Dom

Jørst er kommen tilføede under denne Sag, efterat Overretten ved Kjendelse havde forlangt Oplysning blandt Andet om de Tiltaltes Generalia —, men ligesom Amtet efter Indholdet af Forordningen af 24de September 1824 § 4 end ikke kan ansees at være bemyndiget til ved Resolution at fastsætte Straffen for 2den Gang begaaet Hoer, hvori Tiltalte som anført var skyldig, saaledes findes der i alt Galb ikke efter Justitsministeriets, i den ovennævnte Skrivelse af 11te October 1858 indeholdte Tilfjendbegivelse om, at begge de omhandlede Hoersforsøekker skulde indbrages under den eventuelle Justitsfog, at kunne tillægges Amtsresolutionerne, der derved maa ansees ophævede, nogen Betydning, og idet disse altsaa maae betragtes som ikke eksisterende, vil Tiltalte Hvas saaledes nu være at dømmes for 2den Gang begaaet Hoer efter Lovens 6—13—24, cfr. Forordningen af 24de September 1824.

I Henhold til det Foransførte findes Straffen for Tiltalte A. Th. Hvas passende at kunne bestemmes i det Hele til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt Forviisning af Landet, og for Tiltalte A. M. Conrabsen til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage“.

Nr. 217.

Justitsraad Bunghen
contra

Tørgen Nielsen (Defensør Brock),

der tiltales for svingagtig Omgang med Hittegods.

Leire Herreds Extrarets Dom af 12te Marts 1860: „Tiltalte Tørgen Nielsen bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og de af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sørensen, 4 Rdl., og til Defensør, Procurator Vallo, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Mai 1860: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Bang og Vihme, udreder Tiltalte, Huusmand Tørgen Nielsen af Thyllinge, til hver 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmissjer lyde saaledes: „Under nærværende fra Leire Herreds Exraret hertil indankede Sag maa det ved egen Tilstaaelse og de isøvrigt fremkomne Oplysninger ansees tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte, Huusmand Jørgen Nielsen af Syllinge, har unbladt at oplyse og tilegnet sig en af ham paa Landeveien funden Sæk med deri værende Føder og et Strigletøi, hvilket Alt er vurderet til 1 Rdl. 3 Mk., og, forsaavidt det er kommet tilstede, ubleveret dets Eier, der har frasøgt Erstatning for det Manglende. Da det billiges, at Tiltalte, der er langt over criminel Lavalder og med Undtagelse af, at han i en Sag, under hvilken han tiltaltes for Tyveri, er friunden for videre Tiltale, ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for det ovenmeldte Forhold er anseet for ulovlig Omgang med Hittegobbs, samt da den efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 valgte Straf af 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød findes passende, og Dommens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor og Defensor for Underretten, ligeledes bifaltes, vil kemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 264.

Advocat Brock

contra

Niels Mathiasen (Defensor Bungen),

der tiltales for at have mishandlet sin Hustru.

Soro Birks Exrarets Dom af 18de Mai 1860: „Indsiddet Niels Mathiasen af Braaby bør at hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør han ogsaa udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Flor, og Defensor, Procurator Hansen, 4 Rdl. til hver. Alt efterkommes efter Øvrighedens Foranstaltning under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Juli 1860: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffen bestemmes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød. I Salarium til Procuratorerne, Cancelliraad Petersen og Kammeraad Nygaard, for Øverretten, betaler Tiltalte, Indsiddet Niels Mathiasen af Braaby, 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Under nærværende ved Sorø Birks Extraret den 18de Mai sidstleden paakjendte og derfra hertil indankede Sag, maa Tiltalte, Subfidder Niels Mathiasen af Braaby, der actioneres for at have mishandlet sin Hustru Karen Zensbatter, ved dennes og de afførte Vidners Udsagn samt hvad der isvrigt er oplyst, ansees tilstrækkeligen overbevist ikke blot oftere at have truet hende paa Livet, men ogsaa, uden nogen fra hendes Side dertil given Anledning, at have slaet og stødt til hende; navnlig maa det ansees oplyst, at Tiltalte engang i afvigte Aars Sommer, uden nogen- somhelst undskyldende Foranledning dertil, har taget sin Hustru, der gif med deres lille Barn paa den ene Arm, ved den anden Arm, slaet hende med knyttet Næve i Raffen og gjentagende stødt hende ud af Døren, med Trubsel om at slaae hende ihjel, og at Tiltalte den 22de Februar sidstleden mellem Klokken 3 og 4 om Morgenen, da hun efter hans Befaling var staaet op af Sengen for at tænde Pys, har grebet hende, der ikke var paaklædt, ved Armen, og efterat have tilspøjet hende et Stød, hvorved hun faldt baglænds over en Suggelblok, lagt sig ovenpaa hende og kibragt hende flere Slag, hvorefter hun i flere Dage be- fandt sig i en lidende Tilstand, men hvilken Medfart dog ikke kan antages at have efterladt videre skadelige Følger for hendes Helbred.

Det maa derfor tilliges, at Tiltalte, der er født den 18de April 1833 og ikke findes tilforn tiltalt eller straffet, for sit foransførte Forhold er ved den paaankede Dom anset efter Danst Lovs 6—5—7 og Forordningen af 4de Oc- tober 1833 § 23, hvorimod Straffen, som er bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gauge 5 Dage, findes at burde forhies til lige Fængsel i 6 Gauge 5 Dage.

Med denne Forandring i Straffen vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger og Størrelsen af de Actor og Defensor i første Instants berunder tilkjendte Salairer, visalbes, være at stadfæste“.

Nr 269.

Advocat Brock

contra

Hans Pedersen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Langelands Herreds Extrarets Dom af 16de Juni 1860: „Arre- stanten Hans Pedersen af Allebolle bor at hensættes til offentligt Ar- bejde i 7 Aar, samt udrede i Erstatning til Soldat Christian Sørensen 5 Rdl. 4 Mk. og denne Actions Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Rasmussen, og Defensor, Procurator Boesgaard, hver med 5 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efter- kommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Juli 1860: „Arrestanten Hans Pedersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, og bør Arrestanten derhos udrede Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Delbanco og Bang, med 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Rangelands Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Pedersen ved egen med de isvrigt oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse overbevist at have Ratten imellem den 22de og 23de Mai f. A. i Huusmand Søren Jensen's Huus i Sønderlangelse stjaalet et Par til 5 Rdl. vurderede Støvler og et Par til 2 Rdl. vurderede Sko, tilhørende bemeldte Huusmands Søn Christian Sørensen, hvilke Gjenstande han tilegnede sig ved, staaende udenfor Huset og efterat have udtaget en Trærude i Vinduet, at vække sig igjennem Vinduet ind i Huset.

Paa samme Maade er han overbevist i tyvagtig Hensigt at have omtrent Klokken 10 om Aftenen den 20de April dette Aar, efterat Beboerne vare gaaede i Seng og Pysene slukkede, udtaget et med Søm tilhæftet Vindue i det af Høker Niels Gotfredsen beboede Huus i Allebølle, og efter gjennem dette at være stegtet ind i Boutikken, der ved utillaafede Døre stod i Forbindelse med Beboelsesværelserne, at have af Boutiksstuffen tilvendt sig en til 8 Sk. vurderet Væske med Penge, som efter Arrestantens Dpgivende udgjorde 28 Rdl 2 Mk. 6 Sk., der ere tilbageleverede Bestjaalne.

Arrestanten, der er 30 Aar gammel og ikke tidligere findes at være criminaliter tiltalt eller straffet, vil, navnlig for det sibstnævnte Tyveri, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, men Strafpen, som ved den indankede Dom er bestemt til 7 Aars offentlig Arbejde, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Derimod vil Underrettsdommen i Henseende til den Christian Sørensen, efter Fradrag af den paa de tilstedekomne Støvler og Sko fatte Værdi af 8 Mk.,

tillagte Erstatning af 5 Rdl 4 Mk. og i Henseende til Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, være at stabsfaste“.

Nr. 211.

Advocat Brock

contra

Diderik Martin Julius Muhlzig (Defensor Salicath),

der tiltales for Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Mai 1860: „Tiltalte Diderik Martin Julius Muhlzig bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Borup og Kammerraad Nygaard, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at standa. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Høiestretet betaler Tiltalte 10 Rdl til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende imod Tiltalte Diderik Martin Julius Muhlzig for begaaet Falsk anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilstaaelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han, der havde ladet endeel Malerarbeide til et Beløb af 421 Rdl. 2 Mk. 11 Sk. udføre paa en ham tilhørende Bygning af Malermester Pnbvig Lublin og imod tvende af denne underskrevne Dvitteringer af 31te December 1858 og 18de Februar 1859 havde betalt i Afdrag paa Lublins Tilgodehavende respective 5 Rdl. og 28 Rdl., har uden dennes Vidende og Billie foretaget Forandringer i de nævnte Dvitteringer, ved at sætte et Total foran 5 og et Cettal foran 28, saa at de kom til at lyde paa 25 Rdl. og 128 Rdl., hvorefter han under en af Lublin imod ham ved Landsover, samt Hof- og Stadsretten anlagt Sag har fremlagt de paa den nævnte Maade forfalskede Dvitteringer for at gjøre gjælbende, at Lublin havde faaet de sidstnævnte Beløb betalte i Afdrag paa Gjælden.

For det af Tiltalte, der er langt over criminel Lavalder og ikke funden forhen straffet, saaledes uviste Forhold vil han være at domme efter Forordningen af 11te April 1840 § 64, 1ste Membrum, cfr. § 60, 1ste Membrum, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar“.

Onsdagen den 3die October.

Nr. 199.

Statsraad Salicath

contra

Peder Madsen (Defensør Brock),

der tiltales for paa forskjellige Maader at have udviist Bold og Selvtægt med Hensyn til en Jordlod, af hvis Besiddelse han ved Retten's Middell var sat ud.

Baag Herreds Extrarets Dom af 17de December 1859: „Tiltalte, Fæstegaardmand Peder Madsen af Glensbjerg, bor til Odense Amts Fattigkasse bode 100 Rdl. men forøvrigt for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bor han og udrede samtlige af denne Action lovligt flydende Omkostninger, herudi Salair til Actor, Provedprocurator Schmidt, 5 Rdl., og til Defensør, Procurator Gormsen, 4 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udjærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Marts 1860: „Underretsdommen bor ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensør ved Overretten, Procuratorerne d'Auchamp og Simonson, betaler Tiltalte, Fæstegaardmand Peder Madsen af Glensbjerg, 8 Rdl. til hver. Den idømte Mulet at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da det Forhold, der under nærværende Sag er lagt Tiltalte til Last, efter dets Bessaffenhed ifølge den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, hvoraf fremgaaer, at der ikke af ham er udviist nogen Modstand under den med Hensyn til Brugen og Besiddelsen af den omhandlede Jordlod afholdte Fogedforretning, ikke efter Grundsetningerne i den gjældende Lovgivning egner sig til offentlig Paatale, bliver han for Justitiens Tiltale at frifinde, og ville Actionens Omkostninger være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Peder Madsen bor for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Statsraad Salicath og Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der tilligemed Actionens øvrige Omkostninger, og derunder de i den indankede Dom ommeldte Salairer, udredes af det Offentlige.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 28.

Den 12te October.

1860.

Anden ordinaire Session.

Onsdagen den 3die October.

Nr. 199.

Statsraad Salicath

contra

Peder Madsen (see forrige Nr.).

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende i 1ste Instants inden Baag Herreds Eyraret den 17de December f. A. paakjendte Sag tiltales Fæstegaardmand Peder Madsen af Glensbjerg for paa forskjellig Maade udviist Vold og Selvtægt med Hensyn til en Jordlob, af hvis Besiddelse han ved Rettens Middel var udjat.

Ifølge hvad der under Sagen er fremkommet, erholdt Tiltalte den 22de November 1842 Fæste paa en Gaard i Glensbjerg under Frederikslunds Gods, blandt andet paa det Vilkaar, at han skulde være pligtig til, naar Godseieren blev tilfunds at afløse Høveriet paa Gobjet, at afstaae af Gaardens Areal indtil 6 Lbr. Pand koniteret Jord til Laxten 24 mod en nærmere fastsat Erstatning. Efterat nu Høveriet fra 1ste Mai 1850 var blevet afløst, blev en Jordlob stor 5 Skpr. 3 Fdk. 1½ Alb. Hartkorn frasepareret bemeldte Gaard, og Indenrigsministeriets Udskriftsapprobation derpaa meddeelt, ligesom vedkommende Godsforvalter under 21de Juni 1857 lod Tiltalte opfige Brugs- og Benyttelsesretten af denne Jordlob til Dphør det paafølgende Foraar, hvorefter Tiltalte, da han ei vilde fravige Besiddelsen, den 29de Juni f. A. ved en Fogedforretning blev udjat af den omhandlede Lob, fra hvis fremtidige Brug og Besiddelse det blev tilkjendegivet, at han havde at afholde sig, med Betydning om Følgerne af Overtvædelse af det af Fogden givne Decret. Dette uagtet har Tiltalte, ifølge hans egen, med hvad der iøvrigt er oplyst stemmende Vedgaæelse, dog fremdeles brugt og benyttet Jordlobben ved at drive sine Creaturer berind til Græsning, ligesom han, efterat samtlige hans Creaturer den 5te Juli næstefter vare blevne optagne af Godsforvalteren og tilbageleverede Tiltalte med Undtagelse af saamange, som

af Gjerbejynsmændene vare udtagne og ved offentlig Auction bleve solgte til Dækning af Optagelsespenge m. m., ei blot er vedblevet paa den omtalte Maade at bruge og benytte den omtvænte Jordlob, men endog med Magt har hindret de af Gudsforvalteren den 21de s. M. udsendte Folk i at optage den da paa Lødden græssende Faareflo, saa at disse Ffolk maatte fjerne sig med uforsattet Sag. Endelig har Tiltalte den 7de September s. A. med pphysisk Magt søgt at hindre de af Gudsforvalteren udsendte Ffolk i at pløje Jordlobben, deels ved at gribe fat i Tøilerne paa Hestene for de Plouge, som alt havde begyndt at pløje, deels paa anden Maade.

Efter det saaledes Oplyste maa det, som ogsaa skeet er i den indankede Dom, statures, at Tiltalte har gjort sig skyldig i ulovlig Selvtægt og at dette Forhold paa Grund af den af ham udbviste aabenbare Trods og Klingeagt imod Fogdens Decret, som det var hans Pligt at respectere, saalænge det ei var underkendt, retteligen er gjort til Gjenstand for justitiel Forsøgning, hvorimod han, forsaavidt han tillige er actioneret for med Hensyn til den omhandlede Jordlob at have udviist Vold, der kun vilde kunne blive Gjenstand for et privat Søgemaal, rettelig er frijunden for Justitiens Tiltale. Den Straf, Tiltalte, der er født den 31te December 1815, og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, ved sit ovenmeldte Forhold har paadraget sig, findes rettelig at kunne bestemmes til den ham i 1ste Instants idømte Mulct af 100 Rdl. til Odense Amts Fattigkasse, og vil den indankede Dom saaledes være at stadfæste, idet Dommens Bestemmelse i Henseende til Actionens Omkostninger m. m. billiges“.

Nr. 238.

Advocat Liebe

contra

Mourig eller **Moust Christensen Bak** og **Hustru Ane Christensdatter** (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Dugaing med Hittegods.

Hjern og Ginding Herreders Extrarets Dom af 29de December 1859: „De Tiltalte Mourig Christensen Bak, Christen Kirkegaard Mourigen og Ane Christensdatter vor hensesætted, Forsnævnte i simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og de tvende Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage. Derhos udrede de Tiltalte i Erstatning til Gaardmand Poul Hansen Refning 8 Rdl. og samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Schubarth, og Defensor, Kammerraad Procurator Repsdorff, 5 Rdl. til hver. Alt in solidum.

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Marts 1860: „Underrettsdommen vor, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Holm og Provococu-

rator Faber, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forfyndelse og isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven^o.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte, Gaardmand Mourig eller Moust Christensen Bak og dennes Hustru Ane Christensbatter for Tyveri eller bedrageligt Forhold eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Føreløbig bemærkes, at Sagen, der for Underretten tillige angik de Tiltaltes Søn, Christen Kirkegaard Mourigen, ei for hans Vedkommende er appelleret.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at der den 8de Septembris f. A. ved Middagstid kom en Bøder løbende til de Tiltaltes Gaard i Binding Sogn med sit Løier om Halsen, som de Tiltaltes ovennævnte Søn derpaa tsirede paa Marken tæt ved Gaarden, hvilket han efter sin Forklaring gjorde i den Hensigt, at den kunde komme til sin rette Eiermand. Senere samme Dags Eftermiddag, da de Tiltalte og Sønnen vare samlede i Stuen, saaldt Taler paa Bøderen, om hvilkens de ikke vidste hvem den tilhørte, og efterat der blandt Andet var yttret af Mourig Bak, at han ei ansaae det for Synd at slagte Bøderen, da denne sandsynligviis ingenjinde vilde komme til sin rette Eiermand, samt af hans Hustru, at det var bedst at slagte Bøderen, hvis ingen Eiermand meldte sig, da hun var bange for, at den vilde gjøre Børnene Fortræd, bleve de enige om at slagte den for at bruge Kjødet i Huusholdningen, samt at Slagtningen skulde foregaae den næste Nat saa tidligt, at de kunde være færdige dermed inden næste Morgen. Bøderen blev derefter af Sønnen bragt ind i Faarøsien, hvorfra den om Natten, efterat Mourig Bak omtrent Kl. 2 havde vækket sin Kone og Søn, blev bragt over i Sønnens Soveværelse og der slagtet. Under Slagtningen udtalte Ane Christensbatter, at hun var kjed af, at hun havde foretaget sig at slagte Bøderen.

Indvoldene bleve nedgravede i Jorden tæt ved en i Nærheden af Gaarden værende Mergelgrav, hvorimod Resten forblev i Huset, men da de Tiltalte den næste Dag navnlig paa Grund af, at der havde været et Bud fra Gaardmand Poul Hansen af Nejsning i Binding Sogn for at spørge om en fra hans Eiendom

den foregaaende Dag bortløben Bæder, hvilket Bud af de Tiltaltes ovennævnte Søn fik den Befæed, at en Bæder, der var kommen til Gaarden den foregaaende Dag og af ham var blevet tvøret paa Marken tæt ved Gaarden, om Ratten igjen var forsvunden, vare blevne ængstlige for, at det Skete skulde blive opdaget, blev Skindet af Bæderen om Formiddagen kastet i den nævnte Mergelgrav og Kroppen skjult i en Kartoffelskule.

Om Middagen derefter kom Sognefogden for at foretage en Ransagning efter Bæderen, men skjøndt Indvolbene bleve fundne, nægtebe de Tiltalte tilfældigemed Sønnen dog at have slaget Bæderen, idet de efter Konens Raad foregave, at de fundne Indvolbe hørte til et dem tilhørende Faar, der for kort Tid siden var død, hvilken Forklaring de ligeledes i Begyndelsen af Forhørerne fastholdt. Samme Dags Aften blev Kroppen og næste Morgen Skindet, efter Aftale med Bæderen, af Sønnen bragt ud paa Heben temmelig langt fra de Tiltaltes Gaard.

Da det efter det Anførte maa antages, at de Tiltalte ei have sjaalet Bæderen, men at denne af sig selv er kommen løvende til Gaarden og der bleven tvøret af Sønnen uden at det endnu da var tilsiøgt at tilægne sig den, ville de Tiltalte være at ansee efter Bestemmelserne om ulovlig Omgang med Hittegods i Forordningen af 11te April 1840 § 58, cfr. § 77, og skjønnes Straffen for Ane Christensbatter, der er født i 1815 og ei tidligere straffet eller tiltalt, efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, hvorimod Straffen for Mouritz Bak, der er over 60 Aar og tidligere ifølge nærværende Rets Dom af 10de November 1856 anseet efter Analogien af Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 42, cfr. § 80 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, efter Sagens Omstændigheder og i Medfør af Forordningen af 12te Juni 1816 § 7 skjønnes passende at kunne fastsættes til 60 Dages simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Da Underrettsdommen har det samme Resultat i Henseende til Straffen, og da dens Bestemmelser om Erstatning til Gaardmand Poul Hansen af Refning og om Actionens Omkostninger billiges, vil den være at stadfæste forfaabidt den er paaanket“.

Nr. 255.

Advocat Brock

contra

Hans Eilersen (Defensor Liebe),

der tiltales for bedragerisk Forhold.

Odense Kjøbstads Eyraræts Dem af 30te April 1860: „Slagter-svend Hans Eilersen bor henseettes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bor han og udrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Petersen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator J. S. Hansen, 3 Rdl. Til Slagter Schulz udreder Tiltalte en Erstatning af 7 Rdl. 2 Mk. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Juli 1860: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen til Slagter Schulz nedfættes til 5 Rdl. 10 Sk. I Salair til Actor og Defensjor for Overretten, Procuratorerne Alberti og d'Auchamp, udreder Tiltalte, Slagtersvend Hans Eilersen af Odense, til hver 5 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udseer efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisses lydte saaledes: „Under nærværende fra Dønske Rjbstads Extraret hertil indankede Sag er det ved egen Tilstaaelse og de isvrigt fremkomne Oplysninger tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte, Slagtersvend Hans Eilersen af Odense, der for sin Mester, Slagter Schulz sammesteds, havde oppebaaret et denne tilkommende Beløb, stort 7 Rdl. 2 Mk., heraf til sine egne Fornødenheder har anvendt 5 Rdl. 10 Sk., saa at han, da han anholdtes, ifkun fandtes i Besiddelse af 2 Rdl. 1 Mk. 6 Sk. Da derhos Slagter Schulz har erklæret, at han, der har erholdt det sidste Beløb udbetalt, for Resten ønsker Sagen mod Tiltalte forfulgt og paastaet sig tilkendt Erstatning for det ham fravendte Beløb, og Tiltalte har erklæret, at han ikke fortiden seer sig istand til at erstatte det Beløb, han efter det Foranstørte har forvansket, saa maa det billiget, at han ved Underrettsdommen er dragen til Ansvar efter Forordningen af 11te April 1840 § 44, cir. § 43 samt § 41. Som Folge heraf, samt da den ved Underrettsdommen for Tiltalte, der er langt over criminel Lavaldet og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, og han derhos rettelig er tilpligtet at udrede saavel Erstatning til Slagter Schulz, der dog bliver at nedfætte til 5 Rdl. 10 Sk., som Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Salairret til Actor og Defensjor for Underretten, vil Bytingsdommen med den af den ny nævnte Nedfættelse følgende Modification blive at stadfæste“.

Torsdagen den 4de October.

Nr. 229.

Statsraad Salicath

contra

Niels Christian Tostehus (Defensjor Liebe),

der tiltales for forøvet Vold.

Beile Kjøbstads Extrarets Dom af 23de Marts 1860: „Tiltalte Niels Christian Loftehuus bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Actiounen flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator Vadum, 6 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad Borch, 4 Rdl.; derhos bør han betale i Erstatning til Pottemager Lund 5 Rdl. 3 Mk. 8 Sk. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 11te Juni 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Møller, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Niels Christian Loftehuus for forsvet Bøld.

Efter Sagens Oplysninger var Pottemager Lund den 24de December f. A. om Aftenen tilfede paa Tiltaltes Bopæl i Beile, tilligemed Tiltalte selv, dennes Fader, samt Tiltaltes Kone og smaa Børn, og efterat de havde spist, og Lund, Tiltalte og dennes Fader først havde været i Skjænderi med hinanden, opstod der Haaudgribeligheder, under hvilke der tilsviedes Lund en betydelig Overlast, og da Politiet Kl. 7—8 kom tilfede, fandtes Lund liggende paa Gulvet, stærkt forslaaet og blødende af Saar i Hovedet. Efter en fremlagt Erklæring af 8de Januar d. A. fra en Læge, der om Aftenen den 24de December f. A. omtrent Kl. 9 blev hentet til Lund, som imidlertid var bragt til sit Hjem, fandt Lægen ved sin Ankomst Lund i en næsten bevidstløs Tilstand og saa aldeles oversøjet med Blod at han var uskjænelig; næste Morgen var Lund kommet mere til Bevidsthed, saa at han kunde reuses for en Masse størket Blod, og Undersøgelsen viste da 4 Saar paa Hovedet, af hvilke det ene var omtrent en Tomme langt og $\frac{1}{6}$ Tomme dybt, hvor et lille Blodkar antoges at være overrevet og at have bevirket den stærke Blødning, medens de 3 andre, af omtrent $\frac{2}{3}$ Tommes Længde, ikke vare trængte synderlig gennem Huden, og 3 Saar i Ansigtet, det ene paa

omtrent $\frac{1}{2}$ Tommes Længde tæt under det venstre Die, der, fyldt med Blod, stod frem som en betydelig Hævelse af Størrelse som et tversoverskaaret Hønseæg, hvormod de 2 andre vare lette Hudsaar. Efter samme Erklæring klagede Lund noget over Kortaaendethed og Emerter i Brystet, der skulde hidrøre fra, at Nogen haade traadt og trampet paa ham, men indvortes var der i saa Henseende Intet at see; de ovennævnte Saar, der vare irregulære og ikke lignede dem, som frembringes ved reent skjærende Instrumenter, antages efter deres Beskaffenhed at være tilspøede med et skarpt Instrument, der noget havde skaarret og tillige revet dem, hvorhos det med Hensyn til Diet i Erklæringen bemærkes, at det er muligt, at Lund i Faldet kan have stødt sig paa en haard Gjenstand, hvorved Contusionen kan være bleven forværret, men at Saaret under Diet, der lignede alle de øvrige Saar, dog sandsynligviis er gaaet forud for Faldet.

Pottemager Lunds Forklaring om det Passerede gaaer ud paa, at den egentlige Anledning til Haandgribeleghederne var den, at han, efter at Tiltaltes Fader var bleven vreb paa Tiltalte og blandt Andet yttrede, at den Knægt havde kostet ham mange Penge, men desuagtet havde givet ham Bank, blandede sig deri og navnlig udblod sig med, at Tiltalte havde været nærved at slaae en Karl ihjel, og at hans Frække endnu stod i Pant for 5 Rdl., som han i den Anledning havde forbundet sig til at betale, og Tiltalte, der efter Lunds Formening blev fortrydelig over at hans Fader fik dette at vide, reiste sig derpaa fra Bordet, som de sad ved, greb en Flaske, der stod paa Bordet, og vibragte uformodet Lund et Slag oven i Hovedet, uden at Lund saae, at dette skete med Flasken, hvilket han derimod mener at have kunnet føle. Efter sin Forklaring tabte Lund ved dette første Slag saagodtsom Bevidstheden, saa at han ikke kan forklare noget nærmere om, hvorledes det derefter er gaaet til, og hvorledes han senere er bleven slaaet og bragt hjem, idet han alene erindrer, at han saldt om, at han havde Hovedet nede i en Bugge, samt at han fik flere Slag, og at Tiltalte stod og traadte paa ham.

Tiltaltes Kone har forklaret, at der under Maaltidet var Brøvleri, og at navnlig Lund og Tiltaltes Fader talte hvirvlet om hvem der var meest bereist og sloge i Bordet, uden at det nyttede noget, at hendes Mand had dem være stille; mens hun tog af Bordet, talte Tiltaltes Fader om, at et Uhr var bleven borte for ham, og under Taleri derom, uden at hun dog, da Børnene skreg under Skjænderret, kan forklare, hvad der gav den nærmeste Anledning, opstod — som hun har udtrykt sig — Bredskaben, idet de nævnte tre Personer nu alle toge fat i hinanden, og det var som om de alle skulde falde overende. Om dette skete, saae hun imidlertid ikke, efterksom hun retirerede med Børnene ind i Sovekammeret, og medens hun var her, gik Tumnulden for sig inde i Stuen; engang blev Døren ind til Sovekammeret reudt op og igjen lukket af hende, og ved engang inellemt at see ud af Døren, saae hun, at det var Tiltalte og Lund, der tumlede sammen. Da Tumnulden havde staaet paa i nogen Tid, kom Tiltalte efter hendes Forklaring ind i Sovekammeret, og lukkede Døren, men da Lund, som allerede dengang var blodig, vendte Døren op paa Tiltalte, kom de atter til at tumle sammen inde i Stuen. Da der var blevet noget roligere i Stuen, løb hun med

Børnene derigjennem, og saae da, at Lund sad paa Gulvet og var blodig i Ansigtet, medens Tiltalte stod ved Bordet, og hun begav sig derpaa til Lunds Huus, hvor hun fortalte Lunds Kone og Stedsøn, at der var et voldsomt Slagsmaal i Tiltaltes Huus. Hun vil isvrigt ikke have seet, at Tiltalte slog Lund med en Flaske.

Lunds Kone, som derpaa begav sig over i Tiltaltes Huus, har forklaret, at Lund ved hendes Ankomst der sad paa en Stol ved Bordet og holdt sig ved Hovedet, der var blodigt, og da han yttrede til Tiltalte, der stod eller sad ved Bordet, at det var en Skam, som han havde slaaet ham, svarede Tiltalte Nei dertil, og gik løs paa Lund, idet han i Haanden tog en Flaske, der stod paa Bordet, og han kastede derpaa Lund om, saa at denne fik Hovedet ned i en Bugge, og slog løs paa Lund, uden at hun dog saae, hvorledes Tiltalte slog ham. Hun trak nu i Tiltalte, og fik ham ogsaa fra hendes Mand, men da hun havde hjulpet denne op, tog Tiltalte atter fat i ham, og kastede ham over mod Væggen, saa at han kom til at ligge udstrakt paa Gulvet, og skjøndt Lund dengang var besvimet eller halvbed, gav Tiltalte sig dog til at staae ovenpaa ham ved hans Hals eller Bryst og trampede paa ham med sine Træstøtter eller Træsko, og da hun tog fat i Tiltalte for at saae ham til at ophøre med Mishandlingen, afrev han hendes Kysse eller Kappe, der blev blodig af hans Hænder. — ligesom der ogsaa paa hendes Forklæde var Blod, som sprøitede over derpaa, da Tiltalte slog hendes Mand, — og slog hende med Næven i Hovedet, men hun opnaaede dog, at han ophørte med Mishandlingen og gik ud i Gaarden, medens hun løb for at hente Politiet, og da hun og hendes Søn senere bragte Lund hjem, var efter hendes Forklaring Lunds hele Hoved bedækket med Blod, han kunde ikke aabne Øinene for størfnet Blod, og hans Klæder vare saa tilsmudsede, som om han havde vælket sig i Blod.

Tiltaltes Fader, der som bemærket ogsaa var tilstede ved den omhandlede Feilighed, og som navnlig efter Tiltaltes Kones Forklaring i Begyndelsen selv deeltog i Slagsmaalet, vil slet ikke, idet han angiver at have været beruset, kunne erindre noget nærmere enten om Anledning til, at der opstod Haandgribeligheder, eller hvorledes det i det Hele gik til hermed, og det Æneste, han efter sin Forklaring vil kunne erindre, er at han, da Lund sad paa Gulvet og var ganske blodig i Ansigtet, bad Tiltalte om at lade Lund være, ved hvilken Leilighed han selv fik nogle ubetydelige Rister i Ansigtet, uden at han veed, hvorledes det gik til; han har derhos udsagt, at han ikke selv deeltog i Slagsmaalet, og at Lunds blodige Tilstand var fremkommen af den Tumult, Lund og Tiltalte havde sammen.

Efter Tiltaltes Forklaring var det hans Fader, der gav den første Anledning til Uenigheden, og under det mellem denne og Tiltalte opstaaede Skænderi holdt Lund først med Tiltalte, men tog bagefter Parti med Faderen, og udslo sig navnlig med, at Tiltalte stulde have slaaet en Karl ihjel, og i den Anledning pantsat sin Frakke for 5 Rbl., hvorhos han udfjældte Tiltalte, sagde Du til ham og yttrede, at han Intet havde lært. Dette var imidlertid efter Tiltaltes Forklaring ikke den egentlige Grund til Haandgribelighederne, som derimod foranledigedes ved at hans Fader og Lund under Taleren, — uagtet han forbad det og

forlangte, at de stulde gaae, — sloge i Bordet, hvilket han vilde forhindre. Han har dernæst forklaret, at Lund først tog fat i ham og kastede ham ned i Buggen; da han kom op, kastede han Lund overende og fik ham under sig, hvorefter de tumlede i nogen Tid, og det var efter hans Udsagn Lunds Skylb, at Slagsmaalet ikke endtes, da Lund tog fat igjen, naar Tiltalte slap ham. Tiltaltes Kone kaldte ham ind i Sovekammeret, og opfordrede ham til at lade de Andre gaae, og dette vilde han ogsaa, men da Lund vendte Døren til Sovekammeret op, vilde han have ham ud, og da han i den Anledning tumlede med Lund, kaldt denne overende over imod Kaffelovuen, hvorved han efter Tiltaltes Formening har faaet Saaret i Baghovedet. Lund blev under denne Tumlen blodig i Ansigtet, og var navnlig blodig, da Tiltaltes Kone flygtede bort med Børnene, men Slagsmaalet var dog endnu ikke forbi, da Lunds Kone kom, idet Lund, uagtet han var saa blodig, dog ikke vilde slippe Tiltalte, men navnlig endnu dengang holdt ham i Venene, men efter at Lunds Kone var kommen, vil Tiltalte dog slet ikke have slaaet Lund. Tiltalte, som selv fik nogle ubetydelige Rifter og Saar i Ansigtet, har vel erkjendt, at han har bragt Lund i den blodige Tilstand, men han har dog derhos benægtet at have slaaet Lund med Andet end Hænderne, og navnlig, at han har slaaet ham med en Flaske eller andet Redskab, hvorimod han indrømmer muligen at have slaaet i Bordet med Flasken, og han formener, at Lunds Saar hidrøre fra, at han maa have stødt sig paa Bohavet i Stuen, da Tiltalte flere Gange kastede ham om, fordi han ikke kunde være i Fæd for ham, og ligeledes har han benægtet, at have slaaet og trampet paa Lund.

Lunds Tilstand var efter dennes Forklaring allerede den 3die Januar d. A. saaledes forbedret, at han kunde være oven Senge og gaae ud, idet Saarene i Hovedet forsaavidt vare helbrede, hvorimod han endnu da led af en temmelig stærk Trykken for Brystet og Aandedrætsbesværighed, samt undertiden af Hovedpine. Ifølge den ovennævnte Lægeerklæring af 8de Januar d. A. vare alle Saarene da lægte og Hovedpinen næsten ophørt paa lidt Orhed og Svimmelhed nær, ligesom Smærterne i Brystet efterhaanden vare aftagne, men dog ikke endnu aldeles ophørte, og den 8de Marts d. A. erklærede Lund, at han nu var aldeles helbredet.

Ligesom det nu ikke mod Tiltaltes Benægtelse kan anses tilstrækkelig godtgjort, at han, efter at have kastet Lund til Jorden, har slaaet og trampet paa ham, saaledes skjønnes der, uagtet der ved de ovenansførte Vidneforklaringer i Forbindelse med Lægeerklæringen er fremkommen en betydelig Formodning for, at Læstionerne ere tilsoiede Lund med et stjørende Redskab, og navnlig med en Flaske, dog ikke at være aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han ikke har slaaet Lund med Andet end Hænderne, og at Lund maa have faaet Saarene ved at falde mod Bohavet i Stuen, i hvilken Henseende blandt Andet bemærkes, at Lunds Kone, som berørt, vel har forklaret, at Tiltalte, da han gif løs paa Lund, greb en Flaske, hvis Hals var ituslaet, men at Tiltaltes Kone derimod har forstikkret, at der ikke den Aften blev slaaet nogen Flaske istykker, og at navnlig den Flaske, der var paa Bordet, endnu stod der uskadt, da hun senere kom hjem, og saavel efter hendes som et andet Vidnes Forklaring, der

fulgte med hende hjem, saae de heller ikke, at der var Flaskefaar i Stuen. Efter Sagens Oplysninger i det Hele findes det ei heller mod Tiltaltes Benægtelse at kunne statures, at det var ham, der begyndte med Haandgribeligheder, og idet de Lund tilføiede Saar, der efter deres Bestaffenhed vilde være at henføre under Forordningen af 4de October 1833 § 3, saaledes maa ansees at være ham bibragte under et Slagsmaal, findes Tiltalte, der er født i 1833 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, retteligen ved Underrettsdommen for det af ham vedgaaede Forhold at være anset efter den nysciterede Lovbestemmelse, sammenholdt med samme Forordnings § 5, og da den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Erstatninger og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste“.

Nr. 291.

Advocat Liebe
contra**Anders Olsson** (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de August 1860: „Arrestanten Anders Olsson bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder samt efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning føres ud af Landet. I Erstatning betaler Arrestanten til Kræmmer Engel hvad det maatte koste at indløse den ene fra denne stjaalne, paa Assistentshuset pantsatte Frakke, og til Skræder Bjerring 14 Rdl. Saa udreder han og Sagens Omkostninger. Den idomte Erstatning at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staaende. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Da Arrestanten Anders Olsson, der er langt over criminel Pavalder og ikke forhen straffet her i Landet, under nærværende Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have i forrige Maaned frastjaaet Silke- og Klædekræmmer En-

gel 2 Frakker, hver vurderet til 12 Rdl., Skræder Bjerring en til 14 Rdl. vurderet Frakke, Manufacturhandler Jensen en til 10 Rdl. vurderet Frakke, Skræder Lindberg fra Søverrig en til 6 Rdl. vurderet Frakke, hvori en Portemonnaie af Værbi 2 Mk. og en Uhrkjæde og et Lommeurklæde, hver af Værdi 12 Sk., samt endvidere at have sjaalet en til 2 Rdl. vurderet Ærsie, hvis Eier ikke er udfunden, vil han være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med en Straf, der findes passende at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han, i Henhold til Placaten af 19de April 1805, efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning vil være at udføre af Landet.

I Erstatning betaler Arrestanten til Kræmmer Engel hvad det maatte koste at indløse den ene fra denne sjaalme, paa Adfjentshuset pantsatte Frakke, og til Skræder Bjerring 14 Rdl.“.

Nr. 235.

Justitsraad Bungen

contra

Christen Sørensen (Defensør Salicath),

der tiltales for Forfalskning af Documenter.

Frysborg og Faurstov Birkis Exrærets Dom af 28de Februar 1860: „Tiltalte, Huusmand Christen Sørensen af Hadsteen, bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Friis, og Defensør, Procurator Brendstrup, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 7de Mai 1860: „Tiltalte Christen Sørensen bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i otte Maaneder. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretten bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensør for Overretten, Krigsraad Deigaard, eller nu hans Dodsbo, og Procurator Morville, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte, Huusmand Christen Sørensen sigtes under denne Sag for Forfalskning af Documenter.

Efter Sagens Oplysninger indgik Tiltalte i 1856 et Forlig med Kjøbmand Jens Stilling i Randers om en Gæld til denne paa 8 Rdl. 3 Mk. 8 Sk., saaledes at han skulde betale 1 Rdl. deraf den 1ste Juni 1856 og derefter fremdeles 1 Rdl. den 1ste i hver af de paafølgende Maaneder, indtil hele Gjælden var betalt; i Henhold til dette Forlig betalte han ogsaa den 1ste i Maanederne Juni, Juli og August 1856 hver Gang 1 Rdl. og fik for disse 3 Afdrag Dvitteringer af Stilling, der bleve skrevne paa et og samme Stykke Papir, men derefter udeleve de følgende Afdrag. Da derfor Stilling anlagde Sag mod Tiltalte for sit Nest=Uilgobehavende, — som han dog først feilagtigen opgav til 6 Rdl. 3 Mk. 8 Sk. isædelfor 5 Rdl. 3 Mk. 8 Sk., — fattede Tiltalte, efter hvad han har tilstaaet, den Beslutning i den nævnte Dvittering at forandre Tallene saaledes, at den kom til at udvise, at hele den oprindelige Gæld paa 8 Rdl. 3 Mk. 8 Sk. var betalt, og derpaa at benytte den som Beviis herfor. Denne Beslutning udførte han efter sin Forklaring saaledes, at han først i Dvitteringen for det 1ste Afdrag paa 1 Rdl. søgte at udkrabbe Gættallet, der var aubragt bagved Rigsbalertegnet, men da dette ei ret vilde lykkes og Papiret blev for meget beskadiget, afbrændte han det Hjørne af Dvitteringen, der saaledes var bleven beskadiget, — hvorved blandt Andet Slutningen af Stillings Underskrift under Dvitteringen for dette Afdrag gik tabt — og satte derpaa et Tretal foran Rigsdaler=Teget, hvorved Dvitteringen kom til at lyde paa 3 Rdl.; derefter forandrede han ligeledes Dvitteringerne for Afdragene til 1ste Juli og 1ste August, saaledes at de isædelfor paa 1 Rdl. kom til at lyde respective paa 3 Rdl. og 2 Rdl. 3 Mk. 8 Sk.; men ved til dette Niemed at udkrabbe Gættallene, der her stode foran Rigsdaler=Teget, frembragte han et Hul i Papiret, saa at de nye Tal ikke, saaledes som tidligere, kom til at staae i Linie med Datoerne, ligesom Forfalskningen i det Hele blev i høi Grad kjendelig, navnlig forsaavidt de to sidstnævnte Afdrag angaaer. Da derefter den af Stilling mod ham indførte Sag blev inkammeret, nægtede Tiltalte at være ham noget skyldig og fremlagde til Oplysning herom den forfalskede Dvittering, i Henhold til hvilken han angav at have betalt respective 3 Rdl., 3 Rdl. og 2 Rdl. 3 Mk. 8 Sk. til de deri anførte Løder, hvorhos han anførte, at da de paa Dvitteringen anførte to sidste Afdrag vare blevene utydelige, havde han søgt at gjøre Tallene tydeligere; og skjønt Stilling ved Sagens næste Foretagelse lod benægte at have modtaget eller qvitteret for mere end 3 Rdl. i Alt, eller at have tilspøiet de i Dvitteringen anførte Tal, der tydelig viste sig at være maculerede og rette, vedblev Tiltalte dog at nægte at være Stilling noget skyldig, og til Støtte herfor at paaberaabe sig Dvitteringen; Sagen blev derpaa optagen til Dom, men næste Retssdag blev den efter Parternes Begjæring reasumeret, og Tiltalte anerkjendte nu Rigtigheden af Stillings Forbring paa 5 Rdl. 3 Mk. 8 Sk., hvorefter Sagen blev afgjort ved Forlig, og under et samme Dag optaget Forhør tilstod Tiltalte strax Forfalskningen.

Skjønt det forfalskede Document efter dets Indhold maatte henføres til de i § 60 af Forordningen af 11te April 1840 ommeldte mere betydnende Documenter, jormenes det dog, at det i den beskadede og maculerede Tilstand, hvori

det ved Forfalskningen er bragt, maa stilles ganske ved Siden af de i Forordningens § 62, 1ste Punktum, omtalte Documenter, der paa Grund af deres viensynlige Mangler have været mindre farlige og skadelige, og idet det efter Indholdet af § 64 ikke kan ansees at være Forordningens Mening, at en særdeles kjendelig Forfalskning af et ægte Document skulde være en mere strafværdig Forbrydelse end en viensynlig mangelfuld Forfærdigelse af et falskt Document af samme Indhold, findes det, at Tilstalte, der ikke ses tidligere at have været under offentlig Tilstale, for sit Forhold vil være at dømmes i Henhold til bemeldte § 62, 1ste og 3die Punktum, sammenholdt med § 64, uden at dog sidstnævnte §'s 2det Punktum endvidere kan komme Tilstalte tilgode, efterdi Forfalskningens Kjendelighed allerede har medført eller medvirket til, at Straffen bestemmes i Henhold til § 62 istedetfor efter § 60. Straffen skjønnes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde, hvorhos Tilstalte vil have at udrede Actionens Omkostninger“.

Nr. 237.

Statsraad Salicath

contra

Jens Balzer Jensen (Defensor Bungen),

der tiltales for ulovlig Omgang med Gittegods.

Mols og en Deel af Sønder Herreds Politirets Dom af 28de Februar 1860: „Tilstalte Jens Balzer Jensen bor henfætted i Fængsel paa Vand og Brod i 4 Dage, samt i Erstatning til Niassius Severin Stigsen af Eysmark betale 8 Mk. Saa bor han og udrede de af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Kolding og Seidelin, 3 Rdl. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Niborg Landsoverrets Dom af 21de Mai 1860: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Neckelmann og Krigsraad Deigaard, eller nu hans Dødsbo, betaler Tilstalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Huusmand Jens Balger Jensen for mislig Omgang med Hittegods.

Da Tiltalte den 16de December f. A. om Formiddagen fra sit Hjem paa Skjersø Mark gik til Væbestoft, hvor han havde Erinde paa Herredscoutoivet, fandt han efter sin Forklaring ved Siden af Veien, eller, som han i et Overretten tilfjælet Indlæg har anbragt, paa selve Landeveien en Sæk Byggryn, der tilbeels var oversøget med Snee, og som han derpaa, uden at undersøge dens Indhold, var hen under en Steenkiste eller Bro i Nærheden af Veien. Da han om Eftermiddagen forlod Væbestoft, hjørte han et Stykke af Veien med Huusmand Th. Nielsen, og da de vare komne i Nærheden af det Sted, hvor han havde forvaret Posen, bad han Nielsen om at holde medens han hente den, og da han derpaa kom tilbage med Sækken, og Nielsen spurgte ham om hvad den indeholdt, svarede han, efter hvad saavel bemlede Nielsen som Tiltaltes Kone og en Lommer, der desforuden vare med paa Vognen, have forklaret, at det var Noget han havde kjøbt, hvilket Svar Tiltalte dog ikke vil erindre at have givet, idet han har anført, at han ved den paagjældende Veilighed var beruset, men dette Foregivende maa efter Viduernes Forklaringer antages at være urigtigt. Han bragte derefter Sækken til sit Hjem og fortalte næste Dags Morgen sin Kone, at han havde fundet den; ved en den 18de December f. A. foretagen Huusundersøgelse fandtes Sækken i hans Huus ved Kaffeovnen, hvor den var henfat, fordi Grynene vare blevne vaade. Sækken er med dens Indhold, der maa antages at have udgjort 1 à 2 Ekv. Gryn, vurderet til 3 Mk. og udleveret Eierne, der har forklaret, at en Møllekudff efter Sædvane havde sat Sækken af til ham paa hans Mark, hvor han pleiede at afhente den; da Grynene vare blevne fordærvede ved at henstaae i Vand under Broen, har han paaftaaet sig tilkjendt 8 Mk. i Erstatning, hvorimod Tiltalte Intet har havt at erindre. Tiltalte har nu vel udsagt, at det ikke var hans Hensigt at beholde Sækken med Grynene, hvoraf han heller Intet har brugt, men at den kunde blive staaende hos ham til han kunde opspørge hvem Eierne var, samt at han glemte at anmelde, at han havde fundet den, da han var paa Herredscoutoivet, men ligesom han dog har erkjendt, at han ikke for Andre end sin Kone har omtalt, hvorledes han var kommen i Besiddelse af Sækken, saaledes er det efter Bestaffenheden af hans Forhold i det Hele, idet han, som anført, ikke blot skjulte Sækken under Broen, men endog, da han senere afhentede den derfra, maa antages at have forudt for de tilstedebeværende Personer, at han havde fundet den, nautageligt, at det har været hans Hensigt paa lovlig Maade at oplyse den.

Tiltalte har endvidere vedgaaet, at han nogle Dage tidligere har paa Landeveien fundet en Kjørepidsk, som han ikke oplyste, men derimod folgte til Handelslærking Frandsen i Væbestoft, der gav ham Baver til en Værdi af 3 à 4 Mk. for den. I sit Indlæg til Overretten har Tiltalte anført, at han fandt Pidsken den 4de December f. A., at han 2 Dage efter gik til Væbestoft med Pidsken i Haanden og oplyste den hos Enhver, han kom til, samt at han ifkun paa det Vilkaar folgte den til Frandsen, at denne igjen skulde udlevere Pidsken, hvis Eiermanden kom; men disse Tiltaltes Anbringender kunne saameget mindre

komme i nogen Betragtning, som Frandsen har benægtet, at Tiltalte omtalte, hvorledes han var kommen til Pidsken, og da Pidsken er ansat til en Værdi af 9 Mk., kan der ei heller tages noget Hensyn til Tiltaltes Anbringende om, at han ikke troede, det var Pligt at oplyse hvad der fandtes paa Landeveien, naar det ikke var af større Værdi.

For sit anførte Forhold er Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt, saaledes ved Underrettsdommen retteligen anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 58, og da den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 4 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, vil den være at stadfæste“.

Fredagen den 5te October.

Nr. 213.

Statsraad Salicath

contra

Maria Josephine Manuel eller Maria Christophine Manuel(Defensor Liebenberg) og **Adriane Agnes Tambrine**

(Defensor Bunzen),

der tiltales, Forstnævnte for mislig Omgang med sine Fostre, hvorved disses Dod maa antages at være forarsaget, og Sidstnævnte for at have lagt Skjul paa sin Datters Svangerskab i den Hensigt, at Fodfelen skulde foregaae i Dolgemaal, og for at have forhindret hende fra at erholde den nødvendige Hjælp under Fodfelen og derved saavel som ved forudgaaende Trudsel og slet Behandling foranlediget Datterens Forbrydelse, samt endelig for Deelagtighed i denne eller i alt Fald for at have forsonet at efterforske, hvor Fosteret, som hun maatte vide at være bleven født, var blevet af, og ikke foretaget det Fornødne til dets Brelse.

Frederiksstedts criminelle Extrarets Dom af 14de Marts 1860: „Arrestantinden Maria Christophine Manuel bør for videre Tiltale i denne Sag fri at være; Arrestantinden Adriane Agnes Tambrine bør hensesættes i Forbedringshuset i tre Aar. Saa bør de og hver for sig udrede de med deres Baretægtsarrest paaløbne Omkostninger, samt denne Actions øvrige Omkostninger hver med det Halve. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den bestindiske Landsøverrets Dom af 30te April 1860: „Tiltalte Maria Christophine Manuel bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i eet Aar. Arrestantinden Adriane Agnes Tambrine bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da det efter samtlige foreliggende Dplysninger ikke kan drages i Tvivl, at Tiltalte Adriane Agnes Lambrine har havt, om ikke Visshed, dog Formodning om, at hendes Datter, Medtaltte Maria Josephine Manuel eller Maria Christophine Manuel, var frugtfuld, ligesom hun og selv har vedgaaet, at hun, da hun kort forend Datteren om Morgenen den 17de December f. A. blev forløst, saae Baudet, der var gaaet fra denne, havde Mistanke om, at hun skulde føde, findes det at maatte tilregnes hende som et strafbart Forhold, at hun ikke blot ikke af egen Drift drog Omhu for at skaffe Datteren den Hjælp, som hendes Tilstand udkrævede, men endog modsatte sig de Opfordringer, som i den Henseende rettedes til hende, navnlig af en Naboerke, der var kommen tilstede, men som af Tiltalte blev bortviist. For dette Forhold bliver hun at anses med en arbitrair Straf, der, naar hensees til de for hende graverende Dplysninger, som under Sagen ere fremkomne om hendes Fremfærd imod Datteren under dennes Svangerskab, saavel som hendes, efterat Fødselen var tilendebragt, udviste Uegghjælp ved ikke at forvise sig om, hvad der var foregaaet, medens Datteren var indeluffet, findes, da denne Tiltalte er over 50 Aar, i Henhold til Placaten af 18de October 1820 § 1 Litr. C, sammenholdt med Forordningen af 12te Juni 1816 § 7, at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 80 Dage.

Tiltalte Maria Josephine Manuel vil, i Henhold til det i den indankede Dom for hendes Vedkommende Anførte, være at anses med en arbitrair Straf, som findes for hende, der endnu ikke har fyldt sit 18de Aar, efter Omstændighederne at kunne fastsættes til lige Fængsel i 60 Dage, cfr. Placaten af 23de Mai 1840 § 1, sammenholdt med den nævnte § i Forordningen af 12te Juni 1816.

Actionens Omkostninger ville være at udrede af de Tiltalte in solidum.

Thi findes for Ret:

Maria Josephine Manuel eller Maria Christophine Manuel og Adriane Agnes Lambrine bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fængsel, den Forste i 60 og den Sidste i 80 Dage. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salarium til Etatsraad Salicath, Etatsraad Liebenberg og Justitsraad Bunken for Høiesteret 12 vestindiske Daler til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 29.

Den 19de October.

1860.

Anden ordinaire Sessjon.

Fredagen den 5te October.

Nr. 213.

Statsraad Salicath

contra

Maria Josephine Manuel eller Maria Christophine Manuel og
Adriane Agnes Lambrine (see forrige Nr.).

I den indante Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Underretten i Frederiksted paakjendte Sag tiltales Maria Christophine Manuel for mistlig Dmgang med sine Fostere, hvorved disses Død maa antages at være foraarfaget, og Arrestantinden Adriane Agnes Lambrine for at have lagt Skjul paa sin Datters Svangerskab i den Hensigt, at Fødselen skulde foregaae i Dølgemaal, og for at have forhindret hende fra at erholde den nødvendige Hjælp under Fødselen, og derved saavel som ved forudgaaende Trubler og slet Behandling foranlediget Datterens Forbrydelse, samt endelig for Deelagtighed i denne, eller i alt Fald for at have forsømt at efterforske, hvor Fosteret, som hun maatte vide at være bleven født, var afblevet, og ikke foretaget det Fornødne til dets Frelse.

Af Tiltalte Maria C. Manuels Forklaring fremgaaer, at hun, der er omtrent 17 Aar gammel, og var bleven besvangret udenfor Ægtekab, sølte sin Frugtommelighed omtrent ved Pintsedagsstider f. A. Hun lagde i det Hele taget ikke Skjul paa hendes Tilstand, men tilstod den, efter hvad ved Forhørerne er oplyst, for flere Personer, og navnlig for Sygevogterken paa den udenfor Byen liggende Plantage, la Grange, med hvilken Kone, der tillige benyttedes som Fødselshjælperse paa Plantagen, hun traf Aftale om, at hun skulde gjøre Barsel hos hende, hvilket dog, da Konen senere betænkte sig, ikke skete, hvorimod Tiltalte gik tilbage til Frederiksted, hvor hun boede hos Arrestantinden, hendes Moder.

For denne havde Tiltalte i Begyndelsen ikke heller skjult sit Svangerskab, idet hun, da Moderen engang paalagde hende at løfte en Byrde, udflyldte sig

derfor, fordi det kunde skade hendes Foster; men, da dette gav Anledning til, at Moderen undersøgte hende, og truede hende, dersom det maatte vise sig, at hun var frugtsommelig, har Tilstalte senere vedblivende nægtet for Arrestantinden, at hun var dette, og derimod sagt hende, at en Læge, som hun foregav i denne Anledning at have henvendt sig til, havde erklæret, at hendes Tilstand hidrørte fra Forkjølelse. Vel har hun engang ved en Veninde ladet yttre for Arrestantinden, at hun, Tilstalte, var frugtsommelig, men dette vil Arrestantinden ikke have forstaaet som et Budskab fra Tilstalte, men som en Meningsyttring af det omtalte Fruentimmer selv, ligesom og mange Andre havde talt til hende om, at Maria maatte være frugtsommelig.

Arrestantinden har stadigen forklaret, at omendkjøndt hun vistnok tvivlede om Datteren var frugtsommelig, og derfor flere Gange undersøgte hende, saa har hun dog aldrig vidst eller troet det, men har antaget, at Datterens Udsagn om, at hun led af Forkjølelse, var sandt, hvilket efter Hørhørernes Udvisende ogsaa stemmer med hvad Arrestantinden selv har forfikkret de forskjellige Personer, endog Vigens Faber, som talede til hende derom. Ligesom Tilstalte berhos efter hvad hun selv har forklaret, ingeninde tilstod for Moderen, at hun havde havt at gjøre med noget Mandfolk, eller hvem der var Barnefaberen, saaledes har Moderen heller aldrig spurgt hende derom.

Natten til den 17de December s. A. søgte Tilstalte sig meget syg, og, da om Morgenens Vandet gik fra hende og Smerterne tiltog, begjærede hun af Moderen, at hun skulde skaffe hende Hjælp, og blandt andet, at hun skulde sende Bud efter et navngivet Fruentimmer, der pleiede at være hos Barselkvinder ved deres Forløsning, ligesom og et i et Bærelse ved Siden af boende Fruentimmer, der var kommet Tilstalte til Hjælp, opfordrede Arrestantinden til at sende efter en Læge, hvilket imidlertid Arrestantinden nægtede som ufornødent og som noget, der blot vilde besyrlige Folks Mening, at Datteren var frugtsommelig. Endelig viste hun ogsaa hiint Fruentimmer ud af Bærelset, sigende, at det var bedre for Tilstalte, at hun var alene, hvorved dog maa bemærkes, at Tilstalte har maattet vedgaae, at hun tidligere, naar hun søgte Smerter, har, for at blive fri for Moderen, sagt til denne, at Lægen havde yttret, at der ved slige Leiligheder var intet at gjøre, og at det var bedst at lade hende være ene. Da Arrestantinden nu ogsaa forlod Bærelset, fattede Tilstalte Krogeue paa Døren og paa et Vindue, der vendte ud til et tilstøende Spisekammer, og efterat hun saaledes var ene i Bærelset, og havde gaaet nogle Gange op og ned af samme, fødte hun staaende i en bøiet Stilling Tvillingebørn, der faldt fra hende ned paa en Kjole, som hun havde sammenfoldet og lagt paa Gulvet. Børnene gave, efter hvad ogsaa den omtalte Naboerke, der var i sit Rum ved et tyndt Skillemur skaffte Bærelse, har bekræftet, ingen Lyd fra sig, og, da hun heller ikke ellers sporede Livstegn hos dem, ansaae Tilstalte dem for døde. Hun hvøbte dem da ind, og lagde dem i en i Bærelset staaende Kuffert, som hun igjen tilbødde som sædvanlig, hvorpaa Bærelset igjen blev aabnet, dels af hende dels af Moderen, til hvem dog Tilstalte ikke aabenbarede, at hun havde født, hvorfor ogsaa Moderen, der fandt, at der var gaaet Blod fra Tilstalte, men intet Barn saae, til Personer, som der-

efter kom tilstede, sagde, at de kunde see, at Datteren ikke havde født, men at det var gaaet, som Lægen havde sagt.

Børnene bleve liggende i Sufferen indtil næste Dags Morgen, da Liltalte, der paa den Tid var alene i Værelset, tog dem op, og skjulte dem under nogle Klæder, hvor de senere bleve fundne.

Det af tvende Læger afgivne visum repertum gaaer ud paa, at der paa Børnene ikke sporedes Tegns til udvortes Vold, at de vare fuldbaarne og levende fødte, men at intet Bestemt kunde siges om Dødsmaaden, der dog, hvad det ene Barn angaaer, muligens kunde være Forblødning, eftersom Navlestrengen var overreven.

Forsaavidt Liltalte Maria C. Mannels Straffsyld angaaer, maa det bemærkes, at hun ved først at afgive sin Tilstaaelse har paaftaaet, og senere med nogen Forandring er vedblevet, at det er Frygt for Moderen, der har brevet hende til at skjule sin Forløsning og sine Fostere, idet Moderen fra den Tid af, at hun gav hende at forstaae, at hun var frugtommelig, har truet og mishandlet hende, deels ved at ranke hende, deels ved at ublade sig med, at hun, dersom Liltalte fødte et uægte Barn, vilde forlade hende, dræbe hende med en Øxe, eller tage sig selv af Dage m. m. Arrestantinden, hendes Moder, har imidlertid vel indvømmet, at hun holdt sin Datter strengt, eftersom hun til Brødbremenigheden, hvor hun er Communicant, var ansvarlig for Datterens Opførsel, saalænge hun var hos hende, og at hun vel har skjændt paa hende og af og til banket hende, naar hun ikke vilde afgive en oprigtig Tilstaaelse, ligesom og at hun i Ridsfab har brugt Trudsel, som de forvornede, uden at disse dog vare alvorligt meente, men ligejoms hun har benægtet at have brugt Vold eller Mishandling imod sin Datter, saaledes er dette heller ikke bestræffet ved de i samme Huus og Gaard Boendes Forklaringer angaaende Moderens og Datterens gjensidige Forhold, og dersom derfor denne sidste end kan have været nogen Frygt for Moderen, saa har dog hverken den eller den Tvang, hun var under, været af den Bestaffenhed, at den maatte ophæve hendes Handlingers Tilregnelighed.

Da hun derfor ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er tilstrækkeligt overbevist, at hun gjord sig skyldig i den hende imputerede Forbrydelse, idet hun ikke blot intet har foretaget, for at forvise sig om, at de af hende fødte Børn ikke ved tilkaldt Hjælp kunde bringes tillive, men endog har forbulgt deres Fødsel og skjult dem paa saadant Sted og i en saadan Tid, at deres Død maatte paafølge, saa vil hun ikke, saaledes som ved Underrettsdommen antaget, kunne undgaae Straf, men vil denne efter Omstændighederne kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

I Henseende til Adriane N. Lambrine vil Spørgsmaalet om hendes Strafsyld væsentlig berøe paa, om hun antages at have vidst, at hendes Datter var frugtommelig og skulde føde, eller om hun, saaledes som hun ufravigeligen baade udenfor Retten og under Forhørerne har erklæret, ikke antog dette.

Vel er det nu ikke sandsynligt, at hun, der er en erfaren Kone, som, skjøndt ikke oplært Jordemoder, dog ofte har assisteret Barselquinder, ikke skulde have erkjendt, at Datteren var frugtommelig, men Muligheden deraf kan dog saameget mindre

nægtes, som hendes Ugtpaaagivenhed paa Datterens Opførsel og Ubekjendtskab med, at hun havde havt Omgang med et Mandfolk, i Forbindelse med hendes Frygt for de Følger, det vilde have for hende selv som Medlem af Brødrevenigheden, dersom Datteren virkelig var besvangret, kan have ledet hende til at danne sig en forudsattet Mening, der, bestyrket af Datterens vedblevne Benægtelser og de hende af denne forebragte Usandheder, kan have vildledt hendes Omdømme, og det findes derfor ikke, at hendes Forklaring, saaledes som ved Underrettsdommen er skeet, kan tilfidsættes.

Men under denne Forudsætning vil hun ikke kunne dømmes for nogen af de mere eller mindre forbryderiske Handlinger, hvorfor hun i Actionsorbren er sigtet, og navnlig vil ikke heller Grundsætningen i Forordningen af 4de August 1819 kunne bringes til Anvendelse paa hende, der efter den Anførselse, hvorfra hun gik ud, ikke antog Datteren at være i Fare, og derfor, ved at nægte hende den Hjælp, hun forlangte, ikke kan have paabraget sig Ansvar efter bemeldte Forordning.

Hun vil derfor være at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for videre Tiltale, og vil saaledes Underrettsdommen, hvorved hun er anseet med Forbedringshumsarbejde i 3 Aar, ogsaa for hendes Vedkommende være at forandre“.

Mandagen den 8de October.

Nr. 203.

Advocat Liebe

contra

Hans Christiansen (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Forfærdigelse og Udgivelse af falske Penge og i alt Hald for den sidstnævnte Forbrydelse.

Gjording og Malt Herreders Extrarets Dom af 9de Decbr. 1859: „Tiltalte Hans Christiansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt betale alle af hans Arrest m. v. og denne Action flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Herslev og Høstrup, 5 Rdl. til den Første og 3 Rdl. til den Sidste, samt Dietpenge til Actor efter Overoverighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Marts 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Faber og Procurator Morville, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Med den Bemærkning, at Tiltalte maa betragtes som den der har udgivet det under Sagen omhandlede Tremærksstykke, og iøvrigt i Hen-

hold til de i den indankede Dom anførte Grunde, vil han være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 72, 3die Membrum, og findes Straffen passende at kunne fassættes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi findes for Ret:

Hans Christianen bør henseættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Med Hensyn til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte, Smed Hans Christianen, for at have gjort sig skyldig i Forfølgelse og Udgivelse af falske Penge og i alt Fald i den sidstnævnte Forbrydelse.

Det er under Sagen oplyst, at da Tiltalte, der er i fattige Omstændigheder, paa det den 17de Juni s. A. i Wien afholdte Marked om Eftermiddagen, — efter tilligemed Gaardmand Christen Nielsen og dennes Kone i Værtshuusholder Nielsens Telt at have nybt nogle Spisevarer, som han efter bemeldte Nielsens og hans Hustrues af Tiltalte ikke bestemt modtagne Forklaringer forud havde tilbudt at ville betale for alle 3, idet han havde yttret, at det ikke kom saa noie an paa Penge —, vilde betale den af Værtshuusholder Nielsens Kone for Spisevarene forlangte Betaling 1 Rdl., fremtog han af sin Pung et Tremarksstykke og 4 enkelte Markstykker, idet han efter de to fornævnte Deponenters Udsagn og Værtshuusholder Nielsens Kones edelige Forklaring, først lagde Tremarksstykket i hendes venstre Haand og derefter 3 eller 4 enkelte Markstykker ovenpaa Tremarksstykket; da i det samme en tilstedeværende Person yttrede, at der var for mange Penge, saae imidlertid Værtshuusholder Nielsens Kone strax, at Tremarksstykket var falsk og leverede det derefter til Commissionair Momme, der gik tilhaande i Teltet og som erklærede, at det var falsk, hvorom han overbeviste Tiltalte ved at bise det sammen med Fingrene. Efter Mommes edelige Forklaring forlangte nu Tiltalte, idet han tilbød et godt Tremarksstykke i dets Sted, at saae det falske Tremarksstykke tilbage, men derpaa vilde Momme ikke inblade sig, og Værtshuusholder Nielsen, der imidlertid var kommen til, betydede Tiltalte, at han maatte blive i Teltet, indtil Politiet kom, og tilfaldte derpaa den paa Markedet værende Politiofficiant, Contorist Bsch. Medens nu Bsch. undersøgte Tiltalte, lod denne, efter hvad der ved de af Momme og Værtshuusholder Nielsen og dennes Kone afgivne hebedige Forklaringer maa ansees godtgjort, 2 andre Tremarkstykker, som viste sig at være falske og aldeles af samme Beskaffenhed som det første, glide ud af sin venstre Haand, som han dreiede bagved sig, og

falde paa Jorden, hvorefter han søgte at træde paa dem med sin Fod, eller dog flygte denne tilbage, som om han vilde træde paa dem, hvilket imidlertid forhindrede af Nielsen, der strax gjorde Bøch opmærksom paa, at Tiltalte havde ladet de to falske Mønter falde til Jorden, og efter sin Forklaring optog den ene, medens Arrestanten optog den anden. Da Momme og Nielsen derpaa undersøgte Tiltaltes Haand, fandt de et glat og fibtet Lag paa Fingerenderne, som om de havde rørt ved Qvilsølv, med hvilket ogsaa de falske Mønter antoges at være overtrukne.

Det førstnævnte Tremærksstykke, som Tiltalte betalte til Nielsens Kone for Fortæringen, har han vel indrømmet at have udgivet, men han har vedholdende benægtet at have været vidende om, at det var falsk, før han ved den omhandlede Leilighed blev gjort opmærksom derpaa, og de 2 andre falske Tremærksstykker har han ganske benægtet at have været i Besiddelse af, og vil først have seet dem liggende paa Jorden i Teltet, da han vilde lukke sig ned for at tage sin Stof op. Om Maaden, hvorpaa Tiltalte er kommen i Besiddelse af det førstnævnte falske Tremærksstykke, har han først til Contorist Bøch og Retssvidne Christensen, der havde Tiltalte under Bevogtning efter Anholdelsen, efter hvad disse hver især have forklaret, uden at Arrestanten har turdet modsigge det, afgivet forskjellige Forklaringer til hver af dem, og efter at være stillet for Forhør har han igjen afgivet en anden Forklaring herom, idet han har angivet at have saaaet det paa Markedet af en ukendt Person, for hvem han paa Anmodning veglede et Tremærksstykke, hvilket fete næsten i samme Dieblig han traf Christen Nielsen og Kone, noget, som dog navnlig denne sidste bestemt har modsaagt at kunne have været Tilfældet, idet hun, der allerede i Afstand blev Tiltalte vaer, ikke saae ham sammen med nogen anden Person. Skjøndt nu Tiltalte, der ogsaa i flere andre Henseender maa antages at have gjort sig skyldig i usande Forklaringer, ikke har kunnet paavise sin Gjæmmel til det omhandlede falske Tremærksstykke, og enkelte andre Omstændigheder, hvoriblandt kan nævnes, at Tiltalte tidligere har forsøgt at udgive en formeentlig falsk Sølvdaler, give nogen Formodning om, at han selv kunde have forfærdiget eller være Forfærdigeren behjælpelig med at udgive falske Penge, findes der dog ikke at være fremkommet noget tilstrækkeligt Beviis til at dømme Tiltalte herfor. Men derimod findes det efter de ovenansførte mod Tiltalte talende Vidnesbyrd, i Forbindelse med samtlige Sagens øvrige Omstændigheder, at maatte statueres, at han har forsøgt at udgive det falske Tremærksstykke med Beviisighed om, at det var falsk, og vel har han angivet at have været beruset ved den omhandlede Leilighed, men da dette efter de afgivne Vidneforklaringer ikke kan anses at have været Tilfældet i en Tilregneligheden ubefuikende Grad, vil han, der er født 1817 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for det ovennævnte Forhold være at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 72, 3die Punktum, med en Straf, der pasfende findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gauge 5 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt til lige Fængsel i 6 Gauge 5 Dage, og hvis Forkrifter om Actionens Omkostninger billiges, vil derfor med denne Forandring i Straffetiden være at stadfæste“.

contra

**Johannes Jensen eller Munk og Christen Andersen eller
Gjessing** (Defensor Liebenberg),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Mols og en Deel af Souder Herreds Extrarets Dom af 10de Januar 1860: „De Tiltalte Ingvar Larsen, Johannes Jensen eller Munk, Christen Andersen eller Gjessing, Peter Jensen og Frederik Sørensen eller Hansen bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød, de 3 Forstnævnte hver i 4 Gange 5 Dage og de 2 Sidstnævnte hver i 3 Gange 5 Dage; saa bør de og, Een for Alle og Alle for Een, til Gaardeier Møller betale i Erstatning 3 Rdl. og ligeledes in solidum udrede de af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Kolding, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Seidelin, 3 Rdl. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 10de April 1860: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for de Tiltalte Ingvar Larsen, Johannes Jensen eller Munk og Christen Andersen eller Gjessings Bedkommende bestemmes til 3 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Faber og Procurator Holm, betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Vel ere de tvende for Høiesteret Tiltalte, saaledes som ved den indankede Dom antaget, overbeviste om at have, i Forening med de i de forrige Instantjer Medtiltalte, overfaldet Gaardeier Nasmus Møller af Halle, der maa anses at have været fuldkommen sagesløs, men da det ei er godtgjort, at deres Deeltagelse i dette Forhold har fundet Sted efter foregaaende Aftale, findes deres Forhold ikke at kunne henføres under Forordningen af 4de October 1833 § 13, hvoraf atter følger, at samme, der alene kunde blive strafbart efter §§ 1 og 7, ifølge § 30 ei kan blive Gjenstand for Paatale af det Offentlige. Paa Grund heraf ville fornævnte to Tiltalte være at frifinde for Justitiens Tiltale og Actionens Omkostninger for deres Bedkommende at udrede af det Offentlige.

Ihi kjendes for Ret:

Johannes Jensen eller Mundt og Christen Anderfen eller Gjesfing bør for Justitiens Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger for de Tiltaltes Vedkommende, derunder de $\frac{2}{3}$ af de ved Landsoverretten's Dom bestemte Salarier, samt i Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret, 20 Rdl. til hver, udredes af det Dffentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Ingvar Larsen, Peter Jensen, Frederik Sørensen eller Hansen, Christen Anderfen eller Gjesfing og Johannes Jensen eller Mundt for i Forening at have udøvet voldeligt Overfald paa Gaardmand Møller m. Fl.

Efter den af Gaarbeier N. Møller af Valle afgivne Forklaring kom der, da han den 29de August s. A. om Aftenen, omtrent Klokken 8, i Forening med Gaarbeier Mikkil Smed og Gaardbestyrer Peter Frederiksen gif paa Veien fra Rosmus til Valle, et Par Bøsseskud fra Byen en ham ubekendt Person — som efter de fremkomne Oplysninger var Tiltalte Ingvar Larsen — gaaende hen imod dem og stak Hovedet ind imellem ham og Mikkil Smed og mumlede Noget, som Ingen af dem kunde forstaae. De fortsatte imidlertid deres Bei uden at indlade sig med Personen, der vedblev at følge bagefter dem, og en halv Snees Skridt derfra stiftes Møller fra sine 2 Ledagere og dreiede ad Veien ned mod sin Gaard. Efterat være kommen nogle Skridt ind paa denne Bei, blev han igjen antastet af samme Person, som udskjældte ham og gif ham tætt ind paa Livet, og da Møller med den flade Haand stødte ham fra sig og bad om at maatte gaae i Fred, sprang i det samme 4 Personer — efter Sagens Oplysninger de andre 4 Tiltalte — frem fra et Dige ved Siden af Veien, greb ham i Frakkekraven og trak ham ud paa Veien, hvor den ene af dem, Tiltalte Peter Jensen, tog Møllers Bøsse, som han uladt bar paa Skulderen, og v bragte ham med Kolken et Slag over Høften, medens Tiltalte Ingvar Larsen v bragte ham flere Slag i Hovedet med knyttet Næve. De 3 andre Personer holdt ham derpaa fast i hans Klæder og sønderrev atdeles hans Frakke og Skjorte, saa at den første faldt i Paser fra hans Krop. Mikkil Smed og Peter Frederiksen kom ham nu tilhjælp, og Møller saae nu, at Tiltalte Jensen med Kolken af Møllers Bøsse flere Gange slog efter Mikkil Smed, dog uden at ramme ham, idet han tillige truede med at flaae denne forbærvet, hvis han kom nærmere. Møller sled sig nu løs og løb hurtigt til en Mølle for at hente Hjælp, og medens han og hans 2 Ledagere flygtebe derfra, kastede Voldsmandene Steen efter dem uden dog at ramme dem. Møller har endvidere forklaret, at det var de Tiltalte Jensen, Ingvar Larsen og Johannes Mundt, der først angrebe ham, og at de 2 Andres Virksomhed fornemmelig bestod i at holde ham fast. Møller

gab, efter sin Forklaring, aldeles ingen Anledning til Angrebet, hvilket ogsaa er bekræftet af Mikkel Smed og P. Frederiksen, der edelig have afgivet en med fornævnte Møllers Forklaring i det Hele aldeles overensstemmende Forklaring, ligesom ogsaa 3 Deponenter have forklaret, at de den nævnte Aften saae 2 Personer forfølge Møller med Steentast, da han gik hen til Møllen. Frederiksen har endvidere forklaret, at Ingvar Larsen, da han gikbagefter Møller, tog en Steen op fra Veien, og at han, da Møller stød ham fra sig, kastede Stenen efter ham, uden dog at træffe ham, samt at Tiltalte Frederik Sørensen slog Frederiksen flere Gange i Ansigtet med knyttet Næve, saaledes at hans Tænder kom til at bløde.

Tiltalte Ingvar Larsen har under Forhørværne indbrømmet, at han den nævnte Aften uden nogen Anledning fra Møllers Side overfaldt denne, men han har anbragt, at han forøvrigt aldeles ikke erindrer, hvorledes det Hele gik til, da han havde faaet — som han siger — en stor Dram; imidlertid erindrer han dog, at Møllers Frakke under det paa ham forøvede Overfald blev i Stumper og Stykker revet af hans Legeme; de vare efter hans Forklaring Alle meer eller mindre svirende efter at have nydt Brændeviin paa to forfjellige Steber. Tiltalte Peter Jensen har forklaret, at han den nævnte Aften, tilligemed de 4 andre Tiltalte, sad ved Veien for at nyde en Snaps, og da Ingvar Larsen, der først havde forladt Selskabet, havde indladt sig i Klammeri med Møller og hans Ledfagere, gik han, opægget af de Andre, der yttrede, at det ikke var værd, at Ingvar Larsen skulde ene slaaes med Møller, hen imod dem og tog Bøssen fra Møller, fordi denne vilde slaae med den, men han har benægtet at have bragt Møller noget Slag over Hosten eller andetsfeds med Kolben, eller slaat efter Mikkel Smed eller i det Hele at have deeltaget i noget voldeligt Overfald paa de andre Personer, ligesom han har benægtet at vide, om hans Kammerater have overfaldet Møller eller hvad Anledningen dertil har været.

Tiltalte Frederik Sørensen har benægtet at have deeltaget i noget Overfald paa Møller eller hans Ledfagere, da han først kom til, efter at de 4 andre Tiltalte havde overfaldet og slaat Møller samt revet hans Frakke af ham i Stumper og Stykker. Han har angivet at have været noget eller, som han senere har anbragt, i høi Grad beruset og ikke at kunne erindre at have taget Steen op fra Veien og kastet efter Møller og Følge, eller at have slaat Peber Frederiksen i Hovedet, men han har dog ikke benægtet Muligheden af, at han har gjort det.

Tiltalte Christen Andersen eller Gjesfing har forklaret, at han den nævnte Aften var i Følge med de andre Tiltalte efter at have nydt noget Brændeviin i Hold Kro, og at de da lagde sig paa Beikanten for at jortære en Vid Brød og en Snaps, hvorefter Ingvar Larsen kort efter forlod dem og indlød sig i Klammeri med Møller, og saae han da, at Ingvar Larsen 2 Gange faldt til Jorden. Tiltalte Jensen og Sørensen gik nu hen til Møller og deeltog i Klammeriet, og Tiltalte Mundt yttrede da til ham, at det var bedst at søge at bilægge Klammeriet, hvortil han svarede, at de gjorde rettest i at holde dem derfra, hvorpaa Tiltalte Andersen forlod Stebet og gik hen til en Bondegaard, hvor

han samlede de andre 4 Deeltagere. Han har benægtet at have været med at overfalde enten Møller eller Andre eller flaaet Steen efter dem, og han har efter sin Paastand end ikke seet noget til det Paaerode, da han, som ansørt, forløb de Andre, jaafnart det udbartede til Kammeri.

Tiltalte Johannes Munk har endelig ligeledes forklaret at have været i Følge med de andre Tiltalte den nævnte Aften, og at Ingvar Larsen forløb dem, da de sadde paa Veikanten, og gif henimod Møller, hvorefter de Begge bleve høirøstede, og saae han, at Møller gav Larsen 2 Slag med en Vøsse, saaledes at han faldt omkulb, og Munk gif nu med de 3 Andre hen for at afværge videre Slagsmaal; men han har benægtet at have forøvet nogen personlig Vold imod Møller, og navnlig at have kastet Steen efter ham og Følge, eller været med til at ribe Møllers Frakke istykker.

Efterat være foreholdt disse de Tiltaltes foransjorte Forklaringer have imidlertid Mikkel Smed og Peter Frederiksen yderligere forklaret, at de saae, at alle 5 Personer havde fat paa Møller, da de kom til for at hjælpe hem, uden at de dog have kunnet specielt angive Enhvers Virksomhed i Overfaldet, og forsaavidt de Tiltalte have ubjagt, at Møller slog eller stødte J. Larsen omkulb med sin Vøsse, har Mikkel Smed ubjagt, at han ikke saae Møller flaae Ingvar Larsen med Vøssen, medens Frederiksen har ubjagt, at Møller alene søgte med Haanden at holde ham borte fra sig. Det maa derfor statueres, at samtlige Tiltalte, der maae antages vel at have nydt noget Spiritus, men dog efter de afgivne Vidneforklaringer ikke at have været berusede i en Tilregnelighed udelukkende Grad, have deeltaget i et voldeligt Overfald paa sagesløs Mand, og idet de 4 Tiltalte, selv om der ikke har været nogen udtrykkelig Aftale om i Forening at angribe Møller, dog have forenet sig med Ingvar Larsen i det af denne uden al Foranledning allerede paabegyndte Overfald paa Møller, og Ingvar Larsen derefter har deeltaget med dem i det voldelige Forhold mod Møller, findes alle de Tiltaltes Forhold navnlig at maatte henføres under Forordningen af 4de October 1833, § 13, sfr. § 25, sammenholdt med § 7, og skjønnes Straffen for hver især passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Denne Straf er ogsaa ved Underrettsdommen idømt Peter Jensen og Frederik Sørensen, medens Straffetiden for Ingvar Larsen, Christen Andersen og Johannes Munk er bestemt til 4 Gange 5 Dage for hver; og da Underrettsdommens Bestemmelser om Erstatning til Gaarbeier Møller samt om Actionens Omkostninger billiges, vil den være at stadfæste med den af det Ansørtte flydende Foranbring i Straffetiden“.

Tirsdagen den 9de October.

Nr. 275.

Statsraad Liebenberg

contra

Gudmundur Gudmundsøn, ogsaa kaldet **Rikis** (Defensor Salicath), der tiltales for Thyveri og ulovlig Dugang med Hittegods.

Gullbringu og Kjosar Syssels Eyrarets Dom af 2den Mai 1859: „Tiltalte Gudmundur Gudmundsøn bør at hensættes til Forbedringshumsarbeide i 4 (fire) Aar, samt udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger, derunder i Salair til sin Defensor her for Retten, Procurator Jon Gudmundsøn, 2 Rdl. R. M. Forvrigt bør han for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den islandske Landsoverrets Dom af 13de Februar 1860: „Tiltalte Gudmundur Gudmundsøn bør hensættes til Forbedringshumsarbeide i 5 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa bør ogsaa den Tiltalte udrede i Salair til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne H. E. Johnsøn og S. Gudmundsøn, 6 Rdl. til hver især. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da der ikke imod Tiltaltes Benægtelse er fremkommet Beviis for, at han har stjaalet den under Sagen omhandlede, Sigurdur Ingjaldsøn tilhørende Bede, og det ikke heller er godtgjort, at den Madpose og Trææst, hvoraf Tiltalte er funden i Besiddelse, ere de samme, som den 21de December 1858 ere frakomne John Haldorsøn og Thorbjørn Vigfusøn, vil Tiltalte, hvis Forhold med ei at have oplyst de af ham, efter hans Forklaring, paa Veien i meget tilsmudset Tilstand fundne 6 Exemplarer af Nr. 7 af Bladet „Thiodolfur“, som han vil have anseet for værdiløse, ikke findes at burde paadrage ham Strafansvar, være at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale, hvorimod Landsoverrettens Dom i Henseende til Actionens Omkostninger bliver at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Gudmundur Gudmundsøn bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Ved Kjosar og Gullbringu Syssels Eyrarets Dom af 2den Mai sidsteleden er Gudmundur Gudmundsøn, kaldet Kirkir, dømt for Tyveri og ulovlig Omgang med Pittegods til 4 Aars Forbedringshumsarbeide, samt til at udrede alle af Actionen lovligen

flydende Omkostninger; men denne Dom er baade af ham selv og ligeledes af vedkommende Amtmand blevet indbanket for Landsoverretten. Angaaende det Tyveri, som den Tilstalte er mistænkt for, forholder det sig saaledes, at Vonden Sigurdur Ingjaldbson af Hrolffstala paa Seltjarnarnæsset tabte Natten mellem den 14de og 15de Januar f. A. af sin Faareflof i det saakaldte Suburnæs en fuldvozen Bede, og lige strax lag efter sandtes der paa Stedet Levninger af Indvolbene af et Faar, hvorfor det var indlysende, at den omhandlede Bede maatte være bortkommen ved Menneskers Hænder. Tilstalte blev strax mistænkt herfor, da det blev oplyst, at han Aftenen iforveien (da Beden vorteblev om Natten) havde været paa en Reise der i Nærheden, samt om Aftenen var kommen til Gaarden Knoppsborg i Neshverfet, høvt en Sæk med, hvori der kun var en Ubetydelighed, taget derfra igjen ved Nattens Frembrud og Dagen efter solgt til Kjøbmand Tærgesen i Reykjavik Uld, der syntes at være sammenhængende og nyligen affrabet Pels af en fuldvozen Bede. Tilstalte har derimod forklaret, at han om Aftenen havde taget lige fra Knoppsborg ud paa Alptanæsset, en Wei af omtrent $1\frac{1}{2}$ —2 Meils Længde og overnattet der i en Hytte, uden at have kunnet eller villet navngive den; og ligesom han aldeles har benægtet at have sjaalet den omhandlede Bede, saaledes har han, med Hensyn til Ulden og hvorledes han er kommen i Besiddelse af den forklaret, at den var af et Faar, 1 Vinter gammelt, som han havde eiet og slaget, samt af 2 Vinter (o: eet Aar) gammelt Faar, som han i Lidsrummet mellem omtrent den 20de October og Adventen havde kjøbt i Kjøbmand Th. Johnssons Port i Reykjavik af en ham ubekjendt Mand; men ligesom det maa ansees at være tilstrækkeligen godtgjort, at det er luttet Usandhed, at Tilstalte har den omhandlede Nat været paa Alptanæsset, thi, foruden at denne hans Paaastand maa antages fuldkommen gjendrevet ved det paa Svidholt den 24de Januar f. A. optagne Forhør, har Konen, Margret Sveinsdottir paa Lambastadum, en Gaard, der ligger nærmest ved og i en meget kort Afstand fra Hrolffstala, forklaret, at hun har seet og talt med Tilstalte (som da var med en Sæk, hvori der var langt mere, end i den, som han, ifølge hvad der er bleven oplyst under Sagen, var med Aftenen iforveien) om Fredagen omtrent Kl. 9 Formiddag der lige ved Gaarden, hvilket, ifølge Afstanden mellem Alptanæs og Lambastadir, ikke kunde stee paa den Tid af Dagen, hvis Tilstalte havde tilbragt Natten paa Alptanæsset og ikke taget derfra førend i Morgendæmningen, saaledes som han har forklaret, og det i en anden Retning, — saaledes fremgaaer af Tilstaltes hele Forklaring, at det er ham meget om at gjøre at lægge Dølgemaal paa, at have været paa Seltjarnarnæsset den Nat, som Beden bortkom, men netop herved gjør han, ifølge Forordningen af Sde September 1841 § 3, 1ste Membrum, sig selv mistænkt; og paa lignende Maade forholder det sig med Ulden, som han solgte til Kjøbmand Tærgesen, da det er bleven bevidnet og godtgjort, at Blodet i Ulden af Halsen var usammenløbet, og at de, som undersøgte Ulden, bleve blodige om Fingrene af ferskt og rødt Blod, hvilket paa ingen Maade havde kunnet finde Sted, hvis Ulden havde været af den Bede, som Tilstalte foregiver at have kjøbt i Kjøbmand Th. Johnssons Port (hvorfor der isvrigt ingen Beviser ere fremkomne),

for meer end 6 til 7 Uger siden, og det end ikke, skjødt Ulben, saaledes som Tiltalte har forklaret, var bleven vaad hos ham underveis. Og naar nu hertil kommer, at i Tiltaltes Gjemmer er blevet fundet et nyt og hvidt Bedestind og Tælle, som han ikke har kunnet gjøre rimeligt, endnu mindre bevise, hvorledes han var kommen i Besiddelse af, saa skjønnes ikke rettere, end at alle disse Omstændigheder tilsammentagne indeholde et saa stærkt og fyldestgjørende Beviis, og give en saa sikker Overbeviisning, at det ikke kan være noget betænkeligt at ansee Tiltalte for skyldig i den imputerede Forbrydelse, især naar der tillige sees hen til, hvor tilbageholden og skjult hans Forklaring overhovedet er, samt til det Moment, at han tidligere er bleven overbeviist om en stærk Hang til Tyveri, og at han tidligere flere Gange er bleven dømt for denne og andre ligeartede Forbrydelser. Hvad dernæst angaaer det Tyveri, som blev udøvet imod 2 Mænd fra Misset, nemlig Jon Halvorsen af Graun og Thorbjørn Vigfusson af Grimstæl, Aftenen den 21de December 1858 paa deres Reise fra Reykjavik, indenfor Østjughiden, og som bestod deri, at 3 Sække med Afkilligt i, og som vare fastbundne med Snorer paa den af deres Heste, som gif kagerst, bleve borttagne, aabenbarligen paa den Maade, at Snorerne ere blevne sønderfaarne, eftersom Stumperne vare tilbage, saa har Tiltalte vel stadigen benægtet at have gjort sig skyldig i dette Tyveri eller at have deeltaget i samme, men da det, ifølge Danste Lovs 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, Membrum 2, synes at være lovligen beviist, at Tiltalte har stjaalet den Madpose og Væsker (o: Trækasse), vurderede tilsammen til 26 St., som vare blandt de Ting, fornøvnte Mænd mistede paa foransførte Maade, saa kan han heller ikke undgaae at blive ogsaa i denne Henseende dømt som skyldig i Tyveri. Med Hensyn til, at den Tiltalte endeligen har tilstaaet at have fundet 6 Exemplarer af Nr. 7 af Bladet „Tjodolfur“, vurderede tilsammen til 8 St., som han siden nedslukkede hos sig, uden at lyse dem op, saa bør denne hans ulovlige Omgang med Hittegods ligeledes paadrage ham Strafsansvar, uden at hans Forklaring, at han har anseet disse Exemplarer af ingen Værdi, kan tages i Betragtning. Ved Bestemmelsen af den Straf, som Tiltalte ved hans foransførte Forbrydelser har paadraget sig, bør dernæst bemærkes, at han tidligere er bleven dømt for Tyveri ved Reykjavik Bytings Dom af 1ste Marts 1851 til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, for Hæleri ved Høiesterets Dom af 11te December 1854 til 27 Slag af Riis og endeligen for ulovlig Omgang med Hittegods ved Landsoverrettens Dom af 8de November 1858 til 3 Gange 27 Slag af Riis, og at han saaledes 3 Gange tidligere er bleven dømt for ligeartede Forbrydelser med de her omhandlede, hvorfor den Straf, han nu vil være at idømme, formentes, ifølge Forordningen af 11te April 1840 §§ 22, 25 og 58, cfr. §§ 78 og 79 (cfr. Forordningen af 24de Januar 1848 § 8), påseende at kunne bestemmes til 5 Aars Forbebringshuusarbejde. Ligeledes bør han, overensstemmende med Underrettsdommen, som forfaavidt vil være at stadfæste, ubrede alle af Sagen lovligten flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor her for Retten 6 Rdl. til hver. Med Hensyn til det Stjaalnes Erstatning maa det bemærkes, at den ikke kan komme under Paafjen-

delse her ved Retten under nærværende Sag, da Kosterne, forsaavidt de ikke ere tilbageleverede Eiermændene, ikke ere blevne vurderede. Det Ophold, som Sagen har lidt under Tilveiebringelsen af de ved Overrettens Kjendelse af 27de Juni s. A. forlangte Oplysninger, maa Underdommeren anses saaledes at have retfærdiggjort, at der ikke kan være Ansælbning til at drage ham til Ansvar derfor, især da Tiltalte ikke var arresteret, og derfor bevibnes, at Sagens Behandling for Underretten har været forsvarlig; Sagførelsen her for Retten har været lovlig“.

Onsdagen den 10de October.

Nr. 158.

Statsraad Liebenberg

contra

Hans eller **Hans Sørensen Holm** (Defensor Salicath),
der tiltales for Overtrædelse af et Polititilhold, voldelig Behandling af sin fraseparerede Hustru og Hornermelser imod Politiets Betjente under Udøvelsen af deres Bestilling.

Korsør Kjøbstads Ertræters Dom af 17de Juni 1859: „Tiltalte, Spisevært Hans Sørensen Holm, bor paa egen Bekostning henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; saa bør han og fremdeles betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hartnack, og til Defensor, Procurator Justesen, 4 og 3 Rdl. At efterkommes under Udsfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Marts 1860: „Tiltalte, Spisevært Hans eller Hans Sørensen Holm, bor henfættes til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne d'Auchamp og From, samt til den subsidiaire Defensor, Procurator Møller i Helsingør, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver af de to Forstævnte og 2 Rdl. til den Sidstnævnte. At efterkommes under Udsfærd efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

Idet Hoiesteret ifølge Udtryffene i den udstedte Actionsordre antager, at den Deel af Tiltaltes voldelige Fremfærd mod hans Hustru, der er foregaaet forinden deres Separation, ikke er gjort til Gjenstand for Paatale under denne Sag, maa Retten iøvrigt billige den i den indaankede Dom givne factiske Fremstilling og Anvendelsen af de deri paaberaabte Lovbestemmelser, hvorhos dog Straffen efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6

Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Hans eller Hans Sørensen Holm bør hensejattes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Etatsraad Salicath for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Korsør Kjøbstads Exraret hertil indankede Sag tiltales Spisevært Hans eller Hans Sørensen Holm for Overtrædelse af et Polititilhold, voldelig Behandling af sin fraseparerede Hustru, Magdalene Holm, samt Fornærmelse mod Politiets Betjente under Udøvelse af deres Bestilling.

Hvad angaaer Sigtelsen for Overtrædelse af et Polititilhold, er det ved Tiltaltes egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, efterat et ham tidligere af Politiet givet Tilhold om ikke at indfinde sig paa sin ovennævnte Hustrues Bopæl, efter hendes Anmodning var blevet ham indsfjærpet til Politiprotocolen den 5te Marts s. A., med Tilfendegivelse af, at han under intetfomhelst Paaskud turde indfinde sig paa sin Hustrues Bopæl, ikke destomindre samme Dags Eftermiddag paany har indfundet sig der og lagt sig ovenpaa Sengen i et Værelse, som, efter hans Paastand, men hvad af hans Hustru er nægtet, tidligere af hende selv skulde have været anvist ham, og hvor han forblev, indtil han om Aftenen blev sat ud af Politiet. For denne Overtrædelse af Tilholdet, hvilket Politiet, efter samtlige foreliggende Omstændigheder, maa ansees at have været berettiget til at give ham, vil Tiltalte være at ansee med en arbitrair Straf.

Forsaavidt Tiltalte dernæst er sigtet for voldelig Behandling af sin ovennævnte fraseparerede Hustru Magdalene Holm, er det af denne edelig forklaret, at Tiltalte i de senere Aar — altsaa ogsaa før Separationen, hvortil Bevilling af Amtet er meddeelt den 14de Juli 1858, foregik — saavel i ædre som i beruset Tilstand jævnlig, naar han blev vred paa hende, foruden at udffjælbe hende paa det Groveste, har slaaet hende med knyttet Næve, sparket og paa anden Maade mishandlet hende, og at han saaledes navnlig engang i Vinteren 1856—57 har slaaet hende med knyttet Næve saa voldsomt i Lindingen, at denne i lang Tid derefter var gul og blaa, samt at hun blødte stærkt deraf, og at han sidste Gang den 5te Marts s. A., da han indfandt sig paa hendes Bopæl, efter at Tilholdet var indsfjærpet ham, har slaaet hende med knyttet Haand i Ansigtet, idet han stærkt udffjælbte hende, ligesom han ogsaa nogle Dage iforveien havde slaaet hende med knyttet Haand over Armen og sparket hende op paa Benet.

Tiltalte har først nægtet nogenfinde at have slået, stødt, puffet eller sparket sin Hustru, men senere har han erklæret, at han hverken tør indrømme eller beuægte saaledes at have behandlet hende, idet han ikke vil kunne mindes det, da det efter hans Forgivende maa være steet i befsjænkter Tiltand, ligesom han har erklæret, at han heller ikke kunde nægte Muligheden af i beruset Tiltand at have udfjældt hende saaledes som af Vidnerne forklæret.

Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at der ved den af Tiltaltes Hustru afgivne beedigede Forklaring, i Forbindelse med de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, maa ansees tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte i Løbet af de senere Aar meget ofte har mishandlet sin Hustru ved at slaae hende med knyttet Næve, navnlig i Ansigtet, støde, puffe og sparke hende, foruden at han paa det Groveste har udfjældt hende, og navnlig maa det ved Tiltaltes Hustrues, Tolbasistent Müllers Hustrues og Skibstømrer Niels Jensen's Hustrues beedigede Forklaringer, i Forbindelse med Drengen Frig Holms Forklaring, ansees beviist, at Tiltalte en Dag i Efteraaret eller Vinteren 1857 har vibragt sin Hustru det af hende omforklarede Slag i Lindingen, ligesom det ogsaa ved Pigen Ellen Kathrine Larsens Vidnesbyrd, i Forening med Frig Holms og Tiltaltes Hustrues Forklaringer, maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte den 5te Marts f. A. om Estermiddagen har slaaet hende med knyttet Næve i Ansigtet og paa det Groveste udfjældt hende.

Tiltaltes Hustru kan derhos, efter hvad der er oplyst, ikke antages at have givet Tiltalte nogenformhelt rimelig Anledning til denne Vold, ligesom Tiltalte, om han ogsaa som oftest har været meer eller mindre befsjænkter, naar han saaledes mishandlede Konen, dog efter det Oplyste ikke kan antages at have været dette i høiere Grad, end at han vel var sig bevidst, hvad han gjorde, og enkelte Gange har Tiltalte endog, efter Vidneforklaringerne, været albeles ædru. Overhovedet findes der, navnlig ogsaa naar hensees til den af Dommeren og Retsvidnerne i Forhøret den 10de Februar d. A. afgivne Erklæring samt til Dr. med. Hofsts Erklæring af 26de Januar d. A., ingen Anledning til at drage Tiltaltes Tilregnelighed i Tvivl.

For det Tiltalte saaledes overførte Forhold mod sin Hustru vil han være at ansee efter Lovens 6—5—7, cfr. Forordningen af 4de October 1833 § 7 og § 23.

Hvad endelig angaaer Sigtelsen for Fornærmelse mod Politiets Betjente under Udøvelsen af disses Bestilling, da maa det ved Politibetjentene Hviids og Nielsens beedigede Forklaringer ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, da de nævnte Betjente den 5te Marts f. A. indbaudt sig paa Tiltaltes Hustrues Bopæl for, efter hendes Anmodning og Politimesterens Ordre, at udsætte ham, da han ikke gobvillig vilde forføje sig bort, ikke alene har udfjældt Betjentene, navnlig for Tyranner, og brugt Udvemsord om Politiskiltet, men ogsaa sat sig til Modværg mod Betjentene, og grebet Politibetjent Nielsen i Brystet eller Frakten og ruffet i ham samt sparket til ham.

For dette Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og sammes Analogi.

Den Straf, Tiltalte, der er langt over criminel Lavaldet og ikke tidligere findes straffet, naar undtages, at han som Marketenter ved en Bataillon er anseet med 8 Dages Dagtarrest for disciplinair Forseelse, efter det Foransførte i det Hele har forfjældt, findes passende at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringsbundsarbejde“.

Høiestreetsstidende,

udgiven

af

Høiestreets Protocolsecretairer.

N° 30.

Den 23de October.

1860.

Anden ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 10de October.

Nr. 198.

Statsraad Liebenberg
contra

Niels Peter Andersen (Defensor Salicath),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Horns Herreds Extrarets Dom af 16de Januar 1860: „Tiltalte, Huusmand Niels Peter Andersen i Overdraaby, bor til Frederiksborg Amts Bøttigkasse bode 20 Rdl. samt udrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Mehring, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Albrechtsen, 5 Rdl., samt Diæter til hver af disse Sagførere efter Regning. Det Idømte at udrede inden trende Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dømmen forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de April 1860: „Tiltalte, Huusmand Niels Peter Andersen af Overdraaby, bor henfættet i Fængsel paa Band og Brod i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Baastrup og Beyer, betaler Tiltalte 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestreets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Lieben-

berg og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Horns Herreds Extraret den 16de Januar sidsteleden paa kjendte Sag tiltales Huusmand Niels Peter Andersen af Overdraaby, efter hvis Begjæring alene Sagen hertil er indantet, for udbviit Bølb.

Ved de optagne Forhør er det oplyst, at der under et Søndagen den 13de November f. A. hos Lars Ossens Enke, Sidse Pedersdatter, i bemeldte Overdraaby afholdt Dandsfejls opstod Skjænderi mellem Tilstalte og nogle Gardere i Anledning af, at en af Garderne havde kastet et Glas ud af Vinduet, i hvis Nærhed Tilstalte sad, uden at der dog er Grund til at antage, at dette skete for at fornærme Tilstalte. Efter at dette Skjænderi var ophørt, begav Tilstalte sig i Følgeskab med en ligeledes tilstedeværende Tjenestekarl til sit ikke langt fra Dandselocalet beliggende Hjem og opholdt sig her omtrent en Timestid, hvorpaa han, da ny nævnte Karl gik, fulgte ham et Stykke paa Veien. Skjøndt han undervejs blev af nogle Drengene advaret imod at gaae videre, forbi Garderne skulde have isinde at prygle ham, fortsatte han dog Gangen henimod Sidse Pedersdatters Huus, indtil han var kommen i en Afstand af omtrent 100 Skridt fra samme; men, da han nu hørte Hujen og Skrigen, vendte han om og løb til sit Hjem, hvor han tog en Bøsse, som maa antages ikke at have haft Laasen paa skruet eller at have været ladet, og gik med denne frem og tilbage udenfor sit Huus. Imidlertid kom endee Gardere og nogle Tjenestekarle gaaende paa Landeveien fra Dandsen ad Fægerspries til, og da han nu tilraabte dem, at han vilde skyde Enhver, der kom ind til ham, fik Gardist Jensen Lyst til at see, hvorvidt han vilde ndføre Trudselen, og begav sig tilligemed Gardist Petersen, der først forsøgte paa at holde ham tilbage, henimod Tilstalte, som, jaasnart de vare come ham nær, men uden at nogen af dem havde tilføiet ham nogen som helst Overlast, bidragte Petersen et saadant Slag i Hovedet med Gøværkfolken, at Gøværret gik over i Kolbehalsen, og Petersen saldi bevidstløs om, saa at han af de andre Gardere, der opholdt sig paa Veien, maatte bæres hjem.

Ifølge en af vedkommende Districtslæge den 17de November f. A. afgiven Attest om den af ham Natten imellem den 13de og 14de f. M. foretagne Besigtigelse af Petersen befandtes der paa venstre Side af den øverste og forreste Deel af Pandebenet et en god Tomme langt Saar igjennem de bløde Dele, ligesom den øverste Deel af den venstre Kind og Lindingen var noget hævet og smertebe meget ved Tryk; og ifølge en af Overlægen ved Livgarden til Fods den 10de December næstefter afgiven Attest medførte Læsionen endnu Smertter, som hindrede Petersen i at bære nogen fast Hovedbædækning i længere Tid, ligesom bemeldte Læge antog, at den Tungthørighed paa det venstre Øre, hvorover han klagede, ikke usandsynlig var en Følge af den ommeldte Læsion. I en senere af Overretten indhentet Erklæring fra sidstnævnte Læge har denne under 6te April

sibstleden ubtalt, at det Petersen bibragte Saar har efterladt et 1½ Tomme langt, noget ophøiet og rødt Ar i venstre Linding, at dette vel ikke er ømt ved Berøring, men foraarfager ham Smertes, naar han i længere Tid bærer Bjørneskindhue; iøvrigt anseer oftmeldte Læge det ikke sandsynligt, at Læsionen for Fremtiden vil have skadelig Indflydelse paa hans Helbredsstilstand.

Efter hvad der foreligger til Dplysning om de Omstændigheder, hvorunder Tilstalte bibragte Garde Petersen den omhaubde Beskædigelse, kan det, saaledes som ogsaa antaget er i den indankede Dom, ikke statueres, at han har befundet sig i Nødværgetilfælde, og vil han derfor, og navnlig naar henføres til det brugte Redskabs Beskaffenhed, hvorved den Angrebnes Liv og Sundhed har været udsat for uensynlig Fare, være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, cfr. 4, og skjønnes Straffen efter samtlige Omstændigheder at kunne fastsættes til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Underrettsdommen, der har anseet ham med en Muld af 20 Rdl., vil altsaa forjaavidt være at forandre, medens dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er paalagt Tilstalte at udrede, ville være at stadfæste“.

Torsdagen den 11te October.

Nr. 266.

Statsraad Liebenberg

contra

Poul Svendsen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extrarets Dom af 9de Juni 1860: „Arrestanten Poul Svendsen bør straffes med Forbedringshusharbejde i 6 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Meldola, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Elkong, 3 Rdl. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die August 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Vorup og d'Auchamp, betaler Arrestanten Poul Svendsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da de for Højesteret fremlagte nye Dplysninger, der endog tildeels bestyrke det i den indankede Dom antagne Resultat, ikke findes at kunne bevirke nogen Forandring i Dommen, vil denne, i Genhold til de i samme anførte Grunde, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath for Høiefteret betaler Tilfalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraret hertil indankede, mod Arrestanten Poul Svendsen for Tyveri anlagte Sag maa det mod Arrestantens Benægtelse ved 2 Vidners edelige Forklaringer ansees for tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten Natten mellem den 27de og 28de April d. A. har indfneget sig i en Gaard i Herløv og i Kofstalben, hvortil Afdgangen var fri, da Gaarden er aaben mod Landeveien og Døren til Kofstalben kun afslukkes med et Klinkesalb, af et Kar med Byg sjaalet omtrent 2 Skpr. til 9 Mk. vurderet Byg, som han kom i en medhavende Sæk og tog paa Rasken, og hvormed han blev greben og kjendt af Vidnerne, der, da de i længere Tid havde mærket, at der blev sjaalet Korn i Stalben, havde lagt sig paa Vagt der for at opdage Tyven, hvornæst de, efterat have ladet ham lægge Tyvefosterne fra sig, lode ham gaae.

Arrestanten, der er langt over criminel Lavalder og senest ifølge Høiefstrets Dom af 26de August 1850 er efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 25 og 22 som for 3die Gang begaaet Hæleri straffet med 4 Aars Forbedringshuusarbeide, er derfor ved den indankede Dom retteligen som for 4de Gang begaaet Hæleri anset efter de nævnte Lovbestemmelser med en Straf, som passende findes bestemt til 6 Aars Forbedringshuusarbeide; og da ligeledes Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, billiges, vil denne i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 231.

Statsraad Liebenberg
contra

1) Thøger Mortensen, 2) Søren Sørensen Skriver og 3) Knud Frederik Petersen, ogsaa kaldet Frederik Pidsf (Defensor Salicath), der tiltales for paa roveriff Maade at have overfaldet og frataget Anders Christensen Graasand Penge og tilføiet ham Saar.

Lysgaard og Hids Herreders Extrarets Dom af 29de November 1859: „De Tilfalte Thøger Mortensen, Knud Frederik Petersen og Søren Sørensen Skriver, Alle af Ofterbording, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brod, de tvende Første i 3 Gange 5 Dage og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og til Anders Christensen Graasand

in solidum at betale 11 Rdl. 4 Mk., samt paa samme Maade udrede de af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Landsoverretsprocurator Kühnel, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Hammershoi, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Mai 1860: „De Tiltalte Thøger Mortensen, Knud Frederik Petersen og Søren Sørensen Skriver bor henhæftes i Fængsel paa Vand og Brod, den Forste i 2 Gange 5 Dage, den Anden i 6 Dage og den Tredie i 4 Dage. Saa bor de og, Een for Alle og Alle for Een, betale til Anders Christensen Graasand 17 Rdl. og for Udgifter til Cunn og Pleie samt for Næringsstab 34 Rdl., samt udrede Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Merville og Møller, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Etatsraad Salicath for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Thøger Mortensen, Søren Sørensen Skriver og Knud Frederik Petersen, ogsaa kaldet Frederik Pibst eller Bitsch, for paa røverist Maade at have overfalbet og frataget Anders Christensen Graasand Penge og tilspøiet ham Saar.

Det er i denne Henseende oplyst, at Anders Christensen Graasand, der i Forening med Tiltalte Knud Frederik Petersen havde overtaget Arbeidet ved et Teglværk mod en vis Betaling for hver 1,000 Stkr. Steen, den 22de Juli s. A. om Aftenen omtrent Kl. 9 havde faaet udbetalt cirka 30 Rdl. af Teglværkets Eier, og at de 2de andre Tiltalte, Thøger Mortensen og Søren Sørensen Skriver, der arbejdede som Dagelere hos de Forstuvante, strax derpaa kom i Uenighed med Anders Graasand, idet de formeente at have nogle Penge tilgode hos ham for udført Arbeide, hvilket han vægrede sig ved efter deres og Frederik Petersens Opfordring at betale; de kom derfor kort efter tilbage til Teglværkets Eier, hvem

de anmodebe om at opgjøre deres Mellemvarende, hvortil denne ogsaa lovede at være dem behjælpelig, hvis de vilde komme igjen den næste Morgen. Anders Graaasand udbetalte da hver af Dagleierne 3 Rdl., hvorpaa de Alle gik bort og begav sig til Æglsværket, hvor Thøger Mortensen og Søren Skrider fulgte med Anders Graaasand ind i hans Værelse for efter hans Opfordring at drikke en Enaps og spise et Stykke Brød. Medens de her sad og drak, opstod der et Skjænderi og derefter et Slagsmaal mellem Anders Graaasand og Thøger Mortensen, og skjønt de nærmere Omstændigheder ved hvad der foresaldt berettes paa forskjellig Maade af de Tiltalte og Anders Graaasand, maa det dog efter det eneste tilstedeværende Vidne, Enken Ane Margrethe Berthelsens keebigede Forklaring i Forbindelse med hvad af de Tiltalte er indrømmet, antages i det Væsentlige at være tilgaaet paa følgende Maade:

Medens Anders Graaasand og Thøger Mortensen sad og drak, forlangte Sidstnævnte paany sine tilgodehavende Penge, som han skulde bruge til at betale sine Skatter med, men Førstnævnte vægrede sig ved at udbetale dem, hvorfor de kom op at stændes, og da Frederik Petersen i det Samme kom ind og sagde, at hvis Graaasand ikke vilde udlevere Pengene, skulde de tages fra ham, hvilken Ytring han efter nogen Benægtelse senere har vedgaaet at have brugt, kom det til Slagsmaal mellem Thøger Mortensen og Graaasand, uden at det dog har kunnet oplyses, hvem af dem der gav det første Slag, ligesom og Thøger Mortensen har nægtet at have hørt den foranævnte Ytring af F. Petersen. Da Slagsmaalet havde varet nogen Tid, raabte Thøger Mortensen, at de Andre skulde gaae ud af Stuen, hvilket de ogsaa gjorde, og da de atter kom ind, stode Anders Graaasand og Thøger Mortensen paa Gulvet og skjændtes, men sloges ikke mere. Anders Graaasand gik derpaa saavel som de Andre ud, og da de atter vare komne ind i Stuen, blev Graaasand efter den af ham afgivne Forklaring angreben af Thøger Mortensen, der kastede ham omkulb, hvorefter samtlige 3 Tiltalte saldt over ham og rev den ene Bugelomme med Penge fra hans Beenklæder, og toge Pengene ud af den anden Lomme, men hvo af de Tiltalte der udførte dette, veed han ikke, da de alle 3 laae ovenpaa ham. Ved denne Leilighed fik Graaasand efter sit Udsagn Kravebenet brækket, men veed ei, hvem der gjorde det, skjønt han troer, at det var Thøger Mortensen, og antager, at det skete ved Spark af en Træsko. De Tiltalte have imidlertid bestemt nægtet den ommeldte Forklarings Rigtighed, og der kan ikke med Sikkerhed statuere videre, end at der har fundet et Haandgemæng Sted imellem Graaasand og de Tiltalte, og at den Lomme, hvori Graaasand havde Pengene, ved denne Leilighed er bleven afreven, uden at det dog kan oplyses, hvo der har gjort dette, i hvilken sidste Henseende imidlertid Berthelsens Enke har forklaret, at hun, da hun paany kom ind i Stuen, saae, at Frederik Petersen havde Haanden i Graaasands Lomme, og at hun i det Samme hørte noget rasle som af Penge, der faldt paa Gulvet, hvorefter Frederik Petersen lagde sig paa Knæ og ragede paa Gulvet. Pengene bleve imidlertid, i det mindste en Deel af dem, strax fundne og optagne, som det maa antages, af Søren Skrider og af denne leverede til Frederik Petersen, hvorefter de Tiltalte og Berthelsens Enke begave sig bort, og Frederik Petersen ud-

betalte derpaa 5 Rdl. 4 Mk. til Thøger Mortensen og 2 Rdl. til Søren Sørensen Skriver. Smidtidigt kom Graasand ud til dem paa Marken, efter hans Anbringende for at bede om nogle af sine Penge, men efter de Andres overensstemmende Forklaringer med to Steen i Hænderne, af hvilke han kastede den ene efter Søren Skriver uden at træffe, medens han med den anden slog Thøger Mortensen i Hovedet, saa at han bløbte, hvorpaa denne slog Graasand i Hovedet med en Leerflask, han havde i Haanden, saa at Graasand faldt, hvorefter de Tilstaltes gif videre, uden nærmere at undersøge, hvad der blev af Graasand.

Den næste Dag fandtes denne liggende i sin Seng med flere Saar i Hovedet, uden at han efter sin Forklaring vidste, hvoreledes han var kommen i Sengen, da han vil have tabt Bevidstheden under de ham sidst tilbeeste Slag. Senere opholdt han sig 6 Uger i Kjerregaards Mølle, i hvilken Tid han efter sit ved Sagens Oplysninger bestyrkede Forklaring af og til var sengeliggende paa Grund af det brækkede Kravebeen; han kunde i den Tid kun bruge sin høire Arm og saaledes kun arbejde meget lidet, og endnu føler han efter sit Anbringende Besvær af den anførte Bessagelse, da Kravebenet efter hans Forklaring er groet skjævt sammen, og han er ikke saa arbeidsdygtig som tidligere. Ifølge en af vedkommende Districtslæge under 3die August s. A. meddeelt Attest, havde Graasand da endnu Levninger af Saar i Hovedet og det venstre Kravebeen brækket som Følge af Mishandlinger og ubvortes Vold. Medens Anders Graasand, som anført, Morgenen efter Overfaldet laae i Sengen, kom Frederik Petersen ind til ham og leverede ham 6 Rdl. 3 Sk., idet han foregav at have fundet dem liggende paa Gulvet, hvilket Anbringende han ogsaa under Forhøret er vedbleven, medens derimod Graasand har paastaet, at han allerede havde dem i Haanden, da han kom ind. Foruden disse 6 Rdl. 3 Sk. savner Graasand efter sin Paastand omtrent 17 Rdl., medens de Tilstaltes ikke have villet erkjende at være komne i Besiddelse af flere Penge end omtrent 11 Rdl., af hvilke Frederik Petersen, efterat have udbetalt de ovenanførte Beløb til Søren Sørensen Skriver og Thøger Mortensen, beholdt Resten, som han opgiver til 3 à 4 Rdl.

De Tilstaltes have til Undskyldning for deres Forhold anført, at de vare berusede, og det er ogsaa godtgjort, at de siden Kl. 4 om Eftermiddagen i Forening med Anders Graasand og Verthjellsens Enke havde drukket henved 9 Pægle Brændeviin, hvoraf den langt overveiende Deel umiddelbart før Slagsmaalet; men de kunne dog ikke antages at have været berusede i en Grad, der udelukker Tilregnelighed. Endvidere have de anført, at Anders Graasand havde Ord for oftere tilforn at have unddraget sig Opsydselsen af Pengeforpligtelser — i hvilken Henseende Tilstaltes Frederik Petersen har forklaret, at Graasand havde meddeelt ham, at han troede, han vilde løbe sin Vej — samt at de antog, at de vare berettigede til en Deel af de Penge, som Graasand havde modtaget af Teglværkets Eier, og ligesom Frederik Petersen har bemærket, at Graasand ikke var mere berettiget end han til at modtage de omhandlede Penge, saaledes have de 2 andre Tilstaltes anført, at da de modtog de Graasand frafomne Penge af hans Medcontractant, maatte det formentlig være dem uvedkommende, paa hvilken Maade denne var kommen i Besiddelse af dem, og at de i alt Fald i deres be-

rufede Tiltand ikke tænkte videre over, at der kunde være noget urigtigt i at modtage dem af ham.

Men uagtet det saaledes Anførte findes de Tiltalte, af hvilke Søren Sørensen Skriver har været tiltalt for Brandstiftelse, hvorfor han imidlertid ved Overrettens Dom af 21de September 1857 blev frifunden for Actors Tiltale, hvorimod de toende Andre ikke findes tidligere tiltalte eller straffede, ikke at kunne undgaae Straf for deres foranstøede Forhold. Vel findes dette ikke at kunne betragtes som Røveri, da det deels ikke er tilstrækkeligt godtgjort, at de Graasand frakomne Penge fratoges ham med Magt, eller af hvem af de Tiltalte saadant i alt Falb er skeet, og det deels maa antages, at Pengene ikke tilhørte ham alene, men ligesaa meget Tiltalte Frederik Peterfen, og de af Tiltalte Søren Sørensen Skriver strax bleve afleverede til Sidstnævnte, der derefter udbetalte det ovennævnte Beløb til de toende andre Tiltalte som en Deel af deres Tilgodehavende, medens han efter sit Opgivende selv kun vil have behøvd de ommeldte 3 à 4 Rdl., men derimod findes de at have gjort sig skyldige i en retsstridig Selvtægt tildeels forbunden med Mishandling, for hvilket Forhold de ville være at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der efter samtlige Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Thøger Mortensen i 2 Gange 5 Dage, for Frederik Pidsk i 6 Dage og for Søren Sørensen Skriver i 4 Dage.

Derhos ville de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, have at udrede i Erstatning til Anders Graasand 17 Rdl., hvilket Beløb efter dennes ifølge Sagens øvrige Oplysninger sandsynlige Forklaring kan antages at være blevet ham frataget ved den omhandlede Feilighed, ligesom de paa samme Maade endvidere ville have at betale til Anders Graasand for Udgifter til Cuur og Pleie samt for Næringstab efter hans derom oprindelig gjorte Paastrand 34 Rdl.“

Nr. 224.

Statsraad Salicath

contra

Barbara Madsdatter (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Bedrageri.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 20de Februar 1860: „Arrestanterne Mathias Jørgensen og Søren Peterfen samt Tiltalte Jørgen Peter Jesfen bør hensættes til Forbedringshumsarbejde i respective 1½, 1 og 2 Aar, Tiltalte Marie Magdalene Tidemann bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Tiltalte Barbara Madsdatter i simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. 3 Salair tillægges Actor, Cancelliraad Busch, 6 Rdl., og Defensor, Procurator Borch, 5 Rdl., der udredes af Arrestanten Mathias Jørgensen og de Tiltalte Jørgen Peter Jesfen og Marie Magdalene Tide-

mann in solidum med $\frac{2}{3}$ Dele og af Arrestanten Soren Petersen og Tiltalte Barbara Madsdatter hver med $\frac{1}{6}$ Deel; de øvrige af Sagen løbligt flydende Omkostninger udrede de 3 Forstnævnte for deres Bedkommende, Een for Alle og Alle for Een, og de 2 Sidstnævnte hver for sit Bedkommende. At efterkommes under Udferd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Mai 1860: „Tiltalte Barbara Madsdatter bør henfattes i simpelt Fængsel i otte Dage. Med Hensyn til Actionens Omkostninger i første Instants bør Underretsdommen, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. Saa betaler Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Møller og Holm, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende Sag, der ved Underretten tillige angik 4 andre Tiltalte, men for hvis Bedkommende Sagen ikke er appelleret, sigtes Tiltalte Barbara Madsdatter for Bedrageri.

Tjenestekarl Rasmus Laurfen har i denne Anledning edelig forklaret, at han for 2 à 3 Aar siden leverede Tiltalte Barbara Madsdatter noget Løi, der havde kostet ham 2 Rdl. 5 Mk. 8 Sk., til deraf at sye et Par Beenklæder og en Vest, samt gav hende 1 Rdl. i Syløn, men at han senere aldrig har funnet faae Løiet eller de deraf forfærdigede Klæder tilbage, og Tiltalte har ogsaa vedgaaet, at hun af R. Laurfen har modtaget saavel den nævnte Syløn som Løiet, samt at hun har solgt de deraf syede Klæder til en af de for Underretten medtiltalte Personer, men hun har derhos forklaret, at Rasmus Laurfen en Aften, da hun var i Følge med ham, vilde voldtage hende, hvilket dog ikke lykkedes ham, og at han senere, dog først efterat hun havde solgt Klædningsstykkerne, havde erklæret, at han ikke brød sig om at faae sit Løi tilbage, naar hun blot ikke vilde omtale, at han havde forsøgt at voldtage hende. — Rasmus Laurfen, der har frasalbet Krav paa Erstatning, har imidlertid benægtet at have forsøgt at voldtage Tiltalte, ligejom og at have givet hende Tilløbelse til ikke at levere ham de ovennævnte Klædningsstykker tilbage eller at have erklæret, at han ikke havde Noget imod, at hun havde afhændet dem til en Anden, hvorimod han har erkjendt, at han har havt legemlig Dngang med Tiltalte og derfor lovet hende

Betaling, som han dog ikke senere har erlagt, og det findes derfor, at Tiltaltes Forhold ved at afhænde de ommeldte Klædningsstykker ikke kan betragtes som et ligesvem Bedrageri, men da hun har indrømmet at have solgt de ommeldte Klæder forinden Niasmus Laursen efter hendes egen Forklaring gav hende Samtykke dertil, vil hun, der maa antages at være ca. 62 Aar gammel og ved denne Rets Dom af 18de November 1839 er frifunden for Actors videre Tiltale for Tyveri, men iøvrigt ikke sees at have været tiltalt eller straffet, være i Genhold til Forordningen af 11te April 1840 § 50 at anses med en arbitrair Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. — I Henseende til Actionens Omkostninger vil Underrettsdommen være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.“

Fredagen den 12te October.

Nr. 193.

Statsraad Liebenberg

contra

1) **Jens Hansen** og 2) **Bodil Kirstine Hansdatter, Tørgen Andersens** Hustru (Defensør for Nr. 1 Bungen, for Nr. 2 Salicath), der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 25de October 1859: „De Tiltalte, Huusmand Jens Hansen af Abildrod, og Bodil Kirstine Hansdatter, Skomager Tørgen Andersens Hustru, bor henstettes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstuvænte i 4 Gange 5 Dage og Sidstuvænte i 3 Dage. Alle af Sagen gaaende Omkostninger, samt Salair til Actor, Procurator Petersen, 6 Rdl., og til Defensorerne, Prøveprocuratorerne, Kammerassessor Jespersen og Vorch, 4 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Marts 1860: „De Tiltalte, Huusmand Jens Hansen af Abildrod, og Skomager Tørgen Andersens Hustru, Bodil Kirstine Hansdatter, bor straffes med Fængsel, den Første i 14 og den Sidste i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bor Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Rothe, Alberti og Nyholm for Overretten betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte Jens Hansens Forhold bliver at bedømme efter Forordningen af 11te April 1840 § 58, sammenholdt med Grundfættningerne i §§ 30 og 50, og at der efter denne lempeligere

Bedommelse ikke findes tilstrækkelig Grund til i nærværende Tilfælde at anvende den i den allerhøieste Resolution af 18de Juni 1841 indeholdte Klausel, og at Tiltalte Bodil Kirstine Hansdatter bliver at anses efter den citerede Forordnings § 77, jfr. § 58 samt §§ 30 og 50, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg, Justitsraad Bunzen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte, Huusmand Jens Hansen af Abildbrod og Skomager Jørgen Andersens Hustru, Bodil Kirstine Hansdatter, for ulovlig Omgang med Hittegods.

Det er af førstnævnte Tiltalte vedgaaet, at han St. Knuds Markedsdag i Odense har paa Gaben eller Veien til Markedeplassen, hvor hans Søster, Mebtiltalte Hansdatter, havde et Beværtningstelt, fundet en Fruentimmerkappe af klart Løi med Vaand, som laae nedtraadt og smudsig paa Steenbroen, og at han, der ansaae den at være af saa ringe Værdi, at den ikke fortjente at oplyses, bar den i Haanden til Søsterens Telt, hvor han gav hende den, med Bemærkning, at han havde fundet den og at hun, naar der lyftes efter den, kunde aflevere den til Bedkommende.

Tiltalte Hansdatter har indbrømmet at have faaet den ommeldte Kappe i Foræring af Broderen, og at denne havde ved bemeldte Leilighed tilføiet, at han havde fundet den, men derimod vil hun, der lider af en svag Gufommelse, hverken kunne tilstaae eller benægte, at han har yttret Noget om, at hun skulde aflevere den, naar den efterlystes.

Hun har fremdeles indbrømmet at have beholdt Kappen, og efter længere Tids Forløb paasat den nye Vaand og asbenyttet den.

Med Hensyn til det Strafansvar, de Tiltalte, — der begge ere langt over criminel Lovalter og af hvilke Jens Hansen tidligere, ifølge Høiesterets Dom af 2den October 1837, har været for Dvægtypveri paa Marken efter den ældre Lovgivning dømt til Kagsstrykning og Fæstningsarbejde paa Livstid, hvilken Straf dog ved allerhøieste Resolution af 24de s. M. blev formildet til Fæstningsarbejde paa Kongens Raade, hvorfra han ved allerhøieste Resolution af 10de Juni 1841 løslødes under sæbvanlig Betingelse, medens Tiltalte Hansdatter ikke forhen findes tiltalt eller straffet — ville have incurveret for det af dem under nærværende Sag indviste Forhold, maa det bemærkes, forsaavidt førstnævnte Tiltalte angaaer, at ligesom den Tilstand, hvori Kappen befaandt sig, da han fandt den, vel kunde give ham nogen Anledning til at antage, at den var af saa liden

Værdi, at den ei behøvede at oplyses paa almindelig Maade, saaledes viser denne Tiltaltes aabenlyse Fremgangsmaade og hans Bemærkning til Søsteren om at hun, naar den efterlystes, skulde aflevere den til den Paagjældende — hvilken Forklaring ikke tør forkastes —, at han ikke har handlet i nogen svigagtig Hensigt eller med Villie til at fravende Andre deres lovlige Eiendom, og navnlig med Hensyn hertil findes Tiltalte Hansen at maatte nyde godt af de mildere Ansættelser, som ere udtalte i Forordningen af 11te April 1840 §§ 30 og 50, og hans Forhold skjønes herefter ikke at være af saadan Bestaffenhed, at det kan begrunde Anvendelsen af den i den allerhøieste Resolution af 10de Juni 1841 indeholdte Clausul, Indsættelse paa ny i Straffeanstalten, hvorimod hans Straf, i Analogi af bemeldte Lovsteder, cfr. § 58, vil være at bestemme til Fængsel i 14 Dage.

Betræffende Tiltalte Hansbatter, da er det vel af hende vedgaaet, at hun havde bragt i Erfaring, at en af hendes Naboerster, samtidig med at hendes Broder fandt den omhandlede Kappe, skulde have tabt en lignende. men mod hendes Benægtelse er det dog ikke hende overbevist, at hun skulde have tænkt sig, at det var bemeldte Naboerstes Kappe, som var i hendes Besiddelse, ligesaa lidt som at det har været hendes Hensigt at gjøre Kappen ukjendelig, ved at paasætte den nye Baand.

Da denne Tiltalte ei selv har fundet Kappen, men ex post facto deeltaget i Broderens Forhold, saa at § 58 i den citerede Anordning ikke ligefrem paa hende kan finde Anvendelse, og da den ovenfor ommeldte mildere Betragtningssmaade ogsaa i al Fald for en Deel gjælder for hendes Bedkommende, findes hendes Straf i Analogi af § 30 og 50 cfr. § 77 i Forordningen af 11te April 1840 at kunne fastsættes til Fængsel i 8 Dage.

I Overensstemmelse med Foransjorte vil den paaanførte Dom, hvorved Straffen, under Paaberaabelse af den oftciterede Forordnings § 58 cfr. § 1 var bestemt for Tiltalte Hansen til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og for Tiltalte Hansbatter til lige Fængsel i 3 Dage, blive at forandre, medens den i Henseende til dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte de Tiltalte in solidum, vil være at slafsætte.“

Nr. 210.

Jusfiteraad Bunchen
contra

Christian Ludvig Eilersgaard (Defensor Liebenberg),
der tiltales for at have udøvet Vold mod Slagtermester Frederik Ludvig Schmidt, og navnlig saaret ham med en Kniv.

Aalborg Kjøbstads Ertrarets Dom af 24de Marts 1860: „Tiltalte, Slagtermester Ludvig Christian Eilersgaard, bor henseettes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa betaler han og Lægesalair og for Medicamenter til Slagtermester Frederik Ludvig Schmidt

25 Rdl., samt en saadan Erstatning for Næringstab i 16 Dage, fra den 12te Januar d. A. at regne, som uvillige af Retten udmeldte Mænd efter lovlig Dugang bestemme, dog saaledes, at denne Erstatning ikke overstiger 405 Rdl. I Salair til Actor, Cancelliraad Ostenfeldt, betaler Tilstalte derhos 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Benzen, 5 Rdl. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 14de Mai 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 5 Rdl. for den Forstnævnte og 4 Rdl. for den Sidstnævnte. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, betaler Tilstalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Etatsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Slagtermester Christian Ludvig Eilersgaard af Aalborg tiltales under denne Sag for at have udøvet Vold mod Slagtermester Frederik Ludvig Schmidt og navnlig saaret ham med en Kniv.

Efter Sagens Oplysninger vare Tilstalte og bemeldte Slagtermester Schmidt tilligemed flere Personer den 11te Januar sidsleden om Aftenen forsamlede i Restaurateur Christensens Beværtningsslocale i Aalborg, hvor de tilbeels tilbragte Tiden med at spille Kort og drifte Lobby. Tilstalte og Schmidt havde først spillet sammen, uden at der var opstaaet nogen Uenighed imellem dem, hvorefter Tilstalte under Spillet med en anden af de Tilstedeværende var kommen i Klammeri med denne; og dette gav Anledning til, at Schmidt til Tilstalte eller dog i hans Paahør yttrede sig bebreidende om, at Tilstalte altid var den, der yppede Klammeri, og vilde raade paa Værtshuset. Derover sølte Tilstalte sig efter sin Forklaring forstørret og udfjældte Schmidt blandt Andet for en koparret Smid, samt yttrede, at Fanden havde tærstet Orter i hans Ansigt, hvorpaa Schmidt — som han har udsagt, for at skaffe sig No — idet han foer op, greb Tilstalte med begge sine Hænder i Brystet, Halsen eller Skuldrene, svingede ham om i Stuen

og satte ham op i et Hjørne, hvor han holdt ham fast samt rustede ham. Over denne Behandling, under hvilken Liltalte vil have saaet nogle Læsioner i Hovedet, blev nu Liltalte, efter sin Forklaring, saa vred paa Schmidt, at han gaaft table Fattningen og ikke kunde styre sig for Brede, og for at slippe løs fremtog han da af sin Frakkelomme en Slagterkniv, hvis Blad havde en Længde af næsten 4 Tommer, men maa antages ikke at have været meget skarpt slebet, og bibragte Schmidt dermed en Flænge i Underansigtet, hvorpaa Schmidt strax slap ham og Liltalte atter fik Kniven i Lommen. Schmidt kom strax under Lægebehandling, og ifølge en den følgende Dag afgiven Lægeerklæring gif det ham i Ansigtet bibragte Saar fra højre Kind gennem Underlæben henimod venstre Kind, var circa 3 Tommer langt og $\frac{1}{4}$ Tomme dybt med glat affkaarne Kanter, og var vel ikke trængt gennem Læbens Sliimhinde, men havde blødt meget stærkt. Men desuden fandtes under Schmidts venstre Arm tæt under Armhulheden 2 mindre Saar, det ene circa 1 Tomme langt og $\frac{1}{2}$ Tomme dybt, det andet kun circa $\frac{1}{4}$ Tomme langt, begge ligesom Flængen frembragte med en skarp Kniv; hverken Schmidt eller nogen af de Tilstedeværende har imidlertid lagt Mærke til, at Liltalte tilføiede Schmidt disse to Saar, som Schmidt først bemærkede, da han var kommen hjem og iføng, og Liltalte er sig, efter sin Paastand, ei heller bevidst at have tilføiet Schmidt dem, men har dog indrømmet Muligheden heraf, idet han har udsagt, at han i saa Fald i sin store Brede, Uergerlighed og Fortrydelse paa Schmidt har gjort det sig selv ubevidst.

Efter den foransjorte Lægeerklæring godtgjorde Læsionernes Udstrækning og Dybde, at Gjærningsmanden ikke havde kunnet beregne deres mulige livsfarlige Følger, idet det beroer paa aldeles tilfældige Omstændigheder, at Saar af sliig Betydning ikke ere blevne livsfarlige, hvilket især gjælder om de to Saar under Armen. Alle Saarene vare imidlertid ifølge en Lægeerklæring af 1ste Februar d. A. da lægte, og Schmidt — der i flere Dage havde maattet holde Sen-gen, og den 25de Januar første Gang var ube — maatte efter Erklæringen anses som helbredet, uden at han dog formeentes at kunne paatage sig sine sædvanlige Sysler førend Begyndelsen af den næste Ulge; iøvrigt ville Læsionerne efter samme Erklæring ikke paadrage Schmidt nogen Legemsvækkelse, men Saaret paa Hagen vil efterlade et noget vanzirende Ar.

Efter de foreliggende Oplysninger tør det ikke antages, at Liltalte forsættlig har tilføiet Schmidt de to ovennævnte Saar under Armen, hvormod han efter sin Tilstaaelse forsættlig, for at komme løs fra Schmidt, har tilføiet ham Saaret i Ansigtet, uden at han dog derved vil have tilfigtet at tilføie ham nogen Læsion, der kunde have vedvarende skadelige Følger, eller endog blot vil have forestillet sig, at den kunde have saadanne. Forsaaavidt en Deponent har forklaret, at Liltalte fort før Sammenstødet med Schmidt havde udladt sig med, at der nok var Nogen, der havde Lyst til ham her i Aften, og at han skulde mærke Enhver, der kom ham for nær, saaledes at han skulde kjende ham imorgen, har Liltalte derhos vel ikke nægtet, at han kan have brugt sliige Yttringer, men har dog ikke villet erindre det eller vedgaae, at han allerede da har havt ifinde at fornærme Nogen, og navnlig Schmidt, og ligesom denne selv ikke har

antaget, at Tiltalte forud havde havt til Hensigt at tilføie ham nogen Legems-
 beskædigelse, saaledes kan det ei heller statueres, at Tiltalte har handlet med
 Overlæg, hvorimod Gjerningen maa anses foranlediget ved Schmidts eget For-
 hold, og navnlig, da Schmidt var dert, der begyndte med Haandgribeligheder,
 maa betragtes som udøvet under Slagsmaal. Tiltaltes Forhold findes derfor
 ved Underrettsdommen rettelig henført under Forordningen af 4de October 1833
 §§ 3 og 4, ejr. § 5, ligesom og Straffen efter Sagens Omstændigheder stjønnes
 passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Endelig
 findes det ogsaa at burde have sit Forblivende ved bemeldte Doms Bestemmelser
 om den Schmidt tilkommende Erstatning for Helbredelsesomkostninger og Ræ-
 ringstax samt om Actionens Omkostninger, dog at Salairerne til Actor og De-
 fensor for Underretten ville være at bestemme til respective 5 og 4 Rdl.“.

Nr. 225.

 Justitsraad Bunken
 contra

Signe Kirstine Margrethe Kuhre (Defensor Liebenberg),
 der tiltales for at have gjort sig skyldig i Forsalfkning af sin Studs-
 maalsbog.

Ronne Kjøbstads Extrarets Dom af 17de Juli 1860: „Tiltalte
 Signe Kirstine Margrethe Kuhre bor hensættes i Fængsel paa Vand og
 Brød i 2 Gange 5 Dage, samt derhos udrede alle af denne Sag lov-
 ligt flydende Omkostninger, hvoreiblandt Salair til Actor, Procurator
 Lund, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Fog, 3 Rdl. Alt efterkom-
 mes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes
 for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium
 til Justitsraad Bunken og Statsraad Liebenberg for
 Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Pigen Signe Kirstine
 Margrethe Kuhre heraf Byen tiltales ifølge Amtets Ordre af 26de forrige Maa-
 ned under nærværende Sag for Forsalfkning af sin Studsmaalsbog, og er det
 ved hendes egen Tilstaaelse og dermed stemmende Omstændigheder tilstrækkeligt
 oplyst, at hun har gjort sig skyldig i den hende imputerede Forbrydelse, idet at
 hun har i Paategningen fra Geneft af 1ste November 1859 udkrædet Bogstavet
 u foran Ordene „paalideligt og ordentligt“, hvorved altsaa Meningene bliver den

modsatte, og er dette skeet af Tiltalte, fordi hun frygtede for, at dette uforbeholdelige Vidnesbyrd skulde skade hende i Fremtiden. Tiltalte har imidlertid ikke lagt Mærke til, at denne Forandring staaer i aabenbar Strid med Slutningen af Attesten, hvor det hedder „og tillige trodsigt Lyenbe, der hverken med Gødt eller Ondt har været at formaae til at aflægge sine Feil“, og at altsaa Forfalskningen nødvendigviis maatte opbages. Retten kan ikke være enig med Defensor, at Tiltaltes Gjerning skulde betragtes som et Forsøg paa at gjøre hendes Skudsmaalsbog mindre læselig eller ulæselig, hvorimod Tiltalte virkelig har foretaget en Forfalskning af sin Skudsmaalsbog, og denne Forbrydelse maa subsumeres under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 64, sammenholdt med § 62, og Loven af 10de Mai 1854 § 63 in fine.

Tiltalte, som er født den 20de Juli 1840 og som altsaa ikke endnu er 20 Aar gammel, og som ikke findes tidligere at være overgaaet nogen Straffedom, bliver nu at dømmes efter de ovenfor citerede Lovbestemmelser, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød“.

Trykfeil.

§ Nr. 29 Side 457 Linie 8 f. u. staaer „Førhold“, læs: „Overfald“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalønge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer egentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbl., og for Udenbyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rbl. 20 f. om Aaret. — Subscription er bindende for een Udgang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalske Boghandling (K. Hegel). — Trykt hos S. H. Schulz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 31.

Den 23de October.

1860.

Anden ordinaire Sessjon.

Mandagen den 15de October.

Nr. 221.

Statsraad Liebenberg
contra

Daniel Danielsen (Defensor Bunghen),

der tiltales for at have bevirket Hedebrand.

Hjern og Ginding Herreders Eyrarets Dom af 24de Januar 1860: „Tiltalte, Planteur Daniel Danielsen, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Repsdorph, og Defensor, Procurator Schubarth, 4 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige“.

Viborg Landsøverrets Dom af 23de April 1860: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Holm og Møller, tillægges i Salair hver 5 Rdl., der udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Act:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Statsraad Liebenberg og Justitsraad Bunghen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., som udredes af det Offentlige.

I den indantebe Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Planteur Daniel Danielsen for at have bevirket Hebebrand.

Den 27de og 28de Juni f. A. lod Tiltalte endeel Hebetørv afbrænde paa Eftvadgaard's Hebe for at benytte Affen deraf til Gjøbning i den til Eftvadgaard hørende Plantage i kemelte Hebe, og Forbrændingen, hvorved foruden Tiltalte 13 andre Personer vare beffjæstigebe, foretoges efter Tiltaltes og samtlige disse Personers Forklaringer paa følgende Maade: Paa en gjennem Heben anlagt saakaldet Brandlinie af 20 Alens Brede, hvorpaa Lyngen var afgravet, antændtes den 27de Juni 13 Baal i en indbyrdes Afstand af 5—6 Alen og i en Afstand af 7—8 Alen fra Lyngen paa den Side af Brandlinien, hvorfra Vinden kom, og af 12—13 Alen fra Heben paa den modsatte Side, idet de formelte 13 Personer paa disse Steder tændte Ild hver i 3 à 4 Tørv, og efterhaanden som Tørvene udbrændte lagde andre til, medens Tiltalte paasaar, at der fyredes med tilbørlig Forsigtighed, og at der, saasnart et af Baalene blussede for stærkt, blev kastet Sand paa for at dæmpe Flammen. Da Vinden ved Middagstid den 27de Juni blæste op, blev Ilden slukket, men atter tændt ved Aftenstid, og da det var stille Veir, vedblev man at fyre om Natten og næste Formiddag. Da man om Formiddagen den 28de Juni Kloffen circa 10 eller 11 omtrent var særbig med Tørvbrændingen, og allerede havde slukket 7 af Baalene, kom der pludselig et stærkt Vindstød eller en Hvirvelvind, der bragte de endnu brændende Baal til at blusse stærkt, og foranledigede en saadan Røg og Støv, at det i et Par Minuter var umulig at see omkring, men da Røgen drev tilside, bemærkedes det strax, at der var opkommen Ild i Heben lige ved Kanten udenfor Brandlinien paa den Side, hvorpaa Vinden bar, og uagtet alle de Tilstedeværende nu strax ilede til og i Florening gjorde sig al mulig Umage for at dæmpe Ilden, navnlig ved at kaste sig ned og ved at opkaste Tørv foran Ilden, udbredte denne sig, da Vinden tog til, og Lyngen var aldeles tør, med en saadan Voldsomhed, at alt Forsøg paa at standse den maatte opgives, og Tiltalte lod nu sende Bud til Sognefogderne i Nønberg, Eftvad, Gising og Sahl Sogne for at skaffe Folk tilstede til at dæmpe Ilden. Efter Tiltaltes Forklaring lykkedes det de tilstedekomne Folk, da Vinden omtrent ved Solens Nedgang lagde sig, uogenlunde at blive Herre over Ilden paa alle Puncter, men uagtet Folk derefter uafbrudt Dag og Nat vare beffjæstigebe med at slukke Ilden, der havde udbredt sig gjennem Eftvadgaard's Hebe ind i Sahl og Gising Sogne, hvor den afbrændte betydelige Heber og Moser, samt endeel i Moserue staaende Tørv, blev den dog først efter flere Dages Forløb, — ifølge Tiltaltes Forklaring efter 6 Dages Forløb, — saavidt ffjønnes kunde, aldeles slukket, med Undtagelse af nogle saa Steder i Mosen, hvor den var gaaet saa dybt ned i Jorden, at den ikke ganske kunde slukkes, men da Heben rundt om Moserne var afbrændt, antog man efter Tiltaltes Forklaring ikke, at Ilden atter kunde udbrede sig dervaa, hvorhos der efter Sognefoged Christensens Forklaring blev, efterat Ilden, saavidt ffjønnes kunde, var aldeles slukket, holdt Vagt paa Heben indtil 8 Dage efter Brandens Opkomst. Den 12te Juli brød Ilden imidlertid ud igjen i en Mose eller Mosegrøft, og paa Grund af en stærk Blæst udbredte den sig med megen Hurtighed og af-

brændte efter Tiltalles Forklaring Størstedelen af Eftvad Præstegaards og omtrent $\frac{1}{3}$ af Eftvadgaards Hebe, hvorfra Ilden gik ind i Rønberg Hebe, hvor den afbrændte et Huus, og skjøndt man igjen blev Herre over Ilden ved Aftens-tid, da Blæsten hørte op, kan Branden dog først antages at være bleven fuldstændig dæmpet efter flere Dages Forløb.

En stor Mængde af Beboerne af Gising, Sahl, Eftvad og Rønberg Sogne have gjort Paastrand paa Erstatning for den Skade, de have lidt ved Hebebranden, ialt til et Beløb af circa 14,000 Rdl., men Rigtigheden af den saaledes jordbrede Erstatning er ikke erkjendt af Tiltalte, og Underdommeren har undladt at søge Stadens Størelse nærmere oplyst.

Efter Tiltalles Forklaring udgjorde de Tørv, han paa den ovenangførte Maade lod afbrænde den 27de og 28de Juni 700 Læs, der vare kastede paa Brandlinien, og saavel han som samtlige de 13 Personer, der som ansøgt vare beskæftigede ved Forbrændingen, have forklaret, at der ikke paa noget af de 13 Baal blev lagt saa mange Tørv, at Luften kunde slaae over i Heben, og ligesom Tiltalte selv har forskikret, at han er sig bevidst, at Hebebranden ikke er foranlediget ved nogen Uforsigtighed eller Skjødesløshed fra hans eller Folkenes Side, saaledes have ligeledes de ommeldte 13 Personer udsagt, at der ikke fra Tiltalles Side er ved den omhandlede Leilighed viist nogen Mangel paa Forsigtighed, og at Hebebranden, der efter de afgivne Forklaringer maa antages at være foranlediget derved, at Vindstødet eller Hvirvelvinden har ført en Gnist eller Glød fra et af Baalene over paa Heben, alene kan tilskrives den pludseligt opstaaede Hvirvelvind, hvorhos navnlig flere af disse Vidner have udsagt, at der efter deres Overbeviisning var fra Tiltalles Side foretaget Alt, hvad der med Rimelighed kunde forlanges for at forebygge Ulykke ved Tørvforbrændingen, der oftere uden at Skade derved er bleven foranlediget, var iværksat paa samme Maade. Sognefogterne Primbahl af Rønberg og Christensen af Eftvad Sogn have derhos forklaret, at det ikke er dem bekjendt, at Hebebranden er foranlediget ved Mangel paa Sagttagelse af Lovgivningens Forskrifter eller ved nogen tilregnelig Handling fra Tiltalles Side, samt at der blev anvendt al mulig Umage for at slukke Ilden efter dens første Udbrud den 28de Juni, og at det nye Udbrud den 12te Juli alene hidrører fra den Omstændighed, at Ilden var gaaet saa dybt ned i Jorden, at den ikke kunde bemærkes, i Forening med at det bemeldte Dag var en stærk Blæst.

Vel har Tiltalte nu erkjendt, at Heben var temmelig høi paa det Strog, hvor Brandlinien gik igjennem den, — hvorved han isøvrigt har bemærket, at Tørvforbrændingen dog heller ikke skee paa de høieste Steder af Heben, og at han ikke havde gjort sig nogen Tanke om at vælge de laveste Steder dertil, da det efter hans Forklaring var umuligt eller i alt Fald forbundet med altfor stor Fare at afbrænde en saa betydelig Mængde Tørv i en Dyrge eller paa eengang —, og han kan herefter vel ei anses at have efterkommet den Forskrift i Placaten af 31te October 1766 § 3, at Forbrænding af Tørv i Heben skal skee paa et lavt Sted; men da det dog efter det ovenangførte maa antages, at Tiltalte ved Forbrændingen baade har havt for Øie at undgaae, hvad der kunde for-

volde Fare, og derhos ogsaa har i det Hele udviist en saadan Forsigtighed, som under almindelige Forhold vilde være tilstrækkelig til at forebygge, at Skade skulde opstaae derved, saa at Hebebrauden nærmest maa ansees bevirket ved en usorudseelig og Tiltalte utilregnelig Naturbegivenhed, og da Tiltalte isørigt maa ansees at have i det Væsentlige iagttaget de i bemeldte Lovbud foreskrevne Forsigtighedsregler, findes hans Forhold efter samtlige Omstændigheder, — og navnlig naar hensees til, at Forbrændingen af Forsigtighedshensyn stete i flere forskjellige mindre Baal, og under Tilstebevarelsen af et saa stort Antal Personer, at der under sædvanlige Forhold ei kunde være Grund til at befrygte, at en Hebebrand skulde kunne opstaae og udbrede sig —, ikke at kunne ansees at have været af en saadan Beskaffenhed, at samme vil kunne medføre noget Ansvar for ham med Hensyn til den ommeldte Brand, og der findes som Følge heraf ei heller at være tilstrækkelig Føie til at opholde Sagen efter Erhvervelsen af manglende paalidelig Oplysning om Skadens Størrelse. Da det efter det Anførte maa billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er frifunden for Actors Tiltale, og at Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten tilkjendte Salairer, ere paalagte det Offentlige, vil bemeldte Dom være at stadfæste“.

Nr. 267.

Justitsraad Bunchen

contra

Ane Dorthea eller **Dortha Pedersdatter**, Bogtrykkerjvend **Grettrups** Hustru (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Bedrageri udøvet ved indbildte og overtroiske Kunster.

Aarhus Rådhus Retsdom af 17de April 1860: Tiltalte, Bogtrykkerjvend Peder Jensen Grettrups Hustru, Ane Dortha Pedersdatter, bør at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør hun og at udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til de beskikkede Sagførere, Actor, Procurator Nors, 4 Rdl., og Defensor, Procurator Brendstrup, 3 Rdl. At efterkommes ved Dyrighedsens Foranstaltning under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 16de Juli 1860: „Ane Dortha Pedersdatter, Bogtrykkerjvend Grettrups Hustru, bør hensesættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udrede hun og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelse, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Faber og Procurator Norville, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indanteede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Ane Dorthe Pedersdatter, Bogtrykfersvend Grettrups Hustru, for Bedrageri, udøvet ved indbilste og overtroiske Kunstier.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at hun mod Betaling har beskaffet sig med, — navnlig ved Hjælp af en trykt saakaldet Anvisning til Spaakunsten — at spaae i Kort eller lægge Kort op for Folk, der henvendte sig til hende, hvoraf hun efter sin Forklaring tildeels har levet i flere Aar, idet den erlagte Betaling hvergang udgjorde 8 Sk. à 1 Mk. og hun enkelte Dage derved har fortjent 4—5 Mk. Hun har efter sin Forklaring ikke selv antaget, at hun ved Hjælp af Kortene kunde forudsiges Nogens Skjæbne, men hun vil dog ikke have tænkt noget videre over, at hendes Forhold var lovstridigt, eller at hun bedrog de Folk, der henvendte sig til hende, og som nærede Døvtro om, at hun kunde forudsiges dem deres Skjæbne.

For sit ovenanførte Forhold, der vel ikke ligefrem kan henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 46, men som dog maa ansees strafbart, idet hun har gjort sig Pengesordeal ved at benytte sig af og nære de Folks Døvtro, som henvendte sig til hende, og gjort sig dette til en Næringsvei, vil Tiltalte være at ansee i Henhold til den citerede Forordnings § 76, cfr. § 50, med en arbitrair Straf, der skønnes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage“.

Nr. 209.

Etatsraad Liebenberg
contra

Niels Christian Sørensen (Defensor Brock),

der tiltales for at være funden i uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Love Herreds Extradets Dom af 30te Januar 1860: „Arrestanten Niels Christian Sørensen af Loitved bor hensattes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt udrede alle af hans Arrest og Actionen loblig flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Hoftrup, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Ferslev, 4 Rdl. Saa betaler han i Erstatning til J. A. Wulff af Boldgaard 20 Rdl. 3 Mk. 3 Sk. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Niborg Landsoverrets Dom af 16de April 1860: „Tiltalte Niels Christian Sørensen bor hensattes i Fængsel i otte Dage. Saa bor han

og i Erstatning til Gaardeier S. N. Wulff betale 20 Rdl. 3 Mk. 3 Sk., samt udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer og i Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Morville og Krigsraad Veigaard, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Parcellist Niels Christian Sørensen er under denne Sag sat under Tiltale for at være funden i uhjemlet Besiddelse af sjaalne Kosier, navnlig af 3 hvide Faarkreature, tilhørende Gaardeier Johan Andreas Wulff, der den 3die December sidstleben om Morgenen savnedes i en Fenne under den Wulff tilhørende Gaard Boldgaard, hvor de havde gaaet koblede.

Wulffs Avtskarl Søren Christensen Kossing har i saa Henseende edelig forklaret, at han, der den 2den December om Morgenen havde talt de i Fennen gaaende Faar, 20 i Tallet, den 3die om Morgenen savnede 6 af dem; ved Eftersyn fandt han imidlertid de 3 paa en anden Mand's Mark, men da der manglede et Kobbelt paa de saaleedes gjenfundne Faar, opstod den Tanke hos ham, at de andre 3, nemlig en stor Sildevædder, et meget stort og et mindre Faar, vare sjaalne, og da han nu den foregaaende Dag Kl. circa 1 Eftermiddag havde seet Tiltalte gaae tversover Wulffs Fenne og ved denne Leilighed gjentagne Gange vende sig om og see efter Faarene, fattede han paa Grund heraf Mistanke om, at Tyveriet var udført af Tiltalte. Efter at Kossing havde meddeelt Wulff sin Mistanke, begave de sig den 6te December i Forening til Tiltattes Huus paa Svitved Mark og fandt her, efter hvad der er oplyst, 3 Faarefind hængende, hvilke de gjenkjendte at være af de Wulff frafomne 3 Faar, navnlig ved at see det i høire Dre værende Mærke af hans Stempel, et V. Under det derpaa optagne Forhør er dette Stempel, med hvilket Wulff i flere Aar har mærket sine Faar i høire Dre, kommet tilstede i Ketten, og Forhørsdommeren og Retsvidnerne have bevidnet, at Mærkerne i de hos Tiltalte fundne Faarefinds høire Dre og Stemplet fuldkommen stemmede sammen og at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at disse Mærker vare anbragte med Stemplet; ligesom derhos ovennævnte Kossing har beebiget, at han bestemt gjenkjender Mærkerne paa Stinde-

nes Dren som Wulffs Mærker, og af denne og flere andre Grunde er aldeles vis paa, at Skindene ere af de 3 sjaalne Faar, saaledes har endvidere Tjenestekarl Esse Chr. Pedersen beediget, at han gjenkender de 3 Skind som tilhørende Wulff, eller paa Grund af Mærkerne m. m. er aldeles vis paa, at de ere af de Wulff frakomne Faarkreaturever; og Wulff har endelig eblig forklaret, at de 3 Skind ere af hans Faar, og at de 3 bortkomne Faar, som han har ansat til 10 Rdl. Stykket, ere ham frakomne mod hans Vidende og Villie. Tiltalte har erkjendt, at han, der den 2den December sidstleden gif fra sit Hjem til Bisby, hvor han havde et Vrinde, ved denne Leilighed gif over Wolbgaard Mark og mulig da har seet efter Faarene saumsteds, og forsaavidt Røsing har udsagt, at han gif over Wulffs Fenne i nordvestlig Retning, skjøndt Bisby ligger sydvestlig derfor, har han paafaaet, at dette var for at gaae udenom en Napsmark, skjøndt Veien efter Vidneforklaringerne i Sagen gif syd om denne Mark; han har derhos erkjendt, at han ved sin Hjemkomst om Aftenen medbragte de 3 Faarkreaturever, nemlig en Gilbevædder og 2 Faar, hvis Skind den 6te December fandtes hos ham, og som han havde ladet slagte den 3die j. M. om Formiddagen, men han har tillige vedholdende benægtet at have sjaalet disse Faar, hvoriimod han har anbragt, at han paa Hjemveien fra Bisby circa $\frac{3}{4}$ Mil derfra i Mørkningen paa Borrig Mark traf en Mand, som han tidligere flere Gange havde seet, uden dog at kjende hans Navn eller Bolig, men som nu angav sit Navn at være Enevold eller Evold fra Borrig, og hvem han, efter at de vare komne i Samtale, for 15 Rdl. 4 Mk. afsjokte de paagjældende 3 Faar, hvilke Manden havde sjaaende i en nærliggende Fenne nord for Wolbgaard. Vel er nu denne Tiltaltes Forklaring ikke bleven bestyret ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, og ihvorvel der intetsomhelst directe Beviis er tilveiebragt for, at Arrestanten har sjaalet Faarene, har dog Wulff ei blot aflagt Tilhjemlingsseed, men maa tillige ansees tilstrækkelig at have godtgjort sin Eiendomsret til de hos Tiltalte forefundne Skind; men da Tiltalte, der er født 1828 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, har fordeelagtig Vidnesbyrd om sin hidtil førte Wandel, og Skindene have hængt aabenlyst i og udenpaa hans Huus i flere Dage efter Faarenes Slagtning, ligesom han overhovedet ikke har lagt Dølgemaal paa sin Besiddelse af Faarene, som han ogsaa godt kan antages at have havt Penge til at kjøbe, findes det dog betænkeligt i Henhold til Lovens 6—17—10 og 11, se Forordningen af 8de September 1841 § 6, at ansee ham skyldig enten i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til Faarene, hvoriimod han, idet han er funden i Besiddelse af sjaalet Gods og maa ansees at have vliift uogen Mislighed eller i alt Faab Usorgsigtighed ved dets Erhvervelse, findes at maatte ansees efter Placaten af 24de September 1841 § 1 med en Straf, der skjønnes passende at kunne fastsættes til Fængsel i 8 Dage. Han vil derhos i Erstatning til Bestjaalne have at udrede 20 Rdl. 3 Mk. 3 Sk., saaledes som i Underrettsdommen bestemt“.

Nr. 270.

Statsraad Liebenberg
contra

Thomas Johan Olsen (Defensor Brock),

der tiltales for overlagt voldeligt Overfald paa sagesløs Mand.

Balls Birks Extrarets Dom af 4de April 1860: „Tiltalte Thomas Johan Olsen af Store Taarnby bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa betaler han og Tjenestekarl Soren Pedersen i Store Taarnby i Godtgjorelse for den denne paaforte Lidelse 20 Rdl., samt for Lægehjælp m. m. 6 Rdl., foruden alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Glaiser, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Kuhlmann, 4 Rdl. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Juli 1860: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Baasrup og Bahneberg, betaler Tiltalte, Tjenestekarl Thomas Johan Olsen, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende med Tiltalte, Tjenestekarl Thomas Johan Olsen, for overlagt voldeligt Overfald paa sagesløs Mand anlagte og fra Balls Birks Extraret hertil indankede Sag er det ved Tiltaltes Bedgaaelse, tvende Vidners overensstemmende Forklaring og corpus delicti bevist, at Tiltalte Ratten mellem den 21de og 22de October f. A., da Tjenestekarl Soren Pedersen af Store Taarnby gif fra et Gilde hos Sognefoged og Gaardmand Lars Pedersen sammesteds, — hvori Tiltalte ogsaa havde deeltaget, og hvor der ikke havde været videre Strid imellem ham og fornævnte Soren Pedersen, end at de om Aftenen omtrent Klokken 10 vare blevne uenige, om det var rettest at bruge to eller een Spillemand, uden at det dog engang kom til et egentlig Skjændsmaal imellem dem, — gif hjem et Par

Limer efter Midnat og netop som denne traadte ind paa sin Huusbonds Mark, omtrent i 2,400 Alens Afstand fra Gilbeshuset, reiste sig fra Grødetakanten og gik hen imod Søren Pedersen og — uden at der var vejet andre Ord imellem dem, end at Tiltalte sagde, at han havde noget at afgjøre med Søren Pedersen, og at denne svarede, at det troede han ikke, — gav ham med en Kjæp, der ikke er kommet tilstede under Sagen, men efter Tiltaltes Opgivende var en Spadsjeresstof af Piletræ, 3 Slag over Hovedet, hvorefter Tiltalte tog Flugten. Ved det tredie Slag salbt Søren Pedersen til Jorden, og da han efter et Par Minuters Forløb reiste sig, var hans Ansigt bedækket med Blod; dog kunde han uden Hjælp gaae hjem, og har ikke ved de ham tilføiede Saar været forhindret fra at udføre sit sædvanlige Arbeide, ligesom og den af Lægen den 22de October s. A. udstedte Attest, hvorefter han fandt paa Panden og den behaarede Deel af Hovedet flere overskafte Saar af ydre anvendt Vold, samt et friskt let blødende Subsaar af 1½ Tommes Længde paa Pandefenet med kontunderede Rande og som var trængt igjennem Huden, uden dog at blotte Beenhinden, forøvrigt gaaer ud paa, at der ingen Grund var til at antage, at Beskadigelsen skulde blive betænkelig i sine Folger.

Da Søren Pedersen efter alt hvad der er oplyst i Sagen maa betragtes som fuldkommen sagesløs Mand, idet der navnlig Intet er fremkommet til Styrke for Tiltaltes, af S. Pedersen benægtede Foregivende om, at denne først saarede ham paa kinden med et skarpt Instrument; og da Tiltalte, skjøndt han havde nydt en Deel stærke Drikke, dog ikke derved var bragt i en utilregnelig Tilstand, hvad da heller ikke fra hans Side er paastudt, maa det billiges, at han, der er født den 2den Juni 1834 og ikke befindes forhen at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er anset efter Forordningen af 4de October 1833 §§ 3, 6 og 9 med en Straf, der passende er bestemt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, samt i Genhold til bemeldte Forordnings § 28 er tilpligtet at betale Søren Pedersen i Godtgjørelse for Lidelse 20 Rdl. og for Lægehjælp samt andre Omkostninger 6 Rdl., og da Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkendte Salairer, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Tirsdagen den 16de October.

Nr. 215.

Statsraad Liebenberg
contra

Jens Henrik Frands Almind (Defensor Brock),

der tiltales for svigagtig Fallit.

Han Herredernes Extrarets Dom af 27de Septbr. 1859: „De Tiltalte Jens Henrik Frands Almind og Peder Andersen bør henfættes i Fængsel, den Første paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og den Sidste paa sædvanlig Fængelse i 40 Dage, samt udrede Actionens

Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor, Procurator Nors i Løgstør, 5 Rdl., og til Defensor, Exam. juris Nyegaard i Huusby, 4 Rdl., saaledes at Tiltalte Almind deraf udreder $\frac{3}{4}$ Dele og Tiltalte Andersen in solidum med hiin $\frac{1}{4}$ Deel. At efterkommes under Udfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Marts 1860: „Tiltalte Peder Andersen bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Jens Henrik Frands Almind bor hensættes i Fængsel paa Band og Brød i fire Gange fem Dage, hvorhos han bor udrede Actionens Omkostninger, derunder de i Underretsdommen bestemte Salairer, saunt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Møller, 5 Rdl. til hver; og bor Tiltalte Andersen solidarisk med Almind tilsvare en Trediedeel af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Foraauidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paafjendelse for Jens Henrik Frands Almind's Bedkommende, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen aurførte Grunde, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor, foraauidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under denne Sag sigtes Tiltalte, Høer Jens Henrik Frands Almind af Broust for svigaglig Fallit og hans Svigerfader, Tiltalte Gaardmand Peder Andersen, for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Under 20de December 1858 udstedte Tiltalte Almind en Panteobligation, hvorved han tilstod af Medtaltte P. Andersen til forskjellige Tider efter sin Handelsbogs Udvisende at have modtaget 400 Rdl., som han forpligtede sig at betale efter Opsigelse og imidlertid at forrente, og til Sikkerhed for hvilken Capital med Renter han med 1ste Prioritet pantsatte et ham tilhørende Huus saavel som alt sit Indbo af alle mulige Slags, saaledes som det til enhver Tid findes. Denne Obligation, der af 2 Mænd er understrevet til Bitterlighed, blev først den 22de Januar s. A. tinglæst, men er derefter forsynet med en Paategning af 20de April s. A. af Tiltalte Almind, hvori han i Anledning af den sildige Tinglæsning vedkjender sig den gjorte Pantsætning af Løssoret, hvilken Paategning er tinglæst den 30te s. M. Sidstnævnte Dag opgav Tiltalte Almind

sit Bo til Skiftebehandling som Fallit, og ved Voets Foretagelse den 27de Mai j. A. opgaves Voets Activer ialt til circa 404 Rdl., nemlig udestaaende Bogforbringer til circa 160, Husjet til 150 Rdl., og Subbo og Meubler til circa 94 Rdl., hvorhos bemærkedes, at en Pantegjæld paa 400 Rdl. hvilede paa Huus og Pøssere. Da imidlertid en Creditor i Voet udtalte den Formening, at denne Pantegjæld, nemlig den paa ovennævnte Obligation begrundede, var urigtig og fingeret og navnlig henlede Dømtømmen paa, hvad der er konstateret under Sagen, at Tilstalte P. Andersens Conto i en af Tilstalte Almind ført uautoriseret Hovedbog eller Handelsbog begynder med November 1856, medens baade de umiddelbart foregaaende og efterfølgende Conti i Bogen først ere begyndte i de senere Aar — i hvilken Anledning Almind først erklærede, at det paagjældende Folium i Bogen havde staaet blank, men derpaa tilbagefaldte denne Erklæring —, og den ommeldte Creditor endvidere i Anledning af, at Tilstalte Almind i samme Skiftemøde havde angivet, at han havde sættet sin Broder J. Almind som Commis ved Handelen for en aarlig Løn af 200 Rdl., hvoraf dog kun 100 Rdl. vare for tjente og deraf alene 5 Rdl. afbetalte, havde anført, hvad der talte for, at dette Anbringende var urigtigt, blev der endnu samme Dag paabegyndt criminel Undersøgelse mod Tilstalte Almind. Denne, der under Skiftet havde paastaet, at hans Opgivelse i det Hele var rigtig, tilfod nu svær, at den ovennævnte Pantobligation var udstedt pro forma for at sikkre hans Familie noget for det Tilfælde, at han skulde see sig nødsaget til at opgve sit Bo, ligesom han og vedgif, at han ikke havde lovet sin Broder nogen Løn, hvorimod denne havde været hos ham, fordi han var uden Tjeneste; derimod nægtede han i dette første Forhør at have forstuffed Varer eller Contanter og tilspøede, at det var ham ukendt, hvorvidt P. Andersen havde indseet det Urigtige i at modtage en saadan Obligation som den til ham udstedte. I et den følgende Dag afholdt Forhør forklærede Tilstalte P. Andersen først, at den til ham udstedte Obligation for 400 Rdl. er rigtig, idet Almind Tid efter anden havde modtaget Pengene, men efterat Almind i hans Paahør havde gjentaget sin Forklaring om ikke at have faaet Valuta for Obligationen, vedgif P. Andersen, at han ikke heller havde udbetalt Almind noget som helst af Obligationens Paalydende og at denne var udstedt for at redde endel af Almind's Gieneste for det Tilfælde, at han skulde gaae fallit. I samme Forhør tilfod Almind endvidere, at han sørend Falliten havde bortført og, uden at nogen Anden var vidende derom, ved Aften-tid paa P. Andersens Mark nedgravet nogle Varer, som ogsaa efter hans Paaviisning fandtes og ansattes til en Værdi af 53 Rdl. 2 Mk. 2 Sk., ligesom han endelig, efterat en Deponent havde afleveret et Bæls af 50 Rdl. som modtaget af Almind til Opbevaring, tilfod, at han, før han opgav sit Bo, havde leveret den Paagjældende disse 50 Rdl., for derved at kunne ernære sig og Familie, indtil han kunde faae andet Engagement.

Medens nu Tilstalte Almind under Sagens senere Gang har vedstaaet sin Tilstaaelse med Hensyn til de ny nævnte 50 Rdl. og de nedgravede Varer, har han derimod i et den 20de Juli sidstleden optaget Forhør tilbagefaldt sin Tilstaaelse med Hensyn til Obligationen og Broderens Løn, idet han navnlig i først nævnte

Henseende angav for Obligationens Paalydende at have modtaget Varer, der vel ikke vare bleve opførte nogetsteds i hans Bøger, men derimod anslaaede i Penge og saaledes anførte i Handelsbogen, og med Hensyn til Broderens Løn forklarede overensstemmende med, hvad han som anført havde yttrret under Skiftet den 27de Mai, hvorhos han i dette Forhør anbragte, at han ikke maatte have været rigtig ved sin Samling, da han afgav den første Forklaring. Denne Tilbagefaldelse er han senere vedbleven, og i et den 12te September f. A. optaget Forhør har han som Grund til sin tidligere Forklaring om Obligationen anført, at han dengang meente, at Obligationen var pro forma, fordi han ikke havde modtaget dens Paalydende contant, hvorom han udtrykkelig var bleven spurgt, hvorimod han i Løbet af 3 Aar for Obligationens Beløb af P. Andersen havde modtaget forskjellige Landproducter og Sengklæder, over hvilke han havde haft løse Fortegnelse og efter disse anslaaet Varerne til Penge, som han havde opført som contant modtagne paa P. Andersens Conto i Hovedbogen; og som Grund til sin tidligere Forklaring med Hensyn til Broderens Løn har han i samme Forhør opgivet, at han umiddelbart efter sin Fallit var aldeles forstumlet og forstyrret i Hovedet. I sidstnævnte Forhør har derhos Tilstalte P. Andersen ligeledes tilbagefaldt sin tidligere Tilstaelse med Hensyn til Obligationen, idet han angaaende hvad han havde forstaaet ved pro forma, saavel som angaaende Skyldaarsagen, har afgivet en med Almindes i alt Væsentligt stemmende Forklaring med Tilføiende, at han aldrig havde holdt Bog over de til Almind Tid efter anden leverede Varer m. v., og derfor ikke kunde opgive, naar og i hvilke Qvantiteter Almind havde faaet dem, men at Almind havde sagt, at han efterhaanden auslog dem i Penge og godstrev P. Andersen derfor, og da Beløbet tilsidt blev saa stort, forlangte Andersen Obligationen udstedt derfor; endelig har han først nægtet at have forklaret, at Obligationen var udstedt for at redde endeel af Almindes Eiendele, men senere erklæret ikke at kunne erindre at have forklaret sig saaledes.

Endelig har Tilstalte Almind under de efter Overrettens Kjenndelse optagne yderligere Forhører, under hvilke enkelte Bidneforklaringer ere fremkomne, som tale for, at han efterhaanden har faaet ikke ubetydelige Qvantiteter af Landvæsenproducter fra P. Andersens Gaard, — nærmere forklaret, at han i sin Handelsbog paa eengang indførte P. Andersens Conto for Aarene 1856 til 1858, men at han forinden i sine Optegnelser over de af P. Andersen modtagne Varer havde til de anførte Datoer beregnet samme til Penge, og at han efter Indførelsen i Handelsbogen tilintetgjorde disse Optegnelser; og med Hensyn til Broderens Løn har han erkjendt, at han en Tid sørend Falliten med Broderen var bleven enig om, at denne, der var kommen til ham noget efter Nytaar, skulde forlade ham til 1ste Mai, og at han, skjøndt Broderen ikke til 1ste Mai havde fortjent de fulde 100 Rdl., dog var bleven enig med ham om, at han skulde have dette Beløb, — hvilken sidste Aftale efter Broderens Forklaring skete Dagen efter Falliten, hvorimod Tilstalte ikke vil erindre, naar den blev truffen. Søvrigt fremgaaer det af de nye Oplysninger i Sagen, at Tilstaltes Handel allerede var meget ringe, da Broderen, der i Mai 1859 skulde i Militairtjeneste, kom til ham, men Broderen har dog paaftaaet, at han virkelig var bleven antagen som Handels-

betjent hos Tiltalte — der var iygelig og oftere sengeliggende og derfor nok funde trænge til Hjælp —, idet han dog har erklæret sig villig til at lade 33 Rdl. 2 Mk. afgaae i sin Forbring.

Med Hensyn til Tiltalte Almindes Boes Status bemærkes, at dets Activer efter Skifteforvalterens Opgivelse ialt ere udbragte til 458 Rdl 20 Sk., derunder de fornævnte hos en Trebdiemand beponerede 50 Rdl., medens dets Passiver ere opgivne til 1,405 Rdl. 69 Sk., derunder P. Andersens og Broderens Forbring paa 400 Rdl. og 95 Rdl.

Hvad nu først angaaer Tiltalte Almindes Straffskyld, bemærkes foreløbig, at nogle Deponenter vel have formeent, at Tiltalte ikke til enhver Tid, og navnlig ikke, naar noget gaaer ham imod, er ved sin Fornufts fulde Brug, men efter samtlige Sagens Oplysninger maa det dog antages, at om han end maa anses for enfoldig og begavet med ringe Forstandsevner, har hans Sindstilstand paa den Tid, han foretog de ham under Sagen til Last reguede Handlinger, ingenlunde ubelullet psykisk Tilregnelighed med Hensyn til disse Handlinger; og under Skiftet og Forhørerne har hans Afseer efter vedkommende Retsbetjents og Retsvidners Erklæringer heller ikke givet mindste Anledning til at antage, at der da skulde have manglet ham noget med Hensyn til Fornuftsens fulde Brug, medens dog Districtslægen har antaget, at hans totale Mangel paa Bessjæftigelse i Forbindelse med Justitsjagen har indvirket deprimerende paa ham og svækket hans Aandsevner. Skjøndt det nu herefter ikke kan antages, at Almindes senere tilbagefaldte Tilstaaelser med Hensyn til Obligationen og Broderens Løn skulde være afgivne i en Tilstand, hvori han ikke skulde have været sig bevidst, hvad han forklarede, er det dog ikke i og for sig uantageligt, at navnlig Tilstaaelsen med Hensyn til Obligationen kan have berodet paa en Misforstaaelse og at han, — navnlig naar hensees til Districtslægens Erklæring, — kan have undladt at forklare sig om den af ham senere opgivne Skyldaarlag; da nu de jensest fremkomne Oplysninger noget besyrlige, at denne virkelig eksisterede, findes Tilbagekaldelsen ikke at kunne forkastes. Derimod har han vedstaaet at have forstuet Varer og Penge, og da der aldeles ingen Tvivl kan være om Rigtigheden af hans Tilstaaelse herom, vil han, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, herfor være at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 54, 1ste Punktum, cfr. §§ 41 og 1, og efter Sagens Omstændigheder findes hans Straf passende at kunne bestemmes til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød“.

Nr. 188.

Advocat Brock

contra

De Peter Olsen (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de Februar 1860: „De Tiltalte 11) Johanne Rebecca Theesen, 16) Henrik Christopher Petersen, 18) Julius Christian Schmidt, 21) Martin Koepstorff og 22) Henriette

Heymann, Levalds Hustru, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Frederik Julius Dahl og Arrestantinderne Emma Hansine Dahl, Rasmussens Hustru, og Juliane Elisabeth Dahl, Zeppefens Hustru, bor straffes, den Første med Tugthusarbeide i 12 Aar og de 2 Andre med Forbedringshumsarbeide, Rasmussens Hustru i 3 og Zeppefens Hustru i 2 Aar. • De Tiltalte 4) Zuger Christine Olsen, Dahls Hustru og 6) Ole Peter Olsen bor straffes med Fængsel paa Band og Brod, den Første i 6 Gange 5 og den Anden i 2 Gange 4 Dage. Tiltalte 5) Carl Christian Dahl bor straffes med Fængsel i 14 Dage. De Tiltalte 7) Johan Georg Christian Holm, 8) Christian Moinechen, 9) Peter Lassen, 10) Mads Julius Andreas Wichmann, 12) Mathias Schmidt, 13) Niels Christian Holm, 14) Christen Jensen, 15) Wendix Herß Cohen, 17) Franz August Büchler, 19) Peter Hansen og 20) Adelaide Petersen bor til Kjøbenhavns Politikasse bøde, den Første 30, den Anden 5 og hver af de Dvrige 1 Rdl. 3 Erstatning udredes af Tiltalte Olsen, Arrestanten og Arrestantinden Zeppefens Hustru, Een for Alle og Alle for Een, til Justitsraad Arenken 15 Rdl. og til Mægler Lohse 2 Rdl. 3 Mk., af Tiltalte Olsen, Arrestanten og Arrestantinden Rasmussens Hustru, Een for Alle og Alle for Een, til Næstfor Berthelsen 4 Rdl. 3 Mk., af Tiltalte Olsen og begge Arrestantinderne paa samme Maade til Restaurateur Eigaard 22 Rdl., af Arrestanten og Arrestantinden Zeppefens Hustru, Een for Begge og Begge for Een, til Skrædermester Cohn 14 Rdl. og af Arrestantinderne, Een for Begge og Begge for Een, til Glarmester Madsen 11 Rdl. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og Lihme, 15 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten med $\frac{2}{3}$, hvoraf tilsvares in solidum med ham af Arrestantinderne, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{16}$, af Arrestantinden Rasmussens Hustru $\frac{1}{2}$, af Arrestantinden Zeppefens Hustru $\frac{1}{8}$, og af Tiltalte Dahls Hustru $\frac{1}{8}$, samt af Arrestantinden Rasmussens Hustru med $\frac{3}{8}$, hvoraf in solidum med hende tilsvares af Arrestantinden Zeppefens Hustru det Halve, og af sidstnævnte Arrestantinde og Tiltalte 5) Dahl, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{16}$. Derhos udreder hver af de Tiltalte 6) Olsen, 7) Holm, 8) Moinechen Actionens Omkostninger for sit Bedkommen de in solidum med Arrestanten og Arrestantinderne, derunder hver $\frac{1}{16}$ af Salairerne, og hver af de Tiltalte 9) Larsen, 10) Wichmann, 12) Schmidt, 13) Holm, 14) Jensen, 15) Cohen, 17) Büchler og 20) Petersen bemeldte Omkostninger for sit Bedkommende ligeledes in solidum med Arrestanten og Arrestantinderne. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms

lvslige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Ole Peter Olfens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brok og Etatsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hebdter det: „Under nærværende Sag er det ved de afgivne Forklaringer i Forbindelse med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at Arrestanten Dahl og Arrestantinderne, Rasmussens Hustru og Zeppesens Hustru samt Tilstalte Dahls Hustru have gjort sig skyldige i Tyveri, idet de navnlig i Løbet af de sidste 8 Maaned før deres Anholdelse ere gaaede omkring i Byen for at see Leilighed til at stjæle, og paa den Maade have deels i Forening, deels hver for sig forsvet henimod 100 Lyverier, hvorved Gjenstande til en Værdi af omtrent 2,000 Rdl. ere bortstjaaene.

..... Endvidere have Arrestanten og Arrestantinden Rasmussen i Forening frastjaalet blandt Andre:

Grosserer Lemvigk endeel Sølvtsi af Værdi 90 Rdl.,

Lieutenant Wiehe noget Sølvtsi m. m. af Værdi 10 Rdl. 3 Mk.

Arrestanten og Arrestantinden Zeppesen have i Forening frastjaalet blandt Andre:

Juslitsraad Ahrenken noget til 15 Rdl. vurderet Sølvtsi,

Mægler Lohse en til 2 Rdl. 3 Mk. vurderet Stee.

Restaurateur Eigaard endeel Sølvtsi m. m. af Værdi 25 Rdl.

..... Ligeledes har Arrestantinden Rasmussen alene frastjaalet blandt Andre:

Udsesfor Berthelsen 2 Steer af Værdi 4 Rdl. 3 Mk.

Swad angaaer Tilstalte 6) Ole Peter Olfen, der tiltales for Hæleri, da er det ved den af ham afgivne Tilstaaelse og det forøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der i sidstafvigte Januar Maaned havde modtaget endeel af de ovennævnte stjaaene Koster i Pant, navnlig af det Grosserer Lemvigk frastjaaene Sølvtsi 3 til 11 Rdl. vurderede Desertskeer, samt det hos Ahrenken, Lohse, Berthelsen, Wiehe og Eigaard stjaaene Sølvtsi, har, efterat have fattet Mistanke om, at det var ulovligt erhvervet, solgt det til Medtilstalte 7) Gulbsmed Hofm. fordi han frygtede for, at han, naar han beholbt det, vilde komme til at tabe de paa

Panterne laante Penge, af hvilken Grund han ogsaa, efter hvad der maa ansees oplyst, folgte bemeldte Selytsøi, førend den til Indløsningen af samme fastsatte Tid var udløben.

Tilstaale har nu vel senere tilbagefaaldt sin Tilstaaelse, men hertil vil dog i Medfør af Lovens 1—15—1 saameget mindre kunne tages noget Hensyn, som det staaer i Strid med de iøvrigt under Sagen oplyste Omstændigheder.

For det ovenangførte Forhold vil denne Tilstaale, der er langt over criminel Lavalder og ved Roeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 3die August 1858 er bleven anseet i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvilken Dom imidlertid ved Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Juli 1859 blev forandret derhen, at han fri fandtes for Actors Tilstaale, være at dømme efter Analogien af § 22 i nysnævnte Forordning, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage“.

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med ved-
 jøiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indaalede Dommers
 Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalange Rettens
 Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for
 Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. —
 Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa
 de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Hyldealske Boghandling (N. Hegel). — Trykt hos J. H. Schultz

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 32.

Den 2den November.

1860.

Anden ordinaire Session.

Onsdagen den 17de October.

Nr 179.

Advocat Brock

contra

Ole Ingvorsen eller **Ole Ingvorsen Miisberg** og **Lars Pedersen**
(Defensor Liebenberg),

der tiltales for ved Uforsigtighed at have foraarfaget en Ildbrand, ved hvilken Hans Larsens Gaard paa Sallerup Mark lagdes i Aske.

Vordingborg søndre Birkis Extrarets Dom af 12te Septbr. 1859: „Tiltalte Lars Pedersen bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt at betale i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring 2,121 Rdl. 48 Sk., og til Assuranceforeningen for rørlige Eiendomme i Præsto og tilgrændsende Aunter 1,739 Rdl. 48 Sk. Tiltalte Ole Ingvorsen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Sakair til Actor, Procurator Schaarup, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Tørgensen, 6 Rdl., betale begge Tiltalte in solidum. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Januar 1860: „Tiltalte Ole Ingvorsen Miisberg bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Lars Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage, samt i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring og til Assuranceforeningen for rørlig Eiendom i Præsto og tilgrændsende Aunter betale respective 2,121 Rdl. 48 Sk. og 1,739 Rdl. 48 Sk., dog jaaledes at Straffen bortfalder, naar han udveder de nævnte Erstatningsbeløb. Actionens Omkostninger betale de Tiltalte, Een for Begge og

Begge for Een, derunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten, Procuratorerne Schaarup og Jørgensen, 5 Rdl. til den Første og 4 Rdl. til den Sidste, og til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kraft og Beyer, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog at Actionens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde udredes af Lars Pedersen alene.

Chi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Actionens Omkostninger udredes af Lars Pedersen alene; saa betaler han og i Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Liebenberg for Højesteret 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants inden Vordingborg søndre Birks Extraret den 12te September f. A. paafjendte Sag sigtes de Tiltalte Lars Pedersen af Holme Ølstrup og Ole Ingvorsen Miisberg i Ronnebæk, for ved Uforsigtighed at have forarsaget en Ildbrand, ved hvilken Hans Larsens Gaard paa Sallerup Mark lagdes i Aske. Ved Underretsdommen er førstnævnte Tiltalte idømt Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt tilpligtet at betale i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring 2,121 Rdl. 48 Sk. og til Assuranceforeningen for rörlig Eiendom i Præsts og tilgrændsende Amter 1,739 Rdl. 48 Sk., hvorimod Tiltalte Ole Ingvorsen er frifunden for Actors videre Tiltale, medens han dog er tilpligtet in solidum med Tiltalte Lars Pedersen at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor for Underretten, 8 Rdl. til den Første og 6 Rdl. til den Sidste.

Bemeldte Dom er derefter saavel ijsølge Tiltalte Lars Pedersens Begjæring, som i det Hele paa det Offentliges Vegne indanket for Overretten.

Med Hensyn til Sagens factiske Omstændigheder er følgende oplyst:

Den paagjældende Ildbrand opkom den 11te Juni f. A. om Formiddagen omtrent Kl. 9 i et østen for Hans Larsens, af 4 sammenbyggede Længder bestaaende Gaard beliggende, tildeels under Bygning værende straatakt Huus, hvorfra Ilden, da det blæste stærkt med Østenvind, hurtigt udbredte sig til Gaardens andre Bygninger, der samtlige nedbrændte. Nærved, navnlig ifkun i en Afstand af 5 Alen fra det Huus, i hvis Straatag Ilden først viste sig, og paa et Sted,

hvorfra Vinden i en noget skraa Retning netop har hen paa Huset der hvor Ilden udbrød, blev der sprængt Steen, og navnlig bleve 3 Steen sprængte umiddelbart forinden Ilden opkom.

Der opstod som Følge heraf strax Formodning om, at Ilden var foranlediget herved, navnlig derved, at et Stykke af den Fyrsvamp, der var benyttet til at antænde Krudtet i Borehullerne paa Stenene, af Vinden var blevet ført hen i det ommeldte Huses nytællede Tag, og de Tilstalte erklærede selv under det samme Dag paa Stedet optagne Brandsforhør, at de antog, at Ilden havde sin Oprindelse fra Steensprængningen. Det bemærkes isøvrigt, at Gaarbeier Hans Larsen den paagjældende Dag var syg og sengeliggende, men ubtryffeligt havde bedet de Tilstalte, der vare beskæftigede med Steensprængningsarbeidet, om at være forsigtige dermed, uden at han dog ligesvem paalagde dem at vælte Stenene længere bort fra Huset inden de gave sig til at sprænge dem, hvilket det var hans Mening, at de burde gjøre; Tilstalte Lars Pedersen, der i 4 Aar havde ernæret sig ved Steenkloveri, troede imidlertid, efter hvad han har forklaret, ikke, at der kunde være nogen Fare forbunden med at sprænge Stenene saa nær Bygningen, hvorimod Tilstalte Ole Ingvorsen har forklaret, at han vel har været med at sprænge Steen ligesaa nær ved Bygninger, men at det da rigtignok har været stille Veir. Sidsmævnte Tilstalte har derhos angivet, hvad Tilstalte Lars Pedersen har bekræftet, at han intet havde med selve Tændingen at bestille, men ifkun som Dagleier arbejdede hos Lars Pedersen, som ene havde paataget sig Sprængningen og stod til Ansvar herfor, af hvilken Grund han mener, at det ikke vedkom ham at gjøre opmærksom paa den Fare, som maatte være forbunden med at sprænge Stenene saa nær ved Bygningerne, ligesom han har erindret, at det vilde have været en meget besværlig Sag at flytte Stenene længere bort.

Under de senere Forhører have nu vel begge de Tilstalte yttret den Formening, at Ildbranden ligesaa vel kan være kommen fra Tømmermand Hans Larsens Tobakspibe som fra Steensfydningen, idet den nævnte Tømmermand kort førend Ilden udbrød, paa et kun lidet længere fra Bygningen beliggende Sted skal have tændt sin Pibe ved at slaae Ild i Fyrsvamp, men dette skjønnes dog ikke at kunne antages. Ikke blot har nemlig Tømmermand Hans Larsen benægtet at have havt Ild paa sin Pibe paa den Tid, Steensprængningen fandt Sted, og paaflaaet, at han opholdt sig henne ved sin Høvelbænk, der stod circa 30 Alen fra Bygningen i en saadan Retning, at Vinden ikke saa lige har hen paa denne som fra det Sted, hvor de sprængte Steen laae, og Tømmermand Jens Peter Christensen, der var den Æneste, som foruden de to Tilstalte og Tømmermand Hans Larsen var tilstede paa den Side af Gaarden, hvorfra Ilden opkom, har forklaret, at han holder sig overbeviist om, at Ilden er opstaaet ved Steensprængningen, hvilket de Tilstedekomne ogsaa strax vare enige om at antage, at Tømmermand Hans Larsens Tobakspibe var forsynet med en god Hætte, og at han vel ikke bestemt erindrer, om bemeldte Hans Larsen kort før Ildens Opkomst tændte sin Pibe, eller hvor denne opholdt sig, men at det dog forekommer ham, at Hans Larsen stod ved Høvelbænken; men selv efter de Tilstaltes egne Forklaringer bliver det lidet

antageligt, at Ilden skulde være foranlediget ved Hans Larsens Tænden af sin Pibe og ikke ved Steensprængningen.

Ilden viste sig nemlig, som anført, et Dieblik efter at denne havde fundet Sted, hvorimod Tømrer Hans Larsen skal have tændt sin Pibe en halv Enees Minuter iforveien, og selv efter de Tiltaltes Forklaringer var det Sted, hvor Hans Larsen gjorde dette, dobbelt saa langt fra Bygningen, som det, hvor de sprængte Steen laae.

Ibet det derfor findes at maatte statuere, at Udbetranden virkelig er foranlediget ved Steensprængningen, maa Overretten være enig med Underdommeren i, at navnlig Tiltalte Lars Pedersen herved har gjort sig skyldig i en Uforsigtighed, der maa paadrage ham Ansvar efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 14, 2det Membrum, medens Tiltalte Ole Ingvorsen, efter hans ovenfor fremfillede Forhold til Steensprængningsarbeidet og Medtiltalte Lars Pedersen, ikke skjønes at kunne paalægges noget saadant Ansvar, hvorfor han vil blive at frifinde for Actors Tiltale, dog at han efter Omstændighederne findes at burde under Tæt med Tiltalte Lars Pedersen udrede Actionens Omkostninger. Straffen for sidnævnte Tiltalte skjønes dog at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 14 Dage, hvilken Straf derhos, som ogsaa i Underrettsdommens Præmisser udtalt, ifølge den ovenciterede Lovbestemmelse vil bortfalde, saafremt han maatte kunne gjøre Udveie til at betale de 2 Erstatningsbeløb, hvorpaa der under Sagen er gjort Paastand. Brandlidte Hans Larsen, der har angivet ved Branden at have lidt et Tab af over 2,000 Rdl., hvorfor han ikke erholder nogen Erstatning af Brandforsikringerne, har frafaldet Krav i den Anledning paa de Tiltalte, hvilke han ved ere ganske ude af Stand til at give Erstatning.

Underrettsdommen vil efter det Anførte være at forandre, medens den tilliges i Henseende til dens Bestemmelser angaaende Udredelsen af Sagens Omkostninger, dog saaledes at Salairerne findes at burde nedsættes til respective 5 Rdl. og 4 Rdl. for Actor, Procurator Schaarup, og Defensor, Procurator Jørgensen“.

Nr. 236.

Advocat Brock

contra

Niels Jørgensen Mørdrup (Defensor Liebenberg),

der tiltales for voldelig Udfærd mod en Vægter under Udførelsen af sine Forretninger.

Hillerød Kjøbstads Extrarets Dom af 30te Marts 1860: „Niels Jørgensen Mørdrup bør hensættes i simpelt Fængsel paa sædvanlig Fængeskost i 40 Dage. Saa bør han betale Vægter Ole Olsen i Erstatning 2 Rdl. 3 Mk., samt udrede alle de af denne Action flydende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Wodschow, 5 Rdl., og til Defensor, Proceprocurator Albrechtsen, 4 Rdl. Alt efter-

kommers i Henseende til den idømte Erstatning inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt under Udsærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juni 1860: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 80 Dage. I Salar til Procuratorerne Herforth og Berggreen for Overretten betaler Tiltalte Niels Jørgensen Mørdrup 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende ved Hillerød Kjøbstads Ertrarets Dom af 30te Marts d. A. paafsendte Sag, hvorunder Niels Jørgensen Mørdrup, der er født den 2den Mai 1799 og ved Rigsrets Dom af 10de April 1826 har været anseet med 3 Maaneders Degradation for Mynbiggheds Misbrug, tiltales for voldelig Udsærd mod en Vægter under Udsærdelsen af hans Forretninger, er det ved de af Vægter Ole Olsen, Bærtshuussholber Jens Jacobsen og Snekkerfævendene Johan Ludvig Ohme og Lars Peteresen afgivne beedigede Forklaringer godtgjort, at Tiltalte om Aftenen eller Natten den 4de Marts d. A., da fornævnte Vægter Olsen, der havde Post i Gaden, paa Grund af Tiltaltes støiende Udsærd opfordrede ham til at forsøie sig ind i sit Hjem, har bidragt Vægteren et Slag i Ansigtet med en med Oliefyldt 3 Pøgleskaffe, saaledes at Blodet slog af Næse og Mund, uden at Tiltalte, der har paaberaabt ved den omhandlede Leilighed at have været drukken, kan antages at have været i en Tilregnelighed ubelukkende Tilstand, ligesom ogsaa, at han har udfjældt Vægteren for Liv.

Af en under Sagen fremlagt Lægeattest fremgaaer, at Slaget havde bevirket en Svulst af Næseryggen, optagende især dennes høire Side, hvor en blaalig Farvning af Huden antydede en Blodubtrædning, samt at det Indre af Næsen var opfyldt af mørke Skorper af indtørret Blod, antydede en stærk Blødning, rimeligviis efter Bristningen af et Blodkar, men at Næsebenene ikke havde lidt, og at Tilstanden maatte anses for uden Fare at ville helbredes i nogle Dage, og Ole Olsen har i et efter Overrettens Foranstaltning optaget Forhør erklæret, at Slaget ikke har efterladt nogen Følge for hans Helbreds-

tilstand. For det anførte Forhold vil Tiltalte, idet Betingelserne for Anvendelsen af Forordningen af 4de October 1833 § 17 ikke findes at være tilfælde, og her navnlig ikke findes at kunne siges at være tilføjet Vægteren en legemlig Bestabigelse i den Betydning som der forudsættes, være at ansee efter Forordningen af 4de October 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi, men Straffen, der ved Underrettsdommen er fastsat i Medfør af Forordningen af 12te Juni 1816 § 7 til simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til lige Fængsel i 80 Dage.

Følgelig vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om den Ole Olsen tilkjendte Erstatning og Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten tilkjendte Salairer, bifalbes, blive at stadfæste“.

Nr. 257.

Statsraad Liebenberg

contra

1) **Rasmus Hansen** og 2) dennes Hustru **Maren Hansdatter**

(Defensor for Nr. 1 Salicath og for Nr. 2 Brock),

der tiltales, Forstuvæbte for Tyveri og Sidstuvæbte for Hæleri.

Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 17de April 1860: „Arrestanten Rasmus Hansen af Hømarken bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Arrestantens Hustru, Tiltalte Maren Hansdatter, bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Derhos bør Arrestanten til Sælgekone Karen Nielsen tilbagelevere det under Sagen omhandlede Stykke Dyrveaar samt Dugen og til Skipper Eilersen Forklædet og Natroien qv. Saa bør og begge de Tiltalte in solidum udrede alle af denne Sag lovligt ihjværende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Jensen, 6 Rdl., og til Defensorerne, Procuratorerne Hansen og Vilhjelm, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Juli 1860: „Arrestanten Rasmus Hansen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder og Tiltalte, hans Hustru Maren Hansdatter af Hømarken, i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensorerne ved Overretten, Procuratorerne Levinsen, Jørgensen og Rothe, betale Arrestanten og Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger til Høiesterets Paafjendelse for Tiltalte Nasmus Hansens Vedkommende, vil han, der ifølge Høiesterets Dom af 5te November 1856 har været straffet med 1 Aars Forbedringshumsarbeide for attenteret Indbrudstyveri, nu, for ikke at have oplyst de omhandlede af ham, efter hans Forklaring, fundne Gjenstande, være, i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 58, jvft. med §§ 79 og 80, at ansee efter § 22 som for anden Gang begaaet Hæleri, og findes hans Straf ved den indankede Dom retteligen fastsat til Forbedringshumsarbeide i 8 Maanedere.

Tiltalte Maren Hansdatter har vedgaaet, at hun af forsmævte Tiltalte har modtaget Fødevarer og andre Koster, som han havde hjembragt, samt at hun, uagtet hun havde Formodning om, at disse Gjenstande vare ulovligen erhvervede, tildeels har disponeret over dem. For dette Forhold bliver hun, idet der ei høves tilstrækkeligt Beviis for, at nogen af berørte Koster var stjaalen, at ansee med en arbitrair Straf efter Analogien af Lovgivningen om Hæleri, hvilken Straf efter Omstændighederne findes ved den indankede Dom passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger billiges Overrettens Dom.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg, Etatsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, i 1ste Instants inden Svendborg Kjøbstads Extraret den 17de April sidstleden paa- kjendte Sag ere Arrestanten Nasmus Hansen og dennes Hustru Maren Hansdatter af Hømarken actionerede, den Første for Tyveri, den Sidste for Hæleri.

Hvad nu først Arrestanten angaaer, ere de Delicta, som imputeres ham, følgende:

1) Mellem den 31te October og 1ste November f. A. blev der forsvøet et Indbrudstyveri hos en i Svendborg boende Sælgefone Karen Nielsen.

Paa Gjerningsstedet fandtes en Stige og et Centrumsbør, som efter den Bestjaalnes Forklaring ere efterlabte af Tyven, men har det ikke med Bestemthed kunnet oplyses, hvorledes denne har banet sig Afgang til det Værelse, hvori

Forbrydelsen er begaaet, hvilket dog sandsynligviis er skeet gjennem et aabentstaaende Vindue i Hjøkkenet. I bemeldte Bærelse fandtes et Chatol opbrudt, Stufferne udtrukne og deres Indhold spredt omkring i Stuen, men den Bestjaalne, der efter heubdes Stilling har en Mængde af de forskjelligste Salggjenstande i sit Huus, har ikke med Bestemthed kunnet angive, hvad der ved dette Tyveri er frafjaalet hende, kun har hun forklaret med Visshed at vide, at der ved denne Leilighed er frakommen hende et Stykke blaastribet Dynevaar og Adkomstdocumenterne paa 3 Eiendomme.

Ved de i denne Anledning anstillede Undersøgelser erfarede det, at den ommeldte paa Gjerningsstedet fundne Stige var borttagen fra en circa 150 Alen fra Bestjaalnes Huus værende Gaard, og at forskjellige Personer om Aftenen den 31te October vilde have seet en mistænkelig Person begive sig ind i bemeldte Gaard. Mistanken henledees nu efter de afgivne Forklaringer paa Arrestanten og, efterat denne derpaa var bleven fremsillet for Retten, har et Vidne troet i ham at kunne gjenfende hiin Person, der bemeldte Aften var inde i Gaarden, hvorfra Stigen blev borttagen, men dog ei turdet beedige Identiteten, og et andet Vidne har forklaret, at Arrestanten vel forekom Vidnet at ligne hiin Person, men at Eidstævnte dog syntes Vidnet at være noget høiere.

Hvad det som ommeldt ligeledes fundne Centrumsbør angaaer, er dette gjenkjendt som Arrestantens saavel af hans Husfru som af tvende Sønner, af hvilke den Ældste er 15 Aar gammel, hvorimod det er af Arrestanten benægtet at være ham tilhørende, idet han paastaar, at hans tidligere Centrumsbør var gaaet itu i September Maaned og at han i October havde kjøbt et nyt, uden at omtale Saadant for hans Kone og Børn, som derfor ingen Bested herom kunde vide.

Paa Arrestantens Bopæl er derhos fundet et Stykke blaastribet Dynevaar, hvorom Bestjaalne har forklaret, at hun er vis paa, at det er hendes, idet hun vil gjenfende det deels efter dets Udseende, deels paa Grund af en eienbommelig muggen Lugt, og er denne Vedtjendelse bestrøket ved en af Bestjaalnes Datter afgiven Forklaring.

Arrestanten har, efter først at have søgt at undgaae at besvare, hvorfra han havde bemeldte Stykke Dynevaar, foregivet, at han i forrige Aar havde kjøbt dette paa Markedet i Svendborg saavel som en ved Ransagningen hos ham forefundne til 2 Rdl. vurderet Dug, som Bestjaalne erkærer sig overbeviist om ogsaa ved hiint Tyveri at være frakommen hende, uden at hun dog enten med Hensyn til denne eller Dynevaaret har villet bekræfte sin Eiendomsret med Sed eller kunnet tilveiebringe fuldt Beviis for samme.

2) Omtrent 8 Dage forinden det ovenfor omhandlede Tyveri blev der mellem den 24de og 25de October frafjaalet Justitsraad Theill 11 Lammeskind med Ulben paa, hvilke Skind, af Værbi 2 Rdl. pr. Stykke, vare ophængte til Tørring i hans Gaard, samt fra 2de Spisekamre en Klump Talg, af Værbi 3 Rdl., en holsteensk Ost og 2 smaa Appetitofte. Ved Ransagning paa de Tiltaates Bopæl fandtes 2 Lispuud Ud, som Arrestanten, efter først at have brugt forskjellige Udflugter, forklarede at have kjøbt af en Landsbyslagter, uden nær-

mere at kunne betegne denne, og ligesledes fandtes en Appetitofsi, som Arrestanten angav at have kjøbt paa et Skib i Havnen, men hvorom Insitsraad Theills Familie har forklaret, at den ganske ligner dem, der ved bemeldte Tyveri bleve stjaalne, og er det af den paa Gaarden Nielsstrup, hvor Theill havde kjøbt Osten, værende Forpagters Hustru saavelsom af Meieressen sammesteds udsagt, at, saavidt de skjøne, er Osten af det Slags, som laves og sælges der paa Gaarden. Ved samme Kaufgning fandtes endelig ogsaa skult i en Fjerding under nogle Rødbeder circa 8 Pund Talg, hvoraf enkelte Stykker ogsaa passede til Formen af en Kjedel, hvori Insitsraad Theills Tjenestepige havde smeltet den Klump Talg, som ved Tyveriet var borttagen, men har Arrestanten forklaret at have kjøbt den hos ham forefundne Talg af en Landsbyslagter, hvis Navn eller hvor han er at finde, han ikke veed.

3 og 4) Fremdeles er der mellem den 1ste og 2den November f. A. fra Semand Jens Brandenburg bortstjaalet 2 Gæs af Værdi 4 Rdl., og samme Aften er der fra dennes Nabo, Skipper Eilersens Have borttaget et gammelt Forklæde og en Sirtes Nattrøse, som vare udbængte til Tørring. Hvad de nævnte Gæs angaaer, har Arrestanten vedhøsbende paastaaet, at 2de saadanne, som han til den ommeldte Tid havde hjembragt, vare af ham kjøbt, da der var Marked i Svendborg, og med Hensyn til Forklædet og Nattrøsen, der ere vurdere til respective 8 Sk. og 2 Mk., og til hvilke vedkommende Gierndes Giendomsret er beviist, har Arrestanten foregivet at have fundet disse tæt ved sit Hjem, men ikke oplyst dem, da de efter hans Formening vare værdiløse.

Efter det Anførte er der vel med Hensyn til de omhandlede Tyverier fremkommet en betydelig Grad af Formodning imod Arrestanten, men ligesom fuldt Beviis dog ikke foreligger med Hensyn til noget af dem, saaledes findes de om ethvert især tilveiebragte Indicier ikke i Forening at kunne afgive et saadant Indiciebeviis for Arrestantens Skyld overhovedet, som Forordningen af 8de September 1841 maa antages at fordrø; og Arrestanten, der er døbt den 15de Marts 1812 og tidligere ifølge Høiesterets Dom af 5te November 1856 for attenteret Indbrudstyveri er anseet med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, vil saaledes alene med Hensyn til den ovennævnte Nattrøse samt Forklædet være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, cfr. § 58, som for 2den Gang begaaet Hæleri, med en Straf, hvis Størrelse findes at kunne bestemmes til 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide.

Hvad Arrestantens medtiltalte Hustru Maren Hansdatter angaaer, da er hun tilstrækkelig overbeviist at have lagt Dølgemaal paa forskjellige af de under Sagen omhandlede Køster, derunder ogsaa fornævnte Nattrøse og Forklæde, hvilket hun har forklaret at have gjort, fordi hun nu havde den Formodning, at de vare ulovligen erhvervede af hendes Mand.

Hun vil saaledes, da hun, der er født den 7de August 1814 og ved nærværende Rets Dom af 26de August 1856 er efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 22 anseet med 2 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ikke kunne undgaae atter at ansees efter fornævnte Analogi, og findes hendes Straf at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelse med alt det Ovenanførte vil den indankede Dom, hvorved Arrestanten og Tiltalte ere ansete respectibe med 4 Aars Forbedringshuusarbejde og 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, forsaavidt være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, som det er dem paalagt at ubrede in solidum, blive at stadfæste".

Torsdagen den 18de October.

Nr. 232.

Advocat Broch

contra

Jens Petersen og Frederik Julius Jørgensen (Defensor Salicath), der tiltales, Nr. 1 for Meddeeltighed i Bedrageri og Hæleri og Nr. 2 for at have udviist misligt Forhold eller Uforsigtighed ved Kjøb af ulovligen erhvervede Koster.

Criminal- og Politiretens Dom af 19de Mai 1860: „Arrestanten 1) Christopher Christophersen, samt de Tiltalte 2) Franz Nielsen, 3) Lars Jensen, 4) Jens Petersen og 5) Frederik Julius Jørgensen bør straffes, den Første, Anden og Tjerde med Forbedringshuusarbejde, Christophersen i to Aar samt Nielsen og Petersen hver i eet Aar, den Fjerde med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og den Femte med Fængsel i 14 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Kraft, 8 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Petersen, dog at deraf in solidum med ham tilsvares af Tiltalte Nielsen $\frac{5}{8}$, af Arrestanten Christophersen $\frac{1}{8}$ og af Tiltalte Jensen $\frac{1}{8}$, samt at Tiltalte Jørgensen in solidum med Tiltalte Petersen betaler bemeldte Omkostninger for sit Vedkommende, derunder $\frac{1}{3}$ af Salairerne. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Hvad Tiltalte Frederik Julius Jørgensen angaaer, findes der efter de fremkomne Oplysninger ikke tilstrækkelig Høie til at antage, at han ved Kjøbet af de omhandlede Koster har udviist noget saadant misligt eller uforsigtigt Forhold, at der derfor kan paalægges ham Strafsansvar, medens det dog efter Omstændighederne findes at burde forblive ved den indankede Doms Bestemmelse i Henseende til denne Tiltaltes Deeltagelse i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Med Hensyn til Tiltalte Jens Petersen bliver bemeldte Dom, i Henshold til de i samme for hans Vedkommende anførte Grunde, at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Frederik Julius Sorgenen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. Advocat Broch og Etatsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., hvoraf Jens Petersen tilsvare 3/4 og Frederik Julius Sorgenen 1/4.

I den indankede Doms Præmisser hebdet: „Under nærværende imod 2) Tiltalte Frants Nielsen for Bedrageri, Tyveri og Hæleri anlagte Sag er han ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilskaaelse overbeviist at have, medens han tjente hos Gamst & Lunds Efterfølgere, i disses Navn, men uden deres Vidende og Billie, hos Hørkræmmer Jørgen Jensen requireret og erhøldt udleveret en stor Deel Jernvarer af forskjellig Slags, hvis Værbi ikke har været at oplyse fuldstændigt, og derefter solgt dem til Tiltalte 4) Jens Petersen langt under deres Værbi som Handelsvarer, samt at have i Forening med Arrestanten Christopher Christophersen frastjaalet bemeldte Fabrikanter 2 til 40 Rbl. vurderede Kaffeovne, 7 à 8 Rispund Messing af Værbi 1 Mk. 8 Sk. pr. Pund og 3 à 4 Rispund Kobber af Værbi 2 Mk. 4 Sk. pr. Pund, og i Forening med Tiltalte 3) Lars Jensen, frastjaalet samme Fabrikanter circa 2 Rispund Messing, hvorhos han endelig har været sifsnævnte Tiltalte behjælpelig med at sælge noget af ham paa det samme Eted stjaalet Kobber, naftet han vidste, paa hvilken Maade det af ham var erhvervet.

Arrestanten 1) Christopher Christophersen er paa samme Maade overbeviist at have i Løbet af forrige Aar, medens han tjente hos oftævnte Fabrikanter, i sammes Navn, men uden deres Vidende og Billie, hos Hørkræmmer Jensen erhøldt udleveret endeel Jernvarer, hvis Værbi heller ikke nøiagtig har været at ubfinde, og derpaa solgt dem til Tiltalte Petersen for en langt ringere Værbi end den, for hvilken de forhandlede, samt at have, foruden de ovenomhandlede i Forening med Tiltalte Nielsen forøvebe Tyverier, endvidere i Forening med Tiltalte Jensen frastjaalet de samme Fabrikanter 7 à 8 Rispund Messing og 3 à 4 Rispund Kobber, hvorhos han endelig har til Tiltalte Petersen solgt endeel af Tiltalte Jensen stjaalet Messing og Kobber, naftet han vidste, paa hvilken Maade denne Tiltalte havde faaet det.

Ved den af Tiltalte 3) Lars Jensen afgivne Tilskaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Dplysninger er det godtgjort, at han har, medens han tjente hos ofmævnte Fabrikanter, frastjaalet dem deels i Forening med Arrestanten Christophersen og Tiltalte Nielsen de ovenfor anførte Dvanta Messing og Kobber, deels alene 4 à 5 Rispund Messing og endeel Kobber af den ovennævnte Værbi. . . .

Svad angaaer 4) Tiltalte Jens Petersen, der sigtes for Meddeeltighed i Bedrageri og Hæleri, da er det paa samme Maade godtgjort, at han, der er

langt over criminel Lavalber og med Undtagelse af en ham for ulovlig Handel overgaaet Dom, hvorved han idømtes en Mulct af 1 Rdl., ikke funden forhen straffet, ikke alene har affjæbt Arrestanten Christopherjen og Tiltalte Nielsen de Varer, ikke de paa den ovenfor nævnte bebragerisse Maade tilvendte sig hos Hørkræmmer Jensen, men ogsaa forud har opfordret dem til at staffe ham endeel af Varerne, uagtet det var ham bekjendt, paa hvilken Maade de kom i Besiddelse af dem, hvorhos han endvidere har affjæbt Arrestanten og Tiltalte Jensen det Metal, de, som ovenanført, have frafjælet Gamst & Lunds Efterfølgere, med Bevidsthed om, hvorledes det var erhvervet.

Tiltalte vil saaledes være at dømmes efter Forordn. af 11te April 1840 § 77, cfr. §§ 21, 22 og 41, samt efter § 22 til en Straf, der efter Omstændighederne vil kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshuusarbejde.

Tiltalte 5) Frederik Julius Jørgensen, der actioneres for at have udviist mistligt Forhold eller Uforsigtighed ved Kjøb af ulovligt erhvervede Koster, har vedgaaet, at han i Løbet af et Aarstid har affjæbt Tiltalte Petersen omtrent 12 Skippund af de af ham ulovligt erhvervede Jernvarer, uden at han dog vil have haft nogen Mistanke om, at Petersen havde faaet dem paa en ulovlig Maade, uagtet han kjøbte dem for omtrent Halvdelen af deres Værdi i Handelen, samt at han, efterat have fattet Mistanke om, at Varerne vare fravendte Hørkræmmer Jensen paa en bebrageriff Maade, og efter derpaa at have affjæbt Petersen noget over 30 Alen Jernvør, for at komme til Kundskab om, hvorfra han fik dem, har brugt Størstedelen af Rørene, uden at henvende sig derom til Jensen, hvem han dog senere meddeelte sin Mistanke om, at han var Gjenstand for Bedrageri. Da nu Bestemmelserne i Placaten af 24de September 1841 § 1 maa antages at finde i alt Fald en analogisk Anvendelse paa det af Tiltalte udviste Forhold, vil han, der er langt over criminel Lavalber og ikke funden forhen straffet, være at idømme en efter bemeldte Lovbestemmelse lempet Straf, der findes at kunne bestemmes til 14 Dages Fængsel“.

Nr. 287.

Advocat Liebe

contra

Anders Petersen (Defensor Salicath),

der tiltales for Gjentagelse af ulovlig Omgang med Hittegods.

Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extrarets Dom af 30te Juni 1860: „Arrestanten Jens Henriksen og Tiltalte, Marketender Anders Petersen, vor henfættede i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 4 Gange 5 Dage og den Sidste i 2 Gange 4 Dage. De af Actionen flydende Omkostninger ndrede de hver for sit Vedkommende. Actor, Procurator Elkong, og Defensor, Procurator Bugge, tillægges i Salair, den Førstnævnte 5 Rdl. og den Sidstnævnte 4 Rdl., hvoraf Arrestanten

udreder de to Trediedele og Tiltalte een Trediedeel. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de August 1860: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne, Kammerraad Nyegaard og Maag, betaler Tiltalte, Marketender Anders Petersen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Tiltaltes Straf bliver at bestemme efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, cfr. §§ 22 og 58, vil Dommen være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da det under nærværende, fra Kjøbenhavn's Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag ved Tiltalte, Marketender Anders Petersens egen, med de isvrigt fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse er tilstrækkelig godtgjort, at han har affjort en i foregaaende Instants Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, en af denne funden til 4 Mk. vurderet Guldfingerring for 1 Mk. og atter solgt den for 2 Mk., skjøndt bemeldte Medtiltalte havde sagt ham, at han havde fundet den, maa det billiges, at Tiltalte, som tidligere ved samme Rets Dom af 27de Juni f. A. for ulovlig Omgang med Hittegods er ansæet efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 med 3 Dages Fængsel paa Vand og Brød, men ikke ellers findes at være tiltalt eller straffet, for sin ommeldte efterfølgende Deelagtighed i ulovlig Omgang med Hittegods er ansæet med en arbitrair Straf, som efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 58, cfr. §§ 77 og 79, påsæende findes bestemt til 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød“.

Mandagen den 22de October.

Nr. 234.

Advocat Liebe

contra

Rasmus Hansen Lundsryd (Defensor Salicath),

der tiltales for voldeligt Overfald paa Boelsmand Niels Madsen samt for at have forladt denne i hjælpeløs Tilstand.

Salling Herreds Extrarets Dom af 11te Novbr. 1859: „Tiltalte Rasmus Hansen Lundsfryd bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8, skriver otte, Dage. Tiltalte Johannes Jørgensen bør bøde 10 Rdl. og Tiltalte Jørgen Frederiksen 15 Rdl. til Svendborg Amts Fattigkæsse. Saa bør alle 3 Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, betale i Erstatning til Boelsmand Niels Madsen paa Herringe Mark 16 Rdl. 9 Sk. Actionens Omkostninger udrede de Tiltalte hver for sit Bedkommende, og deriblandt Salairerne til Actor, Procurator Johansen, 8 Rdl., og til Defensorerne Exam. juris, Kæmmer Wiborg, 6 Rdl. og Commissionair Larsen ligeledes 6 Rdl., hver $\frac{1}{3}$ Deel. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Mai 1860: „Tiltalte Rasmus Hansen Lundsfryd bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. De Tiltalte Johannes Jørgensen og Jørgen Frederiksen bør hver især til Svendborg Amts Fattigkæsse bøde, Forstnævnte 20 Rdl. og Sidstnævnte 25 Rdl. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande, dog saaledes at Actionens Omkostninger udredes af de Tiltalte in solidum. I Salair til Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Simonsen, Cancelliraad Petersen og Beyer, betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 8 Rdl. til hver. De idømte Mulcter og Erstatningen at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Rasmus Hansen Lundsfryds Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Salling Herreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tjenestekarlene Rasmus Hansen Lundsfryd, Johannes Jørgensen og Jørgen Frederiksen, der alle ere over criminel Lavalber og ikke forhen findes straffede, tiltales for voldeligt Overfald paa Boelsmand Niels Madsen, samt for at have forladt denne i hjælpe-

løs Tilstand, er det ved de Tilstaltes egen Tilstaaelse, som bestyrkes ved de afhørte Vidner og det iøvrigt Oplyste, tilstrækkeligt bevist, at de to førnævnte Tilstalte, som tilligemed Jørgen Frederiksen og nogle flere Kammerater frivillig havde hjulpet Gaardmand paa Herringe Mark Hans Madsens Folk med Høstarbejde den 18de Juli s. A. og under dette Arbejde, ved Hjælp af Gaardmandens Broder, fornævnte Boelsmand Niels Madsen, mod Tilbud om at erlægge Betaling, havde faaet ubleveret af fornævnte Gaardmands Hustru nogle Potter stærkt saakaldet mønst eller Mjødff-M, efter at være vendte hjem fra Arbejdet om Eftermiddagen, i Gaardmandens Stue kom i Tvætte med Niels Madsen om Betalingen af dette M, fordi denne forlangte ikke blot de Potter betalte, der vare leverede under Arbejdet, men ogsaa nogle andre Potter, hvormed Gaardmandens Kone, førend de gif paa Arbejde, uden Betaling havde beværtet dem og deres Kammerater.

Uagtet Gaardmandens Kone for at bringe sin Svoger til Taushed erklærede, at hun, naar de vilde holde Fred, aldeles ikke vilde have nogen Betaling, vedblev Niels Madsen, der var i en noget beruset og ophidjet Tilstand, dog Skjænderiet, begegne de Tilstalte med Skjælsord, og efterfulgte dem, da de fjernede sig, indenfor Porten. Efterat Tilstalte N. Hansen, paa hvem N. Madsen fornemlig søgte at vælte sig ind, isølge den af denne Tilstalte afgivne Forklaring, her havde opfordret ham til at forholde sig rolig og standse med sin Forsølgning, idet han klappede ham paa Skulderen og foreholbt ham, at de havde hjulpet ham med at høste, men Niels Madsen hertil havde svaret, at Niasmus Hansen ikke maatte røre ham, og at den, hvem han — Niels Madsen — slog, ikke skulde reise sig mere, gav nævnte Tilstalte ham med sin knyttede Haand et Slag paa Siden af Hovedet, saa at han faldt til Jorden hvorpaa han endnu tilbedte ham nogle Slag med Haanden, og understøttedes af de Tilstalte J. Jørgensen og J. Frederiksen, idet hiin med en tynd Eggestok, paa det Tykkeste $\frac{3}{4}$ Tomme i Diameter, tilbedte ham nogle Slag, medens denne, foruden med sin Eggestok at slaae Niels Madsen over Nyggen, tog ham i Frakkekraven og stødte ham til Jorden, da han forsøgte at reise sig, og sparkede ham i Hovedet. Samtlige Tilstalte forsøiede sig derpaa bort, medens Niels Madsen laae paa Jorden, men da Niasmus Hansen, ved at vende sig om saa Skridt fra ham, saae ham ifærd med at reise sig, og frygtede for, at han, som en stor og stærk Mand, skulde forsøge Tilstalte og slaae ham forbærvet, ilede han tilbage, stødte ham, der kun havde hævet sig op paa Armene, atter omfald og vibragte ham med en paa Jorden henliggende 17 Tommer lang Regle, som i den nederste med Bark belagte Ende var $2\frac{1}{2}$ Tomme i Diameter, og i den øverste kantede Ende 2 Tommer i Diameter, et Slag i Hovedet, uden at han, isølge sin Forklaring, vil kunne erindre, om det var den øverste eller nederste Ende af Reglen, hvormed han traf ham, ligesom han ei vil have havt til Hensigt at tilsoie Niels Madsen nogen videre Skade, hvorpaa han skyndte sig bort med de Andre. Niels Madsen blev saaledes liggende, indtil hans Svigerinde, som, da han var gaaet ud af Porten, var fulgt bag efter og forgjæves havde opfordret ham til med hende at gaae ind igjen, og som kort efter atter gif udenfor for at erfare, hvad der passerede, fandt ham

liggende udenfor Porten, blodig og bevidstløs, hvorfor hun lod ham bringe ind i Huset og tilfængs. Den af Lægen Dr. med. & chir. Rieth, som den paafølgende Morgen undersøgte hans Tilstand, afgivne Erklæring gaar blandt Mere ud paa, at et Saar $1\frac{1}{2}$ Tomme langt, tilhneladende frembragt af et stumpt Instrument som den skarpe Kant af en Kogle, befandt sig at være ham bibragt i Hovedet paa dets høire Side, og trængt forfra bagtil gennem de ydre tegumenta til Pæsebenet, i hvilket der dog ikke var nogen Fissur tilføede. Patienten led i flere Dage af Opkasten af Blod og grøn Galde, samt Eusen for det høire Øre og Emerie i Hjertekulen, men var dog ved Lægens første Besøg ved fuldkommen Bevidsthed; og Districtslæge Ortmann har i sin Erklæring af 18de August f. A., næst at bemærke, at Saaret den Dag var omtrent tilhelet, udtalt, at Niels Madsen, ifølge hvad der er oplyst, har, da Læsionerne bibragtes ham, været beruset, samt at Nusen har havt en væsentlig Andeel i den Død, hvori han bejandtes umiddelbart efter Overfaldet, og som sporedes endnu nogle Dage efter, men at Læsionerne ere uden skadelige Følger for hans fremtidige Helbred. Til denne Erklæring har Districtslægen, som ifølge Kjendelser af Overretten har været afættet yderligere Erklæringer i Sagen, under 12te og 18de April d. A., efterat have paany undersøgt Niels Madsens Helbredstilstand, henholdt sig, med udtrykkelig Bemærkning om, at Niels Madsen efter hans Formening ikke lider af nogenlignende hynlige eller bemærkelige skadelige Følger af den ham tilføiede Overlast.

Da det af Tilstalte Rasmus Hansen, der maa antages at have bibragt Niels Madsen det ommeldte Saar i Hovedet, brugte Redskab efter sin Bestafsenhed ikke skjønnes med Sikkerhed at kunne henføres under de i Forordningen af 4de October 1833 § 4 nævnte, og Saaret har været ubetydeligt, samt da Niels Madsen, efter det Anførte, selv ved sit Forhold har givet Anledning til Overfaldet, maa det billiges, at denne Tilstalte ved Underrettens Dom er anset efter Forordningens § 3, 1ste Membrum, samt at de tvende Medtiltalte, hvis Deeltagelse har bestaaet i at tilføie Niels Madsen Hug og Spark, ere ansete efter Forordningens § 1.

Forsaavidt de Tilstalte ere actionerede for at have forladt Niels Madsen i hjælpeløs Tilstand, findes deres Forhold ikke, som Underdommeren har forment, at kunne blive at henføre under Bestemmelserne i Forordningen af 4de August 1819, hvorimod dette Moment vil være at tage i Betragtning som en aggraverende Omstændighed ved den af de Tilstalte udviste Fremfærd, og findes Straffen for Rasmus Hansen passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Rasmus Hansen er anset med 8 Dages Fængsel paa Vand og Brød være at forandre, ligesom det ogsaa vil være at bestemme, at Actionens Omkostninger, som ere paalagte de Tilstalte, Enhver for sit Vedkommende, og deriblandt $\frac{1}{3}$ af Salairerne til Actor og Defensorerne for Underretten, hvis Størrelse billiges, ville være at udrede af de Tilstalte in solidum, hvorimod bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til den Niels Madsen tillagte Erstatning ville være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indkøbte Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalønge Rettenes Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udendbys, der snfte Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 β. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. S. Schult.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 33.

Den 9de November.

1860.

Anden ordinaire Session.

Mandagen den 22de October.

Nr. 272.

Advocat Liebe
contra

Jens Christian Bennedsen og dennes Hustru **Ane Kirstine Marie Bennedsen** født **Finnmann** (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Medvideri i Bedrageri eller mislig Dmgang ved Kjøbet af Koster, som ere erhvervede paa bedragerist Maade.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de Juli 1860: „Arrestanterne Johan Peter Frederik Heins og Carl Nielsen samt de Tiltalte Jens Christian Bennedsen og Ane Marie Kirstine Finnmann, Bennedsens Hustru, bør straffes, de 2 Første med Forbedringshuusarbeide, Heins i 18 og Nielsen i 8 Maaneder, og de 2 Sidste med Fængsel paa Baud og Brod, Bennedsen i 3 Gange 5 og Bennedsens Hustru i 5 Dage. De Tiltalte Andreas Christensen Nyholm og Ane Hansen, Sorgenfens fraskilte Hustru, bør hver til Kjøbenhavns Politikasse bøde 1 Rdl. 3 Erstatning til Horkræmmer Christian Adolph Kjør betaler Arrestanten Heins 65 Rdl. 4 Sk., dog at Tiltalte Bennedsen in solidum med ham deraf tilsvares 37 Rdl. 5 Mk. 12 Sk. Actionens Omkostninger, derunder Salarier til Actor og Defensor, Procuratorerne Larsen og Delbanco, 8 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Heins, dog at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Nielsen $\frac{1}{4}$, af de Tiltalte Bennedsen og Bennedsens Hustru Actionens Omkostninger hver for sit Bedkommende, derunder hver $\frac{1}{5}$ af Salarierne, og af de Tiltalte Nyholm og Sorgenfens fraskilte Hustru bemeldte Omkostninger hver for sit

Bedkommende. Den idømte Erstatning og de idømte Mulcter at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for de for Høiesteret Tiltaltes Bedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bor, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at staade. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanterne Johan Peter Frederik Heins og Carl Nielsen, samt de Tiltalte Jens Christian Bennedsen og Ane Marie Kirstine Finmann, Bennedsens Hustru, der samtlige ere over criminel Lovvalder og af hvilke ingen er funden tilbligere at være overgaaet nogen Straffedom, actioneres under nærværende Sag, de 2 Førstnævnte for Falsk og Bedrageri og de 2 Sidste for Medvideri i Bedrageri eller mislig Omgang med Kjøb af Koster, som ere erhvervede paa bedrageriff Maade.

Hvad først angaaer Arrestanten Heins, da er det ved den af ham afgivne Tilstaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han uden Slagtermester Carl Schmidts Vidende og Billie har deels i hans Navn forlangt og erholdt udleveret hos Hørkrammer Christian Adolph Rjær forfjellige Hørkrammervarer, bestaaende af Val, Salt, Klipfisk m. m., deels udsærbidiget 5 Udleveringssebler og understrevet dem med Navnet C. Schmidt, hvorved han sigtede til fornævnte Slagter Schmidt, samt efter disse Sebler erholdt udleveret endeel Varer hos Rjær, saaledes at Værdien af samtlige de udleverede Varer ialt har udgjort 65 Rdl. 4 Sk.

Tiltalte Bennedsen har vedgaaet, hvad der ogsaa er bestrykt ved de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger, at han har affjøbt Arrestanten endeel af de ovenomhandlede Varer til en Værdi af 37 Rdl. 5 Mk. 12 Sk, efterat han havde fattet Mistanke om, at de ikke paa lovlig Maade vare komne i Besiddelse af Varerne, og da der nu som en Følge af Lovens 1—15—1 intet Hensyn vil kunne tages til den senere af ham gjorte Modification i den af ham afgivne Tilstaaelse, vil han være at bømme efter Forordn. af 11te April 1840 § 77, cfr. § 22 og § 41, til en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tiltalte Bennedsens Hustru er ligeledes overbeviist at have deels forbrugt i Huusboldningen deels solgt af de oftnævnte Varer, uagtet hun da havde fattet Mistanke om, at de ikke vare lovligt erhvervede af Arrestanterne, og hun vil

saaledes være at bømme efter de sidst anførte Lovbestemmelser til en Straf, der passende vil kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage.

I Erstatning udredes til Hørkræmmer Kjør af Arrestanten Heins 65 Rdl. 4 Sk., dog at deraf in solidum med ham tilsvares af Tiltalte Bennedsen 37 Rdl. 5 Mk. 12 Sk.“

Nr. 225.

Advocat Liebe
contra

Niels Jensen (Defensor Liebenberg),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i ulovligt Udsalg af Brændeviin.

Arx og Skippinge Herreders Politirets Dom af 3die December 1859: „Huusmand Niels Jensen bør at bøde 10 Rdl. til Hølbek Amts Fattigkasse. Det Idømte at udredes 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Marts 1860: „Tiltalte, Huusmand Niels Jensen paa Bregninge Mark, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Prøveprocurator Salomonson og Procurator Ibsen, 5 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige“.

Højesterets Dom.

Da den i den indankede Dom omhandlede Transaction, hvorved Tiltalte overlod Indsidder Christen Sørensen en Pægel Brændeviin, efter de ophyste Omstændigheder maa betragtes som et Salg, bliver han ifølge Loven af 29de December 1857 § 77, cfr. § 75, at anses med en Mulet til Hølbek Amts Fattigkasse, hvilken Mulet bestemmes til 10 Rdl. Derhos vil han have at udrede Sagens Omkostninger og derunder de i fornævnte Dom fastsatte Salairer.

Thi kendes for Ret:

Niels Jensen bør bøde 10 Rdl. til Hølbek Amts Fattigkasse. Saa bør han og udrede Sagens Omkostninger, og derunder de ved den indankede Dom fastsatte Salairer, samt i Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Højesteret 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Vel har Tiltalte, Huusmand Niels Jensen paa Bregninge Mark, under nærværende fra Arx og Skip-

pinge Herredets Politivet hertil indankede, mod ham for uberettiget Udsalg af Brændeviin anlagte Sag vedgaaet, at have overladt Indsibber Christen Sørensen af Daurup Mark en Pøgel Brændeviin, for hvilken denne deponerede 5 Sk. som Pant indtil Brændeviinen leveredes tilbage in natura, men, om denne Transaction end betragtes som et Salg, skjønnes dog ikke derved tilstrækkelig constateret, at Tiltalte har Udsalg af Brændeviin, og da han ikke paa anden Maade herom er overbevist, vil han, som ved den indankede Dom er anseet med en Mulct af 10 Rdl. til Amtets Fattigkæse, derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor her for Retten, Prøveprocurator Salomonsen og Procurator Jesen, 5 Rdl. til hver, ville være at udrede af det Offentlige“.

Onsdagen den 24de October.

Nr. 263.

Advocat Liebe
contra

Lars Christensen Lind med Tilnavn **Pot** (Defensor Liebenberg),
der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne
Koster.

Bornholms Øster Herreds Extrarets Dom af 18de Juli 1860:
„Tiltalte Lars Christensen Lind med Tilnavn „Pot“ bør henfættes til
Forbedringshumsarbejde i fire Aar. Saa udreder han og Actionens
Omkostninger, derunder Salairerne til Actor og Defensor, Prøvepro-
curator Møller og Procurator Eriksen, fire Rigsdaler til hver. At
efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da det ikke imod Tiltaltes Benægtelse kan ansees tilstrækkeligen
godtgjort, at han har været i Besiddelse af den under Sagen omhand-
lede Skjorte, vil han blive at frifinde, dog efter Omstændighederne kun
for Actors videre Tiltale. I Henseende til Actionens Omkostninger vil
Herredstingsdommen være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Lars Christensen Lind med Tilnavn „Pot“ bør for Ac-
tors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Hen-
seende til Actionens Omkostninger bør Herredstings-
dommen ved Magt at staude. I Salarium til Advocat
Liebe og Etatsraad Liebenberg for Højesteret betaler
Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, mod Fattiglem Lars Christensen Lind, med Tilnavn „Pot“, for Tyveri eller i alt Fald for ulovlig Besiddelse af stjaalne Koster anlagte Sag, maa der ved de af Laura Marie Lind og Elsebeth Kirstine Haagensdatter beedigede Forklaringer ansees at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte har den 3die Mai d. A. været i ughjemlet Besiddelse af en Tjenestekarls Hans Peter Hansens tilhørende, til 5 Mk. vurderet Eftorte, med Hensyn til hvilken Eiendomsbeviis er præsteret og Tilhjemlingssees aflagt; og Tiltalte, der er langt over criminel Lovalder, vil saaledes ikke kunne undgaae at ansees i Henhold til Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 med en Straf, der for ham — som, foruden oftere at være friunden for videre Tiltale for Tyveri, er blandt andet ifølge Bornholms Vestre Herreds Extrarets Dom af 27de Mai 1818 og Øster Herreds Extrarets Dom af 17de Januar 1823 for samme Forbrydelse anseet respectivt med Forbedringshuusarbejde og Fæstningsarbejde i 1 og 4 Aar og ved Høiesterets Dom af 27de October 1842, ligeledes for Tyveri, med Fæstningsarbejde i 6 Aar — findes i Medfør af den citerede Forordnings § 25 passende at kunne bestemmes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde, hvorhos han vil have at udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salarium til de befalede Sagsførere med 4 Rdl. til hver“.

Nr. 239.

Statsraad Liebenberg
contra

Caroline Jensdatter eller **Jensen, Hansens** Hustru (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de Juni 1860: „Tiltalte Caroline Jensdatter eller Jensen, Hansens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brod i tre Gange fem Dage, hvorhos hun bør udrede Sagens Omkostninger. Alt efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Tiltalte Caroline Jensdatter eller Jensen, Hansens Hustru, som er født den 4de December 1834

og ikke findes tidligere straffet, ved egen af det isvrigt Dplysste bestyrkede Til-
 staaelse er overbevist at have den 4de denne Maaned frastjaalet Urtekammer
 Hansen en til 5 Rdl. vurderet Ost, vil Tiltalte herfor være at ansee efter For-
 ordningen af 11te April 1840 § 1, og findes Straffen passende at kunne fast-
 sættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage".

Nr. 230.

Statsraad Liebenberg

contra

Hans Jensen (Defensor Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 16de Juni 1860: „Arrestanten
 Hans Jensen bør straffes med Forbedringshønsarbejde i 18 Maaned
 samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og
 Defensor, Procuratorerne Levinson og Simonsen, 6 Rdl. til hver. At
 efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesteret's Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og da
 de Højesteret forelagte Dplysninger om Tiltaltes mentale Tilstand ikke
 give Høie til at antage, at han, da han udførte de Handlinger, for
 hvilke han under Sagen drages til Ansvar, har befundet sig i utilreg-
 nelig Tilstand, kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at
 stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Ad-
 vocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til
 hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, imod
 Arrestanten Hans Jensen for Bedrageri anlagte Sag er det ved den af ham
 afgivne Tilstaaelse og de isvrigt tilveiebragte Dplysninger godtgjort, at han i
 sidstafvigte Foraar har, under det urigtige Foregivende at være sendt af Kammer-
 herre Hans Georg Kragh Lowzow i dennes Navn, men uden hans Vidende og
 Billie, forlangt og erholdt udleveret af Tobaksfabrikør Schröder 3 Kasser Ciga-
 rer af Værdi 18 Rdl., og at han paa samme Maade har i Stamhusbesidder
 Grev Brockenhus-Schack's Navn faaet udleveret af Cigarhandler Theodor Pe-
 tersen 2 Kasser Cigarer af Værdi 37 Rdl. 3 Mk., ligesom han endvidere har
 henvendt sig til forskjellige andre Handlende heri Staden for paa samme bedra-
 geriske Maade at forstaafe sig Cigarer og Urtekamvarer, hvilket imidlertid ikke er
 lykkedes ham. For dette Forhold vil Arrestanten, der er langt over criminel

Lavalber og ved Høiesterets Dom af 8de April 1857 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu være at dømmes i Medfør af samme Forordnings § 79 efter § 13, cfr. § 41 og § 80, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber“.

Nr. 256.

Advocat Liebe

contra

Peder Madsen (Defensor Bunken),

der tiltales for formeentlig at have afgivet og beediget en urigtig Forflaring.

Vends Herreds Extrarets Dom af 19de Marts 1860: „Tiltalte, Gaardmand Peder Madsen af Sletterodgaard, bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder alle af denne Sag, hans Arrest og Dommens Execution lovligen flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Procurator Møller af Middelfart, og Defensor, Procurator S. Møller af Bogenfse, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Juni 1860: „Tiltalte, Gaardmand Peder Madsen af Sletterodgaard, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor og Defensor for Underretten, Procurator Møller af Middelfart og Procurator Møller af Bogenfse, samt til Actor og Defensor for Overretten, Kammerraad Nyegaard og Procurator Maag, 8 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde billiger Høiesteret det ved samme antagne Resultat med Bemærkning, at Retten vel maa misbillige det under Sagen afgivne Arrestdecree, men dog ikke finder aldeles tilstrækkelig Grund til herfor at paalægge Underdommeren Ansvar.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Liebe og Justitsraad Bunken tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants inden Vends Herreds Extraret den 19de Marts d. A. paakjendte Sag tiltales Gaardmand Peder Madsen af Sletterødgaard for formeentlig at have afgivet og beediget en urigtig Forklaring, idet han nemlig, efterat ugift Fruentimmer, Karen Rufine Hansen, under et ved Obense Herreds Politiret optaget Forhør i Anledning af et hos hendes Fader, Koffedreier Hans Christian Hansen af Koelberg, efter dennes Angivelse begaaet Tyveri, den 22de og 23de April f. A. havde forklaret, hvad ogsaa Faderens Udsagn bekræftede, at hun havde modtaget 150 Rdl. af Tiltalte, med hvem hun foregav oftere at have haft Samleie, — under et til nærmere Oplysning i den Anledning inden Vends Herreds Forhøret den 16de Mai næstefter optaget Forhør bestemt benægtede, at kjende noget Fruentimmer af det ovenangførte Navn og at have udbetalt en Sum af 150 Rdl. til nogetstombest Fruentimmer, hvilken Forklaring han derpaa efter lovlig Omgang bekræftede med Sed.

Tiltalte har imidlertid under den derefter imod ham rettede Undersøgelse vedholdende paastaet, at den af ham i Forhøret den 16de Mai f. A. afgivne Forklaring var overeensstemmende med Sandhed, og der er ikke, som det ogsaa er statueret i den, deels efter Tiltaltes Begjæring, deels fra Justitiens Side hertil indankede Underretsdom, tilveiebragt noget Beviis for hiin Forklaringes Urigtighed. Men det skjønnes end ikke, at hvad der under Sagen er fremkommet giver Gode til at ansee den imod Tiltalte reiste Mistanke for at være bleven saaledes bestyrket, at der kun skulde kunne tillægges ham Frisindelse for Actors videre Tiltale, og at han skulde maatte tilplygtes at udrede Sagens Omkostninger; Underretsdommen, der er kommen til dette Resultat, vil derfor blive at forandre derhen, at Tiltalte frifindes for Actors Tiltale, og at Sagens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten tilfjendte Salairer, 8 Rdl. til hver, og Salairerne til Actor og Defensor for Oberretten, der ligeledes findes at burde bestemmes til 8 Rdl. til hver, udredes af det Offentlige.“

Mandagen den 29de October.

Nr. 16. Gaardmand **Christen Lindberg** (Liebe)
contra

Gaardmand **Iver Christensens** Enke m. Fl. (Brock),

betræffende Parternes Rettsforhold i Henseende til afdøde Iver Christensens Eiendomsgaard, Kirkegaard kaldet, i Heldum, efter et af bemeldte Iver Christensen under 29de Juni 1853 udstedt Skjode og hvad hermed staaer i Forbindelse.

Skodborg og Bantfuld Herreders Dom af 27de August 1856: „Indstævnte, Gaardeier Christen Lindberg af Nygaard, bor for Citanterne Iver Christensens Enke, Mette Kirstine Jensdatter, af Kirkegaard

i Heldum med Lavværge og Peter Willadsen sammesteds for sin Hustru Mette Lene Iversdatter samt Intervenienten Jens Christian Iversen sammesteds, deres Tiltale under nærværende Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til at det i Udskrift fremlagte paa Kirkegaard i Heldum under 29de Juni 1853 udstedte Skjode til Jens Christian Iversen og Indstævnte Christen Lindberg er udfærdiget paa stemplet Papir af 1ste Klasse Nr. 25 uden Hensyn til Bestemmelserne i Forordningen af 3die December 1828 § 21 og uden at særlig Contract har været oprettet om den derved betingede Aftagt“.

Biborg Landsloverets Dom af 22de Februar 1858: „Det omhandlede af afdøde Gaardmand Iver Christensen af Kirkegaard i Heldum Sogn den 29de Juni 1853 under Navn af „Skjode“ udstedte Document, tinglæst den 30te Januar 1856, bør ughldigt at være. Saa bør og den paaankede Fogedkjendelse og den i Henshold til samme foretagne Ud- og Indsættelsesforretning næfterrettelige at være, og bør de Indstævnte, Gaardeier Lindberg og By- og Herredsfoged, Baron Rosenkrantz, Een for Begge og Begge for Een, udrede Erstatning til Citanterne efter uwillige af Retten dertil indmeldte Mænds Ansættelse for den Citanterne ved den ovennævnte Forretning tilføiede Tort og Credittpilde samt for det Tab, de have lidt og fremdeles maatte komme til at lide ved Afsvænet af de Eiendomme og Eiendele, af hvis Besiddelse de ere udsatte, indtil de paa de Indstævnets Bekostning af Fogden igjen indfattes i samme. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte, Gaardeier Lindberg, til Citanterne med 50 Rdl., hvorimod Omkostningerne for Overretten iøvrigt ophæves. Det 3domte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afdærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den af Citanten for Overretten fremsatte og for Høiesteret gjentagne subsidiaire Paastand ikke kan komme i Betragtning, eftersom den ikke er gjort til Gjenstand for Contrastsøgmaal, og idet Høiesteret iøvrigt i det Væsentlige tiltræder de i den indaankede Dom anførte Grunde — uden at kunne tillægge de herfor Retten fremkomne nye Oplysninger nogen Indflydelse —, billiges det af Overretten antagne Resultat, dog at der ikke findes tilstrækkelig Anledning til at tilkjende de Indstævnte Erstatning for Tort og Credittpilde, ligesom Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser findes at kunne op-

hæves. Derimod blive Processens Omkostninger for Høiesteret at godtgjøre de Indstævnte af Citanten med 100 Rdl.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den tilkjendte Erstatning for Tort og Creditspilde bortfalder, og at Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser ophæves. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til de Indstævnte med 100 Rdl. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Den indaakede Doms Præmisses lyde saaledes: „Efterat Gaarbeier Iver Christensen, Eier af Gaarden Kirkegaard i Hedsrum Sogn, var afgaaet ved Døden den 16de Januar 1856, fremkom Indstævnte, Gaarbeier Lindberg, med Gjenpart af et den 29de Juni 1853 udstedt, med den Afsødes Navn underkrevet utinglæst Document, som under Form og Navn af Skjøde gif ud paa en Overdragelse af Eienomsretten til Gaarden Kirkegaard, med alt Tilhørende og Tilbehør, til Indstævnte Lindberg og den Afsødes Søn, Citanten Jens Christian Iversen, og i Henhold til dette Document fordrede Lindberg, at Gaarden med alt Tilhørende og Tilbehør, saaledes som nærmere i Documentet anført, skulde overleveres ham og Jens Chr. Iversen. Da den Afsødes Enke, Citantinden Mette Kirsiine Jensebatter, og hans Svigersøn, Citanten Peder Villadsen, imidlertid ikke vilde erkende Documentets Eglthed eller i alt Fald dets Gyldighed, indklagede de Lindberg og Jens Chr. Iversen for Forligelsescommissionen, hvor da Sidstnævnte erklærede, at han havde været aldeles uvidende om Drettelsen af Documentet, hvis Tilværelse først i den senere Tid var blevet omtalt for ham, og da han erkjendte, at Documentet var i høi Grad til Skade for hans Moder og Søster, frasagde han, ved et i Commissionen med Enkens Lovværge indgaaet Forlig, af den Ret, Documentet muligen kunde hjemle ham, idet han erklærede det for aldeles ugyldigt for sit Vedkommende. Da Lindberg derimod vedblev sin Fordring efter Documentet, anlagde Mette Kirsiine Jensebatter og Peder Villadsen paa sin Hustrues Vegne Sag imod ham, hvorunder de paaafod Documentet som aldeles ugyldigt annulleret, og Indstævnte Lindberg frakjendte den af ham fordrede Andeel i Eienomsretten til Gaarden Kirkegaard med Tilbehør, hvilket Søgemaal senere blev tiltraadt af Jens Chr. Iversen som accessorisk Intervenient.

Ved Underrettsdommen af 27de August 1856 blev imidlertid Lindberg frijundet for Citanternes Kistale, hvorefter disse ved Hovedappellstævning af 5te September s. A. have påaanket Dommen, og ved Continuations-Appellstævning af 22de October s. A. en af Fogden, Indstævnte By- og Herredsfoged Baron Rosenkrantz, der er stævnet til at stande til Rette, den 12te September s. A.

affagt Kjendelse og derefter foretaget Ud- og Indsættelsesforretning, hvorved alle 3 Titanter ere udsatte af og Indsævnnte Lindberg derimod i Forening med Titanen Jens Christian Zverfen indsat i Besiddelse af Gaarden Kirkegaard med Tilliggende og Tilbehør, og have de i Hovedsøgsmaalet gjentaget deres for Underretten nedlagte Paastand om Documentets Annullation m. m., medens deres Paastand i Continuationsføgsmaalet gaar ud paa Kjendelsens og den derefter afholdte Fogedforretnings Annullation samt paa Erstatning for Tab, Tort og Creditspilde m. m. Af de Indsævnnte har ikkun Gaarbeier Lindberg givet Møde her for Retten, og har han i Hovedsøgsmaalet principaliter paaستااet Underrettsdommen stadfæstet, men in subsidium, at Titanernes Paastand kun tages til Følge mod at de betale ham 1,100 Rdl. med Renter, medens hans Paastand i Continuationsføgsmaalet gaar ud paa Kjendelsens og den afholdte Fogedforretnings Stadfæstelse.

Ved det forannævnte Document af 29de Juni 1853 — der har til Overkrift „Eksjøde“ og er forsynet med Underkrift „Zver Christensen m. f. P.“, foruden at det er underkrævet af 2 Bitterlighedsvidner — sælger, Kjøber og aldeles overdrager — som det hedder — Gaardmand Zver Christensen af Kirkegaard i Helsum Sogn, uden foregaaende Kjøbecontract eller skriftlige Conditioner, til sin Søn Jens Chr. Zverfen og Gaarbeier Chr. Lindberg af Nygaard sin ovennævnte Gaard med samtlige Bygninger og tilliggende Eiendomme, af gammel Matriculants Hartkorn 7 Tdr. 1 Fdkr. $\frac{3}{4}$ Alb., med Tiender, Hæd, Afgrøde, Gjøbning, Ildebrændsel, Besætning, Ind- og Udbo af Levende og Dødt, Intet i nogen navnlig Maade undtaget, paa Vilkaar, blandt Andet, at han, „saalænge han lever eller vil“, forbeholder sig Nytten og Brugen af de solgte Eiendomme uden noget Vederlag, imod at han svarer og udreder alle Skatter, Afgifter, Præstationer og Byrder, vedligeholder Bygningerne og dyrker Forberne forsvarlig, ikke lader Fourage eller Gjøbning bortkomme fra Gaarden, og vedligeholder Besætningen i usforringet Stand, saaledes at den ikke ved Ombytning forringes, samt at der, „naar han ved Døden afgaar eller forinden maatte afstaae Brugen af det Solgte“, af Kjøberne skal svares ham og hans Hustru for Livstid en passende og tilstrækkelig Aftægt efter Aftægttagernes eller i alt Fald uvillige Mænds Bestemmelse, for hvilken Aftægt der ved Brugsrettens Ophør eller Afstaaelse udstedes behørig Contract med 1ste Prioritets Panteret i de solgte Eiendomme, hvorhos bestemmes, at der foreløbig skal oprettes særskilt Contract om Aftægten paa behørig stemplet Papir. Efterat det dernæst er bestemt, at ved den forbeholdte Brugsrets Afstaaelse eller Ophør udrede Kjøberne selvstændig alle Skatter og Afgifter samt overtage og forrente Hæstefen til Nationalbanken, forsaavidt den ei er indfriet, hedder det i Eksjødets Slutning saaledes: „Da jeg for den betingebe Kjøbesum, 3,000 Rdl., er bleven fyldesgjort paa den Maade, at 500 Rdl., som skyldes til min Datter, Mette Vene Zversdatter, og hendes Mand, og som det er en Betingelse skal blive henstaaende hos Kjøberne paa anden Prioritet i de solgte Eiendomme næstefter Aftægten, uden at kunne opsiges fra Creditors Side saalænge Peder Willadsen, som er gift med bemeldte min Datter, lever, imod at Betsbet forrentes med 4 pCt. og behørig Panteobligation

ubstedes, saaledes af Kjøberne overtages og jeg for Resten 2,200 Rbl. er bleven fyldestgjort, saa skal de anførte faste og løse Eiendomme paa disse Vilkaar tilhøre Kjøberne og Arvinger med de samme Herligheder, Rettigheder, Pligter og Byrder, fra Dato af, som jeg ifølge mit Skjøde har været Eier deraf".

Documentet er derefter forsynet med en af Notarius publicus i Høstebro, Bysskriver Kihnel, med Vidner under 30te Juni 1853 udstedt Attest, som indeholder, at Jver Christensen af Kirkegaard i Helbum Sogn i Notarii og Vidners Overværelse har ratificeret Skjødet, og, efterat det var oplæst for ham, er kjendt at have underskrevet det. Endelig findes der paa Documentet Paategning om, at der den 18de Januar 1856 er betalt 3 Mk. til vedkommende Fattiggæsse og den 30te s. M. $\frac{1}{2}$ pCt. af Kjøbesummen, samt at Documentet under den sidstnævnte Dato er tinglæst.

Medens nu Indstævnte Lindberg har paastaet, at det foranstøede Document maa ansees som et fuldgyltigt Skjøde, hvorved Eiendomsretten over det Solgte allerede fra Udstedelsesdagen er overdraget Kjøberne, have derimod Citanterne, næst at benægte Documentets Ægthed, eller, hvis dette ansees godtgjort, at Jver Christensen ved Drettelsen har været ved Fornuftens Brug, i alt Fald formeent, at Documentet, betragtet som et Skjøde, hvorved Eiendomsretten over det Solgte i Jver Christensens levende Live skulde være overdraget Kjøberne, i Henhold til Bestemmelsen i Lovens 5—3—32 maa ansees som en Nullitet, da det Solgte ikke fulgte Kjøberne, men derimod forblev i Jver Christensens Besiddelse lige indtil hans Død, og at Documentet derimod i det Hele indeholder en donatio mortis causa, til hvis Drettelse den Afbøde formeentlig maatte have været uberettiget. Om dette sidste Punct er der imidlertid, efter Proceduren, ikke videre Spørgsmaal, da Indstævnte Lindberg, som berørt, alene har støttet sit Søgmaal paa Documentets Gyldighed som Skjøde betragtet, og end ikke har paastaet, at den Afbøde skulde have været berettiget til at udstede en dispositio mortis causa af det anførte Indhold.

Hvad nu først angaaer Citanternes Indsigelse mod Documentets Ægthed, da er denne navnlig støttet paa, at den meddeelte Notarialattest — der ikke, som af Citanterne formeent, kan nægtes offentlig Troværdighed, forbi den er udstedt af Notarius i en anden Jurisdiction end den, hvorunder den Afbøde havde Bopæl —, Intet indeholder om, at Jver Christensen har godtgjort sin Identitet; men denne Indsigelse, for hvis Rigtighed Citanterne iøvrigt ikke have tilveiebragt nogetjomhelst Beviis, vil allerede af den Grund ikke kunne gives Medhold, at det hverken i Almindelighed er lovbesalet eller efter Forholdets Natur kan ansees som en Betingelse for en Notarialattests Gyldighed, at der i samme findes en indtrykkelig Bemærkning om, at den Paagjældende har godtgjort sin Identitet, idet det selvsjælgelig maa forudsættes, at Notarius, forinden han meddele sin Attestation, ogsaa har forviiset sig om, at den Paagjældende virkelig er den Person, han udgiver sig for.

Egesaalid vil Citanternes Indsigelse, at Jver Christensen ved Documentets Drettelse ikke skulde have været sin Fornuft mægtig, kunne gives Medhold, idet der ikke, imod Indstævnte Lindbergs Benægtelse, er tilveiebragt noget Be-

viis for sammes Rigtighed, og den Omstændighed, at der i Notarialattesten ikke findes nogen udtryffeligg Bemærkning om, at Iver Christensen, da han for Notarius ratificerede Documentet, var ved sin Fornufts Brug, kan heller ikke komme i Betragtning med Hensyn til Spørgsmaalet om Documentets Gyldighed som Skjøde, idet det kun i Henseende til testamentariske Dispositioner er lovbe-
falet, at en sliq udtryffeligg Attestation skal finde Steb.

Sagens Afgjørelse vil saaledes beroe paa, om det omhandlede Document af 29de Juni 1853 kan betragtes som et lovgyldigt Skjøde, hvorved der er skeet en endelig Overdragelse af Eiendomsretten til Gaarden Kirkegaard med de øvrige i Documentet nævnte Eiendele allerede ved Documentets Oprettelse, eller i alt Fald dog i Iver Christensens levende Live, og Netten finder da, at Documentet, saavel efter dets eget Indhold — uanseet, at det i samme siges, at de solgte Eiendomme „fra Dato“ skulle tilhøre Kjøberne — som efter samtlige iøvrigt foreliggende Omstændigheder, ikke kan tillægges Retsvirkning som et saadant Skjøde. Foreløbig bemærkes, at det efter Oplysningerne i Sagen maa antages, at Iver Christensen — der ved sin Død var circa 80 Aar gammel — har været en temmeligg eensfoldigg Almueemand, der i de sidste 10 à 12 Aar af sit Liv med stor Tillid har benyttet Indstævnte Lindberg som Raadgiver og Veileder med Hensyn til hvad han foretog sig, hvorved bemærkes, at Lindberg, uagtet han først bestemt har paaستاet kun at have havt med den Afbdøes Creaturhändler at bestille, selv senere har maattet erkjende, at dette dog ogsaa har været Tilfældet med den Afbdøes Pengeaffairer.

Det maa dernæst, forsaavidt angaaer Citanten Jens Chr. Iversens Stilling til Sagen, mærkes, at hans Erklæring i Fortiggelsescommissionen om, at han indtil for kort Tid siden havde været aldeles uvidende om det omhandlede Documents Oprettelse, bestrykes ved Indstævnte Lindbergs egen Erkjendelse af, at Iversen — uagtet denne, efter Lindbergs Paaستاub, endog skulde have forandriget, at han blev Medbeier, idet han skulde have erklæret for Faderen, at han ikke paa anden Maade vilde have eller kjøbe Gaarden, og han saaledes maatte betragtes som Hovedpersonen — slet ikke har været tilstede ved Udstedelsen af det uden foregaaende Kjøbecontract eller skriftlige Conditioner oprettede saakaldte Skjøde, hvorfor Indstævnte Lindberg og alene paa Begges Begue underskrev en samtidig med Skjødet udstedt Attest om, at ingen Kjøbecontract havde været oprettet, og dernæst er det ikke mod Iversens Benægtelse godtgjort eller endog blot paaستاet, at han har erlagt eller skulde erlægge nogensomhelst Deel af den contante Kjøbesum, 2,200 Rdl.; da Indstævnte Lindberg nu heller ikke har paaستاet, at han selv skulde erlægge hele den contante Kjøbesum — hvilket iøvrigt ogsaa vilde være i Strid med hans subsidiaire Paaستاub for Overretten — og overhovedet aldeles ikke har villet indlade sig paa at opgive, hvorledes de 2,200 Rdl. skulde være blevne beriggigede, taler det Ansørte afgjort for, at der idetmindste for den ene af de angivne Kjøberes Vedkommende ikke ved Documentet af 29de Juni 1853 er foregaaet noget virkelig Kjøb og Salg, bestemt til at opfyldes i Sælgerens — Iver Christensens — levende Live. Pigesom dette i og for sig er et stærkt Datum for, at det Samme har været Tilfældet for den anden

Rjøbers, Indstævnte Lindbergs, Bekommende, saaledes bestyrkes dette, foruden ved Lindbergs i høi Grad tilbageholdende Procedure, endvidere ved flere andre Omstændigheder.

Mebens det saaledes ikke er oplyst, at afsøbe Iver Christensen nogenjinde har omtalt Handelen eller det omhandlede Documentis Existens for sin Familie eller for nogen Anden, har Indstævnte Lindberg selv erkjendt, at heller ikke han har omtalt det for den Afsøbes Enke og Svigerføn, og vel har han nægtet isvrigt at have hemmeligholdt Handelen, men det er dog af eet Vidne forklaret, at Indstævnte i Høsten 1855 paa det Bestemteste nægtebe for Vidnet paa dettes Forespørgsel, at nogen Handel var sluttet, med Tilføiende, at det var reent ud Løgn og Sludder, og at der slet ikke var Noget ved det at gjøre. Documentet er dernæst først tinglæst efter Iver Christensens Død, nemlig den 30te Januar 1856, og ligesom den i Documentet ommeldte foreløbige Aftægtcontract slet ikke er blevet oprettet, saaledes er det heller ikke, mod Citanternes Benægtelse, godtgjort, at den først over 1½ Aar efter Documentets Oprettelse udfærdigede Obligation for de 800 Rdl., der angives at styttes Datteren, Mette Pene Iversbatter, men om hvilken Gjæld isvrigt af Oplysning mangler, forinden Iver Christensens Død er bleven tilbudet Peder Willadsen eller dennes Kone, ligesom den ogsaa først er tinglæst efter Iver Christensens Død. Endelig er, hvad der væsentlig maa komme i Betragtning, Iver Christensen lige indtil sin Død vedbleven Besiddelsen af alt det Solgte, og har havt Nyttes- og Brugsretten deraf uden at yde noget Veberlag herfor, og uden at, efter selve Documentets Indhold, de angivne Rjøbere havde nogen Ret til at tiltræde det Solgtes Besiddelse og Afbenyttelse, saalænge Iver Christensen levede eller selv vilde beholde det, formeentlig end ikke, om han havde overtraadt hvad han i Documentet havde forpligtet sig til med Hensyn til Bygningernes Vedligeholdelse, Jordernes Drift m. m., idet disse Forpligtelser ikke — som Indstævnte Lindberg har villet — kunde betragtes som Betingelser for Nydelsen af en overladt Brugsret, men nærmest maatte ansees som en ligefrem og naturlig Følge af den af Iver Christensen forbeholdte Ret til fremdeles at besidde og bruge Eiendommen som sin, og deres Tilfidsbestættelse i alt Fald kun kunde berettigge Rjøberne til Godtgjørelse for derved skeet Forringelse af Eiendommen. Vel har Indstævnte Lindberg, dog først senere under Proceduren, forebragt, at der efter Overenskomst med Iver Christensen skulde have tilkommet ham i Forening med Jens Chr. Iversen efter Documentets Udfærdigelse Dispositionsret til egen Forbeel over Besætningen, men dette Indstævntes Foregivende er blottet for alt Beviss, ligesom dets Rigtighed er nægtet af Jens Chr. Iversen og derhos ligefrem i Strid med Documentets eget Indhold.

I det Netten, efter alt det Anførte, finder, at Documentet af 29de Juni 1853 ikke kan betragtes som et lovgyldigt Skjøde, cfr. Lovens 5—3—32, men nærmest under Form og Navn af „Skjøde“ maa ansees at indeholde en dispositio mortis causa, uden at der imidlertid — som meldt — allerede efter Proceduren kan være Spørgsmaal om at opretholde det som en saadan, vil Docu-

mentet, overeensstemmende med Titanernes Paaftand, være at kjende ugyldigt, uden at der i denne Henseende kan tages noget Hensyn til Indstævntes subsidiaire Paaftand for Overretten, der, selv om den maatte kunne gjøres gjældende uden Contrastsøgemaal, ligger ganske udenfor Underretsproceduren.

Hvad dernæst Continuationsjogsmaalet angaaer, bemærkes, at, efterat Underretsdommen af 27de August 1856 var affagt, indgav Indstævnte Lindberg under 12te September næstefter Requisition til Indstævnte, By- og Herredsfoged Baron Rosenkrantz, som Kongens Foged, om, i Henhold til den Lindberg ved Skjøde af 19de Juni 1853 hjemlede Eiendomsret i Forening med Jens Chr. Zverfen til Gaarden Kirkegaard med Tilbehør, at udsætte Titanterne af Besiddelsen af Gaarden med Tilbehør, saaledes som i Skjødet nærmere anført, og derimod indsatte Lindberg i Forening med Jens Chr. Zverfen i Besiddelsen.

Ved Forretningens Foretagelse samme Dag blev der imidlertid af Titanterne protesteret mod dens Fremme, deels paa Grund af, at Skjødets Gylbigthed var gjort til Gjenstand for Domstolenes Afgjørelse, med Bemærkning, at Dommen af 27de August ved Stævning af 5te September næstefter, forlyndt Indstævnte Lindberg den 6te j. M. — hvilken Stævning forevist — var indanket for Overretten, deels i alt Fald paa Grund af, at, selv om Skjødet ansaaes for gyldigt, Jens Chr. Zverfen ved et i Forligelsescommissionen indgaaet Forlig — hvis Tilværelse Indstævnte opfordredes til at erkjende, men hvilken Opfordring han kun besvarede ved en Henvisning til Skjødet — havde erklæret Skjødet aldeles ugyldigt for sit Vedkommende, og derved, forsaavidt den ham tillagte Anpart af Eiendommen angik, tillagt sin Moder og Svoger Interessentfabsret, saa at i ethvert Fald alle Titanterne i Forening vare medeieendomsberettigede til Gaarden Kirkegaard med Tilbehør. Titanterne protesterede derhos in subsidium mod, at den af Indstævnte tilbudte personlige Caution antoges, hvorimod de paastode, at der for Forretningens Følger burde stilles Sikkerhed i Statsobligationer eller sikke Panteobligationer idetmindste til et Beløb af 4,000 Rdl. Ved Fogdens samme Dag affagte Kjendelse blev imidlertid Forretningen tillagt Fremme mod den af Indstævnte Lindberg og hans Sagsfører tilbudte personlige Caution, idet Fogden erklærede Titanterne udsatte af Besiddelsen af Gaarden Kirkegaard med Tilbehør — uden at iøvrigt nogen nærmere Specification eller Burbering heraf foretoges — og derimod Indstævnte Lindberg og Eitanten Jens Chr. Zverfen i Fællig indsatte i Besiddelsen, saaledes at ingen Anden end disse havde nogen Dispositionsret over de nævnte Eiendomme og Eiendele.

Da det — som berørt — af Titanterne under Forretningen uimodsagt blev inhæreret, at Jens Chr. Zverfen ved et indgaaet Forlig havde erklæret Skjødet ugyldigt for sit Vedkommende, og at, som Følge heraf, alle Titanterne i Forening vare medeieendomsberettigede til Gaarden med Tilbehør for en Halvdeel, burde Forretningen, selv efter hvad der dengang forelaae, end ikke mod Sikkerhedsstillelse have været foretaget, forsaavidt den gif ud paa aldeles at

udsætte Titanterne af Gaarbens Besiddelse. Efter det Resultat, hvortil Retten i Hovedsagen er kommen, vil der imidlertid ikke blive Spørgsmaal om nogen partiel Annullation af Kjenndelsen og den i Henhold til samme foretagne Ud- og Indsættelsesforretning, hvorimod disse overeensstemmende med Titanternes Paa- stand i det Hele ville være at annullere, hvorhos de Indstævnte, Gaarbeier Lindberg og By- og Herredsfoged Baron Rosenkrantz, findes in solidum at maatte ubrede Erstatning til Titanterne for den disse ved Forretningen tilføiede Tort og Creditspilbe, samt for det Tab, de have lidt og fremdeles komme til at lide ved Affavnet af de Giendonme og Giendele, af hvis Besiddelse de ere udsatte, indtil de paa de Indstævntes Beføstning af Fogden igjen i samme ind- sættes, med en saadan Sum, som uwillige inden Retten ubmeldte Mænd maatte bestemme, hvorimod Titanternes Paa- stand om Erstatning for den Forringelse, de omhandlede Giendonme og Giendele maatte have lidt eller komme til at lide under Indstævnte Lindbergs Bestyrelse, ikke her under Sagen vil kunne tages til Følge, hvorved bemærkes, at det slet ikke er oplyst, at nogen For- ringelse allerede har fundet Sted, og endelig kan Titanternes Paa- stand om, at de Indstævnte ansees med Bolshøder eller anden klækelig Mulct, heller ikke gives Medhold.

Til den saavel af Titanten Jens Chr. Iversen som af Indstævnte Lind- berg paa- staaede Mortification og Mulct for fornærmelige Dyringer findes der ikke tilstrækkelig Anledning.

Processens Omkostninger for begge Retter vil Indstævnte Lindberg have at betale til Titanterne med 50 Rdl., hvorimod Omkostningerne for Overretten iøvrigt ophæves.

Det anordnede stemplede Papir har her for Retten været forbrugt".

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved- føiede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalønge Rettens Sæstioner holdes, udgaar egentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schulz.

Nr. 68. Exam. juris **Sønderbye** (Sagen)

contra

Senator **Georg Christian Tegtmeyer** ved sin Mandatarius,
Procurator **Bartholdy** (Salicath).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Rdl. og endvidere til samme Kasse 5 Rdl. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 100 Rdl.

Nr. 71. Arvingerne efter afdøde Capitain **Ammisbøll**, nemlig **F. Ammisbøll**, **J. L.** og **A. Ammisbøll**, **N. Ammisbøll**, **A. Ammisbøll**, **Kasfen** og **Madame C. Brochenhuus** (Sagen)

contra

Skolelærer **Bech's** Enke, **Oliva Bech** (Sagen).

Høiesterets Dom.

Citanterne, som herken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 74. Forhørværende Gaardeier **Christen Jensen** (Sugen)
 contra
 Kjøbmand **Filtensborg** (Sugen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Solv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Solv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 279. Advocat **Liebe**
 contra

1) **Hermann Pedersen**, 2) dennes Hustru **Ane Berthelene Hansen** og 3) **Peder Christian** eller **Christen Andersen** eller **Plougstrup** (Defensør Bunnghen),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og Hæleri, Nr. 2 for Hæleri og Nr. 3 for Tyveri.

Gjording og Malt Herreders Extrarets Dom af 24de Februar 1860: „Tiltalte Peder Christian Andersen bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Hermann Pedersen og Hustru Ane Berthelene Hansen bør henfættes, den Første til Forbedringshushandsarbejde i 18 Maanedre og den Sidste i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Samtlige Tiltalte udrede, Een for Alle og Alle for Een, de af deres Arrest m. v. og denne Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Hastrup og Ferslev, 4 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 30te April 1860: „De Tiltalte Hermann Pedersen og dennes Hustru Ane Berthelene Hansen bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forsknævnte i 6 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. Tiltalte Peder Christen eller Christian Andersen bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Samtlige Tiltalte betale derhos, Een for Alle og Alle for Een, Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rdl. og til Defensør sammesteds 5 Rdl., samt til Actor og Defensør for

Overretten, Procurator Kühnel og Prøveprocurator Faber, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at der ikke har været Anledning til ved Bestemmelsen af Straffen for Hermann Pedersen og dennes Hustru at henwise til Forordningen af 11te April 1840 § 80, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Institutsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Hermann Pedersen, dennes Hustru Ane Berthelene Hansen, og Peder Christen eller Christian Andersen, den Første for Tyveri og Hæleri, den Anden for Hæleri og den Sidste for Tyveri.

Ved de Tiltalte Hermann Pedersen og hans Hustru Ane Berthelene Hansens egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at han en Eftermiddag i sidste Efteraar i Huusmand Hans Christian Jensens Huus paa Veirup Mark, medens han et Dieblit opholdt sig ene i Stuen, satte sig i Besiddelse af 6 Knive og 1 Gaffel, der tilhørte bemeldte Huusmand og tilsammen ere vurderede til 2 Mk.; han begav sig derpaa hjem, hvor han paa sin Hustrues Spørgsmaal om, hvorfra han havde faaet de nævnte Gjenstande, som hun ved at hjælpe ham hans Frakke af bemærkede i Frakkelommen, svarede, at han ei vidste, om han havde kjøbt eller stjaalet dem hos ovennævnte Huusmand Jensen; hun gif derfor den næste Morgen hen til en Person, der den foregaaende Dag havde været sammen med hendes Mand hos bemeldte Huusmand Jensen, og fortalte, at hendes Mand den foregaaende Dag havde bragt nogle Knive og Gaffer hjem med sig, samt spurgte, om hendes Mand havde kjøbt saadanne hos Huusmand Jensen, idet hun navnlig frøgte sig for, at han, der havde været beffjantet, skulde være bleven narret med dem. Da den omtalte Person svarede, at han ikke vidste noget af en saadan Handel, anmodede hun efter sin Forklaring, der dog forsaavidt er benægtet af den omtalte Person, denne om at spørge hos Huusmand Jensen, om de faaede nogle Knive, hvorefter Personen næste Dag fortalte det Passerede hos Jensen, og de borttagne Gjenstande bleve derpaa paa Bestjaalnes Anmodning af de Tiltalte sendte hjem til ham.

Da det imidlertid er godtgjort, at Tiltalte Hermann Pedersen paa den Tid, han satte sig i Besiddelse af de omtalte Gjenstande, var i saa høi Grad

beruset, at han ikke kunde gaae lige eller tale aldeles uhindret, er det ikke uantageligt, at han har været i en saadan Tilstand, at det var overeensstemmende med Sandheden, at han strax efter sin Hjemkomst, som ovenfor sagt, svarede sin Kone, at han ei vidste, om han havde kjøbt eller stjaalet bemeldte Gjenstande, og da dette ogsaa stemmer med hele hans og Hustruens senere Forhold, idet de ei lagde Dølgemaal paa Besiddelsen, hvorimod hun, som det maa forudsættes med hans Vidende og Samtykke, den næste Morgen søgte nærmere Oplysning om, hvorvidt bemeldte Gjenstande vare kjøbte eller ikke, ligesom begge de nævnte Tiltalte ogsaa maae antages strax, saasnart de erfarede Sagens rette Sammenhæng, at have været villige til at udlevere de omtalte Gjenstande, kan ingen af dem ansees Skyldig i noget strafbart Forhold med Hensyn til disse.

De Tiltalte Hermann Pedersen og hans Hustru have endvidere forklaret, at de en Nat omtrent Kl. 3 eller 4, som det maa antages Natten mellem den 16de og 17de November f. A., bleve vækkede af Medtaltale P. Chr. Andersen, der i længere Tid jævnlig havde haft Ophold hos dem, og som ved den nævnte Leilighed bragte en Bede med sig, hvorom han paa Foranledning fra Tiltalte Hermann Pedersen fortalte, at han havde stjaalet den paa Marken samme Nat, dog uden nærmere at opgive, hvor eller fra hvem den var stjaalet. Han tilbød derefter de Tiltalte Pedersen og dennes Hustru, efter hvad disse endvidere have udsagt, at de maatte tage Kjøbet af Beden, hvorimod han selv vilde beholde Skindet og Ulben, og de modtogte dette Tilbud, idet de betragtede Bedekjøbet som Beberlag deels for Medtaltales Ophold hos dem, deels fordi Tiltalte Ane Berthelene Hansen skulde sye og vaskes for ham. Den næste Morgen slagtede hun Beden; en Deel af Kjøbet deraf blev brugt i Huusholdningen, og Skindet blev solgt for 2 Mk., hvorimod Ulben, der veiede 3 Pund og er vurderet til 1 Rbl., tilligemed en Rest af Kjødet er under Sagen bleven udleveret til Aftægtsmand Gyde Andersen i Veirup, som den, hvem den omtalte Bede formodes at have tilhørt.

Da det imidlertid ikke er godtgjort, at bemeldte Bede virkelig er stjaalet, hvorved bemærkes, deels at Gyde Andersen ei har godtgjort sin Eieendomsret til Beden, deels at Medtaltale P. Chr. Andersen bestemt har nægtet at have stjaalet Beden, ville de Tiltalte Hermann Pedersen og hans Hustru kun være at ansee med en efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 22, cfr. § 80 lempet arbitrair Straf, der efter Sagens Omstændigheder skjønnes passende at kunne fastsættes for Tiltalte Hermann Pedersen, der er født i 1813 og tidligere ifølge Andst og Slaugs Herredens Extraretsdom af 8de Marts 1833 er straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, til samme Art Straf i 6 Gange 5 Dage, og for Tiltalte Ane Berthelene Hansen, der er født i 1811 og ei tidligere har været straffet eller tiltalt, ligeledes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Tiltalte Peder Christen Andersen, der er figtet for at have stjaalet den ovenfor omtalte Bede, har som berørt vedholdende benægtet Rigtigheden af de Medtaltales ovenansførte Forklaringer, forjaaviddt de vedrøre ham, uden at der ivoerigt under Sagen er fremkommet noget Beviis imod ham, hvorfor han ikke

vil kunne dømmes; men i Betragtning af de mod ham talende Omstændigheder, navnlig de Medtiltaltes bestemte Udsagn om, at han bemeldte Kat bragte dem den omtalte Bebe og sagde, at han samme Kat havde sjaalet den paa Marken, og den af deres 12aarige Søn afgivne hermed stemmende Forklaring, maa det billiges, at Tiltalte Andersen, der er født i 1810 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, ved Underretsdommen ifkun er frifunden for Actors videre Tiltale".

Tirsdagen den 30te October.

Nr. 313.

Advocat Liebe
contra**Johan Vilhelm** (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri og svigagtig Omgang med Gittegods.

Rjøbenhavns Amts nordre Virts Etrarets Dom af 4de Juni 1860: „Tiltalte Sidse Jørgensdatter bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Johan Vilhelm bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Bugge, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Meldola, 4 Rdl., udrede begge de Tiltalte in solidum. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Septbr. 1860: „Arrestanten Johan Vilhelm og dennes Hustru, Tiltalte Sidse Jørgensdatter i Ballerup, bør hensettes, den Første til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og den Sidstnævnte i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Sagens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor og Defensor for Underretten, Procuratorerne Bugge og Meldola, 5 Rdl. til den Første og 4 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ronge og Ibsen, 5 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, dog saaledes, at Tiltalte in solidum med ham tilsvares deres halve Beløb. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Søiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Johan Vilhelms Vedkommende anførte Grunde, dog med Bemærkning, at der ikke har været Anledning til ved Bestemmelsen af dennes Straf at henvise til Forordningen af 11te April 1840 § 80, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stånde. I Salarium

til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høieste-
ret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants inden Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraret den 4de Juni d. A. paakjendte Sag, hvorunder Arrestanten Johan Wilhelm tiltales for Tyveri og svigagtig Omgang med Pittegods, er det, hvad det Arrestanten imputerede Tyveri af en Tobakspibe angaaer, vel oplyst, at han for circa 17 Aar siden fra et Gilde medtog en en Anden tilhørende, til 5 Rdl. vurderet Pibe, som han derefter pantsatte, men da han har paastaet, at han forveglede bemeldte Pibe med sin egen, som han havde medbragt til Gildehujet og der efterlob, ligesom han paa Førehjælpelse af Eieren, der kort efter var kommen til Kundskab om Pantsættelsen, strax vedgif denne samt indløste og tilbageleverede Piben, findes der ikke i denne Henseende at være ham overbeviist noget Forhold, som kan medføre Strafsansvar. Derimod maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isvrigt Fremkomne ansees tilstrækkelig godtgjort, at han for circa 7 à 8 Aar siden, medens han tærskede for Gaardeier Neimers i Ballerup, har frastjaalet denne en til 3 Mk. 8 Sk. vurderet Skjeppe Rug, som han tilvendte sig af den tærskede Sæd i Løen og om Aftenen bar til sit Hjem i en Pose, som han i denne Hensigt havde medbragt om Morgenens.

Fremdeles maa Arrestanten ansees at have gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Pittegods, deels med Hensyn til en til 2 Mk. 8 Sk. vurderet Spade, som han ifølge sin egen Forklaring, der efter de oplyste Omstændigheder i det Hele maa lægges til Grund ved Bedømmelsen af dette Punct i Sagen, for henved 12 Aar siden fandt henstaaende med en Vastmaatte paa ved Grøftantens til en Mark i Ballerup, og som han tog hjem med sig, samt derpaa, efterat have forespurgt sig om den tilhørte nogen af de tilstødende Lodsieiere, hvilket disse benægtede, senere har beholdt; deels med Hensyn til en til 1 Mk. 8 Sk. vurderet Møggvæb, som Arrestanten efter sin Forklaring sandt paa en til en Gaard i Ledsie By hørende Hedeeng og derefter hjembragte, uden senere at oplyse den; og deels endelig forsaavidt han efter egen Tilstaaelse har beholdt en af ham engang paa Landveien ved Ballerup funden til 2 Mk. vurderet Sæk, som han, uden at oplyse den, senere forsynede med sit eget Mærke.

Da Arrestanten, som er født i Aaret 1803, tidligere ifølge Krigsretsdomme af 24de September 1827 og 8de Juli 1828 har været anset for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri respective med 20 Dages Fængsel paa Vand og Brød og 8 Gange Epidbrodsløben, vil han ifølge det Anførte, idet de nævnte Krigsretsdomme i Henseende til Iterations-Virkning maae tillægges samme Betydning som om han var dømt for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri efter den almindelige borgerlige Lovgivning, uden at der kan tages Hensyn til, hvorvidt den ham navnlig for det 2den Gang begaaede Tyveri idømte militaire Straf maatte kunne ansees fuldkommen lige med den i den borgerlige Lovgivning paa den Tid for 2den Gang

begaæet Tyveri forefrevne Straf, jvfr. Forordn. af 14de Mai 1834 § 2 og Forordn. af 11te April 1840 § 18, nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 15 og 22, jvfr. §§ 58, 79, 25 og 80 for 3die Gang begaaet Tyveri og som for 3die Gang begaaet Hæleri, med en Straf, der efter Omstændighederne skjønnes under Tret at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. De af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salairerne , ville være at indrede af Arrestanten, dog saaledes at Tiltalte in solidum med ham tilsvare deres halve Beløb. Om Erstatning bliver der ikke Spørgsmaal.

Underrettsdommen, hvorved Tyveriet af Klagen urigtigt er henført under Forordningen af 11te April 1840 § 30 og Arrestanten anset med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar som for 3die Gang begaaet Hæleri , vil efter det Ovenansførte blive at forandre“.

Torsdagen den 1ste November.

Nr. 167.

Advocat Broch
contra

Nr. 1 **Carl Wilhelm Heinrichsen** og Nr. 2 **Tosva From Holmblad** (Defensør for Nr. 1 Bunken og for Nr. 2 Liebe), der tiltales for mislig Dngang i Henseende til foretagne Transactioner, betreffende Forstnævntes Gjældsforhold, og navnlig ved Afslutningen af et Forlig, og hvad med dette staaer i Forbindelse, samt tillige Nr. 1 for ved udfædte Forfrivninger at have givet Enkelte af Creditorerne Fortrinsret for de øvrige paa en Tid, da han kunde forudsæe at være insolvent, og Nr. 2 for ulovlig Handel.

Maribo Kjøbstads Extrarets Dom af 6te Mai 1859: „De Tiltalte, Kjøbmand Carl Wilhelm Heinrichsen og Exam. juris Tosva From Holmblad, bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brod, Forstnævnte i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa betale de og in solidum alle med Actionen lovlig forbundne Omkostninger, hvorunder indbefattes Salairer til Actor og Defensør, Procurator Barfoed og Capitain, Proveprocurator Staal, 12 Rdl. til hver, foruden de Forstnævnte lovlig tilkommende Diætpenge, samt endvidere til den entledigede Defensør, Procurator Gjerding, Salair 2 Rdl., foruden lovlige Diætpenge. Alt efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Marts 1860: „De Tiltalte, Kjøbmand Carl Wilhelm Heinrichsen af Maribo og Exam. juris Tosva From Holmblad af Næstved, bør hver især at henfættes i Fængsel i 2 Maanedere. Vedkommendes Ret til Erstatning hos de Til-

talte reserveres. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procurator Kraft og Prøveprocurator Heinrichsen betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 15 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Der findes efter samtlige i nærværende Sag foreliggende Omstændigheder ikke tilstrækkelig Grund til at paalægge de Tiltalte Strafsansvar, forsaavidt de ere sigtede for mislig Dngang i Henseende til foretagne Transactioner betræffende Tiltalte Heinrichsens Gjældsforhold, og navnlig ved Afslutning af et Forlig og hvad med dette staaer i Forbindelse. De Foretagender, hvorom der under denne Deel af Sagen er Spørgsmaal og som i den indankede Dom ere fremstillede, gif nd paa at sætte Tiltalte Holmblad i Stand til at udføre hvad han for Heinrichsen havde paataget sig, nemlig at tilveiebringe Accorder med Sidstnævntes Handelscreditorer og, med personligt Ansvar for sig, at sikkre disse Accorders Opfyldelse, — hvilket Holmblad ogsaa for største Deelen udførte, — og saaledes at opnaae, at Heinrichsen kunde undgaae at overgive sit Bo til Skiftebehandling, som derefter heller ikke fandt Sted, hvilket Forhold efter de foreliggende Oplysninger ikke kan betragtes som en strafbar Mislighed, hvorved Hensynet til vedkommende Creditorers Tarv er blevet tilsidefat. I denne Henseende maa blandt Andet erindres, at det netop tilsigtedes, at de tilstedeværende Midler kunde komme samtlige Creditorer til Gode, saaledes som man med hver især kunde enes, at det ikke er oplyst, at de ommeldte Foretagender have ledet til Nogles Begunstigelse paa Andres Beføstning, og at det ikke heller er oplyst, at nogen Creditor ved det mellem de Tiltalte truffne Arrangement er bleven hindret i at gjøre sin Ret gjældende. De Tiltaltes her omhandlede Fremgangsmaade kan kun betragtes som en Egenraadighed, for hvilken der efter de dermed i det Hele forbundne Omstændigheder ikke ifølge Lovgivningen findes at kunne paalægges dem Strafsansvar, hvilket navnlig for Holmblads Vedkommende efter de af ham derom afgivne Forklaringer ei skjønes at kunne blive en Folge af den Maade, hvorpaa han har udtrykt sig i det af ham under 10de Juli 1857 udstedte Circulaire.

Forsaavidt Heinrichsen dernæst er sigtet for ved udstedte Forfrevninger at have givet Enkelte af sine Creditorer Fortrinsret for de Øvrige paa en Tid, da han maatte vide sig insolvent, — hvorved der væsentligen maa være Spørgsmaal om den af ham under 4de Juli 1857 til hans Svigerfader for 5,000 Rdl. udstedte Panteforfrevning — sin-

des der, naar hensees til, at bemeldte Tiltalte maa antages at have stolet paa, at der med hans øvrige Creditorer vilde opnaaes Accorder, som ved den ham af Medtiltalte tilfagte Bistand vilde kunne opfyldes, og at saaledes Boets Overgivelse til Stiftbehandling vilde kunne undgaaes, ikke heller for dette Foretagende at være Noie til at idomme Strafsansvar.

Ifølge det Foranførte og idet Høiesteret billiger, at der, forsaavidt Tiltalte Holmblad er sigtet for ulovlig Handel, ved den indaankede Dom ikke er paalagt ham noget Strafsansvar, ville begge de Tiltalte være at frifinde for Actors Tiltale, medens de dog efter Omstændighederne ville have at tilsvare Actionens Omkostninger, saaledes som ved Dommen fastsat.

Thi kjendes for Ret:

Carl Wilhelm Heinrichsen og Fosva From Holmblad bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock, Justitsraad Bunken og Advocat Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 30 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Forsaavidt de Tiltalte, Høibmand Carl Wilhelm Heinrichsen af Maribo og Exam. juris Fosva From Holmblad af Raskov under nærværende Sag actioneres for mislig Omgang i Henseende til foretagne Transactioner betræffende Førsinævntes Gjældsforhold, og navnlig ved Afslutningen af et Forlig og hvad dermed staaer i Forbindelse, er det oplyst:

at Tiltalte Heinrichsen har udstedt et Circulaire til sine Creditorer dateret den 4de Juli 1857, hvori han anmoder dem om at samtykke i, at han afgjør sin Gjæld til dem med 50 pCt. mod Eftergivelse af alt videre Krav paa ham;

at Tiltalte Holmblad har vedlagt dette et Circulaire fra sig, hvori han angiver, at have lovet Heinrichsen at ledsage hans Tilbud med nogle Ord for at formaae Adressatus til at gaae ind paa Forslaget, samt at Heinrichsen tillige har anmodet ham om at tilfige Adressatus, at Heinrichsen er villig til at give samtlige sine Creditorer igjennem ham (Holmblad) Sikkerhed i hvad Heinrichsen eier og eiendes vorder for den samlede Sum, hvorpaa Accorden vil lyde. Det bemærkes derhos, at Holmblad har undersøgt Heinrichsens Bøger og forvisset sig om, at saafremt han nødes til at opgive sit Bo, ville Regningscreditorerne kun erholde et meget ringe Beløb, idet Beholdningen sfjønnes langt fra 50 pCt. og Boets store Masse vil gjøre, at Stiftetomkostningerne ville blive meget betydelige.

Endelig lover Holmblad, saafremt der gaaes ind paa Forslaget, Betsøbet i sin Tid sendt af ham;

at de Tilstalte derefter den 6te Juli 1857 have for Maribo Kjøbstads Forligelseskommission indgaaet et Forlig, hvorunder Tilstalte Heinrichsen, der erklærede at være Tilstalte Holmblad 30,000 Rdl. skyldig, hidrørende fra, at denne havde paataget sig at træffe Accord med Heinrichsens Creditorer, i hvilken Aalegning Holmblad, som det hedder, allerede har og fremdeles vil have at udrede et saadant Betsøb, forpligtede sig under Executionstvang til inden nævnte Dags Eftermiddag at betale 1,000 Rdl. og Resten, 29,000 Rdl., inden 2 Maaned, med den nærmere Bestemmelse, at naar det første Afdrag ikke prompte erlagdes, Tilstalte Holmblad berettigedes til strax ved Execution at infordre hele Betsøbet;

at Tilstalte Holmblad den 8de Juli s. A., da det første Afdrag var udebleven, lod sig ved Fogden give Udlæg for Forligets Gjenstande i Heinrichsen tilhørende faste Eiendomme, samt i hans rørlige Eiendele og udestaaende Forbringer m. v.; og

at Tilstalte Holmblad ved et Circulaire af 10de Juli s. A. har underrettet Heinrichsens Creditorer om, at han Dagen i Forveien havde foretaget Execution for et meget stort Betsøb og derved erholdt Udlæg i Heinrichsens samtlige Eiendele, saavel faste som løsøre og Varelager. Bemeldte Forretning var, som det videre hedder i Circulairet, foretaget tildeels for en meget stor Deel Bønder, som have havt Penge deponerede hos Heinrichsen eller havt saadanne tilgode for leveret Korn, solgt ham contant, og hvilke Forbringer ere ham (Holmblad) tilhørende. Tilstalte Holmblad gjentager derefter, som det hedder, paa Heinrichsens Vegne, det tidligere Tilbud og tilføjer, at dersom Sagen ikke ordnes i kort Tid, seer han sig nødsaget til at lade Boet registrere og gjøre sig betalt i det Udlagte, hvorved angives, at aldeles intet vil blive tilovers.

En stor Deel af Heinrichsens Creditorer have antaget Propositionen, og Afdrag ere ogsaa tildeels ved Holmblad præsterede, men standjede da Holmblads Bo i Juni Maaned 1858 toges under Skiftebehandling.

Med Hensyn til Størrelsen af det Betsøb, der i Circulairene er lovet Heinrichsens Creditorer, bemærkes, at en under Sagen fremlagt Oversigt over Tilstalte Heinrichsens Status, saaledes som denne antages at have været den 6te Juli 1857, indeholder, at de ham tilhørende faste Eiendomme, der bleve udlagte til Holmblad, kan anslaaes til en Værdi af 25,150 Rdl., men at disse Eiendomme ere pantsatte for 33,111 Rd. 86 Sk., altsaa for 7,961 Rd. 86 Sk. over deres Værdi. De rørlige Eiendele og udestaaende Forbringer ere ansatte til 30,902 Rdl. 8 Sk., hvoriblandt formeentlig uerholdelig 3,060 Rd. 52 Sk., altsaa 27,841 Rdl. 52 Sk.

Heinrichsens Værel- og Regningsgjæld udgjorde da 58,899 Rdl. 12 Sk., som tilligemed Underkassancen fra de faste Eiendomme udgjør 66,861 Rdl. 2 Sk. Heinrichsen eiede desuden en Arvesæsteparcel, der ikke var udlagt Holmblad, men den deri prioriterede Gjæld antoges at oversige Eiendommens Værdi.

Det kan efter det Foransførte statueres, at Heinrichsen virkelig ikke vilde

kunne give Creditorerne mere end der i Circulairerne blev dem tilbudt, og at der til at opfylde disse Tilbud behøvedes et Beløb af over 30,000 Rb.

Den af de Tilstalte afgivne Forklaring og fra deres Side fremkomne Fremstilling om Anledningen og Diemedet med de omhandlede Transactioner gaar i det Væsentlige ud paa, at da Tilstalte Heinrichsen i Sommeren 1857 søgte sig trykket af sine Creditorer og ikke ønskede, at en enkelt Creditor skulde skaffe sig Fyldestgjørelse paa Masjens og de andre Creditorers Betsfning, men ogsaa gjerne vilde undgaae en med store Omkostninger forbunden Skiftebehandling, besluttede han at søge Accord med sine Creditorer, og da han antog, at denne lettere kunde bringes i Stand, naar en Trediemand tog Sagen i sin Haand, kom han herom overeens med Tilstalte Holmblad, der, efteraaf have undersøgt Forholdene, paatog sig at skaffe en Accord i Stand med det Vilkaar, at Holmblad skulde indtræde som Debitor for det Beløb, hvorpaa Accorden kom til at lyde, imod at Heinrichsen skulde yde ham de fornødne Midler til at fyldestgøre denne.

Der er forøvrigt Uoverensstemmelse mellem de Tilstaltes Forklaringer angaaende, hvorvidt Holmblad havde paataget sig af de 30,000 Rbl. ogsaa at udrede hvad der til saadanne Creditorer, der ikke vilde indgaae paa Accorder om 50 pCt., skulde udredes mere, og om samtlige Creditorer have været opgivne for Holmblad, der mener at maatte have Krav paa Medtiltalte for hvad han kom til at udrede til saadanne Creditorer, der ikke maatte være ham opgivne under de Forhandlinger, der gik forud for Forliget og hvorved hans Forbring beregnedes til 30,000 Rb.

Med Hensyn til denne Beregning har Holmblad anført, at han forinden Forliget blev indgaaet havde Forbring paa Medtiltalte til Beløb af over 21,000 Rbl., idet han

a) selv havde tilgode cirka	5,300 Rbl.
b) havde i Forhold til enkelte af Heinrichsens Handelsvenner paataget sig Garanti for cirka	4,400 —
c) havde overtaget sig en Betsgjæld, hvori Heinrichsen stod til Banken i Naffov, stor	4,250 —
og d) overtaget en Gjæld til forskjellige af Heinrichsens Creditorer af Bondestanden, der ikke som Creditorerne af Handelsstanden skulde nøies med 50 pCt., men skulde have deres Forbringere heelt udbetalt, af cirka	7,500 — ;
samt at Resten noget over	8,000 —

var bestemt til Accorder med de øvrige Creditorer, forsaavidt de ikke vare sikrede ved Pant eller Heinrichsen — saaledes som Tilfældet var med en uprioriteret Gjæld til Laane- og Discontobanken i Maribo — paa anden Maade havde sørget for Betalingen.

Ved denne Opgjørelse bliver at bemærke, at der ikke er Grund til at antage, at Holmblad paa den Tid Forliget blev indgaaet, havde tilstrækkelig Føie til at ansee sig som Creditor for et saadant Beløb, som han angiver; flere af de under b nævnte Creditorer, hvis Erklæringer ere fremkomne under Sagen,

funne nemlig ikke antages at have indladt sig med Holmblad paa en Maade, der berettigede ham til at optræde paa deres Vegne, ialt Falb ikke sjørend efterat Forliget var indgaaet; de under d nævnte Bønder, hvis Fordringer han har udhævet i Circulairet af 10de Juli, vare paa den Tid, da Forliget blev indgaaet, ikke traadte i noget Forhold til ham, hvorvel Aftale om, hvorledes Gjælden til dem skulde ordnes, forinden har været truffet mellem de Tiltalte.

Med Hensyn til det under a nævnte Beløb er der vel tilveiebragt nogen Oplysning om et Par derunder hørende Poster, men om de fleste af disse have de Tiltalte ikke kunnet give nogen paalidelig Oplysning.

Hvad derimod angaaer Beløbet under c, er der fra Banken i Naffov meddeelt Oplysning om, at Holmblad, forinden han paatog sig Ordningen af Henrichsens Pengaanliggender, af dens Direction havde erholdt Tilsagn om, at den vilde modtage hans Accepter til Dækning af Henrichsens Berelgjæld.

Tiltalte Henrichsen actioneres endvidere for ved udstedte Forskrivninger at have givet enkelte af Creditorene Fortrinsret for de øvrige paa en Tid, da han kunde forubsee at være insolvent.

Herom er det oplyst, at han har udstedt Panteforskrivninger:

- under 14de April 1857 til Kjøbmand H. K. Henrichsen for 3,000 Rdl., der beponeredes i Disconto- og Laanebanken i Maribo for 2,500 Rdl.;
- under 24de Mai s. A. til L. Salomonsen i Kjøbenhavn for 4,000 Rdl.;
- under 8de Juni s. A. til Laanebanken i Maribo for 10,000 Rdl.;
- under 4de Juli s. A. til sin Svigerfader, Gaarbeier Hansen i Kastager, for 5,000 Rdl., og
- under 6te Juli s. A. til Freund & Bendix i Hamborg for 186 Rdl. 5 Mk.

Endelig imputeres det Tiltalte Holmblad at have gjort sig skyldig i ulovlig Handel, hvorom alene er oplyst, at han har overdraget de ham udlagte Varer til Kjøbmand H. K. Henrichsen og at han har skaffet bemeldte Henrichsen Varer fra fremmede Handelspladser.

For det de Tiltalte, der begge ere over criminel Lovvald, og af hvilke ingen befindes tidligere at have været tiltalt eller straffet, overbevisede Forhold findes de ikke at kunne undgaa Strafsansvar.

Hvad specielt angaaer Kjøbmand Henrichsen, maa det imputeres ham, at han har brugt en vilkaarlig Fremgangsmaade mod sine Creditorer og derved tilfjættet at hindre dem i at bruge Retsmidler mod ham, som efter Lovgivningen tilkom dem, og at han navnlig ved at overdrage Medtiltalte — der under Sagens Drift har maattet overgive sit Bo til Stiftbehandling som fallit — Naadighed over sine Eiendele og Afgjørelsen med sine Creditorer, har betaget disse den Garanti mod uredelig og vilkaarlig Behandling, som indeholdes i offentlig Stiftbehandling af en insolvent Debtors Bo. Hertil kommer, at han saantidigt med, at han ved Circulairet bekendtgjorde, at han var ude af Stand til at fyldestgjøre sine Gjældsforpligtelser, har udstedt Panteforskrivninger, af hvilke den til hans Svigerfader — med Hensyn til hvilken han forsvorigt har forklaret, at Gjælden hidrørte fra contante Forskræninger gjennem flere Aar, for hvilke han ansaae sig forpligtet at give Svigerfaderen, der forlangte det, Sikker-

hed, — angik et betydeligt Beløb, uagtet han indsaae, at han kun ved den af ham valgte vilkaarlige Fremgangsmaade, der, naar den blev almindelig blandt insolvente Handlende, maatte nedbryde Handelsstandens Credit, kunde undgaae Fallitbehandling.

Hans Straf findes efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 §§ 54 og 55, cfr. § 41 passende at kunne bestemmes til 2 Maaneders Fængsel.

Hvad dernæst angaaer Tiltalte, Exam. juris Holmblad, findes han strafskyldig, fordi han har indladt sig paa, ved det med Medtaltalte indgaaede Forlig og derefter afholdte Forretning, at betage de af Kjøbmand Heinrichsens Creditorer, der ikke vilde antage ham som deres Forretningsfører, den Afgang til Fuldgjørelse af Heinrichsens Gienbete, som de uden hans Mellemkomst vilde have haft, saavel som fordi han ved Circulairet af 10de Juli 1857 har søgt hos Heinrichsens Creditorer at opvække urigtige Forestillinger om Veskaffetheden af den Fordring, hvorfor Forliget var indgaaet, for paa denne Maade at intimidere dem og bevæge dem til at indgaae de af ham foreslaaede Recorder og taale ham som Bestyrer af Heinrichsens Gienbete og som Forretningsfører for Creditorerne.

I Overtrædelse af Næringslovgivningen findes han derimod ikke at kunne ansees skyldig.

Hans Straf findes efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 77, cfr. §§ 54, 55 og 41, passende at kunne fastsættes til den samme som for Heinrichsen bestemte.

Den indankede, inden Maribo Kjøbblads Extraret den 6te Mai s. A. afsagte Dom, hvorved de Tiltalte ere anseete med Straf af Fængsel paa Bånd og Brød, Heinrichsen i 4 Gauge 5 Dage og Holmblad i 2 Gauge 5 Dage, bliver saaledes at forandre.

Da de under Sagen fremkomne Oplysninger ikke afgive noget Grundlag for Afgjørelsen af hvad der vedkommer Erstatningspunctet, og der efter Sagens Veskaffenhed ikke findes Grønt til at udjævne dens Paakjendelse efter Tilveiebringelsen af de i saa Henseende fornødne Data, bliver Vedkommendes Ret til Erstatning hos de Tiltalte at forbeholde".

Nr. 278.

Advocat Brock

contra

Johann Heinrich Conrad Clafen (Defensor Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Placaten af 31te October 1766 og for ved Uforsigtighed at have bevirket Brand af anden Mands Hede.

Fjends og Nørhug Herreders Extrarets Dom af 27de Martz 1860: „Tiltalte, Mølleforpagter af Staarnpgaards Mølle Johann Heinrich Conrad Clafen, bør henfættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør han og udrede Erstatning til de skadelidte Hedeieere med de ovenanførte Beløb, ialt 314 Rdl., samt alle af denne Action flydende

Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Overretsprocurator Møller, 8 Rdl., og til Defensor, Overretsprocurator Neckelmann, 6 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms loblige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Juli 1860: „Tiltalte Johann Heinrich Conrad Clausen bør i Erstatning betale til

Gaardmand	Anders Laurfen	29 Rdl.
—	Anders Pedersen	33 —
—	Soren Jensen	54 —
—	Jens Jensen	29 —
—	Jens Madsen	36 —
—	Thomas Madsen	80 —
Huusmand	Niels Andersen	11 —
—	David Nielsen	5 —
—	Anders Pedersen	29 —
—	Christen Jensen	8 —.

Saa bør han og hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage, hvilken Straf dog bortfalder, hvis han gjør Udveic til at betale den anførte Erstatning. Endelig udreder han Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor i 1ste Instants 6 Rdl. til den Første og 5 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Kühnel, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms loblige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 35.

Den 16de November.

1860.

Anden ordinaire Session.

Torsdagen den 1ste November.

Nr. 278.

Advocat Brock

contra

Johann Heinrich Conrad Clasen (see forrige Nr.).

I den inbankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Forpagter Johann Heinrich Conrad Clasen af Staarup Mølle for Overtrædelse af Placaten af 31te October 1766 og for ved Uforsigtighed at have bevirket Brand af anden Mands Hede.

Efter Tiltaltes Forklaring afbrændte han den 29de Juni s. A., efter Anmodning af Eieren af Staarupgaard, men uden at dog nogen bestemt Dag havde været aftalt, Lyngen paa et Stykke af en til Staarupgaard hørende Hede. Da han næsten var færdig med at afbrænde det bestemte Stykke Hede, der imod Sydvest begrænsedes af en Wei, jaac han, at der var udbrudt Ild i Heden Vest for denne Wei, dog, som han har paastaet, ikke i den Deel af Heden, som støder umiddelbart op til Weien, og som ligeledes hører til Staarupgaard, men omtrent 50 Favne fra Weien i Skjellet mellem Staarupgaards Hede og den Vest derfor beliggende Vinkel Hede, og forinden det lykkedes Tiltalte med sine tilstedeværende Folk og den tilkaldte Hjælp at slukke denne Ild, var Lyngen brændt jaavel paa den Vest for den omtalte Wei liggende Deel af Staarupgaards Hede, som paa et Areal af omtrent 56 Tønder Land af den dertil stødende Vinkel Hede, hvorved der blev tilføiet 10 forskjellige Lodbseiere i denne en Skade, der af to af Retten udmeldte Mænd er taget til ialt 314 Rdl., hvilken Skade de Paagjældende have paastaet Tiltalte tilpligtet at erstatte, medens Eieren af Staarupgaard har frasjaldet Krav paa Erstatning for det ham ved Branden af hans ikke til Afbrænding bestemte Hede tilføiede Tab:

Tiltalte har indrømmet, at han ikke, i Overeensstemmelse med Placaten af 31te October 1766 § 2, har varslet Naboerne i Aulebning af den berammede

Afbrænding, skjøndt Eieren af Staarupgaard efter sin Erklæring, hvis Rigtighed Tiltalte ikke har kunnet modsig, havde advaret ham om i saa Henseende at iagttage Lovgivningens Bestemmelser; men ligesom Tiltalte ikke har villet erkjende, at den Væst for den ovennævnte Bei opstaaede Hebebrand er foranlediget ved den af ham foretagne Afbrænding, saaledes har han forment, at det i intet Tilfælde kunde have paaligget ham at varsle de skabelidte Lodsieiere i Winkel Hebe, da denne, som meldt, ikke støder umiddelbart til den Deel af Staarupgaards Hebe, der agtedes afbrændt, men kun til den Væst for den omtalte Bei beliggende Deel af samme, og han anseer sig saa meget mindre forpligtet til at udrede den forlangte Erstatning, — hvortil han isvrigt ogsaa har erklæret ikke at see sig istand —, som det stedjuudue Tab efter hans Paastand i alt Fald tildeels maa tilskrives de Paagjældendes eget Forhold ved ikke betimelig at yde ham behørig Bistand til Ildens Slutning.

Efter Sagens samtlige Oplysninger er der imidlertid ikke Noie til at antage, at Ilden Væst for Beien skulde være opstaaet paa anden Maade, end ved at udbrede sig fra den af Tiltalte antændte Hebestrækning, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at der ikke er oplyst nogen Omstændighed, som kunde tale for en anden Aarsag til Ildens Oprindelse, og navnlig for, at Ilden først er udbrudt saa langt Væst for Beien, som Tiltalte har forment, og at de under Sagen afhørte Bidner, — med Undtagelse af den ene af Tiltaltes tilsebevarende Folk, der har erklæret slet ingen Mening at have om Ildens Oprindelse —, eenstemmig have erklæret det for deres Overbeviisning, at Ilden ved den den paagjældende Dag herstende stærke østlige Vind maa være ført over Beien og have forplantet sig til Winkel Hebe, hvilket ogsaa de af Retten udmeldte Taxationsmænd have antaget, at der er den høieste Grad af Sandsynlighed for, og navnlig kan efter deres Formening en løstliggende, brændende Lyngtot med stor Lethed af Binden være ført over fra den antændte Hebe til den Væst for Beien liggende Hebe. Da Tiltalte nu, som meldt, ikke har efterkommet den ham ifølge Placaten af 31te October 1766 § 2 paahvilende Forpligtelse til, forinden han gav sig til at afbrænde Hebe, derom at advare alle næstomliggende Lodsieiere, under hvilken omfattende Betegnelse samtlige de skabelidte Lodsieiere i Winkel Hebe maa anses at henhøre, uanset at Winkel Hebe ikke grænsjer umiddelbart til det Stykke Hebe, der agtedes afbrændt, samt da det ikke er oplyst, at nogen af de skabelidte skulde, som af Tiltalte paastaaet, have bidraget til at forøge Skaden ved, efter at have erholdt Underretning om hvad der var at foretage til Ildens Slutning, at have gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse i saa Henseende, — vil Tiltalte, i Henhold til den citerede Lovbestemmelse, være at tilpligte at udrede den paastaede Erstatning, nemlig til Gaardmændene Anders Laurfen 29 Rdl., Anders Pedersen 33 Rdl., Søren Jensen 54 Rdl., Jens Jensen 29 Rdl., Jens Madsen 36 Rdl. og Thomas Madsen 80 Rdl., samt til Huusmændene Niels Andersen 11 Rdl., David Nielsen 5 Rdl., Anders Pedersen 29 Rdl. og Christen Jensen 8 Rdl., hvorhos han, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet her i Landet, vil være at ansee efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 14, 2det Membrum, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne

bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, hvilken Straf dog vil bortfalde, hvis han kan gjøre Udveie til at betale den anførte Erstatning. Endelig vil han have at udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor i 1ste Instants respectiue 6 og 5 Rdl., samt til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver".

Nr. 282.

Advocat Brod

contra

Hans Christian Nielsen, (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Rjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 16de Juni 1860: „Tiltalte, Snekfersvend Hans Christian Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa Band og Brod i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Meldola, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Eltong, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de August 1860: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procurator From og Prøveprocurator Hindenburg, betaler Tiltalte, Snekfersvend Hans Christian Nielsen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte, Snekfersvend Hans Christian Nielsen, som er født den 28de September 1833 og ikke tilforn har været tiltalt eller straffet, har vedgaaet, — hvad der ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger —, fra et aabentsaaende Loftkammer i det Huus, hvor han selv boede, at have stjaalet i afvigte Winter 3 Stole, en Kugleflasker og en Flaskereol, tilhørende Enken Hall, og vurdere ialt til 3 Rdl. 5 Mk., hvilke Gjenstande han deels solgte, deels forbrugte som Brændsel, maa det biliges, at han ved den indankede, inden Rjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret den 16de Juni d. A. affagte, Dom er anset med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 for første Gang begaaet Tyveri, og da den valgte Straf

af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød findes passende, vil bemælte Dom, hvorved Tiltalte derhos retteligen er paalagt at udrede Actionens Omkostninger, i det Hele være at stabfæste".

Fredagen den 2den November.

Nr 293.

Advocat Brock

contra

Julius Waldemar Theodor Poulsen, (Defensor Liebe),
der tiltales for ulovlig Dugang med Hittegods og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste September 1860: „Arrestanten Julius Waldemar Theodor Poulsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor og Defensor, Procuratorerne Beher og Delbanco, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiestreets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Julius Waldemar Theodor Poulsen, der er langt over criminel Aaalder og blandt Andet ved nærværende Rets Domme af 2den April 1853 og 2den Januar d. A. er anseet respective efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og efter § 1 i Lov af 3die Marts d. A. om Straffen for Løsgængeri og Betleri med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, under nærværende Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist om at have undladt at oplyse en til 6 Rdl. vurderet Regnstraffe og en til 20 Rdl. vurderet blaa Klædes Kappe, hvilke Gjenstande Arrestanten vil have fundet i Charlottenslund Stov Matten imellem den 19de og 20de Juni d. A., vil han herfor være at anfæe efter førstnævnte Forordnings § 25, cfr. §§ 58 og 79, som for 3die Gang begaaet Hæleri og Straffen efter § 22 at bestemme efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorunder da tillige vil være indbefattet den Straf, som Arrestanten for Løsgængeri har forstybt efter § 1 i den ovenansførte Lov af 3die Marts d. A., idet han, der den 6te Februar d. A. til Protocolen over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruusel erholdt

Tilhold om ikke at forlade Fattigvæsenets Forsorg, uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og erholdt Tilladelse dertil, har overtraadt dette Tilhold ved den 13de Juni uden Tilladelse at bortgaae fra det ham anviste Arbeide ved den offentlige Gadeveining, hvorefter han udeblev fra Ladegaarden, hvor han var udsagt, og drev om uden Arbeide og Erhverv, indtil han den 20de næstefter blev anholdt under nærværende Sag.

Arrestanten vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger, og berunder Salarium til de befalede Sagførere med 5 Rdl. til hver“.

Nr. 299.

Advocat Brock

contra

Inger Marie Christiane Damgaard, Petersens Hustru,
(Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de August 1860: „Tiltalte Inger Marie Christiane Damgaard, Petersens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Inger Marie Christiane Damgaard, Petersens Hustru, der er over criminel Lavald og ikke forhen straffet, ved egen med det isvrigt Dphste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have en Dag i f. M. frastjaalet Arbeidsmand Niels Olsen en til 3 M. vurderet Skorte, vil hun være at ansee med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos hun vil have at udrede Sagens Omkostninger“.

Nr. 285.

Advocat Liebe

contra

Hans Petersen og Hans Andersen, (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri.

Horsens Kjøbstads Eyrarets Dom af 1ste Mai 1860: „De Tiltalte, Arresteranterne Hans Jonsøn og Ole Holst Wiberg, bør hensættes, den Første til Tugthuusarbeide i 7 Aar, den Sidste til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar, og Begge efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning føres ud af Landet. De Tiltalte, Arresteranterne Hans Petersen og Hans Andersen, bør hensættes til Forbedringshuusarbeide hver i 2 Aar. Saa bør sauntlige de Tiltalte in solidum udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Nielsen, 10 Rdl., og til Defensor, Kammerraad, Procurator Hansen, 8 Rdl., samt i Erstatning tilsvare Forpagter Schæffer følgende Beløb, Arresteranterne Hans Jonsøn, Hans Petersen og Ole Holst Wiberg in solidum 25 Rdl., Hans Jonsøn endvidere 3 Mk., Hans Jonsøn og Hans Petersen endvidere 6 Rdl. og sauntlige 4 Tiltalte in solidum 15 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Wiborg Landsøverrets Dom af 20de August 1860: „Arresteranterne Hans Jonsøn og Ole Holst Wiberg bør hensættes, den Første til Tugthuusarbeide i 7 Aar og den Sidste til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar, hvorhos Jonsøn efter udstaaet Straf bør ved Politiets Foranstaltning bringes ud af Landet. Arresteranterne Hans Petersen og Hans Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 6 Gange 5 Dage og den Sidste i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning bør Underretsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, 10 Rdl. til hver, udredes saaledes, at alle fire Arresteranter in solidum deraf udrede $\frac{1}{4}$ Deel, Arresteranterne Hans Jonsøn, Hans Petersen og Ole Holst Wiberg in solidum $\frac{2}{4}$ Dele og Arresteranterne Jonsøn og Petersen in solidum $\frac{1}{4}$ Deel. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Hans Petersens og Hans Andersens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Liebe og Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af Hans Petersen saaledes, at Hans Andersen in solidum med ham deraf tilsvarer $\frac{1}{4}$ Deel.

I den indanteede Doms Præmisser hebbet det: „Under nærværende Sag tiltales Arresteranterne Hans Jønsøn, Hans Petersen, Hans Andersen og Ole Holst Wiberg, de tre Førstnævnte for Tyveri og den Sidstnævnte ligeledes for Tyveri eller Meddeelagtighed i denne Forbrydelse, og er i saa Henseende ved Arresteranternes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder oplyst Følgende:

1) Medens Arresteranten Hans Jønsøn i Efteraaret 1859 tjente som Svinevogter hos Forpagter Schæffer paa Bygholm, tog han af en Kornbynge i Laden, der ikke var aflukket, i to Gange circa 7 Skpr. Hvede og bragte den ned i Svinehuset, efter hans Forklaring i den Hensigt at give det til Svinene, til hvilke han ikke modtog det fornødne Korn, men da han nogen Tid derefter en Nat gik fra Horsens i Følgeklub med Arresteranten Hans Petersen, aftalte han med denne at sælge det ommeldte Korn for at komme til Penge; de gik derpaa sammen til Bygholm og ind i Svinehuset, der ikke var aflaaet, toge Kornet, der stod i en Pose indensfor Døren, og kjørte det paa en Hjulbør til Horsens, hvor Hans Petersen noget hen paa Morgenen solgte det for 6 Rdl. 12 St., medens Jønsøn strax begav sig tilbage til Bygholm med Hjulbøren.

For den stjaalne Hvede har Forpagter Schæffer paaastaet sig tilkjendt en Erstatning af 6 Rdl., som de nævnte to Arresteranter ville have at tilsvare in solidum.

2) Ikke længe derefter stjal Arresteranten Hans Jønsøn i Forening med Arresteranterne Hans Petersen og Hans Andersen, hvilken Sidste dengang ligeledes tjente hos Forpagter Schæffer, circa 3 Lbr. Byg i Kornladen paa Bygholm, idet de en Nat efter foregaaende Aftale begave sig hen til bemeldte Lade, hvis ene Port Hans Jønsøn aabnede ved at række sin Arm ind under den og med en Stok løste en Løverstang, der indvendig var anbragt for Porten, ud af dens Veie, saa at den faldt ned, hvorpaa de alle Tre gik ind i Laden og fyldte hver en Sæk med Byg, hvormed de begave sig paa Veien til Horsens, hvor Arresteranten Ole Holst Wiberg havde Bopæl. Efterat Hans Petersen havde vækket Holst og en anden Svensker ved Navn Blom, der deelte Logis med ham, men som ikke har været at bringe tilstede under Sagen, gik disse to, der efter Sagens Oplysninger vel havde deeltaget i Samtalen med de tre Andre om, at der skulde staves Byg til deres Huusværtss Højer Deppes Kone, ligesom det efter Holsts Forklaring var en given Sag, at Bygget skulde stjales paa Bygholm, men som ikke forud vidste, naar Tyveriet skulde udføres, nu med Hans Petersen ud paa Veien, hvor de traf Jønsøn og Andersen staaende ved de tre Sække med Korn, og dette blev nu styrket om i een eller to Sække, som Holst og Blom paa en medbragt Hjulbør transporterede til Højer Deppes Bopæl, hvor de satte det ind i en Kullestue i Vaghuset. Imidlertid gik de tre Andre tilbage til Bygholm og fyldte atter i Laden tre Sække med Byg, hvormed de begave sig til Horsens og traf paa Veien Holst og Blom, men denne gang havde disse ingen Hjulbør med, hvorfor de alle fem gik til Deppes og bragte Kornet ind i Kullestuen, hvor det blev styrket sammen i tre Sække og den følgende Morgen solgt til Højer Deppes Kone for 12 Rdl.

Forpagter Schæffer har paastaet sig Værbien af det stjaalne Byg erstattet med 15 Rdl., hvilken Erstatning vil være at udrede af alle fire Arrestanter in solidum.

3) Efterat Arrestanten Ole Holst Wiberg kort før 1ste November f. A. under en Samtale imellem ham og Arrestanten Jønsøn samt den fornævnte Blom og endnu en fjerde Svensker om deres Pengetrang havde omtalt, at Høker Deppe havde Penge liggende i et Chatol, og navnlig havde givet Jønsøn Anvisning paa at stjæle disse en Nat, ved at indtrykke en Rude og derpaa stige ind gennem Vinduet samt ved Hjælp af et Centrumsboer opbryde Chatollet, satte Jønsøn sig i Bødkerværkstedet paa Bygholm, hvortil han havde Afgang, i det ansførte Niemed i Besiddelse af et Centrumsboer, og medens han, efter den 1ste November at have forladt Bygholm, i nogle Nætter logerede sammen med Holst og Blom, indslog han en Aften eller Nat en Rude til Deppes Øverstestue, hvor det omtalte Chatol stod, men da han denne Nat ikke kunde faae Bistand af Holst eller Blom, gif han i Seng uden at foretage videre. Den følgende Dag fortalte han til Blom og Holst, at han havde indslaaet Ruden, og det blev da aftalt imellem dem, at Tyveriet skulde udsøres den kommende Nat, men Holst skulde dog paa Grund af den Hoste, han havde, ikke deeltage i Udførelsen. Om Aftenen gif Jønsøn og Blom i Seng klokken 9 à 10, og efterat have sovet en Tid stode de op — som det maa antages, efter klokken 11 $\frac{1}{2}$ — og gif hen til det Vindue, hvor Jønsøn Natten forud havde indslaaet en Rude, foran hvilken der nu var opstillet en Bakke, som Jønsøn satte tilside, hvorpaa han ved at række ind igjennem Ruden aabne Vinduet og steg ind i Stuen, medens Blom blev staaende udenfor for at holde Vagt. Efterat være kommen ind i Stuen, — hvortil der var Indgang fra Boutiken, bag hvilken Beboernes Sovestammer ligger —, tændte Jønsøn et medbragt Lys og borede med det ovenomtalte Centrumsboer tre Huller omkring Laasen for Chatolklappen, hvorpaa han aabne denne, der iøvrigt maa antages ikke at have været aflaaet, ligesom han med en ovenpaa Chatollet liggende Nøgle aabne Chatolskufferne, og ligelædes undersøgte han to i Stuen staaende Comoder, hvori Nøglerne sad. Han fandt imidlertid ingen Penge, da Madame Deppe, advaret ved den ituslaaede Rude, havde udtaget de i Chatollet beroende Penge, 160 Rdl., og forvaret dem andetsteds, hvorimod han satte sig i Besiddelse af 6 i en af Chatolskufferne liggende Theeskeer af Værdi 4 Rdl., en Pengepung af Værdi 2 Rtl. og et paa Væggen hængende Uhr af Værdi 5 Rdl., hvilke Koster han overleverede til Blom, der atter den følgende Dag leverede dem til Ole Holst Wiberg, hvem de fortalte, hvorledes Tyveriet var bleven udført. Holst leverede igjen Kosterne til Arrestanten Hans Petersen, der ligelædes blev underrettet om, at de vare stjaalne hos Deppe, og som nogle Dage derefter indlagde dem hos sin Svoger i Østbirk Fattighuus, hvor de under Sagen ere foresundne og tilbageleverede til Bestjaalne, der har frasaldet Krav paa videre Erstatning, hvorimod Forpagter Schæffer har paastaet sig Værbien af det ommeldte Centrumsboer, der ikke er kommet tilstede, erstattet med 3 Rtl., som Arrestanten Jønsøn vil have at tilsvare.

4) Endelig har Arrestanten Jønsøn Ratten mellem den 13de og 14de November f. A. frastjålet Forpagter Schæffer en Fjerding Smør, idet han igjennem en af de i Meieribygningen paa Bygholm nedensfor Vinbuerne anbragte Træluger, der kun var lukket til, uden at den Haspe, der var bestemt til indvendig at lukke for den, var paasat, — steg ind i bemeldte Bygning, der er ubeboet og affondret fra Gaardens andre Bygninger, og i Smørkammeret borttog en Fjerding Smør, som han, da den ikke kunde gaae igjennem Lugen, satte ud igjennem Døren til Gaarden, der kunde aabnes indvendig fra, hvorefter han atter lukkede bemeldte Dør og begav sig tilbage ud igjennem den omtalte Luge og bragte Smørret til Høfts Kammer hos Deppes, idet han fortalte Høft, — om hvem der efter de foreliggende Oplysninger ikke er tilstrækkelig Føie til at statuere, at han forud havde truffet Aftale med Jønsøn om dette Tyveri —, det Passerebe. Dagen efter faldt saavel Høft som Jønsøn Smørret, men da de ikke kunde afsætte det, fik de Hans Petersen, hvem de underrettede om Tyveriet, til at modtage det, hvorefter det af denne og Høft blev bragt til Standerborg og der solgt i to Partier. Værdien af det stjaalne Smør ville Arrestanterne Jønsøn, Høft og Petersen have at erstatte Forpagter Schæffer med 25 Rdl.

Efter det Anførte vil Arrestanten Hans Jønsøn, der er Svensk af Fødsel og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet her i Landet, hvor han har opholdt sig siden Juli eller August Maaned 1857, for de omhandlede Tyverier, af hvilke det sidstnævnte bliver at henføre under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, og det under Nr. 3 anførte under samme §'s 2det Membrum, hvorimod de øvrige, og navnlig ogsaa det under Nr. 2 omhandlede Tyveri af Byg i Laden paa Bygholm, alene findes at kunne henføres under den citerede Forordnings § 1, være at ansee med Straf efter de citerede Lovbestemmelser, og stjønnes Straffen for ham efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 7 Aar, hvorhos han efter udstaaet Straf vil være ved Politiets Foranstaltning at bringe ud af Landet.

Arrestanten Ole Høft Wiberg, der ligeledes er Svensk af Fødsel, og som siden Juli 1856 har haft Ophold her i Landet, uden tidligere her at have været tiltalt eller straffet, vil for hans Medvirkning til det ovenfor under Nr. 3 omhandlede natlige Indbrudstyveri, samt for hans Deeltagelse i de under Nr. 2 og 4 nævnte Tyverier være at ansee med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 21, *cf.* §§ 1 og 12, 2det Membrum, samt efter § 22, hvilken Straf efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar.

Arrestanterne Hans Petersen og Hans Andersen ville for deres i det Foregaaende ommeldte Forhold være at ansee, Sidstnævnte med Straf for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og Førstnævnte med Straf for 1ste Gang begaaet Tyveri og Hæleri efter den citerede Bestemmelse samt Forordningens § 22, og stjønnes Straffen efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød, for Hans Petersen i 6 Gange 5 Dage, og for Hans Andersen i 4 Gange 5 Dage.

I Henseende til den idømte Erstatning vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Actionens Omkostninger, berunder indbefattet de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 10 Rdl. til hver, ville være at udrede saaledes, at alle fire Arrestanter in solidum udrede en Fjerdedeel, Arrestanterne Hans Jønsøn, Hans Petersen og Ole Holst Wiberg in solidum to Fjerdedele, og Arrestanterne Jønsøn og Petersen in solidum en Fjerdedeel af bemeldte Omkostninger“.

Nr. 294.

Advocat Liebe
contra

Lars Dysten, (Defensor Salicath),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nakflov Kjøbstads Egtrets Dom af 23de Januar 1860: „Tiltalte, Skomagermester Lars Dysten, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han betaler samtlige de med Sagen forbundne Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Barfoed, 5 Rdl., og til Defensor, Proveprocurator Heinrichsen, 5 Rdl. At efterkommes efter Justitiens nærmere Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de August 1860: „Tiltalte, Skomagermester Lars Dysten her af Staden, bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brod i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger, berunder indbefattet Salairer til Actor og Defensor ved Underretten, bør Byttingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Kraft og Beyer betaler Tiltalte til hver 5 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven. Statskassens Ret refereres med Hensyn til, at den ovennævnte den 20de Januar 1858 daterede Liecontract er skreven paa ustemplet Papir“.

Højesterets Dom.

Da der ikke findes Høie til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han, efter Bestaffenheden af den i den indankede Dom ommeldte Pantfætning af hans Løsøre, har anseet sig berettiget til de Dispositioner over samme, for hvilke han under Sagen drages til Ansvar, og da de fremkomne Oplysninger overhovedet ikke give Grund til at antage, at berørte Dispositioner have fundet Sted i et saadant Omfang eller iøvrigt under saadanne Omstændigheder, at han skulde kunne ansees

skyldig i en strafbar Overskridelse af Grændserne for den Naadighed, som uanset Pantfætningen maatte tilkomme ham, vil han være at finde for Actors Tiltale, dog at han vil have at udrede Actionens Omkostninger saaledes, som ved Dommen fastsat.

Chi kjendes for Ret:

Lars Dysten bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stånde. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Raskfob Kjøbstads Extraret hertil inbantebe Sag actioneres Tiltalte Skomagermester Lars Dysten, der tidligere har været bosat i Raskfob, men som nu er etableret heri Staden, for bedrageligt Forhold.

Det er oplyst, at Tiltalte, under hans tidligere Ophold i Raskfob, i Aarene 1855 og 1856, af den derværende Spare-, Laane- og Discotobank i 2 Gange havde erholdt tillaans tilsammen 360 Rdl., at han har formaaet Gaardeierne A. P. Rasmussen i Braunderslev og Hans Olsen i Vester Carleby til som Selvsfyldnercautionister at understøtte for disse Laans Betaling, at han ved et Skabesløsbrev, dateret den 15de Mai 1856, og tinglyst den 19de næstefter, har givet bemeldte sine Selvsfyldnercautionister, til Sikkerhed for den Forpligtelse, som de i Relation til Spare, Laane- og Discotobanken saaledes havde paataget sig, Prioritet og Pantet i samtlige sine faste og rørlige Eiendele og Eiendomme, næstefter hvad derpaa tidligere hæstede, navnlig den ham dengang tilhørende faste Eiendom i Raskfob samt alt det Jnd- og Udbo, som han da eiede, eller af hvilket han senere maatte blive Eier, at de ovennævnte Selvsfyldnercautionister ved en Paategning paa Skabesløsbrevet, dateret den 16de April 1857, have samtykket i, at den ommeldte faste Eiendom udgik af Pantet, der saaledes kom til at indbefatte alene Jnd- og Udboet, hvorpaa der ikke hvilede nogen tidligere Behæftelse, at Tiltalte, der ved Skabesløsbrevet tilligemed sine Eiendele, for Tilfælde af Jldsbaade, havde pantsat disses Assurancesummer, og som i den Anledning, for at faae det asyureret, vil have forfattet en Fortegnelse over det rørlige Gods, af hvilket han deels var Eier, og som deels var i hans Besiddelse som laant og leiet, i Slutningen af Aaret 1857 har forsynet denne Fortegnelse, der iøvrigt ikke bærer nogen Paategning om, i hvad Diemed den er forfattet, med sin Underskrift og leveret den til sine Selvsfyldnercautionister, da navnlig den ene af disse, efter hvad han har paastaet, trængte ind paa ham om at faae den, hvilken han, som bemærket, vil have forfattet i et andet Diemed, at

Selvskylbnercautionisterne efter den Fortegnelse, af hvilken de saaledes vare komne i Besiddelse, have forfattet eller ladet forfatte en paa stemplet Papir af 3die Klasse skreven saakaldet Specification over de Gjenstande, som Tiltalte ved Skadesløsbrevet formeentligen havde pantsat til dem, hvilken Specification i det Væsentlige er overensstemmende med Fortegnelsen, og præsenteret ham den til Underkrift, hvorfor dog Tiltalte und slog sig, endelig at Tiltalte saavel til Andre som til Malmester Edvard Jensen i Raskov esterhaanden, men dog i Løbet af en forholdsvis kort Tid, har afhændet en stor Deel af de Gjenstande, der i den nykævnte Fortegnelse og Specification ere opførte, samt at han derpaa med bemeldte Jensen har afsluttet en Leiecontract, dateret den 20de Januar 1858, ved hvilken han af Sidsmævnte har leiet en Deel af de Meubler m. v., som tidligere havde tilhørt ham selv, men som han vil have afhændet til bemeldte Jensen.

Da det isølge foransførte Fremstilling, hvad enten man saa antager, at den af Tiltalte til hans Selvskylbnercautionister leverede Fortegnelse tilkommer nogen Betydning eller ikke, maae statueres, at Tiltalte, skjøndt han, som bemærket, havde givet paa lovsformelig Maade sine omevnelde Selvskylbnercautionister Pantet navnlig i det Ind- og Udbo, som han, da Pantretten gaves, eiede, eller af hvilket han senere maatte blive Eier, har afhændet en stor Deel af de Gjenstande, der saaledes skulde tjene hans Selvskylbnercautionister til Pant for de af dem for ham overtagne Forpligtelser, saa vil han, der er langt over criminel Ravalder, men som ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ikke kunne undgaae at ansees for Bedrageri efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, cfr. §§ 41 og 1, og skjønnes hans Straf efter samtlige Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, i hvilken Henseende Bytingsdommen, hvorved Tiltalte er frifunden for Actors Tiltale, vil blive at forandre.

Derimod billiges Dommens Bestemmelser, forsaavidt det er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor og Defensor ved Underretten, med de ved Dommen bestemte Beløb, og forsaavidt bliver altsaa Underrettsdommen at stadfæste.

Med Hensyn til Erstatningen til de Forurettede bemærkes, at, da det ikke er oplyst, til hvilke Priser ialt Fald en stor Deel af de til Selvskylbnercautionisterne pantsatte Gjenstande ere bortsolgte, saalidet som disse ere vurdere eller have ladet sig vurdere, saa vil der ikke under nærværende Sag kunne tilkjendes dem nogen Erstatning. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kraft og Bøyer, bliver Tiltalte pligtig til hver at udrede 5 Rdl."

Onsdagen den 7de November.

Nr. 19. Gaardeier **Jens Andersen Clausager** af Sædding,
(Justitsraad Bunken)
contra

Møller **Hans Ebbesen** af Gaar Mølle, (Advocat Liebe),
angaaende Spørgsmaalet, om Citanten er forpligtet til at borttage et af
ham i Vandløbet mellem Nækker og Gaar Møller i Uledning af et
Engvandingssanlæg anbragt Stemmeværk m. m.

Bølling og Nørre Herredstings Dom af 2den August 1855:
„Indstævnte, Gaardmand Jens Andersen Clausager af Sædding, bør
anses uberettiget til fra Møllebækken, som fra Nækker Mølle fører
Vandet til Gaar Mølle, at aflede Vandet og sætte Stemmeværk for
det i Bækken, og vil han have inden 4 Uger efter denne Doms lovlige
Forkyndelse under en daglig Mulet af 5 Rdl., der tilfalder Amtets
Fattiggæsse, at borttage det af ham i Bækken satte Stemmeværk. Saa
vil Indstævnte ogsaa have at betale til Citanten Erstatning for den af
ham tilføiede Skade efter dertil af Retten indmeldte uvillige Mænds
Skjøn. I Processomkostninger betaler Indstævnte til Citanten 25 Rdl.
Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige For-
kyndelse, og isøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 1ste Marts 1858: „Citanten,
Gaardeier Jens Andersen Clausager, bør under en Mulet til Ringfjøs-
bing Amts Fattiggæsse af 5 Rdl. for hver Dag, han sidder denne Dom
overhørig, borttage det af ham i Møllestrømmen mellem Nækker og
Gaar Møller satte, ovenfor omhandlede Stemmeværk; men isøvrigt bør
han for Indstævnte, Møller Hans Ebbesens, Tiltale i denne Sag fri
at være. Processens Omkostninger for begge Retter hæves. Det
Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige For-
kyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Citanten ikke har truffet nogen saadan Forening med alle
Bedkommende om det af ham foretagne Engvandingssanlæg, som An-
ordningen af 29de Juli 1846 § 62 omhandler, og navnlig ikke har
benyttet den i de følgende Paragrapher foreskrevne Fremgangsmaade for
at opnaae mindelig Forening, er det ifølge Bestemmelserne i den cite-
rede Anordnings § 59 Nr. 4 med Høie i den indankede Dom antaget,

at det maa paaligge ham at godtgjøre, at hans Bændingsanlæg hverken i og for sig betragtet eller i Forbindelse med andre alt bestaaende Anlæg medfører nogen Indskrænkning i Indstævntes Rettigheder. Et saadant Beviis har han ogsaa forsogt at føre ved tvende Landvæsencommissionsforretninger, den ene begyndt den 16de Mai 1856, den anden den 14de Mai 1858, hvilken sidste, der er foretaget efter Overretsdømmens Afsligelse, af Citanten med Indstævntes Samtykke er Høiesteret forelagt. Under disse er det nu vel af Landvæsencommissionen antaget, at Indstævntes Mølle ikke lider noget for den skadeligt Tab af Vandkraft ved de under Sagen omhandlede hidtil langs Møllestrømmen anbragte Bændingsanlæg, men det maa herved bemærkes, at denne Udtalelse, der alene kan betragtes som Ekson, saameget mindre vil kunne tillægges nogen afgjørende Indflydelse paa Sagens Udfald, som Commissarierne indbyrdes i hver af de afholdte Forretninger ere gaaede ud fra væsentlig forskellige Synspunkter i Bedømmelsen af de foreliggende Forhold, og derhos disse Forretningers Betydning svæktes ved de modstaaende Beviisdata, der ere fremkomne, navnlig Eksonsforretningerne af 13de September 1854 og 1ste og 2den October 1858 samt flere under Sagen afgivne Vidneforklaringer.

Som Følge heraf vil Citanten efter de tilveiebragte Oplysninger ei kunne undgaae at tilpligtes, som i den indankede Dom er skeet, at borttage det omhandlede Stemmeværk inden en passende Frist, der findes at kunne bestemmes til 6 Uger efter Høiesteretsdømmens Forkyndelse, hvorved dog ikke er udelukket, at han i Genhold til den senere Lovgivning kan foretage de fornødne Skridt til at see de omtvistede Forhold i deres Heelhed regulerede. Med den ovenanførte Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste, forsaavidt den efter Indstævningen og Proceduren for Høiesteret foreligger til Paakjendelse. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at den bliver at efterkomme inden 6 Uger efter denne Høiesteretsdoms lovlige Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Indstævnte, Møller Hans Ebbesen, der er Eier af den i Skjern Sogn beliggende Gaar Vandmølle, har under nærværende Sag i 1ste Instants sagsøgt Citanten, Gaarbeier Jens Anderfen Clausager af Søbbing, i Ansøgning af, at deene i den større af de to Strømme, fra hvilke Gaar Mølle har sit Vandtilløb, har noget nedenfor den ved deene Strøm liggende Klæver Vandmølle og 17,400 Aalen, regnet langs Aalen, ovenfor Gaar Mølle anbragt et Stemmeværk og dermed forbundet et Engvandingsanlæg, ved hvilke Indretninger Vandtilløbet til Gaar Mølle, efter Indstævntes Paastrand, deels formindskes, deels forstyrres i dets regelmæssige Løb. Ved Underrettsdommen er Citanten ogsaa kjendt uberettiget til fra den paagjæbende Møllebæk eller Strøm at aflede Vandet og sætte Stemmeværk for det, hvorhos han er tilpligtet under Dagnulct at borttage Stemmeværket samt dømt til at betale Indstævnte Erstatning for tilspøjet Skade, efter uvillige Mænds Skjøn, foruden Procesomkostninger. Denne Dom har nu Citanten indanket for Overretten og har ligesom for Underretten paastraaet Frifindelse, medens Indstævnte her for Retten procederer til Dommens Stadsfæstelse.

Forsaauidt Indstævnte først har paaberaabt sig, at Citantens Foretagende allerebe fra den formelle Side betragtet er ulovligt, idet han, ved ikke forinden at have iagttaget den med Hensyn til slige Anlæg formeentlig lovbefalede Fremgangsmaade, formeentlig maa anses at have begaaet Selvtægt, bemærkes, at Forordningen af 25de Juni 1790 § 8 in fine vel foreskriver den, der vil benytte Vand til Jordens Frugtbjergjørelse, forinden at iagttage den i samme Forordnings § 2 ommeldte Fremgangsmaade, men denne Forskrift maa anses hæbet ved Anordningen af 29de Juli 1846, der indeholder nye Regler for, hvorledes der skal forholde med Hensyn til Vands Afbenyttelse til Jordes Frugtbjergjørelse, og efter hvis 62de og 63de Paragraph det maa antages, at den, der ifkun afbenytter Vandet under de i den forudgaaende § 59 ommeldte Betingelser, ikke behøver at følge nogen af de i § 62 ff. foreskrevne Fremgangsmaader. Det maa derfor komme an paa, om Citanten kan anses at have holdt sig Betingelserne i den nævnte § 59 efterrettelig, og navnlig efter Paragraphens 4de Post, om Indstævnte, som Eier af Gaar Vandmølle, kan anses at have lidt nogen Indskrænkning i sine lovlige erhvervede Rettigheder. Ved Afgjørelsen heraf kan der imidlertid ligesaauidt gives Indstævnte Medhold i den Paastrand, at han skulde være berettiget til ubetinget at fordre Vandløbet opretholdt i dets tidligere Tilstand, saa at der, uden Hensyn til, om der derved tilspies ham nogen Ulempe eller Afbræk i hans Mølle-Mæring, ikke maatte iværksettes nogetsomhelst Foretagende, hvorved enten Vandmassen formindskedes eller Vandets regelmæssige Tilløb forstyrredes, som der kan gives Citanten Ret i, at Indstævnte som Vandmøller ikke skulde have nogen anden Ret med Hensyn til Vandet end enhver anden Grundeier, og at han navnlig kun skulde kunne fordre, at det afledede Vand atter ledes tilbage i det oprindelige Vandløb. Paa den ene Side maa nemlig Mølleren efter Lovgivningens herhenhørende Bestemmelser, og deriblandt Anordningen af 29de Juli 1846 §§ 3 og 59, 4de Post, kunne fordre, at Vandets Afbenyttelse til

Engvanding ikke bevirker Afbræk i hans hidtilværende lovlige Afbenyttelse af Mølleværkerne, men paa den anden Side mangler der Lovhjemmel for ham til at modsætte sig Foranstaltninger, som ikke udøve nogen skadelig Indflydelse i saa Henseende, cfr. den citerede Anordnings § 65, hvorefter det i det der omhandlede Tilfælde skal søges afgjort, hvor stor en Vandmasse Besidderne af Vandværker i Forhold til deres Privilegiers Udstrækning „nødvendigviis behøve“. Ved Bedømmelsen heraf findes der derhos alene at kunne tages Hensyn til det Omfang, hvori Vandkraften for Tiden lovligen benyttes, saa at det paa den ene Side ikke, som af Indstævnte paastaet, kan komme i Betragtning, at en paa Grund af raa Jorders stedsvis tiltagende Opdyrkning og Udstykning stigende Folkemængde i Møllens Omkreds muligen i Tiden vil gjøre en Udvidelse af Møllebristen og Mølleværkerne ønskelig eller nødvendig for at kunne tilfredsstille den forøgede Søgning, men der paa den anden Side ei heller kan tages Hensyn til, om Vandkraften tidligere har været benyttet i et ringere Omfang end nu, da det dog, navnlig for Underretten, ikke er bestridt, at Indstævnte har Ret til fremdeles at benytte Vandkraften i samme Omfang, som han benyttede den, dengang Engvandingsanlægget i 1854 indrettedes.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indbandede Dommes Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaar egentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenalske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 36.

Den 23de November.

1860.

Anden ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 7de November.

Nr. 19. Gaardeier Jens Andersen Clausager af Sædding
contra

Møller Hans Ebbesen af Ganer Mølle (see forrige Nr.).

Citanten har nu for Overretten til Beviis for, at hans Engvandingssanlæg ikke skaber Indstævnte, fremlagt en Landvæsencommissionsforretning, hvorunder Ringkjøbing Amts Landvæsencommission under 21de Juni 1856 har afgivet den Eragtning, at det af Citanten indrettede Engvandingssanlæg ikke skønnes at kunne skabe Eieren af Ganer Mølle med Hensyn til hans Vandkraft. Der kan nu vel ikke tages Hensyn til Indstævntes Protest mod Landvæsencommissionsens Competence til at afgive en Eragtning som den anførte, der ikke endeligen afgjør Spørgsmaalet, men kun tjener til Beviismiddel under en Retstvift, idet Beviset i saadanne Tilfælde netop maa antages nærmest at maatte præstere ved llige Eragtninger, cfr. Anordningen af 29de Juli 1846 § 64; ei heller svækkes Eragtingens Beviiskraft ved en efter Indstævntes Foranstaltning optaget, for Underretten fremlagt Synsforretning, der vel gaar ud paa, at Citantens Engvandingssanlæg betydeligt maa formindste Ganer Møllens Vandtilløb, men intet udtaler om, hvorvidt saadant er til Afbræk i Møllebriften; og endelig findes det ei at kunne komme i Betragtning, at der muligen i Fremtiden kan og efter Indstævntes Formening sandsynligviis vil blive anlagt mange flere lignende Engvandingssanlæg, som i deres Forening og i Forbindelse med Citantens og et andet alt bestaaende Anlæg ganske eller for en væsentlig Deel kunne berøve Indstævnte den fornødne Vandkraft; thi det maa være overladt til fremtidig Afgjørelse, hvorvidt saadanne senere Anlæg kunne anses tilstødelige, og hvorvidt de maae udøve nogen Indflydelse paa Omfanget af de ældre Anlæg. Men derimod formenes det, at det fra Indstævntes Side med Føie er fremhævet, at det ikke er nok, at Citantens eget Anlæg i og for sig betragtet ikke vilde være

til Skade for Indstævnte, men at han ogsaa maa kunne fordrø, at det ikke i Forening med alt bestaaende eller samtidigt indrettede Anlæg medfører saadan Skade; saadanne ældre Anlægs Tilværelse skjønnes nemlig vel ikke ubetinget at kunne være til Hinder for nyere Anlæg, om det end først er disse, der ved deres Samvirken med de ældre fremkalde Ulemper for Vandværkernes Besiddere, men idet i saa Fald en forholdsvis Indskrænkning i de paagjældende Grundeieres Afbenyttelse af Vandet til Engvanding formenes at maatte finde Sted, saaledes at den samlede Afbenyttelse ikke kommer i Strid med Møllebrugernes Rettigheder, *cf.* Anordningen af 29de Juli 1846 § 66, maa det formeentlig fra Møllebrugernes Side kunne fordrøes, at den Grundeier, som vil indrette det nye Anlæg, foranstalter det i saa Henseende til Forholdets Regulering Fornødne, og saalænge han ikke har gjort dette, maa Møllebrugerne formeentlig kunne modsætte sig hans Anlæg. Det er nu in confesso, at der ved samme Møllestrøm, mellem Ræffer og Gauer Mølle, allerede forinden Citanten indrettede sit Engvandingsanlæg, var nærmere ved Gauer Mølle af en udstøvt Mand indrettet et andet og større Anlæg; det skjønnes derhos ikke rettere, end at, idet Anordningen af 29de Juli 1846 § 59 udtrykkelig blandt Andet betinger Vandets Afbenyttelse til Engvanding o. *besl.* af, at Vandværkernes Ciere ikke lide nogen Indskrænkning i deres Rettigheder, og idet Citanten er den, der i den bestaaende factiske Tilstand har foretaget en Forandring, som ikke usandsynligt kan have bidraget til at forringe Vandkraften, maa det ogsaa paaligge ham at godtgjøre, at hans Vandingsanlæg hverken i og for sig betragtet, eller naar det samvirker med det andet alt bestaaende Anlæg, medfører nogen Indskrænkning i Indstævntes Rettigheder; men til dette tidligere Anlæg tager Vandvæsencommissions-Comptingen intet Hensyn, og Citanten kan derfor formeentlig ikke ved den og heller ikke iøvrigt anses at have ført det ham paahvilende Beviis for, at Indstævntes Rettigheder ikke krænktes, og at navnlig begge Anlæg i Forening hverken formindste Vandmassen eller forarsage Uregelmæssighed i Vandtilløbet paa en for Indstævntes lovlige Mølle drift stabil og forstyrrende Maade. Det er vel fra Citantens Side endnu paaberaabt, at om end Indstævnte virkelig til sine Læder, som af ham paastaet, maatte have for liden Vand til sin Mølles Drift, kan han dog i ethvert Fald ei paaberaabe sig saadant, da han maa tilskrive sig selv denne Mangel paa Vand, idet han deels har ladet $\frac{2}{3}$ af sin Mølle dam saa godt som tilgroe, deels selv benytter en Deel af Møllestrømmens Vand til et Engvandingsanlæg, og det saaledes, at det dertil bortledeede Vand gaaer aldeles tabt for Mølleværkets Drift ved først bagved Møllen at føres tilbage i Møllestrømmen; men Indstævnte har bestridt, at den førstnævnte Omstændighed har nogen eller i alt Fald nogen synderlig Indflydelse, da Mølle dammen, selv uden at være tilgroet, vilde males læns i $\frac{1}{4}$ Time, og hvad angaaer hans eget Vandingsanlæg, har han paastaet, at han dertil kun henleder Vandet til saadanne Læder, da han ikke kan benytte det til Møllens Drift, uden at det Møbsatte er godtgjort; og om end disse Omstændigheder antages at bidrage noget til at forringe Møllens Vandkraft, kunne de dog ikke gjøre Udslaget i Citantens Faveur, eller fritage ham for det ham paa-

hvilende Beviis, men kunne kun komme i Betragtning under en eventuel Bedømmelse af, hvorvidt Citantens og det andet bestaaende eller fremtidige Aulæg kunne ansees at berøve Møllen den den tilkommende Vandkraft.

Efter det Foranferte vil Citanten vel ikke, som i Underrettsdommen skeet, kunne kjenbes uberettiget til overhovedet at aflede Vandet fra Ganer Møllestrøm og sætte Stemmeværk i det, men derimod vil han, idet han ikke har godtgjort, at hans nuværende Stemmeværk og øvrige Aulæg fyldestgjøre de Betingelser, hvoraf hans Afgang til sliig Afledning er afhængig, være at tilpligte, som ogsaa ved Underrettsdommen ifølge Indstævntes Paastand er bestemt, under en daglig Mulct af 5 Rdl. til vedkommende Amts Fattigkasse at borttage sit nuværende Stemmeværk. Derhos findes bemeldte Doms Bestemmelse om Erstatningen at maatte bortfalde, idet der i Sagen mangler al nærmere Oplysning til Beledning for Ekjønsmændene ved Bedømmelsen af, hvilken Etade der maatte kunne ansees at være tilføiet Indstævnte. Endelig skjønnes Processens Omkostninger saavel for Underretten som for Overretten efter Sagens Omstændigheder at maatte hævses.

Det til Sagen hørende stemplede Papir har her for Retten været brugt.

Torsdagen den 5de November.

Nr. 312. Forpagter **Schrader** (Statsraad Salicath, efter Ordre)
contra

Gjæstgiver **B. Henningsen** (Sugen),

angaaende Spørgsmaalet, om Indstævnte er forpligtet til at betale Citanten 175 Rdl. 3 Mk. for leveret Brænde.

Nakstov Bytings Dom af 21de Februar 1859: „Contracitanten i nærværende Sag, Gjæstgiver Broder Henningsen heraf Byen, bor til Hovedcitanten, Forpagter E. Schrader paa Wilhelmshøj, betale 175 Rdl. 3 Mk. med Renter 5 pCt. p. a. fra 9de Februar 1858 indtil Betaling skeer, og bor Hovedcitanten for Contracitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger i begge Søgemaal ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Januar 1860: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Høiestrets Dom.

Da Citanten har paaستاet den indankede Doms Stadfæstelse, for hvilken Mangelen af tilføiet Executionsclausul ikke findes at kunne være

til Hinder, vil denne Paastand, da Indstævnte, skjønt lovlig stævnet, hverken selv har mødt eller ladet møde ved Sagens Foretagelse i Høiesteret, være at tage til Følge, hvorhos Statsraad Salicath tillægges i Salarium her for Retten 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Statsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende i første Instants inden Naffov Byttingsret paaftendte Sag, hvorunder Partene have procederet efter Hoved- og Contrastævning, søgte Forpagter af Wilhelmshøi, Schrader, Gjæstgiver Henningsen af Naffov til at betale 13 Favne Bøgebrænde, leverede i 1857, til 13 Rdl. 3 Mk. Favnen, ialt 175 Rdl. 3 Mk. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 9de Februar 1858, og Sagens Omkostninger stadesløst, hvorimod Henningsen paa stod sig frifunden mod at betale Schrader for 5 Favne Brænde, dog med Fradrag af Pladsleie for 8 Favne, som han paa stod sig tilkjendt med 1 Mk. daglig for Eidsrummet fra 1ste Januar 1858, saalænge disse 8 Favne bleve liggende i hans Gaard, med Renter 5 pCt. p. a. fra Contrakklagens Dato den 25de October 1858 indtil Liquidation fandt Sted, hvorhos han paa stod sig tillagt saavel Hovedsøgsmaalets som Contrastøgsmaalets Omkostninger stadesløst.

Ved Underrettens Dom blev Forpagter Schraders Paa stand taget til Følge, saaledes at Processens Omkostninger i begge Søgsmaal ophævedes.

Denne Dom har Citanten, Gjæstgiver B. Henningsen af Naffov indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sin for Underretten nedlagte Paa stand, samt paa staaet sig tillagt Sagens Omkostninger for begge Instantsfer.

Indstævnte har derimod paa staaet Underretsdommen stadfæstet og sig hos Citanten tillagt Processens Omkostninger her for Retten.

Citanten, som ikke har modsagt at have affluttet en Handel med Indstævnte i Sommeren 1857 om 11 Favne godt Bøgebrænde og 2 Favne Ramp, der have været oplaaede og staaet til Salg i Tjennemark Skov, frit at levere i Citantens Gaard i samme Aar, eller at der fra Indstævnte til Citanten er udført ialt 13 Favne Brænde, har, næst at bemærke, at han kun har været villig til at betale de 5 Favne, uagtet der var megen Ramp imellem, naar de øvrige 8 Favne maatte blive noget bedre, støttet sin Paa stand paa, at disse, der tilbeels bleve aflæsede mod hans Indsigelse, vare yderst slette, nemlig baade kampede og trøsfede, og derfor nægtet, at det er om dem, der har været contraheret, hvorfor han har formeent sig berettiget baade til at vægre sig ved at beholde og betale for dem, og til at forlange Pladsleie for dem, som han vil betragte som henseaaende hos ham for Indstævntes Regning og Risiko. Det er imidlertid in

confesso, at det omtalte Quantum af 13 Favne Brænde er blevet afleveret som det, der af Indstævnte efter Contracten skulde afleveres, uden at der beviislig er gjort nogen Indsigelse mod at modtage det som saadant, og uden at Citanten ved de af ham sorte Vidner, ved hvis Afhørelse Lovens 1 · 13—12 ikke er iagttaget, og hvis Udsagn ogsaa af den Grund maa blive uden Betydning, at det ikke mod Indstævntes Benægtelse er beviist, at det Brændte, som disse Vidner have taget i Dieslyn, er det samme, som Indstævnte i sin Tid har ladet aflevere, eller paa anden Maade har godtgjort, at Brændet ikke svarede til Aftalen.

Efter det Foransjorte findes Underrettsdommen at maatte stadfæstes. Processens Omkostninger her for Overretten ville efter Omstændighederne blive at ophæve.

Fornødent stemplet Papir er her for Retten forbrugt“.

Nr. 300.

Aadvocat Liebe
contra

Hans Rasmussen Evede, (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Lehns Birkis Extrarets Dom af 24de Juli 1860: „Arrestanten Hans Rasmussen Evede bør at hensesættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. Saa bør han ogsaa at udrede Sjæld til Bestjaalue Lars Michael Larsen af Ollerup 6 Rdl., og endvidere at betale alle af hans Arrest og denne Sag flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Vilhjelm, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Hansen, 4 Rdl. Alt efterkommes efter Øvrighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te August 1860: „Arrestanten Hans Rasmussen Evede bør behandles overeensstemmende med den allerhøieste Resolution af 23de September f. A. I Henseende til Actionens Omkostninger og den Bestjaalue tilkjendte Erstatning bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Naasløff og Borup, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Søiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover. samt Hof. og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Taltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Hans Rasmussen Evede er under nærværende fra Baroniet Lehn's Birk's Extraret hertil indankede Sag ved egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger tilstrækkelig overbevist at have gjort sig skyldig i Tyveri, idet han nemlig, efterat have forladt sin Tjeneste i Ollerup Præstegaard den 1ste Mai d. A., er Torsdagen den 4de næstefter i Morgenstunden gaaet tilbage til Præstegaarden, hvor han ubemærket listede sig ind i Karlekammeret og af Kommen paa Tjenestekarl Lars Michael Larsens Frakke, der hang paa Væggen, udtog en Pung med Penge, hvoraf han tog 1 Rdl., ligesom han derhos, da Nøglen til Vestjaalnes Kiste ligeledes fandtes i Frakken, dermed aabnede Kisten, hvori der hentaae en Deel Skovpenge, og deraf satte sig i Besiddelse af 5 Rdl., medens han lod de øvrige ligge.

Arrestanten, der er laugt over criminel Lavaldet, og som tidligere ved Krigsrets Dom af 21de December 1850 er for 1ste Gang begaaet Desertion og 1ste Gang begaaet Tyveri og Bedrageri dømt til at ned sættes i de Meniges 2den Klasse og at straffes med 75 Nottingslag samt 4 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød, ved Krigsrets Dom af 13de Januar 1852 for 2den Gang begaaet Desertion og Tyveri til 150 Nottingslag fordeelte paa 2 Dage og til strengt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt endelig ved Krigsrets Dom af 27de April 1853 for 3die Gang begaaet Desertion og Tyveri til Tugthuusarbejde paa Livstid, hvilken Straf imidlertid ved allerhøieste Resolution af 22de Mai næstefter blev formildet derhen, at han blev hensat til Tugthuusarbejde paa Kongens Raade, — blev ved allerhøieste Resolution af 23de September f. A. atter skjænket Friheden blandt Andet under den Betingelse, at han, saafremt han paany gjorde sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf, uden Dom vilde blive gjenindsat til Tugthuusarbejde paa Livstid.

Da den Straf, som Arrestanten har forskyldt for det ham nu overbeviste Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 16, ei er større end den, han ifølge den allerhøieste Resolution af 23de September f. A. vil blive undergivet, vil han nu være at behandle efter bemeldte allerhøieste Resolution. Underrettsdommen, hvorved Arrestanten er anseet med Tugthuusarbejde paa Livstid, men hvis Bestemmelser om Udredelsen af Actionens Omkostninger og den Vestjaalne tilkjendte Erstatning iøvrigt bifaldes, vil herefter være deels at forandre, deels at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil være at tilpligte at udrede Salair til Actor og Defensor her ved Retten med 5 Rdl. til hver“.

Nr. 261.

Statsraad Salicath
contra

Anthon eller **Anton Richter**, (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri eller for Attentat paa denne Forbrydelse.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 18de Februar 1860: „Arrestanten Anton Richter bør hensesættes til Forbedringshushandsarbejde i 4 Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Duitfostringer, hvorunder Salair til Actor, Procurator Schubarth, og til Defensor, Kammerraad, Procurator Nepezdorph, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 2den Juli 1860: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til den for Overretten først beskikkede Actors, Krigsraad Deigaards Dodsbo, samt til Defensor sammesteds, Procurator Neffelmann, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Act:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiestret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Anton Richter for Tyveri eller for Attentat paa denne Forbrydelse.

Efter den ffete Indstævning bliver der her for Retten iffun Spørgsmaal om den jidsinævnte Sigtelse, der gaaer ud paa, at Arrestanten Matten mellem den 29de og 30te October f. A. skal have banet sig Afgang til et Kjøbmands Hus i Holstebro tilhørende Pakloft i den Hensigt der at begaae Tyveri. I denne Henseende bemærkes, at efterat der var opstaaet Mistanke om, at Arrestanten oftere havde stjaalet navnlig Saalelæder, samt Hør og Hamp paa det nævnte Pakloft og derved banet sig Afgang til dette gjennem en aaben Luge over en Indkjørselsport i Pakhuset, blev der efter Politimesterens Foranstaltning holdt Vagt ved Pakhuset i et til den ommeldte Indkjørselsport stødende Kammer, hvorfra der er en med Glasruder forsynet Dør ud til Porten. Den 29de October f. A. om Aftenen Kloften 11³/₄ saae Politibetjent Torp, der tilligemed Muursvend Willumsen den Aften holdt Vagt i det omtalte Kammer, efter sin ebelige Forklaring gjennem Dørvinduet, hvorfra en stor Deel af Gaarbspladsen

kunde oversees, at en Person steg over den circa 4 $\frac{1}{2}$ Alen høie Brandmuur, der skilte Bium's Gaardsplads fra Gaarden til det af Arrestantens Moder og Broder beboede Huus; strax derefter hørte han Trin over Gaarden i Retning af Porten, og han saae derpaa en Person komme ind i Porten, som satte Ansigtet paa Ruderne i Døren, samt rørte ved Dørslaaen, ved hvilken Leilighed Politibetjenten efter sin Forklaring tydeligt og bestemt saae, at det var Arrestanten, idet han naaget Mørket kjendte ham paa Omridset af Ansigtet. Strax da Torp saae Personen stige over Muren, gjorde han Willumsen opmærksom derpaa ved at støde til ham med Haanden, og vel saae Willumsen ikke Personen,jør han satte Ansigtet til Ruden, men han hørte ligesom Torp efter sin edelige Forklaring Skridt over Gaarden i Retning af Porten. Efter derpaa at have sølt til Portslaaen ud til Gaden, — der efter Sagens Oplysninger ligesaavel som alle de øvrige Indgange til Gaarden maa antages den paagjældende Nat at have været aflaaet, saa at Fremmede ikke kunde komme ind i Gaarden uden ved Indbrud eller ved at stige over Brandmuren eller et høit Stakit —, gjorde Personen en ubetydelig Stoi i Porten, og navnlig hørte Willumsen efter sin Forklaring, at han gif op ad en Stige til den ovenomtalte Loftsluge; strax efterat han var traadt ind paa Loftet, saae begge Vidnerne, at der blev tændt Lys sammesteds, og nu gjenkjendte begge Vidnerne med Bestemthed Arrestanten i den omskaffede Person, idet de et Dieblik saae den øverste Deel af denne ved Skinnet af Lyset. Arrestanten begav sig nu længere ind paa Loftet, men da Vidnerne vilde gaae ud i Porten for yderligere at iagttage, hvad han foretog sig, fandt de Døren fra Kammeret til Porten aflaaet, og forinden Politibetjenten fik denne spærret og kaldt Folk tilstede, var Arrestanten undvegen, som det maa antages, igjennem en ved Enden af Loftet værende Luge ud til en Smøge, der er imellem Pakhuset og det ovenfor omtalte Rabosted. Saasuart Dommeren, der efterat have modtaget Anmeldelse om det Pasferebe, havde ansillet Undersøgelse paa forskjellige Steder, var kommen til Rundsstab om Arrestantens Bopæl, begav han sig Kl. 4 om Morgenen med nogle Vidner hen til Arrestantens Logis, et lille Huus i en Have, fra hvilken der over nogle Havehegn, der efter et Vidnes Forklaring ere lette at overstige, er Afgang til det Sted, hvor Arrestantens Moder boer, og hvis Gaardsplads, som meldt, støber op til Kjøbmand Bium's Gaard, — bankede paa Døren, og da Arrestanten ikke efter Opfordring sukkede op, naaget det tilkjendegaves ham, at det var Politiet, der forlangte at indlaades, men gjorde Forsøg paa at undvige, deels igjennem Vinduerne, og deels, saavidt det kunde skjønnes, gjennem Skorstenen, blev Døren spærret, og man fandt nu Arrestanten paa Loftet, hvor han, efter hvad der af Dommeren er tilført Protocolen, gjorde Forsøg paa at stjule sig. Han fandtes derhos i Besiddelse af nogle i Papir indsvøbte Frictionsfyrfikker samt af et Stykke Lys, som han havde i sin Frakkelomme.

Endnu bemærkes, at der nogle Dage, efterat det Omskaffede var passeret, blev i Kjøbmand Bium's Gaard fundet en Stige, der er oplyst at tilhøre Uhrmager Præstmark, fra hvis Have og Gaard der er Gjennemgang til den Have, hvor Arrestanten havde Bopæl, og som efter sin Forklaring saavuede Sti-

gen netop den Dag, da Arrestanten var bleven anholdt om Natten, medens han 1 à 2 Dage iforveien havde seet den staae udenfor sit Sovestuevindue. Ved Undersøgelsen er det befundet, at man ad denne Stige med Letthed kunde komme op til den omtalte Luge, men isørigt er det ikke oplyst, at det just var denne Stige, som Vidnerne, da de kom ud i Porten, fandt opstillet mod Aabningen.

Arrestanten har stadigen nægtet, at han den omhandlede Aften har været i Kjøbmand Wiims Gaard eller navnlig paa hans Loft, idet han har paaastaet, at han gif tilsæns Kloften 10½ og forblev i Sengen, indtil Dommeren bankede paa hans Dør og opfordrede ham til at lukke op, hvilket han ogsaa efter sin Forklaring havde havt ifinde at gjøre, men da han dog først havde lyst til at see, hvad det var for Personer, der fulgte med Dommeren, hvilken Sidste han isørigt kjendte, frøb han op paa Loftet for at see ud af en Luge paa Enden af Huset, giennem hvilken Luge han derpaa, da han blev bemærket af Dommeren, begav sig ud af Huset og fulgte med til Arresten. Ligesom det imidlertid efter det Foransførte maa anses tilstrækkeligt beviist, at Arrestanten den paagjældende Aften paa en Tid, der maa henføres til Natten, har været paa det ommeldte Pakloft, saaledes maa han og, efter Alt hvad der foreligger, antages hertil at have lanet sig Afgang ved at stige over den nævnte Muur; der er derhos efter Sagens samtlige Omstændigheder ingen Anledning til at tvivle om, at Arrestanten har indtrængt sig i Gaarden i den Hensigt at stjæle, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, deels at Arrestanten er en meget graveret Person, der i 1851 har været straffet for Bedrageri i Kortspil, og senere to Gange har været tiltalt for Tyveri og den ene Gang ikkun er bleven frifunden for Actors videre Tiltale, hvorhos han ifølge Overrettens Dom af 9de Februar 1857 har været straffet for lovstridigt Forhold imod Politimesteren med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ifølge Højesterets Dom af 4de October 1858 for Løsgængerige ligeledes med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, — og deels, at der under Sagen er tilveiebragt en hoi Grad af Formodning for, at Arrestanten i forrige Efteraar flere Gange har begaaet Tyveri paa det paagjældende Pakloft, eller dog været i Besiddelse af Gjenstande, som maa antages at være stjaalne der. Det maa saaledes anses Arrestanten oversført, at han har gjort sig skyldig i attentet Tyveri, og da han, som meldt, tidligere har været straffet for Bedrageri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 41 og 46 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt da det, som ovenfor bemærket, er ved at stige over en Muur, at Arrestanten ved Nattetid har lanet sig Afgang til beboet Sted og navnlig til det ommeldte Pakloft, der ved uafsaafede Døre og Trapper stod i Forbindelse med en af Kjøbmand Agerholm og Familie beboet Leilighed, hvor denne paa den Tid, Attentatet foregik, var i Seng —, vil Straffen for Arrestanten, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, være at bestemme efter Forordningen af 11te April 1840 § 80, cfr. §§ 79 og 13 samt § 12, 2det Membrum, og da den ved Underrettsdommen valgte Straf af Forbedringshussarbejde i 4 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, mod hvis øvrige Bestemmelser heller Intet findes at erindre, være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salair til den for

Overretten først bestiktede Actors Dødsbo samt til Defensør sammesteds, 8 Rdl. til hver".

Fredagen den 9de November.

Nr. 265.

Statsraad Salicath

contra

Johan Georg Julius Wolfenberg, (Defensør Liebe),
der tiltales for voldeligt Overfald.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 17de November 1859: „Tiltalte Johan Georg Julius Wolfenberg bør henfattes til 2 Aars Forbedringshunsarbejde og betale denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Logstrup, 5 Rdl., og til Defensør, Procurator Sand, 4 Rdl. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 18de Juni 1860: „Tiltalte Johan Georg Julius Wolfenberg bør henfattes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensør for Underretten, 6 Rdl. til den Første og 8 Rdl. til den Sidste, samt til Actor og Defensør for Overretten, Procurator Neckelmann og Prøveprocurator Faber, 8 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da der ikke, imod Tiltaltes Benægtelse, ved de under nærværende Sag frentomme Oplysninger kan antages at være tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at han paa Forvalter Andersen har forøvet det Overfald, for hvilket han er sigtet, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at de Omstændigheder, der i den indlaufede Dom ere anførte som saadanne, hvorved Andersens edelige Forklaring skulde anses bestyrket, ikke findes at have nogen væsentlig Vægt, vil han være at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, i hvilken Henseende Dommen bliver at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Johan Georg Julius Wolfenberg bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at staae. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tilfalte Johan Georg Julius Wolfenberg sigtes under denne Sag for voldeligt Forhøj.

Under de i denne Anledning optagne Forhør har Forvalter Jens Nicolai Schmidt Andersen, dengang tjenende Proprietair Selskabet paa Gaarden Drøvel, forklaret følgende:

Efterat han Søndagen den 1ste August 1858 ved Middagstid havde tilladt Meieriforpagterste Dahl fra Drøvel at laane en Vogn, saae han noget efter Madame Dahls voksne Søn Bernhard og Tilfalte, der tidligere havde tjent hende og nu var der paa et Besøg, isærd med at spænde hendes Hest for en af Selskabets Vogne, og da han bemærkede, at de spændte Hesten i et Selskabet tilhørende Selskab, yttrede han, at enten skulde de bede om Tilladelse eller hængte Selskabet ind igjen. Dertil yttrede Tilfalte, at det var bedst, at de hængte Selskabet ind i Stalden igjen, hvilket ogsaa skete, uden at nogen videre Samtale i denne Anledning forefaldt. Andersen, der derefter ikke saae noget til Tilfalte før om Eftermiddagen omtrent Kl. 6, da han traf ham østen for Gaarden, hvor Tilfalte indløb sig i en ligegyldig Samtale med ham, gif senere, noget over Kl. 7, op paa en nordlig for Gaarden 29 Favne fra samme liggende Mergelbakke, og hørte her Tilfalte kalde paa sig, hvorfor han vendte sig om og saae nu Tilfalte komme østen om Gaarden gaaende til ham med den høire Haand i Lommen. Efterat Tilfalte havde spurgt Andersen om noget Madame Dahl tilhørende Reeb, om hvilket der engang under Tilfaltets Tjeneste paa Gaarden havde været talt mellem dem, uden at der dog desangaaende havde været noget Skjænderi, og Andersen hertil havde svaret, at han derom havde givet Madame Dahl Besked, yttrede Tilfalte, at Andersen nok havde lovet ham Frygt, hvortil Andersen svarede, at det vidste han ikke Noget af, og dreiede sig for at forlade Tilfalte, men i det samme bibragte denne ham et Stikkaar oven i Hovedet lidet til Venstre, uden at Andersen dog kunde see, med hvilket Redskab det skete, hvorimod han saae, at det blinkede, saa at han antog det for en Kniv eller noget lignende, og har han navnlig yttret Formodning om, at det var Madame Dahls Slagterkniv, der efter hans Forklaring i Almindelighed laae aabenlyst i hendes Stue, men efter Madame Dahls Forklaring pleiede at være indstuffed i en Bjælke i hendes Kjøkken. Skjøndt Andersen strax blev forvundet, slog han dog til Tilfalte med sin Stok, men i første Slag tabte han Stokken og samtidig dermed sin Pibe; Tilfalte før da ind paa ham og bibragte ham med en utrolig Hurtighed flere Stik i Hovedet, uden at Andersen kunde see Redskabet, hvorimod han, der efter at have tabt Stokken, slog om sig med Hænderne, bemærkede, at Tilfaltets Næse kom til at bløde. Saasnart Gjærningen var udført, ilede Tilfalte til Gaarden, og Andersen forsøiede sig, saa hurtigt han kunde, efter ham, og mærkede han da, at han var uden Hat, idet denne tilligemed Stokken og Piben var forbleven paa Gjærningsstedet. Saasnart Andersen havde naaet Gaarden, hvilket kun skete med Vanskelighed, da Blodet løb ham saa stærkt ned over Ansigtet, at han neppe kunde see, forsøiede han sig hen til Indgangen af Meieriet, hvor han spurgte, om Tilfalte var her, og svarede Madame Dahl derpaa Nei. Andersen vakte derpaa hen til Selskabets Kjøkkensør, hvor han blev modtaget af den paa Gaarden

tjenende Jomfru Pandrup, der forbandt hans Saar, efterat Madame Dahl, hvem de havde anmodet om at være behjælpelig ved Forbindingen, havde undslaaet sig for at komme. Da dette var skeet, bestemte de sig, da der foruden dem ikke var andre Personer tilstede paa Gaarden end Madame Dahl, hendes voksne Søn Bernhard og hendes mindre Børn, af hvilke det ældste var 8 Aar gammelt, til at gaae til det nærliggende Krogsdam for at faae Assistance, men da Andersen, uagter han støtte sig dels paa en Stof, dels paa Jomfru Pandraups Arm, blev saa svag undervejs, at han ikke kunde gaae længere, og hun ved nu at gaae alene ind paa Krogsdam erfarede, at der Ingen var hjemme undtagen nogle Børn, begave de sig tilbage til Drølev, og da de vare komne i Nærheden af denne Gaard, saae Andersen Bernhard Dahl opholde sig paa Bassen netop der, hvor Overfaldet var skeet, samt Tilstalte, med en Paffe under Armen, løbe vester paa og hyppig vende sig om. Da Andersen endelig naaede ind i Gaarden, laae hans Hat, Pibe og Stof der, Hatten lige udenfor Meieribøren nebraadt i Snaasjet, og alle tre Gjenstande formeentlig bragte fra Bassen derhen af Bernhard Dahl i den Tid, der var hengaaet, siden Andersen saae ham paa Bassen.

Denne Forklaring har Forvalter Andersen bekræftet med Ed, og har han derhos frafaldet alt Krav paa Erstatning, hvormod han har sønket Tilstalte straffet.

Ved den af Districtslægen Dagen efter Overfaldet ansøgte Undersøgelse fandtes Forvalter Andersen at have i den øverste Deel af Hovedet fire Stiksaar af omtrent en Tommes Længde og et mindre paa høire Side af Baghovedet, alle gennemtrængende den bløde Beklædning af Hjernefalken indtil Benet, og skønnedes de at maatte være tilføiede med en Kniv. Hvorvidt de vilde være uden Fare for Andersens Liv, saae Lægen sig da ikke istand til at afgjøre, men ved Forhøret den 27de August 1858 erklærede Andersen, at han nu antog sig for helbredet.

Tilstalte har stadig nægtet ikke blot at have gjort sig skyldig i den ham imputerede Forbrydelse, men overhovedet at have truffet sammen med Andersen paa Mergelbassen den paagjældende Eftermiddag. Rigtigheden af Forvalter Andersens beedigede Forklaring bestrækes imidlertid af forskjellige under Sagen fremkomne Oplysninger.

Øvnevænte Jomfru Pandrup har saaledes edelig forklaret, at hun den omhandlede Dags Aften omtrent Kl. 7½ hørte Forvalter Andersen tale høit ude i Gaarden, og da hun derfor løb ud, iagttog hun, at han, idet Blodet strømmede ham fra Hovedet, spurgte ind ad Meieribøren, om Tilstalte var der, hvorpaa Meieriforpagterfken svarede Nei; Andersen valkede derpaa over til hende og bad hende om at forbinde ham, hvilket hun ogsaa gjorde, efterat det efter circa ¼ Times Forløb var lykkedes hende at standse Blødningen, under hvilken Andersen mistede en meget stor Mængde Blod og flere Gange var ved at besvime. Derefter ledsagede hun ham efter hans Begjæring til Krogsdam og derfra tilbage til Drølev; omtrent midtvejs paa Tilbagetouren bemærkede hun Tilstalte med en Dylt under Armen staaende paa Bassen nord for Gaarden, men da han fik Die

paa hende og Andersen, begav han sig skyndsomt nordvest efter, og et Par Minutter efter bemærkede hun Bernhard Dahl paa den samme Bakke gaae frem og tilbage og see sig om. Da hun først saae Andersen udenfor Meieridøren, var han uden Stof, Pibe og Hat, ligesom han paa Tilbageveien fra Krogsbarn havde fortalt hende, at de nævnte Gjenstande vare blesne liggende oppe paa Bakken, men da de nu kom tilbage til Drølev, laae Hatten nedtraadt i Snavset ved Meieridøren og Pibe og Stof itubrukte længere ude i Gaarden.

Den ovennævnte Bernhard Dahl, der isøvrigt maa antages at være noget fjollet eller dog af meget svage Aandssevner, og som derfor ikke er ebsæftet, har, efter først at have nægtet at have seet Tiltalte efter Kl. 4 eller 4½ om Eftermiddagen, da han gif bort, forklaret, at han noget længere ud paa Eftermiddagen, da han stod inde i Spijskammeret hos sin Moder, hørte En komme løbende ind i Meieriet, der støder umiddelbart op til Spijskammeret, og formodede han strax af den Paagjældendes Maade at løbe paa, at det var Tiltalte. Strax derpaa hørte han Forvalter Andersens Stemme i Meieriet, idet han kaldte paa Madame Dahl, og da saavel hun som Bernhard traadte ud i Meieriet, saae de Andersen staae i Døren, medens Blodet løb ham volbsomt fra Hovedet. Andersen sagde, at Tiltalte havde flaaet ham, og spurgte, om han var der; men hertil svarede Madame Dahl, at hun ikke vidste det, og at hun ikke havde seet ham, hvorimod Bernhard, skjøndt han antog, at Tiltalte havde skjult sig i et tilstødende Værelse, taug stille. Kort efter gif Bernhard ud for at see til Kverne, der stode nord for Gaarden, og saae han da Tiltalte komme løbende ud af den vestre Port ad Gaarden Hjerget til.

Den af Meierisforpagterfken Madame Dahl afgivne edelige Forklaring gaacr i det Væsentlige ud paa, at Tiltalte, der tidligere havde tjent hende og hendes Mand, senest paa Drølev fra 1ste Mai 1856 til 23de Juni næstefter, men hvem hun paa Grund af hans Hidsigthed og Ulydighed ikke havde kunnet beholde i Tjenesten, Søndagen den 1ste August, efterat han havde været et Par Dage hos hende, ud paa Eftermiddagen tog Afsked med hende og sagde, at han vilde gaae til Hjerget, hvor han skulde have Høstarbejde. En Tid derefter, da hun stod i sit Spijskammer, kom Tiltalte fra Gaarden ind i Meieriet, tog noget Vand og gif dermed ind i Kjøkkenet, der er beliggende umiddelbart op til Meieriet ligeoverfor Spijskammeret, og var Tiltalte da blodig om Næsen. Hvad han foretog sig i Kjøkkenet, saae hun ikke, ligesom hun ei heller da eller senere spurgte ham om, hvoraf han var blodig, men efter sit Aubringende antog hun, at han havde havt Krampe -- hvilket Tilfælde han tidligere havde lidt af -- og havde stødt sig og nu vilde vadske sig. Neppe var Tiltalte kommen ind i Kjøkkenet, førend Forvalter Andersen blodig i Ansigtet viste sig i Meieridøren og flere Gange raabte „Madame Dahl“, men om han sagde mere, og navnlig om han spurgte, om Tiltalte var der, lagde hun ikke Mærke til, da hun blev heelt forstræffet, og hun benægter derfor at have svaret Nei paa Andersens Spørgsmaal desangaaende. Andersen forføiede sig derefter til Hovedbygningen, og strax efter viste Tiltalte sig i Meieriet med sin Frakke under Armen. Endelig bar Madame Dahl ubsjagt, at hendes to Børn, af hvilke det ældste dengang var circa 8 Aar, have

fortalt, at de havde seet Tiltalte den paagjældende Dag brække Andersens Pibe inde i Gaarden og der kaste den fra sig.

Fra Drøsløv begav Tiltalte sig efter Sagens Oplysninger til Gaarden Bjerget, og maa det i denne Henseende bemærkes, at ligesom Tiltalte har vedgaaet, at han havde lovet Madame Dahl at flaae Pung for hende den næste Dag, saaledes har Eieren af sidsmævnte Gaard Niels Chr. Andersen forklaret, at Tiltalte, da Andersen om Eftermiddagen omtrent Kl. 4 udenfor Drøsløv havde truffet Tiltalte og spurgt ham, om han kunde faae ham til noget Høstarbejde den næste Dag, hertil havde svaret, at det vidste han ikke, da han havde lovet Madame Dahl at flaae Pung for hende, men at Andersen, da han om Aftenen kom hjem, allerede traf Tiltalte, der erklærede, at han var mødt for den næste Dag at arbejde paa Gaarden, i hvilken Anledning Tiltalte har udsagt, at han antog, at Andersen mere end Madame Dahl trængte til hans Arbejde, og at han allerede om Eftermiddagen havde sagt til Andersen, at han vel havde lovet Madame Dahl at flaae Pung, men nok tænkte at kunne komme alligevel. Iøvrigt har Madame Dahl udsagt, at der ikke havde været Tale om Bederlag til Tiltalte for hans Arbejde for hende, og at hun, da han sagde hende Farvel om Eftermiddagen, allerede paa Grund af indtraadt Banfælighed med at faae Vogn, havde opgivet at benytte hans Hjælp, og at hun derfor ingen Indvending gjorde imod, at han gik bort.

Endvidere har Nøgter Jens Andersen kaldet Kurve-Jens, tjenende hos Madame Dahl paa Drøsløv, forklaret, at Tiltalte, der den paagjældende Dags Formiddag havde talt om, at han vilde affordre Forvalter Andersen et Stykke Næb, hvorom de tidligere havde været uenige, om Eftermiddagen bad Deponenten om at hente en Flaske Brændeviin, hvortil han af Tiltalte modtog Penge, men da han blev opholdt undervejs, kom han først tilbage til Gaarden noget før Solnedgang, og hørte da, at Forvalter Andersen morderriff var bleven overfalden af Tiltalte; noget efter traf han ved Mergelgraven nord for Gaarden Bernhard Dahl, der sagde, at han havde talt med Tiltalte, da denne løb vester ud af Gaarden, og at Tiltalte havde anmodet ham om at bede Deponenten at komme over i Bjerget, hvor Tiltalte ønskede at tale med ham; han gik da ogsaa tilligemed Bernhard derover og traf Tiltalte — hvis Mening med at lade ham kalde, dog kun var, at han vilde have Brændevinen — og han bemærkede ved denne Leilighed, at der var en Deel Blod paa det ene af Tiltaltes Skjortærmer, men paa hans Spørgsmaal besangaaende svarede denne, at det kom fra hans Næse, der havde blødt.

Bemeldte Nøgter Jens Andersen, hvis Forklaring isøvrigt ikke er beediget, da han ojttere har været straffet for Tyveri, har endvidere udsagt, at Tiltalte den sidste Dag, da han var i Madame Dahls Tjeneste i Juni Maaned, yttrede, at han vilde give Forvalter Andersen, med hvem han havde havt nogen Uenighed, Bank.

Da Tiltalte ved sin Indsættelse i Arvesten den 3die August blev visiteret, fandtes der efter to Vidners Forklaringer Spor af Blod paa hans Best og ene Sele, og under begge hans Dine saavel som over Næsen havde han en blaa

Stribe, som Bidnerne maatte antage for at være Følgen af et stærkt Slag med en Stof eller en anden lignende Gjenstand. Herom har han først forklaret, at han den sidste Eftermiddag, han var paa Drølev, fik Krampe ude paa Marken og stødte sig i Ansigtet, og at Blodet paa hans Klæder hidsvete fra, at han om Mandagen den 2den August, da han hofstede paa Bjerget, stak sin Næse tilblods paa et Halmstraa; men senere har han forklaret, at han Søndag Eftermiddag omtrent Kl 5, da han var gaaet hen til den søndre Ende af Meieriforpagterens Huus paa Drølev, for at hugge Brænde til Dahls, inde i Brændekastet blev overfaldet af Krampen, og at han først kom rigtigt til sig selv igjen, da han var kommen ind i Meieriet, hvor han bemærkede, at han havde stød sig i Ansigtet, og at hans Næse havde blødt, men Blodet var dog afvadsket, uden at han vidste, om han selv havde gjort det. Foreholdt det Uoverensstemmende i disse Forklaringer har han ubjagt, at Brændekastet ved Drølev udgjør en Deel af Marken, og at han ved Afgivelsen af sin seneste Forklaring ikke huskede paa, at han paa Bjerget stak sin Næse tilblods; men at hans Næse isørigt kom til at bløde ved begge de omhandlede Leiligheder. At Brændekastet ved Drølev maa betragtes som en Deel af Marken, maa ogsaa efter Sagens Oplysninger antages, men Madame Dahl har forklaret, at hun er sikker paa, at Tilstalte bemeldte Eftermiddag ikke huggede Brænde, da hun dengang intet Brænde havde, men alene brugte Tørv, og med Hensyn til Tilstaltes Anbringende om at have havt et Krampetilsælde den nævnte Eftermiddag bemærkes, at han saavel under sin Tjeneste hos Madame Dahl, som medens han sad arresteret, ofte har lidt af saadanne Tilsælde, men disse maa antages i Reglen at have efterladt Afkræftelse for kortere eller længere Tid, og ligesom Tilstalte, efter hvad han selv har vedgaaet, ikke har talt til Nogen om, at han dengang havde havt et Krampetilsælde, saaledes sees han umiddelbart efter at have været fuldkommen raff, og Districtslægen har erklæret, at han ikke finder det antageligt, at Tilstalte efter et Krampetilsælde, saaledes som han har angivet, kunde særdes og foretage sig det Anførte i halvbevidst Tilstand.

Forsørigt nægter Tilstalte, at der ham vidende var Blod paa hans Skjortærme, da Nøgter Jens Andersen kom til ham i Bjerget, og at han da foregav, at hans Næse havde blødt, samt at han nogenstunde har yttret, at han vilde give Andersen Bank.

Endvidere nægter han at have erfaret, at Forvalter Andersen, kort efter at Tilstalte var kommen ind i Meieriet, kom tilstede i Meieridøren og kaldte paa Madame Dahl, ligesom han ikke vil kunne erindre, at have vadsket sig i Skjokkenet, før han forlod Drølev. Han har endog benægtet at have erfaret Noget om, at Forvalter Andersen var bleven overfaldet, før han den næste Dag hørte det af Folkene paa Bjerget. Saa har han og benægtet, hvad Tjenestepige Gertrud M. Hansdatter edelig har forklaret om, at han en Dag, medens han tjente paa Drølev, i Anledning af en Uenighed med Nøgteren Kurve-Jens, i meget stor Hast hentede Madame Dahls Slagterkniv, puttede den i sin Lomme og stillede sig i Meieridøren, saa at Bidnet frygtede for, at han vilde stikke Nøgteren, og derfor advarede denue, hvem Tilstalte derefter heller ikke tilføiede nogen Molest,

ligesom han endelig og har benægtet Rigtigheden af Forvalter paa Hammersholt Peterjens ebelige Forklaring om, at Tiltalte, der i Juli 1838 arbejdede omtrent 14 Dage som Dagleier paa Hammersholt, Dagen efterat han var bleven afflediget formeibst Opætsighed og Ulydighed, kom til Peterjen paa Marken og brugte forfjællige nærgaaende Ytringer og truende Bevægelser imod ham.

Ligesom nu allerede de under Sagen fremkomne Dplysninger om Tiltaltes heftige Character og den Formodning, der maa være for, at han har været vred paa Forvalter Andersen og har villet søge Strid med ham, i og for sig nærmest maatte henlede Mistanken for Gjerningen paa Tiltalte, saaledes findes der navnlig ved den af Andersen strax efter Gjerningen fremsatte og senere i Retten beebigede Sigtelse i Forbindelse med den paa Tiltalte ved hans Anholdelse forefundne blaa Stribe over Næsen og under Ninene, samt de paa ham forefundne Spor af Blod, og hans uantagelige og vakkende Forklaringer om Blødningens Aarsag, samt ved de fremkomne Dplysninger om Tiltaltes skydsomme Bortgang fra Gaarden, umiddelbart efterat Overfaldet var skeet, at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilfrækkeligt Beviis til, uagtet Tiltaltes Benægtelse, at sælbe ham som skyldig i den ham imputerede Forbrydelse. Derimod findes det uagtet den Formodning, der maa være for, at Tiltalte har opføgt Forvalter Andersen for at yppe Strid med ham, dog paa Grund af, at der angaaende hvad der gik umiddelbart forud for Gjerningen, kun have Andersens egen Forklaring, og det af denne fremgaaer, at der har fundet en Ordvexling Steb imellem dem, hvorunder der muligens fra Andersens Side kan være givet Tiltalte nogen Anledning til at angribe ham, betænkeligt at statuere, at Gjerningen er udført med Overlæg, eller at Andersen har været fuldkommen sagesløs, og Tiltalte vil derfor alene være at ansee med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 3, cfr. § 4.

Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er født den 10de October 1840, og da han saaledes ikke har været fuld 18 Aar paa den Tid, da Gjerningen blev udført, vil han istedetfor den Straf af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, der efter Sagens Omstændigheder i og for sig findes påseende, i Henhold til Placaten af 23de Mai 1840 § 1, være at ansee med Fængsel paa sædvanlig Fangelost i 60 Dage, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten, 6 Rdl. til den Første og 8 Rdl. til den Sidste, og til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indkaldede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ß. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. H. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 37.

Den 23de November.

1860.

Anden ordinaire Session.

Fredagen den 9de November.

Nr. 273.

Statsraad Salicath

contra

Søren Pedersen eller Søren Pedersen Prammand,
(Defensor Liebe),

der tiltales for attentatet i Tyveri.

Norhald, Stovring og Galthen Herredens Extrarets Dom af 12te April 1860: „Arrestanten Søren Pedersen eller Søren Pedersen Prammand bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger, og derunder i Salairer til Actor, Procurator Nyegaard, 5 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Olsen, 4 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Juli 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at staude. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter den indankede Doms Afgivelse optagne Forhør, hvorunder Tiltalte har afgivet en i sig selv ikke usandsynlig Forklaring om hans Henfigt med, den omhandlede Afsten at gaae ind i Karlekammeret i Peder Christensens Gaard, ikke findes at indeholde noget, der kan føre til et andet Resultat, end det ved Dommen antagne, og iøvrigt i Henhold til de i samme anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3
 Salarium til Etatsraad Salicath og Advocat Liebe
 for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

3 den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tistales Søren Pedersen Brammand for attenteret Tyveri.

Efter Tjenestekarl L. Chr. Jensen's edelige Forklaring hørte han omtrent 10 Minutter, efterat han om Aftenen den 25de Januar d. A. Klokken circa 7 havde lagt sig paa en Seng i Karlekammeret i hans Huusbonds Gaard i Østrup, — i hvilket Kammer Karlen L. Rasmussen fort iforveien ligeledes havde lagt sig paa en Seng og var falden i Slummer —, at en Person udenfor samlede ved Døren og derpaa kom ind i Kammeret, hvorefter Personen, medens L. Chr. Jensen blev liggende ganske rolig for at see, hvad denne vilde foretage sig, gik hen til den Seng, hvori L. Rasmussen laae, og sølte sig for paa en Kiste, som stod der, men da L. Rasmussen, som imidlertid var vaagnet, nu spurgte, hvem det var, løb Personen ud af Kammeret; L. Chr. Jensen løb imidlertid strax bag efter og paagreb Tiltalte, medens han var isærd med at aabne den tillukkede Port til Gaarden, ved hvilken Leilighed Tiltalte søgte med Magt at glide sig fra Vidnet. Fornævnte L. Rasmussen har overensstemmende hermed ligeledes edelig forklaret, at han bemælte Aften, efterat være faldet halvt isøvn, vaagne ved at høre Noget røre sig ved Kisten i Kammeret, samt at Personen strax løb ud, da L. Rasmussen spurgte, hvem det var, og efter begge de nævnte Vidners Forklaringer svarede Tiltalte, da han efter Paagribelsen blev spurgt, om hvad han vilde, at han ikke vidste det.

Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at han om Eftermiddagen den fornævnte Dag vilde gaae fra Randers til Møllerns Kro, og at han, da det, efterat han var gaaet igjennem 3 Byer, begyndte at blive mørkt, vilde gaae igjennem en Skov til Støvring, men gik visd og kom tilbage til Østrup; da han nu hørte en Karl gaae paa Steenbroen i denne By, gik han efter ham og kaldte ad ham, uden at Karlen hørte det, og da Tiltalte kom til Døren til Stalden, hvor Karlen var gaaet ind, og hvorhen Tiltalte fulgte lige bag efter ham, spurgte han navnlig, om der Ingen var tilstede, hvorpaa Ingen svarede; han gik derpaa til Kammerdøren, men da han, efterat være kommen ind i Kammeret, hørte, at der var Een, som gav sig til at bande ad ham, og den Karl, som senere paagreb ham, udstødte Trusler mod ham, og navnlig sagde, at han nok skulde lære ham, løb Tiltalte sin Dei, men blev strax indhentet i Gaarden. Derimod har Tiltalte benægtet, at det var hans Hensigt, at begaae Tyveri eller anden Forbrydelse i Gaarden, i hvilken han ikke tidligere havde været inde.

Vel maa der nu ansees, at være nogen Formodning tilstede for, at Tiltalte ikke i lovligt Siemed har indfundet sig i det ommælte Karlekammer, deels paa Grund af hans ved den ansøgte Leilighed i det Hele udviste mistænkelige

Forhold, og deels fordi hans Forklaringer i flere Puncter maae antages at være urigtige eller tilbageholdende, i hvilken Henseende i Særbeleshed bemærkes, at hans Anbringende om, at der, umiddelbart før han indfandt sig i Karlekammeret, skal være gaaet en Karl foran ham ind i Stalden, er i Strid med Sagens Oplysninger, og navnlig med de ovennævnte Tjenestefarkes Forklaringer om, at de havde opholdt sig mindst 10 Minutter i Kammeret, før Tilstalte indfandt sig der, ligesom ogsaa disse Karle have udsagt, at der, før Tilstalte løb, ikke blev yttret videre til ham end, at L. Rasmussen spurgte, hvem det var, og at navnlig L. Chr. Jensen Intet sagde til ham, hvorimod Sidstnævnte efter sin Forklaring først, da han udenfor Stalden løb efter Tilstalte, udsjødte Trusler mod denne, hvorhos det endvidere taler imod Tilstalte, at han tidligere er straffet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri, men det skjønes dog ikke ved de foranførte Oplysninger at kunne mod Tilstaltes Benægtelse anses godtgjort, at hans Hensigt med at begibe sig ind i Kammeret har været at begaae Tyveri der, og det maa saaledes billiges, at Tilstalte ved Underrettsdommen er frikendt, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tiltale. Da bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste, hvorhos Tilstalte vil have at udrede i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver“.

Nr. 249.

Statsraad Salicath

contra

Johan Ferdinand van der Leer, (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de Juli 1860: „Arrestanten Johan Ferdinand van der Leer bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Tilstalte Christian Sorgenfen bør til Kjøbenhavns Politikasse bøde 1 Rdl. Actionens Omkostninger, derunder Salarier til Actor og Defensor, Procuratorerne Meyer og Møller, med 5 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten, dog at Tilstalte in solidum med ham deraf tilsvare Omkostningerne for sit Vedkommende. Den idømte Mulet at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom for Johan Ferdinand van der Leers Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staade. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Johan Ferdinand van der Leer, der er langt over criminel Lovald og senest ved denne Rets Dom af 5te December 1857 anseet i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 79, efter § 13, cfr. § 62, 1ste Membrum og § 60, med Forbedringshunsarbejde i 2 Aar, under nærværende Sag, ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaelse, er overbevist at have Onsdagen den 16de Mai d. A. frafjæret Commandeersergeant Hans Peter Johan Schlundt et Par Støvler af Værdi 2 Rd. 3 Mk., vil han være at dømme efter den nævnte Forordnings § 15, cfr. § 79, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshunsarbejde i 4 Aar, hvorunder da tillige vil være indbefattet den Straf, som han endvidere har forskyldt efter Lov af 3die Marts d. A. § 1 for at have overtraadt et ham den 27de Marts d. A. til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer givet Tilhold, hvorved det blandt Andet var paalagt ham at melde sig ved Protocolten hver Mandag for at bevise, at han ernærede sig paa lovlig Maade, da han ellers vilde paadrage sig Straf for Løsgænger, idet han har undladt saadan Melding fra den 30te April, indtil han under nærværende Sag blev anholdt“.

Mandagen den 12te November.

Nr. 51. Handelskøbet **Halberstadt & Mannheimer** (Advocat Brock)
contra

Kjøbmand **K. C. Poulsen** af Odense (Tugen),

angaaende Spørgsmaalet, om Indstævnte er forpligtet til at betale Citanterne 531 Rdl. 38 Sk.

Odense Bytings Dom af 13de Septbr. 1858: Indstævnte, Kjøbmand K. C. Poulsen, bor for Tiltale af Citanterne, Skiftecommissarierne i Halberstadt & Mannheimers Bo, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Octbr. 1859: „Bytingsdommen bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Højesterets Dom.

Citanterne kunne, efter hvad der foreligger, ikke antages at have affjort Indstævnte de under Sagen omhandlede 79 Tønder Kommen, men det maa derimod statuere, at Sidstævnte, efterat have af Citanterne modtaget et Forskud af 1,500 Rdl. paa et Parti Kommen, har confiqueret bemeldte 79 Tønder hos dem til Forhandling for sin Regning, uden at det er oplyst, at denne Forhandling skulde være bunden

til andre Betingelser, end jaadaane, som Consignationsforholdet i sig selv medførte.

Naar nu Indstævnte, der jagsøges til at betale 531 Rdl. 38 St., som det Velob, for hvilket Citanterne endnu ere udækkede, efterat Netto-provenuet for den configurerede Kommen er draget fra de i Forskud givne 1,500 Rdl. med Renter, principaliter har nedlagt Paastand om Frisindelse, da har han, til hvis Fordeel der Intet kan udledes af den ommeldte af Citanterne gjorte Udbetalings Egenkab som Forskud, endvidere paaberaabt sig, at disse, eller, da de i December 1857 have opgivet deres Bo til Skiftebehandling, Skiftecommissarierne i dette, skulle have været uberettigede til, efterat Indstævnte havde, paa Grund af de daværende Priser paa Kommen, betydet dem at standse med Realisationen af den usolgte Deel af Partiet, at afhænde ogsaa denne Deel; men efter Bestaffenheden af det omhandlede Forhold, og da Skiftecommissarierne senere end den ommeldte Betydning, og forinden Salget af Respartiet foregik, have tilkjendegivet Indstævnte, at Salget vilde finde Sted, saafremt han ikke inden en ham forelagt Frist, der efter Omstændighederne maa antages at have været tilstrækkelig, dækkede Boets fra Forskudet hidrørende Resttilgodehavende, maa Høiesteret antage, at Boet, idet en saadan Dækning ikke fandt Sted, med Høie har anseet Indstævntes Tilbagekaldelse af Consignationsforholdet som uberettiget, og Citanternes eller Boets Ret til at skride til Forhandling af den usolgte Deel folgelig at være forbleven den samme som for Tilbagekaldelsen.

Ligesom det efter det Anførte ikke kan antages, at Salget i sig selv har været uberettiget, saaledes findes der eiheller ved den derved bragte Fremgangsmaade at være tilhidsesat nogen Forpligtelse mod Indstævnte, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at denne ikke har godtgjort, at det, som han paaستااer, var vedtaget, at Salget ikke maatte skee under 19 Rdl. pr. Tonde, ligesom eiheller, at Partiet er solgt under de paa Salgstiden, med Hensyn til hvilken der Intet kan falde Citanterne eller Boet til Ansvar, gjængle Priser.

Indstævntes principale Paastand kan saaledes ikke tages til Folge, og da, af hans tvende subsidiaire Paastande, om at frisindes mod at betale respective 68 Rdl. 3 Sk. og 400 Rdl., den første, som støttet paa Citanternes formeentlige Forpligtelse til ikke at sælge under 19 Rdl. pr. Tonde, efter det herom ovenfor Anførte ikke kan gives Medhold, og den anden, som grundet paa en ikke i første Instants fremsat factiff Exception, mod Citanternes Protest ikke kan tages under Paaføielse, vil Indstævnte være pligtig at betale Citanterne de ommeldte 531 Rdl.

38 St. med Renter heraf 6 pCt. fra Forligsklagens Dato den 17de April 1858 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne ophæves ved alle Retter.

Til fjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanterne betale 531 Rdl. 38 St. med Renter 6 pCt. aarligen heraf fra den 17de April 1858 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag er Indstævnte, Kjøbmand R. C. Poulsen af Odense, der i Efteraaret 1857 havde erholdt et Forskud af 1,500 Rdl. af Citanterne, Handelshuset Halberstadt & Mannheimer paa et Parti Kommen, som han havde givet dem i Forhandling, inden Odense Byting saggivet til ifølge fremlagt Salgsregning at betale Differencen imellem det ubragte Provenu og Forskudet med 531 Rdl. 2 Mk. 6 St. foruden Renter og Omkostninger, men ved den under 13de September f. A. affagte Underrettsdom blev Indstævnte med Ophævelse af Omkostningerne tillagt Frisindelse i Sagen.

Denne Dom have Citanterne indanket her til Retten, med Paastand om at faae den forandret i deres Faveur, men denne Paastand vil ikke kunne gives Medhold. Det er nemlig givet under Sagen, at Indstævnte har ladet Citanterne eller deres Vo tilhændekomme en Protest imod Salg af Partiet under de daværende Priser, men at Boet desuagtet har realiseret Partiet. Da nu den herfor paaberaabte Omstændighed, at Indstævnte ikke paa Opforbring havde tilbagebetalt det forstrakte Forskud, ikke efter den almindelige Lovgivnings Forrifter afgiver Hjemmel til Realisation uden forudgaaet retlig Omgang, hvilken ikke er brugt, og da der ei i første Instants er paaberaabt enten nogen udtrykelig eller i Handelsbrug liggende stiltiende Overenskomst, hvori saadan Realisation formeentes grundet, maa Underrettsdommen gives Medhold i, at Citanterne under denne Sagens Stilling ikke kunne tillægges Regres hos Indstævnte for det libte Tab. Vel have Citanterne nu her for Retten paaberaabt sig og søgt at documentere, at Handelscoutume er i deres Faveur, men hertil vil imod Indstævnets Protest ikke kunne tages Hensyn, efterdi en sliq, fra de gjældende almindelige Retsforrifter afvigende Coutume, som Citanterne ikke have angivet først at være kommen til Kundskab om, efterat Underretsproceduren var endt, ikke af dem i første Instants er paaberaabt. Underrettsdommen vil altsaa efter Indstævnets derom nedlagte Paastand blive at stadfæste.

Processens Omkostninger her for Retten findes at burde ophæves.

Mod Lovgivningen om det stemplede Papir findes ingen Overtrædelse begaaet herved Retten“.

Nr. 315.

Advocat Brock
contra**Niels Nielsen**, (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birkis Extrarets Dom af 10de Juli 1860: „Tiltalte, Indsidder Niels Nielsen og Hustru Dorthé Bertelsen af Slotsbjergby, bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brod, den Første i 3 Gange 5 Dage og den Sidste i 5 Dage. Actionens Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Hartnaek, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Nye, 3 Rdl., vil Tiltalte Niels Nielsen have at udrede, dog at Medtaltte Dorthé Bertelsen in solidum med ham deeltager i Udredelsen for sit Bedkommende og derunder med $\frac{1}{4}$ Deel af Sagførernes Salairer. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Septbr. 1860: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Christensen og Beyer, betaler Tiltalte, Indsidder Niels Nielsen af Slotsbjergby, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Antvorskov Birkis Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige har angaaet en Medtaltte, for hvis Bedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Indsidder Niels Nielsen af Slotsbjergby for Tyveri, og er det ved Tiltaltes egen, med de oplyste Omstændigheder stemmende, Tilstaaelse godtgjort, at han under sin Tjeneste paa Ibaasgaard, fra 1ste Juli s. A., i forskjellige Gange har frastjaalet sin Huusbond, Jægermester Schulz, de i Underretsdommen anførte, ialt til 9 Mk. 11 Sk. vurderede, mindre betydelige Gjenstande, foruden en Deel Væg, hvis Antal og Værdi ikke har kunnet oplyses, samt en Medtjener, Jens Hansen, et til 1 Mk. vurderet Lørklæde. Af Tyverierne er intet kvalificeret, og forsaavidt Gjenstandene ikke ere komne tilstede, er Erstatning frafalben.“

For det ovennævnte Forhold er Tiltalte, der er døbt den 10de Mai 1807, og som ikke tidligere findes criminaliter tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom retteligen anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og da

Straffen passende findes bestemt til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, ligesom Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil Dommen for Tiltaltes Vedkommende i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 246.

Advocat Liebe

contra

Carl Helmer Holm, (Defensor Brock),

der tiltales for Opsætighed mod en Vægter.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 13de April 1860: „Tiltalte Carl Helmer Holm bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør han og udrede samtligge af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Eltong, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Bugge, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver. samt Hof. og Stadsrettens Dom af 6te Juli 1860: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procurator Simonson og Prøveprocurator Salomonsen, betaler Tiltalte, Smedkærsvend Carl Helmer Holm, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof. og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets paafsendte Sag, hvorunder Tiltalte, Smedkærsvend Carl Helmer Holm tiltales for Opsætighed mod en Vægter, er det ved Vægter Niels Andersens og Mechanikus Simon Theodor Kochs keedigebe Forklaringer godtgjort, at Tiltalte Torødag Aften den 9de Februar d. A. har paa Kongeveien imellem Slotskroen og Wings Porcellainsfabrik i Nærheden af denne angrebet bemeldte Vægter og slaaet Benene fra ham, saa at han faldt til Jorden, samt pryglet ham med en Stok. Da det efter de iøvrigt fremkomne Oplysninger ikke kan antages, at Tiltalte har været besjænknet i en Grad, der kunde ubelufte Tilregnelighed, findes han, der er født den 8de Juli 1827 og ved Kjøbenhavns Criminal. og Politiretsdom af 10de Juni 1854 er

ansæet for Myndighedsmisbrug, som Politibetjent med en Mulct af 10 Rdl., ved den paaanfede Dom retteligen at være ansæet efter Forordningen af 4de October 1833 § 16, ligesom den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende. Da derhos Underrettsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger og derunder de Sagsførerne for Underretten tilfjendte Salairer billiges, vil bemelte Dom i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 268.

Advocat Liebe

contra

Martin Larsen eller **Martin Christian Larsen**, (Defensor Brock), der tiltales for Tyveri eller for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, eller i alt Fald for ulovlig Dmgang med Hittegods.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 23de Mai 1860: „Arrestanten Martin Larsen, eller som han egentligen hedder, Martin Christian Larsen, bør hensettes til Forbedringshuusarbejde i to Aar. Saa bør han og udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Meldola, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Eltong, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die August 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Kammerraad Nhegaard og Borup, betaler Arrestanten Martin Larsen eller Martin Christian Larsen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indanfede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

3 den indanfede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestanten Martin Larsen eller Martin Christian Larsen, der under nærværende ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 23de Mai d. A. i 1ste Instants paakjendte Sag tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster eller i alt Fald for ulovlig Dmgang med Hittegods, ved egen af det isvrigt Oplyste be-
 slyrkede Tilstaaelse er overbevist at have været i Besiddelse af en Kobbertheekjedel,

en lille Selvføger af Composition og en Plattenage, vurdere ialt til 4 Rdl., hvilke Gjenstande Silke- og Klædehandler Gammelstoft og Husfru have tilhjemlet sig og beviist at være dem tilhørende, uden at Arrestanten har kunnet paavise nogen Hjemmel, idet hans Foregivende om, hvorledes han vil være kommen i Besiddelse af dem, ikke er bestrøket ved Nogetsomhelst, maa det billiges, at han, der er langt over criminel Lavaldet og blandt Andet ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 28de December 1852 er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, ved den indankede Dom i Meehold af Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, cfr. § 25, med Straf som for 3die Gang begaaet Hæleri, idet der ikke findes tilstrækkelig Anledning til at statuere, at han selv har stjaalet Kosterne, og findes Straffen passende bestemt til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar.

Da derhos bemeldte Doms Bestemmelser om Udrebbelsen af Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de tilfjendte Salairer, billiges, vil den i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 326.

Advocat Liebe

contra

Caroline Kirstine Hansen eller Dahl, ogsaa kaldet Nævedale Line, (Defensjor Brod),

der tiltales for Tyveri og bedrageligt Forhold.

Ronne Kjøbstads Egtretts Dom af 15de October 1860: „Arrestantinden Caroline Kirstine Hansen eller Dahl, ogsaa kaldet Nævedale Line, bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar samt derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Lund, 4 Rdl., og til Defensjor, Procurator Grichsen, 3 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Meehold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden bliver at bestemme til 4 Aar.

Thi fjendes for Ret:

Byttingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høiestretet betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaukede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Caroline Kirstine Hansen eller Dahl, ogsaa kaldet Rævedale Line, tiltales ifølge Amtets Ordre under nærværende Sag for Tyveri og bedrageligt Forhold, og er det ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og derved stemmende Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i de hende imputerede Forbrydelser. Hun har saaledes frastjålet Hans Hansens Enke her i Byen, hos hvem hun Dagen før Nytaars Aften sidstleden erholdt Rattelleie, et Kjøleliv, som hun havde bortbyttet til fornævnte Enke, samt en gammel Kjol, som laae i Forstuen. Dette Tyveri forsøgte hun om Morgenen, inden hun forlod Hans Hansens Enkes Huus. De stjaalne Gjenstande, som ere ansatte til en Værdi af 3 Mk. hver, ere ikke komne tilstede, men Bestjaalne har frasalbet Krav paa Erstatning.

Ligeledes har hun sidst Foraar frastjålet H. J. Sommers Enke, hos hvem hun havde overnattet, et til 1 Mk. vurderet Understjært, som hun havde havt til at lægge over sig om Natten, og tidligere har hun frastjålet bemeldte Enke et til 2 Mk. vurderet Tørklæde; disse Kostre ere eiheller komne tilstede, men skulle efter Arrestantindens Forklaring være opslidte. Bestjaalne har frasalbet Krav paa Erstatning.

Arrestantinden har endvidere første Paaske dag d. A., da hun var inde hos Jens Clausen norden for Askirkeby for at bede om Mad, bortstjålet et i Forstuen hængende sortebrunt uldent Schawl, der tilhørte Jens Clausens Sønnedone heraf Byen, som var i Besøg hos sine Svigerforældre. Schawlet, som er ansat til en Værdi af 1 Rdl. og 4 Mk., har Arrestantinden foregivet at have solgt til en Kone for 1 Mk. og 10 Sk., og det er saaledes ikke kommet tilstede under Sagen, men Bestjaalne har frasalbet Krav paa Erstatning.

Endelig har Arrestantinden, efterat hun i Juni Maaned sidstleden havde erholdt Tjeneste paa Søndergaard i Nyker Sogn, laant af den sammesteds tjenende Pige, Jensine Kjøe, en graa Vadmels Trøje, et tærnet Stjært og et sribet Forklæde, samt af en paa samme Gaard værende Væverpige, et Par Træstøfler under Foregivende af, at hun vilde gaae hen til en i Nærheden boende Træskomand for at bestille sig et Par Træstøe. I Hedsfor at gaae til Træskomanden, gik Arrestantinden, med det Forsæt at beholde de laante Klædningsstykker, til Rønne, hvor hun bortbyttede Trøjen til Jens H. Schows Kone for en gammel Skjødtrøje og 3 Mk. Jensine Kjøe, der fattede Mistanke til Arrestantinden, da hun ikke kom hjem om Aftenen, og hun erfarede, at hun ikke havde været hos den ommeldte Træskomand, søgte derfor efter hende her i Rønne, hvor hun traf hende i beskjænt Tilstand. Arrestantinden var endnu i Besiddelse af Stjært og Forklæde, hvilket Jensine Kjøe bemægtigede sig, og har hun ligeledes fra Jens H. Schows Kone erholdt tilbageleveret den af hende til Arrestantinden laante Trøje og har frasalbet Krav paa Erstatning for Affavnet af disse Klædningsstykker. Træstøflerne ere komne tilstede i Retten, men i en saa opslidt Tilstand, at de vare uben af Værdi, men da Cicrinden har frasalbet Krav paa Erstatning for disse Træstøfler, som ere ansatte til en Værdi af 12 Sk., bliver der altsaa ikke Spørgsmaal herom under nærværende Sag. De af Jensine Kjøe laante Klædningsstykker ere vurderede, Stjærtet til 3 Mk., Trøjen til 2 Mk. og Forklædet til 2 Mk.

Arrestantinden, som er født den 8de Marts 1828, og altsaa er over 32 Aar gammel, er tidligere overgaaet følgende Straffedomme:

- 1) Høiesterets Dom af 7de April 1854, der stadfæstet Aakirkebyes Extrarets Dom af 21de Januar 1854, hvorved hun for Tyveri og Vetskeri er idømt 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og
- 2) Sønder Herreds Extrarets Dom af 21de April 1857, hvorefter hun for 2den Gang begaaet Tyveri er anseet med 2 Aars Forbedringshuusarbeide.

Arrestantinden vil nu blive at dømme for 3die Gang begaaet Tyveri og for betrageligt Forhold, og skjønnes Straffen, naar det som formildende Momenter tages i Betragtning, at ingen graverende Omstændigheder have været forbundne med de begaaede Forbrydelser, den ubetydelige Værdi af de Koster, som hun ved Tyveri og Bedrageri har tilvænt sig, og endelig hendes aabenhjertige Tilstaaelse, efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 15 og 43, cfr. §§ 78 og 79, passende at kunne bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbeide. Arrestantinden vil derhos have at tilsvare alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Lund, 4 Rdl. og til Defensor, Procurator Eriksen, 3 Rdl."

Nr. 286.

Advocat Brock

contra

Lars Jensen. (Defensor Salicath),

der tiltales for Deelagtighed i Fosterfordrivelse og for Hoer.

Vesterflakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 31te Mai 1860: „Arrestantinden Ane Sophie Døsdatter bør have sit Liv forbrudt. Arrestanten, Gaardmand Lars Jensen, bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. Saa bør de, Een for Begge og Begge for Een, udrede samtlige af Arresten, Actionen og Straffens Fuldbyrdelse flydende Omkostninger, og deriblandt til Actor, Procurator Hartnack, 5 Rdl., og til de bestfittede Defensorer, Procuratorerne Brüel og Justesen, hver 4 Rdl. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de August 1860. „Arrestantinden, Ane Sophie Døsdatter, bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar. Med Hensyn til den Arrestanten, Gaardmand Lars Jensen, idømte Straf og Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. Til Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne, Secretair Schonberg, Beyer og Cancelliraad Peterfen, betale Arrestantinden og Arrestanten in solidum 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Hønhold til de i den indankede Dom for Lars Ssens Bedkommende anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Vesterflakkebjerg Herreds Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paaføjende hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Ane Sophie Olsbatter for Fostersforbrivelse og saft edelig Forklaring for Retten, og Arrestanten, Gaardmand Lars Ssen, for Deelagtighed i Fostersforbrivelse og for Hoer.

Efter de af begge de Tiltalte, af hvilke Arrestantinden er født den 24de Marts 1827, og Arrestanten er døbt i 1789, medens Zugen af dem findes tidligere tistalt eller straffet, afgivne Tilstaelser, i Forbindelse med det isøvrigt Oplyste, ere denne Sags Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestantinden, der i 15 à 16 Aar har været i Arrestantens Tjeneste, i nogen Tid, — efter hendes Udsagn i de sidste 2 à 3 Aar, men efter Arrestantens dog kun fra Forommeren f. A. —, havde pleiet legemlig Omgang med Arrestanten, der er gift, bemærkede hun noget efter Mikkelsdag f. A., at hun var frugtømmelig, og at Fosteret havde Liv. Da hun havde aabenbaret Arrestanten sin Frugtømmelighed, gav denne hende nogle Dage efter, omtrent i Slutningen af November Maaned, Sevenbom og Quiksolv, af hver Deel for 4 Sk., hvilket han vedblivende har paaستاet fete efter hendes Anmodning om at give hende Noget til at fordrive Fosteret med, hvad Arrestantinden dog stadig har benægtet, idet hun har paaستاet, at det var Arrestanten, der uden Anmodning fra hendes Side leverede hende Medicamenterne, som hun opfordrede hende til at tage ind med de Ord, „at naar hun tog det, saa vilde det nok gaae sin Vej“, hvilken Yttring Arrestanten forøvrigt ikke har turdet benægte at have brugt. Arrestantinden, der ikke vil have haft noget klart Begreb om Følgerne, men nok syntes om at blive fri for Barnet, saaledes som Arrestanten havde sagt hende, indtog om Aftenen den modtagne Dosis, som hun intiblertib strax opkastede. Arrestanten spurgte hende senere, om hun beholdt det Indtagne i sig, hvilket hun benægtede, og da han derpaa yttrede, at „saa hjælp det ikke Noget“, bad hun ham om at faae Noget mere, hvorefter han ogsaa omtrent 8 Dage efter gav hende et Quantum af samme Størrelse som det tidligere, hvilket Arrestantinden ligeledes indtog om Aftenen, men beholdt i sig, dog uden deraf at bemærke nogen usædvanlig Fornemmelse i Maven.

En fjorten Dages Tid derefter, henimod Juul, bemærkede hun ikke mere Liv hos Fosteret, og da hun den 7de Januar næstefter sølte Tegu til Fødsel og

derfor begav sig til sine Forældre, hvem hun havde aabenbaret sin frugtsomme-
lige Tilstand, for at føde, ja!dt der strax efter hendes Ankomst hertil et dødt
Barn fra hende paa Gulvet, hvilket Barn efter den afgivne Lægeerklæring vel i
Henseende til dets Længde stærkt nærmede sig til Fuldbaarenhed, men dog i
andre Henseender, saasom dets Vægt og Aeglenes ringe Størrelse paa Tærne,
fod noget tilbage i Udviklingen. Arrestantinden har derhos forklaret, at hun ikke
kunde forstaa Arrestantens Opsordring til hende om at indtage Sevenbom og
Dviffølv anderledes, end at Fosteret skulde døe eller fordrives ved Midlet, samt
at hun, da hun anden Gang havde indtaget Midlet, og noget efter bemærkede,
at Barnet ikke havde Liv, havde den Tanke, at det var Midlet, der havde for-
drevet Livet, ligesom Arrestanten har erklæret, at han, der havde hørt, at Se-
venbom og Dviffølv kunde bewirke Fordrivelse af Foster, samt vidste, at Kreatu-
rer, som ere drægtige, kaste Fosteret, naar disse Gjenstande indgives dem, ogsaa
havde den Tanke ved at give Arrestantinden et Fordrivelsesmiddel, at kunne
blive fri for Barnet.

Det kongelige Sundhedscollegium har i Overensstemmelse med den af
Pantphyssicns Høgh Guldberg i Sagen tidligere afgivne Betænkning med denne
erklæret sig enig i, at Arrestantindens Barn maa antages at være kommen dødt
til Verden, uden at det dog kan afgjøres, hvorlænge det har været dødt for-
inden Fødselen, at Sevenbom maa antages i Almindelighed at virke som et
Fødselen befordrende Mittel, altsaa under visse Omstændigheder som et Abortiv-
middel, hvorimod regulinsf Dviffølv ikke kan antages at have saadan Virkning,
samt at det ikke kan ansees sandsynligt endfige beviist, at de nævnte Midler i
det foreliggende Tilfælde have havt enten en abortiv eller dræbende Virkning
paa Fosteret.

Under disse Omstændigheder findes her ifkun at foresigge et Attentat paa
Fosterfordrivelse, og for deres i saa Henseende udsigte Virksomhed vilde begge de
Tilfælde være at ansee med en efter Lovgivningens Analogi, — cfr. Forordnin-
gen af 30te November 1714 § 10 og Reglementet af 21de November 1810
§ 41 —, lempet arbitrair Straf, som for Arrestantens Vedkommende skjønes i
Forbindelse med den af ham for Hoer forskyldte Straf efter Lovens 6 13—24,
cfr. Forordningen af 24de September 1824 § 2, ved Underrettsdommen påseende
at være bestemt til 2 Aars Forbedringshussarbeide.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, forsaavidt Arrestant-
inden ved samme er anset med Livsstraf, hvorved Straffen for Meeneed er
anset absorberet, være at forandre, hvorimod denne Dom, hvis Bestemmelser om
Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensorerne for Underretten
tilfagte Salairer, billiges, iøvrigt vil være at stadfæste.

Til Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne, Secretair
Schønberg, Beyer og Cancelliraad Petersen, vilde Arrestanten og Arrestantinden
in solidum have at betale i Salair 8 Rdl. til hver“.

Tirsdagen den 13de November.

Nr. 288.

Advocat Brock
contra**Hans Jørgensen** og hans Hustru **Karen Jørgensdatter**,
(Defensør Salicath),

der tiltales for Assurancesvig eller i alt Fald for Attentat paa denne Forbrydelse.

Antvorskov Birkis Extrarets Dom af 3die April 1860: „Tiltalte, Huusmand Hans Jørgensen af Vollerup Mark, bor for Actors videre Tiltale i Sagen fri at være. Tiltalte Karen Jørgensdatter, Hans Jørgensens Hustru, og Arrestanten Niels Nielsen af Hylsted bor hensejtes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 2 Gange 5 Dage og den Sidste i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte, Huusmand Peder Olsen af Vollerup Mark, bor hensejtes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Mangel, 6 Rdl., og til Defensør, Procurator Nye, 4 Rdl., udredes af de Tiltalte Hans Jørgensen og Hustru Karen Jørgensdatter in solidum med det Halve, og af Tiltalte Peder Olsen og Arrestanten Niels Nielsen hver med en Fjerdedeel. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Juni 1860: „Birketingsdommen bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør ved Overretten, Procuratorerne d'Amcham og Kraft, betale de Tiltalte, Huusmand Hans Jørgensen og Hustru Karen Jørgensdatter, in solidum 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaulede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indaulede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Antvorskov Birkis Extraret den 3die April d. A. paakjendte Sag, der i 1ste Instants tillige omfattede 2 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, ere Huusmand Hans Jørgensen og Hustru

Karen Jørgensbatter tiltalte for Assurancevig eller i alt Fald for Attentat paa denne Forbrydelse.

Det er af de Tiltalte, der begge ere langt over criminel Lovalder, og af hvilke ingen findes tidligere straffet, vedgaaet, at de, Dagen efterat det dem tilhørende Huus paa Bollerup Mark, om Natten imellem den 5te og 6te December f. A., var afbrændt, hver især, da Formanden for Brandassuranceforeningen for de mindre Landeieendomsbesiddere i Sorø og tilgrændsende Amter, i hvilken Forening deres Indbo og Løssør under 9de Januar f. A. var bleven forsikret, var kommen tilstede paa Brandstedet, for at tagere det Meddele, paa hans Spørgsmaal, om ikke Meer var reddet, end det, der fandtes paa Brandstedet, have unbladt at opgive noget dem tilhørende til ialt 13 Rbl. 2 Mk. vurderet Dækketoi og Linned, som det foregaaende Foraar var bleven pantsat til Gaardmand Ole Pederjen i Hasbagerlille, hos hvem det ommeldte Tøi endnu beroede, da Branden fandt Sted.

Tiltalte Huusmand Hans Jørgensen har imidlertid som Grund til, at han ikke for Formanden for Brandassuranceforeningen omtalte det pantsatte Tøi, angivet, deels at han ikke erindrede det, og ikke vidste, om det skulde opgives, deels at han ikke var rigtig i Hovedet, og har han stadigen nægtet, at det har været hans Hensigt at tilvende sig Assurance-Godtgjørelse for det.

Ihvorvel Intet er fremkommet til Bestyrkelse herfor, findes det dog ikke imod hans Benægtelse at turde ansees tilstrækkelig godtgjort, at han ved den ommeldte Undladelse har tilsligtet at besvige Assuranceforeningen, og han vil derfor, som ogsaa ved Underrettsdommen er statueret, blive at frifinde, dog kun for Actors videre Tiltalte.

Tiltalte Karen Jørgensbatter har derimod tilstaaet, at hun forsætlig har lagt Dølgemaal paa det pantsatte Tøi, for at dets Værdi ikke skulde afgaae i den Assurance-Erstatning, der vilde blive udbetalt, og hun vil derfor, som ved Underrettsdommen antaget, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 53, og findes den for hende valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage påsende. Da derhos Underrettsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor for Underretten tilfjendte Salairer for de paagjældende Tiltaltes Befkommende, hvem det er paalagt in solidum at tilsvare Halvdelen af Omkostningerne i 1ste Instants, tilliges, vil bemeldte Dom, forjaavidt den er paaanfet, være at slufstæfte“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indaukede Dommes Præmisses, forjaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer egentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbl., og for Udendyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rbl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæber og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenliste Boghandling (K. Hægel). — Trykt hos J. H. Schulz.

Høiestreetsstidende,

udgivet

af

Høiestreets Protocolsecretairer.

N° 38.

Den 30te November.

1860.

Anden ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 13de November.

Nr. 296.

Statsraad Salicath

contra

Knud Sørensen. (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri eller for uhjemlet Besiddelse af stjaalene Koster.

Norvang og Lørrild Herreders Eyrarets Dom af 18de Mai 1860: „Tiltalte Knud Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Seidelin, 4 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Borch, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 20de August 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neefelmann og Møller, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestreets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiestreets betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Knud Sørensen for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster.

Ifølge de af 2 Mænd, der forrettede Grøfstegravningsarbejde for Proprietair Sølstoft til Leerbek, afgivne edelige Forklaringer, opdagedes det, da de om Morgenens den 16de April d. A. tilligemed de øvrige Grøfstegravere kom ud paa Marken, at der af deres Arbejdstoi, som Alt tilhørte Proprietair Sølstoft, var bortkommet en Skovl, en Spade og en Grøfstesnor, hvilke Gjenstande, den 14de s. M. om Aftenen, vare med de øvrige Arbejdsredskaber blevne henlagte paa Marken. Efterat det formæntlige Tyveri var anmeldt for Eieren af Bærtsøiet, begave de 2 ommeldte Grøfstegravere sig en Dag hen i en Grusgrav i Nærheden, hvor de foresandt den bortkomne Skovl, paa hvilken der dog nu var sat et andet Skaft, og den 30te April indfandt de sig derpaa atter i Forening med Sognefogden i Grusgraven og traf nu Tiltalte især med at arbejde med Skovlen, men han afgav da den Erklæring, som han senere under Forhørene er vedblevet, at han havde kjøbt Skaftet og Bladet af Skovlen, hver for sig, det Sidste navnlig for circa 1½ Mar siden af en ham aldeles ukendt Svensker. Dette Anbringende er imidlertid ikke bestrøket ved Eagens Dplysninger, og vel har Tiltalte tillige opgivet, at Gaardmand Andersen skal have seet ham bruge Skovlen i Grusgraven allerede den 13de og 14de April, altsaa forinden Proprietair Sølstofts Skovl var bortkommen, men Andersen har ikke kunnet bevidne dette, hvorimod hans edelige Forklaring gaaer ud paa, at han ikke erindrer, om det var før eller efter den 16de April, at Tiltalte begyndte at arbejde i Grusgraven, og at han heller ikke kan kjende den tilstedekomne Skovl som den, hvormed Tiltalte da arbejdede.

Da nu Eieren, Proprietair Sølstoft, der har udsagt, at det i Tiltaltes Besiddelse fundne, til 3 Mk. vurderede Skovlblad aldeles ligner de Skovlblade, som han har paa Gaarden, edeligen har erklæret, at den bortkomne Skovl er frakommen ham mod hans Vidende og Billie, og de 2 ommeldte Grøfstegravere, af hvilke den Ene efter sin Forklaring længe havde arbejdet med den bortkomne Skovl, og den Anden havde seet den daglig, og som Begge have opgivet forskjellige Mærker paa det bortkomne Skovlblad, der ogsaa fandtes paa det hos Tiltalte forefundne, derhos edeligen have bevidnet Proprietair Sølstofts EieDOMSRET til Skovlbladet, vil Tiltalte, der, med Undtagelse af, at han for Politinordener er blevet anseet med en Mulet, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sin uhjemlede Besiddelse af dette Skovlblad i Genhold til Lovens 6—17—10 og 11, *cf.* Forordningen af 8de September 1841 § 6, være at anses med Straf for Hæleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 22, og da den ham ved Underrettsdommen idømte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, efter Eagens Omstændigheder findes passende, og kemeldte Doms Bestemmelser, i Henseende til Actionens Omkostninger, ligeledes billiges, vil den være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at udbede i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver“.

Nr. 254.

 Statsraad Salicath
 contra

Lauritz Jensen, (Defensør Liebenberg),

der tiltales for Tyveri eller Meddeelagtighed i denne Forbrydelse.

Kjøer Herreds Egtværets Dom af 27de Februar 1860: „De Tiltalte bør henfattes: Lauritz Jensen til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, Maren Kirstine Jensdatter i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, Huusmand Christen Jensen, kaldet Olav Jens af Horsens, i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, dennes Hustru, Bodil Marie Jensdatter, i simpelt Fængsel paa sædvanlig Fængelse i 40 Dage, samt Indfiddet Peder Jensen, kaldet Dreier Peter, af Lindholm og dennes Hustru, Malene Jensdatter, i Fængsel paa Vand og Brød, Forstuvænte i 2 Gange 5 Dage, og Sidstuvænte, Malene Jensdatter, i 5 Dage. I Erstatning til Gaardeier Christen Andersen af Langtved bør de Tiltalte Lauritz Jensen og Maren Kirstine Jensdatter, Een for Begge og Begge for Een, betale 1 Rdl. 1 Mk. 14 St. Derhos bør Lauritz Jensen og Maren Kirstine Jensdatter, ligeledes Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af Undersøgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, og bør de øvrige formeldte Tiltalte solidarisk med dem betale hver $\frac{1}{6}$ Deel af bemeldte Omkostninger, derunder ogsaa af Salairerne til Actor, Procurator Nielsen i Halsborg, 12 Rdl., og til Defensør, Procurator Bentzen ibidem, 8 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at fuldbyrdes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 25de Juni 1858: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Salair til Defensør for Underretten bestemmes til 10 Rdl. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Møller og Meckelmann, betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Statsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Laurig Jensen, der er født 1831 og ifølge Overrettens Dom af 15de Februar 1858, som stadfæster Hær Herredstings Dom af 23de December 1857, har været anset for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, sigtes under nærværende Sag for Tyveri og Meddeelsaglighed i denne Forbrydelse. — I første Instants angif Sagen tillige 5 andre Tiltalte, men for disse Vedkommende er den ikke indanket for Overretten.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han har begaaet følgende, dels førend hans ommeldte tidligere Domsfældelse og Affstraffelse udøvede, men da ikke for Dagen komne Tyverier, dels efter bemeldte Domsfældelse forøvede Tyverier.

Medens Tiltalte boede i Nørresundby tilligemed sin i første Instants medtiltalte Hustru og havde Arbejde hos Kjøbmand Petersen, som det nærmest maa antages, i Vinteren 1855—56, tog han en Aften, da han var beskæftiget med at fæste Rug, heraf circa 2 Skpr., af Værbi 1 Rdl. 24 St., som han kom i en af Petersens Sække og satte ud af vinduet, samt derefter ved sin Vortgang om Aftenen bragte til sit Hjem, hvorfra han atter bragte Rugen over til Aalborg til et Dampbrænderi og fik Brød og Penge derfor; Sækken bragte han derimod tilbage til Petersen. Paa samme Maade kom han nogen Tid efter atter 2 Skpr. Rug af Petersens Beholdning i en af dennes Sække og satte derpaa Sækken med Indhold ud i Haven for senere at bringe den hjem, men da man var bleven opmærksom paa Tiltaltes Forehavende, maatte han atter bringe det Stjaalne ind, og han blev affæddiget fra Arbejdet.

Derefter sjal han endnu samme Vinter af en Vogn, der holdt forspændt udenfor en Gaard i Nørresundby, en Sæk, hvori der var circa 3 Pund Kaffe, 6 Pund Melis og 4 Pund Sæbe, af Værbi circa 3 Rdl., samt et Krus Vognsmørelse og maastee circa 2 Pund Svedsker, hvilket han bragte til sit Hjem, hvor Varerne bleve forbrugte med Undtagelse af Vognsmørellen, der tilligemed Kruset og Sækken blev kastet bort. Eierne til det saaledes Stjaalne har ikke været at finde.

Endvidere sjal Tiltalte under sit Ophold i Nørresundby, medens han havde Arbejde hos Jernløber Galsler, af et Værkstæd i dennes Jernløveri et til 2 Mk. vurderet Vaffeljern, hvilket han efter sin Forklaring gav til sin Kone, og som er kommet tilstede under Sagen.

Efterat Tiltalte derpaa i Sommeren 1856 var bleven repareret fra sin Hustru, kom han i November f. A. i Tjeneste hos sin Farbroder, Pottemager og Kornhandler Christen Larsen i Uttrup, og forblev hos ham i circa 2 Aar, i hvilken Tid han atter traadte i Forbindelse med sin Hustru saavel som med dennes Familie, og han frastjal nu bemeldte Chr. Larsen Tid efter anden en stor Deel forskellige Gjenstande, nemlig et Jernstøier, 3 à 4 Skpr. Rug, en Knibtang, circa 8 Sække, der dog ikke alle tilhørte Chr. Larsen, circa 2 Skpr. Malt, en Hane, 2 Under, 2 Par Knive og Gasser, en Jernkrampe, en Deel Pottemagervarer, en Sivkurv og et Par gamle Sko, ialt af Værbi circa 10 Rdl.,

samt en Søbdaler. Disse Tyverier, — blandt hvilke Tyveriet af Jerntøivet, Rugen og muligen Knibtaugen ere begaaede førend, men alle de øvrige efter hans forrige Domsfældelse —, udførte han efter sit Anbringende tildeels efter Aftale med eller Tilskyndelse af sin Hustru og hendes Slægtninge, og bragte den allerførste Deel af de sjaalne Koster til dem, i hvis Besiddelse de ogsaa under Sagens Gang for en stor Deel ere forefundne. Saa har han og i den Tid, hvori han tjente Chr. Larsen, deels fraaiaalet Gaardmand Nicolai Christensen i Uttrup, hvis Karl han besøgte, en i Stalden liggende gammel, næsten ubrugelig Svabe af neppe 8 Skillings Værdi, hvilket Tyveri stete i det første Aar, han var hos Chr. Larsen, deels i Sommeren 1858 tilegnet sig en Smedker Poul Chr. Jensen tilhørende Øxe, af Værdi circa 2 Rdl., som han en Aften fandt liggende i en Grøft udenfor en Gaard ved en Bro, paa hvilken Smedkeren formodentlig havde arbejdet, og bragte Tilstalte begge disse Gjenstande til sin Kones Fader, Øxen dog først, efterat han havde brændt dens Skaf.

Tilstalte, der, efterat han havde forladt Chr. Larsens Tjeneste, i Begyndelsen af 1859 i nogen Tid havde Arbejde hos Gaardmand Christen Andersen af Langtved, hos hvem Tilstaltes Kone da tjente, og som senere, efterat han havde faaet andet Arbejde, jævnlig besøgte sin Kone hos bemeldte Gaardmand, indtil han i April s. A. blev anholdt som mistænkt for at have bestjaaet denne, har under Sagen ogsaa først tilstaaet lidt efter lidt at have fraaiaalet Chr. Andersen 2 Trepægleflaster Fløde, 1 Øst, 1 Faarebov, et Par gamle Buxer og et Par Strømper, ialt af Værdi 1 Rdl. 4 Mk. 10 Sk., men senere har han tilbagekaldt denne Tilstaaelse og derefter vedholdende paaistaaet, at det er hans Hustru, der uden Opfordring fra eller Aftale med ham har fraaiaalet Andersen de nævnte Gjenstande tilligemed nogle andre, og at han derpaa har modtaget dem af hende, Strømperne, medens han var i Andersens Arbejde, uden at han strax saae, at det ikke var hans egne, men Andersens, Buxerne, da han reiste fra Sidstnævnte, og Østen, Fløden og Faareboven ved to af hans Besøg, og som Grund til, at han først udgav sig selv for Tyven, har han anført, at hans Kone havde bedet ham om at holde hende udenfor Sagen, og at han, der vidste, at hun vanskelig var at bringe til at tilstaae, ikke vilde have Undersøgelsen forhalet ved at indbringe hende i Sagen, samt at han dengang antog, at hans Straf kun vilde blive Vand og Brød, men da der senere opstod Frygt hos ham for at blive idømt Forbebringelsesstraf, tilbagekaldte han sin Tilstaaelse — hvilket stete, førend han havde tilstaaet sine ovenangførte Tyverier.

Da nu Tilstaltes foransførte Anbringende tildeels bestyrkes ved Sagens Oplysninger og hans Kone, medens hun har nægtet at have stjaalet Buxerne og Faareboven, og med Hensyn til Strømperne kun har vedgaaet at have tilladt ham at tage dem paa, dog har tilstaaet at have stjaalet og givet ham Østen og Fløden, findes hans Tilbagekaldelse i dens Heelhed at maatte tages til Følge, og han vil saaledes kun kunne anses skyldig i Halvdel med Hensyn til de ommeldte, Andersen fratagne Gjenstande, der tildeels ikke, tildeels kun i forringet Tilstand ere bragte tilfiede, og for hvis Tab og Forringelse der efter Bestaaelses

Paastrand vil blive at tillægge denne en Erstatning af 1 Rdl. 1 Mk. 14 Sk., saaledes som ved Underrettsdommen er bestemt.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Medbeefaglighed i Tyveri, er der endnu kun Spørgsmaal deels om et Tyveri, som Tiltaltes Hustru begik, medens de boede i Nørresundby, da hun af en i en Vagers Forstue staaende Kurv, der tilhørte Niels Sørensen af Hvorup Kær, stjal en Flaske med Extract og noget Sukker, ialt af Værdi 3 Mk. 14 Sk., hvilke Gjenstande Tiltalte maa formodes at have ført sig til Nytte vidende om, at de vare stjaalne, men uden at dog nøiagtig Oplysning i saa Henseende findes, deels om nogle Tyverier, som hun begik, medens hun i Vinteren 1857—58 tjente Kjøbmand Hæsing i Aalborg, idet hun frastjal denne en Deel forskjellige Gjenstande og deriblandt et Stykke Lærred, af hvilket hun gav Tiltalte 5 Alen, à 24 Sk. pr. Alen; dette brugte han til en Skjorte, fjøndt han vidste, at det var stjaalet, og han har derfor ligeledes herved gjort sig skyldig i Hæleri.

Intet af de Tyverier, som Tiltalte efter det Foransførte har udført eller gjort sig beelagtig i, har været forkundet med kvalificerende Omstændigheder, og ingen af de stjaalne Gjenstande har været under Laas og Lulle. Forsaavidt Kosterne ikke ere bragte tilstede og udleverede til de Bestjaalne, have disse, forsaavidt de ere udsundne, med Undtagelse af Chr. Andersen af Langtved, frafaldet deres Krav paa Erstatning.

Efter det Foransførte vil Tiltalte være at ansee deels med en Tillægsstraf for første Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 19, cfr. § 1, deels med Straf for anden Gang begaaet Tyveri og Hæleri efter bemeldte Forordnings §§ 13 og 22, cfr. § 25, og efter Sagens Omstændigheder, derunder Tiltaltes Aabenhjertighed i at tilstaae, findes det at kunne have sit Forklivende ved den hant i Henhold hertil ved Underrettsdommen idømte Straf af 18 Maaneders Forkædringshumsarbejde. Ligeledes findes bemeldte Doms Bestemmelser om Erstatningen og om Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende at maatte billiges, dog at Salairret til Defensor for Underretten ffjønnes at burde forhøies til 10 Rdl., og Dommen vil derfor med denne Modification blive at stadfæste, forsaavidt den er paaanket“.

Nr. 323.

Statsraad Liebenberg

contra

Ferdinand Præger, (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri eller for ulovlig Dmgang med Hittegods.

Kjøbenhavns Amts foudre Virks Extrarets Dom af 30te August 1860: „Arrestanten Ferdinand Præger bør henseettes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Uange 5 Dage; saa bør han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Pro-

curator Bugge, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Meldola, 4 Rdl. At efterkommes under Udførd efter Loven".

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Octbr. 1860: „Arrestanten Ferdinand Præger bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Kammeraad Nygaard og Lihme, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven".

Høiestrets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, ved Kjøbenhavns Amts søndre Birkis Extrarets Dom af 30te August sidstleden paakjendte og derefter hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Ferdinand Præger tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods, er det oplyst, at han, Ratten mellem den 25de og 26de Juli d. A., Kl. mellem 2 og 3, efter flere Gange at være gaaet frem og tilbage i Frederiksberg Allee, begav sig ind paa den Bei, der fra Alleen fører til Kunstfyrværker Amicis Eiendom, og at han noget efter, da han atter traadte ud i Alleen medhavende en Paffe, der indeholdt 2 Servietter, en Dug og et Par Drenges-Beenflæder, ialt af Verdi 14 Mk., og indsvøbt i et Lommeørklæde, blev anholdt af Vægter Bendtsen. Paa dennes Spørgsmaal om, hvorledes han var kommen til Paffen, svarede han, at han havde faaet den af sin Søster, som han foregav at boe i Amicis Sted, hvorhos han, da han paa Vægterens Opfordring var med denne fulgt herhen, men de efter Arrestantens Yttring om, at nu var Alle i Seng, atter gik tilbage til Alleen, hemmelig søgte at stille sig ved Paffen, hvilket dog ikke lykkedes, saalidt som et Forsøg paa at undvige, og erklærede han nu for Bendtsen og en anden tilstedekommande Vægter, at han havde fundet Paffen et Stykke inde paa Beien, der fører til Amicis Eiendom, hvilket Udsagn han er vedbleven under Forhørerne, med Tilføiende, at det var hans Hensigt at bringe Paffen til Politikammeret, Noget hvori han var bleven forhindret ved den stedsfundne Anholdelse. Endnu tilføies kun, at en paa Amicis Sted boende Kuffenbager Wenninger har forklaret at være Eier af de ommeldte Koster, som havde været ophængte til Tørring paa en Snor i Haven, ligesom han med Sed har bekræftet, at de ere ham fratomme mod hans

Vidende og Billie, hvorimod han ikke, med Hensyn til samme, har kunnet tilveiebringe Eiendomsbeviis.

For det ovenfor saalebes refererede Factum vil Arrestanten, der stadigen har benægtet at have stjaalet de nævnte Koster, ikke — hvad ogsaa er statueret ved den indankede Dom — kunne anses enten som Tyv eller efter Lovens 6—17—10 og 11 samt Forordningen af 8de September 1841 § 6, som Hæler, allerede af den Grund, at Wenninger, som anført, ikke har kunnet præstere Eiendomsbeviis, og forsaavidt Arrestanten ved Underretsbommen er anset for ulovlig Omgang med Hittegods, kan Overretten ikke heri være enig, idet hans Anbringende om, at have havt til Hensigt, at bringe de efter hans Foregivende fundne Koster til Politikammeret, efter Omstændighederne og navnlig da han, strax efter at være kommen i Besiddelse af Pакken, anholdtes, ikke med Sikkerhed tør forkastes. Arrestanten, der er født den 2den Mai 1819, og som tidligere for Hæleri er ved Kjøbenhavns Criminal og Politirets Dom af 21de April 1849 anset med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil saalebes være at frifinde, efter Omstændighederne dog kun for Actors videre Tiltale.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved Arrestanten er som for 2den Gang begaaet Hæleri anset med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand Brød, forsaavidt være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges“.

Nr. 307.

Statsraad Liebenberg

contra

Frederikke Steffensen, (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Roeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 10de August 1860: „Tiltalte Frederikke Steffensen af Roeskilde bor at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage saa og erstatte de ved denne Sag foranledigede Omkostninger, hvoriblandt Salair af 4 Rdl. til hver af de beskittede Sagførere, Actor, Procurator Sørensen, og Defensor, Procurator Walloe. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Septbr. 1860: „Bytingsdommen bor ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Larsen og Hæcksher for Overretten, betaler Tiltalte Frederikke Steffensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ifølge den her til Retten skete Indsævnning af nærværende inden Kjøbstads Extraret den 10de August d. A. paabømte Sag, foreligger der kun til Paakjendelse for Overretten de Facta, hvorfor Tiltalte Frederikke Steffensen er dømt, nemlig hendes formæntlige ulovlige Tilvendelse af et Gulb-Dameuhr, en Guldfingerring, tvende med Kjæder forbundne Sølvnaale og en Haarhalskjæde med Guldblæs, ialt vurderede til 10 Rdl. 4 Mk.; og da nu Tiltalte har vedgaaet, at hun, der gif tilhaande hos en nu afdød Person, har, kort forinden dennes Død, den 5te Mai d. A., sat sig i Besiddelse af bemeldte den Afdøde tilhørende Gjenstande, samt, da Tiltaltes aldeles ubestyrkede Føregivende om, at den Afdøde for længere Tid siden skulde have elovet at ville forære Tiltalte disse Gjenstande, ikke kan tillægges nogen Indslydelse, maa det billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1841 og ei forhen befindes tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og vil som Følge heraf den indankede Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes gives Medhold, blive at stabsæste“.

Onsdagen den 14de November.

Nr. 228.

Statsraad Liebenberg
contra

Niels Thomassen Storning eller **Nielsen** og **Jens Pedersen** eller **Petersen**, (Defensor Bunken),

der tiltales, Forstævnte for at have afhændet pantsat Gods, og Sidstnævnte for Meddeeltighed i denne Forbrydelse.

Silkeborg Birk's Extrarets Dom af 15de Marts 1860: „Tiltalte, Skomager Nielsen eller Thomassen af Silkeborg Handelsplads, bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og i Erstatning til Skomager Niensen sammeledes betale 31 Rdl. Rigmønt. Tiltalte, Marschandiser Pedersen af Silkeborg, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Begge foranførte Tiltalte udrede in solidum alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Bielian, med 5 Rdl. Rigmønt, og til Defensor, Prøveprocurator Hvuid, med 4 Rdl. Rigmønt. At efterkommes under Udseer efter Loven“.

Riborg Landsøverrets Dom af 11te Juni 1860: „Med Hensyn til den Tiltalte Niels Thomasen Storrings eller Nielsen idømte Straf bør Underretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Jens Pedersen bør bøde 10 Rdl. til Skanderborg Amts Fattigkasse. Saa bør de Tiltalte og, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salarier, samt i Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Møller, 5 Rdl. til hver. Den idømte Mulet udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Tiltalte Jens Pedersen bliver for den ham overbeviste egenraadige Udfærd, hvorved han har understøttet det af Niels Thomasen Storrings eller Nielsen ndviste ulovlige Forhold, efter Lovgivningens Grundsætninger at anses med en arbitrair Straf, der findes passende at kunne bestemmes til en Mulet af 30 Rdl. I Henhold hertil, og idet den indankede Dom, ifølge de i samme anførte Grunde, iøvrigt billiges, fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den Jens Pedersen idømte Mulet bestemmes til 30 Rdl. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Justitsraad Bungen for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Skomager Niels Thomasen Storrings eller Nielsen af Silkeborg for at have afhændet pantsat Gods, og Tiltalte Marschandiser Jens Pedersen sammesteds for Meddeclagtighed i denne Forbrydelse.

Ved Tiltalte Niels Thomasen Storrings eller Nielsens egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstræffetigen godtgjort, at han, der efter Panteobligation stylte sin Svoger, Skomager B. Nielsen paa Silkeborg, 300 Rdl., og som ved et den 18de Januar 1858 indstødt og Dagen efter tinglæst Skadeløsbrev havde til Sikkerhed for denne Gjæld givet Pant blandt Andet i en Deel specificerede Meubler og Effecter, har en Dag i afvigte December Maaned solgt og udleveret flere af disse Gjenstande, nemlig et Sengestøb, 2 Dyrer, 3 Puder, en Halmadrats, et Par Lagener og en Kaffelovn til Medtaltte Marschandiser Jens Pedersen for 31 Rdl., uagtet Pantkøberen, Skomager B. Nielsen, kom tilstede under Udleveringen af de solgte Gjenstande til Kjøberen og mødte sig samme, hvorhos Tiltalte Thomasen afviste Nielsen og paastod sig berettiget til at

sælge Tøiet; og samme Dags Aften reiste denne Tiltalte bort fra Silkeborg, idet han søgte at holde sin Afreise skjult for sin Familie. Vel har denne Tiltalte paaberaabt sig, at Nisens tidligere havde udladt sig med, at han vilde skafalde sin Forbring eller dog Panteretten i de værlige Giendele, og at han deels af denne Grund og deels paa Grund af sit Svogerstab til Nisens, samt forbi han tidligere upaataalt havde solgt enkelte Stykker af sit Bohave, antog, at Nisens ei heller vilde have noget imod den ommeldte Afhændelse, men ligesom bemeldte Tiltalte har erkjendt, at Nisens tidligere Udtalelser til ham om, at skafalde Forbringen eller Panteretten i de værlige Giendele, vare knyttede til Betingelser, som Tiltalte ikke havde opfyldt, saaledes maatte ogsaa Nisens Indsigelse imod, at de ommeldte Gjenstande bleve bortførte fra Tiltaltes Bopæl, give Tiltalte tilstrækkelig Oplysning om, at han ikke kunde være berettiget til at foretage denne Afhændelse, ved hvilken Tiltalte — efter hvad han har erkjendt — kunde vide, at Nisens maatte lide et Tab, om hvis Dækning han ikke havde gjort sig nogen bestemt Tanke. Denne Tiltalte, der ikke forhen har været straffet for noget criminelt Forhold, vil derfor være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 43 og 41, cfr. § 1, og findes Straffen for ham ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tiltalte Marchandiser Jens Pedersen har vedgaaet, at han har kjøbt de ommeldte Gjenstande af Medtiltalte Thomasen, og at han var tilstede paa dennes Bopæl for at erholde det Kjøbt, som han da endnu ikke havde betalt, udliveret, da Nisens kom der tilstede og gjorde Indsigelse mod dets Bortførelse, men han har paaberaabt sig, at Medtiltalte havde sagt ham, at Nisens Panteret var ophørt, og da han tidligere havde upaataalt kjøbt enkelte Ting af Medtiltalte, og denne, under Nisens ommeldte Tilstedeværelse, afviste dennes Indsigelser samt vedblev at paastaae, at han var berettiget til at sælge de ommeldte Gjenstande, antog han, at Medtiltalte Thomasen var berettiget til at sælge Gjenstandene, og at han ikke paadrog sig Ansvar ved at købe dem, idet han betalte dem efter deres Værdi. Efter de af flere tilstedeværende Personer afgivne, tildeels leedige Forklaringer blev det imidlertid Tiltalte Pedersen tilkjendegivet, at Gjenstandene vare pantsatte til Nisens, og at Nisens havde Papirerne derpaa hos sig, ligesom ogsaa at Nisens vilde forevise disse, og skjøndt Tiltalte Pedersen ikke udtrykkelig har villet erkjende Rigtigheden af bemeldte Bidneforklaringer, maa det dog, saavel efter disse som efter denne Tiltaltes egen Forklaring antages, at Pedersen, inden alle de af ham kjøbte Gjenstande vare bortførte, og inden han havde erlagt Kjøbesummen, har modtaget Tilkjendegivelse om, at Gjenstandene vare pantsatte til Nisens, og idet denne modsatte sig dets Bortførelse, og Tiltalte Pedersen i alt Hald har erkjendt at være underrettet om, at Nisens tidligere havde havt Pant i Thomasens Giendele, maatte der herved være tilstrækkelig Anledning for ham til at afholde sig fra at jusbjyrde den paabegyndte Handel og modtage de ommeldte Gjenstande. Den Medvirking, som han har viist ved den af Medtiltalte Thomasen foretagne ulovlige Afhændelse af pantsat Gods, maa derfor regnes ham til Ansvar, saaledes at han i Henshold til Placaten af 24de September 1841 og Forordningen af 11te April 1840 § 77,

efr. § 43, vil være at ansee med en arbitrair Straf, der findes at kunne bestemmes til en Mulct af 10 Rdl. til Amtets Fattiglåse. Den Erstatning, der vil tilkomme Skomager B. Nielsen hos begge de Tiltalte, forsaavidt de omhandlede Gjenstande ikke i udstadt Stand maatte blive tilbageleverede, vil derhos være ham at forbeholde, idet der ikke under Sagen er tilveiebragt saadanne Oplysninger, at Erstatningens Størrelse kan bestemmes ved Dommen i nærværende Sag.

Begge de Tiltalte ville have, Een for Begge og Begge for Een, at udrede Actionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salarium til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver“.

Torsdagen den 15de November.

Nr. 241.

Justitsraad Bunzen

contra

Christen Nielsen Kaaberholm, (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Dugang med Gittegods, samt hans forøvrigt udbviste ulovlige Forhold, og navnlig for som Vidne at have afgivet urigtig Forklaring for Retten, samt for Attentat paa at forlede Andre til som Vidner at afgive falsk Forklaring for Retten.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 24de Decbr. 1859: „Tiltalte Simon Simonsen Brandlund bør straffes med 20 Slag af en Krotting ved Slutteren under Fogdens Tilshyn; Tiltalte, Gaardmand Christen Nielsen Kaaberholm, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, men frifindes iøvrigt for Justitiens, Actors og Actors videre Tiltale. Saa udrede de Tiltalte de af Actionen flydende Omkostninger, saaledes at hver især bærer de med hans Arrest forbundne Omkostninger, og af de øvrige Omkostninger, derunder i Salarium til Actor, Procurator Valeur, 15 Rdl., og til Defensorerne, Kammeraad Nepsdorph og Procurator Schubarth, 10 Rdl. til hver, Tiltalte Brandlund $\frac{1}{3}$ Deel og Tiltalte Kaaberholm $\frac{2}{3}$ Dele. At efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 14de Mai 1860: „Tiltalte Simon Simonsen Brandlund bør straffes med 15 Slag af en Krotting. Tiltalte Christen Nielsen Kaaberholm bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, hvormider Actor og Defensorerne for Underretten tillægges de i Underrettsdommen bestemte Salairer, samt Actor for Overretten, Procurator Holm, 15 Rdl., og de

tvende Defensorer sammesteds, Krigsraad Deigaard eller nu hans Dodsbo, og Procurator Kühnel, hver 12 Rdl., udredes saaledes, at de Tiltalte afholde Omkostningerne hver for sit Vedkommende, og derunder Tiltalte Kaaberholm tre Fjerdedele og Tiltalte Brandlund een Fjerdedeel af de Actorerne for Under- og Overretten tillagte Salairer. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

Forsaauidt Tiltalte er sigtet for at have afgivet urigtig Forklaring for Retten, maa det, i Henhold til de i den iudankede Dom anførte Grunde, billiges, at han ikke for det her omhandlede Forhold er ansæet med Straf. Forsaauidt han fremdeles er sigtet for Attentat paa at forlede Andre til som Vidner at afgive falsk Forklaring for Retten, da er han stadiggen vedbleven, at han ved de af ham tilsigtede Meddelelser til sin Hustruholderke, der angif et af Tiltalte attraaet Vidnesbyrd af tvende Personer om en under Sagen afhort Deponents fjendtlige Forhold til ham, kun har villet foranledige disse Vidner til at afgive et med Sandheden stemmende Vidnesbyrd, og under de foreliggende Omstændigheder findes der ikke aldeles tilstrækkelig Grund til, med Forkastelse af denne hans Forklaring, at paalægge ham Straffeaufvar. Derimod maa han, i Henhold til de i ovenmeldte Dom anførte Grunde, ansæes skuldig i mislig Omgang med Gittegods med Hensyn til det under Sagen omhandlede Pibehoved, hvorfor han bliver at ansæe efter Forordningen af 11te April 1840 § 58, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Derhos vil der for de under Sagen paatalte Tyverier efter Omstændighederne alene kunne tillægges Tiltalte Frisindelse for Actors videre Tiltale. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overretsdommen, forsaauidt den er paaanket, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Christen Nielsen Kaaberholm bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, men isvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, forsaauidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Liebenberg for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaukebe Doms Præmisser hebbet det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte, Simon Simonson Brandlund og Gaardmand Christen Nielsen Raaberholm, for Tyveri og ulovlig Dmgang med Hittegods samt deres forøvrigt ubviste ulovlige Forhold og navnlig Sidsmænte tillige for som Vidne at have afgivet urigtig Forklaring for Retten, samt for Attentat vaa at forlede Andre til som Vidner at afgive falsk Forklaring for Retten

Det er ved Tiltalte Tjenestebørg Simon Simonson Brandlunds egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligen godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

1)

2) Ved Fastelavnstid 1859 har Tiltalte frastjaalet sin Hunsbond og Pleiefader, Medtalte Raaberholm, 1 Kalvestind og 2 Faarefind, hvilke Tiltalte folgte til Høker Niels Bind for 10 Mk.; Tyveriet blev imidlertid opbaget af Raaberholm, der imidlertid tilgav Tiltalte, som havde forbrugt de for Skindene erhjoldte Penge.

3) Endvidere har Tiltalte i Maret 1858 i 2 forskjellige Gange fra Medtaltte Raaberholm sjaalet 3 Rbl., der henlaae i en uafaalet Vordbussje, idet han en Gang tog 2 Rbl., og en anden Gang 1 Rbl., og har han derhos forklaret, at han tog disse Penge, fordi Raaberholm, naar Brandlund gif paa Jagt, vilde have det Vildt, som han stjød, og han derfor ansaae det rimeligt, at Raaberholm betalte Krudt og Hagel. Dette Tyveri opbagede Raaberholm ligeledes og afdrog Betsbet i Tiltaltets Pøn.

4)

5) Tiltalte Brandlund har endelig vedgaaet, at han en Aften i Vinteren 1858-59 paa Veien fra Lunds Mølle, hvor han havde været til Mølle, fandt en jernbeslagen Skovl, der efter Møllersvend Gielsgaards Forklaring af ham havde været afhenvillet til Planeringsarbeide og var forglemt, hvor den blev funden, hvilken Skovl Tiltalte derefter medtog til sit Hjem og leverede til Raaberholm, der lagde den op paa Postet. Da Gielsgaard fort efter forhørte om Skovlen hos Tiltalte Brandlund, som han antog maatte have taget den, nægtede Tiltalte at vide Besked derom, idet han efter sin Forklaring antog, at Gielsgaard ikke var berettiget til at faae saadan Besked af ham, fordi han ikke antog, at Skovlen var hans. Tiltalte har derhos forklaret, deels at han ikke vidste, at Skovlen skulde oplyses, og deels at han troede, at det var tilstrækkeligt fra hans Side at have afleveret den til sin Pleiefader, som han antog vidste, hvad der skulde gøres med den, men senere har han udsagt, at han af Medtaltte Raaberholm var bleven opfordret til for Gielsgaard at nægte Besiddelsen, samt indrømmet, at da han saae Skovlen ligge i et Veispør tæt ved et Eted, hvor der nylig var paasørt Fylbing, kunde han vel indsee, at den Skovl, han satte sig i Besiddelse af, ikke kunde være tabt, men at Eiermanden indtil videre havde ladet den henligge der, i hvilken Henseende bemærkes, at Gielsgaard efter sin Forklaring savnede Skovlen $\frac{1}{2}$ Times Tid, efterat han havde forladt Arbeidsstedet, og da gif ud for at hente den, men ikke fandt den, idet Tiltalte allerede i Mellemtiden havde passeret Veien, der forresten saa godt som stet ikke

afbenyttet, og hvilken ingen Andre efter Giesegaards Forklaring i den Tid havde passeret end Tiltalte Brandlund. Skovlen er under Sagens Drift funden paa Kaaberholms Bopæl og vurderet til 3 Mk. 8 Sk.

For de af Tiltalte Brandlund saaledes begaaede Tyverier, vil han, der er født den 15de September 1842 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, cfr. § 29, med en Straf, der efter Omstændighederne passende findes at kunne bestemmes til 15 Rottingslag.

Hvad dernæst Tiltalte Gaardmand Christen Nielsen Kaaberholm angaaer, da sigtes han, som meldt, blandt andet for at have afgivet urigtig Forklaring for Retten, hvilken Eigtelse er grundet paa, at han, da den af Tiltalte Brandlund afgivne Lissaelse om de hos ham forøvede Tyverier af Skind og Penge var bleven ham foreholdt, først i Forhør af 9de Mai f. A. nægtede nogenstunde at have savnet Penge, som han kunde tiltro Tiltalte Brandlund at have frastjaalet ham, og at han var aldeles uvidende om, at Brandlund skulde have solgt af hans Skind uden hans Tilladelse, men senere, efterat han paa Grund af den imod ham opstaaede Mistanke om forskjellige Tyverier var bleven belagt med Arrest, har han i de derefter afholdte Forhør forklaret, at han virkelig havde savnet Skind, og at der var opstaaet nogen Mistanke hos ham til Simon, hvorfor han ogsaa havde forbudt Høer N. Wind ostere at købe Skind af Simon, og ligeledes har han forklaret flere Gange at have savnet Penge, en Gang 1 Rdl., og en anden Gang ligeledes maastee 1 Rdl., uden at han dog noie erindrer Beløbets Størrelse, hvilke Penge henlaae i en uafsalet Vordstufse, og vel tilføiede han, at Simon havde Penge tilgode hos ham, saa at han i Virkeligheden intet Tab havde lidt, men indrømmede dog, at han ikke havde givet Simon nogen Tilladelse til at gjøre sig betalt af hans Pengestufse, og at han navnlig ikke havde givet ham en saadan Tilladelse, forinden han savnede Pengene, hvilke Simon for ham vedgik at have taget. Iøvrigt har han tilføiet sin ommeldte Forklaring, at det efter hans Formening ikke kan betragtes som Tyveri, at Simon havde taget disse Penge, da han havde Tilladelse til at tage Penge ind og give Penge ud, men han har dog derhos erklæret, at Simon ikke havde Tilladelse til at udtage Penge for selv at bruge dem; hvorhos han i et senere Forhør har med Hensyn til sin først afgivne Forklaring anbragt, at han, da han ikke kunde vide, om det var Tyveri han havde gjort sig skyldig i, men han har derhos dog vedgaaet, at Medlidenshed med Simon gjorde sig gjældende, da han afgav denne Forklaring. Da det imidlertid ikke er uantageligt, at Tiltalte efter sit Forhold til Tiltalte Brandlund og sin Stilling til Sagen i det Hele kan have anseet sig for Inqvist, eller dog befrøgtet at fremkalde Undersøgelse om sit eget Forhold, naar Undersøgelsen mod Brandlund blev fortsat, findes det ikke, at Tiltalte for dette sit Forhold kan ansees med Straf.

Foraaavdi Tiltalte Kaaberholm dernæst sigtes for Attentat paa at forlede Andre til falsk Forklaring for Retten, da han Tiltalte erkjendte i Arresten at have frebet nogle Sedler, der ved en Visitation i samme bleve fundne skjulte samme-

lides og saaledes ikke kom hans Huusholderse, Pernille Simonsdatter, for hvem de vare bestemt, i Hænde; i en af disse anfører han, at Otto Orskov og en Kone, Mariane, formeentlig ville blive indkaldte som Vidner om, at en Person ved Navn Peder Andersen, der havde afgivet Forklaring imod ham, var hans Fjende, og efterat have ytret: „Det troer jeg de kan sige med god Samvittighed, at han har efterstræbt mig ved alle Leiligheder“, tilføier han: „Du kan jo sagtens tale med Otto derom, at de kan gjøre det saa godt som muligt“. Ved disse Ord har Tilstalte efter sin Forklaring imidlertid ikke villet tilfigte Andet, end at disse Vidner iforveien kunde underrettes om, at de vilde blive indkaldte, for at de kunde have Tid til uoiere Egtetanke og derved bringes til at sige Alt, hvad de vidste.

Ligeledes har Tilstalte Raaberholm i et den 27de Juni 1859 dateret Brev, som han havde anmodet Arrestforvareren om at besørge til hans ovennævnte Huusholderse, men som af Arrestforvareren blev afleveret til Dommeren, næst at omtale, at de ovennævnte Personer ville blive indkaldte som Vidner om, at den ovennævnte Person er hans Fjende, tilskrevet hende: „Tal med Otto derom, de kan vidne godt, troer jeg, isald de vil, det bliver rigtignok under Eds Andud, men de aflægger ingen Eed, Otto kan jo tale med Mariane, for at de kan vidne ligebannet, de veed jo nok, at Peder Andersen har efterstræbt mig baade med Haand og Mund“. Paa Dommerens Foreholdelse til Tilstalte af det indlysende Utilkabelige i en saadan Vudsendelse til Vidner, der skulde aflægge Forklaring for Retten, svarede han, at han „ogsaa vil tilstaae, at saadant var urigtigt“, men denne Indrømmelse har han i samme Dieblik modificeret derhen, at det muligen kunde være seil, han forstod det ikke. I det ovennævnte Brev har han dernæst meddeelt sin Huusholderse, hvad han havde sagt angaaende et Lyveri, som han sigtede den ovennævnte Peder Andersen for, men han har benægtet, at dette skete for at faae hende til at forklare sig i Overensstemmelse med ham, uden at han isøvrigt har kunnet opgive, hvad hans Mening hermed har været.

For dette Forhold, hvorved Tilstalte, om han end ikke ligefrem har villet forlede Vidnerne til falsk Vidnesbyrd eller vitterlig urigtig Forklaring for Retten, dog efter samtlige Sagens Oplysninger maa ansees at have gjort et strafbart Forsøg paa at indvirke paa deres eventuelle Forklaringer, vil Tilstalte være at anses med en arbitrair Straf i Henshold til Forordningen af 15de April 1840 § 13, cfr. § 11.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med ved-
 jøiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indkaldte Dommes
 Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
 Mars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
 Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdfl., og for
 Udenbyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdfl. 20 fl. om Aaret. —
 Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa
 de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos F. H. Schultz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 39.

Den 30te November.

1860.

Anden ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 15de November.

Nr. 241.

Justitsraad Bungen

contra

Christen Nielsen Kaaberholm, (see forrige Nr.).

Forsaaavidt bemeldte Tiltalte sigtes for ulovlig Durgang med Hittegods, da har han med Hensyn til den af Tiltalte Brandlund suubne Skool, som denne efter sin Forklaring vil have afleveret til ham, nægtet at være videnbe om, at Brandlund havde bragt nogen Skool hjem, idet han dog har indrømmet, at der har været nogen Tale imellem ham og Gielsgaard om en Skool, og der er isøvrigt ikke fremkommet noget Beviis for, at han har gjort sig skyldig i noget ulovligt Forhold med Hensyn til denne.

Derimod er ved en paa Tiltalte Kaaberholms Bopæl den 28de Juni f. A. foretagen Kantsagning sammesteds foresundet et Meerskums Pibeboveb med Sølvbeslag, der er ansat til en Værdi af 2 Rdl., og som af Huusmand Thomas Pedersen er antaget at være et, han har tabt en Søndag Aften, efter hvad der maa antages den 20de Marts f. A., da han i beruset Tilstand begav sig fra Seneiberg Kro til sit Hjem paa Seneiberg Mark i Følge med Tiltalte Brandlund, hvem han oglaa den paafølgende Dnsdag eller Torsdag henvendte sig til for at faae ham til at lede efter Pibebovebet, hvilket denne imidlertid ikke strax kunde, da han i Forening med Kaaberholm skulde bringe Korn til Fattighuset, og har Tiltalte Brandlund i denne Anledning forklaret, at han den nævnte Dag eller Torsdagen den 24de Marts, efterat Thomas Pedersen havde forhørt om Piben, gif med Tiltalte Kaaberholm med Korn til Fattighuset, og at denne da udspurgte ham om, hvad Thomas Pedersen vilde ham, samt at Brandlund da fortalte ham dette med Tilføiende, at han formodebe, at Pedersen havde tabt Pibebovebet paa det Sted, hvor han hiin Aften var satdet i Veigrøvten, hvilket Sted han derefter paaviste Kaaberholm, som nu gif ned i Veigrøvten og optog

Noget, som han stak i sin Sibelomme, uden at Brandslund saae, om det var Pederjens Pibebove, hvilket han isvrigt holder sig forvieset om. Tilstalte Kaa-berholm har indrømmet at have leveret Fattigkorn i Forening med Brandslund den ommeldte Dag, men nægter isvrigt Nødvigheden af denne Brandslunds For-klaring, idet han dog ikke kan mindes, om denne sagde til ham, at Pederjen havde tabt et Pibebove; derimod har han forklaret, at han 3 à 4 Dage forin-den sin Arrestation, som fandt Sted den 9de Mai, tilfældigen havde fundet det i hans Besiddelse fundne Pibebove i en Veigrøv, og at det, da han af Brandslund havde hørt omtale, at det var Thomas Pederjens, havde været hans Hensigt at forevise det for denne, men at han deri blev forhindret i de første Dage ved Forretninger og senere ved hans derefter paafølgende Arrestation, og som Grund for, at han ikke for Retten, uagtet han blev spurgt derom, opgav, at han havde fundet Pibebove, har han opgivet, at det havde været hans Hensigt, efter sin Løsladelse —, som han antog snart vilde ssee, — at oplyse Pibebove for Thomas Pederjen, og først naar det havde viist sig, at det ikke var hans, at aflevere det paa Politikammeret, hvorhos han endvidere har opgivet, at Hensigten med denne Fremgangsmaade var ikke at forhale Sagen ved Fremlysningen og at spare Pederjen for Omkostninger. Saavel Brandslund som Thomas Pederjen har forklaret, at de samme Dag, som Fattigkornet var leveret, undersøgte den Bei, paa hvilken Pibebove var tabt, navnlig ogsaa det Sted i Veigrøvet, hvor Brandslund antog, at det var tabt, uden at det fandtes, ligesom det eiheller fandtes ved senere Efterforskninger, saa at det ikke er rimeligt, at det skulde være blevet liggende paa dette Sted indtil den Tid, da Kaaberholm vil have fundet det, og da han, som meldt, eiheller i Retten, uagtet den Anledning, som hertil blev ham givet, har anmeldt at have fundet Pibebove, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til hans Foregivende om at have villet oplyse det, men han vil for dette af ham udoviste Forhold med ikke at oplyse Hittogods være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 58.

Tilstalte Kaaberholm sigtes endvidere for i en Række af Aar at have gjort sig skyldig i forskjellige Smaathyerier. Smed Christen Jensen af Lundgaard Mark har i den Henseende forklaret, at han for en 6 à 7 Aar siden blev fra-stjaalen en Bolt af en Ploug, som stod i eller lige udenfor hans Bærsted, og som kunde have en Værdi af 1 à 2 Mk., og kort Tid efter kom Tilstalte Kaa-berholm til hans Smedie, medhavende bemeldte Bolt, som han der lod forandre; Smedens Broder Jeppe Jensen har afgivet en hermed overeensstemmende For-klaring, uden at dog nogen af dem har turdet beebige, at Boltene var den samme, der var bleven bort, men derimod have bemeldte Jeppe Jensen og Soldat Jeppe Christian Jensen edelig forklaret, at Tilstalte Kaaberholm for en 6 à 7 Aar siden paa en mistænkelig Maade gif bort fra Smed Jensens Smedie med et gammelt Hjulger, — til Værdi 8 Sk. efter Jeppe Jensens Forklaring, medens Jeppe Chri-stian Jensen ikke har turdet ansætte Værdien høiere end til 2 Sk. —, som dog kun den ene af dem saae ham tage sammesteds, og som de paa Grund af Ojenstau-bens Ubetydelighed undslode at anholde ham med. Tilstalte Kaaberholm har be-nægtet at have tilvendt sig nogen Bolt eller det ovennævnte Hjulger, med Hen-

syn til hvilket han isvrigt har forklaret, at hvis han har taget det i Haanden, har det formodentlig alene været for at væge sig mod 2 hidse Hunde, men at han i ethvert Tilfælde har kastet det bort igen. Ligesom der nu med Hensyn til det første Tilfælde ikke er fremkommet noget tilstrækkeligt Beviis mod Tiltalte, saaledes skjønnes det eiheller med Hensyn til det sidste Tilfælde, der i alt Fald maatte være at hensejre under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 30, at kunne statueres, at Tiltalte har gjort sig skyldig i noget ulovligt Forhold.

Endvidere har Arbeidsmand Peder Andersen edelig forklaret, at han i Foraaret 1846 var fulgt med Tiltalte Kaaberholm, i hvis Tjeneste han dengang stod, til et Marked i Horsens, og at han der saae, at Kaaberholm i et Kjøbmand Sørensen sammesteds tilhørende Pakhuus tilvæbte sig 2 eller 3 Karduser finere Regtobak, og omtrent 1 Pund Svedsfer og 1 Pund Rosiner, og har Niels Jacobsen, der ogsaa tjente Tiltalte Kaaberholm, og som var med i Horsens, troet at kunne mindes, at Tiltalte paa Hjemveien var i Besiddelse af et Par Karduser Tobak. Anders Hansen af Sneiberg har forklaret, at da han for 13 Aar siden affjøbte Tiltalte Kaaberholm en Eiendom, Klitgaard, blev der, før han havde overtaget Gaarden, med hvilken efter Kjøbecontracten alle muur- og nagelsæste Ting skulde følge, borttaget en Laas og en Brøndspand, samt nogle Lætræsplanter, af hvilke fornævnte Gjenstande Peder Andersen har forklaret at have seet Tiltalte Kaaberholm borttage Laasen og Spanden. Knud Moeslund har forklaret, at han kort før Jul for omtrent 3 Aar siden, var med Tiltalte Kaaberholm inde hos Kjøbmand Bium i Høstebro og var her Bidne til, at Tiltalte tilvæbte sig nogle Figeier, Rosiner og Svedsfer fra et Bord i Boutikken, samt antager han ogsaa, at han tilvæbte sig nogle Glas, og ligeledes har Kjøbmand Biums Handelsbetjent forklaret, at han engang har seet Kaaberholm paa en hemmelig Maade tage en Haandsfuld Rosiner omtrent af 2 Et. 8 Værdi af en aabenstaaende Høustage i Kjelderen. Knud Olsen har edelig forklaret, at Tiltalte Kaaberholm en Dag i 1854, da han havde været til Mølle i Vildberg Mølle, hvor Olsen dengang havde Tjeneste, og vilde gaae bort fra Møllen, havde medtaget en gammel Pilleplade af Jern, der kunde have en Værdi af 2 à 3 Mk., og som han tvang Tiltalte til at lægge fra sig. Ligesom imidlertid Tiltalte har paastaet at have havt Tilladelse til at tage Pillepladen, saaledes har han med Hensyn til de øvrige ommeldte ham paafaagte Tyverier vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i noget ulovligt, og der findes ikke med Hensyn til disse og endnu mindre med Hensyn til forstjællige andre ham tildeels af Medtilltalte Brandslund imputerede Smaaulyverier og andre Ulovligheder at være tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis til at fælde ham, men efter den betydelige Formodning, der med Hensyn til flere af Tyvsigtelserne dog maa være imod ham, findes han, forsaavidt han er sigtet for Tyveri, ifkun at kunne tillægges Frifindelse for Actors videre Tiltale.

Den Straf, som Tiltalte Kaaberholm, der er født 1804 og ikke tidligere findes at have været tiltalt eller straffet, derimod i Genhold til Forordningen af 15de April 1840 § 13, cfr. § 11, og efter Forordningen af 11te April 1840

§ 58 har forskyldt, findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensorerne for Underretten tillægges de i Underretsdommen bestemte Salairer, samt Actor for Dverretten 15 Rdl., og de tvende Defensorer sammesteds hver 12 Rdl., blive at udrede saaledes, at de Tiltalte afholde disse Omkostninger hver for sit Bedkommende, og derunder Raaberholm tre Fjerdebele og Brandlund een Fjerdebele af de Actorerne for Under- og Dverretten tillagte Salairer“.

Fredagen den 16de November.

Nr. 276.

Justitsraad Bunchen
contra

- 1) Einar Jønsøn, 2) Kristian Eliasøn og 3) Sigurdur Gudmundsøn, (Defensor Liebenberg),

der tiltales, de tvende Forstnævnte for Tveri og den Sidstnævnte for Meddeelagtighed i denne Forbrydelse.

Sjaffjords Højsels Extrarets Dom af 16de Januar 1857: „De Tiltalte, Einar Jønsøn bør at straffes med 2 Gange 27 Slag af Riis og være underkastet Politiets specielle Opsyn i 16 Maaneder; Kristian Eliasøn bør at straffes med 27 Slag af Riis og være underkastet Politiets specielle Opsyn i 8 Maaneder; Sigurdur Gudmundsøn bør at straffes med 20 Slag af Riis og være underkastet Politiets specielle Opsyn i 6 Maaneder. Ligeledes bør de Alle in solidum udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger. Den Tiltalte Pall Palsøn bør at betale 5 Rdl. til Eyrar Keps Fattiggæsse. Thorleifur Thorleifsøn og Maguus Gudmundsøn bør for Actors Tiltale frie at være. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den islandske Landsøverets Dom af 21de Septbr. 1857: „De Tiltalte Einar Jønsøn, Kristian Eliasøn og Sigurdur Gudmundsøn bør hver især straffes med 10 Slag af Riis; saa udrede de og in solidum alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor ved Landsøverretten, Cand. juris H. Jønsøn og Organist P. Gudjohansen, 5 Rdl. til hver. De Tiltalte Pall Palsøn, Maguus Gudmundsøn og Thorleifur Thorleifsøn bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da det til Bedømmelsen af de Tiltaltes Strafftyld er fornødent, at efternævnte Oplysninger søges erhvervede, kjendes for Ret:

Denne Sag bør paa ny foretages ved Underretten og der paakjendes, efterat følgende Oplysninger ere søgte tilveiebragte:

- 1) Fuldstændig Beskrivelse af Beskaffenheden og Indretningen af det til Gaarden Arnardahl hørende Udhuus, i hvilket de Tiltalte i Sommeren 1855 i Forening have forøvet Tyveri, i hvilken Henseende navnlig maa have Oplysning om Indgangen til Husets Indre, om denne var aflaaet den Nat, Tyveriet forøvedes, samt i Særdeleshed om ikke den Luge, hvorigjennem 2 af de Tiltalte kom ind i Huset, var en ikke til Indgang bestemt Abning, ligesom det og udtryffeligt maa angives, om Huset var beboet;
- 2) Oplysning, om Tiltalte Sigurdur Gudmundsson saae, hvorledes de Medtiltalte kom ind i Huset, eller dog vidste, hvorledes de dermed vilde forholde sig, og i modsat Fald, hvorledes han forestillede sig, at det vilde ske;
- 3) Bestemmelse af de stjaalne Kosters Værdi.

I den indante Doms Præmisses heber det: „Ved Fjassjords Sogels Extrarets Dom af 16de Januar sidstleden ere de Tiltalte, Einar Jønsen, Kristian Eliassen, Sigurdur Gudmundsson og Pall Palsen, der alle ere over criminel Lovvald og aldrig før have været tiltalte eller straffede, dømt for første Gang begaaet Tyveri, Einar til 2 Gange 27 Slag af Riis, Kristian til 27 og Sigurdur til 20 Slag, men Pall derimod anset med 5 Rdl. Mulct til vedkommende Nærs Fattigkasse, hvorhos de ere tilpligtede at udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger, hvorimod de Medtiltalte Thorleifur Thorleifsson og Magnus Gudmundsson, der bleve actionerede som Medvidere i det af Einar begaaede Tyveri, ere blevne frifundne, og har vedkommende Amtmand indanket denne Dom for Landsøverretten.

Angaaende det de Tiltalte imputerede Tyveri forholder det sig ifølge Sagens Acta saaledes: at Einar, som er 18 Aar gammel, og Kristian, der er 23 Aar gammel, og Begge Tjenestefarlø paa Gaarden Arnardal under Fjassjords Sogel, gif i Forening om Nattetid i Sommeren 1855 indad en Luge i et nebe ved Søen paa Gaarden Arnardal staaende Udhuus paa den Maade, at de stille op

til Gavlen af Huset et Fad og spændte derefter Rugen paa Gavlen, som var luftet indvendigen med en Skodde, op ved Hjælp af en stor Fiskekrog („fiskigogg“, „iskærn“), som laae der paa Stranden; efterat de vare komne ind paa Loftet, tog de af $\frac{1}{4}$ Tønde, som stod der, Punsch Extract paa en Flaske og omtrent $\frac{1}{2}$ Pund Sukker, og imedens de Medtilltalte vare inde i Huset, stod Sigurdur i Nærheden af samme, for at underrette dem om, ifald Noget skulde indstude sig, imedens de vare indenfor (i Huset) og udførte Gjerningen. Endvidere er Einar bleven overbevist om at have flere Gauge i Efteraaret 1855 efterhaanden tilvendt sig et Stykke Sukker af en Tønde, som stod paa Loftet i et Udhuus ved Søen paa Gaarden i Arnarbal, hvilket Udhuus jevnlig stod aabent om Dagen, og hvor Søfalkene havde deres Gang; og endeligen er det blevet oplyst og tilstaaet af den Tiltalte Pall Palsson, at han, der er 23 Aar gammel, har tilvendt sig et Stykke Sukker, som faldt ud af Spundshullet paa en Tønde ved den samme Leilighed, som Einar tilvendte sig noget Sukker af samme Tønde, der var bleven henfat paa fornævnte Sted, og foregik dette, imedens de vare spselsfattede med deres Dagsgjerning ude i Huset.

Hvad dernæst angaaer den Straf, som Underdommeren har tilkjendt de Tiltalte Einar, Kristian og Sigurdur, skjønnes ikke rettere, end at samme maa ansees at staae i et til den begaaede Brøde mindre proportionelt Forhold, thi foruden at det, som de saaledes have tilvendt sig, er en Ubetydelighed, og at Factum ikke er blevet paatakt af deres Huusbond, som for sit Vedkommende har tilgivet dem, kan her ikke, hvilket Underdommeren ogsaa har antaget, blive Spørgsmaal om at ansee de Tiltalte skyldige i Indbrudstyveri, endstjændt de, som oven bemærket, gif ind i Huset igjennem Rugen, som indvendig ifkun var luftet med en Træfodde, hvilken Raas eller Luffe efter Omstændighederne ikke kan ansees at være af den Bestaaffenhed, at Brud paa den kan være at hense under § 12 i Forordningen af 11te April 1840; thi saafremt Gjerningen ikke var begaaet under disse Omstændigheder, vilde de Tiltaltes Brøde ligesvem have hørt under § 30 i bemeldte Forordning, og det er saaledes alene Maaden, som de Tiltalte have brugt for at tilvende sig den ommeldte Ubetydelighed, som kan paadrage dem Tiltale og Straf. De Tiltaltes Delictum vil derfor være at hense under § 1 i Forordningen af 11te April 1840, sammenholdt for Sigurdurs Vedkommende med § 21 i samme Forordning, og skjønnes Straffen for hver af de Tiltalte passende at kunne bestemmes til 10 Slag af Riis, hvorhos de in solidum bør udrede alle af Actionen lovtigen flydende Omkostninger, og derunder til Actor og Defensor her ved Retten, 5 Rdl. til hver.

Betræffende Sagens Behandling for Underretten bemærkes, at Dommeren har ladet de Tiltalte selv tilveiebringe og fremlægge deres Døbeattester og Skudsmaal, ifødetfor selv at erhverve dem og derpaa at foreholde Vedkommende dem til Bedgaaelse, overensstemmende med Forordningen af 21de Mai 1751 § 1; ligeledes burde Underdommeren have ladet de stjaalne Koster vurdere, thi dette bør ikke unblades, hvor saadant er muligt, og selv om Kosterne ikke komne tilstede, men dette har Underdommeren imidlertid unbladt. Endelig maa det bemærkes, at Dommeren i Forhøret den 28de Novbr. f. A. rigtignok har ud-

ladt sig saaledes, som om han dengang optog Sagen til Dom, hvisaarlag det kunde synes, idet Dom i Sagen først er bleven affagt den 16de Januar næstefter, som om Domsaffigelsen var udsat udover den lovbestedte Tid, men da Dommeren ved Sagens Foretagelse umiddelbart bagefter har brugt Udblæfser, som synes at antyde, at Sagen ikke dengang af ham var bleven optagen til Dom, og han ogsaa senere har fremlagt Documenter Sagen vedkomnende, skjønnes ikke rettere, end at Sagen maa ansees at være først optaget til Dom den 16de Januar d. A., da der faldt Dom i samme".

Tirsdagen den 20de November.

Nr. 145.

Statsraad Liebenberg

contra

Graves Pedersen, (Defensor Liebe),

der tiltales for Falst eller misligt Forhold med Hensyn til nogle Attester betræffende Eiendommens Udmeldelse af Landbhugningernes almindelige Brandforsikring, samt for at have forledet eller søgt at forlede Andre til at afgive usand Forklaring for Retten.

Minds og Gislum Herreders Eyrarets Dom af 16de Juni 1859: „De Tiltalte Graves Pedersen af Lundgaard og Gaardmand Jens Christensen af Alstrup bør hensættes, Forstævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Sidstævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. Gaardmændene Anders Byrialsen i Alstrup og Anders Hansen i Torp bør bode, den Forstævnte 20 Rdl. og Sidstævnte 10 Rdl. til Aalborg Amts Fattigkasse. Tiltalte, forhenbærende Skolelærer Johan Frederik Bang, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod han og samtlige øvrige Tiltalte, Enhver for sit Vedkommende bør udrede alle af denne Action lovligen sthørende Omkostninger, og derunder Graves Pedersen Halvdelen, men hver af de Øvrige en Ottendedeel af Salairerne til de befalede Sagførere, nemlig til den først bekliffede Actor, Cancelliraad og Procurator Holm, eller nu hans Dødsbo i Hobro, 10 Rdl., til den derefter bekliffede Actor, Cancelliraad og Procurator Ostenfeld i Aalborg, 25 Rdl., og til Defensor, Procurator Braff i Mariager, 15 Rdl. De idømte Mulcter udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse, og iøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 9de Januar 1860: „Tiltalte Johan Frederik Bang bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De

Tiltalte Graves Pedersen og Jens Christensen bør hensættes i simpelt Fængsel, Forstuvante i 4 Uger og Sidstuvante i 5 Dage. De Tiltalte Anders Byrialsen og Anders Hansen bør til Aalborg Amts Fattigkasse bøde, Byrialsen 25 Rdl. og Hansen 10 Rdl. Actionens Omkostninger, og dernæder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, 15 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Graves Pedersen, hvorhos de andre Tiltalte hver især solidarisk med ham tilsvare, Byrialsen $\frac{1}{8}$ Deel og Bang, Christensen og Hansen hver $\frac{1}{16}$ Deel. De idømte Mulcter udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven".

Høiestrets Dom

Forsaauidt Tiltalte er sigtet for Halsk eller misligt Forhold med Hensyn til nogle Attester betræffende Eiendommens Udmeldelse af Landbygningernes almindelige Brandforsikring, findes det ifølge den i den indaankede Dom givne factiske Fremstilling retteligen antaget, at det mod Tiltaltes Benægtelse ikke er godtgjort, at han har haft nogen Andeel i det Falsum, hvorom der har været Spørgsmaal med Hensyn til de under Sagen fremlagte med Nr. 2 Lit. B og Nr. 2 Lit. G betegnede Erklæringer, men at han maa anses skyldig i det mislige Forhold, som i Dommen er udhævet med Hensyn til den ene af de nævnte Erklæringer, saavel som med Hensyn til de flere andre i Dommen omhandlede Erklæringer, for hvilket Forhold Straffen bliver at bestemme efter Lovgivningens Analogi, jvfr. navnlig Forordningen af 15de April 1840 § 13.

Forsaauidt Tiltalte dernæst er sigtet for at have forledet eller søgt at forlede Andre til at afgive usand Forklaring for Retten, vil han, hvad angaar den mellem ham og Anders Byrialsen truffne Aftale om, hvorledes de skulde forklare om den med Nr. 2 Lit. G betegnede Erklæring, allerede af den Grund være at frifinde, at det mod hans Benægtelse ikke kan anses godtgjort, at han ved den nævnte Aftale har sigtet til Forklaring for Retten; ligesom han og retteligen er frifunden med Hensyn til flere andre af de herhen hørende Tilfælde.

Derimod maa han anses skyldig i strafbart Attentat paa den i Forordningen af 15de April 1840 § 11, jfr. § 5, omhandlede Lovovertrædelse ved flere af de i de fremlagte Skrivelser fra ham til hans Kone indeholdte Opfordringer; hvorved dog bemærkes, at Tiltalte efter de foreliggende Forklaringer maa antages før Udstedelsen af den fremlagte

med Nr. 6 I betegnede Attest at have talt med Udstederen af denne, Peder Iversen, om Udstedelsen af en saadan Attest, men at den Urigtighed, som iøvrigt i Dommen er udhævet med Hensyn til det her omhandlede Forhold, maa antages at finde Sted.

Efter Sagens Omstændigheder findes Tilstalets Straf at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i tre Maanedes, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger overeensstemmende med Overretsdømmen.

Thi kjendes for Ret:

Graves Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel i tre Maanedes. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staade. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 30 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tistales: 1) Gaarbeier Graves Pedersen af Lundgaard for Falsk eller mistlig Forhold med Hensyn til nogle Attester betræffende Eiendommes Udmeldelse af Landbygningernes almindelige Brandsforsikring, samt for at have forledet eller søgt at forlede Andre til at afgive usand Forklaring for Retten; 2) forhenværende Skolelærer Johan Frederik Bang for Falsk eller Meddeelagtighed i denne Forbrydelse eller for usand Forklaring for Retten; 3) Gaardmand Anders Byrialsen af Alstrup for Meddeelagtighed i de med Hensyn til de ovenmeldte Attester begaaede Misligheder samt for usand Forklaring for Retten; 4) Gaardmand Jens Christensen af Alstrup for usand Forklaring for Retten; og 5) Gaardmand Anders Hansen af Torp for at have ladet sig anføre som Bitterlighedsvidne paa et Document, om hvis Rigtighed han ingen Kundskab havde.

1) Graves Pedersen har tidligere ifølge Høiesterets Dom af 7de November 1853 været anseet med en Mulct af 20 Rdl. for Ietsindig Ansørgel og Benyttelse af Andres Navn under et Andragende til Kirke- og Underviisningsministeriet, og i 1857 har han været i Undersøgelse som sigtet for uden Tilstaldelse at have skrevet en Mand's Navn under en Leiecontract, men uden at der blev fundet tilstrækkelig Anledning til i den Anledning at anlægge Sag imod ham. Det Forhold, der nu under nærværende Sag paafigtes denne Tilstalte, vedrører den Virksomhed, som han i Vinteren 1857—58 har udviist i Anledning af en Deel til vedkommende Branddirecteur stillede Begjæringer fra forskjellige Mænd i Alstrup og Louens Sogne om at faae deres Eienomme udslettede af Landbygningernes almindelige Brandsforsikring for at kunne indtræde i den af Dr. phil. G. Winther bestyrede private Bygnings-Brandsforsikring for mindre

Landeieendomsbestyrdere i Nørvejyland, idet Tilstalte nemlig efter Anmodning af denne Forenings Districtscommissair, Skolelærer Jensen i Simmested, ideo at det iøvrigt sees, at han derved har havt nogen pecuniar Fordeel, har været behjælpelig med at skaffe Begjæringerne forsynede med de fornødne Erklæringer, navnlig fra vedkommende Panthavere om, at Intet paa Grund af Pantfætningerne var til Hindrer for Udslettelsen. Der er i saa Henseende først Spørgsmaal om to under Sagen fremlagte, med 2 B og 2 G betegnede Erklæringer af 21de November 1857 og 3die Marts 1858, begge udstedte i Sognefoged og Møller Mads Poussens Navn og vedrørende Gaardmand i Alstrup Hans Christensens Gaards Udslettelse, hvilke Erklæringer Mads Poulsen paastaar at være falske, Tilstalte har med Hensyn til disse Erklæringer forklaret, at Hans Christensen, efterat Tilstalte havde vist ham en Skrivelse af 15de November 1857 fra Skolelærer Jensen, hvori vedkommende Panthavere Samtykke forlangtes, 1 eller 2 Dage efter bragte Tilstalte en Erklæring af Mads Poulsen, der, saavidt han skjønner, er den med 2 B betegnede af 21de November 1857, hvilken Erklæring indeholder, at Mads Poulsen, som eneste Arving af hans afbøde Fader Poul Madsens Panteforbring, tilstaaer, at de 250 Rbl., som H. Christensens Gaard hæfter sig til hans Fader efter Obligation af 24de Juni 1805, forlangst ere udbetalte, og at han, som en Selsølgge deraf ikke kan have noget mod H. Christensens Gaards Udmeldelse af Landets almindelige Brandkasse. Bemeldte Erklæring, som dengang ikke, saaledes som nu, havde nogen Paategning af Bitterlighedsvidner, sendte Tilstalte til Jensen, der atter under 4de Januar 1858 tilfillede Branddirecteuren den tilligemed en Deel flere Documenter betræffende forskjellige Eieendommers Udmeldelse af den almindelige Brandkasse, men da Branddirecteuren den 10de f. M. tilmeldte Jensen blandt mere, at Erklæringen var usylbesigjørende, fordi der manglede Beviis for, at Mads Poulsen var eneste Arving, og det derhos ikke var legaliter bekræftet, at den var understrevet af Mads Poulsen og udstedt under sunde Mandsevner, tilskrev Jensen den 1ste Marts 1858 Tilstalte om at foranstalte det i saa Henseende Fornødne. Herom underrettede Tilstalte atter Hans Christensen, og en af de første Dage i Marts f. A. bragte derpaa Medtilstalte Anders Byrialsen Tilstalte den med 2 G betegnede Erklæring af 3die Marts 1858, der indeholder, at Mads Poulsen flere Aar før sin Faders Død blev ved lovmæssige Transporter til fri Naadighed overdraget alle de Panteobligationer, hans Fader eiede, og at han paa Grund heraf antager med Rette at kunne kaldes eneste Arving, og derfor erklærer Intet at have mod den paa-gjældende Udmeldelse, hvorhos denne Erklæring er forsynet med en Veriduelle af Anders Byrialsen og Troels Jensen om, at det Ovennævnte er overensstemmende med Sandhed, og at Mads Poulsen var ved sin Fornufts fulde Brug, da han understrev. Denne sidstnævnte Erklæring, 2 G, sendte Tilstalte Graves Pedersen imidlertid efter sit Anbringende ikke til Skolelærer Jensen, men i dens Sted en, som han paastaar, aldeles ordblyvende, men dog ikke som Copi betegnet, Gjenpart af den, alene med den Forandring, at han havde sat sit eget Navn istedetfor Troels Jensens som Bitterlighedsvidne; og som Grund hertil har han

under Forhørerne først angivet, at Byrialsen havde tilsmudsket den originale underveis, og at han derfor omskrev den, men at han ikke gjerne vilde efterskrive Navnene og derfor ogsaa lod Byrialsen selv sætte sit Navn paa Gjenparten, samt at han troede, at han kunde være ligesaa berettiget til at underskrive, som Troels Jensen, der nu ikke var tilstede; men senere har han forklaret, at Grunden til, at han omskrev Erklæringen, var den, at det forekom ham, at Troels Jensen — der ivoerigt var Forpagter af Mads Poulsens Smebie, hvilket Tilstalte dog-ikke da vil have vidst — som løs og ledig Person, om hvem man ikke kunde vide, hvorlænge han forblev i Mads Poulsens Tjeneste, ikke burde have underskrevet til Bitterlighed, især da Branddirecteuren gjorde saa mange Vanfælgeligheder, skjøndt han ivoerigt selv antog, at man meget godt kunde benytte, og han selv oftere havde benyttet Folk i Troels Jensens Stilling som Bitterlighedsvidner, og hvad angaaer de to Emudspletter, som nu findes paa Erklæringen, har han tilstaaet, at de ikke dengang fandtes paa den, men at de først langt senere, formeenlig i Slutningen af Mai, efterat Tilstalte havde erfaret, at der var gjort Indsigelse mod nogle af de indsendte Attester, og frygtede for, at det var mod den indsendte Gjenpart-Erklæring, efter hans Opfordring forættelig bleve paa-satte af Anders Byrialsen, med hvem han derhos ved denne Leilighed aftalte, at de skulde sige, at Erklæringen var omskrevet paa Grund af disse Pletter. Den omskrevne Gjenpart, som ivoerigt ikke er kommen tilstede under Sagen, og om hvis usigtige Overensstemmelse med Originalen tilsværelig Oplysning savnes, vil Tilstalte derpaa have sendt til Skolelærer Jensen, der efter sin Forklaring ogsaa da modtog en lignende Erklæring, uden at han dog med Bestemthed har kunnet sige, om det var selve Originalen Nr. 2 G, hvilket han nærmest antager, eller kun en Gjenpart af denne, men Tilstalte underrettede ham i ethvert Fald ikke om, at det var en Gjenpart, han sendte ham; da Jensen imidlertid hverken fandt Erklæringens Text eller Paategningen paa den tilfredsstillende, gav han den ældre Erklæring, 2 B, en ikke underskrevet Paategning af en Besvidnelse om, at Mads Poulsen var eneste Arving til alle sin Faders Paateforbringinger, og at disse endog ved Transport vare ham overbtagne flere Aar før Faderens Død, samt at Mads Poulsen under sinde Aandsevner havde underskrevet denne Tilstaaelse for Summens Betaling, og denne Paategning, der er dateret den 3die Marts 1858, er derefter bleven underskrevet med Navnene G. Peterfen og A. Byrialsen, men Tilstalte Graves Pedersen, der ikke havde været tilstede ved Udfærdigelsen af Erklæringen af 20de November 1857, vil ikke kunne erindre at have underskrevet bemeldte Paategning, og har han endog bestemt nægtet at have gjort det, skjøndt Navnet synes skrevet af ham, medens Byrialsen har for sit Vedkommende erklæret sig ubestemt om Ægtheden af hans Underskrift under Paategningen. Heller ikke den saaledes paategnede Attest blev af Branddirecteuren fundet spibesigjorende, og Tilstalte søgte nu i et Sogneforstanderstabsmøde den 15de April 1858 at formaae Mads Poulsen til at underskrive en medbragt ny Attest, der var conciperet af Skolelærer Jensen og omtrent var af samme Indhold som 2 B og 2 G, men da Poulsen vægrede sig herved, forbi den

efter hans Paastrand indeholdt Usandhed, hvilket han gjentog i Skrivelse til Tiltalte af 16de s. M., tilskrev Tiltalte den 18de næstefter Jensen, at han ikke troede at kunne skaffe Erklæringen fra Mads Poulsen, som han antog, fordi Mads Poulsen nu af Brandmajoren (Branddirecteuren) var udnævnt til Formand for Passoratets Brandfogder (Brandtaxationsmænd). Kort efter gjorde Mads Poulsen Anmeldelse til Branddirecteuren om, at der formeentlig var indsendt falske Erklæringer i hans Navn, og under de derefter i Juli 1858 paabegyndte Forhører i nærværende Sag har Mads Poulsen edelig forklaret, at hverken Erklæringen 2 B eller Erklæringen 2 G er skreven eller understrevet af ham eller efter dertil af ham givne Bemyndigelse, og at han heller ikke har meddeelt eller overeensstemmende med Sandheden har kunnet meddele nogen anden Erklæring af saadant Indhold, da han navnlig ikke var eneste Arving efter sin Fader og ei heller vidste nogenjomhelst Bistand om den paagjældende Panteforbring, som han dog antager at være indfriet, men at han derimod under 3die Marts 1858 udfædte en Erklæring, hvoraf han strax tog en under Sagen fremlagt Blyants-Ojenpart, og som alene gif ud paa, at han ved lovmæssige Transporter var overdraget en Deel hans Fader tilhørende Panteobligationer, og derfor kunde antages at være Eier af samme, samt at han Intet havde imod H. Christensens Gaarbs Udmeldelse, hvilken Erklæring blev forsynet med en Bevidnelse af Anders Byriassen og Troels Jensen om dens Overeensstemmelse med Sandheden, og om, at Mads Poulsen ved dens Underskrift var ved sin fulde Fornuft, samt at han ogsaa allerede i November 1857 havde udfædte en lignende Attest, der dog ingen Paategning fik af Bitterlighedsvidner, og ved hvis Udfædelse heller ikke Rogen var tilstede. Det kan dernæst mærkes, at Medtaltte Bang strax, da han stilledes for Forhør, erklærede at ville edelig bekræfte, at han selv, i Tiltalte Graves Pederens Huus, efter dennes Dictat havde, foruden flere andre Attester, skrevet begge Erklæringerne 2 B og 2 G og sat Mads Poulsens Navn derunder, og at han ikke kunde skrive Graves Pederens den ene af disse Erklæringer tilpaa, men maatte omskrive den flere Gange. Ligesom imidlertid Bang senere har tilbagekaldt denne Forklaring og tilsidst bestemt udsagt ikke at have skrevet de to paagjældende Erklæringer eller sat noget Navn under nogen Erklæring, saaledes kunne bemeldte to Erklæringer end ikke være skrevne til den af ham angivne Tid, og hvad angaaer Mads Poulsens Vidnesbyrd, da svækkes dets Betydning noget ved det sjendtlige Forhold, der maa antages i længere Tid at have hersket imellem ham og Tiltalte Graves Pederen, hvorhos Haandskriften i Erklæringerne meget ligner hans Haandskrift; og skjøndt med Undtagelse af denne Fighed i Haandskriften intet positivt Datum er fremkommet for, at Mads Poulsen virkelig selv har udsærdiget Erklæringerne, idet navnlig de to Bitterlighedsvidner paa Erklæringen af 3die Marts 1858 ikke bestemt have kunnet gjentjende deres Underskrifter, eller nøie erindre sig Erklæringens Indhold, kan det dog efter de foreliggende Oplysninger ikke statueres, at de to irettelagte Erklæringer ere falske, end mindre imod Tiltaltes Denægtelse anses godgjort, at han har nogen Andeel i det Falsum, der maatte være begaaet. Efter sin egen Forklaring, der bestyrkes

af to Medtaltales Forklaringer, har Tiltalte imidlertid gjort sig skyldig i et misligt Forhold ved at tage en Gjenpart af den ene Erklæring for at indsende den ifødetfor Originalen, uden enten paa selve Gjenparten eller isøvrigt, før længe efter, at tilfjendegive, at det kun var en Gjenpart, og ved derhos paa denne Gjenpart at have tegnet sig selv som Bitterlighedsvidne ifødetfor det ene virkelige Bitterlighedsvidne, uden at han havde nogen personlig Kundskab om Rigtigheden af det, han saaledes attesterede, ved hvilket mislige Forhold han efter sin Forklaring har havt den Hensigt at bevirke, at Erklæringen desto lettere skulde blive anseet for fyldestgjørende. Men desuden har Tiltalte ogsaa isøvrigt efter sin egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger gjort sig skyldig i et strafbart Forhold med Hensyn til Attestation af flere andre af de Erklæringers fra Panthavere m. v., der skulde vedlægges Begjæringer om Udslettelse af den almindelige Brændforsikkring. Saaledes har Tiltalte til Bitterlighed underskrevet en med 6 F betegnet Erklæring af Mads Poulsen af 3die Marts 1858 om, at han, som Børge for en Pige, ikke havde noget imod, at Anders Byrialsens Gaards Bygninger udgik af Landets almindelige Brændkasse, hvilken Erklærings Ægthed Mads Poulsen ikke har turdet fragaae, men ved hvis Udsættelse eller Underskrift ingen Vidner og navnlig ikke Tiltalte Graves Pedersen var tilstede, ligesom denne ei heller ellers havde forviiset sig om Erklæringens Ægthed. Paa denne Erklæring har han tillige skrevet Anders Byrialsens Navn til Bitterlighed, men dette er efter hans Paastand dog ikke skeet mod Byrialsens Billie, men formeentlig i dennes Overværelse, og Byrialsen, som selv havde bragt ham Erklæringen fra Mads Poulsen, har ogsaa herom forklaret, at han vel ikke havde tilladt Graves Pedersen at underskrive hans Navn, men at han jo dog ikke har havt noget imod, at han gjorde det. Efter Tiltaltens Forklaring var Grunden til, at han saaledes underskrev til Bitterlighed, den, at han vilde spare Anders Byrialsen og en anden Mand for at gaae tilbage til Udsæderen med Erklæringen, og han troede efter sin Forklaring ikke, at det kunde gjøre noget.

Fremdeles har Tiltalte paa en med 6 E betegnet Erklæring af 8de Marts 1858 af Jens Christian Jensen, hvori denne som Børge for en Pige erklærer, intet at have mod Medtaltale Jens Christensens Gaards Udslettelse af den almindelige Brændforsikkring, tilligemed N. Byrialsen, der ikke har turdet fragaae sin Nebunderskrift, atterferet, at Udsæderen har underskrevet den med sunde Aandsejner, og det, skjøndt Tiltalte ligesaa lidt som Byrialsen havde været tilstede ved Underskriften, ved hvilken kun Jens Christensen havde været tilstede, eller han isøvrigt før eller efter havde spurgt Udsæderen, om han havde samtykket eller vilde samtykke i Udsættelsen. Til sit Forsvar herfor har Tiltalte alene anført, at han et Par Dage iforveien havde mødt Jens Christian Jensen og da talt lidt med ham, og at han derfor vidste, at han paa den Tid var sin Forstand fuldkommen mægtig.

Endvidere har Tiltalte paa en med 6 I betegnet Erklæring af 9de Marts 1858 af Peder Iversen, ifølge hvilken denne intet har imod, at Fæsteren Jeppe

Jensen af Kaldshuset lader dette Bygninger udflette, bevidnet, at Peder Iversen er Bygningens virkelige Eier og ved sin sunde Forstand har underskrevet Erklæringen, skjøndt han ikke havde været tilstede ved Udfærdigelsen af Erklæringen, paa hvilken Jeppe Jensen selv forskaffede Underkriften, eller personlig vidste, at den var udfærdiget af Peder Iversen; men efter sin Forklaring troede han dog nok at kunne underskrive den til Bitterlighed, da han kendte Peder Iversen nøie og boede i hans Nærhed, samt vidste, at han nogen Tid iforveien havde erklæret sig villig til at udfærdige en saadan Attest, hvilket sidste Peder Iversens Forklaring ogsaa bekræfter. Tiltalte har ligeledes under denne Bevidnelse skrevet det andet Bitterlighedsvidne, Medtiltalte Anders Hansens Navn, dog med dennes Tilfælselse, men uden at han vidste, om denne, der ellers havde været tilstede ved Udfærdigelsen, havde forvisset sig om Rigtigheden af det, han saaledes bevidnede.

Endelig har Tiltalte deels efter Anmodning af Hans Christian Hansen for denne skrevet en under Nr. 6 D fremlagt Erklæring af 10de Marts 1858, hvori blandt andet anføres, at da Børgen for de paaagjældende umyndige Pant-havere for nogen Tid siden er død, ved Udfærdigelsen ikke, hvem han med Hensyn til sin Gaards Udfærdigelse for Tiden kan henvende sig til som Børg for de Umyndige, deels tilligemed Tiltalte Anders Hansen, hvis Navn Graves Peder-sen med hans Tilfælselse skrev, paa Erklæringen attesteret, at den hidtilværende Børg Ole Christensen, som ommeldt, var død, og at Erklæringen er overeensstemmende med Sandhed, — skjøndt Tiltalte selv har antaget eller dog formodet, at en Farbroder til de Umyndige var bleven disses Børg i den Nidbødes Sted, idet han forinden Erklæringens Udfærdigelse gennem Tiltalte Jens Christensen havde henvendt sig til bemeldte Farbroder for at faae dennes Samtykke til Udmeldelsen, hvilket denne imidlertid ikke havde villet give, førend han i alt Fald havde talt med Herredsfogden, hvilket Svar ikke kunde give Tiltalte Grund til at forudsætte, at Farbroderen ikke var Børg.

Ved sit foraufrørte Forhold maa Tiltalte have forskyldt en arbitrair Straf efter Lovgivningens Analogi, *cf.* Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum, og Forordningen af 15de April 1840 § 13.

Forjaavidt Tiltalte dernæst sigtes for at have forledet eller søgt at forlede Andre til urigtig Forklaring for Retten, har han, som berørt, vedgaaet, at han med Tiltalte Anders Byrialsen havde truffet Aftale om, hvorledes de skulde forklare med Hensyn til de paa Erklæringen Nr. 2 G anbragte Pletter, og i Overensstemmelse hermed forklarede ogsaa Byrialsen saavel som Tiltalte selv sig først for Retten; Tiltalte har imidlertid paastaet, at han, da han traf den ommeldte Aftale med Byrialsen, ikke havde tænkt sig, at en retlig Undersøgelse vilde finde Sted, og at den urigtige Forklaring da skulde afgives, hvorhos han har benægtet Byrialsens Udsagn om, at han senere lige førend det første Forhør udtrykkelig har sagt til Byrialsen, at de jo ikke behøvede i Forhøret at sige, hvorledes det virkelig var gaaet til med Erklæringens Tilsmudsning; men om det end desuagtet antages, at det virkelig har været tilfældet af Tiltalte, at den urig-

tige Forklaring skulde afgives i Retten, findes han dog ikke derved at have paa-braget sig Strafsansvar, da han efter den Deel, Byrialsen havde havt i den paagjældende Erklærings Omstrivning og Afskriftens Bekræftelse, hvorom mere nebenfor, kunde have Grund til at betragte ham som medstyrbig i den i saa Henseende udbviste Mislighed, men en Aftale mellem to Medstyrbige om den Forklaring, de skulde afgive for at besmykke deres Brødre, og ved hvis Afgivelse de maae betragte sig selv som Inquisiter, findes ikke at kunne paadrage dem Straf.

Foraauidt Tiltalte dernæst er sigtet for, at han senere under Sagens Gang har, tildeels ved Trusler villet forlede Anders Byrialsen til at forandre de af ham afgivne beedigede Forklaringer, at han har givet Medtiltalte Jens Christensen en Seddel og opfordret ham til i Retten at forklare overensstemmende med den, navnlig om, at Afskriften af Nr. 2 G var ordlydende med Originalen, at han den 15de August f. A. har opfordret Peder Zversens Son, Christen Pedersen af Kaldal, til at formaae sin Fader til enten at forklare, at Tiltalte og Anders Hansen havde været tilstede ved Udstedelsen af Erklæringen Nr. 6 I, eller at de senere havde været hos ham og hørt ham vedgaae Udstedelsen, samt at han, der under sin Arrest havde leveret Arrestforvarerens Pige nogle Breve til Besørgelse, havde sagt til hende, at han, hvis det opgavedes, vilde nægte at have skrevet og leveret hende Brevene, og opfordret hende til at forklare i Overensstemmelse hermed for Retten, da har Tiltalte benægtet Rigtigheden af de af de anførte Personer i saa Henseende mod ham reiste Beskyldninger, og imod denne hans Benægtelse kan det ham saaledes paafigtede Forhold ikke anses tilstrækkeligt beviist.

Derimod har Tiltalte sluttelig vedgaaet under sin Arrest hemmelig at have skrevet og leveret Arrestforvarerens Pige nogle Breve til Besørgelse, hvoraf de to ere stlede til to Mænd, som anmodes om i al Hemmelighed at besørgede øvrige Brevskaber til Tiltaltes Kone, medens Skrivelserne til Konen deels gaae ud paa, næst at forklare, hvad der i Sogneforstanderskabs-Mødet den 15de April 1858 foregik imellem Tiltalte og Mads Poulsen, at hun skal vise Brevene til Sogneforstander, Skolelærer Hansen, for at denne paa egne og øvrige Forstanberes Begjær kan skrive en Erklæring, om det i Mødet mellem Tiltalte og Mads Poulsen Paaserebe, og navnlig en Erklæring der gik ud paa, at der var saa liden Enak om Sagen, at de ikke kunne give nogen bestemt Erklæring derom, hvorhos tilføies, at dette ogsaa efter hans Overbeviisning er Sandhed, og at saa den Historie har Ende, da det ellers maaskee kunde forvolde mange Reiser, deels paa, at hvis der skulde blive spurgt om Hans Chr. Hansens Attest (o: ovennævnte Nr. 6 D), maa Hans Chr. Hansen vedstaae, at Tiltalte har skrevet Seddelen for ham i hans Huus, og Anders Hansen, at han har underskrevet til Bitterlighed, og hvis der skulde blive spurgt om Zepes Attest (o: ovennævnte Nr. 6 I), kan Zeppe eller Anders Hansen sige til Christian Kaldal, at han maa tilstaae, at „vi“ have talt med hans Fader derom, og Anders Hansen maa vedstaae at have underskrevet med Tiltalte eller tilladt denne at skrive hans Navn,

hvorhos det tilføies, at han (Anders Hansen) kan jo sige, at han engang, foriaden han skrev, hørte Peder Iversen tilstaae dette, og at det er noget, som Christen Kalbal — af hvem Jeppe siges at have faaet Attesten — gjerne tilstaaer, da han ligesom vi skrev, uden at Peder Iversen saae det, — og endelig paa, at hvis Anders Byrialsen kommer for Retten igjen, maa han ikke lype Tilstalte paa; Tilstalte talte — som det hedder — blot med ham om, at sætte Pletten paa for at undskyldte sig for Branddirecteuren, men har aldrig villet forføre ham til at lype for Retten, som han heller ikke havde gjort. Tilstalte har nu vel nægtet, at han herved har tilsigtet at formaae nogen af de Paagjældende til at afgive urigtig Forklaring for Retten, idet han tværtimod har villet bringe dem til at sige Sandhed, men ved Eiden heraf har han dog erkjendt, at han har villet have Christian Kalbal anmodet om at forklare, at Tilstalte og Anders Hansen have talt med Peder Iversen om Attesten, skjøndt han selv ikke havde gjort dette og idetmindste ikke vidste, om Anders Hansen havde gjort det, og isørrigt er det efter Skrivelsernes hele Indhold umistkjenbeligt og bestræftes af Eagens øvrige Oplysninger, at Tilstalte har villet indvirke paa de Paagjældendes eventuelle Forklaringer for Retten og navnlig søge at bevøge dem til at afgive deres Forklaringer paa en bestemt af ham angiven Maade, uden Hensyn til, om dette nsiagtigen maatte stemme med Sandheden eller ikke. Han findes derfor herved at have gjort sig skyldig i et strafbart Attentat paa den i Forordningen af 15de April 1840 § 11 omhandlede Lovovertrædelse.

Den Straf, som Tilstalte Pederens efter alt det Foranførte har forskyldt, findes efter Eagens samtlige Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Uger. . . .

Tilstalte Graves Pederfen vil have at tilsvare samtlige Eagens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underretsbommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 15 Rd. til hver, og ville de øvrige Tilstalte solidarisk med ham have at udrede, Anders Byrialsen $\frac{1}{6}$ og de andre 3 hver især $\frac{1}{18}$.

Denne Tidende indeholder alle af Hviesteret assagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer egentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for udenbys, der søkke Bladet med Posten, 6 Rd. 20 fl. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendanske Boghandling (K. Høgel). — Trykt hos J. H. Schult.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 40.

Den 7de December.

1860.

Anden ordinaire Session.

Onsdagen den 21de November.

Nr. 262.

Justitsraad Bunchen
contra

Peder Pedersen, (Defensor Salicath),

der tiltales for attenteret Voldtægt.

Kjøge Kjøbstads Extrarets Dom af 21de Mai 1860: „Tiltalte Arrestant, Tjenestekarl Peder Pedersen, bør at miste sit Liv. Saa betaler han og alle af denne Sag, hans Arrest m. m. lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Glæiser, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Kuhlmann, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Juli 1860: „Arrestanten Peder Pedersen bør hensesættes til Forbedringshunsarbejde i 3 Aar. Med Hensyn til Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Salarret til Actor og Defensor for Underretten, bør Bytingsdommen ved Magt at stande. 3 Salar til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Hecksher og Larsen, udreder Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da det er oplyst, at Marie Rasmussen paa den Tid, den Vold, for hvilken Tiltalte under nærværende Sag er sigtet, overgik hende, befaundt sig, som Følge af tidligere legemlig Dugang med sin Forlovede, i besvangret Tilstand, findes Lovens 6—13—18 ei anvendelig paa Tiltalte for det af ham forøvede Attentat, for hvilket han saaledes vil være

at ansee med en arbitrair Straf, der skjønnes ved den indankede Dom passende bestemt til 3 Aars Forbedringshuusarbeide. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil folgeligten være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bunzen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Taltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Ved de under nærværende fra Rjoge Rjogstads Extraret hertil indankede Sag tilveiebragte Oplysninger, deriblandt navnligten Arrestanten Peder Pedersens egen Tilstaaelse, er det tilstrækkeligen gebt gjort, at han har gjort sig skyldig i Attentat paa Voldtægt paa Tjenestepige Marie Rasmusen, og ere de nærmere Omstændigheder ved denne Forbrydelse folgende:

Da bemeldte Pige den 6te April dette Aar om Aftenen Klokken mellem 9 og 10 forlod Rjoge for at begive sig til sit Hjem i Sliby, møbte hun tæt udenfor Rjoge Arrestanten, der kom gaaende ind imod denne By, og som, efterat have passeret hende, vendte om og kom hen til hende, idet han spurgte hende om, hvor hun skulde hen, og da hun havde besvaret dette, yttrebe han, at han ogsaa skulde til Sliby, og at de derfor jo kunde følges ad. Efterat de derpaa et Dieblit havde gaaet ved Siden af hinanden, og Arrestanten havde anmøbet Marie Rasmusen om, at han maatte have Samleie med hende, hvilket hun afflog, greb Arrestanten pludselig fat paa hende og kastede hende omkuld paa Veien, samt forsøgte her at have Samleie med hende, skjøndt hun gjorde Modstand og raabte om Hjælp. Hun fik sig imiblertid flidt løs fra Arrestanten, men denne tog atter fat paa hende og fik hende, uagtet al hendes Modstræben, igjen kastede omkuld og det midt paa Veien, hvorpaa han tog Klæderne op paa hende og derved blottede hendes Kjønsdele, samt lagde sig ovenpaa hende, og da hun nu ikke kunde strige længere, og næsten havde tabt Kræfterne til længere at gjøre Modstand, fremdrog han sit mandlige Lem, som han bragte ind i hendes Kjønsdele, uden at han dog fik Samleiet fuldbbyrdet, idet hendes Medtjener Christian Jensen, med hvem hun havde gjort Aftale om, at de skulde følges sammen hjem, kom til og befriede hende fra Arrestanten.

Men da Marie Rasmusen, skjøndt der ved den ommeldte Veilighed paa hende er spuet „blaat Rjød“ og „revue Klæder“, cfr. Lovens 6—13—18, efter det Oplyste, da den ommeldte Vold overgik hende, ikke var i Lovens Sprog ærlig eller uberygtet, kan det ikke billiges, at Arrestanten derfor er draget til Ansvar directe efter Lovens 6—13—18, hvorimod han efter samme Artikels Analogi vil blive at straffe med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar.

Som Følge heraf vil Bytingsdommen, ved hvilken Arrestanten er tilfunden at have sit Liv forbrudt, men hvis Bestemmelser betræffende Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Salairer til Actor og Defensør for Underretten, Procuratorerne Glæiser og Kufsmann, med respective 5 Rdl. og 4 Rdl., bifaldes, blive deels at forandre deels at stadfæste“.

Nr. 281.

Justitsraad Bunchen
contra

1) **Jens Nielsen Handlev** eller **Basse Jens**, 2) **Søren Nielsen** eller **Søren Thuesen** og 3) dennes Hustru, **Karen Marie Nielsdatter**, (Defensør Salicath),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og for at have søgt at tiltvinge sig legemlig Omgang med sin Søsterdatter, Nr. 2 for Tyveri og Nr. 3 for Hæleri.

Hads Herreds Extrarets Dom af 1ste Marts 1860: „Arrestanterne Jens Nielsen eller Basse Jens og Søren Nielsen eller Søren Thuesen samt Tiltalte Karen Marie Nielsdatter bør hensættes, den Første til Forbedringshussarbejde i 4 Aar, den Anden til samme Slags Arbejde i 1 Aar og den Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Endvidere bør begge Arrestanterne, Een for Begge og Begge for Een, betale 8 Rdl. 4 Mk. 14 Sk. i Erstatning til Gaardmand Peder Laurfen paa Halling Mark, samt endelig ligeledes in solidum med hinanden udrede sauntlige af denne Sag lovligten flydende Omkostninger, og deriblandt i Salairer 10 Rdl. til Actor, Procurator Knudsen, og 8 Rdl. til Defensør, Procurator Terndrup, dog saaledes at Tiltalte Karen Marie Nielsdatter in solidum med begge Arrestanterne udreder $\frac{1}{6}$ Deel af bemeldte Omkostninger. Den idomte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovligte Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 2den Juli 1860: „Arrestanten Jens Nielsen Handlev, ogsaa kaldet Basse Jens, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til de de Tiltalte Søren Nielsen eller Thuesen og Karen Marie Nielsdatter idomte Straffe bør Underretsdommen ved Magt at stande. Saa bør og Tiltalte Søren Nielsen betale i Erstatning til Gaardmand Peder Laurfen i Halling 8 Rdl. 4 Mk. 14 Sk. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underretsdommen bestemte Salairer, saunt i Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procurator Holm og Proveprocurator Faber,

10 Rdl. til hver, udredes saaledes, at Arrestanten og begge de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, udrede een Sjettedeel af bemeldte Omkostninger, Arrestanten og Tiltalte Søren Nielsen in solidum fire Sjettede og Arrestanten alene een Sjettedeel. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Justitsraad Bungen og Etatsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., som udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med HenSyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Jens Nielsen Mandlev, ogsaa kaldet Basse Jens, for Tyveri og for at have søgt at tiltvinge sig legemlig Omgang med sin Søsterdatter, Tiltalte Søren Nielsen eller Thuesen for Tyveri og Sibstnævntes Hustru Karen Marie Nielsdatter for Hæleri.

Med HenSyn til det Arrestanten Jens Nielsen og Tiltalte Søren Nielsen paafigtede Tyveri af noget Lærred, der Natten mellem den 5te og 6te August f. A. frafom Gaardmand Peder Laursen i Halling, bag hvis Have det havde ligget paa Bleg paa hans ud til Havet gaaende Mark, har Tiltalte Søren Nielsen forklaret, at efterat Arrestanten havde fortalt ham, at han vidste, hvor der var Lærred at faae, og gjentagende havde opfordret ham til at følge med og stjæle det, lod han sig endelig overtale, hvorpaa de begge i Forening en Aften i den nævnte Maaned begave sig hen paa Halling Mark og satte sig i Besiddelse af 2 Stykker Lærred, der laae paa Bleg bag et Havegrjerde udenfor en Gaard, som maa antages at være ovennævnte Peder Laursens. Efterat de havde rullet Lærredet sammen, bar Søren Nielsen det til Vjerager Skov, hvor det blev skjult under noget Løv, og nogle Dage derefter gif de ud i Skoven og deelte det stjaalne Lærred, — der efter Besjtaalnes Forklaring udgjorde ialt circa 73 Alen, hvoriblandt 5 Alen Dækketsi —, i to lige Dele, saaledes, at hver af dem fik sin halve Deel af Dækketsiet. Senere folgte Basse Jens efter Tiltaltes Forklaring i forstjellige Gange saavel den ham selv tilfaldne Deel af Lærredet, som noget af Tiltaltes Andeel; det øvrige af denne, — med Undtagelse af et Stykke paa circa 5 Alen, hvoraf Tiltalte Karen Marie Nielsdatter speede en Skjorte til sin Mand —, blev tilfaldst skjult i en Mergelgrav, hvor det under Eagen er fundet efter Tiltalte Søren Nielsens Paaviisning, ligesom ogsaa de ham tilfaldne 2 1/2 Alen

Dækketøi, der efterat have været skjult i de Tiltaltes Hjem tilsidst blev skjult i et Jordbidge, saavel som det Basse Jens tilsalbne Stykke Dækketøi, der var skjult under nogle Tornebusse i Nærheden af hans Bopæl, er kommet tilstede under Sagen.

I Overensstemmelse med Tiltalte Søren Nielsens ovenansførte Forklaring har hans Kone, Tiltalte Karen Marie Nielsbatter, forklaret, at Basse Jens nogle Dage, før Tyveriet blev begaaet, under et Ophold i hendes Stue, fortalte, at han havde seet et Stykke Lærred ligge paa Vleg paa Halling Mark tæt ved Stranden, og opfordrede hendes Mand til at deeltage i at stjæle det, og at de derpaa en Aften i Forening gik ud for at tage Lærredet; da de kom tilbage hen paa Natten, fortalte hendes Mand hende, at de havde faaet Lærredet og bragt det hen i Skoven, hvorfra han nogle Dage derefter kom hjem med et Stykke paa 5 Alen, hvoraf hun, som meldt, efter hans Opbring lyste ham en Skjorte, ligesom han ogsaa hjembragte det omtalte Stykke Dækketøi, som han fortalte, at han havde faaet ved samme Veilighed som det øvrige Lærred, hvorefter det i nogen Tid forblev henliggende i en Dragtstykke, indtil hendes Mand skjulte det i Jordbidget.

Arrestanten Jens Nielsen eller Basse Jens har for sit Bedkommende benægtet Rigtigheden af de Medtiltaltes ovenansførte Forklaringer, og vel er Sigtelsen imod ham i høi Grad bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, i hvilken Henseende navnlig kan mærkes, at ligesom flere Deponenter — tildeels edelig — have udjagt, at Arrestanten, efterat det omhandlede Tyveri var begaaet, har til dem salbudt Lærred, saaledes har i Særdeleshed Høier Niels Sørensen edelig forklaret, at Arrestanten i Slutningen af August Maaned f. A. har solgt ham circa 11 Alen Lærred, som, efterat Handelen var aftalt imellem dem, en Aften bleve hentatte i et Udhuus, hvorpaa Arrestanten den følgende Dag indsaandt sig hos ham og modtog Afregning, og dette Lærred, som Niels Sørensen har fremlagt under Sagen, maa formodes at have henhørt til det Peder Laurzen frastraaalne, ligesom ogsaa Rigtigheden af Sørensens Udsagn bestyrkes ved Tiltalte Søren Nielsens Forklaring, — hvortil endnu kommer, at Arrestanten er en yderst graveret Person, der, foruden at være straffet for Løsgængeri og Betleri, ofte har været under Tiltale for Tyveri og senest ifølge Højesterets Dom af 30te August 1854 har været straffet som for 2den Gang begaaet Hæleri med 3 Mars Forbedringshuusarbejde —; men ligesom det ikke er godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af noget af det Peder Laurzen frastraaalne Lærred, saaledes findes det heller ikke isøvrigt, at de fremkomne Indicier, af hvilke flere i og for sig ere af liden eller ingen Betydning, kunne ansees at danne et efter Bestemmelserne i Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten har haft Deel i det paagjældende Tyveri.

Efter det saaledes Anførte, og da Sagen for Arrestantens Bedkommende ifølge den påseernde Indstævning alene kan ansees at være appelleret til Overretten efter Arrestantens egen Begjæring, idet den paa det Offentliges Vegne iværksatte Indstævning efter Contexten ifkun tør antages at angaae de Medtiltalte, saa at der ikke her for Retten bliver Spørgsmaal om Sigtelsen mod Arre-

stanten for at have søgt at tiltvinge sig legemlig Omgang med sin 12 Aars gamle Søsterdatter, i hvilken Henseende han ved Underrettsdommen er frifunden, vil han være at irifinde, efter Omstændighederne dog ikkun for Actors videre Tiltale.

Forsaavidt Tiltalte Søren Nielsen eller Thuesen har været sigtet for at have paa ulovlig Maade tilvendt sig en i hans Besiddelse forennden Sæk, som Forpagter Valter paa Vilhelmsborg har vedkjendt sig som sig tilhørende, er det ved Underrettsdommen med Høie antaget, at det efter Tiltaltes Forklaring om at have faaet bemeldte Sæk tillæns af en tidligere paa Vilhelmsborg værende Landvæsenselev, der ikke har kunnet afhøres under Sagen, da hans nuværende Opholdssted er ubekjendt, ikke kan ansees Tiltalte overført, at han med Hensyn til denne Sæk, som han efter sin Forklaring ikke havde faaet Leilighed til at tilbagelevere, men ingenfinde havde havt til Hensigt at beholde, har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

Derimod vil Tiltalte Søren Nielsen, der ifølge Hads Herreds Extrarets Dom af 1ste Marts 1858 har været straffet for Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, for det af ham vedgaaede Tyveri af Lærred være at ansee med Straf for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, ligesom Tiltalte Karen Marie Nielsdatter, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for det af hende vedgaaede Forhold med Hensyn til det ommeldte Stykke Lærred være at ansee med Straf for 1ste Gang begaaet Hæleri efter den citerede Forordnings § 22, og skønnes Straffen ved Underrettsdommen passende bestemt for Søren Nielsen til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og for hans Kone til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Derhos vil Tiltalte Søren Nielsen have at erstatte Gaardmand Peder Laurzen Børdien af det ikke tilstedekomne Lærred saavel som Forringelsen af det tilstedekomne med ialt 8 Rbl. 4 Mk. 14 Sk.

Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 10 Rbl. til hver, ville være at udrede saaledes, at Arrestanten og begge de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, udrede $\frac{1}{6}$, Arrestanten og Tiltalte Søren Nielsen in solidum $\frac{1}{6}$ og Arrestanten alene $\frac{1}{6}$ “.

Nr. 38. Administrationen for det Hselinffe og det Rosenfeldtffe Fideicommiss og den nuværende Besidder af det Hselinffe Fideicommiss, Proprietair **Hans Fabricius de Tenguagel** (Advocat Liebe),

contra

Kammerherre **H. D. F. Feddersen**,

angaaende Spørgsmaalet, om Indstævntes Hustru er berettiget til Pension af det Hselinffe Fideicommiss.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Juni 1859:
„De Indstævnte, Administrationen for det Hselinffe og det Rosenfeldtffe

Fideicommiss, bør til Citanten, Kammerherre Feddersen, betale den ham paa hans Hustrues Vegne tilkommende Pension af det Hselinske Fideicommiss for Tiden fra 21de Marts til 11te Juni f. A. med 225 Rdl., saa og Renter af dette Beløb 5 pCt. aarlig fra den 29de October f. A. indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det komte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Spørgsmaalet, om Administrationen af det paagjældende Fideicommiss kan i nærværende Sag ansees som rette Sagvolder, ikke efter den fra Citanternes Side brugte Procedure foreligger Høiesteret til Paafjendelse, og i Genhold til de forøvrigt i den indaafede Dom anførte Grunde, hvorimod intet Væsentligt findes at erindre, vil denne Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staaende. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indaafede Doms Præmisser lyde saaledes: „I Erectionsbrev af 30te August 1781, hvorved det dengang af Ane Elisabeth Fabritius, Baronesse af Hselin, eiede Gods, Hselinge, erigeredes til Stamhuus, findes blandt Andet følgende Bestemmelse:

„Det skal være en Stamhuuseier, Mand eller Kvinde, tilladt at give ved Testamente sin efterlevende Enke eller Enkemand i Pension 1,000 Rdl. aarlig“.

Ved allerhøieste Bevilling af 14de Januar 1803 blev givet Tilladelse til Salget af bemeldte Stamhuus, imod at der af en Deel af den indkomne Kjøbesum — 228,000 Rdl. oprettedes et Fideicommiss, under Navn af det Hselinske, og blev det i bemeldte Bevilling blandt Mere fastsat, at det ovennævnte Erectionsbrev af 30te August 1781 saavel i Henseende til Successionsordenen som i Henseende til alle andre Punkter og Clausuler skulde være den for Fideicommisscapitalen gjældende Rettefnor.

I et af den daværende Besidder af det Hselinske Fideicommiss, Proprietair Michael Fabritius de Tengnagel og Hustru, Kaana Felicia Augusta Fabritius de Tengnagel, sødt Vilsted, under 28de Mai 1838 oprettet, notarialiter bekræftet, reciproct Testament, erklærede derfor Fideicommissbesidderen, at han i Overensstemmelse med det under 30te August 1781 oprettede og den 19de September f. A. confirmerede Erectionsbrev for Stamhuset Hselinge og som Besidder af det ifølge allerhøieste Bevilling af 14de Januar 1803 ifødetfor bemeldte Stam-

huus substituerede Hselinske Fideicommis tillagde sin Hustru, saafremt hun skulde overleve ham, en aarlig Pension af 1,000 Rdl. banst Courant omfrevet til Rigsbankpenge, der udredes forlobs af det Hselinske Fideicommis og ubetales med det Halve i hver 11te Juni og 11te December Termin. Efterat bemelte Proprietair Michael Fabritius de Tenguagel i Aaret 1849 var afgaaet ved Døden, har hans Enke oppebaaret den hende ved Testamentet tillagte Pension, indtil hun den 21de Marts 1858 indtraadte i Ægteskab med Citanten i nærværende Sag. Kammerherre Geddersen, da videre Udbetaling af samme nægtebes. Paa Grund heraf har Citanten, der formener, at hans nuværende Hustru, uagtet det indgangne Ægteskab, maa være berettiget til fremdeles at nyde den hende ved Testamentet af 28de Mai 1838 tillagte Pension, under nærværende Sag paaftaaet Administrationen for det Hselinske og det Rosenfeldtske Fideicommis tilpligtet at betale ham den ham paa hans Hustrues Begne tilkommende Pension af det Hselinske Fideicommis for Tiden fra 21de Marts til 11te Juni f. A. med 225 Rdl. R. M. tilligemed 5 pCt. Renter deraf fra Forligsklagens Dato den 29de October f. A., indtil Betaling skeer, samt denne Sags Omkostninger med noget Tilstrækkeligt.

Den indstævnte Administration har ladet møde under Sagen og neblægge Paastand om, at Sagen for Administrationens Vedkommende afvises, og at der tillægges denne Rost og Læring, eller at Administrationen frifindes for Citantens Tiltale og tillægges Processens Omkostninger skadesløst.

Fremdeles har den nuværende Besidder af Fideicommisset, der er Medlem af Administrationen, Hans Fabritius de Tenguagel, som tillige er stævnet til at varetage sit Lørd under Proceduren og høre Dom, særligt ladet møde under Sagen og paaftaaet, at de paaftævnte 225 Rdl. ikke bør udredes af det Hselinske Fideicommis, eller at han frifindes for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Administrationen har næst at anbringe, at Citantens Hustru ikke skal have oppebaaret Pension af det Hselinske Fideicommis, men derimod af de den nuværende Fideicommisbesidder tilkommende Indtægter ifølge dennes specielle Samtykke til sliq Udbetaling, støttet sin ovennævnte Paastand om Afvisning eller Frifindelse paa, at det formeentlig har været nødvendigt og derhos uberettiget, at Citanten har stævnet og paaftaaet Dom over Administrationen, da denne, der tidligere kun har udbetalt Pension til Michael Fabritius de Tenguagels Enke paa Grund af det af den nuværende Fideicommisbesidder dertil givne Samtykke, Intet kan have imod fremdeles at udbetale den omhandlede Pension til Citantens Hustru, naar Fideicommisbesidderen dertil vil give sit Consents; men, om denne Eidste med eller uden Føie har nægtet sit Samtykke til saadanne Udbetalinger, efterat Enkfru Fabritius de Tenguagel er indtraadt i Ægteskab med Citanten, er et Spørgsmaal, hvis Afgjørelse formeentlig ei skal vedkomme Administrationen. Men det skjønes dog ikke rettere, end at Administrationen maa ansees som rette Paaagjældende, til hvem Citanten har at holde sig, naar han paa sin Hustrues Begne fordrer den hende formeentlig tilkommende Pension udbetalt af Fideicommisset. Det er nemlig saa laugt fra, at der under Sagen

foreligger Noget for, at de tidligere igjennem Administrationen til Citantens nuværende Hustru fete Pensionsudbetalinger ene skulle have været begrundede i en speciel Concession fra Fideicommissbesidderens Side eller være gjorte af de ham særligen tilkommende Indtægter, at der tværtimod i en under Sagen fremlagt, af Administrationens forretningsførende Medlem, Geheimeconferentsraad Treiskou, udstedt Attest, indeholdes en bestemt Erkjendelse af, at det er „som Følge“ af den oven citerede Passus i Erectionsbrevet af 1781 og Bestemmelsen i Testamentet af 28de Mai 1838, at den ommeldte Pension af 1,000 Rdl. aarlig er bleven udbetalt til Fru Hanna Fabritius af det Hjelmske Fideicommis, altsaa ikke paa Grund af Fideicommissbesidderens Samtykke. Da nu Citantens Paa-stand, som anført, gaaer ud paa, at Administrationen skal udbetale den hans Hustru formeentligen tilkommende Pension netop uden Hensyn til den nuværende Fideicommissbesidderes Indsigelse derimod, er det ganske i sin Orden, at Citanten har rettet Søgemaalene imod Administrationen, hvem Udbetalingen af Fideicommissgødslets Revenuer ved den allerhøjeste Bevilling af 14de Januar 1803 er bleven overdraget, og ikke imod Fideicommissbesidderen som saadan.

Denne, der, som bemærket, har ladet mode under Sagen, har til Begrundelse af sin Formening om Citantens Husfrues Uberettigelse til, efterat hun har indgaaet nyt Ægteskab, at nyde Pension af det Hjelmske Fideicommis, blandt Andet paaheraabt sig, at den omtalte Passus i Erectionsbrevet bruger Udtrykket „Enke“, i hvilken Stilling Citantens Hustru ei længere kan siges at være, og derhos villet gjøre gjældende, at Sagens Natur formeentlig tilsiger, at den en Enke tillagte Pension, naar ei anderledes er bestemt, maa ophøre, naar hun gifter sig igjen, og saaledes paa anden Maade bliver forsoget.

Men herved bliver at mærke, at naar det i Erectionsbrevet hedder „sin efterlevende Enke“, da kunne disse Udtryk ikke tillægges nogen Vægt, da den Paagjældende dog, naanset det nye Ægteskab, vebbliver at være Testators efterlevende Enke; og hvad angaaer den Betragtning, at nyt Ægteskab er en Forsørgelse for Enken, da taber denne ganske sin Betydning derved, at den samme Bestemmelse, som er givet med Hensyn til Enken, ogsaa gjælder med Hensyn til Enkemanden, for hvem dog nyt Ægteskab i Almindelighed ikke kan ansees som en Forsørgelse. Netop den Omstændighed, at Erectionsbrevet stiller Enken og Enkemanden under den samme Regel, findes at maatte være af afgjørende Vægt ved Fortolkningen af den omhandlede Passus; thi da der ikke lader sig anføre nogen rimelig Grund, hvorfor den pensionerede Enkemand skulde take sin Ret til Pension, fordi han indgik nyt Ægteskab, maa det ogsaa antages at have været Stiftetindens Villie og Mening, at den efterlevende Enke, der er sat paa lige Trin med Enkemanden, skal være berettiget til Pension, uagtet et senere indgaaet nyt Ægteskab.

Denne Fortolkning vinde derhos Styrke ved andre i Erectionsbrevet indeholdte Bestemmelser. navnlig forsaavidt det fastsætter, at naar Stiftetindens Datter — Grevinde Rangau — skulde døe forinden hendes Mand, skulde denne have Ret til at tage Stamhuset og det dertil annecterede Fideicommis i Besiddelse og beholde samme „saalænge han lever, hvad enten han gifter sig igjen

eller ei", — hvilken samme Bestemmelse ogsaa er givet med Hensyn til Stifterindens anden Datter —; thi hvad der saaledes er fastsat i Henseende til Besiddelsen af Stamhuset, kan man ogsaa være besejret til at statuere, at Stifterinden har villet, hvor der kun var Spørgsmaal om Pension til en senere Besidders efterlevende Vgtefælle.

Som Følge af Foranstøtte, og uden at det bliver nødvendigt at tage Hensyn til de forskjellige under Proceduren fra begge Sider paaberaabte deels nærmere deels fjernere Analogier, vil Citantens Paastand blive at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Fornødent stempet Papir er under Sagen afbenyttet".

Nr. 301.

Statsraad Salicath
contra

Antalia Pedersdatter, (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 19de Juli 1860: „Arrestantinden Antalia Pedersdatter bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 1 Aar. Til Enkemadame Cohn betaler hun i Erstatning 6 Rdl. Saa tilsvares hun og alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Nissen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Hoegh, 4 Rdl. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 27de August 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at staade. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at staade. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Antalia Pedersdatter for Tyveri.

Bed Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun, medens hun fra 1ste Marts 1858 til 1ste November 1859 tjente hos Major Voffenheuser i Aalborg, har, naar hun dertil saae beqvem Leilighed, fraaagt ham nogle Talerkener og Glas, en Kop og en lille Sølvkapsel, ialt til en Værdi af 2 Rdl. 1 Mk 2 Sk., samt at hun ligeledes, medens hun siden den 1ste Mai d. A. har tjent hos Madame Cohn i Aalborg, har leilighedsviis fra Boutikken og Beboelsesleiligheden tilvendt sig deels ca. 1 Pbd. Smør, til Værdi 2 Mk., hvorved hun dog kun vil have tænkt paa at staae sit Brød ordentlig belagt med Smør, deels et til 8 Rdl. vurderet Schavl, som hun har ladet skjære midt over, samt forskellige andre mindre betydelige Gjenstande, tilsammen ansatte til en Værdi af 2 Rdl. 2 Mk. 6 Sk., der tilligemed de i hendes forstævnte Tjeneste stjaalne Gjenstande bleve fundne i hendes Gjemmer. Samtlige de anførte Gjenstande ere udleverede til de Bestjaaene, og Madame Cohn har i Erstatning for Schavlets Overskjæring paaastaet sig tilkjendt 6 Rdl.

For sit ovenanførte Forhold er Tiltalte, der i Aaret 1852 for første Gang begaaet Tyveri har været straffet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 1, retteligen ved Underrettsdommen anseet efter samme Forordnings § 13, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 1 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rdl. til hver".

Torsdagen den 22de November.

Nr. 309.

Advocat Liebe

contra

Peter Friederichsen, (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Tyveri.

Besterlandsföhr og Aarum Birks Egtrets Dom af 5te Mai 1860: „Arrestanten Peter Friederichsen, ogsaa kaldet Peter Bybajlong eller Peter Rothkoph, bor hensættes til Arbejde i Forbedringshuset i 4 Aar. Saa betaler han og i Erstatning til Madame Døen i Borgsum 62 Rdl. 2 Mk. 4 Sk., samt alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, 5 Rdl. til hver. Det Bøante at udredes inden 15 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 27de August 1860: „Arrestanten Peter Friederichsen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair

til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Neckelmann, 8 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Udførd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiftales Arrestanten Peter Friederichsen for Tyveri, og gaaer Eigtelsen navnlig ud paa, at Arrestanten den 25de December f. A. om Eftermiddagen eller Aftenen skal have begaaet et Indbrudstyveri hos Capitain Døens Enke i Borgsum paa Føhr, ved hvilket Tyveri der efter bemeldte Enkes edelige Forklaring er frastjaalet hende et Pengebeløb af 67 à 70 Rdl., meest ældre Sølvbalere, der havde beroet i et Chatol i hendes Storstue, hvortil Tyven, medens Husets Beboere den nævnte Dag vare fraværende, havde skaffet sig Afgang ved at ituslaae en Rude i et mod Haven vendende Vindue og derefter aabne dette. Ved den den næste Formiddag anstillede Undersøgelse fandtes der i den vaade og bløde Jord udenfor det ituslaaede Vindue Fodspor, der kunde forfølges i Haven og langsmed Huset og derfra af og til i Kanten af en Rugmark hen til Volkert Dluvs et Par hundrede Skridt fra Gjærningsstedet liggende Gaard, hvor Arrestanten tjente, og ved at sammenholde Arrestantens Sko, de eneste, hvoraf han var i Besiddelse, og som han maa antages den foregaaende Dag at have været iført, med de anruffne Fodspor, fandtes Skoene nøie at passe til disse, hvorved dog maa bemærkes, at ligesom det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at Sporene i Haven vare mindre tydelige end de over Marken førende, saaledes erklærede den ene af de fire Mænd, der efter Forhørsdommerens Anmodning foretog den ommeldte Sammenligning, at han ikke havde kunnet overbevise sig til nogen stærk Grad af Visshed om, at Sporene i Haven maatte hidrøre fra Arrestantens Sko, da disse Spor alle vare noget udbiisfede og utydelige af Regnen, og ligeledes har Arrestantens Huuskond, der var tilstede ved Undersøgelsen, udsagt, at det forekom ham, at Sporene foran Vinduerne og i Haven vare saa udbiisfede af Regnen, at det ikke med Bestemthed kunde siges, at de passede til Skoene.

Arrestanten nægtede at have begaaet det omhandlede Tyveri og overhovedet at have den paagjældende Dag været ved Madame Døens Huus, hvorimod han udjagde, at han over 8 Dage tidligere var gaaet forbi det langs den omtalte Rugmark; han nægtede derhos gjentagende at være i Besiddelse af Penge med Undtagelse af nogle faa Skillingen. Imidlertid blev den mod Arrestanten opstaaede Mistanke senere i høi Grad bestyrket ved, at der fremkom Oplysninger om, at Arrestanten den 9de Januar d. A. paa forfjellige Steeder i Nieblum, deels selv deels ved nogle Drenges har veglet ialt 8 ældre Sølvbalere ved at

kjøbe nogle Smaating, samt at han kort efter Nytaar havde til forskjellige Personer udbetalt ialt noget over 4 Rdl., hvorhos Arbeidsmand Nicolai Serensens Kone edelig har udsagt, at hun den 3die eller 4de Januar efter Arrestantens Begjæring omvekslede ham 2 Sølvbalere i Smaaapenge, og at han ved den Leilighed, idet han paalagde hende endelig ikke at sige det til Nogen, forærede hende 3 Dalere, som hun har afleveret i Netten, og vel har Arrestanten benægtet Rigtigheden af den nævnte Kones Forklaring, men iøvrigt har han maattet indrømme at have udgivet og vekslet de foransførte Penge, samt at hans Nægtelse af den 26de December at have været i Besiddelse af Penge var urigtig, og han har ikke paa nogen fyldestgjørende Maade kunnet gjøre Rede for sin Adkomst til de ommeldte Penge, idet han navnlig med Hensyn til de 8 Sølvbalere er fremkommen med en aldeles uantagelig Forklaring om, at en ukendt Person var kommen til ham paa Gaden og bedet ham veksle Pengene for ham. Hertil kommer, at Arrestanten, der er født i 1816, er en yderst graveret Person, der blandt Andet har været straffet 8 Gange i Hertugdømmet Slesvig for Tyveri, deriblandt to Gange med offentligt Arbeide, hvorhos han endvidere to Gange har været tiltalt for samme Forbrydelse og kun er bleven frifunden for videre Tiltale, samt at hans Forklaringer under Sagen have været i høi Grad vaklende og tilbeels aabenbart urigtige. Endelig maa det mærkes, at der den 17de Mai d. A., efterat Underrettsdommen var affagt, er i Arrestantens Huusbonds Lade nederst i Høgulvet under Høet funden en Krave, hvori var indsvøbt 7 ældre Sølvbalere og 4 Rdl. 5 Mk. 9 Sk. i Smaaapenge, men Arrestanten, der efter nogen Nægtelse har maattet erkjende, at den fundne Krave tilhører ham, har vedholdende nægtet at have gjemt de foresundne Penge i Kraven eller at vide, hvorledes de ere komne der.

Efter det Anførte maa der nu vel ansees at være tilveiebragt en høi Grad af Formodning for, at Arrestanten har begaaet eller havt Deel i det ommeldte Tyveri, men ligesom det dog efter Gjenstandens Bestaaenhed ikke har kunnet bringes til Visshed, at de Penge, som Arrestanten har erkjendt at have været i Besiddelse af, ere af de ved den paagjældende Leilighed bortstjaaene, saaledes skjønnes det heller ikke iøvrigt, at de fremkomne Oplysninger kunne ansees at danne et efter Bestemmelserne i Forordningen af 8de September 1841 tilstæfelig Bevist for, at Arrestanten er skyldig i den ham paagjætede Forbrydelse, og navnlig kan der efter de ovenanførte Omstændigheder ikke tillægges den anstillede Sammenligning mellem de ved Gjerningsstedet foresundne Fodspor og Arrestantens Fodtøi nogen afgjørende Betydning, i hvilken Henseende det ikke kan komme videre i Betragtning, at de to Mænd, der ved Undersøgelsen af Fodsporene havde yttret Tvivl med Hensyn til de i Haven værende Spor, i et den 3die April d. A. afholdt Forhør paa Foranledning af Dommeren have erklæret, at de blot havde villet tilkjendegive, at de selv ikke undersøgte Sporene saa usigtigt som de andre Vidner. Arrestanten maa derfor blive at frifinde, efter Omstændighederne dog kun for Actors videre Tiltale og med Forpligtelse til at udræde Actiøns Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underrettsdommen bestemte Salsairer, samt i Salaar til Actor og Dejetsfor for Overretten 8 Rdl. til hver“.

Nr. 328.

Advocat Liebe
contra**Niels Sørensen Jensen**, (Defensør Liebenberg),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extrarets Dom af 20de Septbr. 1860: „Arrestanten Niels Sørensen Jensen bør henføres til Forbedringshussarbejde i 8 Maaned. Saa bør han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Bugge, 5 Rdl., og til Defensør, Procurator Meldola, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Octbr. 1860: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Baastrup og Cancelliraad d'Auchamp betaler Arrestanten Niels Sørensen Jensen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Følge den her til Retten ffete Indstævning af nærværende i 1ste Instants inden Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extraret paadømte Sag, under hvilken Arrestanten Niels Sørensen Jensen er actioneret for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, foreligger der Overretten kun til Paakjendelse det Forhold, med Hensyn til hvilket Arrestanten ved Underretten er dømt, og som bestaaer i, at han har været i Besiddelse af en til 2 Rdl. vurderet Cornet, hvilket Instrument er borttaget af en i Alhambras Concertsal henstaaende utillaaet Kasse, hvor det var hentlagt af den, til hvem Eieren havde ublaant det til Brug ved Concerterne i Alhambra, paa hvilket Sted Arrestanten var antaget som Opvarter.

Da nu saavel Eieren som den, til hvem Cornetten var ublaant, have edeligen bekræftet, at den er frakommen dem med Vidende og Villie; da Eieren paa lovlig Maade har bevist sin Eiendomsret til nævnte Instrument, samt da Arrestantens Forgivende om at have kjøbt samme paa Gaden her i Staden af en ham ubekendt Person, som aldeles ubestyrket ikke kan komme i Betragtning, maa det billiges, at Betingelserne for det saakaldte indirecte Tyvsbeviis ere an-

jete at være tilstede, og at Arrestanten, der er født i Aaret 1840 og tidligere ifølge Criminal- og Politivrettens Dom af 20de November 1858 for Tyveri og Falsk har været anseet med Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedre, nu i Henshold til Bestemmelserne i Forordningen af 8de September 1841 § 6, cfr. Forordningen af 11te April 1840 § 25, er anseet med Straf for 2den Gang begaaet Hæleri, og da Straffen efter sidstnævnte Forordnings § 22 efter Omstændighederne findes passende bestemt til 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide, vil den paaanførte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger gives Medhold, i det Hele blive at stadfæste“.

Mandagen den 26de November.

Nr. 240.

Statsraad Salicath

contra

1) Ole Rasmussen, 2) Hans Nielsen, 3) Justus Heinrich Røediger, 4) Jacob Heinrich Blieffernicht, 5) Hans Olsen, ogsaa kaldet Drøbjerg, 6) Johan Frederik Wilhelm Wistoft og 7) Johan Frederik Kock, (Defensor Liebenberg),

der tiltales, Nr. 1 Ole Rasmussen for Brandstiftelse og Tyveri, Nr. 2 Hans Nielsen for Deelagtighed i Brandstiftelse, Tyveri, Hæleri og ulovlig Omgang med Hittogods, Nr. 3 Justus Heinrich Røediger for Brandstiftelse og Hæleri, Nr. 4 Jacob Heinrich Blieffernicht for Brandstiftelse, Nr. 5 Hans Olsen eller Drøbjerg for Deelagtighed i Brandstiftelse og for Bedrageri, Nr. 6 Johan Frederik Wilhelm Wistoft for Tyveri og Hæleri og Nr. 7 Johan Frederik Kock for Hæleri eller i alt Fald for Mislighed og Uforsigtighed ved stjaalne Kosteres Erhvervelse.

Criminal- og Politivrettens Dom af 2den Juni 1860: „Arrestanterne 1) Ole Rasmussen, 2) Hans Nielsen, 4) Jacob Heinrich Blieffernicht og 5) Hans Olsen, ogsaa kaldet Drøbjerg, samt 6) Tiltalte Johan Frederik Wilhelm Wistoft vor straffes, de 2 Forstnævnte med Tugthuusarbeide hver i 16 Aar og de 3 Sidstnævnte med Forbedringshuusarbeide, Blieffernicht i 5 Aar, Drøbjerg i 6 Aar og Wistoft i 3 Aar. Arrestanten 3) Justus Heinrich Røediger samt de Tiltalte 7) Ane Bollette Sorensdatter, Rasmussens Hustru, 8) Magdalene Bjortmann, Nielsens Hustru, 9) Maren Kirstine Sorensen eller Christiansdatter, Wistofts Hustru, 10) Christian Petersen, 11) Johan Frederik Kock og 12) Mariane Olesen, Røedigers Hustru, vor straffes med Fængsel paa Band og Brød, Rasmussens Hustru, Nielsens Hustru og Petersen hver i 4 Gange 5 Dage, Røediger og Wistofts Hustru hver i 3 Gange 5 Dage

og Kock og Røedigers Hustru hver i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning udredes af Arrestanterne 1) Rasmusſen og 2) Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, til Landbygningernes Brandforsikringsſelskab 3,970 Rdl., til det almindelige Brandasſurancecompagni for Vare og Effecter 346 Rdl., til Tommerſvend Carl Wilhelm Ngergaard 150 Rdl., til Charlotte Emilie Johuſen, Johuſens Enke, 50 Rdl., til Hedevig Marie, Kjøppings Enke, 20 Rdl., til Hofet Niels Peter Teuſen 28 Rdl., dog at der af dette ſidſte Beløb in ſolidum med de nævnte Arreſtanter tilſvares af Tiltalte 7) Rasmusſens Hustru $\frac{1}{3}$, af Tiltalte 8) Nielsens Hustru $\frac{1}{3}$, og af de Tiltalte 6) Wiſtoft og 9) Wiſtofts Hustru, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{3}$, ſamt til Copiſt Peter Dveſen 10 Rdl. 3 Mk., dog at heraf in ſolidum med de ſamme Arreſtanter tilſvares af de Tiltalte 7) Rasmusſens Hustru og 8) Nielsens Hustru hver $\frac{1}{2}$. Endvidere udredes i Erſtatning af Arreſtanten 1) Rasmusſen og Tiltalte 6) Wiſtoft, Een for Begge og Begge for Een, til Kromand Lars Anderſen 2 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., af Arreſtanten 1) Rasmusſen til Groſſerer Grøn 160 Rdl., og af Arreſtanterne 4) Blieffernicht og 5) Dråbjerg, Een for Begge og Begge for Een, til Groſſerer Friedländer ſom Agent for Liverpool-Londoner Brandasſuranceſelskabet 850 Rdl. Actionens Omkoſtninger, derunder Salarier til Actor og Defenſor, Procuratorerne Naasloff og Kammeraad Nyegaard, 12 Rdl. til hver, udredes af Arreſtanterne 1) Rasmusſen og 2) Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{2}{3}$, dog at Tiltalte 6) Wiſtoft deraf in ſolidum med dem tilſvarer $\frac{1}{12}$, og at de Tiltalte 7) Rasmusſens Hustru, 8) Nielsens Hustru, 9) Wiſtofts Hustru, 12) Røedigers Hustru, 10) Peterſen og 11) Kock ligeledes in ſolidum med dem tilſvare Omkoſtingerne hver for ſit Vedkommende, og derunder hver $\frac{1}{16}$ af Salarierne, af Arreſtanten 1) Rasmusſen med $\frac{1}{4}$, dog at Tiltalte 6) Wiſtoft deraf in ſolidum med ham tilſvarer $\frac{1}{2}$, og af Arreſtanterne 3) Røediger, 4) Blieffernicht og 5) Dråbjerg, Een for Alle og Alle for Een, med $\frac{1}{12}$. Den idømte Erſtatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelſe, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

(Sluttes i næſte Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 41.

Den 7de December.

1860.

Anden ordinaire Session.

Mandagen den 26de November.

Nr. 240.

Statsraad Salicath

contra

Ole Rasmussen, Hans Nielsen, Justus Heinrich Røediger, m. Fl.,
(see forrige Nr.).

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de for Høiesteret Tiltalte Vedkommende anførte Grunde, og da de her for Retten fremkomne yderligere Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat, vil den være at stadfæste, forsaavidt paaanket er, dog at Straffen for Ole Rasmussen findes at burde bestemmes til Lughuusarbeide paa Livstid.

Thi kjendes for Ret:

Ole Rasmussen bør hensættes til Lughuusarbeide paa Livstid. Forrigt bør Criminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Statsraad Salicath og Statsraad Liebenberg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., hvoraf $\frac{2}{3}$ udredes af Ole Rasmussen og Hans Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, — saaledes at Johan Frederik Wilhelm Wistoft, Justus Heinrich Røediger og Johan Frederik Røed in solidum med dem deraf tilsvare, den første $\frac{1}{3}$ og hver af de to Sidste $\frac{1}{6}$ —, og $\frac{1}{3}$ af Justus Heinrich Røediger, Jacob Heinrich Blieffernicht og Hans Olsen, og saa kaldet Drøbjerg, Een for Alle og Alle for Een.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende Sag er det ved den af Arrestanten 1) Ole Rasmussen afgivne Tilstaaelse og de isøbrigt tilbeiebragte Dplysninger godtgjort, at han, der sigt for Brandstiftelse og Tyveri, har foretaget den Iidspaasættelse, hvorved Ratten imellem den 29de og 30te Januar f. A. en Deel af Eiendommen Nr. 88 B 1 paa Blegdamsveien, i hvilken han dengang boede, afbrændte. Efterat Arrestanten nemlig havde faaet sit Indbo asfureret for 1,000 Rdl., hvilket betydeligt oversteg dets saude Værdi, aftalte han med Arrestanten 2) Nielsen, der boede i samme Sted og havde sit Indbo asfureret for 600 Rdl., at der skulde sættes Ild paa Stedet af een af dem, saaledes at den, der foretog Iidspaasættelsen, skulde have en Godtgjørelse af den anden, dersom det ikke brændte for ham, og han saaledes ikke fik Assurancebeløbet udbetalt. Da det imidlertid maatte anses bekvemtest for Rasmussen at paasætte Ilden, meddeelte han Løverbagen den 29de Januar f. A. Nielsen sin Plan om at gjøre det den paafølgende Nat, og, efterat Nielsen havde erklæret sig enig deri, foretog Rasmussen ogsaa Iidspaasættelsen om Natten Kloffen omtrent 3, idet han lagde en Deel Ildsteen, som han efter Nielsens Raad havde kjøbt til dette Niemed, ind imellem nogle Spaaner paa et Loft, der afbenyttedes af en af Husets øvrige Beboere, og derefter ved Hjælp af et Par Frictionsføvstikker antændte det Hele, hvorpaa han begav sig ned i den af ham beboede Kælling, og var næsten færdig med at aflæde sig, da Ilden udbrød og fortærede en saa stor Deel af Stedet, at Brandforsikringen for Landbygninger i den Anledning har udbetalt en Erstatning af 3,970 Rdl.

Arrestanten Rasmussen er endvidere overbevist at have i Løbet af flere, navnlig de sidste Par Aar gjort sig skyldig i en Mængde Tyverier, som han har udført deels alene, deels i Forening med Arrestanten 2) Nielsen og Tiltalte 6) Wistoft. Arrestanten har saaledes blandt Andet i Forening med Nielsen frafrjaalet Copist Peter Øvesen en Deel Klædningsstykker m. m. til en Værdi af 24 Rdl., hvilket Tyveri de udførte paa den Maade, at Rasmussen, medens Nielsen blev staaende udenfor, steg gjennem et Bindue ind i en ubeboet Fabrikbygning paa Blegdammen Nr. 89 og borttog de nævnte til Tørring ophængte Gjenstande. Ligeledes have de samme Arrestanter frafrjaalet Høker Niels Peter Jensen en til 28 Rdl. vurderet Fjerding Smør, hvilken Rasmussen borttog fra en til Stedet Nr. 88 B 1 hørende Kjalber, der stod i Forbindelse med Beboelsesleiligheden, og hvortil han, medens Nielsen blev staaende udenfor, skaffede sig Afgang ved Midnatslid igjennem en ikke til Indgang bestemt Abning, for hvilken var anbragt en Lem. Endvidere have de samme Arrestanter paa Klædefabrikken Stampen i Dyrehaven bortfrjaalet et Stykke Klæde paa omtrent 30 Alen, af Værdi 2 Rdl. pr. Alen, hvilket Rasmussen borttog fra en derværende ubeboet Fabrikbygning, hvortil han, medens Nielsen stod udenfor, skaffede sig Afgang ved at opbryde en Dør og igjennem denne at gaee ind i den saakaldte Kuesne, hvorfra han borttog Klædet. Fremdeles have de samme Arrestanter i Sommeren 1858 frafrjaalet Forpagter Niels Jørgensen et til 7 Rdl. vurderet Lam, der gif paa dennes Mark, og Landvæsenscommisfairs Kottvitt 2 Faar af Værdi 25 Rdl., der ligeledes gif paa Eierens Mark. De samme 2 Arrestanter have ligeledes frafrjaalet Klædefabrikant

Christian Larsen, hos hvem de da arbejdede, nogle Kammer med circa 20 Pund Uldgarn af Værbi 5 Mk. pr. Pund. Endvidere have de samme 2 Arrestander og Tilstalte 6) Wistoft i Forening frastjaalet Bagermester Scherfig en Deel til 1 Rdl. 3 Mk. vurderet Halm, hvilken de borttogte fra et paa Marken staaende tilskuffet og ubeboet Skuur, som de aabnede ved at stifte et Stykke Træ ind imellem Døren, og derved aftage det indenfor anbragte paa 2 Hager hvilende Brædt, hvorefter de bortførte Halm paa en af Wistoft medbragt Bogn. Arrestandten Rasmussen og Tilstalte Wistoft have ligeledes i Forening frastjaalet Bognmand Ole Petersen en Tonde Rug af Værbi 4 Rdl., og Kromand Lars Andersen i 2 Gange nogle til 2 Rdl. 1 Mk. 8 Sk. vurderede Snipper Halm, hvilke Tyverier ligeledes ere forøvede ved Indbrud, med Undtagelse af det senest hos Lars Andersen begaaede, ligesom de ogsaa i Forening have frastjaalet Proprietair Halling noget til 2 Mk. vurderet Hø. Endelig har Arrestandten Rasmussen alene forøvet nogle Tyverier. Han har saaledes i Maret 1843 frastjaalet Otto Hartvig i Skodsborg Kro circa 14 Rdl. og noget Sukker, Kaffe og Cognac af Værbi 1 Rdl. 3 Mk., hvilket Tyveri han udførte paa den Maade, at han ved Nattetid trøb ind gennem et Vindue i Hælderen til Krobygningen og kom derfra gennem en Lem ind i Boutikken, der stod i Forbindelse med Beboelsesleiligheden, og hvorfra han borttog de ommeldte Gjenstande. Endvidere har han i forskellige Gange frastjaalet Grosjerer Grøn 3 Stykker Klæde af Værbi 160 Rdl., idet han igennem et Vindue sleg ind i Vestsjaalet ubeboede Fabrikbygning og borttog Klædet. Fremdeles har han frastjaalet fornævnte Klædefabrikant Larsen i flere forskellige Gange, mebens han arbejdede hos ham, 20 à 30 Pund Uld af Værbi 3 Mk. pr. Pund, og paa Stampen under sit Arbejde der tilvandt sig nogle Pund Uldgarn af Værbi 1 Rdl. pr. Pund, samt paa samme Fabrik circa 1 Pispund Uld af Værbi 8 Rdl. og en til 1 Rdl. vurderet Sæk, hvilket Tyveri var forbundet med Indbrud.

For samtlige disse Forbrydelser vil Arrestandten Rasmussen, der er langt over criminel Aavalder og ikke funden forhen straffet, være at dømmes efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 4 og Forordningen af 11te April 1840 §§ 1, 6 og 12, 1ste og 2det Membrum, til Lugthuusarbejde efter Omstændighederne i 16 Aar.

2) Arrestandten Hans Nielsen, der er langt over criminel Aavalder og blandt Andet ved Hirschholms Birks Extrarets Dom af 6te Marts 1846 anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Deelagtighed i Brandstiftelse, Tyveri, Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods, og er ved egen og det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have paa den ovenomhandlede Maade deeltaget i den af Arrestandten Rasmussen foretagne Ildspaa sættelse og flere af de af samme Arrestandten forøvede Tyverier. Ligeledes er han paa samme Maade overbevist at have undladt at oplyse et til 3 Rdl. vurderet Par Lagener, som han havde fundet, hvorimod han ikke findes overbevist noget Forhold, der kan betragtes som Hæleri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at dømmes efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 9., cfr. § 4, og Forordningen af 11te April 1840 § 14, cfr. §§ 6, 12, 1ste og 2det Membrum, og § 58, til Tugthuusarbejde efter Omstændighederne i 16 Aar.

3) Arrestanten Justus Heinrich Røediger, der er langt over criminel Lovalder og under en mod ham for Assurancevig anlagt Sag ved denne Rets Dom af 14de August 1858 tillagt Frisindelse for Actors Tiltale, actioneres under nærværende Sag for Brandstiftelse og Hæleri.

Hvad Sigtelsen for Brandstiftelse angaaer, da fremgaaer det af de af Arrestanterne 4) Blieffernicht og 5) Olsen afgivne Forklaringer, der stemme med flere under Sagen fremkomne Oplysninger, at det dermed er tilgaaet paa følgende Maade: Efterat Arrestanten Røediger havde asjureret en Deel paa Eiendommen Nr. 83 A paa Blegdamsveien beroende, ham tilhørende Mistvænkevinduer og Georginestolbe m. m. for 1,500 Rdl., hvilket langt oversleg Værdien af det Assjurerede, og Arrestanten Olsen ligeledes havde asjureret en sammesteds henhørende Halmstak for 400 Rdl., hvilket ogsaa var betydeligt mere end dens saade Værdi, bleve de enige om, at der skulde sættes Ild paa de nævnte tæt ved Siden af hinanden staaende Gjenstande, og at Røediger skulde besørge Ildspaaføttelsen udført, alt for at de kunde tilvende sig Assurancesummerne. Efterat Blieffernicht ifølge hans Forklaring var bleven bevæget til at udføre Ildspaaføttelsen saavel af Olsen som af Røediger, af hvilke den Førstnævnte skal have lovet ham 10 Rdl. og nogle Høfervarer og Sidstnævnte 50 Rdl. for denne Handling, blev det endelig aftalt, at den skulde foregaae Natten mellem den 1ste og 2den Marts 1858. Den ommeldte Nat Kloffen omtrent 12 begave Arrestanterne Røediger og Blieffernicht sig derpaa hen til det Sted, hvor de oftnævnte Gjenstande vare beroende i en Afstand af henimod 50 Alen fra nærmeste Bygning, og medens Røediger blev staaende udenfor paa Veien for at passe paa, om Nogen skulde komme, gif Blieffernicht hen til Halmstakken og antændte den ved Hjælp af nogle medbragte Svovlstikker, hvorpaa de, efterat have seet det blusse op, begave sig bort igjen. Saavel Halmstakken som de Røediger tilhørende Gjenstande bleve fortærede eller ødelagte af Ilden, og Sidstnævnte erholdt i den Anledning ubbetalt af Liverpool-Londoner Assuranceelskabet 850 Rdl. i Erstatning. Ligesom Arrestanten Røediger imidlertid stadig har nægtet at have haft nogenfombest Andeel i den omhandlede eller nogen anden Brandstiftelse, saaledes findes der heller ikke mod hans Benægtelse tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis i saa Henseende, og han vil selvfølgelig under denne Deel af Sagen være at tillægge Frisindelse, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale.

Derimod findes han ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i Hæleri, idet han har kjøbt noget af det paa Stampen sjaalne Klæde og en Deel af det Klædefabrikant Larsen fravendte Uldgarn, naaget han kunde indsee, at det var erhvervet paa ulovlig Maade, og han vil selvfølgelig være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 22 til en Straf, der bestemmes til Fængsel paa Bånd og Prøb i 3 Gauge 5 Dage.

4) Arrestanten Jacob Heinrich Blicffernicht, der er langt over criminel Lavalder og ikke funden tidligere overgaaet nogen Straffedom samt nu tiltales for Brandstiftelse, har vedgaaet, hvad der er bestyrket ved flere under Sagen oplyste Omstændigheder, at han har foretaget den ovenansførte Zidspaasættelse, hvorved Arrestanten Olfens Halmstak og de Arrestanten Røediger tilhørende Gjenstande brændte, idet han begik Gjerningen paa en saadan Tid, at Ziden paa Grund af Vinden ikke bar hen paa nogen Bygning, og der saaledes ikke var Fare for dens videre Udbredelse. Arrestanten har nu vel senere fragaet denne Tilstaaelse, men til denne af Intet bestyrkede Fragaelse vil der i Medfør af Lovens 1—15—1 ikke kunne tages Hensyn, og han vil saaledes være at dømmes efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 6, cfr. § 5, til en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar.

5) Forsaavidt Arrestanten Hans Olsen, ogsaa kaldet Ørsbjerg, under nærværende Sag sigtes for Deelagtighed i Brandstiftelse, da er han, der er langt over criminel Lavalder og ligesom Arrestanten Røediger ved den ovennævnte Dom frifunden for Actors Tiltale under en mod ham for Assurancevisg-anlagt Sag, tilstrækkelig overbevist at have paa den ovenansførte Maade været meddeeltagig i den af Arrestanten Blicffernicht foretagne Zidspaasættelse, idet han dog ikke vil have indladt sig directe med Blicffernicht, men kun truffet Aftale med Røediger alene om at foranstalte Zidspaasættelsen iværksat.

Forsaavidt Arrestanten dernæst sigtes for Bedrageri, da er det ligeledes tilstrækkeligt godtgjort, at han deels har pantsat 2 af Væredshandler Nielsen til Arrestanten udstedte Panteobligationer paa respective 1,900 Rdl. og 1,700 Rdl., efterat der under 2den Januar 1858 ifølge Snekermester Bergs Begjæring var decreteret Arrest i dem for en Fordring paa Arrestanten stor 1,959 Rdl. 3 Mk. 2 Sk., og deels har under 18de December 1857 udfærdiget en Obligation paa 1,300 Rdl. til Muursvend Christen Hansen med Pant i Arrestantens Indbo samt derefter ladet den tingsløse den 21de j. M., uagtet han aldrig havde modtaget den nævnte Sum tillaaens af Creditor, idet han ved Udstedelsen ene tilsigtede at forhindre fornævnte Snekermester Berg og andre af hans Creditorer fra at gjøre Execution i hans Bo, hvorved forøvrigt bemærkes, at Muursvend Hansen, der har været uvidende om Obligationens Udstedelse, ikke har været i Besiddelse af den, hvorimod Arrestanten vil have beholdt den i sit Værg, efterat den var bleven tingsløst.

For det Arrestanten overbeviste Forhold vil han være at ansee efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 9, cfr. § 6, og Forordningen af 11te April 1840 §§ 55 og 43, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar.

6) Tiltalte Johan Frederik Wilhelm Wiktoft, der er langt over criminel Lavalder og ikke funden forhen straffet, er ved egen med de isvrigt oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse overbevist at have været meddeeltagig i Udførelsen af de ovennævnte Tyverier af Rug, Halm og Hø, samt at have gjort sig skyldig i Hæleri ved at modtage noget af det paa Stampen og fra Grosjerer Grøn stjaalne Klæde, af det Larsen frafjælnede Udgarn og af det stjaalne Smør, samt ved at

have været Arrestanten Rasmussen behjælpelig med at sælge en Deel af den stjaalne Uls, uagtet han vidste eller havde Formodning om, paa hvilken Maade samtlige disse Gjenstande vare erhvervede, og Arrestanten vil saaledes være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1, 12, 1ste Membrum, og § 22 til en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar.

11) Sigtelsen imod Tiltalte Johan Freberik Røf, der er langt over criminel Lovalder og ikke funden forhen straffet, gaaer ud paa Hæleri eller i alt Fald Mislighed og Uforsigtighed ved stjaalne Kisters Erhvervelse, og har han i saa Henseende vedgaaet, at han har afskøbt Arrestanten Rasmussen 6 Allen Klæde, der henhørte til det paa Stampen stjaalne, uagtet Arrestanten forud havde fortalt ham, at han havde kjøbt det billigt af en Mester, der formodentlig havde stukket det tilside, og uagtet Klædet, da han kjøbte det, endnu var lidt klamt og ikke overstaaret, saa at det var Præg af nylig at være kommen fra Fabrikken. Da dette Forhold maa betragtes som Hæleri, vil Tiltalte være at anses efter oftnævnte Forordnings § 22, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

3 Erstatning udredes af Arrestanterne Rasmussen og Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, til Landbygningernes Brandforsikring 3,970 Rdl., til det almindelige Brandassurancecompani for Varer og Effecter 346 Rdl., til Tømmersvend Carl Vilhelm Agergaard 150 Rdl., til Charlotte Emilie Johansen, Johnsens Enke, 50 Rdl., til Hedvig Marie, Kjøppings Enke, 20 Rdl., til Høker Niels Peter Jensen 28 Rdl. dog at af dette sidste Beløb in solidum med dem tilsvares af Tiltalte Rasmussens Hustru $\frac{1}{3}$, af Tiltalte Nielsens Hustru $\frac{1}{3}$ og af de Tiltalte Wistoft og hans Hustru, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{3}$, samt til Copist Peter Dvesen 10 Rdl. 3 Mk., dog at heraf in solidum med dem tilsvares af de Tiltalte Rasmussens Hustru og Nielsens Hustru hver $\frac{1}{2}$. Endvidere udredes i Erstatning af Arrestanten Rasmussen og Tiltalte Wistoft, Een for Begge og Begge for Een, til Kromand Lars Andersen 2 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., af Arrestanten Rasmussen til Grosferer Grøn 160 Rdl. og af Arrestanterne Olsen og Bliedeffernicht, Een for Begge og Begge for Een, til Grosferer Friedländer som Agent for Liverpool-Londoner Brandassuranceselskabet 850 Rdl.

Actionens Omkostninger, derunder Salairer til hver af de befalede Sagsførere med 12 Rdl., udredes af Arrestanterne Rasmussen og Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{2}{3}$, — dog at Tiltalte Wistoft deraf in solidum med dem tilsvares $\frac{1}{12}$, og at de Tiltalte Rasmussens Hustru, Nielsens Hustru, Wistofts Hustru, Røedigers Hustru, Petersen og Røf ligeledes in solidum med dem tilsvare Omkostningerne, Enhver for sit Vedkommende, og derunder hver $\frac{1}{18}$ af Salairerne, — af Arrestanten Rasmussen med $\frac{1}{4}$, — dog at Tiltalte Wistoft deraf in solidum med ham udreder $\frac{1}{2}$ —, og af Arrestanterne Røediger, Bliedeffernicht og Drøbjerg, Een for Alle og Alle for Een, med $\frac{1}{12}$.

Nr. 304.

Advocat Brod

contra

Claus Mogensen Møller, (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Bornholms Øster Herreds Extrarets Dom af 31te August 1860: „Arrestanten Claus Mogensen Møller bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Møller og Fog, 5 Rdl. (Sem Rigsdaler) til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brod og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Vel er der under nærværende mod Arrestanten Claus Mogensen Møller for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster anlagte Sag, navnlig ved de af Thor Jensen og Peder Sommer Pedersen afgivne beedigede Forklaringer, i Forbindelse med Arrestantens egen vakkende og usandsynlige, fremkommet en høi Grad af Formodning for, at Arrestanten har tilvendt sig en Huusmand Thor Jensen tilhørende, til 4 Rdl. vurderet Gaffe, men da der mod Arrestantens vedholdende Benægtelse ikke er tilveiebragt fuldstændigt Beviis mod ham, vil han, som er langt over criminel Kavalder, og som forhen ifølge Højesterets Dom af 22de Marts 1838 er for Tyveri straffet med Forbebringshuusarbeide i eet Aar, være at frifinde, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tiltale og saaleedes, at han udreder denne Actions Omkostninger, derunder Salair til de befalede Sagførere, 5 Rdl. til hver“.

Tirsdagen den 27de November.

Nr. 274.

Advocat Brod

contra

Bertel Petersen, (Defensor Bungen),

der tiltales for Bedrageri.

Weile Kjøbstads Extrarets Dom af 22de Marts 1860: „Tiltalte, Kjøbmand B. Petersen, bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator Wadum, 5 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad Borch, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 30te Juli 1860: „Tiltalte, Kjøbmand Bertel Petersen, bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Tjenestekarl Jacob Madsen betale 50 Rdl. Med Hensyn til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Neefelmann, tillægges i Salarium hver 5 Rdl., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Jacob Madsen under 16de Februar 1859 til Tiltalte udstedte Fuldmagt, og det af Tiltalte til Kjøbmand Sørensen i Februar 1859 udstedte Gjældsbeviis ere skrevne paa ustemplet Papir. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, vil den være at stadfæste, dog at Bestemmelsen om Erstatningen bortfalder, idet Betaling af samme har fundet Sted efter Overretsdommens Afvigelse, hvilken Omstændighed iøvrigt ikke findes at kunne faae nogen Indflydelse paa Sagens Udfald.

Ihi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den idømte Erstatning bortfalder. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Om Tiltalte, Kjøbmand Bertel Petersen, der under nærværende Sag siges for Bedrageri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækteligen godtgjort, at, efterat Tjenestekarl Jacob Madsen i Sommeren 1858 havde overleveret en ham tilhørende Panteobligation, stor 1,200 Rdl., til Tiltalte, for at denne skulde besørge enten et Laan optaget til Madsen paa Obligationen eller denne solgt, og Tiltalte paa flere Steder forgjæves havde søgt at erholde Laan paa Obligationen, fik Tiltalte paa sin Opsbring den 16de Februar 1859 en skriftlig Fulb-

magt af Madsen, hvorved denne bemyndigede Tiltalte uindskrænket til paa sine Begne at disponere over Obligationen enten ved Pantsætning eller ved Salg, idet Madsen derhos mundtlig tilfjendegav Tiltalte, at 550 Rdl. — eller som Tiltalte paafaaer 500 Rdl. — var den laveste Priis, hvorfor han vilde sælge Obligationen, og at Tiltalte selv maatte beholde, hvad han fik mere end denne Sum for Obligationen. Tiltalte pantsatte derefter under 22de Februar 1859 Obligationen til Kjøbmand H. J. Sørensen i Veile for et contant Laan af 400 Rdl., hvorhos Obligationen tillige skulde tjene Sørensen til Sikkerhed for 240 Rdl., som han tidligere havde tilgode hos Tiltalte. Det saaledes laante Beløb anvendte Tiltalte til sit eget Brug, og gav ikke Madsen nogen Underretning om det hos Sørensen erholdte Laan eller om den til denne skete Pantsætning af Obligationen, hvorimod han i et Brev til Madsen af 11te April 1859 angav, at han havde anbragt Obligationen, men at Madsen ikke fik Penge førend i Juni Termin, og da Madsen i Slutningen af den paafølgende Juni Termin eller nogle Dage efter denne Termin henvendte sig til Tiltalte og bejærede enten Obligationen udleveret eller, saafremt den var solgt, Pengene derfor, kunde han ikke erholde nogen endelig Bested af Tiltalte, der angav, at han ikke endnu havde faaet Penge, og paa Madsens Tilfjendegivelse om, at han vilde henvende sig til en Sagfører eller anmeldte Sagen for Øvrigheden, svarede Tiltalte, at hvis han gjorde dette, vilde han holde Tiden længe hen. Tiltalte har derhos, i Forventning om derved at kunne skaffe Penge tilveie, under 10de Juni 1859 laabet en Opsigelse forkynde for Udstederen af den nævnte Panteobligation, hvorefter den skulde indfries i December Termin s. A., og denne Opsigelse har Tiltalte leveret til Kjøbmand H. J. Sørensen. Den ommeldte Panteobligation blev imidlertid ikke indfriet af Debitor efter den skete Opsigelse, hvorimod den ved Obligationen pantsatte Eiendom, der maa antages i den sidste Tid stadigen at være bleven forringet, er, ifølge hvad der er oplyst under det efter Overrettens Foranstaltning optagne yderligere Forhør, efter sket Udlæg for en Fordring, der var prioriteret forud for den her omhandlede Panteobligation, bortsolgt ved 3die Auktion den 30te April d. A. i Henhold til Placaten af 22de April 1817, for en saadan Sum, at der ikke af Kjøbesummen bliver mere end 5 Rdl. til Fyldestgørelse for bemeldte Panteobligation, og denne maa efter Sagens Oplysninger nu ansees isøvrigt at være værdiløs, uden at dog Kjøbmand Sørensen har fundet sig foranlediget til at ville udlevere den. Madsen har derhos erklæret, at han, hvad enten han erholder Panteobligationen udleveret eller ikke, fordrer en Godtgørelse af 50 Rdl., idet han har bemærket, at Obligationen vel ikke nu kan ansees at være Noget værd, men at han, dersom han havde erholdt Obligationen tilbage fra Tiltalte paa den Tid, da han afskrævede ham den, let vilde kunne have udbragt den til et større Beløb end 50 Rdl., hvortil han nu har indskrænket sin Erstatningspaastand, og Tiltalte har erkjendt det for et velvilligt Tilbud af Madsen, saaledes at nedjætte sin Fordring til 50 Rdl.

Tiltalte har nu erkjendt, at Madsen kun har levereet ham den ommeldte Panteobligation, som og den under 16de Februar 1859 udstedte uindskrænkede

Fuldmagt, for at han enten ved Laan paa Obligationen eller ved Salg af den skulde forkaffe Madsen et contant Beløb, hvilket Madsen, som meldt, har ansat til mindst 550 Rdl., men Tiltalte til 500 Rdl., og Tiltalte har endvidere erkjendt, at han, da han ikke andetsleeds kunde erholde Laan og ei heller faae Obligationen solgt, har pantsat den hos Rjotmand Sørensen for det ansøgte Laan, fordi han var i Pengesforlegenhed, hvorved bemærkes, at Sørensen har udsagt, at han tildeels lod sig bevæge til at give Tiltalte det ommeldte Laan for tillige at erholde Sikkerhed i Obligationen for sit tidligere Tilgodehavende hos Tiltalte, og at Tiltalte udlod sig med, at han havde Part i Obligationen, og Rigtigheden af denne Sørensens Forklaring har Tiltalte erkjendt. Tiltalte har nu vel paa-staaet, at han ikke har havt til Hensigt at fravende Madsen Obligationen eller at bedrage ham, idet han har paaberaabt sig, at han efter Indholdet af den ommeldte Fuldmagt ansaae sig besejret til uindskrænket at disponere over Obligationen, og at han havde til Hensigt at betale Madsen Pengene, naar han dertil blev istand, samt at der ikke var aftalt nogen Tid, inden hvilken Madsen skulde have Pengene, men ligesom Tiltalte har under Forhørene erklæret sig ude af Stand til for Tiden at betale Madsen og har erkjendt, at der ikke har været nogen Tale mellem ham og Madsen om, at Tiltalte selv skulde købe Obligationen — hvortil han ingen Penge havde — samt indrømmet, at Obligationen ikke ved Fuldmagten overdroges ham til Eiendom, imod at han senere betalte Madsen det Beløb, som denne i det Mindste havde forlangt, — saaledes fremgaaer det overhovedet tilstrækkeligen af Tiltaltes Forklaringer og Sagens Oplysninger, at Tiltalte har været sig fuldt bevidst, at han var uberettiget til at disponere over Obligationen til egen Fordeel, og idet han ei blot har benyttet den saavel til at forkaffe sig selv et Laan, hvilket han har anvendt til eget Brug, som og til derved at stille Sikkerhed for sin egen, tidligere paadragne Gjæld, men endog har holdt dette skjult for Madsen og for denne angivet, at han ikke havde erholdt Penge paa Obligationen, medens han har erklæret sig ude af Stand til at indløse Obligationen hos den, til hvem den var pantsat, eller at betale Pengene til Madsen, og tillige under det optagne hverligere Forhør har erkjendt, at han, da han pantsatte Obligationen til Sørensen, ikke tænkte sig nogen bestemt Maade, hvorpaa han kunde blive istand til at indløse den hos Sørensen, videre end at han nærmest havde for Die at faae den solgt, men uden at han dog havde nogen bestemt Liebhaver for Die, saa maa Tiltalte ved det ham saaledes overførte Forhold ansees at have gjort sig skyldig i Bedrageri, og den Straf, som han herfor har forkyldt efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, cfr. § 41, findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Uge 5 Dage. Tiltalte vil derhos have at betale Jacob Madsen i Erstatning 50 Rdl.

Med Hensyn til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten tillægges i Salarium hver 5 Rdl., vil Underrettsdommen være at stabsætte.

Statskassens Ret vil derhos være at reservere, med Hensyn til at den af Jacob Madsen til Tiltalte den 16de Februar 1859 udstedte Fuldmagt og

det af Tiltalte til Kjøbmand Sørensen i Februar 1860 udstedte Gjældsbeviis ere skrevne paa ustemplet Papir“.

Nr. 253.

Justitsraad Bungen
contra

Laurids Clausen, (Defensor Brock),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold.

Skads Herreds Extrarets Dom af 10de Januar 1860: „Tiltalte, Huusmand Laurids Clausen af Dmme, bor hensættes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa betaler han og de af hans Arrest, denne Justitsfog og hans Straffefængsel lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Nyssum, 4 Rdl., og til Defensor, Proveprocurator Rastoft, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 18de Juni 1860: „Tiltalte Laurids Clausen bør hensættes i Fængsel i 8 Dage. Saa betaler han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Forfrister, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Morville, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Laurids Clausen for at have gjort sig skyldig i bedrageriff Forhold.“

Efterat Tiltalte den 16de September f. A., da Fogden indsendt sig hos ham for at exequere et Forlig, havde erklæret sig fallit, og hans Bo, som Følge heraf, var taget under Skiftebehandling, viste det sig ved den derefter afholdte Registreringsforretning, at der af Tiltaltes Indbo ikke forefandtes Andet end nogle Potter og andre Smaagjerstande af neppe 1 Rdls. Værdi, og at ligeledes Fourage og Besætning paa det Tiltalte tilhørende og af ham beboede Sted i Dmme var borte, og med Hensyn hertil blev det paa en den 13de October næstefter i Boet afholdt Skiftesamling bemærket af de Mødenbe, deriblandt

Hans Andreasen af Grimstrup, at Tiltaltes Løssøre var pantsat til denne, og at Tiltalte havde bortsolgt Løssøret mod Panthaverens Villie og uden hans Tilladelse, hvorfor Undersøgelse blev indledet mod Tiltalte.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte ved Obligation af 27de Juni 1857, tinglæst den 7de Juli næstefter, for et Beløb af 64 Rdl. pantsat sine værlige Giendelse af Ind- og Udbo m. v., hvoriblandt navnlig en Sengs Klæder, en Dragliste, en Kaffelovn og 4 Køer til daværende Aftægtsmand Niels Nielsen af Faaberg, men ifølge en mellem denne og ovennævnte Huusmand Hans Andreasen oprettet Forpleiningcontract er Forbringen efter Obligationen gaaet over til Sidstnævnte. Af Obligationens Paalydende, der efter Aftale skulde udbetales, naar Niels Nielsen flyttede bort fra Tiltaltes Huus, hvilken Fraflytning skete i Efteraaret 1857, uden at dog Betalingen fandt Sted, blev senere afbetalt et Beløb af 19 Rdl. 2 Mk. 12 Sk., som udgjorde Netto-Provuenet af en over en Deel af Tiltaltes Løssøre med Creditors Samtykke i April 1858 afholdt Auktion, men for Resten af Forbringen har Hans Andreasen under 16de August f. A. erhvervet Dom over Tiltalte. Det er nu ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at Tiltalte efterhaanden til Forskjellige har solgt næsten hele sit øvrige Indbo saavel som Besætning og Afgrøde paa det ham tilhørende Sted, efter hans Dgivende til et Beløb af cirka 109 Rdl., og at han har anvendt de ved Salget indbundne Penge deels til at betale noget af sin Gjæld, deels til at anskaffe det Fornødne til Livets Ophold for sig og sin Familie.

Efter sin Forklaring har Tiltalte, der i lang Tid har havt det fattigt, allerede for cirka 2 Aar siden begyndt at sælge af sit Bohave og Løssøre, og under Sagen er det oplyst, at han, navnlig i Løbet af August Maaned og de første Dage i September f. A., blandt Andet har af de i Pantebrevet specificerede Gjenstande solgt en Sengs Klæder, en Dragliste og en Ko, medens han efter sin Forklaring allerede tidligere havde solgt 2 andre Køer, og den fjerde af de pantsatte Køer siges at være død; den i Obligationen nævnte Kaffelovn vil han derimod ikke kunne erindre at have pantsat, idet han har udsagt, at han ikke har eiet nogen saadan, men kun havt den tillaans. Tiltalte har ogsaa indrømmet, at han vidste, at han forurettede Panthaveren ved at sælge sit Løssøre, men har til sin Undskyldning anført, at det var Nød og Tvang, der havde bevæget ham dertil, samt at han havde troet at kunne faae sit Sted, der havde et Tilliggende af henved 6 Skpr. Hartkorn, solgt og derved komme ud af sin Forlegenhed, og at han ogsaa ofte har tilbudt det, men ikke har kunnet faae Bud derpaa, paa Grund af to derpaa hvilende Aftægts-Forpligtelser. Han har isøvrigt anbragt, at han vel, forinden han gik fallit, havde indset, at han vilde blive nødt til at opgive sit Bo til Fallitbehandling, hvis han ikke fik sit Sted solgt, men at han stadig havde haabet at finde en Kjøber til det og først under Fogedforretningen den 16de September f. A. havde fattet Beslutningen om at begjære Skiftebehandling.

Den af Tiltalte efter det Anførte iværksatte Afhændelse af hans pantsatte Løssøre maa ansees at være sket uden Panthaverens Tilladelse, idet en saadan ikke kan uledes af, at Aftægtsmand Niels Nielsen i Aaret 1858 havde ligivet sit

Samtykke til Afholdelsen af den ovenomtalte af Tiltalte requirerede Auktion over en Deel af det pantsatte Gods, paa det Vilkaar, at Auktionsprovenuet forlods anvendes til Dækning af Pantegjælden, og Hans Andraasjen har vel udsagt, at han af Nyttet havde hørt om Tiltaltes Salg af det pantsatte Gods, uden deraf at have taget Anledning til at forneme ham yderligere Afhændelse, men der kan dog ikke herved ansees at være givet noget stiltiende Samtykke til Afhændelserne, og da nu en Disposition over det pantsatte Løsbø, foretaget i det Omfang, hvori det af Tiltalte er skeet, og uden at andre Gjenstande ere traadte i de afhændedes Sted, maatte være i Strid med Panthaverens Ret, hvilket Tiltalte ogsaa har indseet, maa han ansees ved Salget at have gjort sig skyldig i et ulovligt Foretagende.

Da det imidlertid efter Tiltaltes Anbringende om, at han har haabet at kunne dække Panthaveren ved Hjælp af Salget af sit Sted, og at han har foretaget Afhændelserne af Nød, samt naar tillige hensees til, at Panthaveren, som anført, har tiet stille til Afhændelserne, tilbeets fordi ogsaa han selv troede at kunne blive dækket ved Stedets Salg, er antageligt, at Tiltalte ikke ved Salget har handlet i bestemt svigagtig Hensigt eller med Bevidsthed om, at Panthaveren vilde blive skadelidende, og det eiheller tør statueres, at Tiltalte ved at dække nogle Creditorer ved Hjælp af Udbyttet af det Solgte har havt en svigagtig Hensigt, eller med Bestemthed indseet, at han maatte gaae fallit, hvorved bemærkes, at Tiltalte, da han under Fogedforretningen den 16de September j. A. begjærte sit Bo taget under Fallitbehandling, udtrykkelig, som Grund hertil, anførte, at han ei kunde betale det ham affordrede Beløb, og at den ene Creditor ikke skulde komme til at nyde Fortrinsret fremfor den anden, findes det, uanset at Tiltaltes og Panthaverens Forventning om, at Sidstnævnte kunde faae Dækning ved Hjælp af Tiltaltes Steds Provenu, aldeles ikke er gaaet i Opjylbelse, idet Stedet er blevet solgt alene for Udredelsen af to derpaa hvilende Aftægtsforpligtelser, og der ivoovrigt intet Activum var i Tiltaltes Bo, end ikke til Dækning af Skifteomkostningerne, at det af Tiltalte udviste Forhold vil være at hense på under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 50, cfr. § 43, og Straffen for Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, skjønnes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel i 8 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Forrifter og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten 3 Rdl. til hver“.

Torsdagen den 29de November.

Nr. 39. Grev Julius Raben (Conferentsraad Blechingsberg)

contra

Ritmester, Baron Düring-Rosenkrantz, (Advocat Liebe),
angaaende Spørgsmaalet, om Citanten er forpligtet til at udbetale til
Indstævnte et Beløb af 953 Rdl. 2 Mk. 12 Sk., som Citanten har

erholdt udlagt mere i Arv i Fællesboet efter Geheimeconferentsraad Siegfried Victor Raben Levetzau og Hustru Antoinette Elisabeth, født Comtesse Holstein-Lethrabort, end der vilde være bleven udlagt ham, dersom Indstævnte havde gjort sin Hustrues Arveret gjældende i Boet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Juni 1859: „Indstævnte, Grev Julius Raben, bor til Citanten, Ritmester, Baron Düring-Rosenkrantz, betale de paastævnte 953 Rdl. 2 Mk. 12 Sk. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 5te October 1857, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Bdomte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forfyndelse under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Naar det i Forordningen af 11te September 1839 § 2 foreskrives, at de i Forordningens § 1 givne Bestemmelser ei skulle betage den forbigaaede Arving, som senere maatte melde sig, hans Ret til Arven, men at samme, i Overeensstemmelse med Lovens 5—2—11, fremdeles skal staae ham aaben i 15 Aar, saa at han i dette Tidsrum, beregnet fra den Dag, da Arven ved Arveladerens Dod faldt, skal være berettiget til at søge Arven tilbage fra de Arvinger, til hvilke den, af Mangel paa betimelig Anmeldelse eller Legitimation fra hans Side, er udlagt, da forudsættes det herved, ifølge Henvisningen til den 1ste §, at der, inden den ommeldte Præscriptionstermins Udlob, har været foretaget en Skiftebehandling, hvorunder den beholdne Formue, efter udstedt Indkaldelse til Arvingerne, er bleven deelt mellem dem, der paa Skiftet have meldt og legitimeret sig som saadanne. Men denne Forudsætning er ikke tilfede i det under nærværende Sag foreliggende Tilfælde, idet den Skiftebehandling, hvorom her er Spørgsmaal, først har fundet Sted, efterat hiint Tidsrum fra Arveladerens Dod allerede var forløbet.

Ligesom desaarfag den foransførte Bestemmelse ei kan afgive Hjælp for, at den af Indstævnte her under Sagen indtalte Arveret skulde være fortabt derved, at han ikke har meldt sig inden 15 Aar fra den Tid, da Arven ved Arveladerens Dod maatte anses falden, saaledes kunde en tilsvarende Præscription fra Citantens Side i alt Fald kun gjøres gjældende imod Indstævnte, beregnet fra det Tidspunct, da denne var opfordret til at melde sig paa sin Hustrues Vegne som Arving efter afdøde Geheimeconferentsraad Siegfried Victor Raben Levetzau; og en saadan Opfordring kan først antages at være givet ham nogle faa Aar, forinden nærværende Sag af Indstævnte blev anlagt, navnlig efterat det ved Højesterets Dom af 25de October 1850 var

bestemt, at Hovedgaarden Kjørstrup m. v. skulde udleveres og overgives til fornævnte Geheimconferentsraad Naben Levehans og senere afdøde Enkes Bo til Skifte og Deling mellem Vedkommende, og der derefter i bemeldte Bo var i Maret 1851 udstedt lovlig Indkaldelse til Arvingerne.

Da Høiesteret, som Folge heraf, maa billige det i den indankede Dom antagne Resultat, vil den være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Høiesteret efter Omstændighederne blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „Efterat det ved en i Maret 1850 affagt Høiesterets Dom var afgjort, at Godset Kjørstrup, der tiligemed Godset Bremersvold i Genhold til et af den i Maret 1819 afdøde Geheimconferentsraad Siegfried Victor Naben Levehans oprettede Testament var tiltraadt af hans Enke, Antoinette Elisabeth, sødt Comtesse Holstein-Leitrborg, af hvem begge Godserne i 1828 overdroges til Kammerherre Frederik Naben Levehans, havde tilhørt Testator som hans fri Eiendom, og at dette Gods, da Testamentet ikke kunde forstaaes saaledes, at det var gaaet i Arv til hans Enke, vilde være at dele imellem hans og hendes Arvinger efter Loven, blev Kjællesboet efter dem, af hvilke Enken var afgaaet ved Døden i 1833, den 14de April 1851 taget under Behandling af nærværende Rets Skiftecommissjon, Godset Kjørstrup derunder inddraget, og hvad der udkom ved Salget af samme deelt imellem de Arvinger, der efter det da udstedte Proclama havde meldt sig, hvoriblandt var Indstævnte, Grev Julius Naben, som Sønnesøn af Arveladerens Broder, Otto Ludvig Naben, hvorimod der, da Citanten, Ritmester Baron Düring-Rosenkrantz, hvis Hustru Maria Elisabeth Dorothea sødt Rosenkrantz, er en Datterdatter af bemeldte Grev Otto Ludvig Naben, ingen Anmeldeelse gjorde om sin Hustrues Arveret, heller ingen Arv udslægtes til hende.

Citanten har nu søgt Indstævnte til at betale, hvad han har oppebaaret mere i Arv, end der vilde have tilkommet ham, saafremt Citantens Hustru havde erholdt den hende i det nævnte Bo tilkommende Arvepart, og har han beregnet det Beløb, Indstævnte bør lægge fra sig, til 953 Rdl. 2 Mk. 12 Sk., hvoraf han har begjært sig tilkjendt Renter 5 pCt. aarlig fra Forligeslagens Dato, den 5te October 1857, til Betaling skeer.

Derimod har Indstævnte paastaet sig frifundet for Citantens Tiltale, ialtsald fritaget for at betale de paastævnte Renter.

Da der, efter hvad der er in confesso, i Aaret 1851 er udstedt Proclama til Arvingerne efter Geheimeconferentsraad Siegfried Victor Raben Levehau og Hustru;

Da Citanten, der paa sin Hustrues Vegne hører iblandt disse Arvinger, ikke har meldt sig efter dette Proclama, hvilket, som bemærket, har havt tilfølgende, at der ikke for ham er affat nogen Arb;

Da Unblabellen af at melde sig efter et behørigt udstedt Proclama for Arvingen ikke medfører Fortabelse af selve Arveretten, men ifkun at han, saafremt han forbigaaes, maa hos de andre Arvinger, der i Tide have meldt sig, søge tilbage den ham tilkommende Arveløb;

Da Reglen i Forordningen af 11te September 1839 § 2, hvorefter de 15 Aar, i hvilke den forbigaaede Arving er berettiget til at søge Arven tilbage fra de Arvinger, til hvilke den af Mangel paa behørig Anmeldelse eller Legitimation fra hans Side er bleven ublagt, skulle regnes fra den Tid af, at Arven ved Arvelabereus Død faldt, maa taale Undtagelse i Tilfælde, hvor, som her, Proclama til Arvingerne først er udstedt efter Udløbet af bemeldte 15 Aar;

Da endelig Præscriptionsterminen i det her omhandlede Tilfælde, hvor man end sætter terminus a quo, langtfra var udløben paa den Tid, nærværende Sag anlagdes, og eiheller endnu er det;

saar maa Citantens Paastand, imod hvilken der iøvrigt ikke er fremsat nogen Indsigelse, og som navnlig, forsaavidt Renter ere paastaede fra Dato af Klagen til Forligelsescommissionen, maa ansees vel grundet, blive at tage tilfølgende.

Processens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkendte, findes efter Omstændighederne at maatte ophæves.

Til efter Indstævntes Paastand at mortificere Citantens Henstilling om Indstævntes Qualification til her i Sagen at ansees som temere litigans, findes der ikke tilstrækkelig Anledning.

Det til Sagen henhørende stemplede Papir er bleven forbrugt“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det forudnede Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udendyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Korlagt af den Gyldenliste Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos S. S. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 42.

Den 14de December.

1860.

Anden ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 29de November.

Nr. 289.

Justitsraad Bunzen
contra

Hans Rasmussen og Anders Svendsen, (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Birkis Extrarets Dom af 25de April 1860: „De Tiltalte, Tjenestekarlene Hans Rasmussen og Anders Svendsen af Bottrup, bør hver især hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage samt, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af deres Arrest og Actionen lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, constitueret Procurator Svendsen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Lund, 3 Rdl., saavel som Diætpenge til Begge efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Juli 1860: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Berggreen og Sorgenfen, udrede de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen

og Advocat Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg østre Virks Extraret hertil indankede Sag er det ved egen Tilskaelse og de iøvrigt fremkomne Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltalte Tjenestefarlene Hans Rasmussen af Bidstrup og Anders Svendsen af Bøttrup Fregdagen den 17de Februar sidstleden om Aftenen Kloffen omtrent 10 i den kongelige Skov, Klosterriis Hegn kaldet, have bortstjaaet en der henliggende, Forstbøvenet tilhørende, til en Værdi af 2 Mk. ansat opstøvet Granspire, som de i Forening bortbare fra Skoven hen til den Gaard i Bidstrup, hvor Hans Rasmussen tjener, og der henlagde bag Havegjerdet, hvor den siden fandtes, efterat dog Tiltalte Hans Rasmussen, for at gjøre den usjendelig, havde affaaget hver af dens Enden et Stykke, og foræret begge disse tvende Stykker bort. Da det herefter maa villiges, at de Tiltalte, der begge ere langt over criminel Lavalber, og om hvilke det ikke er oplyst, at nogen af dem, af hvilke Anders Svendsen er født i Sverrig, tidligere har været tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom ere ansete efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver findes passende, samt de endeligen retteligen ere tilpligtede, Een for Begge og Begge for Een, at udrede de af Actionen flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salarium til Actor og Defensor for Underretten med respective 4 og 3 Rdl., saa vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 297.

Advocat Liebe

contra

Axel Baldemar, ogsaa kaldet **Mortensen**, (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de Septbr. 1860: „Tiltalte Axel Baldemar, ogsaa kaldet Mortensen, bør straffes med Forbedringshuusarbeide i to Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne, Secretair Schonberg og Vihne, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og da der ikke findes at kunne tillægges de efter denne Doms Afsigelse erhvervede Oplysninger om Tiltaltes mentale Tilstand nogen Indflydelse, vil Dommen være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
 fstande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad
 Bunzen for Høiefteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag er det ved den af Tiltalte Axel Valdemar, ogsaa kaldet Mortensen, afgivne Tiltalaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han Søndagen den 1ste Juli dette Aar om Aftenen klokken mellem 11½ og 12 har frastjaalet Manufacturhandler Peter Jensen nogle til 24 Rdl. 4 Mk. vurderede Manufacturvarer og 1 Mk. 14 Sk., hvilket Tyveri han udførte paa den Maade, at han, der havde Bopæl i det Huus, hvor Tyveriet udførtes, og var kommen hjem til den nævnte Tid, begav sig igjennem en ituslaaet Rude ind i Bestjaalnes Contoir og derved ind i den til dette stødende Boutik, fra hvilken, der ligesaaalidet som Contoiret benyttes til Beboelsesleilighed eller staaer i umiddelbar Forbindelse med nogen saadan, han derefter tilvænde sig de ovenangførte Gjenstande.

For det af Tiltalte saalebes udviste Forhold, der efter de oplyste Omstændigheder ikke kan betragtes som natligt Indbrud i beboet Sted, vil han være at dømme efter 1ste Membrum af § 12 i Forordningen af 11te April 1840, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at udrede Actiouens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sagsførere med 5 Rdl. til hver“.

Fredagen den 30te November.

Nr. 318.

Statsraad Liebenberg
 contra

Christen Pedersen, Lars Hansen og Mette Marie Christensdatter, (Defensor Bunzen),

der tiltales, Nr. 1 Christen Pedersen for Tyveri, Nr. 2 Lars Hansen for Tyveri og ulovlig Dngang med Hittegods og Nr. 3 Mette Marie Christensdatter for Hæleri.

Tyhjerg Herreds Eytretets Dom af 4de August 1860: „De Tiltalte Christen Pedersen, Lars Hansen, Ane Kirstine Pedersdatter og Mette Marie Christensdatter bør hensesættes, de to Forstnævnte til Forbedringshuusarbejde, hver især i 5 Aar, de to Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 5, den Anden i 4 Gange 5 Dage. Derhos bør de 3 førstnævnte Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een,

betale samtlige af Sagen lovligen flydende Udgifter, og derunder i Salair til Actor, Procurator Arensen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Larsen, 4 Rdl., dog saaledes, at Mette Marie Christensdatter in solidum med dem deraf tilsvare 1/6 Deel. At efterkommes under Adsfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Septbr. 1860: „Underretsdommen bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair tillægges Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Borup og Ibsen, 8 Rdl. hver, som udredes af Arresterterne Christen Pederfen og Lars Hansen in solidum, saaledes at Mette Marie Christensdatter heri deeltager med 1/4 Deel. At efterkommes under Adsfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Statsraad Liebenberg og Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til Salarierne for Overretten bestemte Maade.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Lybjerg Herreds Extraret den 4de August fidsleden paa kjendte og nu hertil Retten indaankede Sag, hvorunder Arresterterne Christen Pederfen og Lars Hansen samt Tiltalte Mette Marie Christensdatter ere actionerede de 2 Første for Tyveri, Lars Hansen tillige for ulovlig Omgang med Gittogods, og den Sidste for Hæleri, findes de ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er fremkommet, at være overbeviste at have gjort sig skyldige i de dem imputerede Forbrydelser.

Om Arresterterne er det saaledes oplyst, at de en Nat, efter hvad der maa antages Natten mellem 31te Mai og 1ste Juni d. A., paa Tilbageveien fra Glumø have af en Gaardmand Lars Nielsens Enke af Bridesløse tilhørende Gaareflof, der befandt sig paa en til Steensfoven stødende Mark, tilkendt sig et til 4 à 5 Rdl. vurderet Lam, som i Nærheden af Stedet blev slagtet og, efterat Indvoldene m. m. vare bortkastede, lagt i en medbragt Pose og ført til Arresterternes Hjem, hvor det i den nærmest paafølgende Tid af dem i Forening med Tiltalte Mette Marie Christensdatter og en anden i 1ste Instants Medtildalt, for hvis Vedkommende Sagen ei er indanket til Overretten, blev fortæret.

Samme Nat, forinden de endnu vare komne hjem, havde Arrestanterne fundet Leilighed til at begaae endnu et andet Tyveri, idet de nemlig efterat have naaet hen til Kjøbmand Sanders i Nestved beliggende Gaard og sammesteds bemærket et indenfor det Gaarden omgivende Plankeværk op til dette sat Brædt, der ragede op over Plankeværket, efter indbyrdes Overeenskomst tilvendte sig dette til 1 Mk. 8 St. vurdere Brædt, hvilket stete paa den Maade, at Lars Hansen stob op paa noget udenfor Plankeværket liggende Tømmer, hvorfra han traaf det ud. Med Hensyn til begge disse Tyverier have de vedkommende Bestjaalne renonceret paa Erstatning.

Arrestanten Lars Hansen er, som allerede ovenfor bemærket, endvidere overleviist at have gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods, idet han en Morgenstund nogle Dage før hans Arrestation i afsigte Juni Maaned har paa Veien mellem det saakaldte Nøbehuus og Herlufsholm fundet et til 1 Mk. vurderet Haandklæde, hvis Eier ikke har været at udfinde, hvilket Haandklæde Arrestanten efter hans Forklaring ikke oplyste, men tilsigtede at beholde.

Hvad dernæst det Tiltalte Mette Marie Christensdatter imputerede Hæleri angaaer, bestaaer dette i, at hun, der maa antages strax ved Arrestanternes Hjemkomst med Lammet og af bisjens Ubladesser at have faaet Visshed om, at det var sjaalet, dog har taget Deel med dem i at fortære det.

Af Arrestanterne er Christen Pedersen, der er født den 8de April 1828, tidligere ifølge Tybjerg Herreds Extrarets Domme af 9de December 1848 og 24de Marts 1852 anseet respectibe for første Gang begaaet Tyveri med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, og for anden Gang begaaet Tyveri, Bedrageri samt ulovlig Omgang med Hittegods, med 2 Aars Forbebringshuusarbeide, medens Lars Hansen, der er født den 9de Januar 1833, ved Ringsted Kjøbstads Extrarets Dom af 11te Januar 1854 for første Gang forøvet Tyveri og Forfalskning af Skudemaalbog er anseet med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, og ifølge Tybjerg Herreds Extrarets Dom af 15de August 1855 for Tyveri, anden Gang begaaet, med 18 Maaneders Forbebringshuusarbeide, og er endelig Tiltalte Mette Marie Christensdatter, der er født den 13de Marts 1833, efter sidstnævnte Rets Dom af 19de Marts 1855 for Tyveri, første Gang begaaet, straffet med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

Efter alt Ovenstaaende ville Arrestanterne nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, sammenholdt med § 6, og findes Straffen, saaledes som og statureret er ved den indaafede Dom, at burde bestemmes for hver især til 5 Aars Forbebringshuusarbeide, hvorunder for Lars Hansens Vedkommende den Straf er indbefattet, han for ulovlig Omgang med Hittegods efter nysnævnte Forordnings § 58 har forskyldt. Med Hensyn til Tiltalte Mette Marie Christensdatter maa det billiges, at hun ved Underrettens Dom nu er anseet efter § 22, cfr. § 25, med Straf som for anden Gang begaaet Hæleri, nemlig med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød. Da nu ogsaa den indaafede Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostnin-

ger findes at maatte gives Medhold, vil oftnævnte Dom i det Hele, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste“.

Nr. 197.

Statsraad Liebenberg

contra

Christiane Adolphine Frederiksdatter eller **Gramkov**,
(Defensør Brock),

der tiltales for Hæleri.

Antvorskov Birk's Extrarets Dom af 18de October 1859: „Arrestantinden Ane Cathrine Pedersdatter og Tiltalte Christiane Adolphine Frederiksdatter eller Gramkov bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 3 Gange 5 Dage og den Sidste i 5 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Rangel og Rye, 5 Rdl. til den Første og 4 Rdl. til den Sidste, udredes af Arrestantinden, dog at Tiltalte in solidum med hende udreder bemeldte Omkostninger for sit Vedkommende, deriblandt $\frac{1}{3}$ af de nævnte Salairer. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Mai 1860: „Tiltalte Christiane Adolphine Frederiksdatter eller Gramkov af Slagelse Mark bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Iøvrigt bor Birketingsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuratorerne Levinson og Lindhard betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Christiane Adolphine Frederiksdatter eller Gramkov af Slagelse Mark er under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse, og hvad der iøvrigt er fremkommet, tilfrækkelig overbeviist om at have forsøgt at sælge et til 5 Rdl. 2 Mk. vurderet Stykke Hbergarn, der under Sagen er oplyst at være stjaalet af en i 1ste Instants Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ifte er appelleret, og derefter, da denne selv folgte det,

at have deeltaget i at forbruge det for Salget indkomne Betsb, kjøndt hun, navnlig da hun paatog sig at sælge Hvergarnet, havde Formodning om, at det var stjaalet.

Vil er nu Tiltalte, der er langt over criminel Lavabel, forhen anseet ved Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 5te Januar 1846 efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 4 Dage, ligesom ved Antvorskov Birk Extrarets Dom af 24de Marts 1854 efter samme Forordnings § 30 med Fængsel paa sædvanlig Fangelost i 8 Dage, men da hun ved fornævnte Dom af 5te Januar 1846 alene er funden skyldig i en efterfølgende Deelagtighed i ulovlig Omgang med Hittegods, og dette Forhold ikke burde have medført en directe Anvendelse af § 58 i Forordningen af 11te April 1840, men kun en arbitrair Straf i Analogi af denne §, jevnsført med § 77, saa vil Tiltalte nu kun kunne anses for 1ste Gang begaaet Hæleri efter § 22 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, og den i nærværende Sag inden Antvorskov Birk Extraret den 18de October f. A. affagte Dom, hvorved hun er anseet som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Forordningens § 22 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvorimod Dommen, hvis Bestemmelser, saavidt nærværende Tiltalte angaaer, betræffende Actionens Omkostninger og de Sagførerne tillagte Salairer billiges, forøvrigt, forsaavidt paaanlet er, vil blive at stadfæste“.

Mandagen den 3die December.

Nr. 283.

Statsraad Salicath

contra

1) Ane Mette Kirstine Johansen eller Johansdatter, 2) Ane Cathrine Lund, Burkals Hustru, 3) Peder Mikkelson Burkal, 4) Niels Mortensen Buchholdt, 5) Ellen Kirstine eller Kjerstine Jensen eller Jensdatter, 6) Johannes Hansen og 7) dennes Hustru

Ane Kirstine Mortensen, (Defensor Bunchen),

der tiltales, Nr. 1 Ane Mette Kirstine Johansen og Nr. 2 Ane Cathrine Lund, Burkals Hustru, for Tyveri, Betleri og Falsk, Nr. 3 Peder Mikkelson Burkal for Betleri og Falsk, Nr. 4 Niels Mortensen Buchholdt for Falsk, Betleri ved en Anden samt for Hoer, Nr. 5 Ellen Kirstine Jensen for Falsk, Betleri og Hoer, Nr. 6 Johannes Hansen for Betleri ved en Anden og Nr. 7 Ane Kirstine Mortensen, Hansens Hustru, for Betleri.

Gjørding og Malt Herredets Extrarets Dom af 7de Januar 1860 : „De Tiltalte, Nr. 1 Ane Mette Kirstine Johansen, Nr. 2 Ane Cathrine Lund, Burkals Hustru, Nr. 4 Niels Mortensen Buchholdt og Nr. 5

Ellen Kirstine Jensen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide, Nr. 1 og Nr. 2 hver især i 1 Aar, Nr. 4 i 2 Aar og Nr. 5 i 18 Maaneder. De Tiltalte, Nr. 3 Peder Mikkelsen Birkal, Nr. 6 Johannes Hansen og Nr. 7 Ane Kirstine Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, Nr. 3 i 6 Gange 5 Dage og Nr. 6 og 7 hver især i 5 Dage. I Erstatning til Smed Lars Pedersen betale de Tiltalte Nr. 1 og 2, Een for Begge og Begge for Een, 2 Rdl. De 4 førstnævnte Tiltalte udrede, Enhver for sit Vedkommende, de af deres Arrest m. v. samt denne Action flydende Omkostninger, derunder hver $\frac{1}{4}$ af de Actor og Defensor, Procuratorerne Hostrup og Førslev, tilkommende Salairer, der bestemmes til 5 Rdl. til hver, samt Diætpenge til Defensor efter Overbrighedens nærmere Bestemmelse; dog at Tiltalte Nr. 3 Peder Mikkelsen Birkal udreder af disse Omkostninger in solidum med Nr. 2 Ane Cathrine Lund, foruden den hende idømte $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{8}$ og de Tiltalte Nr. 6 og 7 Johannes Hansen og Ane Kirstine Mortensen in solidum $\frac{1}{8}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 2den Juli 1860: „Tiltalte Nr. 4 Niels Mortensen Buchholdt bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder, de Tiltalte Nr. 1 Ane Mette Kirstine Johansen eller Johansdatter, Nr. 2 Ane Cathrine Lund og Nr. 5 Ellen Kirstine Jensen eller Jensdatter i Fængsel paa Band og Brød hver i 6 Gange 5 Dage, Tiltalte Nr. 3 Peder Mikkelsen Birkal i Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, og de Tiltalte Nr. 6 Johannes Hansen og Nr. 7 Ane Kirstine Mortensen i simpelt Fængsel hver i 8 Dage. De Tiltalte Nr. 1 og 2 betale derhos, Een for Begge og Begge for Een, i Erstatning til Smed Lars Pedersen 2 Rdl. Af Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 8 Rdl., til Defensor sammesteds 6 Rdl., til den for Overretten først bestfittede Actor, Krigsraad Deigaards Dodsbo, 10 Rdl., og til Defensor sammesteds, Procurator Neffelmann, ligesledes 10 Rdl., udrede de Tiltalte Nr. 1 og 2 Ane Johansen og Ane Lund, Een for Begge og Begge for Een, een ottende Deel; de øvrige syv ottende Dele udredes af Tiltalte Nr. 4 Buchholdt, dog saaledes at de andre Tiltalte in solidum med ham tilsvare: Nr. 1, 2 og 3 Ane Johansen, Ane Lund og Peder Birkal, Een for Alle og Alle for Een, tilsammen $\frac{3}{8}$, Nr. 5 Ellen Jensen $\frac{1}{4}$, og Nr. 6 og 7 Johannes Hansen og Ane Mortensen, Een for Begge og Begge for Een, tilsammen $\frac{1}{16}$, beregnet af samtlige Sagens Omkostninger. Den

idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Etatsraad Salicath og Justitsraad Bunzen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rdl., der udredes af de Tilstalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Fræmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tilstalte: Nr. 1 Ane Mette Kirsiine Johansen eller Johansbatter og Nr. 2 Ane Cathrine Lund, Medtilstalte Birkals Hustru, for Tyveri, Betleri og Falst, Nr. 3 Huusmand Peder Mikkelsen Burtal for Betleri og Falst, Nr. 4 Huusmand Niels Mortensen Buchholdt for Falst, Betleri ved en Anden og Høer, Nr. 5 Ellen Kirsiine Jensen eller Jensbatter for Falst, Betleri og Høer, Nr. 6 Huusmand Johannes Hansen for Betleri ved en Anden, og Nr. 7 Ane Kirsiine Mortensen, sidsnævnte Tilstaltes Hustru, for Betleri.

Ved de Tilstalte Nr. 1 Ane Mette Kirsiine Johansen eller Johansbatters og Nr. 2 Ane Cathrine Lunds egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at de i Forening have begaaet efternævnte 3 Tyverier.

Da de en Aften i September 1857 paa en Vandring passerede forbi Smed Lars Pedersens Bopæl i Eskelund, tilvendte de sig efter Forslag af Tilstalte Ane Cathrine Lund en Lars Pedersen tilhørende, udenfor Huset staaende Barnevogn, der er vurderet til 6 Rdl. Efter nogle Dages Forløb blev Tilstalte Ane Cathrine Lund imidlertid antruffen af Bestjaalnes Hustru og maatte udlevere Vognen til hende, men for dens Forringelse og Affavn har Bestjaalne paastaat sig tilkjendt 2 Rdl., som de Tilstalte, der ikke have indvendt Noget mod Erstatningens Størrelse, ville have at udrede in solidum.

Paa en Vandring de i Foraaret 1858 foretog sammen for at bette, overnatte de engang i Huusmand Hans Jensens Huus i Ørindsted Sogn, og da de næste Morgen drog bort, tilvendte de sig et paa en Væg hængende Strygjern samt af en Dragfluestuffe 2 Tørklæder og en Pengepung med 2 Mk. i — Alt tilsammen af Værdi 1 Rdl. 1 Mk. 8 Sk.

Strygjernet er under Sagen udleveret Bestjaalne, der iøvrigt har frasalbet Krav paa Erstatning.

Noget senere paa Aaret, da de ligeledes under en Betlervandring passerede forbi et Huus mellem Folbingbro og Skobborghuus, tilvendte de sig endelig en

Limsø eller Sigte, der laae tæt ved Veien ved Siden af et Gjerde. Limsen er vurderet til 2 Mk. og ubleveret Bestjaalne, Snekler Ole Madsen Ravn.

Forsaaendit disse to Tilstalte endvidere ere sigtede for Betleri og Falsk, gaae deres Forklaringer, der i saa Henseende i det Hele stemme med Sagens øvrige Oplysninger og navnlig med Burkals og Buchholdts Forklaringer, ud paa, at Tilstalte Ane Johansen, der boede hos de Tilstalte Burkal og hans Kone Ane Cathrine Lund, en Dag i Sommeren 1857, da Medtilstalte Nr. 4 Buchholdt besøgte dem, af denne fik en af ham, som det maa antages, efter Burkals Anmodning skreven, med Navnene Søren Elbet, Mads Thertilsen og Hans Madsen underskreven Attest, der indeholdt en anbefaling til Understøttelse for en Jens Andersen i Fauling i Anledning af, at det var brændt for denne.

Ved samme Leilighed lovede Buchholdt at skaffe Burkal og dennes Kone, — der tidligere vare blevne enige om, at Konen for at afhjælpe den Trang, hvori de levede, skulde gaae omkring og bette, og at de for muligt at erholde et større Udbytte af Betleriet skulde søge at faae en falsk Attest om, at deres Huus var brændt —, en saadan Attest skrevet, og da Burkal tilligemed sin Kone nogle Dage efter besøgte ham, leverede han Konen en Attest af samme Indhold og med samme Underfrevter som den, Ane Johansen havde faaet.

Navnet Jens Andersen i Fauling var fingeret, hvorimod Underfrevterne sigtede til bestemte Personer, der overeensstemmende med Buchholdt have bevidnet, at deres Navne ere blevne efterskrevne uden deres Billie og Vidende.

Skjøndt fuldkommen vidende om, at Attesterne vare falske, at Navnet Jens Andersen var fingeret, og at Underfrevterne sigtede til bestemte Personer og vare skrevne uden disses Vidende og Billie, brugte Ane Johansen og Burkals Husfru dog hver sin Attest i det Diemed, hvori den var dem givet, idet de, beels i Forening, beels hver for sig, vandrede omkring og bettede og derved tilbeels foreviste Attesterne samt forklarede, at det var brændt for dem, hvorved bemærkes, at de i Usmindelighed fulgte det dem af Buchholdt givne Raad ikke at benytte Attesterne i Nærheden af deres Hjemstavn, men derimod at holde sig til fjernere Egne, for at ikke Attesternes opdigtede Indhold og Falskhed saa let skulde opbages, da Buchholdt, som han havde yttret til dem, i saa Fald kunde komme i Tugthuset. Burkals Kone sammenbettede paa den nævnte Maade 20 à 24 Rdl., og efter hendes Forklaring maa det endvidere antages, at hun endog saa uden at have havt Seelen med har jævnlig, navnlig i Aarene 1857 og 1858, gaaet om og bettet Fødevarer og Penge.

Da Ane Johansen i Foraaret 1859 havde sødt et Barn, og hendes Trang derved var bleven større, anmodede hun efter sin Forklaring Buchholdt om at skrive en ny falsk Attest, og han bragte hende derefter en saadan, lydenbe paa, at det var brændt for Peder Madsen i Hølsted, der derfor anbefalede til Understøttelse, og underskreven med Navnene Niels Ibsen, Jes Lorenzen og Thomas Nielsen. Navnet Peder Madsen i Hølsted var fingeret, hvorimod Underfrevterne sigtede til bestemte Personer, der overeensstemmende med Buchholdt have bevidnet, at deres Navne ere underskrevne uden deres Vidende og Billie. Herom var Ane Johansen fuldkommen vidende, men beskuget benyttede hun Attesten under sine

Betlernvandring er for at vække Folks Mæblidenhed; undertiden tog hun ogsaa sit lille Barn med paa Armen og søgte yderligere at opvække Mæblidenhed ved at vise, hvorledes Barnets ene Been var stævnt, og ved at fortælle, at hun i sit Hjem havde en svagelig Mand og flere Børn.

Hvormeget hun erhvervede ved de omtalte Betlerier, har hun ikke kunnet opgive.

De omtalte Sebler ere ikke komne tilstede, idet den, som Bursals Kone gik med, foregives at være bleven borte, hvorimod den af samme Indhold, som Ane Johansen fik, siges at være bleven saa opslidt, at den som ubrugelig blev brændt. Den 3die Attest blev i Juni 1859 af Ane Johansen foreviist Byfogden i Veile, hvem hun bad om Tillæbelse til i Veile at indsamle milde Gaver, men Byfogden nægtede hende denne Tillæbelse og rev Attesten itu.

Efter det Ovenanførte vil saavel Ane Johansen, der er født i 1834 og ei tidligere er straffet eller tiltalt, som Bursals Kone, der er født i 1822 og naar untages, at hun tilligemed sin Mand ved Haderslev Amtshuus Dom af 17de November 1845 blev frifunden for Actors videre Tiltale for Tyveri, ei heller tidligere er straffet eller tiltalt, være at dømmes for Tyveri og Deelagtighed i Falsk samt for Betleri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 62, 2det Membrum, cfr. § 66, 3die Membrum 1ste Deel, og Lov af 3die Marts 1860 § 3, og stjønnes Straffen for de nævnte Forseelser tilsammen, ifølge Sagens Omstændigheder, paa den at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage for hver.

Tiltalte Nr. 3, Peder Mikkelsen Bursal, har vedgaaet Rigtigheden af sin Kones ovenfor anførte Forklaring om, at de efter at være blevene enige om, i det af hende angivne Tiemed, at søge at erholde en falsk Attest om overgaaet Tilsvaade, have modtaget en saadan af Buchholbt, der efter Bursals Forklaring skrev den paa deres Anmodning; han har ligeledes erkjendt, at han, fuldbommen viden om, at Navnet Jens Andersen i Attesten var fingeret, og at Underkrifterne vare falske og skrevne uden de Personers Vidende og Billie, til hvem de sigtede, var enig med sin Kone i, at hun under sine Betlernvandring, der foretoges i fælles Interesse, brugte den falske Attest for at vække Folks Mæblidenhed, samt at han ogsaa undertiden selv fulgte med sin Kone ud at betle, ved hvilke Leiligheder de kjørte omkring paa forskjellige Steder i længere Afstand fra deres Hjem, og medens Konen var inde og betlede samt foreviste Attesten, holdt han udenfor. Ligesom sin Kone har han opgivet Udbyttet af det paa denne Maade forøbede Betleri til 20 à 24 Rdl.

Endelig har han tilstaaet, at han ogsaa har anmodet Buchholbt om at skrive den første falske Attest, Ane Johansen fik, og som han vidste, at hun vilde bruge, naar hun betlede, hvorimod han har benægtet, at han, som af Buchholbt forklaret, har opgivet de Navne, der skulde bruges til Underkrifter paa Attesterne.

Efter det Anførte vil han, der er cirka 38 Aar og ved den ovenfor nævnte Haderslev Amtshuus Dom af 17de November 1845 blev frifunden for Actors videre Tiltale for Tyveri, men isvrigt ei er tidligere tiltalt eller straffet,

nu være at dømmes for Deelagtighed i Falst og for Betleri efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum, cfr. § 66, 3die Membrum 1ste Deel, og Lov af 3die Marts 1860 § 3, og skjønnes Straffen efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Uge 5 Dage.

Tilstalte Nr. 4, Huusmand Niels Mortensen Buchholdt, har tilstaaet, at han har skrevet de ovenfor omtalte af Ane Johansen og Burkals Kone benyttede 3 falske Attester, at de af ham i disse anførte Navne, Jens Andersen i Fauling og Peter Madsen i Holsted, vare opdigtede, samt at han underskrev Attesterne med de tidligere nævnte virkelige Personers Navne, uden disses Vidende og Villie; han har ligeledes erkjendt, at han vidste, hvortil Attesterne skulde bruges, samt at han formanede Burkaf og Kone til at være forsigtige ved Benyttelsen af bemeldte falske Attester og navnlig ikke at bruge dem paa Steder nær ved deres Hjem, men derimod paa fjernere Steder, da det ellers let kunde opdages, at Attesterne vare falske. Derimod har han imod Tilstalte Nr. 3 Burkals Benægtelse paastaet, at denne opgav ham de Navne, der skulde bruges til Underkrifter.

Som Betaling for disse Attesters Udfærdigelse har han erkjendt at have modtaget af Burkaf et Gebelam.

Tilstalte har endvidere tilstaaet, at han, medens han siden Mai 1858 har levet adskilt fra sin Hustru, uden dog formelig at være bleven separeret fra hende, i Henseende til Børn og Seng, idet vel den geistlige Mægling i April 1858 for-gjæves blev foretaget mellem dem, men Ansøgning om Separationsbevilling af en Misforstaaelse ikke er bleven indgivet, og en Forening derpaa indgaaet ved Forligelsescommissionen om de Bestemmelser, som skulde gjælde i Forholdet mellem dem under Separationen, har boet i Huus sammen og jævnlig pleiet legemlig Omgang med Tilstalte Nr. 5, Ellen Kirstine Jensen eller Jensdatter, og saaledes gjort sig skyldig i Hoer.

Endvidere har Tilstalte Buchholdt tilstaaet, at han, i Forbindelse med nysnævnte Tilstalte, har gjort sig skyldig i Betleri og Falst. I 1857, nogen Tid efterat hans eget Huus ved en Storm var bleven beskadiget, udslebte han nemlig en Attest, som han underskrev med to fingerede Navne, Rasmus Lausen og Søren Hansen, og som indeholdt en Anbefaling til Understøttelse for Enken Ellen Kirstine Jensen, hvis Huus i Falding Sogn angaves ved en Storm at være bleven blæst om og ødelagt. Denne Attest leverede han til nysnævnte Medtilstalte, for at hun skulde bruge den, naar hun gik omkring og betlede. Efter Aftale med ham foretog hun, der ifølge sin Tilstaaelse var fuldkommen vidende om, at Attesten var falsk, og at de i samme anførte Navne vare opdigtede, hyppigt større Betlervandringer paa 1 til 4 Uger, navnlig i Eggen mellem Veile, Fredericia og Kolbing, og vendte hjem igjen med temmelig betydelige, ved Hjælp af Attesten, sammenbetlede Summer. hvorved bemærkes, at de altid i Forening aftalte, hvormeget hun skulde see at staffe tilveie, og at hun altid kom tilbage med den Sum, de havde bestemt; Buchholdt har derhos udsagt, at hun paa sin første Betlervandring i 1857 samlede 24 Specier, at hun ofte kom hjem med circa 8—14 à 20 Specier, og at hun i det sidste Aar, hvori hun

ei var saa ofte ude at betse som tidligere, dog tilbetebe sig omtrent 25 à 30 Specier, foruden Udbyttet af den sidste Bettervandring, paa hvilken hun efter sin egen Forklaring erholdt over 24 Specier, som hun havde i Behold ved sin Anholdelse, og hun, der først har angivet hele Udbyttet til circa 70—80 Rdl., har senere erkjendt, at Buchholdts Opgivender forholde sig saa temmelig rigtige, idet hun dog antager, at det ikke var saa store Summer, som af ham angivet, hun hjembragte, noget hun ogsaa tilbeels har erkjendt Muligheden af.

Endelig har Buchholdt tilstaaet, at han i Foraaret 1859, da et Tilstalte Nr. 6, Johannes Hanjen, tilhørende Huus paa Thistlund Mark var nedbrændt, paa denne Tilstaltes Anmodning har skrevet og leveret ham en Attest om den ham overgaaede Tilbebrand, for at han ved Hjælp af denne Attest kunde ved Betteri erholde nogen Hjælp. Attesten underskrev han med Navnene Andreas Christensen og G. Hanjen, og han har tilstaaet, at disse Navne vare fingerede, idet han skrev de første de bedste Navne, der faldt ham ind.

Tilstalte Buchholdt, der er født i 1816 og ei tidligere har været tiltalt eller straffet, vil efter det Ovennævnte være at dømmes for Falsk og Deelagtighed i Betteri samt for Hoer efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 2det Membrum, Lov af 3die Marts 1860 § 3 og Lovens 6—13—24, cfr. Forordningen af 24de September 1824 § 2, og skjønnes Straffen efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde.

Foraaavidt Tilstalte Nr. 5, Ellen Kirsiine Jensen eller Jensebatter er sigtet for Hoer, bemærkes, at da Underretsdømmen, hvorved hun er frikendt for denne Forseelse, kun er appelleret efter de Tilstaltes Begjæring, foreligger den Deel af Sagen ei til Paakjendelse for Overretten.

Derimod har hun efter sin egen Tilstaaelse paa den foransførte Maade gjort sig skyldig i Betteri og Deelagtighed i Falsk, men da hun efter de af hende og Buchholdt i saa Henseende afgivne Forklaringer ikke tør antages at have tilskyndet eller formaaet Buchholdt til at forfærdige den af hende benyttede falske Attest, paa hvilken Underkrifterne, som anført, derhos kun vare fingerede, vil hun for sin Deelagtighed i Falsk alene være at dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 66, 3die Punctums sidste Deel, sammenholdt med § 68, cfr. § 65, 2det Punctum, og da Straffen efter disse Lovbestemmelser maa anses at være mildere end Straffen for Tyveri efter bemeldte Forordnings § 1, vil det ifølge sammes § 79, 2det og 4de Punctum, ifkun blive et stærpende Moment ved Straffegradens Bestemmelse, at hun tidligere ved Gjørding og Malt Herreders Extrarets Dom af 3die Mai 1847 er for Tyveri og Stubsmaalkforfalskning anset efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og Forordningen af 5te September 1832 § 7 med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Efter Sagens Omstændigheder findes hendes Straf i Henhold til de anførte Lovbestemmelser i Forbindelse med Straffen efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 for det af hende udøvede Betteri passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

De Tilstalte Nr. 6 Huusmand Johannes Hanjen og Nr. 7 hans Husfru Ane Kirsiine Mortensen have forklaret, at Forstævnte, efterat et ham tilhørende

Sted paa Thisslund Mark var nedbrændt, henvendte sig til Tiltalte Buchholbt om at faae en Attest derom, for ved dens Hjælp at kunne erholde nogen Understøttelse. Buchholbt skrev derefter den ovenfor omtalte Attest og leverede ham den, dog uden at læse den op for ham, der ei selv kunde læse, og uden at gjøre ham bekendt med, at Underskrifterne paa Attesten vare falske. Johannes Hansen leverede den derefter til sin Hustru med Anmodning om at gaae omkring med den og bette, hvilket hun ogsaa gjorde, men hun var da ligesom han uvidende om, at Attesten var underfrevet med falske Navne, hvorom hun først kom til Kundskab derved, at Attesten paa flere Steder, hvor hun foreviste den, blev læst høit. Ved sin Hjemkost fortalte hun sin Mand, at Attesten maatte have falske Underskrifter, og efter den Tid blev den ei oftere benyttet. Hun sammenbetelede omtrent 20 Rdl.

Disse Tiltalte, hvoraf Konen, der er født i 1824, ei tidligere er tiltalt eller straffet, hvorimod Manden, der er født i 1825, er straffet efter Krigsvæts Dom af 10de April 1851 for Desertion med 6 Gange 5 Dages simpelt Fængsel paa Vand og Brød og senere ved Høiestrets Dom af 10de November 1858 er frikendt for Actors videre Tiltale for Tyveri, ville nu være at ansee for Betleri efter Lov af 3die Marts 1860 § 3, og skjønnes Straffen efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til 8 Dages simpelt Fængsel for hver.

Af Actionens Omkostninger, berunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten respective 8 Rdl. og 6 Rdl. og til den for Overretten først beskikkede Actor, Krigsraad Deigaards, Dødsbo samt til Defensor for Overretten 10 Rdl. til hver, ville de Tiltalte Nr. 1 og 2 Ane Mette Kirstine Johansen og Ane Cathrine Lund solidarisk have for sig alene at udrede $\frac{1}{3}$, medens de øvrige $\frac{1}{3}$ blive at udrede af Tiltalte Nr. 4, Buchholbt, men dog saaledes, at de andre Tiltalte in solidum med ham tilsvare Nr. 1, 2 og 3, Een for Alle og Alle for Een, tilsammen $\frac{2}{3}$, Nr. 5, $\frac{1}{3}$, og Nr. 6 og 7, Een for Begge og Begge for Een, tilsammen $\frac{1}{10}$, hvilke Brøkdelen beregnes af samtlige Sagens Omkostninger“.

Nr. 290.

Statsraad Salicath

contra

Charlotte Engmann eller **Angmann**, (Defensor Bungen),
der tiltales for at have forsogt paa at ombringe sit Barn.

Manders Kjøbstads Extravets Dom af 5te Juni 1860: „Arrestantinden Charlotte Angmann bør have sit Liv forbrudt og udrede alle af hendes Arrest og Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Bredstrup, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Nygaard, 3 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 6te August 1860: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor

ved Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven^a.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaukede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indaukede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Charlotte Engmann, ogsaa kaldet Angmann, der er født i Sverrig 1837, og som, efter i 1856 at være kommen her til Landet, har ifølge Roudsø m. fl. Herredets Extra-rets Dom af 23de Januar 1857 været straffet med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri, sigtes under nærværende Sag for at have forføgt paa at ombringe sit Barn.

Efter Sagens Oplysninger fødte Arrestantinden i Randers den 10de eller 11te April d. A. et udenfor Egtteskab avlet Pigebarn, til hvilket hun som Barnefader har opgivet en Tjenestefarl, der vel ogsaa har vedgaaet at have havt Samleie med hende, men dog ikke til en saadan Tid, at han kunde være Barnets Fader. Med denne Karl havde hun i forrige Efteraar talt om, at hun var frugtformelig ved ham, og spurgt ham, om han vilde vedkjende sig Paterniteten, hvortil han efter sin Paastand alene vil have svaret, at det vilde beroe paa, om det passede med Tiden, da de havde havt Samleie, hvorimod Arrestantinden har paastaet, at han ligesvem erklærede at ville fralægge sig Paterniteten med sin Eed eller reise bort, saa at hun ei kunde finde ham. Da nu Arrestantinden, efter hvad hun har forklaret, efter Barnets Fødsel indsaae, at hun ikke af sin Pøn kunde udrede, hvad hun skulde erlægge for Barnets Underholdning, nemlig 40 Rdl. aarlig, uden dertil at faae Hjælp af Barnets Fader, hvilken Hjælp hun ikke kunde vente at faae, og hun, som hun først har udsagt, ikke troede eller, som hun senere har udsagt, ikke tænkte paa, at hun, der var fremmed i Byen, kunde vente Hjælp af det Offentlige, besluttede hun sig i sin Fortvivelse til at dræbe Barnet, idet hun vel indsaae, at hun derved begik en stor Forbrydelse, men troede ikke at kunne gjøre andet. Arrestantinden begav sig derfor, efter hvad hun endvidere har forklaret, den 23de April hert til sin forrige Huusbondes Bolig, hvor hun havde sin Commode staaende, og udtog af denne en lille Glaske med Poleer- vand, som hun for længere Tid siden havde kjøbt til at polere Kjøkkentøi i, og som hun nu glemte i sin Kjølesomme for ved Feilighed at give Barnet af Indholdet; da hun derpaa den næste Dags Morgen tidligt vaagnebe, kom hun en sædvanlig Spiseflee halvsfuld deraf og indgav Barnet dette, hvorved hun dog kom til at spilde endeel af Skeens Indhold. Barnet fik noget, men saldt strax efter i Søvn, og da den Kone, hos hvem Arrestantinden havde opholdt sig under og efter sin Barselsførd, og som besørgebe Barnets Pleie, noget efter kom ind i

Stuen og vilde tage Barnet op af Sengen, sagde Arrestantinden til hende, at det var bedst at lade det blive liggende og sove; men dette sagde hun efter sin Forklaring i den Tro, at Barnet sov, og ikke for at bevirke, at Giften i No kunde arbejde i det; da Konen imidlertid af sin lille Datter, som laae i Sengen med Arrestantinden, erfarede at Barnet havde sstrevet, tog hun det ikke bestemmte op og fandt det blodigt i Mundvigerne, og strax efter begyndte det at opfaste endeel Blod og Skum. Paa Konens Spørgsmaal nægtede Arrestantinden at have givet Barnet noget ind, og omtalte ei heller dette for den Læge, som Konen strax lod kalde, men som ikke bemærkede nogen Vetsning af Huden omkring Næsen eller paa Læber og Tunge; først den 26de April opstod der Mistanke om, hvad der var skeet, da den ommeldte Kone bemeldte Dags Morgen bemærkede, at Barnets Tøi, paa hvilket hun strax den 24de havde seet nogle gule Pletter, paa disse Steder var fortæret af noget Vetsende og gif im ved Berøring, og der blev nu gjort Anmeldelse om Sagen til Politiet, hvorefter Arrestantinden blev anholdt og strax tilstod Gjerningen. Barnet, hvem den strax tilladte Læge havde forordnet blodstillende Midler, og som, efter endnu at have mistet endeel Blod og at have lidt endeel, nu var blevet roligt, blev den 26de April undersøgt af Districtslægen, der fandt et overfladigt, som det synes, brændt Saar i dets høire Armhuulhed og efter de foreliggende Oplysninger fandt det rimeligt, at der var vibragt det en skarp, ætsende Substant, ikke urimeligt, som angivet, Poleervand; isørigt fandt han dets Tilstand for Dødeligt nogenlunde tilfredsstillende, men bemærkede, at den vibragte Gift muligens kunde have skadelige Følger for dets Helbred i Fremtiden. Senere, under 29de Mai sidstleden, har samme Læge imidlertid erklæret, at Barnet da var saavidt helbredet, at de ved den vibragte Gift frembragte Saar vare fuldstændig helbrede uden at have efterladt organiske Destructioner, ligesom Barnets Fordøielse og øvrige Functioner vare normale, hvorimod dets foregaaende Lidelser og ikke ubetydelige Blodtab havde medtaget dets Hulb og svækket dets Kræfter, der først efter længere Tids omhyggelige Pleie kunde ventes gjenvundne; han har endelig erklæret, at han anseer det for utvivlsomt, at en halv Epilepsiefesuld Poleervand af Styrke som den fra vedkommende Apothek opgivne, nemlig een Deel Svovlsyre mod syv Dele Vand, vibragt et spædt Barn, vilde have en saadan Virkning, at Døden, om end ikke umiddelbart, vilde blive Følgen deraf. Arrestantinden har ogsaa vedgaaet, at hun vidste, at Poleervand var Gift, og at det laade da Beslutningen om at indgive Barnet deraf toges og i selve Gjerningsøieblikket var hendes Hensigt dermed at tage Livet af Barnet; men da det var skeet og hun saae Giftens Virkning paa det, vil hun have fortrydt Gjerningen; som Grund til, at hun desuagtet ikke for at vibrage til Barnets Nedbning oplyste, hvad der var skeet, har hun angivet, at hun ikke turde gjøre det, og at hun derhos senere, da Barnet efterat have faaet Medicin havde ophørt med at opfaste Blod m. v., troede, at Faren var forbi og at Barnet saaledes kunde overtaae det, uden at hun behøvede at angive Aarsagen til dets Ildebefindende, og i Anledning af, at den tidnævnte Kone har udsagt, at Arrestantinden lod til at være ganske rolig og ubekymret for Barnet under dets Sygdom, har hun forklæret, at hun ikke lod Huset Folk mærke, at hun var urolig.

Da det efter det Ovenførte maa ansees godtgjort, at Arrestantinden har havt den overlagte Hensigt at ombringe sit Barn, og det alene maa tilskrives Omstændigheder, der vare uafhængige af Arrestantindens Villie, at det af hende til denne Hensigts Opnaaelse benyttede i og for sig dertil tjenlige Middel ikke fik den tilsigtede Virkning, maa det billiges, at Arrestantinden ved Underrettsdommen i Henhold til Forordningen af 4de October 1833 § 14, 2det Led, er dømt i Overeensstemmelse med Lovens 6—6—22 til at have sit Liv forbrudt. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger det ligeledes findes at maatte have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste“.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 43.

Den 14de December.

1860.

Anden ordinaire Sessjon.

Mandagen den 3die December.

Nr. 295.

Statsraad Salicath

contra

Niels Peter Hansen (Defensor Bungen),

der tiltales for utærligt Forhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de August 1860: „Tiltalte Brændeviinsbrænder Niels Peter Hansen, bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder samtlige af Sagen flydende Dufkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procurator Schack og Proceprocurator Hindenburg, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Da Tiltalte, Brændeviinsbrænder Niels Peter Hansen, ber under nærværende Sag sigtes for at have gjort sig skyldig i utærligt Forhold, ikke mod sin Benægtelse findes at have ubviist noget Forhold, ber efter det anførte Hensyn kan paadrage ham Strafansvar, vil han være at frifinde for Actors Tiltale, dog saaledes at han udreder

samtlige af Sagen flydende Omkostninger, og berunder i Salair til Actor og Defensor, Procurator Schack og Prøveprocurator Hindenburg, 5 Rdl til hver“.

Nr. 324.

Statsraad Salicath
contra

Frederikke Wilhelmine Marie Olsen (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Svendborg Kjøbstads Eyrarets Dom af 28de August 1860:
„Arrestantinden Frederikke Wilhelmine Marie Olsen bør hensejtes til Arbeide i Forbedringshuset i 1 Aar og udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor og Defensor respective 5 og 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Octbr. 1860:
„Arrestantinden Frederikke Wilhelmine Marie Olsen bør hensejtes til Forbedringshushandsarbeide i eet Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Winther og Lindhard, betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisseser hedder det: „Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Eyraret hertil indankede Sag actioneres Arrestantinden Frederikke Wilhelmine Marie Olsen for Tyveri, om hvilken Forbrydelse hun ogsaa ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isvrigt Oplyste maa ansees overbeviist, idet hun, der, efterat have udsiaaet en hende for første Gang begaaet Tyveri ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 26de Mai d. A. efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 idomt Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, af Kjøbenhavns Politi var bleven hjemsendt til Svendborg med Dampskibet Zampa, da hun den 27de Juni d. A. gik i Land fra bemeldte Dampskib, borttog en paa Dækket tæt ved Skandsflødningen henlagt Plybjes Dametafte med Staallaas og Kjæde, hvormed hun forlød Skibet.“

Den sjaalne Tasse, som med de deriværende forskjellige Gjenstande med Undtagelse af en Haarring med Guldblade er kommen tilfiede og vurderet til i Alt 11 Rdl. 3 Mk. 8 Sk., er uleveret Besjaalne, der har strafaldet Krav paa Erstatning for det Bortkomne.

For dette Forhold findes Arrestantinden, der er født den 26de August 1840, ved den under 28de August d. A. affagte Underrettsdom retteligen for 2den Gang begaaet Tyveri anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, ligesom Straffen passende findes bestemt til eet Aar, men da denne findes at maatte betegnes som Forbedringshuusarbeide, medens Underrettsdommen har betegnet samme som Arbeide i Forbedringshuset, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, forsaavidt være at forandre, men ivoerigt at stadfæste“.

Nr. 334.

Advocat Liebe

contra

Jens Ludvig Hansen med Tilnavn **Peulcke** (Defensør Salicath),
der tiltales for Tyveri, Løsgænger og Betleri.

Antvorskov Birk's Extrarets Dom af 19de Septbr. 1860: „Arrestanten Jens Ludvig Hansen med Tilnavn Peulcke bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Hartnaek, 5 Rdl., og til Defensør, Procurator Raugel, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Octbr. 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør ved Overretten, Proveprocurator Hindenburg og Procurator Meyer, betaler Arrestanten Jens Ludvig Hansen med Tilnavn Peulcke 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Ludvig Hansen, med Tilnavn Peulcke, tiltales under nærværende fra Antvorskov Birk's

Ertraret hertil indankede Sag for Tyveri, Løsgænger og Betleri, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de nævnte Forbrydelser.

Arrestanten, der er født den 19de Mai 1832 og ifølge Flakkebjerg Herreds Ertrarets Dom af 6te August 1856 og Løve Herreds Ertrarets Dom af 8de Novbr. 1858 har været anseet respective efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 og Forordningen af 21de August 1829 § 8 for første Gang begaaet Tyveri og Løsgænger med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, cfr. §§ 41 og 79, for anden Gang begaaet Tyveri og bedrageligt Forhold med 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde, blev den 19de Mai d. A. løsladt af Straffeanstalten og meldte sig den 20de f. M. paa Slagelse Byfogedcontoir, men da hans Papirer ikke da vare ankomne, blev han dimitteret med Paalæg om at melde sig den paafølgende Tirsdag. Dette undlod Arrestanten, hvormod han freisede om i Sjælland uden Arbejde og uden Midler til sit Underhold, hvilket han forskaffede sig ved Betleri, indtil han den 9de August d. A. anholdtes som mistænkt for Tyveri. I denne Henseende er det oplyst, at Arrestanten den 6te August under sit Ophold hos Gaardmand Peder Nielsen af Næssby har af Kommerue paa nogle i Haven sammesteds ubhængte Klædningsstykker stjaalet et Par Bomuldshandsker, et Sølvhovedvandsæg, et Cigarrør, Alt af Værdi 2 Rdl. 12 Sk., og 4 Sk. i Penge. Handskerne og Cigarrøret havde Arrestanten senere tabt paa Marken i Nærheden af Gaarden, hvormod han Dagen efter solgte Hovedvandsægget, hvilket igjen er kommet Beskjaalne tilhørende.

For disse Arrestanten overførte Forbrydelser findes han ved den 19de f. M. affagte Underrets Dom retteligen at være anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 samt Lov af 3die Marts d. A., og da den valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbejde skønnes passende, og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil samme i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 345.

Advocat Liebe

contra

Jacob Lyng (Defensor Salicath),

der tiltales for svigagtig Omgang med Hittegods.

Criminal- og Politiretts Dom af 6te Octbr. 1860: „Tiltalte, Smed Jacob Lyng, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede de af Sagen flydende Omkostninger. Alt efterkommes under Afjærd efter Loven“.

Søiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Tiltalte Smed Jacob Byng, som er født den 8de October 1827 og ikke findes tilforn straffet, ved egen Tilstaaelse og de øvrige under nærværende Sag tilveiebragte Dplysninger er overbeviist at have gjort sig skyldig i svigagtig Omgang med Hensyn til et af ham fundet, Musikus Jens Christian Petersen tilhørende, til 3 Rdl. vurderet Sølvolommenhr, vil han være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 58. og findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa Baud og Brød i 5 Dage“.

Tirsdagen den 4de December.

Nr. 271.

Justitsraad Bungen
contra

Niels Petersen (Defensor Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de Juli 1860: „Tiltalte Niels Petersen bør straffes med Fængsel paa Baud og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne, Cancelliraad Petersen og Bang, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde findes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende mod Tiltalte Niels Petersen for bedrageligt Forhold anlagte Sag ere i det Væsentligste følgende:

Efterat Tiltalte, i Anledning af udført Arbejde paa en ham tilhørende Bygning Nr. 36 Y. 4. D. paa Blaagaards Forder, var bleven skyldig til Matermester Heindorn med Flere ialt 1,411 Rbl., og af denne Marsag havde den 26de

October 1856 udstedt en Obligation til dem for dette Beløb, med Pant i den anførte Eiendom næstefter 16,200 Rdl., og saaledes at Capitalen kunde forblive staaende uopsagt i 5 Aar, medmindre Eiendommen i den Tid blev solgt, og efterat Eiendommen derpaa ved Kjøbecontract af 10de Februar 1859 var af Tilstalte bleven overdraget til Møllermester Peter Jacobsen, hvorved de nævnte Creditorer samtykkede i at lade deres Prioritet henstaae uopsagt i 3 Aar fra 11te Juni 1859 at regne, indgave de, der i denne Termin ingen Renter havde erholdt af deres Tilgøbehavende, hvilket paa Grund heraf var forfaldet til Udbetaling, under 21de Juli næstefter en Begjæring til Politichefen om, at der maatte blive anstillet offentlig Undersøgelse imod Tilstalte, fordi han, der samtidigt med Salget af fornævnte Eiendom havde tilkjøbt sig Sølvgadens Mølle af Jacobsen, havde, da Møllen var afbrændt og Tilstalte saaledes havde Assurancesummen at holde sig til, hvilken med Fradrag af Pantecreditorernes Forbringinger udgjorde 2,862 Rdl., udstedt en formeentlig fingeret Obligation paa 2,850 Rdl. til Gaardmand Wilhelm Nielsen med Pant i Assurancesummen, hvorved oftnævnte Creditorer, der ingen Udbytte havde til at kunne faae deres Forbringinger dækkede ved deres Pant, vare affaarne fra at kunne søge Dækning i bemeldte Assurancesum, som var det Æneste, Tilstalte eiede. Da der i denne Anledning var blevet indblebet en criminel Undersøgelse imod Tilstalte, vedgif han strax under et Forhør, at han den 2den Juli s. A. havde udstedt den sidstnævnte Obligation til sin Svoger, Gaardmand Nielsen, uden Anmodning af eller Afstale med denne, hvem han styldte kun cirka 300 Rdl., idet hans Hensigt var ved den fingerede Pantsætning at sikke sig selv og Hustru Restbeløbet af Assurancesummen og at forhindre hans Creditorer, blandt hvilke han erkjendte fornævnte Pantecreditorer, Malermester Heindorn m. Fl. at være, fra at gjøre Execution deri, hvorhos han ligeledes vedgif, at han den 14de s. Maaned havde udstedt en Obligation paa 1,500 Rdl., med Pant i den ham for brændte Meubler og Effecter tilkommende Assurancesum af samme Størrelse, til sin Broder, Gaardmand Mads Petersen, uagtet denne Intet havde tilgode hos Tilstalte, men kun havde lovet at betale nogle opgivne Creditorer et Beløb af 600 Rdl., alt i det Siemød ved en saadan fingeret Pantsætning at sikke sig Restbeløbet af Assurancesummen. Denne Tilstaaelse har Tilstalte under et senere Forhør ratificeret med den Bemærkning, at han ikke ventede, at Malermester Heindorn, der under Sagen ved Transport var bleven Eier af den hele ovennævnte Sum 1,411 Rdl., kunde gjøre Execution for dette Beløb i de pantsatte Summer, da Creditorerne, som meldt, havde forpligtet sig til at lade Capitalen henstaae uopsagt i 3 Aar fra Juni Termin 1859. Under de senere optagne Forhører har Tilstalte, næst at nægte at kunne erkjende, at han var Malermester Heindorn det omhandlende Beløb skyldig, fordi Handelen med Jacobsen var afsluttet med Heindorns og de øvrige Creditorers Samtykke, og saaledes Jacobsen ene Debitor for Beløbet, hvilket han i alt Fald ikke kunde erkjende at være forfaldet, forklaret, at Obligationen til Gaardmand Nielsen var udstedt for at kunne faae Penge til at opføre Møllen paany, idet han antog, at Nielsen ved Hjælp af Obligationen kunde skaffe ham Penge, hvorhos han dog tillige har vedgaaet, at da han maatte opgive at bygge, var det hans Bestem-

melse, at Assurancesummen skulde anvendes til hans Kone, medens han selv gjorde en paatænkt Reise i Udlandet. Endvidere har Tiltalte under et senere Forhør nægtet at have haft til Hensigt ved Udstedelsen af de nævnte Obligationer at besvige sine Creditorer, blandt hvilke han derhos vedblivende har nægtet at kunne henføre Heindorn, ligesom han endelig forsaavidt har modificeret sin oprindelige Forklaring, at han har paastaet at have været Broderen, fornævnte Mads Peterfen, omtrent 500 Rdl. skyldig, da han udstedte den ovennævnte Obligation til ham. Ligesom nu Tiltalte i den af ham først afgivne Forklaring har vedgaaet at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa betragtes som Bedrageri, idet han ved en Proformapantsætning har søgt at hindre sine Creditorer, hvoriblandt ogsaa oftnævnte Heindorn, fra at kunne gøre Execution i den ham tilhørende Assurancesum, saaledes findes det heller ikke, at hans senere afgivne Forklaringer — selv om der paa Grund af Lovens 1—15—1 vilde kunne tages Hensyn til samme, forsaavidt de indeholde en Fragaaelse — kunne tjene til at frie ham for Ansvar, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at Tiltaltes Foregivende om, at han ansaae sin Gjældsforpligtelse til Heindorn og flere andre Gaandværtere ophævet ved den af dem den 12te Februar f. A. udstedte Erklæring i Forbindelse med Salget af Eendommen til Møllermester Jacobsen, staaer i Strid med hvad der forøvrigt under Sagen er oplyst ved de af flere Deponenter afgivne og beedigede Forklaringer, samt at den af Heindorn mod Tiltalte anlagte Sag ved Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Marts d. A. har faaet det Udfald, at Tiltalte, uanset Erklæringen af 12te Februar f. A., tilpligtedes at betale Heindorn Obligationens Beløb 1,411 Rdl. m. m. I det der saaledes intet Hensyn vil kunne tages til Tiltaltes ommeldte Modification i hans oprindelige Forklaring, og naar tillige hensees til, at de Personer, til hvem de omhandlede Proformaobligationer vare udstedte, ikke alene ikke have affordret Tiltalte nogenomhelst Sikkerhed for det Tilgobehavende, de paastaae at have hos ham, men end ikke vidste, at Obligationerne bleve udstedte til dem, findes Tiltalte, der er langt over criminel Lavalder og ikke funden forhen straffet, at maatte anses med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 55, og vil den efter Omstændighederne kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage“.

Nr. 303.

Justitsraad Bunzen

contra

Gjertrud Kirstine Jensen, J. P. Dreiers Hustru, og Anders Hansen (Defensor Liebe),

der tiltales, Forstnævnte for Brandstiftelse og Hoer og Sidstnævnte for Deelagtighed i Brandstiftelse.

Bornholms nordre Herreds Etrarets Dom af 29de August 1860: „Arrestantinden Gjertrud Kirstine, J. P. Dreiers Hustru, og Tiltalte Anders Hansen, begge af Clemensker Sogn, bør indsættes til Forbe-

bringshuusarbeide, den Første i 2 Aar, den Sidste i 1 Aar. Saa udrede de og in solidum alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Ipsen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Erichsen, 4 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da der ikke kan ansees tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Gjertrud Kirstine Jensen, S. P. Dreiers Hustru, har foretaget den i den indankede Dom omhandlede Brandstiftelse, hvorfor hun er sigtet, vil hun i denne Henseende være at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale; hvorimod hun for begaaet Hoer bliver at ansee efter Lovens 6—13—24 sammenholdt med Forordningen af 24de September 1824 § 2 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Med Hensyn til Straffen for Anders Hansen vil fornævnte Dom, i Henhold til de i samme for hans Vedkommende anførte Grunde, være at stadfæste, ligesom den og billiges i Henseende til Actionens Omkostninger.

Chi kendes for Ret:

Gjertrud Kirstine Jensen, S. P. Dreiers Hustru, bør henhættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Anders Hansen idømte Straf og Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Gjertrud Kirstine Jensen, S. P. Dreiers Hustru, for Brandstiftelse og Hoer, og Tiltalte Anders Hansen for Deefagtighed i førnævnte Forbrydelse. Eidsnævnte har angaaende den af ham forøvede Forbrydelse afgivet en omstændelig Tilstaelse, hvis nærmere Omstændigheder ere følgende. Han og Arrestantinden havde avlet et Barn sammen og de søgte at fortsætte deres Samliv, uagtet hans Familie for at gjøre en Ende derpaa havde jaet ham gift og han tildeels ved Konens Midler havde kjøbt et Huus, hvori de skulde tage Bopæl. Arrestantinden havde da foreslaaet ham, at de for at forhindre hans Kone fra at flytte til ham, skulde afbrænde dette Huus, og med Hensyn til

det Tab, han befrugtede af dette, da Huset og Løssøret ikke var asureret, anførte Arrestantinden, at Folk nok af Medlidenhed vilde give dem saameget, at de kunde blive uden Tab. Han havde da givet efter for hendes Forestillinger og tilladt hende at stille sig paa Huset, medens han selv stulde være uvidende om, hvorledes Gjerningen udførtes.

Den Aften, da Huset brændte, vare de gaaede tilsæns sammen, og da de havde ligget noget, stod hun op af Sengen og gik ud af Stuen for at foretage Forberedelserne til Ildspaaføttelsen; men hvorledes dermed tilgik er ham ube- kjendt, da han imidlertid faldt i Søvn, saa at hun maatte vække ham, da Huset brændte. Han var med at hjerpe Løssøret, som ikke var asureret, og bemærkede han da, at det var sammenpakked for lettere at kunne hjerpes.

Arrestantinden Gjertud Kirstine, F. P. Dreiers Hustru, har benægtet Rigtigheden af ovenstaaende Forklaring, og paaستاet, at hun ikke har nogen Kundskab om, hvad der har bevirket den ovennævnte Ildbrand. Efter først at have benægtet og senere vedgaaet, at Tilstaende var hos hende i Huset den ommeldte Aften, har hun dernæst benægtet og senere vedgaaet at hun laae i Sengen hos hende, og hun er saaledes, uagtet Alt hvad der taler imod hende, vedbleven sin Paastand om, at hun er aldeles uvidende om Aarsagen til Ildbranden, ligesom og, at hun nogenstunde har talt med Tilstaende om, at de vilde sætte sig paa Huset. Retten kan imidlertid ikke skjønne rettere end at der er tilveiebragt et saadant Beviis, at hun, uagtet denne hendes vedholdende Benægtelse, maa ansees for skyldig. Dette Beviis støtter sig paa den ene Side paa den af Anders Hansen aflagte fuldstændige Tilstaaelse, til hvilken der efter samtlige Omstændigheder er al Grund til at sætte sig, samt paa den Omstændighed, der ved de aflagte Vidnesbyrd maa ansees for tilstrækkelig godtgjort, at Godset forinden Branden har været sammenpakked, saa at det let kunde hjerpes, og paa den anden Side paa Arrestantindens usande og tilbageholdende Forklaring, hvis Urigtighed hun gjentagende Gange har maattet vedgaae. Sees der nu endvidere hen til det hende meddeelte yderst uforbeholdne Studemaal og hendes Forhold i det Hele, maa de øvrige imod hende talende Omstændigheder derved endydermere bestyrkes, og berøbet i det Hele tilveiebringes et Beviis, der er ligesaa tilforladeligt, som ellers ved Lovens almindelige Regler er erkjendt for fuldgjældigt, hvorved det maa antages for tilstrækkelig godtgjort, at Arrestantinden har gjort sig skyldig i Brandstiftelse. Fremdeles maa hun ved egen Tilstaaelse ansees for tilstrækkelig overbevist om at have gjort sig skyldig i Hoer, idet hun har avlet et Barn med Tilstaende, endstjondt hun endnu er gift med F. P. Dreier, der for Tiden er i Forbedringshuset.

Med Hensyn til Straffen for de ommeldte Forbrydelser, da skjønnes ikke rettere end at Arrestantinden maa blive at ansee med Straf efter Forordningen af 26de Marts 1841 § 5 in fine, cfr. § 4, og at dennes Grad i Betragtning af Husets ringe Værdi og affides Beliggenhed passende kan ansættes til 2 Aars Forbedringshuusarbejde, hvorved den Straf, som hun har forskyldt for det af hende begaaede Hoer, maa antages absorberet. Efter samtlige Bestemmelser i Forbindelse med Bestemmelserne i den citerede Forordnings § 11 skjønnes Straffen

for Taltalte Anders Hansen passende at kunne ansættes til lige Arbejde i eet Aar“.

Torsdagen den 6te December.

Nr. 81.

Justitsraad Bungen

contra

Marie Kirstine Johansdatter, ogsaa kaldet **Marie Berg**, **Niels Jørgensens** fraseparerede Hustru (Selv; Defensor Liebenberg), der af Controlleur og Regnskabsfører ved det militaire Uldmanufactur paa Usherød, Overkrigscommissair Frederik Emil Moldrup, tiltales for de mod ham i en af hende i Bladet „Folkets Nisse“ Nr. 410 for 8de Januar f. A. indrykket Artikel fremførte fornærmelige Bestyldninger.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Mai 1859: „De i det omhandlede, med Overkrift „Forlangt indrykket“ i Nr. 410 af Bladet „Folkets Nisse“ for den 8de Januar d. A. indrykkede, Inserat indeholdte og af Citanten, Overkrigscommissair F. E. Moldrup, Controlleur og Regnskabsfører ved det militaire Uldmanufactur paa Usherød, som for ham fornærmelige paaankede Sigtelser, bør døde og magtesløse at være og ikke komme Citanten til Skade paa Ære, Embede, gode Navn og Rygte i nogen Maade, og bør Indstævnte, Niels Jørgensens fraseparerede Hustru, Marie Kirstine Johansdatter, ogsaa kaldet Marie Berg, for det af hende i saa Henseende udviste Forhold straffes med Fængsel i 3 Maanedere. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retssagebyr, som skulde have været erlagt, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke fra Citantens Side havde været beneficeret, samt i Salair til Citantens befalede Sagfører, Procurator Kraft, 15 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I nærværende, i Genhold til Placaten af 23de Mai 1840 § 2, for Høiesteret som offentlig indbragte Sag, hvormunder Taltalte Marie Kirstine Johansdatter, ogsaa kaldet Marie Berg, Niels Jørgensens fraseparerede Hustru, for de i den indaankede Dom anførte, af Overkrigscommissair Moldrup som fornærmelige paatalte Udladelser, der indholdes i en i Bladet „Folkets Nisse“ Nr. 410 for 8de Januar f. A. indrykket Artikel, er med Henviisning til Lov af 3die Januar 1851 § 9, 1ste Membrum, tilfunden Straf af Fængsel i 3 Maanedere, hvorhos de paatalte Udladelser ere mortificerede, vil i Medfør af det aller-

høieste Rescript af 10de Januar d. A. den Indsigelse fra Tiltaltes Side, at de ommeldte Udladelsler ere sande og velbegrundede, være at tage under Paafjendelse, uanset at den ikke i forrige Instants er fremkommen. Det findes imidlertid ikke, at Tiltalte ved de af hende efter dertil meddeelt Bevilling erhvervede Beviisligheder har godtgjort Rigtigheden af de oftmeldte Udladelsler, der maae ansees fornærmelige for Overkrigs-krigscommisfairs Moldrup, og ligesaa lidet skjønnes der at kunne være Tale om at foranledige den af hende ved hendes Møde for Høiesteret begjærte hyderligere Undersøgelse.

Hun vil derfor blive at domme efter den oven citerede Lov, af hvis Bestemmelser dog ifølge Udladelsernes Bestaaffenhed og med særdeles Hensyn til den tildeels mindre bestemte Maade, hvorpaa de ere fremførte, det 2det Membrum i 9de § findes at burde komme til Anvendelse, og Straffen skjønnes derefter at kunne fastsættes til Fængsel i 1 Maaned, hvorhos Udladelslerne blive at mortificere. Søvrigt vil Tiltalte have at udrede de hende i forrige Instants paalagte Omkostninger paa den Maade, som i Dommen er fastsat, samt at tilsvare de af Sagens Indankning til Høiesteret flydende Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

De i den omhandlede Artikel indeholdte af Overkrigscommisfairs F. E. Moldrup som fornærmelige paatalte Udladelsler bor dode og magtesløse at være og ikke komme ham til Skade paa Ære, Embede, gode Navn og Rngte i nogen Maade, og bor Tiltalte for sit i den Henseende udviste Forhold straffes med Fængsel i 1 Maaned. Saa betaler hun og til det Offentlige det Retssgebyr og Skribersalarium, som skulde have været erlagt, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke i foregaaende Instants for bemeldte Moldrups Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salarium til den befalede Sagfører, Procurator Kraft, 15 Rdl. Endelig betaler Tiltalte de af Sagens Indankning til Høiesteret flydende Omkostninger, derunder i Salarium til Justitsraad Bunken og Etatsraad Liebenberg 20 Rdl. til hver, samt til Procuratorerne Schmidt og Alsted 15 Rdl. til den Første og 10 Rdl. til den Sidste.

Den indankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „I Bladet „Folkets Riske“ Nr. 410 for den 8de Januar d. A., 13de Spalte, findes under Overkrift „Forlangt indrykkel“ et Stykke af følgende Indhold:

„Hr. Redacteur!

Da Deres ærede Blad altid har været et Værn for Ret og Retfærdighed, saavel for den Fattige, som for den Rige, tillader jeg mig herved at bede Dem om velvillig Plads for efterfølgende Uretfærdighed, som i Aaret 1856 er begaaet ved en i Hirschholm for den kongelige Fabrik Usherødsværk verferende Sag, hvorfor Undertegnede blev tiltalt og straffet. Det var nemlig Uld og Garn fra Usherødsværk, som i mange Aar har været solgt af endel af Arbejderne, hvorfor et Par af dem fik mindre Straf; derimod har en Undermester i Fabrikken ved Navn Christian Jensen og hans Hustru Ane Evidensen solgt meget af Fabrikkens Uld og Garn, hvilket de ogsaa under Forhørerne bekjendte, men Controlleur Molsdrup, som synes meget indviklet i Sagen og har nok selv deeltaget i Udsalget af enkelte Klædevarer fra Fabrikken, brev Sagen i Forening med Hr. Virkedommer Møller i Hirschholm saaledes, at Undermester ved Fabrikken Chr. Jensen blev aldeles fristendt og Controlleur Molsdrup beholdt Ovennævnte i den kongelige Fabriks Arbejde en Tid efter, indtil han fik sig et passende Erhverv, ved hvilket Controlleuren rimeligviis assisterede ham.

Urbødigst

Marie Kirstine Johansdatter“.

I Anledning af denne Artikel har Titanten, Overkrigscommissair F. C. Molsdrup, Controlleur og Regnskabsfører ved det militære Uldmanufactur paa Usherød, under nærværende Sag efter dertil meddeelt fri Proces isølge Stævning her til Retten af 12te Marts d. A. paastaet Mortification af den Passus i Artiklen: „efterfølgende Uretfærdighed, som i Aaret 1856 er begaaet ved en i Hirschholm for den kongelige Fabrik Usherødsværk verferende Sag“, samt af den hele sidste Passus: „derimod har en Undermester i Fabrikken“ o. s. v. indtil Enden, saaledes at de deri indeholdte Sigtelser ikke komme Titanten til Skade paa Embede, Ære, gode Navn og Rygte, hvorhos han har paastaet Indstævnte Niels Jørgensens sraseparerede Hustru, Marie Kirstine Johansdatter, ogsaa kalbet Marie Berg — under hvis Navn, som ommeldt, Artiklen er indrykkel — for de brugte Ytringer anset med den strængeste Straf efter Loven af 3die Januar 1851 § 9 samt tilpliglet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Procurator Kraft, som Titantens befalede Sagfører.

Da Indstævnte, efterat have givet Møde under Sagen og erholdt Anstand, derefter er ubebleven, uden at have fremført Nogetsomhelst til Styrke for Rigtigheden af de i den paaankede Artikel indeholdte, for Titanten i hei Grad fornærmelige, Sigtelser og Insinuationer, navnlig for „begaaet Uretfærdighed“ og for „formeentlig Deeltagelse i de ved Fabrikken forøvede Bedragerier og Underflab“ samt for „at have virket til, at en formeentlig Ekyldig blev fritagen for Straf, og derefter beholdt ham i Fabrikkens Tjeneste indtil han ved Titantens Hjælp fik et andet passende Erhverv“, vil Titantens Paastand i det Hele være

at tage tilføje, saaledes at den Indstævnte efter Loven af 3die Januar 1851 § 9, 1ste Membrum, idømmende Straf efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til Fængsel i 3 Maanedes, samt at det Procurator Kraft, hvis Sagsførelse har været lovlig, tilkommende Salair fastsættes til 15 Rdl.

Under Sagen har ikke været Brug for stemplet Papir“.

Nr. 308.

Statsraad Salicath

contra

1) **Hans Christian Andersen** og 2) **Johanne Larsdatter, Anders Pedersens Enke** (Defensor Liebenberg),

der tiltales, Nr. 1 for Udgivelse af falsk Mønt og Nr. 2 for Deelagtighed heri samt for Betleri.

Antvorskov Birk's Etrarets Dom af 12te Juni 1860: „De Tiltalte, Slagter Hans Christian Andersen af Slagelse Mark og Anders Pedersens Enke, Johanne Larsdatter af Slagelse, bor henfættede i Fængsel paa Vand og Brod, den Første i 4 Gange 5 Dage og den Sidste i 6 Gange 5 Dage. I Erstatning til Huusmand Niels Nielsen af Bjerre ville de Tiltalte have at betale, Een for Begge og Begge for Een, 1 Rdl., ligesom de in solidum ville have at tilsvare alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Nye, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Hartnaek, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de August 1860: „Underretsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Cancelliraad Petersen og Meyer, betale de Tiltalte, Slagter Hans Christian Andersen og Enken Johanne Larsdatter respective af Slagelse Mark og Slagelse By, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da det i nærværende Sag foreliggende Tilfælde hverken kan henføres under 1ste eller 3die Membrum i Forordningen af 11te April 1840 § 72, idet der i det første forudsættes, at den, der udgiver falske Penge, har staaet i Forbindelse med Falskneren, jfr. Ordet „behjælpelig“, sammenholdt med den umiddelbart foregaaende Sætning „uden nogen inden de falske Penges Forfærdigelse derom truffet Aftale“ samt de i

den følgende Pænsus brugte Udtryk „besørger Afstæningen“, og der i 3die Membrum forudsættes, at Vedkommende selv er bleven stuffet med de falske Penge, blive de Tiltalte for deres Forhold med Hensyn til Udgivelsen af den under Sagen omhandlede falske Daler at ansee med en arbitrar Straf efter Grundsætningerne i forommeldte § 72, og skjønnes denne Straf, da Forholdet dog findes at ligge nærmere ved 3die end ved 1ste Membrum, at kunne fastsættes saaledes som skeet er i den indankede Dom, hvis Bestemmelser med Hensyn til det af Johanne Larsdatter forøvede Væleri samt Actionens Omkostninger ogsaa billiges.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at staande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Etatsraad Liebenberg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Antvorfsvor Birks Extravet hertil indankede Sag, hvorunder de Tiltalte, Slagter Hans Christian Andersen og Enken Johanne Larsdatter, respective af Slagelse Mark og Slagelse By, actioneres, den Første for Udgivelse af falsk Mønt, den Sidste for Deelagtighed heri samt for Væleri, er det ved de Tiltaltes egen med hvad der isvrigt er fremkommet stemmende Tilstaaelse oplyst, at Johanne Larsdatter, efter af sin Steddatter at have modtaget en Sølvdaler, har, naftet hun havde Kundskab om, at den var falsk, engang i Slutningen af afvigte December Maaned, da hendes medtiltalte Søn, Hans Christian Andersen, besøgte hende, givet denne Daleren, som hun foregav at have fundet og som han saae var falsk, for at han kunde forsøge at give den ud paa Landet, hvorhos det blev aftalt, at han skulde give hende det halve Beløb, hvis det lykkedes ham at blive af med den. Efter flere mislykkede Forsøg fik han den endelig den 29de December s. A. væxlet hos Maren Hansdatter, Huusmand Niels Nielsens Hustru i Bjerre, idet han hos denne for 15 Sk. kjøbte noget Brød og en Børste, saa at han fik 5 Mk. 1 Sk. tilbage, hvoraf han dog ikke efter Aftale med Møberen gav denne nogen Deel. Fremdeles er det ved Tiltalte Johanne Larsdatters egen, med hvad der isvrigt er oplyst stemmende, Tilstaaelse beviist, at hun har gjort sig skyldig i Væleri, idet hun i Løbet af det sidste Aar har een Dag i hver Uge vandret om paa Landet og tilbetlet sig Fødevarer.

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold maa det billiges, at Johanne Larsdatter, der er døbt i Aaret 1806 og tidligere ved nærværende Overrets Dom af 1ste Juni 1841 er for Hæleri straffet med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og Hans Christian Andersen, der er født den 9de September 1832 og ikke forhen har været straffet eller tiltalt, ved den indankede Dom ere

ansete efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 72, 3die Membrum, ifr. §§ 41 og 42, Johanne Larsdatter derhos efter Loven af 3die Marts d. A. § 3, og ffjønnes den for dem bestemte Straf, for ham 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød og for hende 6 Gange 5 Dages lige Fængsel, efter Omstændighederne at være passende. Da Underrettsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger samt om de Tiltaltes solidariske Forpligtelse til at yde Huusmand Niels Nielsen i Bjerre en Erstatning af 1 Rdl. nu ogsaa billiges, vil oftnævnte Dom i det Hele være at stadfæste".

Fre dagen den 7de December.

Nr. 280.

Statsraad Salicath

contra

Ditlev Johansen og dennes Hustru **Kirsten Jensdatter**

(Defensfor Brock),

der tiltales, Forstnævnte for Tyveri og Overtrædelse af et ham givet Tilhold og Sidstnævnte for Betleri.

Hads Hærrets Extrarets Dom af 15de Marts 1860: „Forsaauidt Arrestanten Ditlev Johansen af Orting Moje tiltales for Tyveri bør han for Actors videre Tiltale fri at være; forøvrigt bør han og Tiltalte Kirsten Jensdatter henfættes i Fængsel paa Band og Brød, den Forstnævnte i 2 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 5 Dage. Endvidere bør Arrestanten udrede samtlige af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, og deriblandt i Salairer 8 Rdl. til Actor, Procurator Terndrup, og 6 Rdl. til Defensfor, Procurator Knudsen, dog saaledes, at Tiltalte Kirsten Jensdatter in solidum med Arrestanten udreder $\frac{1}{6}$ Deel af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 9de Juli 1860: „Tiltalte Ditlev Johansen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Kirsten Jensdatter bør henfættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensfor for Overretten, Procuratorerne Morville og Møller, 8 Rdl. til hver, udredes saaledes, at Tiltalte Ditlev Johansen tilsvares samtlige disse Omkostninger med Undtagelse af $\frac{1}{4}$ af Salairerne for Overretten, og Tiltalte Kirsten Jensdatter den nævnte Fjerdedeel af Overrettsalairerne. Det Idømte at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor ved Magt at stande. Statsraad Salicath og Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., som udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til Salarierne for Overretten bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Ditlev Johansen for Tyveri og for Overtrædelse af et ham givet Tilhold, og hans Hustru Kirsten Jensdatter for Væleri.

Ifølge den af Gaardmand Jens Nielsen i Ørting afgivne edelige Forklaring opbagede han om Morgenen den 22de October f. A., at der Natten iforveien var fra hans Mark bortsjaalet et ham tilhørende Faar, og samme Dags Eftermiddag fandt hans Tjenestebørg efter sin edelige Forklaring Hoved, Skind, Indvolde samt 2 Forbeen og 1 Bagbeen af et Faar, nedgravede i et Hul i Ørting Mose ligeoverfor de Tiltaltes Huus, et Par Bøsestueb derfra; saavel efter begge de nævnte Personers, som efter J. Nielsens Datters edelige Forklaring, havde derhos det bortsjaaede Faar havt de samme Kjendemerker, som fandtes paa nogle af de saaledes fundne Gjenstande, navnlig paa Hovedet og det ene Forbeen, hvorimod Udten paa det fundne Skind var afklippet, medens Faaret efter J. Nielsens Datters Forklaring havde været uskippet, ba det savnedes. Ved en i Anledning af Anmeldelse om dette Tyveri den 24de f. M. anstillet Underjøgelse paa de Tiltaltes Bopæl fandtes i Kjøkkenet blandt Andet et lille Stykke Faareryg, og i et aabentstaaende Udflaar fandtes derhos, skjult under nogle Knipper Halm, en Sæk mærket D., der navnlig indeholdt endeel Kjøb af 2 Faar eller Lam, hvoraf noget kjendeligen var nyelig saltet, samt en Pose med endeel smaaifaaeret Lammekjøb; endvidere fandtes sammesteds nedgravet i Jorden deels en Pose med circa 12 Pund usmeltet Tælle, deels en Paffe med circa 6 Pund usmeltet Tælle, der var indsvøbt i et gammelt Stykke Lærred, formeentlig af et Lagen, og mærket med Bogstaverne K. og D., imellem hvilke Bogstaver der kunde sees at have været syet et andet nu ukjendeligt Bogstav, formeentlig et L., saa at Mærket antoges at passe til Tiltalte Kirsten Jensdatters Navn, ligesom Mærket K. I. D. ogsaa fandtes paa noget Linned, der var heroende i Huset; den sidstnævnte Paffe laae i et gammelt Tørklæde, udenom hvilket der igjen var et gammelt Forklæde.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 44.

Den 21de December.

1860.

Anden ordinaire Sessjon.

Fredagen den 7de December.

Nr. 280.

Statsraad Salicath

contra

Ditlev Johansen og dennes Hustru Kirsten Jensdatter (see forrige Nr.).

Bed Undersøggelsens Fortsættelse den 1ste November forrige Aar fandtes endvidere i en Seng i Dagligstuen en Pose med omtrent 13 Pund Uld og et gammelt Tørklæde, hvori var indbundet noget smudsigt Uld, og da det efter Tiltalte Johansens Afsærd — da han efterat have seet Leilighed til, medens Undersøggelsen foretoges i Stuen, at begive sig ud i Kjøkkenet og derfra udenfor Huset, atter var bragt tilbage til Stuen — antoges, at han, hvis Haand fandtes at være vaad, fra Kjøkkenet havde borttaget Noget, som han ikke vilde findes i Besiddelse af, paabegyndtes nu en Undersøggelse i Kjøkkenet, hvor der fandtes en Krukke, hvori der i Mælk var nedlagt et Stykke Tarm af circa $\frac{1}{2}$ Alens Længde; i Tiltaltes Lomme fandtes derhos 2 Faarenyrer, og i Bordstussen et Stykke Myretælle og udenfor Huset, et Par Skridt fra det Sted, hvor han var bleven antruffet, da han, som ansørt, havde været ude af Huset, fandtes endvidere tilbækket med et tyndt Lag Jord 3 Stykker Tarme aldeles af samme Slags som den, der var fundet i Krukken.

Efter Sagens Oplysninger var Tiltalte Kirsten Jensdatter gaadt hjemmefra flere Dage forinden den første Undersøggelse fandt Sted paa hendes og Mandens Bopæl, uden senere at vende tilbage, og efter hendes Forklaring var der ikke den Dag, hun forlod Huset, enten ferff eller nylig saltet Lammekjød sammesteds, hvorhos hun har benægtet at vide, hvorledes det foresundne Lammekjød, Tælle m. v., er kommet i Huset, eller at vide Noget om det Faaretyveri, hendes Mand sigtes for; hun har endvidere nægtet at vide, hvem den fundne Sæk med Uld tilhører, idet hun dog tillige har udsagt, at der i deres Huus har været en Pose med Uld, som hun deels havde kjøbt, deels tilbetlet sig, men at hun dog ikke har bragt

saameget hjem, som der nu fandtes i Sækken, hvilket derfor hendes Mand maa have gjort; den Uld, der, som meldt, ved Undersøgelsen fandtes i et Tørklæde, var efter hendes Forklaring ikke hjemme i deres Bopæl den Dag, hun forlod den.

Ziltalte Ditlev Johansen, der vedholdende har benægtet at have begaaet noget Tyveri, og som forinden Undersøgelsen foretoges erklærede, at han ikke var i Besiddelse af noget Lammekjød, og at han ikke siden den 21de October havde slagtet noget Faar, har, med Hensyn til det i Kjølkenet forefundne Stykke Faareryg, afgivet forskellige indbyrdes afvigende Forklaringer, idet han først angav at have faaet dette Stykke Kjød tilligemed noget Flæsk, som ogsaa ved Undersøgelsen var fundet i Kjølkenet af 2 Naboer, men under det følgende Forhør først forklarede at have kjøbt det i Aarhus, og derefter udsagde at have kjøbt det hjemme af en ubekjendt Kone, hvorefter han tilsoiede, at han ogsaa havde kjøbt Kjød i Aarhus, og ikke bestemt vidste, om det omspurgte Stykke Kjød hidrørte fra det, han havde kjøbt i Aarhus eller det, han havde kjøbt hjemme, og da Uoverensstemmelserne mellem hans forskellige Forklaringer under et senere Forhør foreholdtes ham, forklarede han med Hensyn til sin oprindelige Benægtelse af at være i Besiddelse af Lammekjød, at han antog, at det forefundne Stykke var Faarekjød, hvorhos han først erklærede, at han ikke tidligere havde forklaret at have faaet det omhandlede Stykke Faareryg af sine Naboer, og derefter at det maatte være en Feiltagelse, og at han ikke vidste, om det Stykke, der ved Undersøgelsen var ham foreviist, var Faareryg eller Svineryg; med Hensyn til hans foransførte Forklaringer om at have kjøbt Kjødet i Aarhus eller i sit Hjem af en ubekjendt Kone, erklærede han, at den tidligere Protocoltilførsel herom, hvis Rigtighed Retsvidnerne imidlertid have attestedet, var urigtig eller dog ifkun tildeels rigtig, hvorhos han vedblivende forklarede undvigende om dette Punct, og navnlig yttrede, at Noget havde han kjøbt i Aarhus og Noget af en ubekjendt Kone. Med Hensyn til den ovennævnte i Dagligsluuen fundne Sæk med Uld har han forklaret, at han ikke har kjøbt Uld siden han i Begyndelsen af October Maaned s. A. af en Kone købte Noget, som blev lagt overst i Posen, men da bemeldte Kone bestemt har benægtet, at Ulden i de øverste Lag af Sækken henhørte til det, hun havde solgt til Johansen, hvorimod Noget af Ulden længere nede i Sækken lignede det, hun havde solgt ham, har han først nægtet at have afgivet den ansførte Forklaring, men derpaa indrømmet dette, idet han derhos har ansført, at han ikke kan vide, om hans Kone ved Beskæftelse har haat fat i Posen og sammenbrændt Ulden; Ziltalte Kirsten Sænsdatter har imidlertid benægtet Saadant, idet hun navnlig har udsagt, at hun ikke har lagt Uld i Posen siden Foraaret 1859, og at hun ikke siden den Tid har haat noget at bestille med Ulden i Posen. Om det Uld, der, som ansført, var fundet i et Tørklæde i de Ziltaltes Huus, har Johansen forklaret, at han har løftet det fra anden Uld, hvorhos han har paastaet, at hans Kone ved Besked derom. De 2 Nyrrer, der ved Undersøgelsen den 1ste November fandtes i hans Lomme, og som han efter sin Forklaring havde taget til sig samme Dag for at spise, have efter hans Foregivende været i det Kjød, han havde kjøbt i Aarhus, og efter hans Forklaring havde han foruden Kjødet ogsaa i Aarhus kjøbt Larve for

at bruges til Pølser, hvis han senere skulde faae noget Kjøb dertil, uden at han dog vil vide, hvornæget han kjøbte deraf, og navnlig om han kjøbte mere end det Stykke, der var fundet i Krukken, idet han navnlig har nægtet at have været i Besiddelse af de 3 Stykker Larme, der den 1ste November vare fundne udenfor hans Huus, tilbækkede med Jord. Om samtlige de Gjenstande, der, som foranført, ved Undersøgelsen den 24de October fandtes i hans Udskuur, har han derhos nægtet at vide nogenstomhelst Bested samt anført, at han antager, at Kjødet er lagt der af onde Mennesker. Ligesom der imidlertid er tilveiebragt om end ikke Beviis, saa dog i alt Fald en betydelig Formodning for, at Tiltaltes Benægtelse af at have været i Besiddelse af de i Udskuret fundne Gjenstande er urigtig — i hvilken Henseende blandt Andet bemærkes, at et af de i Udskuret fundne Stykker Kjøb er befundet nsiagtigt at passe til det Stykke Faareryg, der fandtes i Kjøkkenet og som Tiltalte erkjender at have været i Besiddelse af, idet det af Benet, Senerne og Fidtlagene samt af den Naade, hvorpaa en Splint af Benet, der ved Overhugningen var gaaet istykker, passede ind i Benet paa det andet Stykke, var kjendeligt, at disse Stykker havde været sammenhængende, at Tiltalte Kirsten Jensdatter som sin Eienedom har vedkjendt sig det Forklæde og det med Bogstaverne K. D. mærkede Stykke Lærred, hvori, som foranført, de 6 Pund Tælle fandtes indsvøbte, at hendes Datter ligeledes har gjenkjendt Forklædet som Moberens og derhos formeent, at det om det samme Tælle svøbte Tørklæde ligeledes tilhørte de Tiltalte, samt at Tiltalte Johansen ved at foreholdes, at den Sæk, hvori Kjødet fandtes, var mærket med hans Mærke paa samme Naade, som hans øvrige Sække, alene har bemærket, at Sækken dog ikke var mærket aldeles paa samme Naade, og herved maa ansees at have erkjendt, at Mærket dog i alt Væsentligt var som hans — saaledes er der ei heller fremkommet nogetstomhelst til Bestyrkelse af hans Forklaring om den Naade, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af det Stykke Kjøb og Larm samt Myrer, der fandtes i hans Kjøkken, og efter Sagens Oplysninger er det endog uantageligt, at han har været i Aarhus til den Tid, han vil have kjøbt Lammekjøb sammesteds. Den Mistanke, som allerede herester maa paahvile Tiltalte Johansen for at han ikke paa lovlig Naade har erhvervet de ommeldte Gjenstande, er nu vel i en ikke ringe Grad forøget deels ved hans ovenanførte under Undersøggelsesforretningen den 1ste November udviste mistænkelige Forhold og ved hans i flere Punkter særdeles unbdvigende og tildeels modstridende Forklaringer, og deels derved, at han er en berøgtet Person, der, foruden 2 Gange at være frijunden for videre Tiltale for Tyveri, forhen er dømt for denne Forbrydelse 1ste og 2den Gang begaaet, hvortil endnu kommer, at han har erkjendt at have under denne Sag forespurgt sig hos Dommeren om Straffens Størrelse og erklæret, at han ikke ønskede Underrettsdommen appelleret, hvis Straffen efter samme ikke blev høiere end 5 Mars offentlig Arbeide; men imod hans Benægtelse er der dog ikke ved de ovenanførte Oplysninger tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis for at han har forøvet noget Tyveri, eller at nogen af de ovenomhandlede i hans Huus fundne Gjenstande ere stjaalne, eller navnlig have henhørt til det J. Nielsen

frastjaalne Faar, og han vil som Følge heraf under denne Deel af Sagen være at frifinde, dog efter Omstændighederne ikkun for Actors videre Tiltale.

Forfaavidd angaaer Sigtelsen mod Tiltalte Johansen for at have overtraadt et ham givet Tilhold, bemærkes, at der under 18de Juli 1858 til Politiprotocolen blev givet ham Tilhold, deels om at søge lovligt Erhverv og i saa Henseende henvende sig til Sogneforstanderskabet om Anvisning, deels om ikke uden Anmeldelse til Sognefogden at være ude fra sin Bopæl om Natten fra Solens Nedgang til dens Opgang, samt endelig om den første Mandag i hver Maaned at melde sig paa Herredscontoiret for at godtgjøre paa hvad Maade han ernærede sig, hvorhos det betybedes ham, at Overtrædelsen af disse Tilhold vilde paadrage ham Ansvar og Straf efter Omstændighederne for Løsgænger. Ifølge en af Dommeren under denne Sag afgiven Erklæring fritog han imidlertid Tiltalte for at melde sig, da Tiltalte havde godtgjort at have faaet Arbejde som Møgter paa Dybvad, men dog efter Dommerens Erklæring med ubtryffeligt Tilfjendbegivelse om, at Tiltalte, saasnart Arbejdet paa Dybvad ophørte, skulde melde sig hos Dommeren. Tiltalte har nu vel erkjendt, deels at han ikke, efterat være kommen fra Arbejde paa Dybvad, har meldt sig hos Politimesteren den 1ste Mandag i de paafølgende Maaneder, og deels at han ikke, naar han har foretaget sig Reiser til Aarhus eller da han den 21de October om Aftenen var i et kort Besøg hos sin Nabo, har gjort nogen Anmeldelse derom, men ligesom Tiltaltes Forklaring om, at han ikke erindrer at have faaet den ommeldte Tilfjendbegivelse om igjen at melde sig, naar Arbejdet paa Dybvad ophørte, efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, idet navnlig Intet kan antages beskaagende at være tilført Politiprotocolen, saa at det i alt Fald ei tør statueres, at Tiltalte modvillig har tilfidesat den paagjældende Deel af Tilholdet af 18de Juli 1858, saaledes indeholder Lovgivningen ikke Hjemmel for at idomme Tiltalte Straf for Overtrædelse af bemeldte Tilhold, forfaavidd det gaaer ud paa, at Tiltalte ikke uden Anmeldelse maatte være ude af sin Bolig fra Solens Nedgang til dens Opgang, hvilken Overtrædelse navnlig heller ikke efter Bestemmelserne i den da gjældende Forordning af 21de August 1829 § 1 kunde belægges med Straf som for Løsgænger. Tiltalte Johansen vil saaledes ogsaa under denne Deel af Sagen være at frifinde.

Tiltalte Kirsten Jønsdatter har, foruden at hun, som ovenberørt, har vedgaaet at have sammenbetlet endeel af den Uld, der ved hendes Vortgang fra Hjemmet fandtes i en Sæk sammesteds, endvidere tilstaaet, at hun den 22de October f. A. paa flere Steder i Mars har tilbetlet sig noget Uld — som det maa antages circa 1 Pund — og for dette sit Forhold vil hun, der i Mæret 1846 blev tilligemed hendes Mand frifunden for videre Tiltale for Tyveri, men isvrigt ikke har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Lov af 3die Marts d. A. § 3 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage“.

Mandagen den 10de December.

Nr. 284.

Statsraad Salicath

contra

1) **Maren Sørensdatter, Thomas Pedersens** fraseparerede Hustru (Defensor Brock), 2) **Thomas Pedersen** og 3) **Maren Andersdatter, Søren Nielsens** Enke (Defensor Bunghen),

der tiltales, Nr. 1 for Fostermord og Barnefødsel i Dølgemaal og Nr. 2 og 3 for Blodskam.

Hammerum Herreds Eyrarets Dom af 10de Marts 1860: „Arrestantinden Maren Sørensdatter, Thomas Pedersens fraseparerede Hustru, bør have sit Liv forbrudt og hendes Hoved at sættes paa en Stage. De Tiltalte Maren Andersdatter, Søren Nielsens Enke og Thomas Pedersen bør straffes paa deres Liv. Af Actionens Omkostninger udreder Arrestantinden Sørensdatter særskilt de ved hendes Arrest foranledigede, samt i Salair til hendes Defensor, Kammerraad Repsdorph, 5 Rdl., de tvende andre Tiltalte in solidum de ved deres Arrest og Defension foranledigede, derunder i Salair til Procurator Schubarth 5 Rdl. Af de øvrige Omkostninger, navnlig i Salair til Actor, Procurator Valeur, 10 Rdl., udreder Arrestantinden det Halve og de Tiltalte in solidum den øvrige Halvdeel. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 2den Juli 1860: „Tiltalte Maren Sørensdatter bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. De Tiltalte Thomas Pedersen og Maren Andersdatter bør straffes paa deres Liv. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor for Overretten, Prøveprocurator Faber, 10 Rdl., og til Defensørerne sammesteds, Procuratorerne Holm og Neefmann, 8 Rdl. til hver, udredes saaledes, at Tiltalte Maren Sørensdatter tilsvares $\frac{3}{4}$ og de Tiltalte Thomas Pedersen og Maren Andersdatter, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{4}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjenedes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Statsraad Salicath, Advocat Brock og Justitsraad Bunghen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der

udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Maren Sørensbatter, Thomas Pedersens fraseparerede Hustru, for Foster mord og Barnefødsel i Dølgemaal samt Thomas Pedersen og Maren Andersbatter for Blodskam.

Da der den 16de Juli f. A. i Anledning af en Anmeldelse fra Møller Poulsen i Vorbing Mølle om, at hans Tjenestepige, Tiltalte Maren Sørensbatter, antoges at have født i Dølgemaal optoges Forhør i bemeldte Mølle, vedgif bemeldte Tiltalte, at hun Ratten mellem den 10de og 11te Juli havde født et Barn og nedgravet det i Laden, hvor Barnets Liig, indsvøbt i et Tørklæde og et gammelt Lidsstykke, ogsaa efter Tiltaltes Paaviisning fandtes under noget Halm nedgravet godt et Qvarteer under Jorden. Den af Tiltalte Sørensbatter med Hensyn hertil afgivne Forklaring gaaer ud paa, at hun, der i November 1857 var bleven separeret i Henseende til Bord og Seng fra sin Mand. Medtiltalte Thomas Pedersen, allerede siden Juiul 1858 havde vidst, at hun var frugtommelig ved sin forrige Huusbond, ligesom hun kort efter Juiul og senere af og til, navnlig ogsaa om Eftermiddagen den 10de Juli, følte, at Barnet rørte sig, men uagtet navnlig hendes Huusbond og Sognefogden — saaledes som disse ogsaa have forklaret — gjentagende opfordrede hende til at vedgaae Svangerstabet, nægtede hun dog at være frugtommelig, hvortil Grunden efter hendes Udsagn var, at hun frygtede for at miste sin Tjeneste og ikke vidste, hvor hun skulde tye hen, hvorefter hun endnu ikke dengang vil have havt isinde at føde i Dølgemaal og endmindre at bræbe Barnet. Først en 14 Dages Tid forinden Fødselen foregik opstod Tanken om at føde i Dølgemaal hos hende, uden at denne Tanke dog efter hendes Forklaring var stadig eller eens, idet hun undertiden tænkte derpaa og undertiden paa at vedgaae, at hun var frugtommelig, og nogen fast Bestemmelse havde hun ikke taget, idet hun navnlig har udsagt, at hun først vilde see Barnet. Da hun den 10de Juli om Aftenen var kommen iseng og følte sig meget syg, vidste hun, at hun skulde føde, men hun foregav dog for en Møllerbørg, der af deres fælles Huusbond var anvist Natteleie i samme Kammer som Tiltalte, navnlig for at hindre, at hun skulde føde i Dølgemaal, og som bemeldte Aften, efterat han var kommen iseng, hørte hende klage sig, at hun led af Dre-pine, og da hun efter sin Forklaring var saa forpint af Smerte, at hun ikke kunde blive liggende i Sengen, stod hun op, uden at hun behøvede at klæde sig paa, da hun havde lagt sig paaflædt i Sengen, idet hun for Smerte ikke havde kunnet aflæde sig, og efterat hun nu — som det maa antages, efterat Møllerbørgen var falden i Søvn — var gaaet ud i Gaarden, gif hun omtrent Klokken 10 ind i Laden i den Hensigt at forarsage Barnets Død ved at føde det paa et saadant Sted. Efterat havde ligget i Laden i længere Tid, uden at hun kan opgive hvorlænge, fødte hun, medens det endnu var mørkt, et Dreungebarn, hvilket

hun — uagtet hun lidt efter Fødselen, uden at hun kan angive hvorlænge efter, bemærkede Liv hos Barnet, der navnlig bevægede den ene Arm eller Been og derved berørte hendes Kne — dog forsættelig lod ligge, hvor det laa, saalænge indtil det var blevet koldt og livløst, hvorefter hun med en Sax, som hun tilfældigviis havde i Lommen, overlippede Navlestrengen, som hun erindrer laa om Barnets Hals. Hun vil derimod ikke have brugt nogen Vold mod Barnet, og har navnlig benægtet at have anbragt Navlestrengen om Barnets Hals, eller forsættelig at have strammet den. Efter sin Forklaring blev hun liggende i Læden et Par Timerstid efter Fødselen, og da hun forlod Læden, efter kort isorveien at have med sine Hænder nedgravet Barnet — som da var livløst og som hun havde indsvøbt i et Lørklæde og et Livstykke — samt Efterbyrden i den løse Jord og dækket Stedet med Halm og derpaa igjen gik iseng, var det allerede Dag og Solen oppe. Som Grund til, at hun paa den ovenangførte Maade foranledigede Barnets Død, har Litalte angivet, at hun intetsteds havde at sætte det ud, og saaledes frygtede for ikke at kunne faae det ernæret, ligesom hun ogsaa frygtede for, at Børnefaderen Intet vilde bidrage dertil, men hun har dog tillige erkjendt, at hun ingenstinde har talt til Børnefaderen derom, og at hun endog paa dennes Spørgsmaal, om hun ikke var frugtommelig, har nægtet Saadant. Barnets Liig blev den 18de Juli underkastet Obduction af 2 Læger, der som Resultat af deres Undersøgelse have afgivet den Erklæring, at Barnet utvivlsomt er kommet fuldbaaret og fuldkommen livsdygtigt til Verden, at det med største Sandsynlighed kan antages, at Barnet har levet og aanded efter Fødselen, men at Livet dog neppe har været længere end i nogle Minutter, samt at den nærmeste Dødsårsag ikke med Bestemthed kunde angives, idet Døden navnlig vel i og for sig kunde være frembragt ved et i og udenpaa Hjernesfalken foresundet Extravasat, men dette igjen kan være frembragt enten ved reent naturlige Årsager, eller — hvad der dog anses for mindre sandsynligt — af Elag eller Stød paa Baghovedet, eller endelig af en ved Halsens Dmsnøring betinget Dvæling, hvorpaa navnlig et paa Halsen foresundet utydeligt Spor af en Fure kunde synes at tyde, men uden at det dog kunde afgjøres, om denne Fure var frembragt ved Navlestnørens mulige Dmsnøring — under hvilken Forudsætning Barnet antoges at være født med Navlestnøren om Halsen og i denne Tilstand at have aanded i nogen Tid, indtil Stryngen ved en forsættelig eller usforsættelig Bevægelse af Moderen var blevet strammet indtil Dvæling — eller paa anden Maade; derimod antoges Døden ikke at kunne hidrøre fra en Forblødning af den ikke underbundne Navlestnør. I en Erklæring af 16de December s. A. har Sundhedscollegiet ytret, at være enig med Obducenterne i, at Barnet har været fuldbaaret og livsdygtigt, samt derhos bemærket, at det paa Grund af Forraadnelsen ikke har kunnet afgjøres, hvorvidt Barnet har levet efter Fødselen, skjøndt flere Omstændigheder tyde paa, at dette, dog kun en kort Tid, har været Tilfældet, samt at Dødsmaaden ei har kunnet estervises, men at der isøvrigt ikke i det under Sagen Oplyste findes Noget, som ubeløkker, at Fostermodret er udsørt paa den af Litalte omforklarede Maade.

Tilstalte Maren Sørensbatter har endvidere forklaret, at hun, der i Januar 1855, da hun blev gift med Medtilstalte Th. Pedersen, var frugtformelig -- som det maa antages -- ved ham, en Morgen Klokken 5—6 i den paafølgende Marts eller April Maaned, da hun laa i Sengen, medens hendes Moder, Medtilstalte Maren Andersbatter, laa i en anden Seng i samme Værelse, hvorimod Th. Pedersen maa antages at have været fraværende, fødte et levende Pigebarn, hvilket hun — hos hvem den første Tanke om at aflive Barnet opstod omtrent 3 Uger før Fødselen — derefter lod ligge et Par Timer under Dynen; hendes Moder var imidlertid staaet op, og Tilstalte lod derefter sin 5aarige Søster give sig en Sax, hvormed hun overklippede Navlestrengen. Efterat have indsvøbt Barnet, der endnu rørte sig, i et Klæde, lagde hun det levende Barn ned i en hendes Moder tilhørende Kiste uden Laas, der stod tæt ved Sengen og lukkede Raaget; da hun saa til det om Eftermiddagen, var det livløst, og 4 eller 5 Dage derefter nedgravede hun det paa Vording Kirkegaard. Efter Tilstaltes Forklaring havde hendes Moder, Medtilstalte Maren Andersbatter, uden ligefrem at opfordre hende til at dræbe Barnet, dog foranlediget, at hun gjorde dette, idet Moderen, der vidste, at Tilstalte var frugtformelig, oftere yttrede, at Tilstalte kom til at gaae om at bette med Barnet, da de allerede vare saamange i Huset, at de ikke kunde faae Føden, ved hvilke Yttringer, som Andersbatter dog har benægtet at have brugt, Tilstalte antager, at det var Moderens Mening at bevæge hende til at ombringe Barnet.

Endelig har Tilstalte Maren Sørensbatter vedgaaet, at hun i Efteraaret 1856 en Morgen Klokken 7—8, medens hun laa i Sengen, i Mandens Fraværelse og uden at hun erindrer, om hendes Moder var inde i Stuen, fødte et fuldbaaret Drengbarn, som hun forsættelig i den Hensigt, at det skulde omkomme, lod blive liggende under Dynen til over Middag, skjøndt hun derved, at det rørte sig, havde mærket, at det var levende født, ligesom hun ogsaa Eftermiddagen før Fødselen havde følt Fosteret røre sig. Efter sin Forklaring stod hun op over Middag og overklippede Navlestrengen, saa at Barnet stiftes fra Efterbyrden, der var gaaet fra hende i Sengen, og efterat have indsvøbt Barnet, der nu var dødt og kolbt, i et Stykke Skjørt, lagde hun det ned i en hendes Mand tilhørende Kiste og nedgravede det en Aften 4—5 Dage derefter paa Vornings Kirkegaard ved Siden af det tidligere nedgravede Barn. Som Grund til at hun paa den ansøgte Maade lod dette Barn omkomme, har Tilstalte ansørt, at hun vidste, at hendes Mand og Moder, der begge vare meget strænge mod hende, skjøndt de ikke ligefrem havde opfordret hende til at ombringe Fosteret, dog vilde blive vrede paa hende, naar hun bragte et Barn i Huset, og hun navnlig antog dette om Manden, fordi han en Maanedstid forinden, da han havde erfaret, at Tilstalte udenfor Huset havde omtalt, at hun var frugtformelig, havde pryglet hende, idet han yttrede, at han ikke vilde høre saadan grundløs Snak, ligesom hun antager, at det var hendes Moders Mening, at hun skulde dræbe Børnene, idet Moderen gjentagende foreholdt hende, at de ikke kunde være saamange i Huset, saa at Tilstalte kom til at gaae om at bette med Barnet, og skjøndt Moderen, der efter Tilstaltes Forklaring maa have været vidende kaade om hendes

Evangerstab og om Fødslerne, om hvilke sidste der dog ikke blev talt mellem dem, vel ikke efter Tiltaltes Udsagn har været hende behjælpelig enten med Drabet eller med Nedgravningen, har hun dog efter Tiltaltes Forsikring ved sit hele Forhold fra først af været Aarsag til Forbrydelserne.

Ligesom Tiltaltes Forklaring om, at hun var frugtformelig strax efterat hun i Januar 1855 var bleven gift med Th. Pedersen samt i Efteraaret 1856, er bestyrket ved 2 Vidners Forklaringer om, at hendes Udseende til disse Tider syntes at vise det, hvorhos det ene af disse Vidner har forklaret, at Tiltaltes Førhed begge Gange forsvandt pludseligt, samt at Tiltalte ved for Vidnet at omtale — hvad hun heller ikke tidligere havde sagt Skjul paa — at hun havde været frugtformelig i 1856, tillige gik sig som om hun paa Grund af Maanedens og Moderens Mishandlinger havde sødt for tidligt, og et tredie Vidne endvidere har udsagt, at Tiltalte tjente hos Vidnet i Sommeren 1856, og at Vidnet af hendes Udseende antog, at hun var frugtformelig, saaledes har ogsaa Medtiltalte Th. Pedersen forklaret, at Tiltalte Sørensdaughter ved deres Giftermaal i Januar 1855 havde Udseende af at være frugtformelig, og at hun omtalte, at dette var Tilfældet, men da han, der reiste bort et Par Dage efter Brylluppet, kom tilbage den 1ste April, blev det ham sagt af Tiltalte Sørensdaughter og hendes Moder, at det formeentlige Evangerstab ikke maatte have været andet end Usundhed, da hendes maanedlige Forandringer atter vare indtraaede, og noget Lignende fandt efter hans Forklaring ogsaa Sted i Høst 1856, da Tiltalte Sørensdaughter ligeledes saae ud til at være frugtformelig, men dog for ham og hendes Moder havde nægtet Saadant, idet det en Aften, da han kom hjem, blev sagt ham af Tiltalte Sørensdaughter og hendes Moder, at det ligeledes denne Gang hun havde været Usundhed og at hendes Menstruation atter havde indfundet sig. Tiltalte Maren Sørensdaughters Moder, Medtiltalte Maren Andersdaughter, har ligeledes forklaret, at Tiltalte til de fornævnte Tider saae ud til at være frugtformelig, men at Førheden svandt bort, og at Tiltalte da foregav, at hendes Menstruation af sig selv igjen var indtraaet; derimod har Maren Andersdaughter benægtet, at hun bestemt vidste, at Tiltalte ved disse Feiligheder var frugtformelig, hvilket denne efter Andersdaughters Forklaring benægtede, naar hun talte til hende derom, og Andersdaughter vil vel have formodet, men derimod ikke vidst, at hendes Datter havde sødt til de 2 omhandlede Tider, idet hun vel da havde bemærket, at der var meget Blod i hendes Datters Seng, og efter hendes Mening formeget til at det kunde være en Følge af de atter indtraaede maanedlige Forandringer, men derhos har forsikret, at Datteren, da hun udsurgte hende derom, ikke tilfød at have sødt, men derimod angav, at Blødet hidrørte fra hendes Menstruation.

Uagtet Tiltalte med Bestemthed har paaviist det Sted paa Kirkegaarden, hvor hun vil have nedgravet Børnens Lig, og derhos har erklæret ikke at kunne tage fejl af Stedet, da det er let at kjende, er der dog ved den anstillede Underjøgelse paa det af Tiltalte paaviste Sted ikke fundet Spor enten af Eigene eller af de Rædningsstykker, hvori de efter Tiltaltes Forklaring vare indvøbte.

Ligesom nu Tiltaltes ovenansførte Forklaring om at hun Matten mellem den 10de og 11te Juli s. A. forsætligt har født i Dølgemaal i den Hensigt, at Barnet derved skulde omkomme, samt forsætligt har undraget Barnet, der efter hendes Forklaring og Sagens Oplysninger maa antages at have været levende født, den Pleie, uden hvilken det nødvendig maatte omkomme — hvilken Udsærd ganske findes at maatte sættes ved Siden af en ved positive Handlinger iværksat Ombringelse af Barnet — i det Hele er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, saaledes skjønnes Tiltaltes Forklaring med Hensyn til Fødslerne i Marts 1855 og Efteraaret 1856, hvorefter hun navnlig ogsaa ved disse Leiligheder har forsætligt født i Dølgemaal og ladet Børnene, der efter hendes Forklaring vare levende fødte, savne al Pleie i den Hensigt, at de skulde omkomme, ligeledes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse; i hvilken Henseende bemærkes, at Tiltaltes Forklaring om til de nævnte Tider at have været frugt-sommelig i høi Grad er bestyrket ved Sagens Oplysninger, uden at der er fremkommet Noget som helst, der tyder paa, at Fødslerne skulde være foregaaede til andre Tider eller paa en anden Maade, end af Tiltalte forklaret, ligesom og Sundhedscollegiets fornævnte Erklæring indeholder, at der heller ikke i det under Sagen Oplyste findes Noget, der udelukker, at disse to Fostermoder have været udsørte paa den af Tiltalte omfklarede Maade, og den Omstændighed, at Børnenes Liig ikke ere fundne paa det af Tiltalte paaviste Sted, skjønnes ikke at kunne tillægges nogen afgjørende Betydning til at svække hendes foransførte Tilstaaelser.

Foraaaviddet der under Sagen er opløstet Spørgsmaal om Tiltalte maatte være i Besiddelse af Forstandens fulde Brug, skjønnes der ikke at være tilstrækkelig Grund til ikke at ansee hende for fuldt tilregnelig; thi de af de afspørte Vidner afgivne Forklaringer gaae forstørstedelen ud paa, at Tiltalte vel er doven og løgnagtig, men at hun har almindelige gode Forstandsøevner, og ligesom Districtslægen i sin Erklæring af 16de Februar d. A. har yttret, at han hverken af Samtale med Tiltalte eller af Sagens Acter har kunnet udbrage Andet, end at Tiltalte af Naturen vel er simpelt begavet, men dog ikke fjollet eller sindssvag, og at hun er i Besiddelse af saamegen Forstand, at hun kan anses for tilregnelig med Hensyn til de begaaede Forbrydelser, saaledes hedder det ogsaa i den ovennævnte af Sundhedscollegiet afgivne Betænkning, at de i Acterne indeholdte Oplysninger ikke give Grund til at antage, at hun enten i Almindelighed eller med Hensyn til de hende imputerede Forbrydelser skulde være psykisk utilregnelig. Iøvrigt maa det antages, at Tiltalte har nydt en meget slet Opdragelse og at hendes Mand, medens de levede i Ægteskab sammen, oftere har flaaet hende.

For sit Forhold ved paa den ovenomhandlede Maade at have foranlediget de 3 af hende fødte Børns Død vil Tiltalte, der er født i 1829 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, saaledes foraaaviddet angaaer det i 1859 fødte uægte Barn overeensstemmende med Lovens 6—6—8, cfr. 7, og foraaaviddet angaaer de af hende forinden hendes Separation fra Manden fødte ægte Børn, efter Forordningen af 4de October 1833 § 10, cfr. § 6, samt Analogien af

Lovens 6—6—7 være at dømmes til at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage.

Ved de Tilstalte Thomas Pedersens og hans Svigermoder Tilstalte Maren Andersbatters egne Tilstaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at de — første Gang omtrent 1 Aar efterat Pedersen i November 1857 var bleven separeret fra hans ovennævnte Hustru, Tilstalte Maren Sørensdatter, der som ovenberørt er en Datter af Tilstalte Andersdatter — og efter den Tid flere Gange have havt legemlig Omgang med hinanden, og for dette deres Forhold ville disse Tilstalte, der ikke tidligere have været tilstalte eller straffede, og af hvilke Pedersen er født i 1829 og Andersdatter i 1809, efter Lovens 6—13—14, 1ste Membrum, *cfv.* Forordningen af 23de Mai 1800 § 1, være at straffe paa deres Liv“.

Nr. 302.

Justitseraad Bungen
contra

Laurids eller Laust Mortensen (Defensør Liebe),

der tiltales for at have bevirket Hedebrand.

Hammerum Herreds Exræters Dom af 17de Marts 1860: „Tilstalte Laurids eller Laust Mortensen af Overisen bør i Skadeserstatning betale til Ove Mortensen i Norre-Bludsted 20 Rdl., til Jens Larsen ibidem 210 Rdl., til Anders Hansen Sjælland ibidem 33 Rdl., til Forpagter Thomsen eller Statsraad Westenholtz 50 Rdl., til Svend Christensen i Kjærshoved 500 Rdl., til Niels Jørgensen i Kolpenfjig 521 Rdl., til Niels Nielsen ibidem 500 Rdl., til Rasmus Peder Nielsen i Lille Hjøllund 357 Rdl. 3 Mk., til Søren Jepsen ibidem 42 Rdl., til Carsten Møller i Godrum 5 Rdl., til Henrik Møller ibidem 5 Rdl., til Anders Andersen ibidem 498 Rdl. 3 Mk., til Hans Poulsen i Store Bredlund 2 Rdl., til Bahnsen ibidem 21 Rdl., til Peder Jensen ibidem 20 Rdl., til Christen Jensen ibidem 35 Rdl., til Jens Andersen ibidem 25 Rdl., til Peder Andersen ibidem 10 Rdl., til Anders Jensen ibidem 17 Rdl., til Jens Michaelsen ibidem 10 Rdl., til Søren Sørensen ibidem 10 Rdl., til Søren Jensen ibidem 10 Rdl., til Laust Hansen, alias Lars Jensen ibidem 10 Rdl., til Peder Laurfen i Store Hjøllund 42 Rdl., til Peder Christensen ibidem 12 Rdl., til Veflang i Anso Mølle 350 Rdl., til Christen Sørensen Sepstrup i Thim 35 Rdl., til Knud Pedersen ibidem 40 Rdl., til Christen Christensen ibidem 50 Rdl., til Anders Jensen ibidem 20 Rdl., til Jens Chr. Nielsen ibidem 30 Rdl., til Peder Jensen ibidem 15 Rdl., til

N. P. Kayerød ibidem 50 Rdl., til Niels Andersen i Christianshede 274 Rdl., til Anders Nielsen ibidem 89 Rdl. 3 Mk., til Niels Jensen ibidem 376 Rdl. 4 Mk., til Hans Geertsen ibidem 22 Rdl. 4 Mk. 4 Sk., til Johannes Jensen ibidem 55 Rdl. 3 Mk., til Christen Lyngholm af Øverisen 260 Rdl. 2 Mk., til Søren Olesen ibidem 36 Rdl. 4 Mk., til Søren Sørensen ibidem 45 Rdl. 4 Mk., til Christen Svendsen ibidem 45 Rdl. 4 Mk., til Peder Nielsen ibidem 39 Rdl. 4 Mk., til Peder Christian Pedersen af Bogestov 84 Rdl. 4 Mk., til Christen Jensen ibidem 94 Rdl. 2 Mk. 10 Sk., til Anders Pedersen af Drantum 66 Rdl. 4 Mk. og til Niels Pedersen ibidem 111 Rdl. 2 Mk.; saa vil Tiltalte endvidere til fornævnte Stadelidte Kayerød have at udrede et saa stort Beløb, som denne efter foregaaende lovlig Omgang inden sit Værneting under sin Eed ansætter sit Tab til, foranlediget ved Hedebranden qvæstionis, paa Løbsøe og Effecter, dog at Erstatningens Storrelse herfor ei overstiger 84 Rdl. 5 Mk. Saa bør og Tiltalte henføres i simpelt Fængsel i 8 Dage, hvilken Straf dog bortfalder, hvis han kan gjøre Udveie til at betale den ovenanførte Erstatning. Endvidere vil Tiltalte til Taxationsmændene have at udrede, til Darling i Guldførhoved 10 Rdl. 4 Mk., til Sognefoged Laust Nielsen i Baadde 14 Rdl., til Gaardmand Erik Jensen i Gistrup 16 Rdl. og til Gaardmand Jens Jensen i Knob 14 Rdl., hvorhos Tiltalte betaler samtlige af Actionen flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Valeur, og Defensor, Procurator Schubarth, fire Rigsdaler til hver. Saa reserveres endelig de vedkommende Privates og det Offentliges Ret, forsaavidt det maatte vise sig, at Sandflugt maatte opstaae, foranlediget ved den under Sagen omhandlede Brand. Den idømte Erstatning at udredes inden femten Dage efter denne Doms loblige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Juli 1860: „Med Hensyn til den Tiltalte Laurids eller Laust Mortensen idømte Straf og Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at staae. Derhos bør Tiltalte udrede samtlige af Actionen lovligen flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor ved Underretten 6 Rdl., til Defensor sammesteds 5 Rdl., samt til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Morville og Møller, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms loblige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Hønhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tilstalte Gaardmand Laurids Mortensen af Overisen, Klast Sogn, Hammerum Herred, sigtes under denne Sag for at have bevirket Hedebrand.

Efter Tilstaltes egen Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger tænkte han den 7de Juli s. A. om Aftenen Ild i et Stykke opløst Mosejord paa sin Eiendom, for derved at gjøre det skiftet til Søb; dette Stykke Mosejord var deels begrænset af en Sandvei, deels af Tilstaltes Kartoffel- og Kornmark, hvis Bund var saa saubig, at Ilden efter hans Formening ikke kunde gaae derover — hvilket ei heller skete — og forsaavidt Stykket isvrigt var omgivet af udyrket Jord, var denne, navnlig mod Nord, deels pløiet deels afgraved i en Brede af 2 à 3 Ager eller 60 Alen, og vel var der ogsaa Morland i den saaledes pløiede Strimmel Jord, men da Tilstalte kunde naae Sandet med Plougen, antog han at have sikret sig tilstrækkeligt imod, at Ilden skulde gaae derover, i hvorvel Møret ikke aldeles havde kunnet dækkes med Sandet; paa den modsatte Side af denne Strimmel pløiet Morland var der i en halv Snees Alens Afstand Lyngbegroet Hebe. Tilstalte havde saaledes efter sin Formening anvendt al mulig Forsigtighed, førend han antændte Ilden; men ligesom han dog ikke forinden herom havde advaret sine Naboer, saaledes lod han ei heller holde stadig Vagt ved Ilden, men der blev kun seet til den et Par Gange i Døgnet. Den 12te Juli om Morgenen begyndte det at blæse op til en sydvestlig Storm; Tilstalte sendte da, saasnart han mærkede de forandrede Veirforhold, sin 18aarige Søn hen til Stedet for at holde Vagt, men da det derpaa blev til en formelig Storm, gik, efter Sønnens Forklaring, Ilden over i den afpløiede Strimmel Jord, og da han forgjæves havde søgt selv at standse den, ilede han efter Hjælp; imidlertid saae Tilstalte fra sin Bolig Klokken 9 om Formiddagen, at Røgen stærkt tiltog; han tilkaldte da to Naboer og ilede med disse derud for at afpløie mere, men Ilden udbredte sig allerede ved Stormen fra den pløiede Jordstrimmel til den udenfor samme liggende Lynghebe, og idet det af Mangel paa tilstrækkelig Mandskab var umuligt at standse dens videre Fremtrængen, udbredte den sig derfra videre, og under vedholdende Blæst og Lørke udstrakte den sig i de følgende Dage i nordlig, østlig og sydlig Retning over et Areal af flere tusinde Tønder Land i Klast, Borbing, Brabs, Eistrup og Lhem Sogne, uden at det, uagtet anvendte Anstrængelser, lykkedes at faae den dæmpet førend efter en 8—14 Dages Forsøb. Den Skade, Ilden tilføiede, deels ved at afbrænde Lyng og Græs paa

Heberne og fortære det derunder værende Morlag, deels ved at opbrænde Tørv i Moserne og affvie Sæd paa Markerne, er i det Hele under Sagen vurderet til circa 5,160 Rdl., fordeelt paa 48 Beboere, hvortil kommer den Skade, som er tilføjet nogle enkelte Beboere, der ingen Erstatning have fordret og heller ikke nærmere have paavist den dem tilføiede Skade, samt den til 84 Rdl. 5 Mt. opgivne Skade, en Mand har lidt paa sit Løsøre, som han havde flyttet ud af Frygt for, at Ilden skulde angribe hans Huus, hvilket dog ikke skete, ligesom Ilden heller ikke isøvrigt angreb nogen Bygning, medens dog nogle vare udsatte for Fare; endelig er det befrygtet, at der paa nogle Steder vil kunne opstaae Sandflugt, hvilket paa en enkelt Lob tildeels maa antages allerede at være sket.

Efter Sagens Oplysninger tør det ikke antages, at det paagjældende af Tilstalte antændte Stykke oppløiede Mosejord har, skjøndt beliggende i en Iyngbegroet Hebeegn, selv været bevøret med Iyng; men om end som Følge heraf Bestemmelserne i Placaten af 31te October 1766 § 2 ikke kunde fordres noisagtigt iagttagne af Tilstalte, maatte denne dog efter Lovens 6—19—8 — der ogsaa omhandler Mosers Afbrænding — sammenholdt med den citerede Placats § 3, der omhandler Tørvs Afbrænding i Hebeegnene, i hvert Fald have været pligtig uafbrudt at holde Vagt ved Ilden Nat og Dag, hvilket han ikke har gjort; den af ham foretagne Afpløining af en Strimmel Jord omkring det antændte Stykke, cfr. bemeldte Placats § 3, maa derhos efter Tilstaltes egen Forklaring om Jordens Befaffenhed anses at have været meget usyldestgjørende, og endelig maa Tilstalte antages at have labet det mangle paa behørig Agtsomhed ved, da det begyndte at blæse op til Storm, ikke selv strax at begive sig til Stedet, cfr. Lovens 6—19—8, og derhos intet andet at foretage sig end at sende en enkelt ugg Karl derhen, og først da det var for sildigt at gribe til yderligere Forholdsregler, hvorhos sluttelig bemærkes, at Tilstalte havde været saameget mere opfordret til at vise endog mere end almindelig Forsigtighed, som det maa antages, at der havde hersket en vedholdende Tørke. Vel er det nu en uberegnelig Naturbegivenhed, der har ført Ilden over paa Iyngheiden, men da der ved deslige Ilds-paafættelser netop bør tages Hensyn til Muligheden af saadanne Naturbegivenheder, og det derhos er antageligt, at Ildsvaaden, uanset Stormen, kunde være forebygget, hvis den skete Afpløining og Afgravning af Jorden om det antændte Stykke havde været forvarlig, eller hvis Tilstalte den 12te Juli strax, da det truede med Storm, havde truffet de Forholdsregler, han først tog senere, da det var blevet for sildigt — hvorved bemærkes, deels at Ilden, som anført, først tog fat i den afpløiede Jordstrimmel, deels at det, efter Tilstaltes eget Anbringende, var paa Grund af Mangel paa tilstrækkeligt Mandskab, at Ildens videre Udbredelse ikke kunde hindres — skjønes ikke rettere, end at der maa anses at være en saadan Causalforbindelse mellem den af Tilstalte udviste Tilfidsjættelse af hans Pligt og den derefter opstaaede Ildsvaade, at hans Forhold ved Underrettsdommen rettelig findes henført under Forordningen af 26de Marts 1841 § 14, 2det Punctum. Det maa derfor billiges, at han ved bemeldte Dom deels er tilpligtet at erstatte den ved Hebebranden forarsagede Skade paa den deri bestemte Maade, uden at der findes Anledning til i Dommens enkelte herhenhørende Bestemmelser

at gjøre nogen Forandring, deels er dømt til at henfættes i simpelt Fængsel i 8 Dage, saaledes dog, at denne Straf bortfalder, hvis han kan gjøre Udvei til at betale Erstatningen, og Underrettsdommen vil altsaa forsaavidt være at stabfæste. Med Hensyn derimod til Sagens Omkostninger, som det endvidere rettelig er paalagt Tiltalte at udrede, bemærkes, deels at de 2 Regninger fra Taxationsmændene Erik Jensen og Jens Jensen, hvis Beløb det er paalagt Tiltalte at udrede, maa antages ogsaa at omfatte Taxationen i Anledning af en anden, til samme Tid opstaaet Hebebrand, deels at Tiltalte vil have at udrede hvad der efter en først for Overretten fremlagt Regning tilkommer to andre Taxationsmænd; det bliver imidlertid kun at bestemme, at Tiltalte vil have at udrede samtlige af Actionen lovligen flydende Omkostninger, og derunder Salairerne til Sagsførerne, der bestemmes for Actor ved Underretten til 6 Rdl., for Defensor sammesteds til 5 Rdl., og for Actor og Defensor ved Overretten til 8 Rdl. for hver".

Tirsdagen den 11te December.

Nr. 317.

Statsraad Salicath

contra

Rudolph Hanisch (Defensor Liebe),

der tiltales for Quaksalveri og ulovlig Dispensation af Medicin.

Soro Birkis Extrarets Dom af 2den August 1860: „Tiltalte Rudolph Hanisch af Allsted bor til Soro Amts Fattigkasse erlægge Muleter af respective 80 Rdl. og 50 Rdl., ialt 130 Rdl., saa bør og de hos ham anholdte Medicamenter være confiskerede. Endelig bør Tiltalte betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Flor, og Defensor, Procurator Hansen, 5 Rdl. til hver. De idømte Muleter udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes efter Øvrighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Septbr. 1860: „Tiltalte Rudolph Hanisch af Allsted bor bøde 150 Rdl. til Soro Amts Fattigkasse, men iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Kraft og Schack, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Mulet at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stånde. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Sorø Birk's Etrvaret hertil indankede Sag er Tiltalte Rudolph Hanisch af Alsted actioneret for Dvaffalveri og ulovlig Dispensation af Medicin, og det er ogsaa ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig oplyst, at han har gjort sig skyldig i disse Lovovertrædelser, idet han, der er født i Ublanbet og 48 Aar gammel, men i flere Aar har opholdt sig her i Landet paa forskjellige Steder og senest i Sorø Birk, har taget Syge under Cur og til disse udleveret Medicamenter, som han selv tilberedte af Varer, han indkjøbte hos Materialister.

For det begaaede Dvaffalveri, som efter Sagens Oplysninger maa antages at være udøvet i ikke ubetydeligt Omfang, men som dog ikke er oplyst i noget Tilfælde at have haft skadelige Følger for de Paagjældendes Helse, findes Tiltalte ved den indankede Dom retteligen at være anseet med Mulct efter Lov af 3die Marts 1854, cfr. Forordningen af 5te September 1794, men Mulcten, som ved Dommen er bestemt til 80 Rdl., skjønnes efter Sagens Omstændigheder at kunne sættes til 50 Rdl., der tilfalder Amtsfattigkassen.

For den ulovlige Dispensation af Medicin vil Tiltalte ikke kunne undgaae at ansees med den i Forordningru af 4de December 1672 § 30 bestemte Mulct af 100 Rdl., hvilken Mulct dog efter den senere Forgivning vil være at tillægge Amtsfattigkassen.

Underrettsdommen, der i sidstnævnte Henseende har idømt Tiltalte en arbitrair Mulct af 50 Rdl., men hvis Bestemmelser om Confiskation af endel hos Tiltalte foresjundne Medicinalvarer samt om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes være deels at forandre, deels at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedgjøiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 β. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Hægel). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 45.

Den 28de December.

1860.

Anden ordinaire Sessiou.

Tirsdagen den 11te December.

Nr. 319.

Advocat Liebe

contra

Marie Margrethe Andersen, Jens Christian Thomsens Enke
(Defensør Liebenberg),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Ronne Kjøbstads Eyrerets Dom af 28de Septbr. 1860: „Arrestantinden Marie Margrethe Andersen, Jens Christian Thomsens Enke, bør henfættes til Tugthuusarbeide i 12 Aar og udrede i Erstatning til Ared Aare af Nyker Sogn 6 Rdl., samt derhos tilsvare alle af denne Sag lobligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Erichsen, 6 Rdl., og til Defensør, Procurator Ipsen, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms loblige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til den factiske Fremstilling i den indaankede Dom vil Tiltalte, forsaavidt hun sigtes for Tyveri, være at ansee med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, sammenholdt med § 12, første Membrum; og vil det herefter blive uden Indflydelse, om det af hende forøvede Bedrageri maatte være at henføre under samme Forordnings § 43 eller § 50. Tiltaltes Straf efter de førstnævnte Lovbestemmelser vil efter Omstændighederne være at fastsætte til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges Underrettsdommen.

Ihi kjendes for Ret:

Marie Margrethe Andersen, Jens Christian Thomsens Enke, bør hensættes til Forbedringshussarbejde i 6 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actiøuens Omkostninger bør Bttingsdommen ved Magt at staude. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Arrestantinden Marie Margrethe Andersen, Jens Christian Thomsens Enke, tiltales ifølge Amtets Ordre af 25de forrige Maaned under nærværende Sag for Tyveri og Bedrageri.

Den imod Arrestantinden indlebede Undersøgelse blev foranlediget ved en Anmeldelse fra Krigsraad, practiserende Læge Curdt om, at der Natten imellem den 21de og 22de Juni d. A., ikke som af Curdt først feilagtig opgivet Natten imellem den 20de og 21de, var fra hans afluftede Pavillon i den saakaldte Curdts Lund bortstjaalet et uldent Sengetæppe med flere Gjenstande, af hvilke nogle Dagen efter af Arrestantinden vare solgte til Kjøbmand Hartz i Hasle, der tilfælsbigviis hørte om det i Curdts Lund begaaede Tyveri og hvad der var bortstjaalet, og da han satte sig Mistanke om, at de til ham solgte Gjenstande vare stjaalne i Pavillonens i fornævnte Lund, gjorde han Anmeldelse herom. Herved lebedes Mistanken imod Arrestantinden, som i Begyndelsen nægtede at have begaaet dette Tyveri, men omsider tilstod, og gaaer hendes Forklaring ud paa, at hun den 21de Juni sidstleden var paa Arbejde paa Pluggegaarden i Nyker Sogn, hvor hun kom i Skjanderi med en anden Kone, og da de øvrige Folk tilligemed Ared Kure, med hvem hun levede sammen, holdt med hendes Modstanderfke, blev hun saa opirret herover, at hun forlob Arbejdet og drev om paa Lyngen samt nød endeel Brændeviin, saa at hun blev beruset. Hun foregiver først at have havt til Hensigt at drukne sig, men opgav dette, og efterat have drevet om i nogen Tid, kom hun til Curdts Lund, hvor hun opdagede et nylig opført Huus og prøvede at skaffe sig Indgang sammesteds for at stjæle. Det lykkedes hende, ved at tage et Par stærke Nyk i den i den venstre Gavl anbragte Dør, at faae denne op og saaledes bane sig Indgang i Huset, som var ubeboet. Hun har vel først udsagt, at hun ikke vidste om Huset var beboet eller ikke, men efter hvad hun senere har forklaret om den imellem hende og senere afdøde Barbara Marie Grønbech trujue Aftale om at begaae Tyveri i Curdts Lund, maa hun dog have havt Formodning om, at Pavillonens var ubeboet. Her bortstjal hun følgende Gjenstande, som dog ikke befandt sig i aflaaede Gjemmer, nemlig:

Et hvidt, uldent Sengetæppe, af Værdi	3 Rdl. 2 Mk. „	St.
En lille Hovedpude	„ — 3 — „	—
En Bordbug	2 — — — „	—
5 Theservietter	„ — 3 — 12 —	—

2 Hjøffenhaandflæder	„	Rdl. 2 Rtl. „	St.
2 Hjøffenforklæder	1	—	—
8 Par blaa og hvide Contoirfopper	1	—	2 —
2 Par sorte og hvide do.	„	—	1 — 8 —
Et lille, hvidt, aflangt Fod	„	—	1 — 8 —
8 smaae, hvide Tallerkener med blaa Kant	„	—	4 —
4 større do.	„	—	3 —
En ny Kobberkjedel	3	—	3 —

og afbillige andre Smaating. De sjaalne Koster, med Undtagelse af et Hjøffenforklæde, 5 Par blaa og hvide Contoirfopper, et Par sorte og hvide Contoirfopper og en blaa og hvid Tallerken, ere komne tilstede og udleverede Bestjaalne, der har renonceret paa Erstatning saavel for de bortkomne Koster som for Affavnet af de tilbageleverede.

Arrestantinden har dernæst tilsaaet at have begaaet 2de Indbrudstyverier i det Gjæstgiver Lintrup tilhørende Sommerlyst og i det sammesteds værende ubeboede Huus. Ved disse Tyverier, som ere forøvede om Natten og ved at en Rude er flaaet ind, hvorved det blev muligt at aabne Vinduet og stige ind igjennem samme, er bortsjaalet en heel Deel forskjellige Gjenstande, angaaende hvilke fuldstændig Oplysning ikke har været at erholde. Af disse Tyverier er det ene begaaet i 1859 i Forening med senere afdøde Barbara Marie Grønbech, som skal have ituslaaet Ruden, aabnet Vinduet og derigjennem seget ind i Huset og derfra raft de sjaalne Koster ud til Arrestantinden, som blev staaende udenfor. Det iaar sammesteds i Sommerlyst begaaede Tyveri, som er udført paa samme Maade, har Arrestantinden derimod ene forøvet. Forfaabidt de sjaalne Koster ere komne tilstede, ere de tilbageleverede Bestjaalne, som har frajaldet Krav paa al Erstatning.

Endvidere har Arrestantinden pantsat, for 2 Rdl. og en Trefod, en brun Hvergarns Frakke, et Par blaa Dyffels Beenflæder samt en sort Vest, der tilhørte Ared Kure, uden dennes Vidende og Vilie, og har han paaستاet sig tilkjendt Erstatning af 6 Rdl. for disse Klædningsstykker. Uagtet Arrestantinden ikke har villet erkjende Rigtigheden af denne Burdering, har Dommeren dog, da de pantsatte Koster ikke have kunnet bringes tilstede, ikke jundet det passende at lade Ared Kure bekræfte sin Burdering med Gød, eftersom han for Tyveri har været idømt offentlig Arbeide.

Endelig har Arrestantinden forklaret at have i Sommeren 1858 i Forening med Ared Kure været en Nat i den Gjæstgiver N. Dam her i Byen tilhørende Fævogt i Knudsler Sogn for at stjæle et Lam, hvilket Tyveri imidlertid ikke blev udført, fordi der ingen Lam fandtes, samt ligeledes i Forening med Ared Kure bortsjaalet nogle Kaalhoveder fra en Have i Nærheden af Høstlyngen, uden at hun seer sig istand til nærmere at opgive Stedet. I Anledning af dette sidste Tyveri, saavel som Attentatet paa at stjæle et Lam, hvorom Tilfældet først blev afgivet efterat Justitsactionen imod Arrestantinden var incamereret, har Bornholms Amtmandsskab i Skrivelse af 24de dennes resolveret, at der herved

ikke skal foretages Videre fra det Offentliges Side. Retten kan altsaa ved Um-
maaling af Straffen ikke tage disse delicta i Betragtning.

Arrestantinden, der er langt over criminel Lovalder, er tidligere overgaaet
følgende Straffedomme:

1. Kønne Extrarets Dom af 8de December 1852, hvorved hun for Tyveri
er idømt 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.
2. Kønne Extrarets Dom af 28de Februar 1854, hvorved hun for 2den
Gang Tyveri er idømt 2 Aars Forbedringshumsarbejde, hvilken Straf
ved Høiesterets Dom af 5te April 1854 er nedsat til 1 Aars Forbedrings-
humsarbejde; og
3. Høiesterets Dom af 11te December 1857, hvorved hun er frifunden for
videre Tiltale under en mod hende for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af
sjaalne Koster anlagt Sag.

Arrestantinden vil nu blive at dømmes for Tyveri, 3die Gang begaaet,
saavel som for Vedrageri, men da de 2de Tyverier have været forbundne med
Indbrud, vil der ved Straffens Ummaaling blive at tage Hensyn hertil. Efterat
have veiet alle foreliggende og med disse Tyverier forbundne Omstændigheder,
saavel de, der tale for Straffens Skærpelse, som de, der tale til Fordeel for
Arrestantinden, iblandt hvilke dog ikke, som Defensor formener, hendes aaben-
hjertebe Tilstaaelse kan henregnes, da Forhørerne ubvise, at det Mobsatte har
været Tilfældet, skjønnes Straffen efter Forordningen af 11te April 1840 § 15,
sammenholdt med §§ 12, 41 og 78, passende at burde bestemmes til 12 Aars
Tugthumsarbejde. Arrestantinden vil derhos have at udrede i Erstatning til
Ared Kure af Nyker Sogn 6 Rdl.“

Nr. 277.

Statsraad Liebenberg
contra

Morten Jensen Mortensen (Defensor Brock),

der tiltales for uberettiget Møllebrug og ulovligt Næringsbrug.

Fansø Birk's Politirets Dom af 5te Januar 1860: „Tiltalte,
Skipper, Høfer og Møller Morten Jensen Mortensen af Odden i Nordby
Sogn paa Fano, bor, for at have gjort sig skyldig i uberettiget Mølle-
brug, erlægge en Mulet af 50 Rdl. til bemeldte Nordby Sogns Fattig-
kasse, samt betale i Salarium til det Offentliges under Synsagen be-
stiftede Sagfører, Procurator Ferslev i Ribe, 8 Rdl., og desuden Om-
kostningerne ved Emballage og Forsendelse af den under Sagen om-
handlede Sæk med Grynneel herfra til Ribe og derfra her tilbage, som
udgjøre tilsammen 3 Rdl. 1 Mk. Derimod bør han, som ogsaa var
tiltalt for ulovligt Næringsbrug, forsaavidt for det Offentliges Tiltale i
denne Sag fri at være. At efterkommes inden 3de Solemærker efter
denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 30te April 1860: „Tiltalte, Skipper Morten Jensen Mortensen, bør til Nordby Sogns Fattiggæse bøde 20 Rigsdaler. Procurator Ferslev i Ribe tillægges i Salair 4 Rdl., der udredes af det Offentlige, hvorimod Sagens øvrige Dufkostninger, derunder indbefattet i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Møller, 8 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte. Den idømte Mulet udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Idømte isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger til Høiesterets Paafjendelse, og i Genhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Skipper Morten Jensen Mortensen af Odde paa Faus for at have gjort sig skyldig i uberettiget Møllebrug og ulovligt Næringsbrug.

Tiltalte har i 1858 opført en Vindmølle og deri indlagt en Meelqværn, samt en Brækqværn og to Skalkværne, hvorefter der under 11te December 1858 er meddeelt ham Næringsbeviis til i bemeldte Mølle at drive det ved Lov af 14de April 1852 tilladte indskrænkede Møllebrug, ligesom han allerede tidligere har erhvervet Patent paa at drive Høkerhandel.

Forsaauidt der bernæst under Sagen er Spørgsmaal om, hvorvidt Tiltalte ved den Maade, hvorpaa han har benyttet det til Grynmalning indrettede Værk, kan ansees at have gjort sig skyldig i uberettiget Møllebrug, har han erkjendt, at han, der havde paataget sig at levere de nødvendige Gryn til Nordby Sogns Fattiggaard, har i Forbindelse med Byggryn sammesteds afleveret et Product, der i en af to af Retten udmeldte sagkyndige Mænd afholdt Ekspertforretning er betegnet som ordinært usigtet Bygmeel, hvori der fandtes nogle Bygfaller og enkelte fine Gryn, og som er brugbart som Meel i enhver Almuesmands Huusholdning. Efter Tiltaltes Forklaring, som der ikke er nogen Høie til at forkaste, er dette Product fremkommet ved Formalingen og Sorteringen af Byggrynene, og der kan efter hans Paastand ikke brækkes Gryn, uden at der fremkommer Meel, hvis Mængde er afhængig ikke alene af Grynernes groveve eller finere Beskaffenhed, men ogsaa af Vindens Ustabighed og Dværnens større eller mindre Skarphed; da nu Tiltalte ifølge Lov af 14de April 1852 § 7 er berettiget til Grynmalning for Andre, anser han sig ogsaa berettiget til efter

Formalingen at levere Grynene for sig og det frasorterede Grynmeel for sig, og han erkjender, at han altid afleverer de paa hans Mølle efter Bestilling formalede Gryn paa denne Maade, ligesom han ogsaa indrømmer, at han i sin Næringsbrivt som Høster har udsolgt en Deel af det Grynmeel, der er fremkommet ved Formaling af Gryn til Brug i hans egen Huusholdning, og som han har labet timse hjemme.

Det findes imidlertid ikke at kunne antages, at enhver Benyttelse af de til Grynmalning indrettede Dværne kan anses lovlig, og om end Tiltalte maa være berettiget til, naar der bestilles Gryn, at levere dem saa fine som forlanges, uanset om Grynmelet bliver den overveiende Deel af Productet — og videre kan det ikke anses godtgjort, at Tiltalte i Reglen er gaaet — maa han dog anses at have gjort sig skyldig i uberettiget Møllebrug, deels ved den stedfundne Formaling for Fattiggaaarden, der har været Gjenstand for Underfølgelse, hvor han, efter af Vedkommende at være underrettet om, at der manglede Meel og dertil at have svaret, at han ikke maatte male Meel, men vilde levere fine Gryn, som de selv kunde sigte, derpaa af circa 1 Tønde Byg har formalet et Product, der kun for circa $\frac{1}{2}$ Skp. bestod af fine Gryn, men for Resten, circa 5 Skpr, af Grynmeel eller — som af Skjønsmændene benævnt — usigtet Bygmeel; deels derved, at han, efter paa Møllen at have formalet fine Gryn til Brug i sin egen Huusholdning, har paa sin Bopæl sigtet det derved fremkomne Grynmeel og solgt det saaledes sigtede Bygmeel i sin Høsterbutik, hvorved han maa anses ligesom at have produceret Meel, uden at den Omstændighed, at Sigtningen ikke er steet ved Hjælp af Mølleværket, kan gjøre denne Meelfabrikation lovlig, da dog den væsentligste Deel af Behandlingen er foregaaet paa Mølleværket, og den hele Behandling efter de nævnte Forhold maa betragtes som en continueret Fabrikation.

Efter det Anførte vil Tiltalte være at ansee efter Lov af 24de April 1852 § 12 med en Mulct, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til 20 Rdl., som tilfalder Nordby Sogns Fattigkæse“.

Onsdagen den 12te December.

Nr. 53. **Erne M. Nielsen** (Advocat Liebe, efter Befaling)
contra

Gaardmand **Hans Andersen**, eller nu hans Enke (Tungen),
angaarnde Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til, efter Citantindens Paastand, at fravige Besiddelsen af en Torvelod.

Løve Herredstings Dom af 23de Septbr. 1858: „Indstævnte, Fæstegaardmand Hans Andersen af Gjerlov, bor til Citantinden, Enkemadame Nielsen ibidem, under en daglig Mulct af 1 Rdl. til Holbæk Amts Fattigkæse at fravige Besiddelsen af den Citantinden tilhørende

Torvelod, Ringelberg-Engen kaldet, under Matr. Nr. 15 i Gjerløv By. Forøvrigt bør han for Citantindens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger heves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de August 1859: „Citanten, Gaardmand Hans Andersen af Gjerløv, bør for Tiltale af Indstævnte, Enkemadame Nielsen ibidem, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves“.

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af den under Sagen omhandlede Contract, dateret 12te April 1826, hvorved Citantindens afdøde Mand bortleiede en ham tilhørende Torvelod, Ringelberg-Engen kaldet, til Gaardmand Anders Olsen i Gjerløv, hvis Søn, den under Sagens Drift afdøde Indstævnte Hans Andersen, efter Faderens Død indtraadte i Contractforholdet, i Forbindelse med Parternes Procedure i de foregaaende Instanser maa det ansees givet, at bemeldte Eng indeholdt Torvejord paa den Tid, da Contracten oprettedes; og ifølge den efter Citantindens Foranstaltning den 22de Juli 1857 optagne Syns- og Skjønnsforretning, der den 23de s. M. er afhjemlet, efterat Hans Andersen havde givet den beskrevne Forretning Paategning om, at han intet imod samme havde at erindre, maa det statueres, at Eugen nu ikke indeholder Spor af Torv, idet de Vidneforklaringer, hvorved Indstævnte har søgt at oplyse, at der endnu skulde være Torv i Eugen, efter Gjenstandens Beskaffenhed ikke kunne komme i Betragtning imod det af de udmeldte Mænd afgivne Skjøn. Naar det dernæst bliver at afgjøre, om denne Mangel af Torv i Eugen er tilstrækkelig til at begrunde Citantindens Paastrand om Loddens Tilbagegivelse, hvorpaa hendes Sagsmaal gaaer ud, i Henhold til den i Contractens anden Post givne Bestemmelse, at, naar den ommeldte Eng „i Tidens Længde skulde worde opskaaren og ikke mere Torv deri findes, falder Grunden tilbage til Eieren eller hans Efterkommere“, er det vel i den indankede Dom antaget, at Citantinden, foruden det af hende førte Beviis for, at Eugen nu ikke indeholder mere Torv, særligen skulde godtgjøre, at dette hidrører fra, at den er opskaaren; men denne Fordring kan ei gives Medhold, idet den, om den end ikke allerede som uhjemlet i Proceduren maatte bortfalde, dog hverken kan ansees hjemlet i Contracten eller i Forholdets Natur, i hvilken Henseende bemærkes, at, naar Eugen ved Liecontractens Oprettelse indeholdt Torv, hvilket er den Forudsætning, hvorfra der, ifølge Proceduren, ved Sagens Afgjorelse maa gaaes ud, kan den nu ved Synsforretningen

constaterede Mangel af Tørv jamnstedes kun forklares deraf, at den maa være forbrugt i Leietiden, i hvilken Indstævnte vel paastaer at ingen Tørvesskjæring i Engen har fundet Sted, men uden at han herfor imod Citantindens Benægtelse har præsteret tilstrækkeligt Beviis.

Idet Betingelsen for den i Contractens anden Post ommeldte Tilbagefordring saaledes maa antages at være tilstede, vil Hans Andersens for Høiesteret indstævnte Enke, der efter ham henhidder i uskiftet Bo, efter Citantindens Paastand blive at tilpligte under daglig Mulet at fravige Besiddelsen af fornævnte Tørvelod.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter, og Citantindens beskiftede Sagfører Advocat Liebe bliver at tillægge i Salarium for Høiesteret 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Chi kjendes for Ret:

Indstævnte Hans Andersens Enke bør, under en Mulet af 5 Rdl. til Holbek Amts Fattigkasse for hver Dag hun sidder denne Dom overhørig, inden 14 Dage efter sammes lovlige Forkyndelse fravige Besiddelsen af den under Sagen omhandlede Tørvelod. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved Leiecontract af 12te April 1826, tingsløst 12te October s. A., bortleiede Indstævnte, Eufemadame Nielsens dalevende Mand, Skolelærer Lars Nielsen i Gjerløv, til Gaardmand Anders Olsen sammesteds — Citanten Gaardmand Hans Andersens Fader — en Nielsen tilhørende Tørvelod, Ringelberg-Engen kaldet, mod en eengang for alle erlagt Leie af 50 Rdl., og saaledes at Leieren, Gaardmand Anders Olsen og hans Arvinger, ifølge Contractens 1ste Post skulde være berettigede til at gjøre sig Englobben saa nyttig, som de vilde og fandt for godt, „det være sig til Høstet, Tørving for Kreaturer eller Tørvesskjær“.

I Contractens 2den Post hedder det dernæst: „Naar bemeldte Eng i Tidens Længde skulde vorde opskaaen, og ikke mere Tørv veri findes, falder Grunden tilbage til Eieren eller hans Efterkommere“.

Den 6te November 1856 lod Indstævnte, der henhidder i uskiftet Bo efter sin ovennævnte Mand, Citanten, der efter sin Faders Død var kommen i Besiddelse af den nævnte Lod, indkalde for Forligelsescommissionen, idet hun, som det i Klagen hedder, nu var kommen til Kundskab om, at Engen var op-

staaen, og at der ikke fandtes mere Lørv deri, for at forsøge om han i Minde-
lighed var villig til at tilbagelevere hende Lodden, men da Forlig ikke opnaaedes,
blev Sagen henviist til Afgjørelse ved Rettergang.

Indstævnte begjærede derefter 2 Mænd anmeldte til at afgive Skjøn over,
hvorvidt der i den ommeldte Lod fandtes Lørv, og hedder det i den af disse
Mænd den 22de Juli 1857 afholdte Forretning saaledes: „Bemeldte Eng blev
os paaviist af Peieren, Hans Anderfen af Gjerløv, samt af Fjergen Hansen af
Gjerløv samt af Eierinden, for at paavise den rette Eng. Efterat have under-
søgt den paa flere Steder og gravet over 1 Alen dybt, fandtes der i bemeldte
Eng aldeles ingen Spor af Lørv“.

Denne Forretning, der er forsynet med en Paategning af Citanten om,
at han intet imod den har at erindre, er den 23de s. M. edelig afhjemlet uden
nogen Indsigelse fra Citantens Side. Indstævnte anlagde derefter nærværende
Sag ved Løve Herreds Ret som 1ste Instants mod Citanten, og gif hendes
Paastand under Sagen ud paa, at Citanten under Dagsmødet tilpligtedes at
fravige Besiddelsen af bemeldte Lørvelod og overgive den til hende, samt at be-
tale hende Erstatning for Afkastet efter uvillige Mænds Skjøn, hvilken Paastand
ved Rettens Dom af 23de September s. A. ogsaa forsaavidt blev tagen til
Følge, at Citanten under en daglig Mødet af 1 Rdl. til Holbek Amts Fattig-
kasse tilpligtedes at fravige Besiddelsen af Lodden, hvorimod han isvrigt fri-
fandtes for Indstævntes Tiltale og Processens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har
gjentaget sin for Underretten neblagte Paastand om aldeles Frisindelse for Ind-
stævntes Tiltale, hvorimod Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stab-
fæstelse.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Citanten her for Retten har villet gjøre
gjældende, at Contracten af 12te April 1826 ikke skulde være en Leiecontract,
men derimod en Kjøbecontract, idet man kun for at spare Udgifterne ved Udsyk-
ning havde givet Handelen Udseende af et Leiemaal, og at man kun pro forma
i Contractens 2den Post havde indført en Betingelse for Tilbageleveringen, der
formeentes ingeninde at ville indtræde, da han der, mod Indstævntes Protest,
intet Hensyn toges til denne Indsigelse, da den ikke har været fremsført i 1ste
Instants, hvor det maa ansees in confesso mellem Parterne, at Contracten af
12te April 1826 kun er en Leiecontract, og at Betingelsen i Contractens Post 2
virkelig skal være gjældende.

Naar nu Citanten til Støtte for sin Frisindelse navnlig har paaberaabt,
at det ved Skjønnsforretningen af 22de Juli 1857 alene skulde være godtgjort,
at der i den øverste Alen af Jordens Overflade ikke fandtes Lørv, og at denne
Forretning derfor ikke skulde kunne være til Hinder for at der toges Hensyn til
et af ham under Sagen optaget Tingsvidne, hvorved efter hans Formening
skulde være godtgjort, at der under en Alens Dybde fandtes god og rigelig
Lørv i Lodden, kan Citanten ikke heri gives Medhold, da Skjønnsforretningen
af 22de Juli 1857 utvivklig indeholder, at der i Engen aldeles ingen Spor
fandtes af Lørv, hvilket Mændene motiverede blandt andet ved, at de havde

undersøgt den paa flere Steder og gravet over 1 Alen dybt, og da denne Forretning er afhjemlet uden at Titanten har forlangt Overfjøn, maa han tilskrive det sit eget Forhold, at han nu maa ansees bunden ved Skjønnsforretningens Resultat, der, efter Lovgivningens, ikke kan omstøbes ved et Tingsvidne.

Derimod skjønnes ikke rettere, end at Titanten maa gives Mebhold i, hvad hans Procedure for Underretten ogsaa maa ansees at gaae ud paa, skjøndt det ikke der er saa stærkt fremhævet som for Overretten, at det efter Contractens 2den Post ikke kan være tilstrækkeligt til at tilbagefordre Lobben, at der ikke findes Tørv i den, men at hertil endnu maa fordres, at dette skal være en Følge af, at Engen er opfkaaren.

Denne Titantens Forstaaelse af Leiecontractens § 2 findes nemlig at være i god Harmoni med Sætningernes Stilling i Paragraphen. Den Omstændighed, at Engen vorder opfkaaren, stilles her først og fremtræder som den væsentlige Deel af Betingelsen for det Leies Tilbagegivelse, medens Sætningen „og ikke mere Tørv deri findes“, stilles bagefter og nærmest fremtræder som Tillægs- og forklarende Bestemmelse, saa at Paragraphen i og for sig naturligen maa forståaas saaledes, at den foreskriver en Tilbagegivelse af Jordstykket til Eieren, naar det ved Brugen og Benyttelsen er forgaaet i sin Egenkab af Tørvelob.

Leiecontractens Intimation betegner og det, der bortleies som en Skolelærer Lars Nielsen tilhørende „Tørvelob“, hvorom det siges, at den kaldes Ringelberg-Engen, og Contractens § 1 gaaer i Overensstemmelse hermed ud fra, at der fandtes Tørv i Lobben paa den Tid, Contracten oprettedes, hvilken Forudsætning peger hen paa den Forstaaelse af Contractens § 2, hvorefter den Mangel af Tørv, der bevirker Forboddens Tilbagegang til Eieren, er ikke en oprindelig Mangel deraf, men et Forbrug.

Indstævnte angiver selv i Klagen til Forligelsescommissionen, at Engen er opfkaaren, men at dette er Tilfældet har Titanten benægtet, idet der, efter hans Paastand, hverken af hans Fader eller af ham før efter Afholdelsen af Skjønnsforretningen er bleven sfaaret Tørv i Lobben, og da det nu maa paaligge Indstævnte at godtgjøre, at den i Contractens 2den Post fastsatte Betingelse for hendes Ret til at fordrø Leiemaalet hævet i sin Heelhed er indtraadt — hvorved bemærkes, at Titanten vel ogsaa ved det af ham optagne Tingsvidne har søgt at godtgjøre, at der ikke i hans Faders eller hans egen Besiddelsestid har været sfaaren Tørv i Lobben, men uden at han dog herved kan antages at have villet paatage sig en Beviisbyrde, der efter Forholdets Natur maatte paahvile Indstævnte — men et saadant Beviis ikke af Indstævnte er præsteret, idet Skjønnsforretningen, som meldt, alene gaaer ud paa, at der ingen Spor findes af Tørv i Lobben, men derimod Intet oplyser om, at dette skulde være en Følge af at Lobben er opfkaaren, vil Titanten af denne Grund være at tillægge den af ham paastaaede Friindelse.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Det anordnede stemplede Papir er her for Retten rigtig forbrugt“.

Nr. 292.

Justitsraad Bunghen
contra**Peder Rasmussen** (Defensor Brock),

der tiltales for Attentat paa Giftnord.

Vedelsborg Virks Eyrarets Dom af 19de Mai 1860: „Arrestanten Peder Rasmussen bør have sit Liv forbrudt og derhos udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Kammerassessor, Prøveprocurator Jespersen, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Schmidt, 4 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de August 1860: „Arrestanten Peder Rasmussen bør hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. Med Hensyn til Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Salairret til Actor og Defensor ved Underretten, bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prøveprocurator Henrichsen og Procurator From, udreder Arrestanten 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling bliver Tiltalte for det af ham forøvede Attentat at anses efter Analogien af Lovens 6—6—22, cfr. Forordningen af 4de October 1833 § 14, 1ste og 2det Membrum, med en arbitrair Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver bemeldte Dom at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Peder Rasmussen bør hensejtes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunghen og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Peder Rasmussen, der under nærværende fra Vedelsborgs Virks Eyrarets hertil indankede Sag actioneres for Attentat paa Giftnord, har afgivet en med de isvrigt fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse, der i det Væsentlige gaaer ud paa Følgende:

Da det i den senere Tid havde været ham vanskeligt at tilveiebringe det Fornødne til Underhold for hans Familie, der dog ikkun bestod af Kone og isv-

rigt ifkun et halvt Aars Tid gammel Barn, var der, omtrent 8 Dage forinden Forbrydelsen udførtes, hos ham opstaaet Tanken om ved Gift at ende sin Kones og Barns Dage, og da han havde hørt, at Hoveder af Phosphorvovsstikker, blandede i Grød, skulde være et sikkert dræbende Middel, havde han, forinden han Søndagen den 25de Marts d. A. begav sig til sit Hjem fra den Gaard hvor han tjente, i sit Kammer sammesteds affsaaret Hovederne af et næsten heelt Bunt Phosphorvovsstikker og samlet dem i et Stykke Papir, som han medbragte hjem.

Da han, efterat være kommen hjem, saae, at der var Grød i Huset, fremtog han et Spigerboer, hvormed han borede et Hul i Grøden og i hvilket han lod Svovlstikkehovederne trille ned, hvorefter han da atter tillukkede Hullet oven paa Grøden. Efterat han havde udført dette Kloften omtrent 5, medens Konen og Barnet vare inde i en anden Stue, følte han, som han har udtrykt sig, nok, at han havde udført noget Ondt, men beroligede sig ved Tanken om, at det paa Grund af deres smaae Aar efter hans Ansværelse maatte være nødvendigt. Det var først, da han den næstfølgende Tirsdag Aften kom hjem og han saae og hørte, at hans Kone sørge over det Væserede, som hun imidlertid havde opdaget, da hun Mandag Aften vilde se Grøden over i et andet Fald, og for hvilket hun havde Arrestanten mistænkt, at han følte en sand Fortrydelse over sin Gjerning, som han nu og efter sin Forsikring inderlig fortroed. Arrestanten har tilføjet, at han, hvis han ikke, da han kom hjem Søndagen den 25de Marts d. A., havde foresundet Grød i Huset, havde bestemt at gjemme Phosphorvovsstikkehovederne til en anden Gang, naar der kom Grød i Huset, da han var fast bestemt paa at udføre sin Beslutning.

Den af Districtslæge Blicher afgivne Erklæring gaaer ud paa, at det i omtrent 80 Svovlstikkehoveder, hvilket Antal skal have været omtrent i den ommeldte Grød, værende Phosphor antages at beløbe sig til 2 à 3 Gran, et Quantum, som, hvis det paa engang blev optaget i Maven, vilde have livsfarlige Følger, men at det maa anses for høist usandsynligt, at den omtalte Grød skulde have voldt Ulykker, da man næppe kan tænke sig, at Rogen skulde komme til at nyde saa meget af den forgiftede Deel af samme, at det kunde blive farligt, og den øvrige, ikke med Giften blandede, Deel ikke kan antages at have modtaget farlige Egenstaber. Det kongelige Sundhedscollegium har i det Hele tiltraadt foranførte Erklæring.

Hvad nu angaaer den Straf, som Arrestanten for sit ovenanførte Forhold har forkyldt, findes det ikke, at den af Underdommeren allegerede Forordning af 4de October 1833 § 14, 2det Membrum, cfr. Lovens 6—6—22, ligefrem in casu kan komme til Anvendelse, navnlig fordi Arrestantens Hensigt at stille hans Hustru og hans Barn ved Livet ifkun er fremtraadt som et sjævnere Attentat, ligesom det efter Indholdet af den foransførte Lægeerklæring er lidet sandsynligt, at Handlingen overhovedet kunde have havt skadelige Følger.

Derimod vil Arrestanten blive at anses med en i Henhold til de citerede Lovbud fastsat Straf, der skjønnes at kunne bestemmes til 5 Aars Forbedringshansarbejde, i Overensstemmelse hvormed Underretsdommen vil blive at forandre.

Derimod blive bemeldte Doms Bestemmelser forsaavidt angaaer Actionens Omkostninger, berunder indbefattet Salairret til Actor og Defensor for Underretten, at billige, og forsaavidt bliver bemeldte Dom at stadsæste".

Nr. 298.

Justitsraad Bunzen
contra

Christian Jensen Lærke (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Gjording og Malt Herreders Eyrerets Dom af 4de Juni 1860: „Arrestanten Christian Jensen Lærke bør hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede alle af hans Arrest m. v. og Actionen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ferslev og Hoftrup, 5 Rdl. til hver, tilligemed Diætpenge til bemeldte Sagførere efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 13de August 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 7 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Holm og Prøveprocurator Faber, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Christian Jensen Lærke for at have gjort sig skyldig i Tyveri.

Ved et Natten mellem den 30te og 31te October f. A. paa Hovedgaarden Nielsbygaard i Føvling Sogn forsvet Indbrudstyveri blev der frastjaalet Eieren af bemeldte Gaard Herman Madsen efter dennes Forklaring circa 142 Rdl., hvilke Penge vare beroende i et Chatol, der stod i et af Beboelsesværelserne i Stuehuset, og som den næste Morgen fandtes opbrudt; i samme Stue fandtes Morgen efter Indbruddet tæt op til Muren under Binduet et Knippe Tag, under hvilket Gulvet i en Mens Længde fra Muren var affvedet, ligesom en tætved staaende Sopha paa Siden var noget forfullet, og Binduestarmen ligeledes paa

enkelte Steder noget svæden, hvorimod der ikke sporedes Ild, idet denne antoges at være bleven slukket derved, at det nævnte Snippe Tag var fugtigt.

Da de nærmere Omstændigheder ved Indbrudet vakte Formodning om, at Gjerningsmanden maatte være en med Localiteterne nøie bekendt Person, og flere Data specielt henledede Mistanken paa Arrestanten, der i det sidste halve Aar havde tjent paa Gaarden, men nu den 1ste November skulde frastytte sin Tjeneste, blev Undersøgelsen strax rettet mod ham, og efterat han, den 1ste November strax efter Afholdelsen af det første Forhør, hvorunder han erklæredes for anholdt, havde gjort et Forsøg paa at berøve sig selv Livet ved Hængning, hvilket kun ved hurtig tilkommende Hjælp blev forhindret, i nogen Tid havde nægtet al Deelagtighed i Forbrydelsen, afgav han i Forhøret den 4de November en Tilstaaelse, der i det Væsentlige gaar ud paa Følgende:

En Dag — som det maa antages omtrent i Midten af October Maaned f. A. — kom en Person ved Navn Niels Madsen, der paa den Tid havde Arbejde paa Nielsbygaard, til Arrestanten og yttede i Samtalens Løb, at Herman Madsen vist var en grumme rig Mand og vist havde mange Penge gjentte i sit Skab eller Chatol, og at det kunde være godt, om man kunde faae fat i disse Penge, og efterat Arrestanten havde erklæret sig enig med ham heri, sagde Niels Madsen, at da Arrestanten var kjendt paa Gaarden, kunde det ikke falde ham vanskeligt ved Nattetid at see Leilighed til at tilvende sig Pengene. Efterat Arrestanten i Begyndelsen havde ytret nogen Betænkelighed, navnlig med Hensyn til Vanskeligheden ved at faae Chatollet opbrudt, bleve de tilsidst enige om, at Arrestanten inden 1ste November skulde ved natligt Indbrud forsøge at opbryde Chatollet og tilvende sig de deri beroende Penge, hvorefter, saafremt Planen lykkedes, hver af dem skulde have Halvdelen af Pengene. Efter Arrestantens Forklaring faldt det ham, efterat Niels Madsen var taget bort, undertiden ind ikke at befatte sig med Tyveriet, men da den aftalte Tid nærmede sig, opstod — som han har udtrykt sig — de onde Tanker atter hos ham, og Søndagen den 30te October besluttede han, at Planen skulde udføres den paafølgende Nat, og efterat han i dette Niemed havde kjøbt sig et Bridtboer og laant en Lommekniiv, gif han om Aftenen i Seng i det samme Kammer, hvor hans Huusbonds Søn og to Tjenestebrenge havde Nattelleie. Noget hen paa Natten vaagnede Arrestanten, klædte sig paa og listede sig paa kare Fødder ud af Kammeret hen til et Vindue i et i den venstre Ende af Stuehuset værende Gæstekammer, der ved en Væg er adskilt fra et andet Gæstekammer, hvori det var ham bekendt, at en anden af hans Huusbonds Sønner havde Nattelleie. Han forsøgte nu først ved Hjælp af den medtagne Kniiv at afspille Kittet af en Rude i det ommeldte Vindue, og da Ruden gif istykker, tog han den heelt ud, rakte Armen ind igjennem Abningen og oplukkede begge Vindueskrogene, hvorefter han steg igjennem Vinduet, som han lod staae aabent, ind i Kammeret, fra hvilket han gjennem en tilstødende større Stue gif ind i det Værelse, hvori han vidste, at Herman Madsens Chatol stod, og hvorfra en naflaaet Dør fører ind til Dagligstuen, der atter ved naflaaede Døre staaer i umiddelbar Forbindelse med Familiens Soveværelser. Efterat have aabnet Chatolflappen, der var naflaaet, og ved Skinnet af nogle

Ebovstikker, som han strøg af, bemærket et midt i Chatolet værende Afslutte, hvorfor var en Dør, og i hvilket han strax antog, at Pengene vare gjemte, for- søgte han først, efterat have udtaget en ved Siden af Afsluttet værende Skuffe, at gjenembore Skifferummet mellem Stuffen og Afsluttet ved Hjælp af det med- havende Bribtbor, men da han ikke paa denne Maade kunde opnaae sit Siemed, gif han atter ud af det aabentstaaende Gæsteskammervindue og ned i Huggehuset, hvor han forsynede sig med det fornødne Værktøi, med hvilket han nu igjen vendte tilbage ad samme Vei; men da det ikke endnu vilde lykkes ham at faae Afsluttet op, idet han for at see maatte holde Ebovstikker i den ene Haand, medens han havde begge sine Hænder behov til Opbrydningen, gif han atter ud i Gaarden og ned i Huggehuset, hvor han tog nogle Høvlspaaner og et Knippe Tag, og med disse Gjenstande vendte han 3die Gang tilbage til Stuen, denne Gang dog gjennem et Vindue i selve Stuen, som han i Forveien indenfra havde aabnet for af og til at kunne see ud, om der var Nogen i Nærheden. Han antændte nu med nogle Ebovstikker Spaanerne og ved Hjælp af disse Halmen, og da han saaledes havde forstaaet sig den fornødne Lydning, hvilket efter hans Anbringende — hvis Rigtighed der dog efter Sagens øvrige Oplysninger er Grund til at betvivle, idet der navnlig maa være nogen Formodning om, at han har tilfigtet at levirke en Ildbrand — var den eneste Hensigt, han havde med Antændelsen, afbrød han med et Huggejern Hængselne paa den for Afsluttet værende Dør og udtog derpaa af Afsluttet to Penge med Sølvpenge og en Tegnebog samt to indenfor Afsluttet værende Smaaskuffer, hvori berode endeel Papirer, som han troede inde- holdt Penge, og efterat have bemærket, at Ilden var aldeles udslokket, forlod han Gjerningsstedet gjennem det aabentstaaende Gæsteskammervindue, idet han dog forglemt at medtage deels Tegnebogen, hvori der efter Cierens Forklaring var en Halvhundrededalersfeddel og nogle Papirer, deels det medbragte Værktøi. Da Arrestanten, efterat være kommen udenfor, saae, at Papirene i de medtagne Smaaskuffer ikke indeholdt Penge, henlagde han Skufferne i en i Nærheden af Gaarden værende Sandgrav, hvor de næste Dag bleve fundne; de sjaalme Penge henlagde han efter sin Forklaring i Kanten af en nærliggende Møllebam, hvorefter han, der antager, at Udsjørelsen af Tyveriet har medtaget en Tid af mindst 2 Timer, atter gif tilfjængs uden at hans Fraværelse var bleven bemærket af de Andre, der havde Natteleie i samme Kammer.

De af Arrestanten bortstjaalne Penge have ved anstillet Underjøgelse paa det af ham paaviste Sted, hvor han vil have henlagt dem, ikke været at finde, og under de senere Forhør har han i denne Henseende forklaret, at da Niels Madsen og han aftalte Planen til Tyveriet, betegnede Førstnævnte det Sted i selve Møllebammen, hvor Arrestanten skulde nedgrave Pengene, og skjødnt det var Aftalen, at Niels Madsen skulde komme til Arrestanten den 1ste November i hans nye Condition for at dele det eventuelle Udbytte af Tyveriet, antager Arrestanten dog, at Niels Madsen, da han erfarede, at Arrestanten var bleven arresteret, har borttaget Pengene fra det betegnede Sted for Kansagningen fore- gif, og da henvendte Niels Madsen, der først den 12te November blev anholdt i en anden Jurisdiction, og som ved det over ham optagne Forhør nægtebe enhver

Deeltagelse i Lyveriet, fort efter fandt Leilighed til at afslive sig i Arresten, har ingen videre Dplysning i den omhandlede Henseende kunnet tilveiebringes.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Dplysninger er det endvidere godtgjort, at han to Gange i forrige Sommer, naar han traf Maletenene i den hans Huusbond Herman Madsen tilhørende Aalegaard, som det var Arrestantens Hverv at passe, har tilvendt sig Aal, uden at han bestemt kan erindre hvormange, hvilke Aal han derefter har solgt for, saavidt han husker, 1 Rdl. 2 Mk.

Bestjaalne Herman Madsen har frasødet Krav paa Erstatning saavel for de ham frastjaalne Penge som med Hensyn til Værdien af de stjaalne Aal.

Efterat Arrestanten havde afgivet Tilstaaelse om de ovenomhandlede Forbrydelser, blev han angreben af en Sinds sygdom, for hvilken han var under Behandling paa Daareanstalten i Ribe fra den 24de November f. A. til den 30te Marts d. A., da han efter Stiftsphysici Erklæring var helbredet, og ligesom han efter sin Helbredelse bestemt og tydelig har kunnet erindre og næsten ordret gjentage sine tidligere afgivne Forklaringer, saaledes give Sagens øvrige Dplysninger ei heller Grund til at tvivle om, at han, saavel da han begik Forbrydelserne, som da han herom afgav Tilstaaelse, har været fuldstændig titregnelig.

Arrestanten, der er født 1839 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil nu efter det Foransførte blive at ansee med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum og § 1. Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes til 7 Aars Tugthuusarbejde, og med denne Nedsættelse i Straffetiden, der ved Underrettsdommen er bestemt til 8 Aar, vil denne Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger billiges, blive at stabsætte“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (S. Hegerl). — Trykt hos J. H. Schultz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 46.

Den 4de Januar.

1861.

Anden ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 12te December.

Nr. 338.

Advocat Brock

contra

Katrine eller **Mette Cathrine Hillebrandt**, født **Pallesdatter**
(Defensor Bungen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 3die Juli 1860: „Tiltalte Katrine Hillebrandt af Alstrup bør henfættes i Fængsel paa almindelig Hængeskof i 8 Dage og udrede alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Müller, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Blæsberg, 3 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Octbr. 1860: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Berggreen og Lihme, betaler Tiltalte Katrine eller Mette Cathrine Hillebrandt, født Pallesdatter, af Alstrup Hattighuus, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og

Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Ved egen, med de øvrige Oplysninger stemmende, Tilstaaelse er det tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte Kathrine eller Mette Cathrine Hillebrandt, født Pallesbatter, af Alstrup Fattighuus, der under nærværende fra Falsters vestre Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales for vedrægeligt Forhold, ved Juletid 1858 har pantsat et hende af Fattiglem Karen Sophie Nielsbatter laant Skjort til Bager Holm i Bisjerp for et denne stykligt Beløb af 3 Rdl. 3 Mk. Skjortet, som Bager Holm omtrent i August f. A. solgte for 2 Rdl., er ikke kommet tilstede under Sagen, men er ansat til en Værdi af 2 Rdl., som Tiltalte under Sagens Drift har betalt til Eierinden.

Paa Grund af denne sidste samt Sagens øvrige Omstændigheder maa det billiges, at Tiltalte, der er født i 1811 og ei tidligere har været straffet eller tiltalt, ved Underrettsdommen er bleven anset efter § 50 i Forordningen af 11te April 1840, og da den i Underrettsdommen valgte Straf af 8 Dages Fængsel paa sæbvanlig Fangekost efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste“.

Mandagen den 17de December.

Nr. 329.

Statsraad Liebenberg

contra

Johanne Christiane Nielsen (Defensor Bungen),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og for at have ombragt sit Foster.

Kjerteminde Kjobstads Extrarets Dom af 7de Septbr. 1860: „Arrestantinden Johanne Christiane Nielsen af Kjerteminde bør at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage. Derhos bør hun at udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Borch, 8 Rdl., og til Defensor, Kammerassessor, Procurator Jespersen, 6 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Octbr. 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Møller og Cancelliraad Petersen, betaler Arrestantinden Johanne Christiane Nielsen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det maa misbilliges, at Obductionsforretningen over det umhandlede Barn først er afholdt 7 Dage efter dets Fødsel, vil den indankede Dom, i Henhold til de i samme anførte Grunde og idet de efter Sagens Indankning til Høiesteret fremkomne Oplysninger ikke kunne medføre nogen Forandring i Resultatet, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kjerteminde Kjøbstads Extraret hertil indankede, imod Arrestantinden Johanne Christiane Nielsen for Børnesødsel i Dødsmaal og Fosterdød anlagte Sag er det ved Arrestantindens egen med de isvrigt fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun, der var frugtommelig, hvorom hun dog efter sin Forklaring ikke havde nogen Visshed, Natten mellem den 25de og 26de Juli d. A. følte Smertes i Underlivet, uden at hun dog antog, at det var Fødsels-smertes, og at hun, som var alene i Huset med sine 2, respective 11 og 13 Aar gamle Brødre, begav sig, efterat hun forgjæves havde ved en af Brødrene sendt Bud om Hjælp til Naboen, ud i Gaarden, hvor hun blev overrasket af Fødselen, idet hun faldt om og liggende fødte et Dreungebarn, som hun selv skilte fra sig, idet hun med en Sax over skar Navlestrengen. Hun besluttede strax af Frygt for sin Fader og sin daværende Kjæreste, med hvem hun ikke havde avlet Barnet, at aflive det, og holdt derfor Haanden for dets Mund, saa at det ikke kunde aande, samt bragte det, for at Folk ikke skulde kunne høre det strige, ind paa Lokumet, hvor hun havde det paa Stjødet, indtil Barnet ved denne Behandling af Mangel paa Luft opgav Anden, hvornæst hun tog Barnet med sig ind i sin Seng, hvor det om Morgen blev fundet.

Ifølge den af vedkommende Stiftsphysicus og Districtslæge foretagne legale Obductionsforretning var det ommeldte Barn fuldbaaret og levende født, men med Hensyn til Dødsmaaden kunde paa Grund af Ligets Forraadnelse Intet oplyses.

Arrestantinden var efter sin Forklaring ved sin fulde Bevidsthed, da hun fattede og udsjerte Beslutningen om at dræbe Barnet, og det maa derfor billiges, at hun, som er født den 9de September 1841 og ikke tidligere findes at være tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er for sit ommeldte Forhold i Henhold til Lovens 6—6—7 tilsenden at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes

paa en Stage, og bliver det da uden Indskyldelse, om Arrestantinden, hvad isvrigt ikke kan statueres, maatte have sødt i Dølgemaal.

Da ligeledes Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil denne i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 306.

Justitsraad Bunzen

contra

Niels Christian Gundersen og Laurine Andersdatter

(Defensør Salicath),

der tiltales for Blodskam.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de Septbr. 1860: „Arrestanten Niels Christian Gundersen og Arrestantinden Laurine Andersdatter bør straffes paa deres Liv samt, Een for Begge og Begge for Een, tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor og Defensør, Procuratorerne Baastrup og Nyholm, 6 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Statsraad Salicath for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da det under nærværende imod Arrestanten Niels Christian Gundersen og Arrestantinden Laurine Andersdatter for begaaet Blodskam anlagte Sag er godtgjort ved de afgivne Tilfæaelser og det isvrigt Fremkomne, at de, om hvem det maa ansees tilstrækkeligt oplyst, at de ere sødte af samme Moder og have været vidende derom, have pleiet legemlig Omgang med hinanden, ville de, der ere langt over criminel Lavalder og ikke fundne forhen straffede, ikke kunne undgaae at ansees efter Lovens 6—13—14 første Membrum med at straffes paa deres Liv“.

Nr. 325.

Justitsraad Bunzen

contra

Carl Petersen (Defensør Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Dragholms Birk's Extrarets Dom af 30te Juni 1860: „Tiltalte Carl Petersen bør straffes med Niis af Slutteren under Fogdens Opshn, saa bør han og udrede i Erstatning til Møllersvend Frederik Petersen 3 Mk., samt derhos udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Clausen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Bagger, 3 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter den lovlige Forkyndelse af denne Dom, som i det Hele efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom af 14de Septbr. 1860: „Tiltalte, Drengen Carl Petersen, bør hensættes i Fængsel i 14 Dage. Med Hensyn til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Birke-tingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Ronge og Kraft, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadskrettsens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte, Drengen Carl Petersen eller med sit fulde Navn Johan August Carl Petersen, der er født den 3die August 1845 og ikke tidligere findes at have været tiltalt eller straffet, er i nærværende fra Dragholm Birk's Extraret hertil indankede Sag ved egen, med de isvrigt fremkomne Oplysninger stemmende, Tilstaaelse overbeviist at have fraftjaalet Kammerraad, Branddirecteur Petersen af Svenninge Mølle 2 Sølvspisesteer, af hvilke Tiltalte, der isjor Sommer vogtede Sviin for bemeldte Petersen, i Efteraaret tog den ene fra Rjølkenet og i afvigte Vinter den anden fra Borbet i Folkestuuen, hvor han havde indfundet sig for at kjøbe Brød, samt Møllersvend Frederik Petersen en Messinguhrljæde, som Tiltalte afvigte 1ste Paaftedags Aften tog fra Svendekammeret, hvor den hang i Vinduet, og hvorhen han var sendt af Møllerdrengen for at hente et Par Støvler.

Kosterne, af hvilke Skeerne ere tilsammen vurderede til 5 Rdl. og Kjæden til 3 Mk., ere ikke komne tilstede, men Kammerraad Petersen har frasalbet sit Krav paa Erstatning.

For disse Tyverier er Tiltalte af Underdommeren anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 26 med Riis, men da Tiltalte nu er over 15 Aar, findes den valgte Straffeart at burde forandres til Fængsel i 14 Dage, og med denne Forandring vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger tilliges, være at stabfæste".

Nr. 346.

Statsraad Salicath

contra

- 1) Jens Hansen Skjelstrup, 2) Hans Jacob Jensen og
3) Christian Pedersen (Defensor Buntzen),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og Hæleri samt for Medvirkning til Tyveri, Nr. 2 for Tyveri og Hæleri og Nr. 3 for Hæleri.

Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 24de Juli 1860: „De Tiltalte, Tjenestefarlene Frederik Nielsen Andersen og Jens Hansen (Skjelstrup), bør henhættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 2 Gange 5 Dage og den Sidste i 2 Gange 4 Dage. De Tiltalte, Tjenestedrengene Hans Jacob Jensen og Christian Pedersen, bør betale en Mulct til Maribo Amts Fattiggæsse, den Første af 10 Rdl. og den Sidste af 5 Rdl. Saa bør endvidere Tiltalte Frederik Nielsen Andersen betale i Erstatning 4 Rdl. til Parcelлист Jens Jørgensen og Smed Rasmus Hansen af Sundby. Foruden at enhver af de Tiltalte har at udrede Omkostningerne ved sin egen Baretægtsarrest, bør de betale alle af denne Action og deres Straf lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salairerne til Actor, Kammerraad, Procurator Müller, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Blæsberg, 5 Rdl., saaledes at de Tiltalte Andersen og Hansen udrede, Een for Begge og Begge for Een, de $\frac{3}{4}$ heraf, hver med $\frac{3}{8}$, og de Tiltalte Jensen og Pedersen, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{4}$, hver med $\frac{1}{8}$. De tilkjendte Mulcter og den idømte Erstatning bliver at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Udsærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Octbr. 1860: „De Tiltalte, Tjenestefarlene Frederik Nielsen Andersen og Jens Hansen (Skjelstrup), samt Tjenestedrengene Hans Jacob Jensen og Christian Pedersen, bør henhættes i Fængsel paa Vand og Brød, de 3 Førstnævnte hver i 2 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 5 Dage. Saa bør Tiltalte Andersen og i Erstatning til Parcelлист Jens Jørgensen og Smed Rasmus Hansen af Sundby betale 4 Rdl. Actionens Omkost-

ninger, derunder Salairerne til Procuratorerne, Kammerraad Müller og Blæsbjerg for Underretten, samt Alberti og Larsen for Overretten, med 5 Rdl. til hver, betaler Tiltalte Andersen, men saaledes, at de Tiltalte Hansen, Jensen og Pedersen hver især solidariff med ham tilsvare 2/3 af deres samlede Beløb. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for de for Høiestret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde, vil Dommen for dem være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Jens Hansen Skjelstrup bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Ihi fjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Jens Hansen Skjelstrup bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salarium til Etatsraad Salicath og Justitsraad Bunzen for Høiestret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Falsters vestre Herreds Extraret den 24de Juli d. A. paakjendte og derefter paa Justitiens Begne hertil indankede Sag sigtes af de Tiltalte, Tjenestefarlene Frederik Nielsen Andersen og Jens Hansen (Skjelstrup) samt Tjenestebrengene Hans Jacob Jensen og Christian Pedersen, de 3 Førstnævnte for Tyveri og Hæleri, og de 2 Første tillige for Medvirkning til Tyveri, samt den Sidstnævnte for Hæleri.

Ved hans egen Tilstaaelse, der bekræftes ved de isøbrigt fremkomne Oplysninger, er det i denne Henseende godtgjort, at Tiltalte Jens Hansen, der havde bemærket, at der tæt indensfor Bagsiden af et i Sundby Skov paa Falster i Anledning af et Skovbal den 20de Mai d. A. opreist Beværtningstelt stode flere Flasker med forskjellige Drikkevarer, har tilvendt sig en af disse Flasker, som var fylbt med Cognac, ved at løste en Flig af Teltet ivedret og stikke sin Haand ind derunder, samt at han har givet Medtilltalte Andersen, hvemt han tracterede med den saaledes tagne Cognac, Anviisning paa, at der paa den auffsørte Maade kunde faaes flere Flasker med Drikkevarer, hvorhos han endelig har beeltaget med fornævnte og de andre Medtilltalte i at fortære Indholdet af flere Flasker med Biin eller Punscheextract, som han vidste at de paa saadan Maade havde tilvendt sig.

Tiltalte F. N. Andersen, hvis Forklaring stemmer med Jens Hansens forsaavidt den angaaer ham, har fremdeles vedgaaet, at han endvidere paa den anførte Maade i Løbet af Natten efterhaanden tog ialt 5 à 6 Flasker med Viin eller Spirituosa, hvormed han tracterede forskjellige af de tilstedeværende Personer, deriblandt navnlig ogsaa de 2 Medtilltalte Jensen og Pedersen, hvem han derhos gav Anviisning paa, hvorledes han havde forskaffet sig disse Drikkevarer; iøvrigt har han forklaret, at han paa Stedet bortkastede de tomte Flasker, men een Flaske med Essens havde han dog hjem med sig den næste Morgen.

Han var endelig med at drikke af en Flaske Viin, som Medtilltalte Jensen efter den ham givne Anviisning havde taget fra Teltet.

De Tiltalte H. S. Jensen og Chr. Pedersen have erkjendt, at de have deeltaget i Fortæringen af de flere Flasker Viin og Spirituosa, som Andersen havde fortalt dem at han havde tilvendt sig fra Beværtningsteltet, og Jensen har derhos vedgaaet, at han ogsaa selv tog en Flaske med Viin, hvoraf Pedersen ligeledes drak, medens sidstnævnte Tiltalte har benægtet at have tilvendt sig nogen Flaske fra Teltet.

Med Hensyn til Værdien af de sjaalne Drikkevarer bliver at bemærke, at Eierne, Parcellist Jens Jørgensen og Smed Rasmus Hansen af Sundby, der i det Hele ville have savnet i det Mindste 16 Flasker og udenfor Teltet den næste Morgen ved Efterfølgning have fundet 7 tomme og een ituflaaet Flaske, have angivet, at de for de af dem til den paagjældende Leilighed indkjøbte Drikkevarer, og navnlig for den Slags, hvoraf de bortsjaalne maa antages at have været, have betalt vedkommende Kjøbmand fra 2 Mk. 4 Sk. indtil 5 Mk. 8 Sk. pr. Flaske.

De have imidlertid erklæret i det Hele at ville lade sig nøie med en Erstatning af 8 Rdl., saaledes at Tiltalte Andersen deraf skulde betale de 4 Rdl. og hver af de 3 andre Tiltalte 8 Mk., og da disse 3 Tiltalte have betalt deres Andeel af Erstatningen, bliver der under nærværende Sag kun Spørgsmaal om at tillægge de Bestjaalne en Erstatning af 4 Rdl. hos Tiltalte Andersen, der har erkjendt sig pligtig til at yde en saadan.

Hvad dernæst angaaer den Straf, som de Tiltalte, der ere fødte respective den 14de April 1827, den 10de August 1833, den 29de Marts 1842 og den 13de Februar 1841, og af hvilke Ingen tidligere har været straffet eller tiltalt, have forskjult for det af dem ubviste, ovenfor fremstillede, Forhold, da Sjømmer Overretten ikke, at Forordningen 11te April 1840 § 30, som Underdommeren har formeent at burde tage i Betragtning, og hvorefter han har anseet de Tiltalte Andersen og Hansen med Fængsel paa Vand og Brød i respective 2 Gange 5 og 2 Gange 4 Dage samt de Tiltalte Jensen og Pedersen med Mulcter paa 10 og 5 Rdl., er anvendelig i nærværende Sag, naar hensees til Værdien af de sjaalne Gjenstande, hvorved bemærkes, at selv om Tilværelsen af en enkelt Flaske Cognac eller Viin, hvortil, som anført, de Tiltalte Hansen og Jensen ville have indskrænket sig, ellers i og for sig maatte kunne været henført under den citerede Lovbestemmelse, vilde dennes Anvendelse i nærværende Tilfælde dog formeentlig i hvert Fald ubeluffes ogsaa for de nævnte 2 Tiltaltes Vedkom-

mende ved deres Medstyrb i Tilstalte Andersens betydeligere Tyveri, der, forsaavidt den har en anden Character end simpel efterfølgende Medbeelagtighed, i det Hele kvalificerer det af dem udviste Forhold.

Og hvad særligt Tilstalte Chr. Pedersen angaaer, synes det aabenbart, at hans Strafsansvar maa bestemmes efter Bestaffenheden af den Tyvsvirksomhed fra Tilstalte Andersens Side, hvis Frugter han har deeltaget i at nyde, og at denne Tyvsvirksomhed efter sit Omfang og Gjenstandens Værdi maa henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 1.

Efter det Anførte findes Straffen for de Tilstalte at maatte fastsættes i Genhold til den nysnævnte Forordnings § 1, jfr. §§ 21 og 22 for Andersens, Hansen og Jensen, og til sammes § 22 for Pedersen, nemlig efter Omstændighederne til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver af de 3 Førstnævnte og i 5 Dage for den Sidstnævnte".

Tirsdagen den 18de December.

Nr. 337.

Statsraad Salicath

contra

1) **Christopher Emil Jørgensen**, 2) **Hans Peter Adolph Jacobsen** samt 3) **Emilie Caroline Mulvad, Jacobsens Hustru** (Defensor Bungen),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og Nr. 2 og 3 for Medvirkning til Tyveri og Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Octbr. 1860: „Arresteranterne Christopher Emil Jørgensen og Hans Peter Adolph Jacobsen samt Arrestantinden Emilie Caroline Mulvad, Jacobsens Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbeide, den Første i 5 Aar, den Anden i 4 Aar og den Sidste i 8 Maaneder. Actionens Omkostninger, derunder Salarier til Aetor og Defensor, Procurator Herforth og Prøveprocurator Simonsen, 10 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Jørgensen, dog at Arrestanten Jacobsen og Arrestantinden, Een for Begge og Begge for Een, deraf in solidum med ham tilsvare $\frac{2}{3}$. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der

udredes af de Tilstalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger ved bemeldte Dom fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Christoffer Emil Jørgensen, der er langt over criminel Lavalder og ved Høiesterets Dom af 14de Februar f. A. anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, med 2 Aars Forbedringshuusarbejde, hvilken Straf imidlertid ved allerhøieste Resolution af 25de Marts næstefter forandrede til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, er under nærværende Sag ved egen af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i Løbet af afvigte Sommer forsvøvet endeel Tyverier, af hvilke flere have været forbundne med Indbrud om Dagen. Han har saaledes frafjaalet Skuespiller Jens Kronborg nogle Klædningsstykker m. m. af Værdi 13 Rdl. 3 Mk., Statsraad Frederik Ernst Wilhelm Knudsen endeel Klædningsstykker og et Lagen af Værdi 42 Rdl. 4 Mk. og Lieutenant Johan Abolph Klein noget Dækketsi og nogle Gardiner af Værdi 14 Rdl., hvilke Tyverier ere forøvede ved Brud paa Dørene til de Kamre, hvori de stjaalne Gjenstande vare bevoende. Ligeledes har han frafjaalet Christiane Borup, Christensens Enke, endeel til 42 Rdl. vurderede Klædningsstykker, Lars Thygesen 2 Uhrer og et Par Beenklæder af Værdi 22 Rdl. og Student Otto Aae en Frakke, en Pibe m. m. af Værdi 13 Rdl. 1 Mk., hvilke Tyverier ere forøvede ved med en ham af Arrestanten Jacobsen til dette Diemed leveret Nøgler at aabne de aflaaede Døre til de Leiligheder, hvor de stjaalne Gjenstande opbevarede. Endelig har Arrestanten, foruden flere Forsøg paa Indbrudstyveri, blandt Andet frafjaalet Afsesfor Johannes Bruhn en Kaabe og en Kjole af Værdi 12 Rdl., Ferdinanbine Peters et Schawl og et Lagen af Værdi 3 Rdl., Bøvær August Herman Friishe i 2 forskjellige Gange nogle til 6 Rdl. vurderede Tørklæder og Ane Frederikke Hansen, Larsens Enke, nogle Skager, en Paraplui, en Kurv m. m. af Værdi 3 Rdl. 3 Mk. 10 Sk. For de af Arrestanten Jørgensen saaledes forøvede Tyverier vil han nu være at ansee efter den ovennævnte Forordnings §§ 13 og 14, cfr. § 12, første Membrum, og § 80, cfr. § 12, første Membrum, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar.

Arrestanten Hans Peter Abolph Jacobsen, der er langt over criminel Lavalder og ved denne Rets Dom af 26de Marts f. A. anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 og Analogien af § 62, første Membrum, med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, har vedgaaet, hvad der stemmer med det isvrigt Dplyste, at det var efter forudgaaet Aftale mellem Arrestanterne og Arrestantinden for at skaffe Penge til fælles Brug, at den største Deel af de ovennævnte Tyverier ere blevne forøvede, samt at Arrestanten Jacobsen deels har opholdt sig i Nærheden af Steberne, hvor der blev begaaet Tyveri, deels har leveret Arrestanten Jørgensen den Nøgler, med hvilken han har skaffet sig Adgang til de Steber, hvor falsk Nøgler er bleven anvendt, for at han skulde benytte den hertil, og deels været tilstede ved det ovennævnte Tyveri fra Larsens

Enke for at passe paa, om Noget skulde komme tilstede, medens Jørgensen opbrød den Ragebod, hvor det Stjaalne bevoede, ligesom han endelig har deeltaget i at drage Fordeel af flere af de af Jørgensen stjaalne Gjenstande, med Hensyn til hvilke han ingen Andeel har haft i selve Tyverierne, naaget det var ham bekendt, hvorledes Gjenstandene vare erhvervede. Arrestanten vil saaledes nu være at ansee i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 79 efter sammes § 13. og § 14, cfr. § 12 første Membrum og § 21 samt § 22, og findes Straffen at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar.

Arrestantinden Emilie Caroline Mulvad, Jacobsens Hustru, der er langt over criminel Lavalder og ikke funden forhen straffet, har ligesledes vedgaaet at have truffet Aftale med Arrestanterne om, at Jørgensen skulde til fælles Fordeel forsøve Tyveri, og derefter opholdt sig i Nærheden af flere af de Steder, hvor han stjal, samt været behjælpelig med at afsætte endeel af Kosterne, ligesom hun med Hensyn til de Tyverier, der ere forsøvede af Jørgensen uden foregaaende Aftale, har draget Fordeel af de stjaalne Gjenstande, naaget hun vidste, hvorledes de vare erhvervede. Derimod er det ikke imod hendes Venægtelse godgjort, at hun har været vidende om, hvorledes Tyverierne ere forsøvede, og navnlig om, at det er skeet ved Indbrud, eller at Arrestanten Jacobsen har givet Arrestanten Jørgensen den omforklarede Nøgle til dermed at skaffe sig Afgang til de Steder, hvor Tyverierne skulde forsøves, og hun vil saaledes være at bømme efter omtænkte Forordnings § 1, cfr. § 21 og § 22, til en Straf efter Omstændighederne af 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde“.

Nr. 331.

Statsraad Salicath

contra

Jesper Ole Andersen (Defensør Brock),

der tiltales for Opsætighed og Vold mod Politiets Betjente.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 14de August 1860: „Tiltalte Jesper Ole Andersen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Aefor, Procurator Eltong, 4 Rdl., og til Defensør, Procurator Bugge, 3 Rdl. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Octbr. 1860: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Prøveprocurator Nyegaard og Procurator Rothe betaler Tiltalte Jesper Ole Andersen 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadskretten's Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birk hertil indankede Sag er det ved de aflagte Vidnesbyrd i Forbindelse med Tilstalte Jesper Ole Andersens egen Forklaring tilstrækkeligt oplyst, at Tilstalte har vist Opsætsighed imod Politibetjent Sarup, som under en imellem Tilstalte og en Anden i Jægersborg Dyrehave opkommen Uenighed vilde tilveiebringe Rolighed, samt at Tilstalte har brugt fornærmelige Ublabelser imod Betjenten og stødt til ham samt slaaet ham over Armen.

For dette Forhold vil Tilstalte, der er langt over criminel Ravalder, og som ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 24de September 1850 forhen er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, cfr. § 41, med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 2den Marts 1852 i Henhold til bemeldte Forordnings § 79 efter dens § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, nu være at ansee efter Lovgivningens Analogi og Forordningen af 4de October 1833 § 16, og da Straffen ved Birketingets Dom af 14de August d. A. findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, ligesom Dommens øvrige Bestemmelser billiges, vil denne i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 341.

Statsraad Salicath
contra

1) Peter Christian Falck, 2) Svend Peter Høierup, 3) Anders Sørensen og 4) Jens Rasmus Nielsen (Defensor Brock),
der tiltales, Nr. 1 og 2 for Tyveri og Løsgængeri, Nr. 3 for Tyveri og Nr. 4 for Hæleri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Decbr. 1860: „Arrestanterne Peter Christian Falck, Svend Peter Høierup, Anders Sørensen og Jens Rasmus Nielsen bør straffes, Høierup med Lugthuusarbeide i 8 Aar og de Øvrige med Forbedringshuusarbeide, Falck i 4 Aar, Sørensen i 1 Aar og Nielsen i 2 Aar. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procurator Rothe og Proceprocurator Møller, 6 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten Høierup, dog at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Falck $\frac{1}{2}$ og af Arrestanten Sørensen $\frac{1}{2}$, og at Arrestanten Nielsen in solidum med Høierup og

Sørensen udreder bemeldte Omkostninger for sit Vedkommende, derunder $\frac{1}{2}$ af Salairerne. At efterkommes under Udførd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Etatsraad Salicath og Advocat Brod tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salairer ved bemeldte Dom fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanterne Peter Christian Falck, Svend Peter Høierup, Anders Sørensen og Jens Rasmus Nielsen — der ere langt over criminel Lavalder og tidligere dømt, Falck blandt Andet ved denne Rets Dom af 8de April 1856 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 til 1 Aars Forbedringshuusarbeide og ved samme Rets Dom af 1ste November 1859 efter Forordningen af 21de August 1829 § 2 til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, Høierup senest ved Høiesterets Dom af 1ste August 1854 for ulovlig Omgang med Hittegods i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 79 som for 4de Gang begaaet Hæleri til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, Sørensen ved denne Rets Dom af 2den Juni 1855 efter den sidstnævnte Forordnings § 1 til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og Nielsen ved denne Rets Dom af 5te Juni 1855 efter samme Forordnings § 13 til 1 Aars Forbedringshuusarbeide — ere under nærværende Sag ved egne af det isørigt Dplykte bestyrkede Tilstaaelser overbeviste, de 2 Forstnævnte at have i sidstafvigte Sommer frastjaalet Fabrikant Lauritz Peter Holmblad 4 Risbund Been af Bærbi 1 Mk. pr. Risbund, Høierup og Sørensen at have i Juli Maaned indeværende Aar frastjaalet samme Fabrikant $8\frac{1}{2}$ Risbund Been af lige Bærbi og Nielsen at have været de 2 sidstnævnte Arrestanter behjælpelig med at bortskaffe de af dem sjaaalne Been fra en Mark, hvor de vare henlagte, uagtet det var ham bekjendt, paa hvilken Maade de vare erhvervede.

Som Følge heraf ville Arrestanterne nu være at ansee, Falck efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 efter Omstændighederne med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, Høierup efter samme Forordnings § 25 og § 22, som for 5te Gang begaaet Hæleri, med Lugthuusarbeide efter Omstændighederne i 8 Aar, Sørensen efter samme Forordnings § 13 efter Omstændighederne med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar og Nielsen efter samme Forordnings § 25 og § 22 som for 3die Gang forsvet Hæleri med en Straf, der findes at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbeide, under hvilke Straffe for Arrestanterne Falcks, Høierups og Nielsens Vedkommende da tillige vil være indbefattet, hvad de endvidere have forstybt i Medfør af Lov af 3die Marts d. A. § 3 for at have

overtraadt de dem under 3die Juli, 28de Februar og 27de Februar d. A. givne Tilhold, hvorved det under sædvanlig Betydning var tilkjendegivet dem, som da udlagdes paa Ladegaarden, at de ikke maatte forlade Fattigvæsenets Forsorg, uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og af Politiet erholdt Tilladelse dertil, idet de uden saadan Tilladelse have unddraget sig bemeldte Forsorg".

Onsdagen den 19de December.

Nr. 311.

Statsraad Salicath

contra

Andreas Laurfen (Defensor Brock),

der tiltales for Bedrageri og for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold.

Norvang og Torvild Herreders Extrarets Dom af 3die August 1860: „Arrestanten Andreas Laurfen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i eet Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Dufkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Scidelin, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Vadum, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Biborg Landsøverrets Dom af 17de Septbr. 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Holm, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Hoiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den til Hoiesteret stete Indstævning foreligger til Paakjendelse og i Genhold til de i den indante Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Hoiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Andreas Laurfen for Bedrageri og for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold.

Under den ved Arrestantens Anholdelse indlebede Undersøgelse er det derimod blevet oplyst, at han ved sin Afreise til Horsens den 7de Mai af en i Beile boende Lærker ved Navn Claus Jensen var bleven anmodet om, at indløse et Nyføds Kommeuhr, som Jensen engang i forrige Vinter havde pantsat til en

Værtshuusholder i Horsens for 1 Rdl., og at Arrestanten ogsaa har indløst Uhr, idet han selv har udlagt det Beløb, hvorfor det var pantsat, men derefter har solgt det paa det ommeldte Marked i Tellinge for 3 Rdl., hvoraf han contant havde modtaget 1 Rdl., som han havde forbrugt, medens Kjøberen af Uhr, som kom til at skylde ham 2 Rdl. — eller efter Kjøberens Forklaring ifkun 8 Mk., idet Arrestanten skylde ham 4 Mk. — og Arrestanten har herom nærmere forklaret, at Jensen, da han anmode ham om, at indløse Uhr, tillige gav ham Tillaadelse til at sælge det, og at han, da hans Penge tilveels slap op paa Markedet, i Genhold til den af Jensen modtagne Tillaadelse besluttede sig til at sælge Uhr i Forventning om, at kunne faae de Penge tillaaens, som han muligen maatte forbruge af Kjøbesummen. Jensen har derimod edelig forklaret, at han anmode Arrestanten om at bringe ham Uhr, saasnart han kom tilbage til Veile, hvilket Arrestanten lovede, at han ikke har bemyndiget Arrestanten til at sælge Uhr, og at der end ikke har været talt et eneste Ord mellem dem om, at Arrestanten maatte sælge det, idet Jensen overhovedet ikke vilde stille sig ved Uhr, der havde en betydelig Affectionsværdi for ham, hvorimod Arrestanten mod hans Videnbe og Villie og uden nogen Berettigelse fra hans Side har solgt hans Uhr. Rigtigheden af Jensens Forklaring bestrykes ogsaa ved hans Hustru's, Christine Christensdatters, beedige Udsagn, isølge hvilket Jensen, da hun den 7de Mai om Eftermiddagen kom hjem, fortalte hende, at han havde anmodet Arrestanten om at indløse Uhr — om hvis Indløsning der ofte havde været Tale — og bringe ham det, hvilket Arrestanten havde lovet, ligesom der endelig er fremkommet en betydelig Formodning om, at Arrestanten, medens Undersøgelsen stod paa, har ved et af Arresten løsladt Fruentimmer søgt at jormaae Jensen til for Forhøret at forklare, at han har bemyndiget Arrestanten til at sælge det omhandlede Uhr for 3 Rdl.

Idet Arrestantens Anbringende om, af Tieren at have været bemyndiget til at sælge det ommeldte Uhr, der isvrigt er bragt tilstede under Sagen og efterat være vurderet til 5 Rdl. udliveret Jensen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning, efter det Foransørte findes at maatte forfalskes, og Formodningen berhos efter Sagens Oplysninger maa være for, at Arrestanten har havt til Hensigt, at tilvende sig Kjøbesummen for Uhr, vil han, der isølge Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 10de April 1855 for første Gang begaaet Tyveri er straffet med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og som i indværende Aar ifkun er frifunden for videre Tiltale i en mod ham anlagt Sag, hvorunder han sigtedes for Tyveri, Hæleri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, nu blive at anses med Straf som for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, cfr. §§ 43 og 79, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshuusarbejde. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil den blive stabsæfte“.

Nr. 322.

Advocat Brock
contra

Jens Christian Nielsen Meldgaard (Defensor Bungen),
der tiltales for ulovligen at have disponeret over udlagt Gods.

Hjends og Nørhng Herredes Extrarets Dom af 29de Mai 1860:
„Tiltalte Jens Christian Nielsen Meldgaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt betale Kjobmand Nielsen af Viborg 62 Rdl. og in solidum med Tiltalte Kreiberg endvidere 15 Rdl. Tiltalte Jens Frederik Videriffen, ogsaa kaldet Jens Kreiberg, bør bøde 10 Rdl. til Viborg Amts Fattigkasse, samt in solidum med Tiltalte Meldgaard betale Kjobmand Nielsen 15 Rdl. Samtlige af denne Action lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Lands-overretsprocurator Neckelmann, 5 Rdl., og til Defensor, Landsoverretsprocurator Morville, 4 Rdl., blive at udrede af Tiltalte Meldgaard, dog at Tiltalte Kreiberg betaler en Hjerdepart af disse Omkostninger in solidum med Tiltalte Meldgaard. De idomte Beløb at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Septbr 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffen for Tiltalte Jens Christian Nielsen Meldgaard bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Holm og Kühnel, tillægges i Salair hver 8 Rdl., der udredes af de Tiltalte paa den i Underrettsdommen med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade. Den idomte Mulet og Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Christian Nielsen Meldgaards Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Instituraad Bungen for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 47.

Den 11te Januar.

1861.

Anden ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 19de December.

Nr. 322.

Advocat Broch

contra

Jens Christian Nielsen Meldgaard (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag sigtes Tiltalte Jens Christian Nielsen Meldgaard for ulovligen at have disponeret over ublagt Gods, og Tiltalte Jens Frederik Dideriksen, ogsaa kaldet Jens Kreiberg, for Meddeelagtighed heri.

I Genhoid til et med Tiltalte Meldgaard under 14de Januar f. A. indgaaet Forlig lod Kjøbmand Chr. Nielsen i Viborg den 6te Juli f. A. gjøre Udlæg for Fortigets Paalydende med Renter og Omkostninger, ialt 528 Rdl. 4 Mk. 9 Sk., i endeel paa Meldgaards Bopæl foresundne Løssregjenstande, der tilsammen bleve vurderede til 102 Rdl. 4 Mk. 12 Sk., hvorhos det, idet de ublagte Effecter forbleve i Tiltaltes Bærg, som det hedder i Fogedprotocollen, blev ham paalagt at være ansvarlig for disse, hvilket han lovede, og da Nielsen senere var kommen til Kundskab om, at Tiltalte skulde have flere Eiendele, end der ved denne Forretning vare registrerede, lod han for den samme Fordring med yderligere paaløbne Omkostninger den 20de Juli næstefter paany gjøre Udlæg hos Tiltalte, ved hvilken Feilighed der blev skrevet forffjellige Løssregjenstande, af Værdi 47 Rdl. 2 Mk., ligesom det ogsaa, idet de denne Gang ublagte Gjenstande med Requirentens Tilløbelse ligeledes forbleve i Tiltaltes Besiddelse, ifølge Fogedprotocollen blev ham betydet, hvilket Strafsansvar han paadrog sig ved uden Requirentens Tilløbelse at disponere over det ublagte. Ved den den 25de Januar d. A. afholdte Auction over de ublagte Effecter viste det sig imidlertid, at en stor Deel af disse i Mellemtiden vare deels forkomne, deels af Tiltalte tilbageleverede de Personer, hvem de efter hans Anbringende tilhørte, deels endelig af Tiltalte forbrugte eller bortsolgte.

Under den derefter anstillede Underjæggelse er det ved Tilstaale Meldgaarbs egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, forinden Auktionen, har af det Udlagte tilbageleveret til Værts-huusbolber L. S. Kragh i Viborg eller dennes Søn Kjøbmand J. Kragh samme-fjeds forskjellige Flasker, et Brændeviinsauker og en Flasketurv, tilsammen af Værdi 3 Rdl. 8 Sk., til Gaardmand Chr. P. Jensen og Huusmand Søren Gaarsbal et Långjern og et Bor, af Værdi 1 Mk. 8 Sk., hvilke Gjenstande efter Sagens Oplysninger maa antages virkelig at have tilhørt de nævnte Personer, og til Tilstaale Jens Kreiberg en beslagen Bogu af Værdi 15 Rdl., hvilken han, efter sin Forklaring, ansaae sig berettiget til at udlevere Kreiberg, da han, der havde affjort denne en Bogu, hvilken han dog med Kreibergs Tilladelse havde bortbyttet mod den, der senere blev udlagt, ikke endnu havde betalt Kreiberg den fulde Kjøbesum for den af ham kjøbte Bogu, og derfor antog, at den Bogu, han havde erholdt isæbetfor denne, maatte betragtes som tilhørende Kreiberg. Endvidere har Tilstaale Meldgaard vedgaaet at have forbrugt af det Udlagte 3 Stykker uident Garn, et halvt Pund Humle, et halvt Pund Ulb, Størstedelen af 1 Alen blaat Badmel og 2 Grise, hvilke sidste han har angivet at have slagtet og med sin Familie fortæret, tilsammen af Værdi circa 7 Rdl. 4 Mk., ligesom ogsaa 2 Frakker, der ved Udlægsforretningen den 6te Juli bleve vurderede til respective 6 og 5 Rdl., ved Auktionen besandtes i den Grab forringede — efter Tilstaales Forklaring derved, at han, iøvrigt med Fogdens Tilladelse, i Mellemtiden havde brugt dem — at de kun bleve udbragte til respective 1 Mk. 4 Sk. og 4 Sk.; og endelig har denne Tilstaale vedgaaet deels at have slagtet to udlagte Kæer, af Værdi respective 15 og 16 Rdl., og forbrugt noget af Kjødet samt solgt Resten, deels at have bortbyttet en udlagt halvandet Aars gammel Plog, af Værdi 25 Rdl., mod en anden Hest, der kort efter skal være død, og 5 Rdl. i Penge, hvilke han tilligemed de Penge, han modtog for Kjødet af de slagtede Kæer, har forbrugt. Foraaavibt han tillige sigtes for at have forbrugt en Deel af en Stak Pungtørv, der ligeledes var udlagt, har Tilstaale forklaret, at bemeldte Stak Pungtørv tilhørte en anden Mand, der havde givet ham Tilladelse til at kruge af Tørvten, og denne Mands Forklaring er i denne Henseende stemmende med Tilstaales.

Tilstaale Meldgaard har nu vel indrømmet, at det ved begge de omhand-lede Executionsforretninger blev ham paalagt at være ansvarlig for det Udlagte, men han har derhos paaftaaet, deels at han ved Forretningen den 20de Juli nægtebe at paatage sig noget Ansvar for de udlagte Effecters Tilstedeværelse, deels — navnlig med Hensyn til at han har slagtet Kæerne og fortæret eller solgt Kjødet samt bortbyttet Plogen og tilegnet sig de derved indbundne Penge -- at han ikke vidste, hvorfra han skulde faae Føde til Kreaturerne eller til sig selv; men ligesom Tilstaale, om han endog havde erklæret ikke at ville være ansvarlig for det Udlagtes Tilstedeværelse — hvilket iøvrigt saavel den ved den omhandlede Leilighed konstituerede Foged som den tilstedeværende Requirit af Forretningen have modlagt, ligesom Fogedprotocollen ei heller herom indbefolber Noget -- i alt Fald ikke vilde kunne fritages for Ansvar med Hensyn til de ved

den tidligere Forretning udlagte Gjenstande, og han derhos under alle Omstændigheder maa være ansvarlig for forsætlig Fordanstning af det Udlagte, saaledes kan han efter Sagens Oplysninger ei heller antages at have befundet sig i en saadan Rødstilstand, der kunde berettigge ham til at benytte det Udlagte til Rivets Opbold, og forjaavidt han ikke saae sig istand til at skaffe Føde til de udlagte Kreaturer, maatte det have været hans Pligt derom at underrette Ublægshaveren, hvorimod han ikke vil kunne undgaae Strafsansvar for at have afhændet dem og tilsvendt sig selv de derved indbundne Penge.

Ibet Tiltalte Melbgaard efter det foranstførte maa ansees tilstrækkelig overbevist at have gjort sig skyldig i den ham imputerede ulovlige Disposition over udlagt Gods, vil han, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, herfor blive at ansee med Straj efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, cfr. § 1, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage".

Nr. 327.

Advocat Brock
contra

Christen Dvesen og Ane Kirstine Dvesdatter (Defensor Liebenberg), der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, samt Forstnævnte tillige for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold og Sidstnævnte tillige for Bettleri.

Horum Hærreds Extrarets Dom af 9de Juni 1860: „Arrestanten Lauritz Christian Carlsen bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne Ane Kirstine Dvesdatter og Christen Dvesen bor henføres til Forbedringshumsarbejde, Forstnævnte i fem Aar og Sidstnævnte i fire Aar. Derhos ville sauntlige Arrestanter, Een for Alle og Alle eller Nogle for Een, have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hoegh, 15 Rdl., og til Defensor, Kammerassessor, Proveprocurator Johansen, 12 Rdl., samt endvidere til Forstnævnte Diætpenge efter Aalborg Stiftants nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste Octbr. 1860: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande, dog saaledes at Salarierne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes for den Første til 12 Rdl. og for den Sidste til 10 Rdl. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Holm, betale Arrestanterne og Arrestantinden, Een for Alle og Alle for Een, 12 Rdl. til hver. Det Bødte at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Christen Dvesens og Ane Kirstine Dvesdatters Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret: Landsoverrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Liebenberg for Højesteret betale de Tilstalte, Een for Begge og Bøge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arresterterne Lauritz Christian Carlsen og Christen Dvesen samt Arrestantinden Ane Kirstine Dvesdatter for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster, og Christen Dvesen tillige for Overtrædelse af et kam af Politiet givet Tilhold, samt Ane Kirstine Dvesdatter tillige for Væleri.

De Tilstalte ere sigtede for at have forøvet eller deltaget i et hos Gaardmand Peder Jacobsen i Volstrup Ratten mellem den 9de og 10de Januar d. A. begaaet Tyveri, hvorved der blev frastjaalet ham og Husfru nogle Klædningsstykker og andre Effecter, hvoriblandt 5 Sølv Episfeer og en Sølv Peberbøsse, ialt af Værdi af mellem 50 og 60 Rdl., og maa Tyveriet antages at være udført ved Indsigning gjennem et Bindue ind til en Stue i Baaningshuset, i hvilken samtlige de sjaaalne Effecter beroede. Samtlige Tilstalte have benægtet at have nogen Deel i det ommeldte Tyveri, men der er under Sagen fremkommet flere Dplysninger, der tyde hen paa, at det er forøvet af een eller flere af dem, og at de alle have havt Deel deri, i alt Fald ved en efterfølgende Virksomhed. Det er saaledes blandt Andet oplyst, at Arrestantinden har været velbetjent med Leiligheden hos Besjjaalne, og det maa antages, at begge Arresterterne efter Forantledning af Arrestantinden have forladt et Værtshuus i Aalborg samme Aften Klokken 8 à 8½, uden at de have kunnet godtgjøre, at de senere samme Aften ere forblevne i Aalborg. Derhos laae Arrestanten Christen Dvesen den 10de Januar om Morgenen i Sengen hos Arrestanten L. C. Carlsen i dennes Logis, naaget Chr. Dvesen havde særligt Logis andetsteds i Byen, og hans Forklaring om Grunden til at han ikke Ratten mellem den 9de og 10de Januar havde søgt sit eget Logis, er lidet sandsynlig, ligesom og Carlsens og Dvesens Forklaringer om, naar Dvesen den nævnte Aften eller Nat kom til Carlsens Logis, ere uoverensstemmende. Endvidere er der megen Formodning for, at Carlsen hos en Guldbjæd i Aalborg har faldet 4 Stykker itubrækkede eller sammensiede Sølv Episfeer og en Sølv Peberbøsse, der har lignet den hos P. Jacobsen sjaaalne, ligesom det ogsaa af Carlsens Vært edeligen er forklaret, at da han om Morgenen den 10de Januar kom ind i Carlsens Bærelse, hvor denne endnu tilligemed en anden Person, som maa antages at have været Chr. Dvesen, laae i Sengen, blev han af Carlsen anmodet om at tage en Grakke og et Par Beenklæder, som laae i Stuen og som Carlsen angav for sine, for

at besørge disse Klædningsstykker, der vare noget vaade, tørrede, og han bragte dem derpaa ind i sin Stue og fortalte sin Kone, at det var Carlsens Klædningsstykker. Disse, der senere af Carlsens Vært ere udliveredede under Eagen, ere af Vestjaalne Peder Jacobsen edeligen vedkjendte som ham tilhørende og ham skafkomne ved det omhandlede Tyveri, ligesom det og af den Skræder, hos hvem de ere syede, er bevidnet, at han har syet dem til P. Jacobsen.

Rigelebes blev der ved den af Politiet den 10de Januar d. A. paa Arrestantindens Bopæl anstillede Undersøgelse i hendes Stue lag ved en Træbuk og en Spand funden en i Lærred indsyet Palle, hvori fandtes en Vest, en Fruentimmerstole, et Skjort og et Tørklæde, i hvilket sidste de øvrige Klædningsstykker vare indsvøbte, og de Vestjaalne have edeligen forklaret, at disse 4 Klædningsstykker ere dem tilhørende og dem mod deres Villie og Vidende skafkomne ved det ommeldte Tyveri, ligesom det ogsaa ved 2 Vidners keedige Forklaringer maa ansees tilstrækkeligen godtgjort, at Vesten tilhører Peder Jacobsen, og der er derhos med Hensyn til 2 af de 3 andre Klædningsstykker tilveiebragt en ikke ringe Grad af Sandsynlighed for, at de tilhøre P. Jacobsens Kone. Arrestanten Carlsen har imidlertid stadigen benægtet at have været i Besiddelse af Frakken og Beenklæderne, og mod hans og Dvesens Benægtelse kan det ei heller ansees beviist, at nogen af dem har enten været deelagtig i Tyveriets Udøvelse eller i Besiddelse af nogen af de ved dette Tyveri sjaaalne Gjenstande. Arrestantinden har derimod vedgaaet at have været i Besiddelse af den nævnte Palle med deri fundne Klædningsstykker, samt at det Stykke Lærred, hvori Pallen var indsyet, har tilhørt hende, og vel findes der ikke ved hvad der under Eagen er oplyst at være tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at hun har udført det ommeldte Tyveri, men da hendes Forklaring om, at den hos hende fundne Palle skulde af et hende ukjendt Fruentimmer være lagt ind paa hendes Bopæl, for at den skulde forblive der, indtil hun den følgende Dag afhentede den, og at bemeldte Fruentimmer afkjøbte hende det Stykke Lærred, hvori Pallen var indsyet, ikke alene ikke bestrækkes ved hvad der iøvrigt under Eagen er oplyst, men tvertimod modsiges af Eagens øvrige Oplysninger, samt da, som meldt, P. Jacobsen med Hensyn til den i Pallen foresundne Vest, der er vurderet til 1 Rdl. 4 Mk., har aflagt Tilhjemlingsæed og godtgjort sin Eiendomsret til den, vil hun i Genhold til Lovens 6—17—10 og 11 samt Forordningen af 8de September 1841 § 6 være som skyldig i u hjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster at ansee med Straf for Hæleri. Lillige maa hun efter hendes egen Forklaring og Eagens Oplysninger ansees at have gjort sig skyldig i Væleri.

Med Hensyn til et i Nibe den 18de December f. A. om Aftenen begaaet Tyveri, hvorved der fra et Karlekammer blev srafsjaalet Tjenestekarl Jens Christian Jensen et denne tilhørende Lommeuhr, der er vurderet til 3 Rdl., en Æste med Barbeertoi m. m., og hans Medtjener Mads Pedersen en Tobakspibe samt Solsbeflag til en anden Tobakspibe, har Arrestanten Christen Dvesen vel benægtet at have begaaet dette Tyveri, men han har vedgaaet, at han i Begyndelsen af Januar d. A. har været i Besiddelse af et under Eagen tilstebebragt Uhr, som fornævnte Jens Chr. Jensen edeligen har tilhjemlet sig som ham mod

hans Billie og Bideude frakommen ved det ommelte Tyveri, og til hvilket han har tilstrækkeligen godtgjort sin Eiendomsret. Vel har denne Arrestant senere under Undersøgelsen, idet han angav, at der paa den indvendige Side af Kassen paa det Uhr, hvoraf han havde været i Besiddelse, skulde findes nogle Bogstaver indbrudede, som ved Efterlysning ikke fandtes paa Kassen af det under Sagen tilsendte Uhr, tilbagekaldt sin tidligere Tilstaaelse af at have været i Besiddelse af dette Uhr; men ligesom hans Besiddelse af det tilsendte Uhr er bestrøket ved flere under Sagen fremkomne Oplysninger, saaledes er hans Vedgaaelse af dets Besiddelse ledsaget af Opgivende af flere Mærker, hvorpaa han erklærede bestemt at gjenkende det, og da der herefter i Henhold til Lovens 1—15—1 ikke kan tages Hensyn til denne hans Tilbagekaldelse af hans tidligere Forklaring, og der aldeles Intet er fremkommet til Styrke for, hvad han har udsagt om, at han den 15de December f. A. havde kjøbt Uhret af en ham ubekjendt Karl, vil han i Henhold til Lovens 6—17—10 og 11 samt Forordningen af 8de September 1841 § 6 være som skyldig i uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster at anses med Straf for Hæleri. Foraaavdt denne Tiltalte tillige, som medt, er sigtet for, deels ved en Eftermiddag at gaae til en Kro paa Landet 1½ Mil fra Aalborg og deels ved en Dag at gaae til en Slægtning paa Landet og først næste Dag at vende tilbage til Aalborg, at have overtraadt et ham af Politiet under 14de December f. A. givet Tilhold, hvorefter han blandt Andet ikke uden Politimesterens Tilladelse maatte forlade Aalborg By, da findes der efter de foreliggende Oplysninger ikke Røie til derfor at paalægge ham noget Ansvar.

Den nævnte Arrestant og Arrestantinden have begge tidligere oftere været straffede, og de ere senest ved Høiesterets Dom af 21de Marts 1855 dømt, Arrestanten for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 13 og 14 samt § 12, første Membrum, til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og Arrestantinden for 2den Gang begaaet Tyveri og 3die Gang begaaet Hæleri efter den nævnte Forordnings §§ 13 og 22, cfr. § 25, til samme Straf i 3 Aar. De ville derfor nu efter det Foransførte være at anses efter den nævnte Forordnings § 22, cfr. § 25, Arrestanten som for 3die Gang begaaet Hæleri og Arrestantinden som for 4de Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen for dem ved Underrettsdommen passende at være bestemt for Arrestanten til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og for Arrestantinden til samme Slags Arbejde i 5 Aar, idet herved vil være absorberet den Straf, som Arrestantinden har forskyldt for det hende overførte Hæleri.

 Nr 343.

Advocat Brock

contra

Johanne Marie Christensdatter, Niels Madsens Hustru
 (Defensor Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Gjerlev og Dunsild Herreders Extrarets Dom af 9de Mai 1860: „Tiltalte Muurmester Niels Madsen af Naaby, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Marie Christensdatter bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. De bør derhos in solidum udrede alle af Sagen og Actionen lovlig flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Brass, 5 Rdl. R. M., og til Defensor, Procurator Lücksen, 4 Rdl. R. M. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 8de Decbr. 1860: „Tiltalte Niels Madsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Forsaavidt angaaer den Tiltalte Johanne Marie Christensdatter idømte Straf, samt i Henseende til Actionens Omkostninger, bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor for Overretten, Procurator Morville, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. Det Idømte at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Johanne Marie Christensdatters Vedkommende anførte Grunde vil samme være at stadfæste.

Forsaavidt Defensor for Overretten, Procurator Holm, her for Retten er fremkommen med Paastand om at tilkjendes Salarium, kan denne Paastand, der ikke er nedlagt for vedkommende Ret, ikke tages til Folge.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Muurmester Niels Madsen og hans Hustru Johanne Marie Christensdatter af Naaby for Vedrageri.

Under en den 26de August f. A. hos Tiltalte Niels Madsen foretagen Udlægsforretning til Inddrivelse af en ham ved Overrettens Dom af 23de Mai f. A. for Forstyrrelse af Kirkesreden isømt Mulet af 50 Rdl. tilligemed Actionsomkostninger m. v., i det Hele til Beløb af 71 Rdl. 4 Sk., blev, da han eklærede sig ube af Stand til at betale dette Beløb, det paa hans Bopæl forefundne Løssere beskrevet, Udlæg deri antyndiget og han gjort ansvarlig for dets Tilbedelivelse. Ved den den 26de Januar d. A. afholdte Auction over Løsseret javedes imidlertid af de beskrevne Gjenstaude . . . en Balmels Underbyrne, en

blaastribet do., en Hovedpude og en Jerngryde, hvorimod der isædetsfor de savnede Underbyner, der vare vurderede hver til 6 Rdl., frembragtes et røbstribet Baar med Halm i og en hvid bølstræt Dyne.

Tiltalte J. M. Christensbatter har derimod vedgaaet paa Auctionsbagen at have stjålet den blaastribede Underbyne, om hvilken hun har erkjendt, at hun vidste, at den var bleven skrevet ved Udlægsforretningen, for at den ikke skulde blive solgt, idet hun som Grund hertil har angivet, at hun engang havde lovet den til sin Datter og nu ønskede at konservere den for hende, og med Hensyn til Vadmel's Underbynen, som ligeledes savnedes ved Auctionen, har hun indrømmet, at hun selv har lagt den tilside for at undbringe den fra Auctionen. Jerngryden angav hun at være gaaet itu, og endelig har hun paastaet, at der ikke havde været mere end een Hovedpude, som Vidnerne formentlig ved en Feistagelse havde skrevet for 2, hvilket det ene af Vidnerne ved Udlægsforretningen ei har turdet benægte Muligheden af.

Tiltalte Johanne Marie Christensbatter, der er født 1804 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derimod for det af hende udviste Forhold være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 med en Straf, der ved Underretsbommen påseende findes bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da denne Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den forsaauidt være at stadfæste".

Nr. 168.

Generalsiftalen paa Embedsvegne

contra

Johan Jørgensen Jontou (Defensor Bungen),

der tiltales for gjentagen Overtrædelse af Presselovens § 6 ved en i Nr. 38, 39, 40 og 41 af Bladet „Nappée“ indført Artikel.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Marts 1860: „Tiltalte Johan Jørgensen Jontou bør straffes med Fængsel i 4 Maaneder samt udrede de af denne Action flydende Omkostninger, derunder i Salarier til Generalsiftalen, Conferentsraad Blechingsberg, 30 Rdl., og til Defensor, Procurator Alberti, 10 Rdl.; saa bør og de under Sagen omhandlede Nummere 40 og 41 af Bladet „Nappée“ for forrige Aar være confiskerede. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Dommen af 27de August f. A. er under 21de Mai d. A. stadfæstet af Høiesteret, dog saaledes at Straffetiden bestemtes til 3 Maaneder, fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stående. I Salarium til Generalfiskalen og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte til den Første 40 Rdl. og til den Sidste 20 Rdl.

I den indbante Doms Præmisjer hedder det: „Ifølge Justitsministeriets Skrivelse af 15de October s. A. tiltales Tiltalte Johan Jørgensen Somtø til Straf og Udgyælbelse efter Lov af 3die Januar 1851 § 6 for i Nr. 38, 39, 40 og 41 af Bladet „Nappée“ for forrige Aar at have under Overskriften „Indlægene i Sagen om Arifken i Nr. 15: Forrige Tid og Nuomsunder“ publiceret under sit Navn nogle af de Yttringer, for hvilke han ved Rettens Dom af 27de August sidstleden er i Genhold til den auzørte Lovbestemmelse bleven idømt 4 Maaaneders Fængsel.

Da det nu ved den af Tiltalte afgivne Tilskaaelse og de iøvrigt fremkomne Oplysninger er godtgjort, at han i bemeldte Nummere af det omhandlede Blad har ladet indrykke et af ham under den forrige Sag fremlagt Indlæg, i hvilket, navnlig i den Deel af samme, som findes i Nr. 40 og 41, indeholdes de væsentligste af de Yttringer, for hvilke han ved den ommeldte Dom er anset med den ovennævnte Straf, og da det saameget mindre vil kunne tjene til at frie ham for Ansvar, at de paaklagde Yttringer indeholdes i et af ham affattet Forsvarsskrift, hvilket han har anset sig berettiget til at offentliggjøre, som de ere ansete strafbare ved en usvækket Dom, vil han, der ikke kan antages at have handlet i en utilregnelig Tilstand og tidligere er dømt som anført, nu være at ansee efter den oven citerede Lovbestemmelse med Fængsel efter Omstændighederne i 4 Maaaneder, hvorhos de 2 sidstnævnte Nummere af det berørte Blad i Medfør af samme Lovs § 12 ville være at confisfere“.

Hermed endte anden ordinaire Session.

Tredie ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 2den Januar 1861.

Nr. 347. Bygningsentreprenør N. S. Petersen
contra

Restauratør N. Petersen,

betræffende Indfrielsen af en Panteobligation m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Octbr. 1860: „Indstævnte, Bygningsentreprenør N. S. Petersen, bor enten paa egen Bekostning foranstalte den den paastævnte Obligation paaførte Nota udslettet, forsaavidt denne angaaer en den 19de April 1858 tinglæst Kjøbecontract, samt 2 Panteobligationer, den ene stor 500 Rdl. med ascenderende Panteret efter 1,000 Rdl., den anden stor 1,000 Rdl., med Panteret næstefter 1,500 Rdl., eller imod Extradition af den paastævnte Obligation i quitteret Stand til Citanten, Restauratør Niassmus Petersen, betale dens paalydende Beløb 1,000 Rdl. med 5 pCt. aarlig Rente heraf fra 11te Juni d. A. indtil Betaling skeer. Saa betaler Indstævnte ogsaa til Citanten Processens Omkostninger skadesløst, samt til Justitskassen en Mulet af 10 Rdl. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da Contracitanten, efterat Hovedcitanten havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de October 1860 paaankes til næste Højesteretsaar, ifølge dertil meddeelt og Modparten forkyndt Anticipationsbevilling, har contraappelleret bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedcitanten ved Sagens Foretagelse i Højesteret ikke har givet Nøds, vil Contracitantens Paastand om Dommens Stadfæstelse være at give Medhold, hvorhos Hovedcitanten bliver at tilpligte at betale Contracitanten efter dennes Paastand og ifølge den for Højesteret documenterede Forfkrivnings Indhold, Processens Omkostninger skadesløst.

Ihi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedcitanten til Contracitanten skadesløst. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Nr. 351.

Advocat Liebe
contra**Annette Eleonora Pouline Christiane Margrethe Nielsen**
(Defensor Bungen),

der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de Novbr. 1860: „Tiltalte Annette Eleonora Pouline Christiane Margrethe Nielsen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage samt tilsvare Actionens Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom auførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Annette Eleonora Pouline Christiane Margrethe Nielsen, der er født den 25de Marts 1822 og ikke forhen straffet, under nærværende Sag ved egen med øvrige oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold, idet hun i 4 forskjellige Tilfælde ved svigagtig at udgive uægte Halskæder af Bærbi 2 Mk. 8 Sk. pr. Stykke for ægte, har tilvendt sig Laan paa saadanne af 5 Mk. til 1 Rdl., saa vil hun være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 76, jfr. § 41, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos hun vil have at tilsvare Sagens Omkostninger“.

Nr. 339.

Justitsraad Bungen
contra**Hans Marcusen eller Markersen** (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri eller tillige i alt Fald for ulovlig Dngang med Hittegods.

Kungse Herredets Extrarets Dom af 14de August 1860: „De Tiltalte, Indsidder Hans Marcusen eller Markersen og dennes Hustru Karen Nielsdatter, af Vester Ulslev, bør hensettes i Fængsel paa Band og Brød, den Første i 3 Gange 5 og den Sidste i 5 Dage samt, Gen

for Begge og Begge for Een, betale Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Proveprocurator Henriksen, 6 Rdl., og til Defensor, Capitain og Procurator Staal, 5 Rdl., foruden Diæter til Begge efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Octbr. 1860: „I Henseende til de de Tiltalte Hans Marcusen eller Markerfen og Hustru Karen Nielsdatter tilfældne Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor for Underretten med 5 Rdl. til hver og Salair til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne Schack og Jørgensen, ligeledes med 5 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Hans Marcusen eller Markerfen, saaledes at Tiltalte Karen Nielsdatter in solidum med ham tilsvares Halvdelen deraf. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaafede Dom for Hans Marcusens eller Markerfens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, ved Fuglse Herreds Extrarets Dom af 14de August d. A. i 1ste Instants paakjendte Sag, hvorunder Hans Marcusen eller Markerfen og Hustru Karen Nielsdatter tiltales, Forstævnte for Tyveri eller tillige i alt Fald for ulovlig Omgang med Sittegods og Sidstævnte for Hæleri, ere de Tiltalte ved egen Tilstaaelse, der er stemmende med de iøvrigt oplyste Omstændigheder, overbeviste at have gjort sig skyldige i de dem imputerede Forbrydelser, idet Tiltalte Hans Marcusen eller Markerfen har for 6 à 7 Aar siden sjaalet en nu afdøde Forpagter Niassusens paa Bremersvold tilhørende, i dens nuværende Tilstand til 4 Mk. 8 Sk. vurderet Solvthesfee og for omtrent 2 Aar siden tilegnet sig 4 Stykker brugte, ialt til en Værdi af 20 Sk. ansatte Hestesko, som han, der tjente paa Bremersvold, efterhaanden har fundet, deels paa Gaardspladsen deels i Nærheden af Gaarden, uden at det har kunnet oplyses, hvem de tilhørte, og Tiltalte Karen Nielsdatter har modtaget og opbevaret den ommeldte Fee, uagtet hun formodede, at den var sjaalet. Forsaavidt Tiltalte Hans Marcusen eller Markerfen endvidere har tilegnet sig nogle gamle og ubrugelige Hestesko og Stykker af saadanne, der ialt kunne antages at have havt en Værdi af 8 à 12 Sk., vil Spørgsmaalet om,

hvorvidt han herved maatte have paadraget sig noget Strafsansvar, ikke være at tage under Paafjendelse af Overretten, da han ikke herfor ved Underrettsdommen er anset med Straf, og Dommen alene er appelleret efter de Tiltaltes Begjæring.

Efter det Foransførte vilde de Tiltalte, der begge ere langt over criminel Cavalber og ikke findes tidligere straffede, blive at ansee, Hans Marcusen eller Markerjen efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 58 og hans Hustru Karen Nielsbatter efter samme Forordnings § 22, og da de dem ved den ind-
 ankede Dom tilfandne Straffe af Fængsel paa Bånd og Brød i respective 3 Gange 5 og 5 Dage, findes passende, vil denne forsaavidt være at stadfæste.

Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor for Underretten, der dog findes kun at kunne fastsættes til 5 Rdl. til hver, samt Salair til Actor og Defensor her for Retten 5 Rdl. til hver, blive at tilsvare af Tiltalte Hans Marcusen eller Markerjen, saaledes at Tiltalte Karen Nielsbatter in solidum med ham tilsvare Halvdelen, istedetfor at bemeldte Omkostninger ved Underrettsdommen ere paalagte begge Tiltalte in solidum".

Nr. 349.

Justitsraad Bungen

contra

Christen Hansen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Salling Herreds Extrarets Dom af 17de August 1860: „Tiltalte Christen Hansen bør henfættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 4 Dage, samt udrede de med Actionen forbundne Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Proceprocurator Hasting, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Muuksgaard, 4 Rdl. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 29de Decbr. 1860: „Tiltalte Christen Hansen bør henfættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Kühnel og Proceprocurator Njaesen, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Om Tiltalte Christen Hansen, der under denne Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, da han den 30te Juni d. A. om Morgenen tidlig forlod sit Natteleie hos Musicus Broe i Skive Landsogn, har borttaget en Politibetjent Løst tilhørende Skjorte og et Par Strømper tilhørende Tjenestepige Kirsten Jensen, hvilke Gjenstande vare ophængte til Tørring i Broes Gaard. De borttagne Gjenstande, der ere vurdere til ialt 9 Mk., ere bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede Eierne. I det første Forhør efter sin Anholdelse anbragte Tiltalte vel, at han ikke nærmere kunde angive, hvad Tid han var staaet op bemeldte Morgen, efterdem han var svirende, men forklarede derhos, at han havde medtaget de ommeldte Gjenstande i den Hensigt at beholde dem; efterat han senere havde gjentaget sin Tilstaaelse af at have stjaalet dem uden at fremsføre Noget til sin Undskyldning, har han imidlertid i et, medens Sagen var under Behandling ved Extraretten, afholdt Forhør anbragt, at han, der den foregaaende Dag havde sovet, og hvem Rusen formentlig endnu den paafølgende Morgen stod i Hovedet, ikke vidste hvad han gjorde, da han borttog de ommeldte Sager, og at han i Gjerningsøjeblikket egentlig ingen Hensigt havde, hvorimod Hensigten at beholde Sagerne først opstod hos ham, da hans Nuus hen paa Dagen var gaaet over. Da Tiltalte imidlertid efter sin Forklaring ikke havde saet Brændeviin den paagjældende Morgen og derhos havde sovet om Natten, saa at han, om han end ikke maatte have været fuldkommen adru, dog i alt Fald ikke kan antages at have været beruset i en Grad, der udelukker Tilregnelighed, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til hans foransførte seneste Forklaring, der ikke er beslykt ved Sagens Oplysninger, hvorimod hans Forhold vil blive at bedømme i Henhold til hans første afgivne Tilstaaelse.

Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for det han jaalebes overførte Tyveri blive at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rbl. til hver“.

Nr. 332.

Advocat Brock

contra

Caroline Henriksen eller **Hendriksen** (Defensor Liebe),

der tiltales for ved Barnefødsel i Dolgsmaal og senere Forhold at have forsøgt at ombringe sit Barn eller i alt Fald tilfjedesat pligtstyldig Omjörg for dets Liv og Helbred.

Langelands Herredets Extrarets Dom af 26de Mai 1860: „Arrestantinden Caroline Henriksen af Hæmetved bør at have sit Liv forbrudt

samt udrede denne Actions Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Boesgaard og Masniussen, hver med 5 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Octbr. 1860: „Arrestantinden Caroline Hendriksen bør henføres til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at staade. I Salarium til Probeprocuretor Møller og Procurator Lindhard her for Retten betaler Arrestantinden 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hebdet det: „Under nærværende fra Langelands Herreds Extraret hertil indankede Sag actioneres Arrestantinden Caroline Hendriksen for ved Barnefødsel i Dølgemaal og senere Forhold at have forsøgt at ombringe Barnet, eller i alt Fald tilfidsat pligtfuldlig Omsorg for dets Liv og Helbred.“

Det maa i saa Henseende ved Arrestantindens egen Forklaring og ved hvad der ellers er fremkommet ansees tilsvækkeligt oplyst, at Arrestantinden, der var bleven besvangret og ventede sin Medkomst i November Maaned s. A., har dulgt sit Svangerskab og svaret benægtende paa de til hende derom rettede Spørgsmaal, idet hun havde til Hensigt at føde hemmeligt og tilintetgjøre Barnet, hvorom Beslutningen, der fremkaldtes ved Frygten for ikke at kunne underholde det, var opstaaet hos hende i Løbet af Sommeren, medens hun laae syg, uden at hun dog vil have tænkt sig, hvorledes hun vilde udføre sin Hensigt. Den 3die November sølte hun sig ligeledes syg, og da hun Dagen efter var kommen op af Sengen og sølte Trang til at komme paa Locumet, begav hun sig derud for at forrette sin Nødtørst, men antog hun dog ogsaa, at Fødselen forestod, hvilken Formening hun har forklaret at have havt, fordi hun var saa daarlig. Da hun var kommet derind, bestemte hun sig til at føde Barnet ned i Locumet, hvorved hun dog forsiktrer ikke at have tænkt paa, at Barnet kunde døe ved at falde ned i et Locum med Skarn i, og det var hendes Hensigt, naar Barnet var faldet derned, at drage det ud igjen igjennem en Abning bagtil, hvorfra der er Udløb til Marfen. Efterat Fødselen var gaet for sig og Barnet med Efterbyrden var falden ned i Locumet, forlob Arrestantinden dette for at

gaae bag om til Abningen og drage Barnet frem. Paa Veien hertil maatte hun forki nogle af sine Medtjenende, men hun talte ikke til dem. Meierfsken paa Gaarden, hvor Arrestantinden tjente, der havde fattet Mistanke og i den Anledning rettede Spørgsmaal til hende, svarede hun afvisende. Da Arrestantinden havde trukket Barnet frem igjennem Abningen, var det hendes Agt at kaste det i et 7 à 8 Skridt derfra liggende Vandhul, hvor Afløbet fra Locumet samles. Beslutningen herom paastaar hun først at være opstaaet hos hende, da hun drog Barnet frem. Hun vil ikke have mærket Livstegn hos Barnet, da hun drog det frem, i hvilken Henseende hun dog ikke anstillede nogen anden Undersøgelse, end at hun saae paa Barnet, og hun paastaar at have antaget det for at være dødt. Hun blev imidlertid hindret i sit Forfæt af Meierfsken, der var gaaet efter hende, og Barnet, der maa antages at have været fuldbaaret, fandtes da at give Livstegn. Det har derefter levet i nogen Tid, og det kan ikke ansees givet, at dets senere Død er foranlediget ved den stedbundne Behandling.

Da nu hverken Arrestantindens Paastand om først at have fattet Beslutningen om at kaste Barnet i Vandhullet, da hun drog det ud fra Locumet, eller hendes Paastand om at have anseet Barnet for dødt, vil kunne forkastnes, og da hun ei heller er overbevist ved at søde ned i Locumet at have havt til Hensigt at stille Barnet ved Livet, saa vil hun ikke kunne ansees for at have forsøgt paa at ombringe Barnet, hvorimod hun alene for hendes uforjvarlige Omgang med det vil være at ansee arbitrært med en Straf, der for hende, som er født i Aaret 1835 og ikke findes forhen straffet, skjønnes at burde bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbeide. Underrettsdommen af 26de Mai, hvorved Arrestantinden ifølge Forordningen af 4de October 1833 § 14 og Lovens 6-6-22, cfr. 6-6-7, er anseet med at have sit Liv forbrudt, vil saaledes forlaavidt være at forandre, hvorimod Dommen vil være at stadfæste i Henseende til Actionens Omkostninger og de derunder fastsatte Salairer“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indante Dommes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Korlagt af den Gyldendalffe Boghandling (K. Hegel). — Trykt hos J. S. Schults.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 48.

Den 18de Januar.

1861.

Tredie ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 3die Januar.

Nr. 30. Kjøbmand **P. D. Sørensen** (Liebe)
contra

Strædermester **J. P. Carlslund** (Zugen),

betræffende Indstævntes formeentlige Ret til som Eier af Eiendommen Matr. Nr. 59 i Holbeks Allgade at benytte en paa Citantens Eiendom Matr. Nr. 58 værende Brønd med Adgang til samme over denne Eiendoms Grund m. v.

Holbek Bytings Dom af 21de Juni 1858: „Indstævnte, Kjøbmand P. D. Sørensen, bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Mulet af 5 Rdl. til Holbek Kjøbstads Fattigkæsse for hver Dag derover hengaaer, tilstede Beboerne af Eiendommen Matr. Nr. 59 i bemeldte Kjøbstads Allgade fri Adgang til at tage Vand i Brønden paa Eiendommen Matr. Nr. 58 Litr. B i samme Gade. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Decbr. 1858: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger her for Retten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Dplysninger i Forbindelse med Proceduren har der vel tidligere tilkommet Eiendommen Nr. 59 i Holbek Kjøbstads Allgade eller Beboerne af denne Eiendom Adgang til at tage Vand af

en paa den tilgrændsende Eiendom Nr. 58 værende Brønd, hvilken Brug ved det Afdomsdocument, hvorved førstnævnte Eiendom, der i Fortiden udgjorde en Deel af Eiendommen Nr. 58, blev adskilt fra denne sidstnævnte, maa antages at være bleven hjemlet som en denne paahvilende Servitut; men om end dette Retsforhold ikke maatte anses hævet allerede derved, at den Brønd, hvortil Beboerne af Nr. 59 saaledes havde Udgang, er sammenstyrtet, — hvilket efter Forklaringerne under de i Sagen optagne Tingsvidner maa antages at være skeet ikke senere end i Aaret 1814 —, uden at der i den Deel af Eiendommen Nr. 58, hvor bemeldte Brønd havde været, blev anlagt nogen anden Brønd, hvorimod der senere af Eieren af sidstnævnte Eiendom i en anden Deel af samme blev anlagt en Brønd, hvis Benyttelse til Fordeel for Eiendommen Nr. 59 er Gjenstand for Parternes Tvist i nærværende Sag, findes dog den ommeldte Servitut at maatte anses bortfalden derved, at der efter Sammenstyrtningen af den ældre Brønd, indtil den nygnævnte yngre Brønd blev anlagt, — hvilket efter Vidneforklaringerne, navnlig under det Høiesteret af Citanten efter dertil meddeelt kongelig Bevilling forelagte Tingsvidne, og Proceduren maa antages at være skeet i Aarene 1840 til 42 —, aldeles ikke har været nogen Brønd paa Eiendommen Nr. 58, hvilken Mangel saaledes har fundet Sted i en Periode af 26 til 28 Aar, i hvilken Beboerne af Eiendommen Nr. 59 efter flere Vidners Udsagn hentede Vand andetsteds. Ved i det anførte Tidsrum at besidde og bruge Eiendommen Nr. 58 i den saaledes forandrede Tilstand, der udelukkede Servitutens Udøvelse, maa Eieren antages efter Lovens 5—5—2 at have vundet Hævd paa Bevarelsen af denne Tilstand og derved frigjort Eiendommen fra den omhandlede Byrde, idet den af Indstævnte paaberaabte Omstændighed, at Rettigheden oprindeligen var grundet i et Afdomsdocument, der efter Proceduren maa forudsættes at have været tinglæst, ikke kan være til Hinder for Hævds erhvervelsen, og der forøvrigt ikke er oplyst noget, hvorved Rettigheden i Hævdsperioden skulde kunne anses vedligeholdt, medens ingen Brønd eksisterede; ligesom heller ikke den Omstændighed, at Beboerne af Eiendommen Nr. 59 jevnlig have benyttet den ommeldte yngre Brønd, hvilken Brug dog ikke er oplyst at have været stadig eller uhindret, vil kunne tillægges nogen Vægt.

Efter det Anførte vil Citanten, der som nuværende Eier af den Deel af Eiendommen Nr. 58, hvor Brønden findes, er søgt af Indstævnte som nuværende Eier af Nr. 59 til at tilstede den omtvistede Brug, være at frifinde for Indstævnets Tiltale i denne Sag. Proces-

seus Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag paaanker Citanten, Kjøbmand P. D. Sørensen, en inden Holbek Byting den 21de Juni d. A. assagt Dom i en Sag mellem ham og Indstævnte, Estrædermester J. P. Carlsund, betræffende Sidstævntes Ret til som Eier af Eiendommen Matr. Nr. 59 i Holbek Kjøbstads Algade at benytte en paa Citantens Eiendom Matr. Nr. 58 B værende Brønd med Afgang til samme over denne Eiendoms Grund, ved hvilken Dom Citanten er tilsligtet under en Mulct af 5 Rdl. til Holbek Kjøbstads Fattiglæse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at tilstede Beboerne af Eiendommen Matr. Nr. 59 fri Afgang til at tage Vand i Brønden paa Eiendommen Matr. Nr. 58 B, og har Citanten paaastaet denne Dom underkjendt, tilsidefat og derhen forandret, at Citanten frisindes for Indstævntes Tiltale og hos ham tillægges Processens Omkostninger for begge Retter.

Da Indstævnte, skjøndt lovlig varflet, hverken er mødt eller har ladet møde, vil Sagen i Medfør af Lovens 1—4—30, jfr. Forordningen af 3die Juni 1796 § 2, være at paafjende efter de fremlagte Breve og Beviisligheder.

Ifølge disse folgte ved Kjøbecontract af 30te Mai 1761 den daværende Eier af de nuværende Eiendomme, Matr. Nr. 58 og 59, som dengang hørte sammen, den Deel af Eiendommen, som nu er matriculeret under Nr. 58, til Snekker Claus Nielsen, men beholdt den Deel, som er matriculeret under Nr. 59, og forbeholdt udtrykkeligt sig og Efterkommere fri Indkjørsel i Gaarden og fri Gang til at tage Vand i Brønden, hvorhos det paalagdes Claus Nielsen og Efterkommere bestandig selv at vedligeholde Brønden og Porten i Gaarden.

I de paa Eiendommen Nr. 59 derefter udstedte Skjøde er denne Rettighed hvergang udtrykkelig nævnt, navnlig ogsaa i Indstævntes Skjøde af 4de Juli 1857, men i de følgende paa Eiendommen Nr. 58 udstedte Skjøde nævnes denne Byrde derimod ikke udtrykkeligt, men dog er Eiendommen efter disse kun folgt med de Forpligtelser, hvormed de tidligere Eiere have besiddet samme.

Endelig hebdet det i et af Citanten den 13de Mai 1854 udstedt og den 15de j. M. tinglæst Skjøde til Indstævnte, som dengang ikke eiede Nr. 59, paa en Deel af Eiendommen Nr. 58, som blev matriculeret under Nr. 58 A, at forsaavidt Eieren af Nr. 59 maatte have Ret til at hente Vand i den i Nr. 58 litr. B værende Brønd, er Kjøberen af Nr. 58 A forpligtet til at taale, at han i saadan Henseende har Gang over bemeldte Grund, hvormod Pasfagen til Brønden forøvrigt skal finde Sted over Nr. 58 litr. B.

Citanten har imidlertid formeent, at der ikke efter de nævnte Adkomst-documenter tilkommer Indstævnte den omhandlede Ret, og at denne Ret i alt Fald, selv om den havde eksisteret, er gaaet tabt deels derved, at der i over 20 Aar, nemlig fra 1814 til 1842, ikke skal have eksisteret nogen Brønd, deels i alt Fald derved, at den ældre Brønd, til hvilken Adkomstdocumenterne alene kunne antages at have sigtet, ikke længer eksisterer.

Forsaavidt han i førstnævnte Henseende har bemærket, at den omhandlede Passus af Skjødet paa Nr. 58 Tit. A kun havde til Hensigt at sikke ham ligeoverfor Kjøberen for det Tilfælde, at Eierne af Nr. 59 maatte have nogen Ret til at hente Vand i Brønden, hvorimod denne Ret ikke herved forudsættes som givet, og at Skjøderne paa Nr. 59 ikke kunne tjene til Hjemmel for Rettigheden til at hente Vand i en Brønd i Nr. 58, maa der ogsaa heri gives ham Medhold, men forsaavidt han dernæst har formeent, at Kjøbecontracten af 1761 kun tilsigtede at give den daværende Eier af Nr. 59 en personlig Ret, kan dette efter Udtrykkene i Contracten, hvorved Forpligtelsen paalægges Kjøberen af Nr. 58 og Efterkommere til Fordeel for Eierne af Nr. 59 og Efterkommere, ikke billiges, og vel har Citanten her for Retten endvidere fremhævet, at bemeldte Kjøbecontract ikke er bleven tingsløst, men, selv om dette kunde have nogen Betydning, vil der, da dette ikke har været gjort gjældende under Proceduren for Underretten, intet Hensyn hertil kunne tages.

Hvad dernæst angaaer Citantens Paastand om, at Rettigheden skulde være gaaet tabt derved, at der i over 20 Aar ikke skal have eksisteret nogen Brønd, da har Indstævnte vel indrømmet, at den nuværende Brønd først er gravet i 1842, men Citanten har dog ikke mod Indstævntes Benægtelse ført noget tilstrækkeligt Beviis for, at der ingen Brønd har eksisteret i et Tidrum af 20 Aar forinden den nuværende Brønd blev gravet.

Da endelig den Omstændighed, at der nu er Spørgsmaal om Afkønyttelsen af en paa et andet Sted paa Eiendommen gravet Brønd, end den, der eksisterede, da Servituten stiftedes, paa Grund af de almindelige Udtryk i det oprindelige Adkomstdocument heller ikke findes at kunne tillægges nogen Betydning, kan der saaledes ikke gives Citantens Paastand Medhold, og Underrettsdommen vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.
Det stemplede Papir har herfor Retten rigtigheden været forbrugt".

Nr. 305.

Advocat Brock
contra

Frijs Anthon eller **Anton Nisfen** (Defensor Liebe),
der tiltales for Fornærmelse mod en Vægt.

Criminal- og Politirettens Dom af 11te Septbr. 1860: „Tiltalte Frijs Anton Nisfen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair

til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og Ronge, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Efter de for Høiesteret fremkomne Oplysninger, ifølge hvilke Paa- lideligheden af det af Vægter Ole Christensen afslagne Vidnesbyrd svækkes, i Forbindelse med de i Følge med Tiltalte værende Personers edelige Forklaring, findes det ikke, at der mod Tiltaltes Benægtelse er tilbragt tilstrækkeligt Beviis for det Forhold, hvorfor han under denne Sag er sigtet. Han vil derfor blive at frifinde, dog efter Omstændig- hederne ifkun for Actors videre Tiltale, og saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger.

Chi kjendes for Ret:

Frijs Anthon eller Anton Risfen bør for Actors vi- dere Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politiret- tens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag, hvorunder Tiltalte Frijs Anton Risfen actioneres for Fornærmelse mod en Vægter, maa det, uagtet Tiltaltes Benægtelse, ved de af Vægterne Ole Chri- stensen og Knud Petersen afgivne beedigede Forklaringer ansees tilstrækkelig godt- gjort, at Tiltalte den 29de Mai d. A. om Morgenen i Norgesgaden, hvor Forsnævnte havde Post, har tilføiet denne Vægter, da han tog ham ved Armen for at tvinge ham til uden Støi at fortsætte sin Gang paa Gaden, deels et Slag med Haanden paa kinden, og deels flere Slag med en Stok over Hæn- derne, samt at han har kastet ham om mod en Jerntrappe. Som Følge heraf vil Tiltalte, der er langt over criminel Lavalder og ved den kongelige Lands- over- samt Hof- og Stadsrets Dom af 25de Mai 1841 i Genhold til Forord- ningen af 11te April 1840 §§ 1 og 43 har været anset med Forbedringshuus- arbejde i 1 Aar, nu være i Nebhold af Forordningen af 4de October 1833 § 16 at ansee med en Straf, der passende findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Ac- tionens Omkostninger, deriblandt Salair til de befalede Sagsførere, 5 Rdl. til hver“.

Barer har fundet Sted, eller at i alt Fald Paastand om Boder nedlægges, hvilke Betingelser ikke her ere tilstede.

I Genhold til det saaledes Anførte og med Bemærkning, at Indholdet af § 2 i Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 angaaende Indskrænkning af Kongerigets Grundlov maa, jevnført med §§ 1 og 6 samt med Grundloven af 5te Juni 1849 § 77 og Forfatningsloven af 2den October 1855 § 13, antages at afgive Hjemmel for Domstolene til, ogsaa med Hensyn til Sager af den her omhandlede Vektsaffæhed, at paafjende, hvorvidt samme i Medfør af den almindelige Lovgivning egne sig til Afgjørelse ved Rettergang, og at Forfkrifterne i den sidstnævnte Lovs § 20 maae forstaaes i Overensstemmelse hermed, vil det blive at bestemme, at nærværende Sag bør fra Gjældscommissionen være afviist.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør fra Gjældscommissionen være afviist. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag søge Citanterne H. J. Bing & Søn Indstævnte, Finantsministeriet, tilpligtet at tilbagebetale sig 78 Rdl. 5 Mk. 14 Sk., som de efter deres Formening have erlagt formeget i Told, nemlig 46 Rdl. 2 Mk. 11 Sk. ved Fortoldningen af 19 Baller Papir, angivne til Creditoplæg den 16de August 1856 som Nr. 2797, og 32 Rdl. 3 Mk. 3 Sk. ved Fortoldningen den 11te October s. A. af en Kasse med Cigaræsker og Sykasser ifølge Toldsejdel Nr. 20919, idet de til Støtte for Søgmaalet have, hvad det første Vareparti angaaer, fremhævet, at Toldvæsenet har anseet det nævnte Papir som Skrivpapir og derefter beregnet Tolden m. v. til 115 Rdl. 5 Mk. 13 Sk., medens Citanterne ville have det betragtet som Trykpapir og Tolden af samme m. v. ifkun ansat til 69 Rdl. 3 Mk. 2 Sk., og hvad den omhandlede Kasse angaaer, at dennes Indhold er af Toldvæsenet anseet som Galanterivarer og Tolden derfor ansat til 40 Rdl. 3 Mk. 13 Sk., iftedetfor at de i Kassen indeholdte Gjenstande efter Citanternes Formening maatte henregnes til fiint Snekferarbejde og Tolden derfor kun være erlagt med 8 Rdl. 10 Sk.

Den constituerede Kammeradvocat, der har givet Møde paa det Offentliges Vegne, har derimod paaastaet Sagen afviist og Citanterne tilpligtede at betale Indstævnte Kost og Tæring samt Salair til Kammeradvocaten, idet han

for det Tilfælde, at Sagen ikke maatte blive afviist, in subsidium har begjært 14 Dages Anstand.

Retten skjønner ikke bedre, end at den neblagte Afviisningspaastand maa tages til Følge. Medens det fra Indstævntes Side er gjort gjældende, at det Spørgsmaal, hvorom Sagen dreier sig, nemlig om de under samme omhandlede Varer bør henføres under den ene eller anden Position i vedkommende Toldtarif, saavel efter Forholdets Natur som efter Lovgivningen ubelukkende og endelig hører under administrativ Afgjørelse, have Titanterne bestridt denne Paastand og formeent, at Spørgsmaalet maa kunne fordres paafjendt af Domstolene, ja at der altsaa in casu tvistes om Dørighedsmyndighedens Grændser paa et Gebeet, der er at ansee som henhørende til Monarchiets Fællesanliggender ifølge Forfatningsloven af 2den October 1855 § 22, cfr. Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 § 2, uden at det kan komme i Betragtning, at den Toldoprævning, hvorom Sagen verserer, er foregaaet paa et Toldsted i Kongeriget eller at den vedrører her bosatte Folk. Men ifølge den nævnte Forfatningslovs § 20 ere Domstolene inkompetente til at afgjøre Spørgsmaal om Dørighedsmyndighedens Grændser i Tilfælde, der henhøre til Monarchiets Fællesanliggender, cfr. Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 §§ 1 og 6.

Indstævnte, der som anført har givet Møde ved Kammeradvocaten, vil ikke kunne tilkjendes Kost og Tæring, ligesom der heller ikke findes Anledning til at tilkjende Kammeradvocaten Salair.

Under Sagen er ingen Overtrædelse begaaet af Lovgivningen om det stemplede Papiers Brug“.

Nr. 316.

Statsraad Liebenberg

contra

Jeppe Nielsen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Årsens Kjøbstads Eyrarets Dom af 5te Juni 1860: „Tiltalte, Søndemand Jeppe Nielsen af Årsens, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Saa bør han og udrede samtlige af hans Anholdelse og denne Action lovligt flydende Dufkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Gormsen, og Defensor, Prøveprocurator Birch af Odense, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de August 1860: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuratorerne Schack og Larsen betaler Tiltalte, Søndemand Jeppe Nielsen af Årsens, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og med

Bemærkning, at der ikke kan tillægges de Høiesteret forelagte nye Op-
lysninger nogen Indflydelse paa Sagens Afgjørelse, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande. I Salarium til Statsraad Lieben-
berg og Statsraad Salicath for Høiesteret betaler
Tilfalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra
Afsens Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tilfalte, Sømmand Jeppe
Nielsen, ved egen Tilstaaelse overbevist at have solgt tvende til en Værdi af
6 Rdl. ansatte Hamre, som han havde fundet ved Strandkanten paa Næs, hvor
han antog, at de af Uagtsomhed vare blevne efterladte af Eiermanden og ester-
haanden overstykkede af Sand og Tang.

For dette Forhold, der, selv om Hamrene maae antages at være gjemte
af Eieren paa det Sted, hvor Tilfalte opdagede dem, dog efter dennes nys-
nævnte Forklaring ikke skjønes at kunne betragtes som Tyveri, findes Tilfalte,
der er over criminel Ravalder og ikke forhen straffet, retteligen ved Underrettens
Dom af 5te Juni b. N. anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 58,
og da den valgte Straf af 3 Dages Fængsel paa Bånd og Brød findes pas-
sende, ligesom ogsaa Dommens øvrige Bestemmelser billiges, vil Dommen i det
Hele være at stadfæste“.

Onsdagen den 9de Januar.

Nr. 333.

Statsraad Liebenberg
contra

Lars Pedersen Husbond og Kirstine Marie Larsdatter
(Defensor Salicath),

der tiltales, Forstnævnte for Blodskam og Hoer samt for Voldtægt eller
i alt Fald for at have forskaffet sig Samleie med et dertil umodent
Barn, og Sidstnævnte for Tyveri samt Blodskam, Barnemord og Foster-
fordrivelse.

Lars og Slet Herreders samt Logtør Birks Extrarets Dom af
16de April 1860: „De Tilfalte, Arrestantinden Kirstine Marie Lars-
datter og hendes Stedfader Lars Pedersen Husbond, Begge af Stamm,
bør for forøvet Blodskam at straffes paa deres Liv. Forsaavidt Arre-
stantinden tillige er tiltalt for Barnemord og Fosterfordrivelse bør hun
med Hensyn til den førstnævnte af disse Forbrydelser for Actors videre
Tiltale og med Hensyn til den sidstnævnte for Actors Tiltale i denne

Sag fri at være. Saa bør Begge at udrede hver for sig de med deres respective Arrest forbundne og in solidum de af denne Action flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Proveprocurator Monsted, told, og til Defensor, Procurator Nørsk, ti Rigsdaler Rigs-mønt. At efterkommes, forsaavidt Omkostningerne angaaer, inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt under Adfærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 1ste Octbr. 1860: „Arrestanten Lars Pedersen Husbond og Arrestantinden Kirstine Marie Larsdatter bør straffes paa deres Liv. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Kühnel, 12 Rdl. til hver, udredes saaledes, at Arrestanten og Arrestantinden, Een for Begge og Begge for Een, deraf udrede een Fjerdedeel, og at endvidere Arrestanten alene udreder een Fjerdedeel og Arrestantinden alene den øvrige Halvdeel. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Høiestrets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath tillægges i Salarium for Høiestret hver 30 Rdl., som udredes af de Tiltalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Kirstine Marie Larsdatter og Arrestanten Lars Pedersen Husbond, førstnævnte for Tyveri, Blodstam, Varnemord og Fosterforbrivelse og sidstnævnte for Blodstam og Hoer, samt for Voldtægt eller i alt Fald for at have forskaffet sig Samleie med et dertil umodent Barn.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun, der havde Ophold i Stavn Fattighuus, den 14de September f. A. omtrent Klokken 3 om Eftermiddagen er gaaet til sin Faders, Arrestanten Lars Pedersen Husbonds Huus, hvis Døre vare aflukkede, i den Hensigt, medens Faderen — som hun vidste — var fraværende, der at begaae Tyveri, hvortil hun efter sin Forklaring var opfordret af en Kone, der vilde hævne sig paa Arrestanten, fordi han efter hendes Foregivende skulde have stjaalet en Hane og en Høne fra hende. Arrestantinden forskaffede sig Indgang i Huset ved igjennem et Hul, der var i Muren, at række Haanden ind og bort-

tage en Pind, der sad indvendig for en Lem eller Raage, som var aubragt circa $1\frac{1}{2}$ Alen fra Jorden og saaledes ikke var høiere fra Jorden end at hun ved at slige op paa en til samme af hende henflyttet Hjulbor kunde stræve ind igjennem den, hvorefter hun borttog en Dyne, et Lagen, et Speil, en Psalmebog, 2 Hals-tørklæder og et Par hvide Strømper, ialt af Værdi 6 Rdl. 4 Mk. 8 Sk., samt 14 Sk. i Penge. Disse Koster skjulte hun derpaa i en nærliggende Have, og efter at have været i Fattighuset, hvor hun for 6 Sk. af de stjaalne Penge tracterede med Brændeviin, vendte hun igjen tilbage til Haven og afhentede Kosterne, hvormed hun vilde have gaaet til Aalborg for der at afhænde dem, men efter at være kommen et Stykke Vei bort fra Stedet, blev hun anholdt med dem. Arrestantinden har endvidere vedgaaet at have engang, da hun forlod sin Faders Huus, hemmeligen medtaget nogle Klædningsstykker, der vare hende skjænkede af hendes afdøde Moder, men som hendes Fader ikke vilde udlevere hende, hvilke hun derefter deels solgte deels opled; da disse Klædningsstykker imidlertid ogsaa efter Faderens Indbrømmelse vare hende selv tilhørende, har hun ikke derved begaaet noget Proprietetsstyveri, hvorimod hun har gjort sig skyldig i et bedrægeligt Forhold ved i Aaret 1859 at afhænde en hende af hendes Søster laant lille Klædetiste for 1 Rdl., i hvilken Henseende Søsteren imidlertid har renonceret paa Erstatning.

Som Grund til det af Arrestantinden hos hendes Fader forøvede Tyveri har hun blandt Andet angivet, at hun vilde hævne sig paa ham, fordi han flere Gange havde voldtaget hende og havt Samleie med hende, og hun har i denne Henseende nærmere forklaret, at Faderen første Gang i Slutningen af Aaret 1851, da hun, der er født den 13de April 1840, saaledes var imellem 11 og 12 Aar gammel, ved Magts Anvendelse forkaffede sig Samleie med hende paa Loftet i Arrestantens Huus. Hun følte sig vel ilde efter den lidte Behandling, men blev dog ikke syg, hvorimod hun, da Arrestanten en 8 Dages Tid efter atter havde voldtaget hende, medens hun laae i sin Seng, blev meget syg og laae tilsæns i længere Tid. I Sommeren 1852 havde Arrestanten 3die Gang Samleie med hende, og senere 2 forskjellige Gange, ligesom ogsaa i August Maaned 1855. Da Arrestantinden 3 Dage før 1ste September 1856 fra Sygehuset i Aalborg, hvor hun oftere har været indlagt for venerisk Sygdom, kom hjem til sine Forældres Huus, hvor hendes Moder dengang laae meget syg, vilde Arrestanten efter hendes Forklaring atter tilsvinge sig legemlig Omgang med hende og tog fat paa hende ude i Kjøkkenet, men da hun gav sig til at græde og Moderen kunde høre dette, afflod han fra sit Forsæt; hvorimod hun, da hun, efterat Moderen den 8de December s. A. var afgaaet ved Døden, i omtrent 3 Uger forblev i Huset hos Arrestanten, med hvem hun laae i samme Seng, paant 2 Gange havde Samleie med ham uden at hun gjorde nogen Modstand, idet hun, efter sin Forklaring, tilstod ham hans Villie, fordi han loffede hende dertil, og efter Arrestantindens Forklaring var det af de 8 Gange, han saaledes havde havt legemlig Omgang med hende, kun de to første Gange, at han ved Vold tilsvang sig Samleie med hende, men senere samtykkede hun godvillig i at have Samleie med ham, fordi han bad hende derom og talte godt for hende. Arre-

stanten har vedgaaet at have havt Samleie med Arrestantinden en 5 à 6 Gange, deels nogle Aar før hans Kones Død, da Arrestantinden var en 11 à 12 Aar gammel, uden at han nærmere kan betegne Tiden, deels efter hans Kones Død i September 1856, da Arrestantinden ophelbt sig hos ham og laae i Sengen hos ham, ved denne Feilighed dog, efter hans Forklaring, kun een Gang. Derimod har han vedholdende benægtet nogenstunde at have brugt Vold mod Arrestantinden for at faae sin Villie med hende; navnlig vil han ogsaa den første Gang, da han havde Samleie med hende, have faaet hende dertil ved Spøg og gode Ord, og antager han efter sin Forklaring ikke, at nogen Sygdom er paaført hende ved Samleiet med ham, og han benægter navnlig, at hun deraf skulde have faaet den veneriske Sygdom, hvoraf hun i 1855—1859 gjentagne Gange har været angreben, da han selv aldrig har lidt af denne Sygdom. Arrestanten har iøvrigt anbragt, at det, længe før han havde Samleie med Arrestantinden, var ham bekendt, at han ikke var Fader til hende, idet hun skal være alet af Arrestantens afdøde Hustru Riborg Pedersdatter med en senere afdød Karl Christen Zverfen, hvorom han vil have talt med sin afdøde Kone, uden at denne dog turde sige det med Bestemthed, men i Soguet blev det almindelig omtalt, og Arrestantinden blev ogsaa jevnlig kaldt Kirstine Zverster, d. e. Zverdsdatter; og ligeledes har Arrestantinden udsagt, at det var hende kendt, at Arrestanten ei var hendes Fader; og en Deponentinde har ogsaa forklaret, at hun mange Gange har hørt Arrestantindens Moder sige, at ikke Arrestanten men Zverfen var Arrestantindens Fader, og at hun ligeledes ofte har hørt Arrestanten selv sige, at han ikke var hendes Fader. Idet det jaaledes maa anses tvivlsomt, om Arrestanten er Arrestantindens Fader, og de Paagjældende selv kun have betragtet hinanden som Stebfader og Stebdatter, skjønes efter Omstændighederne denne Betragtningssmaaade ogsaa at burde lægges til Grund for Bedømmelsen af deres Forholds Strafbarhed.

Forsaavidt Arrestantinden endelig er tiltalt for Barnemord og Fosterfordrivelse, har hun forklaret 5 Gange at have været frugtommelig og hver Gang at have brugt fosterfordrivende Midler, men dog de to Gange at have født levende Børn, som hun imidlertid derefter ombragte, medens hun derimod de andre Gange aborterede i en tidlig Periode af Svangerskabet. Under denne Deel af Sagen er hun imidlertid ved Underrettsdommen med Hensyn til Barnemord friunden for Actors videre Tiltale og med Hensyn til Fosterfordrivelse tillagt puur Frifindelse, og da Dommen ikke kan anses appelleret paa det Offentliges Vegne, forsaavidt denne Deel af Sagen angaaer, bliver der ikke for Overretten Spørgsmaal om at dømme hende for de nævnte Forbrydelser, men alene om, hvorvidt hendes Frifindelse for Barnemord ifkun bør være for Actors videre Tiltale; ligesom nu den Tvivl, der efter Sagens Oplysninger maa være om Rigtigheden af Arrestantindens fornævnte Tilstaaelse af de anførte Forbrydelser, nærmest maatte lede til, at den paa Tilstaaelsens Forkastelse begrundede Frifindelse ikke tildeels burde indskrænkes til en Frifindelse for videre Tiltale, saaledes skjønes der overhovedet ikke at kunne være Spørgsmaal om en Frifindelse for videre Tiltale samtidigt med Bedømmelsen af den Livsstraf,

som Arrestantinden maa ansees at have forskyldt for den begaaede Blodskamsforbrydelse, i hvilken sidste Henseende bemærkes, at der vel under Sagen er fremkommet Tvivl om Arrestantindens Tilregnelighed, men at der efter de fremlagte Røgeattester i Forbindelse med den af Forhørsdommeren i saa Henseende afgivne Erklæring ikke skjønes at kunne være nogen Tvivl om, at hun maa ansees fuldt tilregnelig, og at det kongelige Sundhedscollegium, hvis Betænkning over Sagen har været indhentet, ogsaa har erklæret, at der ikke er Grund til at antage, at hun enten i Almindelighed eller med Hensyn til den hende i 1855 og 1856 imputerede Blodskamsforbrydelse har befundet sig i en saadan Tilstand, som udelukker den psykiske Tilregnelighed.

Efter det Foranførte vil saavel Arrestantinden som Arrestanten — der er født 1792 og tidligere har været straffet for Tyveri — være at dømmes for at have gjort sig skyldige i Blodskam, og de ville navnlig efter Lovens 6—13—14 første Led være at dømmes til at straffes paa Livet, hvorved de Straffe, Arrestantinden efter Forordningen af 11te April 1840 § 12 og § 43 for begaaet Tyveri og Bedrageri, og Arrestanten for ved sit omforklarede Forhold at have gjort sig skyldig i Hoer og Samleie med et dertil umodent Barn, have forskyldt, ville være absorberede. De ville derhos have at udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer og i Salair til Actor og Defensor for Overretten 12 Rdl. til hver, saaledes, at Arrestantinden alene udreder Halsdelen og Arrestanten alene een Fjerdedeel, medens de solidarisk tilsvare een Fjerdedeel“.

Fredagen den 11te Januar.

Nr. 73. Kjøbmand **A. Jensen** af Skive (Lieber)
contra

Landsøverretsprocurator **Neckelmann** som Mandatarius for Kjøbmand **H. Hald** i Hamborg og de denne tilforordnede Medadministratorer i hans Bo (Brock),

betræffende Indfrielsen af en Bregel m. v.

Skive Bytingsrets Dom af 17de Decbr. 1858: „Indstævnte, Kjøbmand A. Jensen, bor for Citanten, Overretsprocurator Neckelmann som Mandatarius for Kjøbmand H. Hald og tilforordnede Medadministratorer, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til den af Overretsprocurator Neckelmann den 14de Mai d. A. fremlagte, af A. St. Sørensen paa Thomas Melladew under 16de November f. A. transfereede Bregel paa Bfl. 123. 14. 7., der maa antages at være udfærdiget paa ufstemplet Papir, og forelægges der Overretsprocurator Neckelmann en Frist af 14 Dage, inden hvilken han vil have at foranstalte den af ham

den 14de Mai d. A. fremlagte Begelprotest omskrevet paa stemplet Papir af 4de Klasse Nr. 4.

Viborg Landsøverrets Dom af 1ste August 1859: „Indstævnte, Kjøbmand A. Jensen i Skive, bor imod Extradition af den ovenomhandlede af A. S. Sørensen til Indstævnets Ordre paa Th. Melladew i London den 16de November 1857 trukne Begel stor Lsil. 123. 14. 7. med tilhørende Protest til Citanten, Overretsprocurator Neffelmann i Viborg som Mandatarus for Kjøbmand H. Hald i Hamborg og de denne tilforordnede Medadministratorer, betale 1,128 Rdl. 2 Mk. med Renter 6 pCt. deraf fra 1ste til 7de Mai 1858 og 7 pCt. fra sidstnævnte Dag indtil Betaling skeer. Procesomkostningerne for begge Retter hæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Indstævnets Mandant, Kjøbmand H. Hald, efter de forelagte Oplysninger, navnlig Skrivelsen til ham af 21de November 1857 fra Handelshuset E. Hald & Nahr i Manchester, maa antages at have været forpligtet til at fyldestgjøre nysnævnte Gælds for det paagjældende Begelkrav, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil bemeldte Dom være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisses lydte saaledes: „Under nærværende Sag har Citanten, Landsøverretsprocurator Neffelmann i Viborg, som Mandatarus for Kjøbmand H. Hald i Hamborg og de denne tilforordnede Medadministratorer i hans Bo, i første Instans søgt Indstævnte, Kjøbmand A. Jensen i Skive, til at indfri en af Kjøbmand A. S. Sørensen i Nykjøbing paa Morsø den 16de November 1857 til Indstævnets Ordre paa Thomas Melladew i London trukken, og af denne accepteret 1 Maanedes Dato Begel stor Lsil. 123. 14. 7., der af Indstævnte er endosseret til fornævnte H. Hald, og, efterat være den 19de December 1857 protesteret de non solutione, er af Citantens Mandanter bleven indfriet hos Handelshuset E. Hald & Nahr i Manchester, til hvem den af H. Hald i Hamborg havde været endosseret, og har Citanten paastaet Ind-

Indstævnte tilpligtet mod Børsens og Protestens Extraration at betale ham 1,128 Rbl. 2 Mk. Rigsmønt, som det Børsb. Børsens Paalydende med paaløbne Omkostninger og Renter indtil 30te April f. N. udgjør, samt Renter deraf à 6 pCt. fra 1ste til 7de Mai f. N. og à 7 pCt. fra sidstnævnte Dag indtil Betaling skeer, og endvidere alle de Udgifter, der foranlediges ved Børsens Stempling eller Omstempling saavel som skabsløse Processomkostninger. Ved Underrettsdommen i Sagen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og denne har derfor indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin for Underretten fremførte Paastand, hvorimod Indstævnte her for Retten procederer til Stabsfæstelse af Underrettsdommen.

Indstævnets Paastand om at fritages for at indfri den ommeldte Børs er støttet paa, at der ikke skal være brugt den lovmæssige foreskrevne Omgangsmaade til Vedligeholdelse af Børsret imod ham, idet han ikke har villet anerkende, at den foregaaende Protest er skeet i rette Tid og paa lovmæssig Maade og har benægtet; at han har modtaget Underretning om Protesten inden den i Forordningen af 18de Mai 1825 § 56, cfr. § 34, foreskrevne Tid, ligesom han og har paastået, at Citantens Mandanter ikke have været pligtige at tilsvare Børsen til Handelskøbet E. Halb & Nahr i Manchester, fordi den til Opretholdelsen af Børsretten mod dem nødvendige Omgangsmaade ikke har været iagttaget, og at han derfor ikke kan være pligtig at holde dem skabsløse, men foruden at Citanten har benægtet Nødvendigheden af hvad Indstævnte saaledes har paaberaabt sig, har Citanten formeent, at Indstævnte, selv om den til Opretholdelse af Børsretten mod Indstævnte nødvendige Omgangsmaade med Hensyn til Protesten og dennes Anmeldelse ikke kunde anses iagttagen, dog maa paa Grund af den mellem ham og Citantens Mandanter stedfjundne Correspondance anses pligtig at tilsvare det forbrede Børsb.

Det maa nu anses at være in confesso, at der først ved en Skrivelse af 11te Januar 1858 fra E. Halb & Nahr til Indstævnte er givet ham bestemt Underretning om, at Børsen, paa Grund af at Acceptanten havde standset med at betale, ikke var bleven indfriet, men var bleven protesteret de non solutione, og vel vare E. Halb & Nahr ikke Ihændehavere af Børsen, da Protesten skee, men det er ikke mod Indstævnets Benægtelse godtgjort, at den ham fra E. Halb & Nahr givne Underretning er skeet betimelig efter Forfristernes i Forordningen af 18de Mai 1825 § 56, cfr. § 34, 2det Punktum, saa at det, naar henføres til, at disse, som meldt, først i Skrivelse af 11te Januar 1858 have underrettet Indstævnte om, at Børsen ikke var bleven indfriet af Acceptanten, ikke kan antages, at de have opretholdt deres Børsret umiddelbart mod Indstævnte, og Børsens Overdragelse fra E. Halb & Nahr til Citantens Mandanter, da disse indfrie den, kunde derfor ikke i og for sig give dem Børsret mod Indstævnte. Det er nu vel ei heller specielt oplyst, at der, efterat Protesten var foregaaet, er forholdt paa en saadan Maade, at Citantens Mandanter have været pligtige alene som Følge af det af H. Halb paa Børsen tegneede Endossement at indfri den, og Indstævnte har paastået, at dette ikke har været Tilfældet, idet han i saa Henseende navnlig har paaberaabt sig, at E. Halb & Nahr i deres oven-

nævnte Skrivelse af 11te Januar 1853 have anført, at de for Bexlen vilde holde sig til Indstævnte, fordi H. Halb var insolvent, men det vil dog ikke heraf med tilstrækkelig Føie kunne udledes, at der ikke betimeligt er givet H. Halb Underretning om Bexlens Protest, saa at han af denne Grund maatte kunne have undslaaet sig for at indfri Bexlen, eller iøvrigt af anden Grund maatte være bleven løst fra den Forpligtelse, som hans Endossement medførte, idet herved bemærkes, at H. Halbs eller hans Boes Forpligtelse ikke, da han var boende i Hamborg, kan bedømmes efter den danske Bexellevgivning, og vel har Citanten ikke oplyst, naar hans Mandanter have modtaget Underretning om Bexlens Protestering, for at det derefter kan bedømmes, om der af H. Halb er givet Indstævnte fornøden Underretning inden den i Forordningen af 18de Mai 1825 § 56, cfr. § 34, foreskrevne Tid, men Citanten har, som oven bemærket, formeent, at der af den mellem Indstævnte og H. Halb eller dennes Boes Administration foregaaende Correspondance tilstrækkeligen fremgaaer, at Indstævnte i hvert Fald ubetinget maa være pligtig at indfri Bexlen. Det maa i saa Henseende mærkes, at efter en Skrivelse fra Indstævnte til H. Halb af 13de December 1857 var Indstævnte allerede da underrettet om, at Acceptanten af den ommeldte Bexel, Th. Melladew, da havde standjet med sine Betalinger, og i denne Skrivelse, hvori Indstævnte yttre, at Bexlen paa Melladew jo ei er gaaet i Orden, anmoder han H. Halb om, at bemeldte Bexel ei for snart maa komme paa ham til Betaling, idet han beklager sig over, at han ved Melladews Standsning har faaet nogle ubehagelige Udbetalinger og iøvrigt yttre, at han haaber at kunne opfylde sine Forpligtelser. Efterat H. Halb derpaa i Skrivelse af 17de December 1857 havde tilmeldt Indstævnte, at den omhandlede Bexel paa Melladew paa Grund af dennes Standsning ikke vilde gaae i Orden og at han derfor ventede med omgaaende Post at modtage Underretning fra Indstævnte om, hvorledes han vilde ordne denne Sag, tilskrev Indstævnte under 27de samme Maaned H. Halb et Brev, hvori han, næst at yttre, at den omhandlede Bexel vel ei er gaaet i Orden, skjøndt Melladew dog, efterat have standjet sine Betalinger, i nogle Tilfælde havde besørget Betaling ved andre Huse, hvor han havde Dækning i Hænde, og at det navnlig havde været Tilfældet med et Par Bexler for Indstævnte, — anmoder H. Halb om at underrette ham, om den bliver betalt eller ikke, og efterat have bemærket, at han ei veed, om det kan nytte at foretage nogen Arrest hos Trassentien Sørensen, da der sandsynligvis ei kommer Noget ud deraf, tilføier han, at han ved sit Tresord vil indestaae H. Halb for, at „i hvad der end skeer og ikke skeer“, skal han punktlig indløse hver Skilling, de have sammen, og at H. Halb rolig kan opgjøre sin Status og i jamme anføre til fuld Værbi, hvad han har paa Indstævnte, kun at Indstævnte maa bede sig given lidt Frist til hen i Januar Maaned, da han saa vil see sig istand til at indløse det sidste af hvad han har sit Navn paa.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 49.

Den 25de Januar.

1861.

Tredie ordinaire Sessjon.

Fredagen den 11te Januar.

Nr. 73.

Kjøbmand A. Jensen af Skive
contra

Vandsøverretsprocurator Neckelmann som Mandataricus for Kjøbmand
H. Halb i Hamborg og de denne tilforordnede Medadministratører i hans
No (see forrige Nr.).

I en Skrivelse af 31te s. M. tilmeldte H. Halb derpaa Indstævnte, at han i sin Tid havde sat den omhandlede Bexel i Circulation og ikke senere hørt Noget til den, men at han efter Indstævntes Yttringer antog, at den saubspnligviis ikke vil være gaaet i Orden, og at han naturligviis forbeholdt sig sin Ret imod Indstævnte i videste Omfang, saafremt saadant var Tilfældet, og efterat have bemærket, at han ikke kjenner Noget til Sørensens og at han, naar han hører nærmere om Bexlen, uophølgelig skal underrette Indstævnte derom, udtaler han, at det glæder ham at have Indstævntes Oversord for, at denne kan og vil opfylde sine Forpligtelser mod ham. H. Halb tilsendte derefter Indstævnte ved Skrivelse af 20de Januar 1858 en Contocourant, i hvilken Indstævnte var debiteret for den omhandlede Bexel, men isøvrigt freingaaer det af denne Skrivelse, som Indstævnte ikke besvarede, at H. Halb har forudsat, at Indstævnte har indfriet eller vil indfrie Bexlen uden H. Halbs Mellemkomst, og under paafølgende 17de Februar tilskrev H. Halb Indstævnte, at han ifølge bennes Brev af 27de December havde gjort sikker Regning paa, at Indstævnte havde indfriet Bexlen og at han derfor havde jagt til Halb & Nahr i Manchester, at disse kun skulde forholde sig rolige indtil i Januar, da Indstævnte vilde og kunde betale, men at Halb & Nahr nu have underrettet ham om, at Indstævnte ei havde betalt, og at, da disse vilde have en Ende paa Sagen og det var en Oversag for ham, maatte han selv gjøre Udveie, og anmodebe derfor Indstævnte om ei at lade ham for længe staae i Forstrib. I en senere Skrivelse af 6te April 1858 under-

rettede H. Halb Indstævnte, som heller ikke besvarede Skrivelsen af 17de Februar, om, at han er i Besiddelse af Bøzlen med Protest og Recambio-Negning og opfordrede ham til at afgjøre Sagen, men i Skrivelse af 18de samme Maaned tilbagemeldte Indstævnte, at han ikke kan inblade sig paa at indfri Bøzlen, idet han pttter, deels at han hverken i sit Brev af 27de December eller det øvrige Sagen vedkommende kan finde mindste Opfordring til eller Beviis for, at han er pligtig at betale, og deels at H. Halbs Bo eller dets Administratorer ikke have været pligtige at indfri Bøzlen.

Den af H. Halb i det ovennævnte Brev af 31te December 1857 til Indstævnte gjorte Meddelelse om den omhandlede Bøzel, der er den første Meddelelse, som der sees at være af H. Halb givet til Indstævnte efterat Bøzlen var protesteret den 19de December 1857, kan nu vel ikke ansees at være af en saadan Bestaffenhed, at Bestemmelserne i Forordningen af 18de Mai 1825 § 56, cfr. § 34, derved kunde ansees opfyldte, idet H. Halb deri anfører, at han ikke, efterat have udgivet Bøzlen, har hørt videre om den, end hvad der er ham meddeelt af Indstævnte, og det er ikke oplyst, at H. Halbs næste Skrivelse af 20de Januar til Indstævnte er affendt inden den i Forordningen af 18de Mai 1825 § 56, cfr. § 34, bestemte Tidsfrist efterat H. Halb havde modtaget Underretning om Bøzels Protestering, men om det end derfor maa antages, at H. Halb ikke har iagttaget de citerede Bestemmelser i Forordningen af 18de Mai 1825, findes det dog, at Indstævnte maa være pligtig at indfri den omhandlede Bøzel. Allerede efter Indstævntes ovennævnte Skrivelse af 13de December 1857 maatte H. Halb antage, at Indstævnte var beredt paa, at Bøzlen vilde gaae tilbage paa ham, og at han vilde ubetinget holde ham skadesløs i Aulebning af den omhandlede Bøzel, samt at det kun kom Indstævnte an paa, at erholde nogen Henstand, inden Bøzels Besøb blev ham affordret, og efter Indstævntes senere Skrivelse af 27de December maatte H. Halb endmere antage, at Indstævnte ubetinget vilde holde ham skadesløs, idet Indstævnte i denne Skrivelse høitidelig forsikrer H. Halb om, at han kan og vil indfri alle sine Forpligtelser eller, som han i dette Brev udtrykker sig „hver Skilling som vi har sammen“, og at det kun var Indstævnte om at gjøre, at videre Skridt til Inddrivelse af hans Gjæld bleve udsatte, og at der gaves ham Henstand indtil hen i Januar Maaned, hvorhos det af Skrivelsen fremgaaer, at han allerede var betænkt paa retelige Skridt mod Bøzels Trassent. Der var derfor i disse Indstævntes Breve god Føie for H. Halb til at antage, at Indstævnte ikke lagde Vægt paa, at den til Oprætholdelse af Bøzelretten nødvendige Omgang blev nøiagtigen iagttagen, men at Indstævnte ved disse sine Breve havde frasaget Krav derpaa, da han, efter hvad der allerede da var ham bekendt, maatte være beredt paa, at Bøzlen vilde komme tilbage paa ham, og det kun var ham af Bigtighed at faae den begjærte Henstand. Vel har Indstævnte villet gjøre gjældende, at hans Udtalelse i de ommeldte Breve om hans Beredvillighed til at indfri Bøzlen og hans der fremsatte Begjæring om Henstand kun er skeet under den Forudsætning, at den til hans Bøzelsforpligtelses Oprætholdelse nødvendige Omgangsmåde blev iagttagen, men der er Intet i de ommeldte Breve, som tyder paa et saabant Forbehold, hvor-

imod disse efter deres Indhold nærmest maa opfattes som en ubetinget Erkjendelse fra Indstævntes Side af, at han vilde holde H. Halb skadesløs, naar der kun blev givet ham den begjærte Henstand, og idet dette er skeet, da han først ved Brevet fra E. Halb & Nahr af 11te Januar 1858 er bleven krævet for Betalingen, og just denne Henstand maa ansees bevirket ved den Henvendelse, som H. Halb paa Grund af Indstævntes ovennævnte Brev af 27de December 1857 efter sin Paaastand har gjort til E. Halb & Nahr, maa Indstævnte være pligtig at holde H. Halb skadesløs for den ommelbte Vexels Indfrielse. Da nu derhos de af Indstævnte fremsatte Indsigelser mod den i det ham affordrede Besøb indbefattede Recambio-Regning og de paaistaede Renter ikke findes begrundede, vil Indstævnte være at tilpligte, imod den ommelbte Vexels og Process's Extradition at betale Titanten de fordrrede 1,125 Rdl. 2 Mk. med Renter 6 pCt. deraf fra 1ste til 7de Mai 1858 og 7 pCt. fra sidstnævnte Dato til Betaling skeer, hvorimod der ikke her under Sagen vil kunne paalægges Indstævnte enten i det Hele eller for en Deel at tilsvare de Afgifter, der maatte foranlediges ved den ommelbte Vexels Stempning.

Processjens Omkostninger for begge Netter findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Det til Sagen hørende stempede Papir er her for Netten rigtigten forbrugt".

Nr. 354.

Advocat Liebe

contra

Niclausen Jacob (Defensjor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bytings Extrarets Dom af 15de Septbr. 1860: „Arrestanten Niclausen Jacob bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse udrede i Erstatning til Rombodholder Nicolas René \$ 10, samt betale alle af nærværende Sag og hans Arrest skydende Omkostninger. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 17de Octbr. 1860: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. Den idomte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Øvrige at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Net:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Nicolausen Jacob af St. Thomas tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Ved egen Tilstaaelse og de isørigt oplyste Omstændigheder er Arrestanten overbevist, at have tvende forskellige Gange om Natten banet sig Afgang til Rombodholder René's Boutik, og der at have bortstjaalet Fødemidler og Penge. Han udførte begge Gange Tyveriet ved at stige over Porten ind i Gaarden, og derpaa trække den aflukkede Boutikdørs nederste Deel saaledes ud fra Karmen, at han kunde tvinge sit Føgame ind igjennem den tilveiebragte Åbning, hvorefter han, der tidligere havde tjent paa Stedet og kjendte Leiligheden, tændte Lys, og efterat have sat sig i Besiddelse af Kosterne, paa samme Maade forlod Boutiken og kom ud paa Gaden.

Uagtet han ikke har villet vedgaae at have stjaalet alle de Gjenstande, som ved disse Leiligheder savnedes i Boutiken, har han dog ikke havt noget at erindre imod den paa det Borttelevne satte Værdi af \$ 10, som han derfor vil have at erstatte Besjaaelse. I Henseende til den Straf, som Arrestanten, der er 20 Aar gammel, har forkyldt, da er hans Gjerning, naar hensees til at Ingen opholdt sig i Boutiken om Natten, og denne heller ikke stod i Forbindelse med noget beboet Locale, ved Underrettsdommen retteligen henført under Forordningen af 11te April 1840 § 12 den første Paragraph, og findes Straffen, med Hensyn til Arrestantens Ungdom samt til at han ikke tidligere har været anset med Straf, passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil derfor være at stadfæste“.

Nr. 252.

Etsråd Salicath

contra

Ane Marie Nicolaisen (Defensor Liebenberg),

der tiltales for Tyveri.

Benneberg Herreds Extrarets Dom af 4de Septbr. 1860: „Arrestantinden Ane Marie Nicolaisen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, samt udrede alle af Undersøgelsen og Actionen lovligt slydende Omkostninger, hvorunder i Salairer til Actor, Procurator Lund, og Defensor, Kammerraad, Procurator Aagaard, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Octbr. 1860: „Arrestantinden Ane Marie Nicolaisen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 7 Aar samt udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Forrifter, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Faber og Procurator Morville, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøverretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Statsraad Liebenberg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Om Arrestantinden Ane Marie Nicolaisen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at hun Natten mellem den 30te Juni og 1ste Juli d. A. Kloften mellem 12 og 1, i den Hensigt at stjæle har begivet sig fra det Sted, hvor hun tjente, til et i Nærheden liggende, af Huusmand og Høster Peter Halvorsen beboet Huus, hvor hun i den vestlige Ende paa dette's nordre Side udtog et Vindue, idet hun med Hænderne brød et Søm fra, hvormed Vinduet udvendig var fastgjort, og dernæst aabne Vinduet med Sømmet, hvorpaa hun, efterat være gjennem Vinduesaabningen frøbet ind i Værelset, i dette tilvendte sig af en aabenstaaende Stuffe i en Duff 2 Mk. 13 Sk. i Penge, af en Kasse circa $\frac{1}{8}$ Pund Sukker, til Værdi 4 Sk., samt af en Kruffe circa $\frac{1}{2}$ Pund Rosiner, vurderet til 11 Sk. Arrestantinden begav sig derpaa igjen ud af Vinduet og til sit Hjem, og har hun forført det stjaalne Sukker og Rosinerne samt forbrugt 1 Mk. af de stjaalne Penge, hvorimod hun under en Steen i sin Huusbonds Pade gjemte de øvrige 1 Mk. 13 Sk., der ere bleve fundne sammesteds og tilbageleverede den Bestjaalne. Fra Stuen, hvor Indbrudet skete, maa der efter Sagens Oplysninger antages at have været uhindret Afgang til Familiens Beboelsesleilighed gennem et Par naflaaede Døre, og Beboerne vare i Seng, da Tyveriet udførtes. Endvidere er det oplyst, at Arrestantinden i afvigte Vinter fra hendes Madmøbers Værelse har tilvendt sig 2 Nøgler Ulbgarn, der laae i Vindueskarmen, hvilket Ulbgarn, der er ansat til en Værdi af mindst 2 Mk., imidlertid af Madmøberen blev hende frataget igjen.

Forsaaavidt hun endelig har vedgaaet at have tilegnet sig Udg fra sin Huusbond, er der ikke for dette Forhold ved Underretsdommen idømt hende nogen Straf, og da Underretsdommen alene er appelleret efter Arrestantindens Begjæring, bliver der ikke for Overretten Spørgsmaal om dette hendes Forhold.

For de to andre efter det Ovenangførte begaaede Tyverier vil Arrestantinden, der er født i 1840 og ifølge Venneberg Herreds Extrarets Dom af 28de Marts 1859 for Forjæftning af sin Skudsmaalsbog er, i Henshold til Forordningen af 11te April 1840 §§ 66 og 80, cfr. §§ 62 og 64, bleven straffet med Fængsel paa Band og Brød i 4 Dage, og ifølge samme Rets Dom af 15de August s. A. for 1ste Gang begaaet Tyveri med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at ansee for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 13 og 14, cfr. § 12, 2det Membrum, og findes

Straffen efter Sagens Omstændigheder at maatte fastsættes til 7 Aars Tugthuusarbejde. Hun vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger”.

Mandagen den 14de Januar.

Nr. 350.

Advocat Brock
contra

Jens Christensen Gammel (Defensor Salicath),

der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Salling Herredens Extrarets Dom af 17de August 1860: „Tiltalte Jens Christensen Gammel bør hensettes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage, samt betale i Skadeserstatning til Jens Henriksen i Selde 5 Rdl. 4 Mk. 7 Sk. Saa bør Tiltalte og udrede de med Actionen forbundne Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Procurator Munksgaard, 5 Rdl., og til Defensor, Prøveprocurator Fasting, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 5te Novbr. 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Møller, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Om Tiltalte Jens Christensen Gammel, der under nærværende Sag siges for bedrægeligt Forhold, er det ved hans egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at da Højer Jens Henriksen i Selde en Dag i Begyndelsen af Juli Maaned d. A. havde leveret ham 32 Rdl. i Penge og en af J. Henriksen udfæstet, med 2 Enbøksementer forsynet Bezel paa 90 Rdl., for at bringe saavel bemeldte Penge

som Vexlen til Discountbanken i Skive, gif han, efter Kl. 2 om Eftermiddagen at være ankommen til Skive, og da han efter sit Opgivende havde fundet Discountbankens Contoir lukket, hen til en Værtshusholder, og fortærede der nogle af Pengene, uden at han har kunnet opgive hvormange, og da han saaledes havde, som han har forklaret, i sin Vetsindighed brugt nogle af de ommeldte Penge, besluttede han sig til at forbruge dem allesammen, hvilket han ogsaa udførte, idet han deels til to forskjellige Personer, som han skyldte Penge, betalte tilsammen 3 Rdl. 2 Mk. 8 Sk., deels for 9 Sk. hos en Farver indløste noget ham tilhørende Garn, og deels hos forskjellige Handlende kjøbte en Deel Lærred, Klæde, Bofter, noget Kaffe og Sukker, to Psalmebøger m. m., til et samlet Beløb af 25 Rdl. 5 Mk. 9 Sk., som han betalte contant, ligesom han endelig hos en Værtshusholder, hvor han den paafølgende Nat logerede, anvendte endeel Penge, hvis Beløb han ei har kunnet erindre. Han havde saaledes Intet af de modtagne 32 Rdl. tilbage, da han den næste Dag gif hjem, og angav han ved Hjemkomsten for Jens Henriksen, at Pengene vare bleve ham frarøvede paa Landeveien, og først da man ved Eftersøgning fandt de indkjøbte Varer hos ham, vedgif han, at han havde forbrugt Pengene. Varerne, beregnede efter Indkjøbsprisen, tilligemed det indløste Garn, der er vurderet til 2 Mk., ere, i Afdrag paa den Tiltalte paahvilende Erstatning for de anvendte Penge, afgivne til Jens Henriksen, der har fordret Sagen forfulgt til Straf mod Tiltalte, og gjort Paa-stand paa Erstatning for de 5 Rdl. 4 Mk. 7 Sk., hvilke Tiltalte ei har kunnet berigtige, hvorefter han, saavidt Vexlen angaaer, som Tiltalte foregiver at have tabt paa Hjemveien fra Skive, idet han antager, at han af Vandare er kommen til at rive den op af Lommen, har frasalbet Krav paa Erstatning.

For det ommeldte Forhold vil Tiltalte, der ikke tidligere findes at have været tiltalt eller straffet, være at dømme efter Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 44, cfr. §§ 41 og 1, og findes Straffen for ham ved Underretsdommen passende bestemt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste“.

Nr. 314.

Justitsraad Bungen
contra

Hans Mortensen (Defensor Brock),

der tiltales for at have udøvet Mishandling imod hans Kone, der har haft saavel denne som Fosterets Død til Følge, samt for Mishandling imod hans Børn og hans Moder.

Salling Herreds Extrarets Dom af 10de April 1860: „Arrestanten Hans Mortensen bør hensesættes til Tugthusarbejde i 6 Aar, samt udrede alle med Actionen forbundne Omkostninger, hvorunder Sallairer til Actor, Procurator Munksgaard, 8 Rdl., og til Defensor, Can-

didatus juris Olgaard, 6 Rdl. Forsaauidt Arrestanten sigtes for Mishandling af sine Børn og sin Moder, bør han for Actors videre Tiltale fri at være. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 3die Septbr 1860: „Indstævningen til Overretten af denne Sag for det Offentliges Vedkommende afvises. Arrestanten Hans Mortensen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 9 Aar. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger overeensstemmende med Underretsdommens Bestemmelser, og derunder i Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neckelmann og Morville, 8 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Efter Tiltaltes Forklaring og Sagens Omstændigheder kan det ikke ansees oplyst, at hans Hustrues Død har staaet i en saadan umiddelbar Forbindelse med de hende af ham tilføiede Mishandlinger, at han maatte kunne forudsee Døden som en rimelig Følge af samme. I Genhold hertil maa det billiges, at Overretten ifkun har anseet Tiltaltes Forhold strafbart efter Forordningen af 4de October 1833 § 10, 2det Membrum, sammenholdt med § 23, hvorefter dog Straffen, naar henseses til Mishandlingernes Veffaffenhed og den Tilstand, hvori Tiltaltes Hustru befandt sig, ikke skjønes at burde bestemmes ringere end til 10 Aars Tugthuusarbejde. Højesteret finder derhos, at det ei har været fornødent i selve Overrettens Domconclusion at optage en Bestemmelse om Indstævningens partielle Afvisning. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver den indankede Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Hans Mortensen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 10 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Hans Mortensen tiltales under nærværende Sag for at have udøvet Mishandling imod hans Kone, der har havt saavel hendes som hendes Fosters Død til Følge, samt for Mishandling imod hans Børn og hans Moder.

Efterat Underretsdommen, hvorved Arrestanten for det mod hans Kone ubviste Forhold er dømt til Tugthuusarbejde i 6 Aar, men forøvrigt er frifunden

for Actors videre Tiltale, var forkyndt for Arrestanten, og han havde begjært Sagen indbanket for Overretten, har Underdommeren forsynet Underretsacten med Indstævningspaategning til Overretten, hvorved Sagen efter Arrestantens Begjæring og, som det i Paategningen hedder, ifølge Viborg Stiftants Ordre tillige for det Offentliges Vedkommende indstævnes til Overretten, og efterat denne Indstævningspaategning under 20de April d. A. er forkyndt for Arrestanten, har vedkommende Amt ved en Paategning paa Domsacten af 23de April d. A. ratihaveret Indstævningen for det Offentliges Vedkommende, hvilken Paategning ikke er forkyndt for Arrestanten.

Efter de ifølge Overrettens Kjenbelse tilveiebragte ydertigere Oplysninger har Underdommeren ved, som anført, i Indstævningspaategningen til Overretten med Hensyn til den for det Offentliges Vedkommende stete Indstævning, at henviser til Amtets Ordre, sigtet til en Skrivelse fra Amtet af 5te Mars d. A., hvori samme i Anledning af en anden Sag gjentagende har henlebet Underdommerens Opmærksomhed paa, at naar Justitsfager appelleres efter de Vedkommendes Begjæring og Appellstævningen tegnes af Underdommeren, skulle de tillige appelleres for det Offentliges Vedkommende, men selv om denne Amtets Skrivelse antages at indeholde en Bemyndigelse for Underdommeren til paa Amtets Vegne i alle Tilfælde, hvor den Tilstalte i en Justitsfag begjærer Appel, tillige at indanke Sagen paa det Offentliges Vegne, hvad enten dertil i Sagens Beskaffenhed er Anledning eller ikke, vil der dog ikke heri kunne være tilstrækkelig Hjemmel for Underdommeren til at appellere Sagen paa det Offentliges Vegne, da Amtet ikke kan anses berettiget til at overdrage den det ved Lovgivningen tillagte Myndighed til at tage Bestemmelse om Appel paa det Offentliges Vegne til Underdommeren, hvorfor ogsaa den Domsacten af Amtet paategnede Ratihabition af den stete Indstævning for det Offentliges Vedkommende maa blive uden Betydning, og da Underdommeren ifølge Anordningen af 29de November 1837 § 7 ikke kan anses berettiget til udenfor det Tilfælde, hvor nødvendig Appel finder Sted, at appellere en Justitsfag paa det Offentliges Vegne, vil nærværende Sags Indstævning til Overretten for det Offentliges Vedkommende være at afvise.

Sagen kan saaledes alene anses indstævnet til Overretten efter Arrestantens Begjæring, og da han, forjaavidt han er sigtet for at have mishandlet sine Børn og sin Moder, ikke ved Underretsdommen er anset skyldig heri, vil der ikke her for Retten blive videre Spørgsmaal om disse Sigtelser, idet det efter Sagens øvrige Beskaffenhed maa blive uden Indflydelse, hvad enten der med Hensyn til de nævnte Sigtelser maatte findes Høie til kun at tillægge Arrestanten Frisindelse for Actors videre Tiltale eller til pure at frifinde ham.

Hvad dernæst angaar Arrestantens Forhold mod hans Kone, er det oplyst, at efterat der den 29de December f. A. ved Middagstid af 2 af Sogneforstanderskabets Medlemmer var gjort Anmeldelse for Politimesteren om, at Arrestanten skulde i høi Grad have mishandlet sin Kone Inger Marie Madsdatter, blev hun efter Politimesterens Foranstaltning samme Dag underjagt af en Læge, og efter dennes Erklæring var hun, der var noget drifkældig og den 27de December om Morgenen var nedkommen med et dødsødt Barn i 6te Maaned, da meget svag

og afkræftet, og hendes Legeme viste flere Spor af Stød og Slag, idet hendes høire Arm i dens hele Udstrækning var meget rød, svulmet og øm, og alle Bløddelene paa samme vare i en indureret Tilstand, og i Ansigtet havde hun flere lette Contusioner, men især paa Ryggen, venstre Skulder og paa venstre Side af Halsen var der Tegns paa en stærk Mishandling, idet Huden paa hele Ryggen til op over Skuldrene og paa Halsen var rødslaa, svulmet og øm, paa enkelte Steder manglede Overhuden og paa andre, navnlig paa venstre Skulder og paa venstre Side af Halsen, var der flere koldbrandsagtige Pletter af flere Tommers Længde, der trængte igjennem Huden. Bløddelene under Huden vare paa flere Steder i en indureret Tilstand, og venstre Arm var ogsaa noget svulmet og øm, ligesom der og paa Venene var et Par lette Contusioner.

Det dødsdøde Pigebarn, hvormed hun, som meldt, var nedkommen, frembød efter Lægens Erklæring ikke noget Abnormt, men var udviklet som et Foster i 6te Maaned, og Arrestantens Kone havde ved Lægens Tilstedeværelse ikke nogen egentlig Puerperalsygdom. Hun døde omtrent en Timestid efter Lægens Besøg. Efter den af bemeldte Læge afgivne Erklæring og hans senere inden Retten afgivne og beedigebe Forklaring havde Arrestantens Kone under hans Besøg hos hende udsagt, at Mordagen til hendes for tidlige Vedkomst og Sygdom var deels, at hun var faldet paa Marken og havde stødt sin høire Arm, og deels at Arrestanten havde mishandlet hende ved Slag paa Ryggen og Skuldrene og venstre Overarm, og Arrestanten, der var tilstede, vedgik ogsaa for Lægen, at han første Juledags Aften havde slaaet sin Kone, der var aflædt, med en Læderrem paa Ryggen, Skuldrene og venstre Overarm, og at de der forefundne Læsioner vare en Følge deraf. Sogneforstanderskabets Formand, der var tilstede ved Lægens Besøg, har ogsaa edeligen afgivet en hermed stemmende Forklaring, og Arrestantens Moder, der ogsaa var tilstede ved samme Feilighed, har ligeledes edeligen forklaret, at Arrestanten vedgik at have slaaet sin Kone, men dog uden at hun har hørt, at han udsagde, paa hvilke Steder af Legemet han havde slaaet Konen. Arrestanten har nu ogsaa vedgaaet, at han første Juledags Aften, da hans Kone tildeels var aflædt og kun var iført sin Særk og et Livstykke uden Wrmer, har slaaet hende med en tyk Læderrem, der er omtrent $\frac{3}{4}$ Alen lang og omtrent $\frac{1}{4}$ Alen fra den ene Ende havde en Sammenfyning, over venstre Arm, saaledes at Remmen muligens er naaet om paa hendes Ryg, og at han tillige har slaaet hende i Ansigtet, idet han derhos har udsagt, at de begge vare beskjænkede, dog han ikke i høiere Grad, end at han nok vidste hvad han foretog sig, og at Grunden til, at han slog sin Kone, var, at han antog, at hun havde taget 2 Mk. af hans Pung, som hun, paa hans Forlangende om at levere dem tilbage, nægtede at have taget, men han har derhos vedblivende paastaat, at han kun har givet hende 5 à 6 Slag, og, skjøndt han har erkjendt, at hans Kone om Natten til den 27de December eller tidlig denne Dags Morgen aborterede, har han forment, at dette saavel som hendes paafølgende Sygdom og Død ikke kan tilskrives den af ham mod hende udviste Behandling, idet han har paaberaabt sig, at dette maatte hidrøre fra, at hun den foregaaende 23de December var falden paa Marken, og at hun ogsaa første Juledag faldt ned fra Loftstigen og stødte sig

paa nogle Træstumper. Arrestanten har derhos udsagt, at han ikke havde til Hensigt at gjøre sin Kone, hvem han efter sin Forklaring ofte tidligere havde slaaet med Hænderne, nogen Fortrød, og at han ikke tænkte sig, at de Slag, han tilføiede hende, kunde skabe enten heude eller Fosteret, men han har dog indrømmet, at han tænkte paa, at hun var syg, da han slog hende, og at selv et mindre Slag maatte kunne hendes paa hendes Arm, da kun Særkærmet var imellem.

Arrestantens 3 Børn, af hvilke det ældste er 14 Aar gammelt, have forklaret, at Arrestanten vedblev af og til fra første Juleb dags Eftermiddag Klokken 1 til næste Morgen Klokken 5 at prygle sin Kone, og at han slog hende deels med den ommeldte Rem og deels med en tyk Spanstøvs Stok, saaledes at endog Knappen og Duppskoen gik af Stokken, men dette har Arrestanten benægtet, hvorhos han har udsagt, at han først gav hende 2 Slag med Remmen og efter et kort Ophold de øvrige Slag, og der er heller ikke fremkommet nogen tilstrækkelig Oplysning om, at Arrestanten har fortsat Mishandlingen i saa lang Tid eller at han har slaaet Konen med den ommeldte Stok, men derimod maa det efter samtlige Sagens Oplysninger og deriblandt de nedenangførte Lægeerklæringer, antages, at Arrestanten har bibragt hende langt flere Slag med Remmen end af ham vedgaaet, idet det dog maa mærkes, at skjøndt der ikke er fremkommet Noget til Styrke for Rigtigheden af Arrestantens Udsagn om, at hans Kone første Juleb dags Aften eller Nat er falden ned fra Loftstigen, maa det derimod efter Sagens Oplysninger i det Hele antages, at hun den foregaaende 23de December er falden paa Marken, og at hun derefter var syg og tildeels holdt Sengen, samt at hun selv har antaget, at dette Fald har medvirket til hendes for tidlige Medkomst.

Efter den over Konens Lig afholdte Obductionsforretning er der ved Obductionen forefundne omtrent de samme Spor af Slag eller Stød, som i den ommeldte Lægeerklæring er anført, og idet der efter Obductionsforretningen ikke er befundet Brud af indvendige Dele eller Tegns paa anden Bestaabigelse, have de Læger, der have afholdt Obductionsforretningen, erklæret, at de paa venstre Arm, Skulderbladene og Ryggen forefundne Læsioner skjønes at hidrøre fra ydre Vold ved Slag eller Stød med eller mod en stump Gjenstand, og navnlig kunne ansees bibragte ved Slag af Læderremmen og Stokken, dog ikke ved 5 à 6 Slag, men ved forsat Pryglen eller talrige Slag med en af dem eller begge. Bemeldte Læger have derhos erklæret, at de maae antage Konens for tidlige Medkomst saavelsoin hendes Død foranlediget ved disse Læsioner, der fremkaldte en Betændelsesfeber med Udvikling af Koldbrand i de læderede Partier, af hvilke Døden var en umiddelbar Følge, og det kongelige Sundhedscollegium, hvem Sagens Acter have været tilfillede, har udtalt, at det vel er muligt, at det ommeldte Fald kan have foranlediget hendes for tidlige Medkomst, men at der savnes saadanne Oplysninger, hvorefter dette kan ansees at være sandsynligt, og at derimod den hende den 23de December tilføiede Mishandling har efterladt saadanne paavislige Følger, at der er langt større Sandsynlighed for, at den har foranlediget Fosterets Død og den for tidlige Fødsel, samt at det maa antages,

at den med ydre Kolbbrand forbundne Betændelsesfeber, som fulgte efter Mishandlingen, har været den nærmeste Aarsag til hendes 2 Dage efter hendes Nedkomst paafulgte Død.

Efter det Anførte findes det nu vel betænkeligt at antage, at Arrestantens Hustrues for tidlige Nedkomst er bevirket ved den af ham mod hende udøvede Vold, men derimod maa denne i ethvert Fald anses at have været en medvirkende Aarsag til hendes Død, og hans Forhold maa saameget mere komme ham til Ansvar, som han maatte kunne have indseet, at de hende af ham vragte Slag, da hun var næsten afklædt, i hendes syge og frugtommelige Tilstand ikke kunde Andet end have betænkelige Følger for hende og Fosteret. Da det derhos, efter hvad Arrestanten har udsagt om Anledningen til, at han slog sin Hustru, ikke findes, at han kan anses at have haft rimelig Anledning til det mod hende udviste Forhold — i hvilken Henseende bemærkes, at han efter sin Forklaring ifkun havde en Formodning om, at hun havde taget de ommeldte 2 Mk. fra ham, at der ikke i den Anledning egentlig var Skjænderi eller Ordstrid mellem dem, og at han efter sin Forklaring heller ikke var videre vred, men blot slog hende, fordi han vilde have hende til at tilstaae, at hun havde taget Pengene, og til at udsætte disse, saa at han altsaa ikke saa meget kan antages at have handlet i Hidsighed over den formodede Borttagelse af Pengene, som at have villet udøve en aldeles uberegtiget Hustrugt mod sin Hustru, eller ved en Art Tortur tvinge hende til Bekjendelse — vil Arrestanten for sit ommeldte Forhold blive at anses efter Forordningen af 4de October 1833 § 10, cfr. § 23, dog efter det Ovenanførte om, at den for tidlige Nedkomst ikke med Sikkerhed kan tilskrives Mishandlingen, ifkun efter forsnævnte §'s 2det Punctum, og efter Sagens Omstændigheder findes Straffen for ham at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 9 Aar. Han vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger overensstemmende med Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salarium til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver“.

Nr 355.

Advocat Brock

contra

Johanne Margrethe Christensen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Decbr. 1860: „Arrestantinden Johanne Margrethe Christensen bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar, samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Beyer og Hedscher, 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjenendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiestretet betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestantinden Johanne Margrethe Christensen, der er langt over criminel Lovsager og senest anseet ved denne Ret's Dom af 5te April 1856 efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med 4 Aars Forbedringshuusarbejde, under nærværende Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have Onsdagen den 24de October d. A. frastjaalet Wilhelmine Birch en til 3 Mk. vurderet Kjøle, vil hun nu være at dømme efter samme Forordnings § 16 til Tugthuusarbejde, efter Omstændighederne i 8 Aar, hvorunder da tillige vil være indbefattet den Straf, hun i Møjsfor af Lovens af 3die Marts d. A. § 1 har forskyldt for at have overtraadt et hende den 7de April d. A. ved Kjøbenhavn's Politiprotocol over mistænkelige Personer givet Tilhold, hvorved det blandt Andet var paalagt hende ufortøvet at anmeldte, naar hun forandrede Logis, da hun ellers vilde blive straffet for Løsgængeri, idet hun den 23de October sidstleden har opgivet et urigtigt Logis, efterat have forladt det af hende tidligere opgivne.

Arrestantinden vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger“.

Torsdagen den 17de Januar.

Nr. 48. Værtshuusholder **P. Sorgenfen** (Brock, efter Ordre)
contra

Bestyrelsen af Foreningen „Enigheden“ ved dens Formand, **Rasmus Pederfen** (Liebe),

betræffende Citantens Berettigelse til at anerkendes som Medlem af fornævnte Forening og som saadan at blive medeieendomsberettiget til samtlige Foreningens Activer.

Landsøver- samt Hof- og Stadsretten's Dom af 6te Juni 1859: „Den indstævnte Bestyrelse for Foreningen „Enigheden“ bør for Citanten, Værtshuusholder P. Sorgenfens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Høiestretets Dom.

Vel kan den Beslutning, som ved et i Foreningen „Enigheden“ den 5te October 1856 afholdt Møde blev tagen af Fleertallet af de da tilstedeværende Medlemmer om foreløbig for Aaret fra den nævnte

Dato til 5te October 1857 at indlade Opkrævning af det ved Plauen og Lovene fastsatte ugentlige Bidrag, i Henhold til hvilken Beslutning Citanten dengang og i de næstfølgende Uger tilbageholdt sit Bidrag, ikke tillægges Gylldighed som en Generalforsamlings-Beslutning; men naar Foreningens Bestyrelse, eller dens Formand paa samnes Begne, paa Grund af denne Citantens Undladelse af at erlægge Contingent i nogle Uger, ved et Møde den 25de s. M. excluderede ham som den, der meentes at have fortabt sin Ret som Medlem af Foreningen, da vil denne Foranstaltning, — selv aaseet fra den Omstændighed, at der ikke, forinden Citanten udelukkedes, forgjæves var affordret ham den i Plauens § 9 og de midlertidige Loves § 2 ommeldte Mulet — ikke kunne gives Medhold. Efterat der nemlig ved Mødet den 5te October af en stor Deel af Foreningens Medlemmer, deriblandt Viceformanden og to af Repræsentanterne, var taget den foranførte Beslutning, der stod i Forbindelse med tidligere Foretagender, som kunde synes at tilfugte en Standsning i Foreningens Virksomhed, og efterat der dernæst, da en fra Formanden den 12te October udgaaet Opfordring til Medlemmerne om frendelses at yde det ugentlige Bidrag ikke havde tilveiebragt Overensstemmelse mellem disse, af et Antal af omtrent Halvdelen af samme, deriblandt Viceformanden, var indgivet et skriftligt Andragende om Afholdelse af en Generalforsamling til Forhandling og Afgjørelse af Spørgsmaalet om den fremtidige Bidragydelse, hvilket Andragende maa antages at være tilhændekommet Formanden i Ugen mellem d. 18de og d. 25de October, var Sagen bragt paa et saadant Standpunct, at det efter Foreningens Lov: maatte paaligge Formanden, hvad han og maa antages at have lovet, at beramme en Generalforsamling i det anførte Tiemed; og det følger af Forholdets Natur og kan ikke ansees uoverensstemmende med Lovene, at en midlertidig Tilbageholdelse af Contingentet under de anførte Omstændigheder, idet Striden mellem Foreningens Medlemmer netop angik Spørgsmaalet om fremtidig Bidragydelse eller Standsning hermed, blev uden Indflydelse paa Vedkommendes Ret til at være Medlem af Foreningen.

Da Citantens Anke over, at han den 25de October blev udelukket af Foreningen, saaledes maa ansees besoiet, vil den indstævnte Bestyrelse blive at tilpligte, dog kun imod at Citanten betaler det fra 1ste October 1856 paaløbne Contingent, at anerkjende ham som Medlem af Foreningen, hvoraf, overensstemmende med Parternes Procedure, Deeltagethed i Foreningens Activer og Passiver bliver en Folge, uden at dog en nærmere Afgjørelse af dette Forhold i nærværende Sag kan finde

Sted; hvorhos der bliver at fastsætte en Frist, som passende findes at kunne bestemmes til 8 Uger efter denne Doms Forkyndelse fra de Indstævntes Side, inden hvilken Frist Citanten, hvis han ei selv tidligere melder sig til Gjenoptagelse i Foreningen, vil have paa den anførte Maade dertil at skaffe sig Afgang.

Processens Omkostninger for begge Netter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og Advocat Brock bliver at tillægge i Salarium for Høiesteret 60 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Bestyrelsen af Foreningen „Enigheden“ bør, imod at Citanten, inden 8 Uger efter denne Høiesteretædoms Forkyndelse, betaler det fra 1ste October 1856 paaløbne Contingent, erkjende ham som Medlem af bemeldte Forening. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl. Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rdl., som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Værtshusholder P. Jørgensen, søger i nærværende Sag de Indstævnte, Bestyrelsen for Foreningen „Enigheden“, bestaaende af Formanden Nasmus Pedersen, Viceformand J. P. Pedersen, F. E. Hoff, L. Clemensen, Portner H. Jensen og L. Eriksen, kjendte pligtige til at anerkjende ham som Medlem af bemeldte Forening og som saadan medeiendomsberettiget til samtlige Foreningens Activer samt til at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst, hvorhos han dog in subsidium har betinget sin Paastand saaledes, at han betaler det fra 1ste October 1856 paaløbne Contingent.

Medens af de Indstævnte Formanden for Bestyrelsen Nasmus Pedersen, Portner Jensen og L. Eriksen paastode Sagen afviist, fordi ikke de 3 øvrige Indstævnte, men trende ustævnte Mænd vare Medlemmer af Bestyrelsen, sluttede de Indstævnte J. P. Pedersen, F. E. Hoff og L. Clemensen — idet de erklærede, at de ikke ansaae sig lovlig udelukkede fra Foreningens Bestyrelse, og fremdeles betragtede sig som henhørende til denne, — sig til Citantens Ytringer i de af ham fremlagte Indlæg. Den neblagte Afviisningspaastand blev imidlertid forkastet ved Rettens Kjendelse af 7de September 1857 og under den følgende Procedure, under hvilken de Indstævnte J. P. Pedersen, F. E. Hoff og L. Clemensen hverken have mødt eller ladet møde, og hvori disse Indstævnte saaledes ikke have deeltaget, — have de øvrige Indstævnte, med Protest imod,

at enten Citantens principale eller subsidiaire Paastand gives Medhold, paa-
staaet sig frijundne for hans Tiltale og hos ham tillagte Sagens Omkostninger.

Foraaavdt denne Frisindbelsespaastand er støttet paa den tidligere frem-
satte Indsigelse imod de Indsættelses Competence i denne Sag, bemærkes, at
da den paagjældende Forening er sagget gennem dens Bestyrelse og navnlig
ogsaa ved den anerkjendte Formand for denne Bestyrelse, skjønnes der intet til
Hinder for, at der i Sagen, jaalebes som den er anlagt, kan overgaae Forenin-
gen en Samme forbindende Dom, og den fremsatte exceptio rei incompetens
vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Efter de for Foreningen gjældende Vedtægter og Love — see Plauens
§ 9 og de midlertidige Loves §§ 1 og 2 — skal hvert Medlem erlægge hver
Løvedag Aften et Contingent af 16 Sk. og den, som i 3 Uger ikke betaler
samme, skal den 4de Bøde 16 Sk., og efterkommer han heller ikke dette, saa
hedder det i Plauen, at han udslettes af Selskabet og taber sin Ret til enhver
Fordring, og i de midlertidige Love, at han har taet al Ret til Deeltagelse i
Foreningen og har intet Krav paa Tilbagebetaling.

Da det nu fra Citantens Side er in confesso, at han ikke siden 1ste
October 1856 har betalt Contingent til Foreningen, formene Citantens Beber-
parter, at han jaalebes har taet sin Medlemsret, og at Formanden med Rette
paa Selskabets Vegne har truffet de fornødne Forholdsregler for at udelukke ham
af Foreningen, hvorimod Citanten antager, at han hverken af lovlig Grund
eller paa lovlig Maade er udelukket.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
siede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommes
Præmisser, foraaavdt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rdl., og for
Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 β. om Aaret. —
Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa
de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenløse Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos J. H. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 50—51.

Den 1te Februar.

1861.

Tredie ordinaire Session.

Torsdagen den 17de Januar.

Nr. 48.

Bærtshuusholder P. Sørensen
contra

Bestyrelsen af Foreningen „Enigheden“ ved dens Formand, Niasmus
Pederfen (see forrige Nr.).

I den førnævnte Henseende har Citanten anført, at det ved en den 5te October 1856 afholdt Generalforsamling blev besluttet, at foreløbig paa et Aar fra 5te October 1856 til 5te October 1857 skulde de ugentlige Contingenter ikke opkræves, samt at Bestyrelsen, hvis den ei vilde erkjende Gyldigheden af denne Beslutning, burde have sammenkaldt en ny Generalforsamling til at afgjøre, om den forrige Generalforsamling havde handlet lovligt eller ikke, men at dette ikke skete, uagtet en saadan Appel udtrykkelig blev begjæret. Opkrævningen var desuden bleven hensigtsløs, efterat Selskabets Formaal var opgivet derved, at der i en Generalforsamling af 24de Mai s. A. var taget Beslutning om en Deling af Selskabets contante Kassebeholdning samt om at overdrage det til en Sagsfører at sælge den af Selskabet indkjøbte Byggegrund til den paatænkte Fribolig, og, da der i Planen for Foreningen, der blev oprettet i Aaret 1851, er udtalt den Forventning, at 4 à 5 Aars Indsamling vilde være tilstrækkelig til at sætte Foreningen istand til at opføre en saadan Bolig, maatte efter 5 Aars Forløb ethvert Medlem formeentlig have Ret til at fordrø Standsning af Selskabets Virksomhed og Tilbagebetaling af det under en urigtig Forudsætning indbetalte og modtagne Beløb. Citanten antager dernæst, at der allerede i den Omstændighed, at Planen ikke, forinden Selskabet begyndte sin Virksomhed, var bleven bedømt af den i Overeensstemmelse med Forordningen af 15de Mai 1810 nedsatte Commission, laae en tilstrækkelig Grund for enhver Deeltager til at vægre sig ved at erlægge Contingentet, hvorhos han formener, at den for hans Ubeslutelse paaberaabte Lovbestemmelse kun er anvendelig paa den, der af Forsømmelse eller

af Mangel paa Eone ublader at betale Contingent, men ikke i det Tilfælde, som her foreligger, hvor Titanten har protesteret imod Contingentets Opkrævning og saaledes forbeholdt sig sin Medlemsret, og hvor han har handlet efter en efter hans Anskuelse gyldig Generalforsamlingsbeslutning, hvortil han har føiet, at, hvis i saa Henseende en Misforstaaelse fra hans Side er tilstede, maa den antages foranlediget ved den Maade, hvorpaa der fra Bestyrelsens Side er gaaet frem ved Behandlingen af Spørgsmaalet om et midlertidigt Dphør af Iudsamlingen.

Det er nu ogsaa oplyst her under Sagen, at det nævnte Spørgsmaal fremkom paa det i Selskabet den 5te October 1856 afholdte Møde, og at det, i alt Fald af Fleertallet af de Medlemmer, der deltog i Forhandlingen herom, blev besvaret bekræftende; men, — om man end ikke skulde kunne give Titantens Bedersparter Ret deri, at der for Foreningen i dens daværende Sikkelse, nemlig forinden Friholigen var fuldført, ikke gjaldt andre Love end den i sin Tid af Iudbyderne til Foreningen affattede Plan og de saafaldte midlertidige Love, og at der saaledes ikke kunde afholdes egentlige Generalforsamlinger af det Slags, der omhandles i de af Titanten fremsagte Love §§ 23—29, — maa det i ethvert Tilfælde, efter hvad der foreligger, antages, at Mødet den 5te October 1856, paa hvilket i Medfør af Planens § 10 Kasseregnskabet blev fremlagt til Eftersyn for Foreningens Medlemmer, ikke var en saadan Generalforsamling, hvorved specielt bemærkes, at Forslaget quæstionis ikke forinden Mødet paa tilbørlig Maade var kommet enten til Bestyrelsens eller Medlemmernes Kundskab, men blev mundtlig fremsat paa Mødet, efterat en Deel af Medlemmerne allerede havde forladt dette, samt at der ved Forhandlingen og Afstemningen over Forslaget ikke blev gaaet frem efter de i de ommeldte Love indeholdte Bestemmelser. Af denne uregelmæssige Fremgangsmaade er det en Selvsølge, at den tagne Beslutning var ugyldig i sig selv, og ikke behøvede at erklæres ugyldig ved en paafølgende Udtalelse af Selskabsvillien.

Den Opgivelse af Foreningens Formaal, som Titanten ved Siden heraf har paaberaabt sig, havde heller ikke fundet Sted, og navnlig var der ikke taget nogen Beslutning om at dele Selskabets Kassebeholdning, men kun om Tilbagebetaling af, hvad der ved extraordinair Iudsamling var indkommet fra Selskabets Medlemmer til Iudkjøb af en Byggegrund og indsat i Sparekassen, hvorhos tilføies, at Forslaget om at afhænde den indkjøbte Byggegrund, — hvilket Forslag isørigt ikke blev antaget, — ikke havde til Forudsætning, at Selskabets Formaal var opgivet, men tilsigtede under de daværende høie Priser paa Byggegrunde at skaffe Foreningen en Avance ved Salget. Med ikke større Føie kan Titanten paaberaabe sig, at det Gaab, som Iudbyderne i Iudledningen til Planen havde udtalt om i Løbet af 4 à 5 Aar at kunne indsamle den fornødne Sum til Friholigens Opførelse, ikke var gaaet i Dphørbelse. Hvad dernæst angaar Forordningen af 15de Mai 1810, da bemærkes, at, selv om den af Titanten paaberaabte Omstændighed, at Planen for Selskabet ikke er bleven bedømt af den i Overensstemmelse med nævnte Forordning nedsatte Commission, maatte kunne berettigede Titanten til at udtræde af Selskabet eller fordrø dets Op-

løsning — hvilket Spørgsmaal ikke foreligger til Afgjørelse —, indeholdes heri dog ingen Besøielse for Titanten til at unblade at efterkomme Foreningens Love, naar han vilde vedblive at være Medlem af Foreningen.

Det er endelig uden Hjemmel i Lovene, navnlig i Planens § 9 eller de midlertidige Loves § 2, at den deri indeholdte Bestemmelse ikke skulde være anvendelig paa Titantens Undtalelse af at betale sit Contingent, eller at han skulde kunne unddrage sig de lovbestemte Følger af sin Vægning i saa Henseende ved at protestere imod Opkrævningens Lovlighed, ligesom det ikke heller af Titanten er bevist, at hans vrage Opfattelse af Forholdet paa nogen Maade er foranslediget ved Bestyrelsens Fremgangsmaade før, paa eller efter Mødet den 5te October 1856.

Retten kommer i Henshold til alt Ovenstaaende til det Resultat, at Titantens Forhold har været saadant, at hans Udelukkelse af Foreningen deraf maatte blive den rettlige Følge, og det staaer derfor tilbage at undersøge, om Udelukkelsen er skeet paa lovlig Maade. Dette har Titanten, som alt anført, benægtet, idet han har bemærket, at der ikke eksisterer nogen lovlig Bestyrelse uden den indstævnte, hvorefter imidlertid endel nægtes Afkomst til at fungere, samt at $\frac{3}{4}$ af Medlemmerne ei heller have stemt for hans Udelukkelse, da 19 Medlemmer, der deelte Mening med Titanten, ikke bleve admitterede til at afgive Stemme.

Efter Proceduren maa det imidlertid antages, at Titantens Udelukkelse ikke har været Gjenstand for Forhandling paa noget Selskabsmøde, hvorimod den har fundet Sted som en administrativ Foranstaltning af Foreningens Bestyrelse og navnlig af dennes Formand, og denne Fremgangsmaade skjønes at maatte anses for lovlig. Thi vel sees det af de af Titanten fremslagte Love — hvis Anvendelse in casu Vederspriet, som ovenfor bemærket, vel har modsat sig, men hvori det ikke skjønes at kunne gives Medhold —, at Erhvervelse og Fortabelse af Medlemsret skulde beroe paa en almindelig Stemmegivning, men i alt Fald have de herhen hørende Bestemmelser i disse Love (jfr. in specie §§ 7, 8, 13 og 14) tydelig nok til Forudsætning, at Friboligen er fuldført og tagen i Brug, medens efter den for Foreningen affattede Plan, hvis § 23 indeholder, at den er gjældende til Bygningen bliver færdig og i den Tid i ingen Dele maa forandres, Antagelsen af nye Medlemmer skal skee efter Overenskomst med Bestyrelsen, og et Medlems Udsættelse betragtes som den directe Følge af, at det i 4 Uger undlader at betale sit Contingent, hvilket sidste ogsaa synes at stemme med § 2 i de midlertidige Love.

Titantens Udsættelse, der er foranstaltet af Bestyrelsens Formand, jfr. Planens § 21, maa jaaledes anses at være skeet paa lovlig Maade.

Efter alt det Anførte, ville de Indstævnte, Bestyrelsen for Foreningen „Enigheden“, blive at frifinde for Titantens Tiltale i nærværende Sag.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Det til Sagen henhørende stemplede Papir er bleven forbrugt“.

Nr. 330.

Justitsraad Bungen
contra**Sophie Andersdatter og Birthe Marie Olsdatter** (Defensør for
Nr. 1 Brock og for Nr. 2 Liebe),der tiltales, Forsnævnte for Barnemord og kvalificeret Leiermaal og
Sidstnævnte for Medvideri og Attentat paa Barnemord samt for qua-
lificeret Leiermaal.

Bregentved-Giisfjeld Birks Extrarets Dom af 20de Januar 1860: „Arrestantinderne Sophie Andersdatter og Birthe Marie Olsdatter, Anders Nielsens Enke, bør, den Første have sit Liv forbrudt, den Anden henfættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Saa bør de og in solidum udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Larsen, 10 Rdl., til Defensorerne, Procuratorerne Avenge og Gleiser, 8 Rdl. til hver, og Diæter til de Samme efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de August 1860: „Arrestantinden Sophie Andersdatter bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Arrestantinden Birthe Marie Olsdatter, Anders Nielsens Enke, bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensorerne for Overretten, Procuratorerne Levinfen, Rothe og Cancelliraad Petersen, udrede Arrestantinderne, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til den Første og 8 Rdl. til hver af de Sidste. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betale de Tilkalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved den i nærværende Sag inden Bregentved-Giisfjeld Birks Extraret den 20de Januar d. A. af Underbommeren med tiltagne Meddomsmænd affagte Dom, er Arrestantinden

Sophie Andersbatter, der er tiltalt for Barnemord og kvalificeret Leiermaal, anseet efter Lovens 6—6—1 og Forordningen af 24de September 1824, cfr. Forordningen af 4de October 1833 § 10, med at have sit Liv forbrudt, for at have ombragt sit lidt over 1½ Aar gamle Barn Laura Jensen, hvorved den Straf er absorberet, som hun, efter hvad det hedder i Dommen, har forskyldt saavel for ikke at have forhindret et af Arrestantinden Disbatter forøvet Forgiftningsforsøg mod det ovennævnte Barn, som for kvalificeret Leiermaal i Medfør af Lovens 6—13—9, cfr. Forordningen af 19de Marts 1751, og Arrestantinden Birthe Marie Disbatter, Anders Nielsens Enke, der er tiltalt for Mebvideri i og Attentat paa Barnemord samt for kvalificeret Leiermaal, anseet efter Forordningen af 4de October 1833 § 27, cfr. § 14, med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorimod hun ikke er funden skyldig til Straf for kvalificeret Leiermaal.

Den af Arrestantinden Sophie Andersbatter, der er født den 22de Juli 1825 og ikke findes tidligere straffet, afgivne Tilstaelse gaaer i det Væsentlige ud paa Følgende:

I Vinteren 1856—1857 havde hun, der har født 4 udenfor Ægteskab med 3 forskellige Mandspersoner avlede Børn, tilligemed bisse Ophold hos sin Moder, Medtiltalte Birthe Marie Disbatter, Anders Nielsens Enke, der imidlertid ibeligen lod hende høre, at hun laae hende til Byrde med sine Børn, og oftere truede med at ville bortjage hende og dem, samt behandlede dem saa haardt, at hun ofte var fortviolet derover.

Det næstnyeste af Børnene, ovennævnte Laura Jensen, der var født den 10de Juni 1855, var stibede sygt, urensigt og stinkende, saa at begge de Tilstalte antog, at det ei kunde leve længe, uden at de dog søgte Lægehjælp, fordi de ikke havde Raad dertil og Arrestantinden af Frygt for at høre ilde derfor ikke vilde begjære Understøttelse af Fattigvæsenet til sine nægte Børn.

Disbatter erklærede oftere, at det Svineri med Laura ikke var til at udholde, ligesom hun jævnlig mishandlede Barnet, idet hun, navnlig for at faae det til at tie stille naar det skreg, oftere greb eller trykkede det med Fingrene i Struben, saa at hun nær havde kvalt det, hvis Arrestantinden ikke havde revet Barnet fra hende. Engang foreslog Disbatter endog ligefrem at dræbe Barnet, og forsøgte det derpaa selv ved at indgive det Fosfor i en Kop Kaffe, uden at Arrestantinden dog vilde tage Deel deri, men alene i sin fortviolede Stemning siltiende samtykkede i Gjærningen ved ikke at forhindre Disbatter fra at indgive Barnet Kaffen, idet hun derhos tænkte paa, at naar Disbatter udsførte Gjærningen, havde hun alene Ansvar, som Arrestantinden godt kunde unde hende.

Da Disbatter imidlertid, omtrent 14 Dage efter det ovennævnte Forsøg, en Dag i Midten af Januar Maaned 1857 i Mørkningen var kommen hjem, og atter havde ndskjæbt Arrestantinden, fordi hun laae hende til Byrde med Børnene, og navnlig fordi Arrestantinden ikke vilde gaae fra Børnene for at gaae et Strinde for hende, besluttede nu Arrestantinden, da hendes Moder igjen var gaaet bort, i Fortvilelse over hele sin sorgelige Stilling, idet hun ikke kunde forsørge sine Børn uden Modersens Hjælp og ikke vidste hvorledes hun skulde udholde dette Liv længere med Moderen, at affive Laura, der dengang ikke var sygere end sæd-

vainlig, ved at drukne Barnet i en Ballie med Vand, hvilket hun, der da var alene i Stuen med Børnene, ogsaa strax udførte, idet hun, efterat have hentet en af Olsbatters Særke og lagt denne paa Kaffeløbren for at tørres, afførte Barnet dets Linned og herefter holdt dets Hoved og Dverdrop under Vandet i en i Værelset staaende Ballie med Vand, i det Høieste i 5 Minutter, hvorved Barnet strax blev qvart, hvilket hun sluttede af at det kun sprættede et Par Gange. Hun lagde herefter Liget, indføbt i Olsbatters Særk, paa Barnets Seng, men forinden hun havde faaet Liget tørret, kom Olsbatter hjem og viste Arrestantinden hende da Liget, hvortil hun yttrede, at Arrestantinden hellere maatte have slaaet hende i Ansigtet end viist hende det, til hvilken Yttring Olsbatter som Grund har anført, at hun herefter ingen Tvivl nærrede om, at Arrestantinden havde aflivet Barnet ved at drukne det i Vandballien, men iøvrigt har Olsbatter efter Arrestantindens Forklaring ikke opfordret hende til at drukne Barnet, i hvilken Gjerning Arrestantinden ingen Medstyblig har.

Arrestantinden Birthe Marie Olsbatter, Anders Nielsens Enke, der er døbt den 28de Januar 1798 og, med Undtagelse af at hun har været anseet med Mulct for ulovligt Udsalg af Brændeviin, ikke findes tidligere straffet, har først i længere Tid nægtet, at der har været Tale imellem hende og hendes Datter, Arrestantinden Sophie Andersbatter, om at aflive Laura, eller at hun har opfordret Datteren dertil, medens hun vel har indrømmet, at de, da Laura bestandigen var syg og ureelig, saa at der var en slem Stank ved hende og hun var dem til Byrde, og da de havde ondt ved at komme ud af det, havde talt sammen om, at det vilde være godt for dem, om vor Herre — som hun har udtrykt sig — vilde glemme hende, og at Datteren, da hun havde druknet Laura, fortalte hende det, ligesom hun ogsaa har forklaret, at Sophie en Morgen nogen Tid førend Barnet døde, da dette forlangte Noget at drikke, kom ind fra Kjøkkenet med nogen varm Kaffe i en Kop, hvori Arrestantinden strax kunde lugte, at der var Svovl eller Phosphor, hvorfor hun spurgte Sophie, hvad det var der lugtede saa slem, uden at hun vilde kunne huske hvad Sophie svarede, hvorefter Sidsinævnte gav Barnet Drikken, uden at Arrestantinden forhindrede det, nægtet hun antog at det var en giftig Substant, skjøndt hun har erkjendt, at hun med Lethed havde kunnet forhindre det.

Derefter har hun i et Forhør af 14de September f. A. forklaret, at hun paa Grund af at Laura, som anført, bestandig var sygelig og sviinst og saaledes til stor Plage for dem, og da det var hendes Overbeviisning, at Barnet ikke vilde komme sig, men alligevel vilde døe, hvilket baade hun og Sophie ønskede maatte stee jo før jo heller, omtrent en 14 Dages Tid førend Laura døde, en Morgen omtrent Klokken 6, foreslog Sophie at aflive Barnet med Phosphor, som hun havde hørt var en Gift, der fremkaldte Døden, og at Sophie strax gif ind derpaa, hvorefter Arrestantinden, da der netop var lavet Kaffe, gif ud i Kjøkkenet, hvor hun af en Blidbaase paa Stofstenen udtog et Bunt Svovlsfikker, som hun stak med Hoveberne ind i den blussende Ild under Kjedelen og i samme Dieblit, der var gaaet Ild i Phosphoret paa dem alle, hvilket skete paa engang, slukkede hun Ilden ved at byppe dem ned i en ved Siden staaende halv fuld Spølkum

med lunken Kaffe; hun lagde derpaa Bindeene i Skorstenen og gik strax ind med Kaffen i Stuen, hvor hun opfordrede Sophie, der, skjøndt intet blev talt derom, godt vidste at der var Phosphor i Kaffen, da den lugtede stærkt deraf, til at give Barnet Kaffen, og reiste Sophie da Laura i Veiret, medens Arrestantinden helbede al Kaffen i Barnet, uden at dette imidlertid tilsyneladende befandt sig ilde berefter eller fik Opkastelse.

Arrestantinden indbrømmede derhos, at hun undertiden har truet Sophie med at kaste hende og hendes Børn paa Gaden, uden at det dog var hendes Agt at iværksætte det, og uden at hun troer at Sophie antog det for Alvor, samt at hun tidt har været hidsig og opfarende imod Sophie og beklaget sig over det Svineri, der var med Laura, og at hun engang trykkede Laura i Halsen for at faae Ende paa hendes Skrig, og da brugte den Udblæfse: jeg skal qvæle den Unge, men ogsaa uden at dette var alvorlig meent og uden at Sophie tog Barnet fra hende. Dagen efter — i Forhøret den 15de September f. A. — har Arrestantinden imidlertid igjen tilbagekaldt denne Tilstaaelse, idet hun nu erklærede, at hendes Forklaring om at det var hende, der havde givet Barnet Gift eller foreslaaet saadant, var urigtig, hvorimod det var Sophie, der baade havde fattet Forsættet og udsørt Gjerningen, uden at Arrestantinden dog vidste, hvorledes hun havde tilberedt Giften, og vil hun alene have vidst, at det var Phosphorgift Sophie indgav Barnet, deraf at hun kunde lugte det, uden at der havde været Tale imellem dem derom, idet hun derhos dog indbrømmede, at hun meget vel kunde have forhindret, at denne Forbrydelse blev udsørt, men at hun desuagtet undlod det, og derved samtykkede i at den blev begaaet, samt at den ikke vilde være bleven udsørt uden et saadant enten udtrykkeligt eller silttende Samtykke fra hendes Side. Denne Forklaring er Arrestantinden vel senere stadigen vedbleven, idet hun som Grund til sin Tilstaaelse i Forhøret den 14de September f. A. om selv at have tilberedt og indgivet Barnet Kaffen, har anført, at hun meente derved at kunne gavne Sophie og muligen redder hendes Liv, idet hun dog stolede paa, at Sophie ikke bestomindre vilde sige Sandheden.

Naar imidlertid henses til, at Arrestantindens Forklaring i Forhøret den 14de September f. A., ifølge sit eget Indhold, Detail og Consequents, i høi Grad taler for at være sand, at den stemmer med hvad der er forklaret om Barnets Tilstand efter Kaffens Indgivelse, idet Barnet ifølge de nedenfor anførte Erklæringer af Klosterlæge Christensen og det kongelige Sundhedsscollegium, efter den Maade, hvorpaa Arrestantinden efter sin Forklaring havde tillavet Kaffen, ikke kunde tage nogen Skade deraf, samt at Tilbagekaldelsen i Forhøret den 15de September f. A. er aldeles umotiveret, — kan der, efter Lovens 1—15—1, intet Hensyn tages til denne Tilbagekaldelse, hvorimod Arrestantindens Forklaring i Forhøret den 14de September f. A. vil være at lægge til Grund for Domrædselsens.

Foraaavidt Arrestantinden ogsaa er tiltalt for kvalificeret Veiermaal, findes hun ikke at have paadraget sig noget Strafansvar, idet hun vel har født 3 Børn udenfor Ægteskab, men det, efter hvad der er oplyst, maa antages, at de tvende ere avlede med een og samme Person.

Klosterlæge Christensen har erklæret, at den Forraadnelse, Barnet Laura Jensen's Lig maa være undergaaet i det forsøbne Tidrum — i hvilken Henseende bemærkes, at Liget er begravet den 23de Januar 1857 og at Undersøgelsen i nærværende Sag er begyndt den 25de Juli s. A. — vil have tilintetgjort ethvert Spor til Oplysninger, der kunde constatere, at Barnet er qvalt paa den af Arrestantinden Sophie Andersbatter angivne Maade eller at det har faaet Phosphorgift, og paa Spørgsmaalet om, hvor lang Tid der kan antages at medgaae forinden et saadant Barns Død indtræder, naar dets Ansigt er under Band, har Lægen erklæret, at der er Grund til at antage, at et Tidrum af to til fem Minutter maa have været tilstrækkeligt under den Forudsætning, at Barnets Ansigt uden Afbrydelse har været under Bandets Overflade, samt at Sporene af en saadan Dødsmaade neppe for en overfladisk Betragtning vilde være kjendelige paa Liget.

Spørgsmaalet om, hvorvidt en saadan Behandling af Kaffen, som den af Arrestantinden Olsbatter vedgaaede, hvorved omtrent et heelt Bundt Svovlsulfur med Phosphor er antændt og, ligesom der var gaaet Ild i Phosphoret, nedbryddet i en halv Spøkkum med Kaffe, hvorved det slukkedes, kan have bibragt Kaffen nogen giftig Substant, har Lægen besvaret benægtende.

Det kongelige Sundhedscollegium har fremdeles erklæret, at det maa være enigt med Klosterlæge Christensen i, at en Undersøgelse af Barnets Lig paa Grund af Forraadnelsen ikke vil kunne give væsentlige Oplysninger, samt at et saadant Barn vil døe, naar dets Ansigt bringes under Band i nogle Minutter uden Afbrydelse, og at en saadan Behandling af Kaffe, som den anførte, ikke kan antages at vilde meddele denne giftige Egenffaber.

Da Arrestantinden Sophie Andersbatter, efter det saaledes Anførte, ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse maa ansees overbeviist forjætteligen at have ombragt sit $1\frac{1}{2}$ Aar gamle Barn Laura Jensen, vil hun, da Barnet, selv om Gjærningen ikke kan ansees udført med egentligt Overlæg, i hvert Fald maa ansees som sagesløs, i Mødsør af Forordningen af 4de October 1833 § 10, 3die Membrum, være at ansee efter Lovens 6—9—1, cfr. Forordningen af 24de September 1824, med at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage, hvorved den Straf vil være afbortet, som hun endvidere har forskyldt for kvalificeret Veiermaal i Mødsør af Lovens 6—13—9 og Forordningen af 19de Mars 1751, og vil Underretsbommen, hvorved hun er anset efter Forordningen af 4de October 1833 § 10, cfr. Lovens 6—6—1 og Forordningen af 24de September 1824, forsvaavidt blive at forandre.

Hvad Arrestantinden Birthe Marie Olsbatter, Anders Nielsen's Enke, angaaer, da findes det af hende udviste Forhold, naar hensees til, at den af hende til Forgiftningen anvendte Kaffe ikke efter Lægeerklæringerne havde giftige Egenffaber og saaledes ikke har kunnet frembringe den af hende tilføjede Virkning, ikke at kunne henføres ligefrem under Bestemmelserne i Lovens 6—6—22, cfr. Forordningen af 4de October 1833, hvorimod hun vil være at idømme en efter Grundbetingelserne i bestemte Lovsteder lempet arbitrair Straf, som findes at kunne bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbeide.

I Henseende til Actionens Omkostninger, berunder indbefattet de Actor og Defensforerne ved Underretten tillagte Salairer, vil Underrettsdommen derimod være at stadfæste“.

Tirsdagen den 22de Januar.

Nr. 336.

Statsraad Liebenberg

contra

- 1) Ole Rasmussen, 2) dennes Hustru Anna Marie Dvift, 3) Søren Hansen Hundstoft, 4) dennes Hustru Karen Andraesen, 5) Christen Jensen, kaldet Boel, 6) Anne Lauridsdatter eller Laugesdatter, N. Chr. Mathiesens Hustru, 7) Peder Nielsen, 8) dennes Hustru Maren Christensen eller Christensdatter, 9) Søren Christian Sørensen Lundehusted, 10) Oluf eller Ole Andraesen, 11) Niels Termini Borch, 12) Christen Pedersen Geil, 13) Christen Pedersen Lundehusted, 14) dennes Hustru Boldborg Marie Lauridsdatter og 15) Jeppe Jensen Hallumbede
(Defensfor Brock),

der tiltales, Nr. 1 og 2 for Bedrageri og de Dvrige for Deelagtighed i Bedrageri.

Dster og Bester Herreders Extrarets Dom af 19de Marts 1860: „De Tiltalte Christen Jensen, Jeppe Jensen og Christen Pedersen Geil bør for Actors Tiltale, og de Tiltalte Karen Andraesen og Ole Andraesen for Actors videre Tiltale i denne Sag frie at være. De Tiltalte Ole Rasmussen og Anna Marie Dvift bør paa egen Bekostning henfættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 6 Gange 5 og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. De Tiltalte Soren Hansen, Soren Christian Sørensen, Peder Nielsen, Maren Christensen, Boldborg Marie Lauridsdatter og Niels Termini Borch bør ligeledes paa egen Bekostning henfættes i lige Fængsel hver især i 5 Dage. De Tiltalte Anne Lauridsdatter og Christen Pedersen af Lundehusted bør ogsaa paa egen Bekostning henfættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 20 Dage, dog at det staaer dem hver især frit for at udsone denne Straf med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, naar Lægeattest produceres for, at Intet i Vedkommendes physiske Tilstand er til Hinder derfor. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Proved-procurator Rastoft, og Defensfor, Procurator Nyssum, 20 Rdl. til hver, udredes af de Tiltalte Ole Rasmussen og Anna Marie Dvift, Een for Begge og Begge for Een, og in solidum med dem bør de

Tiltalte Søren Hansen, Karen Andreasen, Anne Lauridsdatter, Søren Christian Sørensen, Peder Nielsen, Maren Christensen, Christen Pedersen, Boldborg Marie Lauridsdatter, Ole Andreasen, Niels Termini Borch og Christen Pedersen Geil af bemeldte Omkostninger udrede hver een Femtendedeel. Ole Rasmussen og Anna Marie Dvigt ville endvidere have at udrede alle med deres Arrest forbundne Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 20de August 1860: „De Tiltalte Nr. 4 Karen Andreasen, Nr. 5 Christen Jensen Boel, Nr. 12 Christen Pedersen Geil og Nr. 15 Teppe Jensen Hallumhede bor for Actors Tiltale i denne Sag frie at være; Tiltalte Nr. 1 Ole Rasmussen bor henfættes i Fængsel paa Band og Brød i sex Gange fem Dage; de Tiltalte Nr. 2 Anna Marie Dvigt og Nr. 3 Søren Hansen Hundstoft i Fængsel paa Band og Brød hver i to Gange fem Dage; de Tiltalte Nr. 7 Peder Nielsen og Nr. 11 Niels Termini Borch i Fængsel paa Band og Brød hver i sex Dage; de Tiltalte Nr. 8 Maren Christensen eller Christensdatter og Nr. 14 Boldborg Marie Lauridsdatter i Fængsel paa Band og Brød hver i tre Dage; de Tiltalte Nr. 6 Anne Lauridsdatter eller Laugesdatter og Nr. 9 Søren Christian Sørensen Lundehusted i simpelt Fængsel hver i sex Dage; Tiltalte Nr. 10 Oluf Andreasen i simpelt Fængsel i tre Dage, og Tiltalte Nr. 13 Christen Pedersen af Lundehusted i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fire og thye Dage. Af sauntlige Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, og i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Holm og Prøveprocurator Faber, 15 Rdl. til hver, udreder Tiltalte Nr. 1 Rasmussen alene $\frac{1}{3}$. De øvrige $\frac{2}{3}$ udreder han og Tiltalte Nr. 2 A. M. Dvigt, Een for Begge og Begge for Een, saaledes, at de Tiltalte Nr. 3 og 4 S. Hansen og Hustru solidarisk med Nr. 1 og 2 og med hinanden indbyrdes tilsvare $\frac{1}{12}$, de Tiltalte Nr. 7 og 8 P. Nielsen og Hustru paa samme Maade $\frac{1}{12}$, og de Tiltalte Nr. 13 og 14 Chr. Pedersen Lundehusted og Hustru paa samme Maade $\frac{1}{12}$, samt at de Tiltalte Nr. 6, 9, 10, 11, 12 og 15, Anne Lauridsdatter, Sørensen, Andreasen, Borch, Geil og Jensen, hver for sig solidarisk med Nr. 1 og 2 tilsvare $\frac{1}{36}$, Alt beregnet efter sauntlige Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Foraaavidt Oluf Andreasen ved den indaukede Dom, under Paa-beraabelse af Placat af 24de September 1841, cfr. Forordningen af

11te April 1840 § 55, er anseet med Straf for at have modtaget til-
laans af Ole Rasmussen forffjellige denne tilhørende Gjenstande, findes
hans Forhold, efter hvad derom under Sagen er opløst, ikke at burde
paadrage ham criminelt Ansvar, hvorfor han i det Hele vil være at
frifinde, dog at han udreder den ham ved Dommen paalagte Andeel af
Actionens Omkostninger.

Med Hensyn til den Proformahandel angaaende en Ko, der lægges
Ole Rasmussen og Søren Hansen Hundstoft til Last, er der vel frem-
kommen en høi Grad af Formodning mod dem, men det skjønnes dog
ikke, at der i denne Henseende imod deres vedholdende Benægtelse er
overbevist dem noget Forhold, som bør have Straf til Følge.

Foraavidt Ole Rasmussen i den indankede Dom er anseet straf-
skyldig for at have forstøvet sit Gods i det Diemed derved at betage
sine Creditorer Midlerne til at erholde hvad dem tilkommer, og flere af
de andre Tiltalte ligeledes ere belagte med Straf for Meddeelsaglighed
heri, bliver, i Forbindelse med Citaterne i bemeldte Dom, endvidere at
tage Hensyn til Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840
§§ 76 og 77.

Da Søren Hansen Hundstoft ifølge det Ovenanførte ifkun vil
være at drage til Ansvar for hans mislige Forhold med Hensyn til de
i Dommen ommeldte Træsko, og Bestemmelserne i § 50 af den citerede
Forordning tillige maae komme i Betragtning ved Bedømmelsen af dette
Forhold, findes Straffen for ham passende at kunne fastsættes til
Fængsel i 4 Dage.

Tovrigt vil, i Henshold til det i den indankede Dom Anførte, ved
hvilket ellers intet Væsentligt findes at erindre, bemeldte Dom være at
stadfæste.

Thi kjendes for Ret: ~

Olof Andreasen bør for Actors Tiltale i denne Sag
fri at være. Søren Hansen Hundstoft bør straffes
med Fængsel i 4 Dage. Tovrigt bør Landsøverrettens
Dom ved Magt at stande. Statsraad Liebenberg og
Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret
hver 30 Rdl., der udredes af de Tiltalte, med Udta-
gelse af Christen Jensen Voel, paa den i bemeldte Dom
med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under denne Sag sigtes de Tiltalte Nr. 1 Ole Rasmussen og Nr. 2 dennes Hustru Anna Marie Dvigt for Bedrageri, og de Tiltalte Nr. 3 Søren Hansen af Hundstoft, Nr. 4 dennes Hustru Karen Andreasen eller Andreasbatter, Nr. 5 Christen Jensen, kaldet Boel, Nr. 6 Aune Lauridsbatter eller Langesbatter, N. Chr. Mathiesens Hustru, Nr. 7 Peder Nielsen, Nr. 8 dennes Hustru Maren Christensen eller Christensbatter, Nr. 9 Søren Christian Sørensen af Lundehusted, Nr. 10 Oluf Andreasen, Nr. 11 Niels Jermin Borch, Nr. 12 Christen Pedersen Geil, Nr. 13 Christen Pedersen af Lundehusted, Nr. 14 dennes Hustru Voldborg Marie Lauridsbatter og Nr. 15 Jeppe Jensen af Hallumhede for Deelagtighed i Bedrageri.

Samtlige Tiltalte ere langt over criminel Pavalder og ingen af dem sees tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Nr. 1 Tiltalte Ole Rasmussen. Forsaauidt denne Tiltalte er sigtet for at have forsøgt at udgive en falsk Specie, da har han vel vedgaaet, at han i Efteraaret 1858, da han skulde betale nogle Rentpenge til Gaardmand H. P. Mikkelsen, blandt andre Penge gav denne en Specie, som var mørkere end de andre Penge, og som Mikkelsen ikke vilde tage imod, fordi han ansaae den for falsk, hvilket han gjorde Tiltalte opmærksom paa, og at denne derefter — som han strax for Mikkelsen yttrede at ville — forsøgte at udgive den hos Mølleren i Lydom Mølle, hvis Kone imidlertid strax fik Formodning om, at den var falsk, og kun tog imod den paa Betingelse af, at Tiltalte gav en anden i dens Sted, hvis hendes Mand ved sin Hjemkomst ikke vilde tage den for god, hvorefter ogsaa Tiltalte senere paa Opfordring fra Mølleren gav en anden Specie for den og leverede den paagjældende Specie tilbage til den Mand, af hvem han selv havde faaet den; men da det ikke er oplyst, at Specien, som nydnævnte Mand derefter atter har udgivet, idet han ikke vil have fundet noget egentlig Mistænkeligt ved den, og som saaledes ikke er kommet tilstede under Sagen, virkelig har været falsk, og Møllerkonen derhos ikke har turdet bestemt modsige Tiltaltes Anbringende om, at han strax, da han leverede hende Specien, yttrede til hende, at han ikke vidste, om den var saa rigtig, vil der ikke under denne Deel af Sagen kunne anses ham overført noget strafbart Forhold.

Med Hensyn til det Tiltalte Ole Rasmussen isøvrigt paafigtede bedragelige Forhold bemærkes om det Factiske, at Tiltalte under 1ste Juli 1857 udstedte en Panteobligation til sin Halvsøster Ane Marie Hansen af Kottarp for en Gjæld af 465 Rdl. 3 Mk. 14 Sk., ved hvilken han til Sikkerhed for Capital, Renten og skadeløse Omkostninger med 2den Prioritetsret næstefter en Aftægt til hans Moder pantfattede et ham samme Dag tilkjøbet Sted med Tilliggende af Hartkorn 3 Skpr. 2 Fdkr. 1 Alb., samt al sin Besætning, Ud- og Indbo, Avl og Gjødsel. Denne Obligation modtog Tiltalte strax efter dens Udstedelse for at besørge den tinglæst, men udblod saadant, og den blev, efterat Tiltalte havde tilbageleveret den, først tinglæst den 30te Juni 1858, men fik da Paategning om, at der foruden Aftagten hæftede 150 Rdl. paa Pantet. Tiltalte havde nemlig, uden dertil at have erhvervet Samtykke fra Ane M. Hansens Side, ved en den 22de April 1858 til Uhrmager Andreas Jensen i Varde for 150 Rdl. udstedt

Obligation, der blev tinglyst den 28de s. M., ligeledes til Sikkerhed for Gjælben „med Prioritet næstefter den tinglyste Aftægtscontract“ og med Oprykkelsesret, naar Aftægten bortfaabt, pantsat det ovennævnte ham tilhørende Sted med Bygninger, Sæd, Avl og øvrige Tilbehør, underliggende Zorder, Tiendeandeel, Befæring, Ind- og Udbo. Ane Hansens Obligation blev derefter, da dens Paalydende ikke efter Løfte var blevet udbetalt i November 1858, opsagt til Udbetaling i Juni Termin 1859, men Tilstalte betalte da ikke — saalidt som han betalte et Beløb af 175 Rdl., han efter indgaaet Forlig skulde have betalt sin Broder i samme Termin; under 23de Juni 1859 indgik han derimod et Forlig, hvorved han under Executionstvang forpligtede sig til senest den 1ste September s. A. at indfri Ane Hansens Obligation; dette skete imidlertid heller ikke, og der blev derfor den 10de September s. A. efter Ane Hansens Børges Begjæring afholdt en Udlægsforretning hos Tilstalte til Forbringens Inddrivelse, under hvilken Tilstalte, næst at anerkjende Obligationen og Forliget, erklærede sig ude af Stand til at betale i det Hele eller tildeels, hvorfor der blev gjort Udlæg i Stedet, der vurderees til 600 Rdl., og i det tilstedeværende Løssøre, af hvilket der imidlertid kun fandtes lidet, der vurderees til ialt 26 Rdl. 2 Mk., foruden en Ko, som efter Tilstaltes Anbringende ikke tilhørte ham, og Tilstalte erklærede ikke at være Eier af flere løse Gjenstande enten der eller andetsteds. Der blev derefter indsebet criminel Underjæggelse mod Tilstalte, og under denne er en stor Deel Tilstalte endvidere tilhørende Løssøregjenstande, der vare komne i forskjelligte af de Medtilstaltes Besiddelse, bragte tilfiede og under en den 12te November s. A. afholdt Continuations-Udlægsforretning ialt vurderees til circa 150 Rdl., hvorefter alt det udlagte Løssøre ved en den 19de s. M. afholdt offentlig Auction er udbragt til et Beløb af 180 Rdl. 10 Sk., ligesom og den pantsatte faste Eiendom ved en samme Dag afholdt 3die Auction er bleven solgt for en Kjøkesum af 455 Rdl. foruden Aftægten; og det maa antages, at Ane Hansen ved Hjælp af disse Summer i Forbindelse med et Tilstalte tilhørende Beløb af 17 Rdl., som var i en Medtilstaltes Besiddelse, men er indbetalt til Forhørsdommeren, og hans Tilgodehavende for nogle solgte, under Pantsætningen indbefattede Gjenstande, i alt Fald for Størstedelen erholde Fyldestgjørelse for sin Forbring med paaløbne Kænter og Omkostninger, uden at det dog af Sagens Oplysninger bestemt fremgaar, at hun derved bliver heelt dækket.

Tilstalte Rasmussen har nu med Hensyn til den dobbelte Pantsætning vedgaaet, at det, da han udslede Obligationen til Uhrmager Jensen, var han bekendt, at han allerede ved Ane Hansens Obligation havde givet samme Prioritet, som den, Jensens Obligation gik ud paa at tilstaae denne; men i Forbindelse hermed har han først anbragt, at han ventede at faae indfriet Gjælben til Ane Hansen inden 1ste November 1858, idet han nemlig til den Tid ventede at modtage Restkjøbesummen for et af ham solgt Sted, og at han, der ikke vidste, hvorvidt hendes Obligation var tinglyst eller ikke, gjorde Uhrmager Jensen og den, der conciperede Obligationen til denne, opmærksom paa, at Ane Hansens Obligation saaledes først til November 1858 kunde ventes indfriet, hvorimod han ikke vilde erindre, om han tillige gjorde dem opmærksom paa, at sidstnævnte

Obligation tilfagde samme Prioritet som den Tensen tilfagte; hans Mening var imidlertid, at Tensen først skulde have Prioritet lige efter Aftægten, naar Ane Hansens Obligation var bleven indfriet, og ved Upløsningen af Tensens Obligation lagde han ikke rigtig Mærke til, hvad derom var anført i den.

Efterat imidlertid Uhmager Tensen og Concipisten af dennes Obligation, Fuldmægtig paa Herredsskrivercontoiret Johansen, overensstemmende havde forklaret, at der under de Forhandlinger, som paa Herredsskrivercontoiret gik forud for Obligationens Udsædelse, aldeles ikke blev talt om Ane Hansens Obligation, endnu mindre om dennes eventuelle Indfrielse, at Tensen netop gjorde Laanets Bevilgelse afhængig af, at der foruden Aftægten ingen Prioritet kom til at gaae forud for samme, at Pantebøgerne bleve undersøgte for at erholde Kundskab herom, og at det først var, da det af Pantebøgerne fremgik, at ingen anden Prioritet end Aftægten vilde komme til at gaae forud for Tensens Tilgodehavende, at Laanet blev indrømmet Tiltalte og Obligationen skrevet, og Tensen endvidere havde forklaret, at Tiltalte heller ikke, førend de kom til Johansen, havde omtalt Obligationen til Ane Hansen, men endog paa Tensens udtrykkelige Spørgsmaal, om der var givet nogen Anden Pant næstefter Aftægten, havde udtrykkelig benægtet dette, vedgik Tiltalte, at han, skjøndt han vidste, at han havde udstedt Obligationen til Ane Hansen med samme Prioritet som der blev lovet Tensen, desuagtet hverken under Forhandlingerne paa Contoiret om Laanet og Undersøgelsen af Pantebøgerne eller da Obligationen derefter blev oplæst for ham, omtalte den til Ane Hansen udsedte Obligation, men han anbragte nu, at dette skete af Uagtsomhed. Efter den af Tiltalte først afgivne urigtige Forklaring om udtrykkelig under Forhandlingerne paa Herredsskrivercontoiret at have omtalt Obligationen til Ane Hansen, kan der imidlertid saa meget mindre tages noget Hensyn til hans Anbringende om, at det var af Uagtsomhed, at han ikke omtalte samme, som Tensen og Johansen under Gebstilbud havde forklaret, at der efter den hele Maade, hvorpaa Forhandlingerne foregik, ikke kunde være Tale om sliq Uagtsomhed og at de efter det Påskjerebe ansaa det for umuligt, at en Uagtsomhed med Hensyn til Prioriteten kan have været tilstede hos Tiltalte, ligesom og denne har erkjendt, at Obligationen blev oplæst for ham, førend han underkrev den, hvorhos det kan mærkes, at det efter Ane Hansens Berges Forklaring maa formodes, at Tiltalte, da Obligationen til Tensen udstedtes, endnu var i Besiddelse af den ham til Tinglæserningens Besørgelse overleverede, men endnu utinglæste Obligation til Ane Hansen. Det maa derfor statuere, at Tiltalte har været sig tilfulde bevidst, at han, skjøndt han havde udstedt en ældre Obligation, der gik ud paa at hjemle Panteret i det omtalte Sted og hans derværende Pøsore næstefter den paa samme hvilende Aftægt, men som, idetmindste tildeels ved hans egen Forsømmelse, ikke var bleven tinglæst, har vidende herom udstedt en ny Obligation, hvorved han vidste, at han gav samme fortrinlige Panteret, som han allerede havde tilfagdt den første Creditor; han maa saaledes anses forfæltig at have gjort sig skyldig i en dobbelt Pansætning, og det kan saa meget mindre bispulpe ham, at han har ventet at kunne indfri den første Obligation et halvt Aars Tid efter den sidste Udsedelse, som han, efterat hans Forventning herom ikke var gaaet i

Dpfylbelse og Obligationen derpaa var opfagt ham til Indfrielse, har foretaget sig Dispositioner over sit Løssøre, som sigtede til at uddrage dette fra at tjene Creditrix til Fyldestgjørelse, og af samme Grund vil det heller ikke kunne komme videre i Betragtning, om end Creditrix intet Tab lider ved hans lovsstridige Fremgangsmaade. Tilstalte har nemlig, efter først kun at have villet indbrømme i Foraaret og Sommeren 1859 at have afhændet enkelte Dele af sit pantsatte Inds og Udbo og Besætning, senere, da, som ovenfor berørt, en stor Deel ham tilhørende Gjenstande, tilsammen vurderede til circa 150 Rdl. og ved Auctionen udbragte til 140 à 150 Rdl., vare fundne i flere Medtillastes Besiddelse, vedgaaet, at han tildeels havde solgt eller ublaant disse Ting, men for største Deelen blot givet de Medtillaste dem i Forvaring i den Hensigt at uddrage dem fra det Ublæg, som han ventede vilde blive gjort hos ham for Ane Hansens Fordring; og medens han har anbragt, at han ikke har tænkt sig at foretage noget Ulovligt ved de sftede Afhændelser af Godset, da det dengang ikke havde staaet klart for ham, at han var uberettiget til at sælge det pantsatte Gods i et jaadant Omfang som skeet er — hvorved bemærkes, at han har vedgaaet at have solgt flere Gjenstande end de tilstedebragte og til Fordeel for Creditorerne forauktionerede, og navnlig sine Faar og begge sine Køer samt nogle Sengklæber, en Kaffeovn og 4 Bistaber for ialt circa 120 Rdl. uden at have anskaffet andre i deres Sted —, har han derimod erkjendt, at han vidste, at han ved Forstikkelsen gjorde sig skyldig i noget Ulovligt, uden at han dog har villet erkjende, at han — saaledes som en Deponent har forklaret — omtrent paa den Tid, da Forliget blev indgaaet, havde brugt Yttringer om, at han nok skulde gjøre bart Fremkom eller gjøre det lige saa bart, som da han tog imod det, saa at der intet blev til Creditorerne. Foruden at der isvrigt er nogen Formodning for, at enkelte af de angivne Afhændelser og Ublaan kun ere Proforma-værk fra Tilstaltes Side, er han endvidere sigtet for at have foretaget Proforma-Afhændelser af de to ommeldte Køer, inden disse efter atter at være komne i Tilstaltes Besiddelse, i Begyndelsen af September f. A. paaany bleve solgte af ham, og hvad navnlig angaaer den ene Ko, som Tilstalte solgte paa et Marked i Varde den 8de eller 9de September f. A., maa det ikke blot antages, at Tilstalte nogle Dage forinden havde ladet Medtillaste Chr. Pedersen Geil bringe den til sin Bolig, alene i den Hensigt at uddrage den fra den Execution af det misligholdte Forlig, som Tilstalte da maatte vente at ville blive foretaget hos ham med det allerførste, idet hans Forklaring om Sammenhængen hermed efter Sagens øvrige Oplysninger maa anses for aldeles forkastelig, men at han ogsaa i Juni Maaned f. A. eller paa den Tid, Ane M. Hansens Fordring var forfalden til Udbetaling, uden at endnu Hensland hermed ved Forliget var indbrømmet, har foretaget en Proformadisposition over samme Ko til Medtillaste Søren Hansen, til hvis Gaard den blev henbragt den 13de Juni f. A. og hvor den forblev en 14 Dage — altsaa indtil Forliget var indgaaet —, i hvilken Tid Tilstalte Rasmussens Husfru hver Morgen malkede den, hvorefter den atter kom tilbage til Rasmussens Sted; thi vel have begge de nævnte Tilstalte fra først af udjagt, at Koen blev solgt til Søren Hansen, mod at Rasmusen skulde i en 5—6 Uger have Ret til endeel

af Møllen, samt være berettiget til at kjøbe den tilbage; men isørigt have deres Forklaringer om den nærmere Sammenhæng været i høi Grad modstridende og Tilstalte Rasmusens Forklaringer derhos i høi Grad ubestemte og vakkende, og tilsidst har han anbragt, at Roen ikke blev solgt Søren Hansen, men kun pantsat til ham, hvilket imidlertid Hansen har mod sagt. Ligesom nu Tilstalte Rasmusens Forklaringers Veffaffenhed allerede maa vække en høi Grad af Formodning for, at Afhændelsen eller Pantsættelsen kun er skeet pro forma fra hans Side, jaaledes kan der efter alt det isørigt under Sagen Dplyste ikke være nogenjomhelst grundet Tvivl om, at dette virkelig har været Tilfældet. Ligesom nu Tilstalte herved maa antees ligefrem at have paadraget sig Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 55, 1ste Punktums sidste Deel, jaaledes maa han ved at have forstuffed sit Gods for at betage sine Creditorer Midlerne til at erholde, hvad dem tilkommer, have paadraget sig Straf efter Analogien af nyænævnte Lovbestemmelse og den citerede Forordnings § 43, under hvilken sidste Lovbestemmelse hans øvrige Forhold endelig henføres, og efter Sagens Omstændigheder findes hans Straf passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 2, Tilstalte Anna Marie Dvigt, Tilstalte Ole Rasmusens Hustru, har, efter først at have nægtet saadant, senere vedgaaet, at en stor Deel af hendes og Mandts rørlige Gods var givet flere af de Medtiltalte i Forvaring for at undbrages fra Udlæg, naar Fogden, jaaledes som de ventede, kom for at gjøre Udlæg efter Forliget, og at hun selv har bragt endel af de jaaledes forførte Gjenstande til de paagjældende Medtiltalte; hun har isørigt anbragt, at hun vel troer, at deres Løvsøre er pantsat, men at hun ikke ved nærmere Vefked i saa Henseende, og at hun heller ikke ret har havt nogen Kundskab om deres oeconomicke Stilling. Ved paa den anførte Maade at være sin Mand behjælpelig i at forstikke deres Gods for at undbrage det fra at tjene en Creditor til Fylbesigjærelse, maa hun have paadraget sig Straf efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 §§ 55, første Punktums sidste Stykke, cfr. §§ 43 og 21, og hendes Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 3, Tilstalte, Gaardmand Søren Hansen af Hundstoft, har vedgaaet, at han har tilladt Tilstalte Rasmusen at forvare 4 à 6 Par Træsko hos ham for at undbrage dem fra det Udlæg, som vidstes at forestaae, men han har nægtet at have tilladt flere Gjenstandes Hensættelse hos sig, og med Hensyn til, at desuagtet foruden Træskoene flere Rasmusens tilhørende Gjenstande, nemlig 2 Steenhamre, 1 Haffe, 1 Parapluie, 1 Haandlygte, 1 Nag, 1 Klæbeslag, 1 Haffebrædt og 4 Fæde, ved Auctionen udbragte til cirka 3½ Rdl., vare komne i hans Huus, har han anbragt, at han selv havde bedt om at laane de to sidstnævnte Sager, men at de fleste andre Sager gaafe uden hans Vidende vare komne i Huset, og at han, efterat de vare komne der, gjorde Accord med Rasmusen om at faae dem, navnlig de to Hamre, Haffen, Parapluien og maaskee Pygten, overdragne til Giendom, men om Sammenhængen hermed have hans Forklaringer været vakkende, idet han eengang overeensstemmende med Rasmusen

har anbragt, at han fik dem for et Tilgodehavende hos Rasmussen for at have pløiet for ham og kjørt en Tour for ham til Barde, nemlig med nogle der folgte eller pantsatte Sengklæder og Kaffeovnen, medens han isørigt har gjort gjældende, at de kom i Afregning, da Rasmussen tilbagekjøbte den ovenfor omhandlede Ko. Om denne har han udsagt, at da han, der havde Penge tilgode hos Rasmussen for Markarbeide og — som han senere har anført — tillige for andre Ting, mærkede, at Sidstnævnte vilde til at spille Fallit, kjøbte han, for at komme til sit Tilgodehavende, Koen for 6 Specier med Met for Rasmussen til endeel af Melken i 5—6 Uger og til at tilbagekjøbe den, naar han saae sig istand dertil, og at Rasmussen da ogsaa efter circa 14 Dages Forløb kjøbte den tilbage; men hans nærmere Forklaringer saavel om Beskaffenheden og Størrelsen af hans Tilgodehavende, som han tilsidst har opgivet til circa 7 Rdl., som om Maaden, hvorpaa Rasmussen betalte den, da han kjøbte den tilbage, og om Søren Hansen derved fik noget af Kjøbesummen tilgode, hvilket han tilsidst har paastaet, 4 Rdl. — Kjøndt han efter sin egen Forklaring netop vil have kjøbt Koen for at saae sit Tilgodehavende betalt —, have været i høi Grad ubestemt, vakkende og i Strid deels med hinanden indbyrdes, deels med Rasmussens Forklaringer; naar nu tillige henføres til Sagens øvrige Oplysninger, berunder den af Søren Hansen, som anført, vedgaaede Medvirkning til at forstikke noget af Rasmussens Gods, findes det at maatte antages, at Søren Hansen har deeltaget med Rasmussen i et Proformasalg af den omhandlede Ko. Denne Tilfælde, der isørigt ligesaa lidt som de efterfølgende Tilfælde ses at have været vidende om, at Rasmussens Løsøre var pantsat, eller i alt Fald kan antages at have indseet, at Rasmussen allerede paa Grund af dets Pantsættelse maatte være uberettiget til, som steet er, at disponere over dets enkelte Dele, maa saaledes ansees at have paadraget sig Straf, deels efter Forordningen af 11te April 1840 § 55, 1ste Punktums sidste Deel, cfr. § 21, deels efter saumes Analogi, og hans Straf findes passende at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Nr. 4, Tilfælde Karen Andreasen eller Andreasdatter, sidstomhandlede Tilfaldets Hustru, har saavel nægtet at vide Bessed om Sammenhængen med Koen som at have havt nogen Deel i, at de øvrige under Nr. 3 nævnte Gjenstande ere komne i Huset — undtagen forsaavidt hun selv har laant Tabene —, eller paa anden Maade at have været behjælpelig med at forstikke Rasmussens Gods, og navnlig har hun nægtet Rigtigheden af Ole Rasmussens Hustrues Forklaring om, at hun af denne modtog Parapluen, og har ikke villet erindre, at hun selv modtog Lygten, ligesom hun ei heller har villet vide, hvorfor de paagjældende Gjenstande, som hun tildeels vidste tilhørte Rasmussen, vare i Huset. Der ffjønnes nu heller ikke imod hendes Venægtelse at kunne ansees hende overført nogen Meddeelsagtighed i det af de foregaaende Tilfælde udbiste bedrageriske Forhold, og hun findes at maatte frifindes for Actors Tilfælde, men da hun ved sine Forklaringer under Sagen maa ansees at have givet grundet Anledning til Sags Anlæg mod hende, vil hun dog have at deeltage i Ubreddelsen af Actionens Omkostninger.

Nr. 5, Gaardmand Christen Jensen, kaldet Boel, der sigtes for pro forma at have afkjøbt Tiltalte Rasmussen den ene af dennes Køer samtidsigt med, at den anden Kø pro forma blev solgt til Søren Hansen, har nægtet at have afsluttet nogen Proformahandel om Køen og paastaet, at han virkelig købte denne for 13 Specier, der bleve betalte i 2 Gange, hvorefter Køen forblev hos ham indtil nogle Dage før Septemblemærket i Varde, da Ole Rasmussen kom og forlangte Køen tilbage, idet han angav at ville have den til Søren Hansens Svoger (o: Medtiltalte Oluf Andreasen), og han fik da ogsaa Køen udeliveret, idet han tilbagebetalte de 13 Specier. Hermed stemmer Tiltalte Rasmussens Forklaring, der desuden gaaer ud paa, at han ved Salget havde betinget sig Tilbagekjøret; dette har Tiltalte Jensen vel først nægtet, men han har derefter tilføjet, at Rasmussen paaveraabte sig saadan Tilbagekjøret, og da Jensen ei var vis paa, at den ei var betinget, og 13 Specier var Køens fulde Værdi, lod han Rasmussen faae den tilbage, skjøndt han først havde afslaaet hans Begjæring herom. Der mangler nu Føie til at forkaste denne Tiltaltes Forklaring, og han vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, uden at der endog findes tilstrækkelig Anledning til at paalægge ham nogen Deel af Actionens Omkostninger.

Nr. 6, Anne Lauridsdatter eller Laugesdatter, der er født 1793 og gift med den blinde N. Chr. Mathiesen, har strax aabenhartig vedgaaet, at hun har modtaget forffjellige Ole Rasmussens tilhørende Gjenstande til Opbevaring i sit og Mand's Huus, for at de ikke skulde blive skrevne af Fogden, som ventedes at komme til Rasmussens, nemlig først et Stueuhr, som Rasmussen bragte, og derefter nogle Klædningsstykker m. m., som Kønen bragte, hvilke Gjenstande ved Auctionen ialt ere udbragte til 10 Rdl. 5 Mk. 4 Sk. Denne Tiltalte, hvem det ikke kan ansees overført, at hun har villet give det Udseende af, at hun havde kjøbt Uhret eller stod i Underhandlinger derom, maa saaledes ansees at være skyldig til Straf efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 55, 1ste Punktums sidste Stykke, dog saaledes, at der efter Sagens Omstændigheder og Gjenstandenes mindre Værdi tillige findes at maatte tages Hensyn til bemeldte Forordnings § 50, og hendes Straf findes herefter passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 6 Dage.

Nr. 7, Tiltalte Gaardmand Peder Nielsen, har efter sin med Ole Rasmussens stemmende Forklaring i Juni Maaned s. N. afkjøbt Eidstuvante en stor Kiste for 5 Rdl. og 2 Ploiebed, hvilket Arbejde han dog ikke har præsteret, hvorimod han contant vil have betalt de 5 Rdl., men det var efter hegges Forklaring en Betingelse, at Rasmussen skulde kunne købe den tilbage, og skjøndt flere Omstændigheder tale mod Rigtigheden af denne Fremstilling af Sammenhængen, mangler der dog tilstrækkelig Føie til at statuere, at Kisten kun er solgt pro forma. Tiltalte har dernæst først udsagt, at da han hentede Kisten hos Rasmussen, mærkede han nok, at der var Løi i den, men saae det dog ikke, da den ei blev aabnet, ligesom der ei heller, da den var indsat i hans Huus, blev udtaget noget af den, men derefter indrømmede han, at dette var sket, og vedgif, at han havde samtykket i at modtage det i Kisten værende Løi i Forvaring for at rebbe

bet for Rasmussens, da han vidste, at der var Sandsynlighed for, at det ellers vilde blive udlagt for Gjæld til Ane Hansen. Det ommeldte Tøi, der bestod af Klædningsstykker og Høkkentøi m. m., er ved Auctionen udbragt til circa 58 Rdl. For det anførte Forhold vil denne Tilstalte være at ansee efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 55, 1ste Punktums sidste Deel, cfr. § 21, og hans Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Dage.

Nr. 8, Tilstalte Maren Christensen eller Christensdatter, foregaaende Tilstaltes Hustru, nægtebe først, at der havde været andet i den af hendes Mand hjembragte Kiste end nogle Gjenstande af ubetydelig Værdi, som fandtes liggende i den, da Forhøret optoges, men derefter tilstod hun, at der i Kisten havde været endeel Klæder og Porcellain m. m., nemlig det ovenomhandlede Tøi, og at hun havde gjemt dette Tøi i sit Klæbeskab og to Skuffer for at redde det for Rasmussens, da hun vidste, at der kunde ventes Udlæg gjort deri; hun har derhos udsagt, at hun ikke tænkte, at Forseelsen kunde være saa stor, især da det meste Tøi var Gangklæder, men at hun dog indsaar, at det ikke var rigtigt, hun gjorde. Denne Tilstalte, hvis Deeltagelse i Gjerningen først kan antages at være indtraadt, efterat Tøiet allerede af hendes Mand var bragt til deres Hjem og den ulovlige Vortførelse deraf saaledes fuldbyrdet, findes for sin efterfølgende Deeltagthed i Gjerningen at maatte straffes efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 55, 1ste Punktums sidste Deel, cfr. § 22, og hendes Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Dage.

Nr. 9, Tilstalte Huusmand Søren Christian Sørensen, har strax aabenhartigt tilstaaet, at Tilstalte Rasmussen, der er hans Nabo, kort for Begyndelsen af September Maaned jorrigte Aar kom ind til ham og bad om Tilladelse til at maatte sætte nogle af sine Sager ind hos ham; da Sørensen vidste, at det var galt fat med Rasmussen, tænkte han ved sig selv, at hans Mening dermed rimeligviis var, at ville see at undbrage Tøiet fra, at deri blev gjort Udlæg, og han havde allerede hørt tale om, at Rasmussen havde bortført af sit Gods i saadant Niemed, men da han syntes ikke at ville nægte sin Nabo denne lille Tjeneste, gav han ham den begjærte Tilladelse, og Rasmussen indsatte derpaa i forskjellige Gange en Kiste, et Hængeskab, endeel Huusgeraad m. m. i Sørensens Huus, hvilket Alt er kommet tilstede og ved Auctionen udbragt til 10 Rdl. 2 Mk. 14 Sk. For sit foransførte Forhold vil denne Tilstalte i Betragtning af Gjenstandenes mindre betydelige Værdi og de isøvrigt for ham talende Omstændigheder være at ansee efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 55, 1ste Punktums sidste Deel, sammenholdt med § 50, og hans Straf findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 6 Dage.

Nr. 10, Oluj Andreaasen, har efter sin Forklaring efter Anviisning af Tilstalte Søren Hansen for 13 Specier kjøbt den Ko, der, som ovenfor omhandlet, først af Tilstalte Rasmussen havde været solgt til Tilstalte Chr. Jensen, og da han først til Middelsdag 1859 skulde tiltræde et af ham kjøbt Sted, blev den midlertidig indjat hos Søren Hansen, hos hvem den stod, da Underfølgelsen i denne Sag begyndte; endvidere har han efter sin Forklaring afkjøbt Rasmussen

et Hidsæværk til en Brønd, som han betalte med 1 Rdl., og en Ploug, for hvilken han skulde give 2 Rdl. 3 Mk., men som han ikke ved Underjøgelsens Begyndelse endnu havde betalt, hvorfor han har udleveret Plougen, der ved Auctionen er solgt for circa 3 Rdl., og da Tiltaltes foransøgte Forklaringer stemme med de paagjældende Medtiltaltes, kan det ikke antages, at han for sit Bedkommende med Hensyn til de anførte Gjenstande har begaaet noget strafbart Forhold. Han har dernæst forklaret, at han i Løbet af 4—5 Uger, hvori han selv midlertidigt opholdt sig hos Søren Hansen, efterhaanden har faaet forskjellige Rasmussen tilhørende Gjenstande tillaaens, for hvilke han vilde faae Brug ved sit Sted, nemlig et Deigtrug, forskjellige Avls- og andre Redskaber m. m., samt en Sæk med $3\frac{1}{2}$ Stp. Rug, der ialt ere ved Auctionen udbragte til circa 7 Rdl. 2 Mk.; han har imidlertid erkjendt, at han ingen Brug havde navnlig for Deigtrugget, da han laante det, at han heller ikke havde laant Gjenstandene paa nogen bestemt Tid og saaledes kunde være udsat for, at de bleve tilbagefordrede, jærend han tiltraadte sit Sted, at han havde hørt omtale, at Rasmussen sad i fortrykte Omstændigheder og baade solgte og udlaante en stor Deel af sit Gods, og at dette ogsaa gav Anledning til, at Andraesen efter Rasmussens Tilbud til ham derom kjøbte og laante Godslet af ham; men han nægter, at Rasmussen yttrede, at han ønskede at faae Tøiet ud af Huset for at unndrage det for Udsæg, og vil hverken have været vidende om, at dette dog var Rasmussens Mening, eller have modtaget det i saadan Hensigt. Vel skjønnes det nu ikke imod denne Tiltaltes Benægtelse at kunne statueres, at han har været vidende om, at Tiltalte Rasmussen lod ham erholde de ommeldte Gjenstande i en bebrageriff Hensigt, men ved under de anførte Omstændigheder efter dennes Tilbud at modtage Ting tillaaens, for hvilke han, da han laante dem, tildeels endnu ingen Brug havde, og det, uagtet den Omstændighed, at Rasmussen havde solgt og udleveret en stor Deel af sit Gods til Andre, maatte vække hans Mistanke, findes han dog at have gjort sig skyldig i et Forhold, der i Henhold til Placat af 24de September 1841, cfr. Forordningen af 11te April 1840 § 55, maa paadrage ham en arbitrair Straf, der findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Dage.

Nr. 11, Tiltalte Gaardmand Niels Jermin Borch, har vedgaaet, at han af Tiltalte Rasmussen Tid efter anden i August og September f. A. har modtaget 2 Kommeuhre, 2 Poser med Meel og Gryn m. m., ialt udbragt ved Auctionen til 12—13 Rdl., samt af rede Penges først 2 Rdl. og senere 15 Rdl. Svad Pengene angaaer, har Rasmussen paaftaaet, at Tiltalte Borch fik dem tillaaens, de 15 Rdl. efter gjentagne Anmodninger derom, men Sidsnævnte har paaftaaet, at han kun fik de 2 Rdl. tillaaens, idet han dog har erkjendt, at han ved Modtagelsen af disse yttrede, at han nok kunde have Brug for flere, samt anførte, at Rasmussen, da han leverede ham de 15 Rdl., hvilket skete efter Markedet den 8de og 9de September, og bad ham tage dem i Forvaring, tilføiede, at han, hvis han vilde, gjerne maatte bruge nogle af dem. Med Hensyn til de øvrige Gjenstande har Rasmussen paaftaaet, at Borch efter en Samtale mellem dem om Rasmussens oeconomiske Stilling, under hvilken Sidsnævnte omtalte at have solgt Ko og Bier m. m., yttrede, at det kunde vist Jagen gjøre

ham noget for, og det vist heller ikke kunde skade, om han flyttede nogle af sine Sager bort, og at han, hvis han vilde sætte nogle hen til Borch, gjerne maatte, og det var i Henhold hertil, at Rasmussen deels leverede Borch personlig, deels i hans Port indfatte de ommeldte Gjenstande. Tilstalte Borch har imidlertid ikke villet erindre at have brugt de omskrevne Yttringer, navnlig om at det ikke kunde skade at bortflytte noget, men han har erkjendt, at have tilladt Rasmussen at sætte af sine Sager i hans Port og personlig at have modtaget Poserne i Forvaring, samt at han vidste, at der ventedes Udlæg hos Rasmussen, og skjøndt han ikke har villet erindre, at Rasmussen nogenstunde har yttret, at det var Hensigten at undbrage Sagerne fra Ublæget, og heller ikke selv vil have gjort sig nogen klar Forestilling herom, erkjender han dog at have fattet nogen Mistanke derom, navnlig da han modtog Uhrene. Efter Sagens foransførte Omstændigheder kan der nu ikke være nogen Tvivl om, at denne Tilstalte har indseet, at Rasmussens Sagers og navnlig Lommeuhrenes Forvaring hos ham alene skete i den svigagtige Hensigt at undbrage dem fra det forventede Udlæg, og han vil derfor være at ansee efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 55, 1ste Punktums sidste Deel, cfr. § 21, med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage.

Nr. 12, Tilstalte Christen Pedersen, kaldet Geil, har erkjendt nogle Dage før Markebet i Barde den 8de og 9de September f. A., nemlig den 3die i bemeldte Maaned, i Rasmussens Hjem at have modtaget en denne tilhørende Koe og desfra trukket den til sit Hjem, hvor den henstod og af ham brugtes til Malkning, indtil Rasmussen afhentede den til Markebet. Tilstalte Rasmussen har herom forklaret, at han havde solgt Koen — den samme som i Juni Maaned i circa 14 Dage havde staaet hos Tilstalte Søren Hansen — til Chr. Pedersen Geil for 11 eller 12 Specier, som dog ikke bleve betalte, ligesom Handelen heller ikke isvrigt endeligt afsluttedes; men, som ovenfor berørt, maa dette Anbringende ansees for urigtigt og Rasmussens Hensigt antages alene at have været at undbrage Koen fra Udlæg, hvis dette skulde blive effectueret før Markebet; Tilstalte Chr. Pedersen har imidlertid benægtet at have været vidende om, at dette var Hensigten, eller da at have kjendt noget til Rasmussens Formuesforfatning, og han har paastaet, at han kun modtog Koen for at benytte dens Mælk i de faa Dage før Markebet, hvilket Rasmussen tilbød ham, da han for denne klagede over at mangle til Kysten; isvrigt har han erkjendt, at der, da Koen var Rasmussens sidste og han altsaa ved at overlade den til Chr. Pedersen, der var ham temmelig fremmed, blottede sig selv ganske for Mælk i disse Dage, heri havde været Opfordring for ham til at spørge om Grunden til, at Rasmussen besnaget overlod ham Koen til Brug, uden at han dog gjorde dette eller at det af Rasmussen selv blev omtalt. Der maa nu vel herefter være Formodning for, at denne Tilstalte ikke ganske har handlet i god Tro, men da det dog navnlig ikke sees, at han har kjendt noget til Rasmussens oeconomicke Stilling og været vidende om, at der forestod ham en Ublægsforretning, skjønnes der ikke at være tilstrækkelig Grøie til endog blot at ansee ham styldig i et misligt Forhold ved Koen's Modtagelse eller til at statuere, at han derved har udviist

en strafbar Uforsigtighed, og han vil derfor blive at frifinde for Actors Tiltale, dog efter hans Forholds Beskaffenhed med Forpligtelse til at tilsvare endeel af Actionens Omkostninger.

Nr. 13, Gaardmand Christen Pedersen af Lundehested, har vedgaaet, at han førend Ublægsforretningen har modtaget forskjellige Tiltalte Rasmussen tilhørende Gjenstande, saasom Sengklæder, Inventarium m. m., ialt ved Auctionen udbragte til circa 40 Rdl., i Forvaring for Rasmussen. Denne havde bedet Chr. Pedersen om at forvare Tøiet, og da Chr. Pedersen vidste, at der kunde ventes Ublæg hos Rasmussen, tænkte han nok at Grunden var, at han vilde undbrage Tøiet fra Ublæget, uden at dog Rasmussen selv omtalte dette som Grunden; ikke desto mindre laante han Rasmussen sin Vogn med Stude for at kjøre Tøiet til sig, og Rasmussen bragte det selv en Aften Kl. circa 10 til Chr. Pedersens Gaard, hvor Sidstnævnte, hvis Hustru allerede var iseng, da selv tog imod det; dog bleve nogle af Sengklæderne en anden Aften af Rasmussen baarne hen til Gaarden og der paa en Tid, da Chr. Pedersen og hans Hustru allerede vare iseng, lagte ind i en Lade. Yøvrigt nægtede denne Tiltalte først at have modtaget Sengklæder af Rasmussen, og han har vedgaaet, at han gjorde dette, for at de ikke skulde blive udleverede, men holdte tilbage til Bedste for Rasmussens Kone. Efter det Anførte vil Tiltalte Chr. Pedersen af Lundehested, der er født i 1799, blive at ansee efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 55, 1ste Punktums sidste Deel, cfr. § 21, og hans Straf i Henhold til Forordningen af 12te Juni 1816 § 7 blive at bestemme til simpelt Fængsel paa sædvanlig Fængelst i 24 Dage.

Nr. 14, Tiltalte Voldborg Marie Lauridsdatter, den foregaaende Tiltaltes Hustru, har vedgaaet, at hun, der som anført var iseng, da Tøiet bragtes til dem, af sin Mand har erfaret, at endeel af Tøiet var sat i Forvaring hos dem, og at de have talt sammen om, at det skete for at hjælpe paa Rasmussen, for at det ikke skulde blive skrevet af Fogden, samt at hun, da hun nogen Tid før Ublægsforretningens Afholdelse hos Rasmussen fandt Sengklæderne liggende i deres Lade, indsaae, at de maatte være lagte der i samme Niemed, hvori de andre Sager vare komne til dem; for at gjemme dem bedre, tog hun dem da ind fra Laden og lagde dem i en Seng, og under Forhøret nægtede hun først at vide noget af dem og angav derpaa ikke at have seet dem førend Dagen iforveien, hvorhos hun som Grund til, at hun først lagde Dølgemaal paa dem, har angivet, at det var af Medbynk med Rasmussens Kone, fordi hun havde betænkt, at de ikke skulde udleveres men holdes tilbage til Bedste for denne. Denne Tiltalte, der efter det Foransjorte først kan ansees at have gjort sig medskyldig i Gjerningen, efterat denne allerede var fuldført, vil for sit udbiste Forhold være at ansee efter Analogien af Forordningen af 11te April 1840 § 55, 1ste Punktums sidste Deel, cfr. § 22, og hendes Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage.

Nr. 15, Huusmand Zeppe Jensen af Hallumhede, har vedgaaet, at han den 12te Juni f. A. ved Solopgang hos Tiltalte Rasmussen har afhentet 4 Sidstnævnte tilhørende Bistader, men saavel efter hans som Rasmussens For-

Klaring fik han dem ikke til Forbaring for Eidstævnte, men som sin Eiendom, idet han havde afskøbt Rasmussen dem for 2 Tønder Rug; Tiltalte anbragte derhos først, at han havde leveret Rasmussen den betingede Rug, men efterat der var fremkommen en Vidneforklaring, som talte herimod, erkjendte han, at han ikke havde leveret Rugen, og anbragte, at han efter senere Aftale derom istedetfor Rugen havde givet Rasmussen en Anviisning paa 10 Rdl. paa en Mand, der skyldte ham dette Beløb; ligesom imidlertid denne Mand har nægtet at skyldte Jeppe Jensen noget, saaledes har og Rasmussen nægtet at have taget imod en Anviisning istedetfor Rugen og paastaet, at der end ikke har været Tale herom. Skjøndt der nu herefter maa være nogen Formodning for, at det ikke forholder sig med Vistaberne som af Tiltalte Jeppe Jensen forklaret, mangler der dog formeentlig tilstrækkelige Data til at statuere, at der foreligger en Proformaafhændelse, eller at han har modtaget Vistaberne i svigagtig Hensigt, og han vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, men efter Sagens Omstændigheder og navnlig, da han, som anført, har afgivet en urigtig Forklaring uden at have kunnet fremsøre nogen fyldestgjørende Retfærdiggjørelse herfor, maa han tilspiltes at deeltage i Udreelsen af Actionens Omkostninger.

Af samtlige af Actionen flydende Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, og i Salair til Actor og Defensor for Overretten 15 Rdl. til hver, vil Tiltalte Nr. 1 have alene at udrede $\frac{1}{3}$; derhos vil han solidarisk med Nr. 2 have at udrede de øvrige $\frac{2}{3}$, saaledes at saavel de Tiltalte Nr. 3 og 4 som Nr. 7 og 8, samt endelig Nr. 13 og 14 ville, hvert Egetpar især, have solidarisk med Nr. 1 og 2 og med hinanden indbyrdes at tilsvare $\frac{1}{12}$, og Nr. 6, 9, 10, 11, 12 og 15 hver især solidarisk med Nr. 1 og 2 $\frac{1}{36}$, Alt beregnet efter samtlige Omkostninger“.

Nr. 348.

Statsraad Liebenberg

contra

Carl Christensen eller **Carl Christian Hansen** (Defensor Brock),
der tiltales for bedragerisk Forhold.

Odense Herreds Etrarets Dom af 28de August 1860: „Arrestanten, Conftabel Carl Christensen eller Carl Christian Hansen af Odense, bør henfættes til Forbedringshushandsarbejde i 1 Aar, samt udrede alle af hans Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Tommerup, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Knudsen, 4 Rdl. Derhos bør han betale i Erstatning til Tjenestekarl Rasmus Rasmussen af Kullerup 1,609 Rdl. 38 Sk. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Novbr. 1860: „Arrestanten Carl Christensen eller Carl Christian Hansen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor her for Overretten, Procuratorerne Bang og Ahme, 8 Rdl. til hver, udredes af Arrestanten. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende hertil fra Odense Herreds Extraret indankede Sag, hvorunder Arrestanten Carl Christensen eller Carl Christian Hansen tiltales for bedrageriff Forhold og for hvilket han ved Underrettsdommen er anseet med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, har den formeentlig bedragne Tjenestekarl Rasmus Rasmusen af Kisserup forklaret, at Arrestanten, med hvem han i 1858 gjorde Bekjendtskab, og som undertiden havde lagt Kort op for ham og navnlig engang, ligesom om han læste det op af Kortene, havde sagt ham, at han, saaledes som det ogsaa virkelig forholdt sig, havde Penge indestaaende i Sparekassen og andetsteds, engang i Anledning af, at han (Rasmusen) led af Bylde, sagde til ham, at der var lagt Noget for ham og givet ham Noget ind, hvilket skulde betyde og blev forstaaet saaledes, at han var forhezet af onde Mennesker. I denne Anledning tilbød Arrestanten at curere ham, hvilket Arrestanten efter sit Udiagn kunde, da han eiede Cyprianus, og skjøndt Arrestanten oprindelig havde sagt, at Curen kun skulde koste 30 à 40 Rdl., fralokkede han ham dog efterhaanden forskjellige større eller mindre Summer indtil i Alt et Beløb af omtrent 1,600 Rdl. foruden en Guldfilling, en laadden Hue og et Gevær, idet han foregav, at Pengene og de nævnte Gjenstande skulde nedgraves paa Kirkegaarden, fordi Handen skulde have dem for at curere ham, samt at han nok skulde faae Alt tilbage, og at dette godt kunde skee gratis, men at han i saa Fald vilde komme til at ligge i 20 Aar og aldrig blive rask. Efter hans Forklaring gav Arrestanten ham et Pulver til at tage ind, en Kjæbe og et Stykke Staal, førstnævnte til at bære om Halsen og sidstnævnte til at bære paa Brystet, samt en Kobberfiling, der skulde være et Slags Tryllemiddel, ligesom han, der havde fortalt, at de Døde ogsaa havde Cyprianus og at Curen ei kunde lykkes saalænge de beholbt Bøgerne, engang leverede ham en Bog, der var bestybet af Jid og hvorom han foregav, at han havde sviet sig

den til, hvilket blev forstaaet saaledes, at Bogen var kommen fra de Dnde. Endvidere har han forklaret, at han 2de Gange er fulgt med Arrestanten, naar der skulde nedgraves Penge paa Kirkegaarden, men at han den første Gang kun kom til Kirkegaarden og den anden Gang ei engang saa langt, idet Arrestanten sagde ham, at den Dnde vilde komme, dersom han fulgte med ham ind paa Kirkegaarden, hvor efter hans Foregivende Pengene bleve nedlagte i en i dette Niemed nedgravet Kasse.

Endelig har han forklaret, at Arrestanten havde lovet at tilbagelevere ham samtlige Penge den sidste Søndag før Mai Maaned d. A., i hvilket Niemed de skulde mødes paa Hovedlandeveien, men da de traf hinanden der, fortalte Arrestanten ham, at der endnu manglede en Specie, fordi der fandtes endnu flere Dnde, hos hvem Bøgerne skulde svies, og da han derpaa havde erholdt Specien, blev det aftalt, at de paany skulde mødes paa Landeveien den 11te Mai, hvor Arrestanten da vilde tilbagelevere Pengene, men allerede den 9de Mai var Arrestanten, der var udstreven til militair Tjeneste, afreist til vedkommende militaire Afdeling.

Arrestanten har erkjendt, at han af Rasmus Rasmussen til forskjellige Tider har modtaget Summer indtil ialt et Beløb af omtrent 1,600 Rbl, samt at han er ham denne Sum skyldig, men isvrigt har han benægtet Rigtigheden af Rasmus Rasmussens ovenanførte Forklaring, idet han har paastaaet, at R. Rasmussen efter eget Tilbud laante ham Pengene for at sætte ham i Stand til at drive Slagteri paa egen Haand, samt at han erholdt den laadne Hne og Geværet til Forværing.

Han har derhos tilstaaet, at samtlige Penge efterhaanden ere forbrugte deels ved Tab paa hans Slagteri, deels paa anden Maade, navnlig ved øbselt og uordentligt Levnet, og at han ingen Udsigt har til at tilbagebetale bemeldte Penge, samt at han selv paa de Tider, da han modtog Pengene tiltaans, var sig bevidst, at han ingen Udsigt havde til at tilbagebetale dem.

Vel er nu R. Rasmussens Forklaring bestyrket deels derved, at Arrestanten har maattet erkjende, at han har lagt Kort op for R. Rasmussen, og at han til forskjellige Personer har omtalt, at han havde Penge nedgravede i Jorden, hvorhos Arrestanten heller ikke har turdet nægte Muligheden af, at han har spaaet R. Rasmussen af Kortene og at han har fortalt, at han med denne har været paa Kirkegaarden, deels derved at et Vidne har beediget, at han til Vidnet har yttret, at han kjendte en sindsvoag Person, hvem han havde indbildt, at han havde en stor Bog, med hvilken han kunde curere den Syge, hvis denne vilde lade sine Penge nedgrave paa Kirkegaarden, men desuagtet findes der efter samtlige Sagens Omstændigheder ei at foreligge noget fuldstændigt Beviis for, at Arrestanten paa den af R. Rasmussen omfoklarede Maade har benyttet sig af dennes Overtro til at tilvende sig hans Penge.

Da Arrestanten nu heller ikke findes, saaledes som ved Underrettsdommen er statueret, at have paadraget sig criminelt Ansvar derved, at han, som han selv forklarer, har modtaget Pengene tiltaans, uagtet han ved Modtagelsen var sig bevidst, at han ikke havde nogen rimelig Udsigt til at betale dem tilbage, navnlig

naar hensees til, at han tillige stadigen har erklæret, at det altid havde været hans Hensigt at betale dem tilbage, naar han maatte blive i Stand dertil, saa vil han være at sefinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale, hvorhos han vil have at udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensør her for Overretten 8 Rdl. til hver“.

Onsdagen den 23de Januar.

Nr. 342.

Statsraad Liebenberg

contra

Carsten Andreas Nissen og dennes Hustru **Marie Christine
Elisabeth Neese** (Defensør Salicath),

der tiltales for at have antaget Fruentimmer til Bordeller.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Octbr. 1860: „De Tiltalte Carsten Andreas Nissen og dennes Hustru Marie Christine Elisabeth Neese bør straffes med Forbedringshussarbejde hver i 8 Maaneder samt, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensør, Procuratorerne Simonsen og Sørensen, 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte findes at maatte bestemmes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for hver af de Tiltalte bestemmes til 1 Aar. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Statsraad Salicath for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De Tiltalte Carsten Andreas Nissen og dennes Hustru Marie Christine Elisabeth Neese, der ere laugt over criminel Lavalder, og af hvilke den Første ikke er funden forhen straffet, medens den Sidste er anset ved Bordsesholms Amts Dom af 6te November 1852 for Bedrageri og Lyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Altona Criminalrets Dom af 29de April 1854 for 2den Gang begaaet

Lyveri med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, sigtes under nærværende Sag for at have antaget Fruentimmer til Bordeller, og ere ved egne af det isvrigt Opholds bestyrkede Tiltaltes overbeviste at have gjort sig skyldige i det dem paafigtede Forhold. Efterat de nemlig tidligere, medens de vare bojatte i Flensborg, havde givet sig af med for Betaling at skaffe Fruentimmer til Bordeller i Hamborg og paa flere Steeder i Holsteen og Slesvig, have de fortjat dermed, da de toge Ophold fra Februar Maaned indværende Aar i Slagelse og fra den paafølgende Mai Maaned heri Staden, idet de have anbragt eller søgt at anbringe endeel herværende Fruentimmer paa de nævnte Steeder, af hvilke de have bevæget nogle til at tage derover ved det urigtige Foregivende, at de skulde tjene paa et Hotel, af hvilken Grund navnlig 2 af de saaledes mod deres Vidende paa Bordeller anbragte Fruentimmer have vægret sig ved at blive der og ere vendte tilbage hertil, efterat de vare komne til Kundskab om, hvor de vare bleve anbragte, og maa det i den nævnte Henseende ogsaa komme væsentlig i Betragtning, at de Tiltalte ikke have skaffet sig tilstrækkelig Kundskab om flere af de paagjældende Fruentimmers foregaaende Levnet, inden de bleve sendte over til de paagjældende Steeder, og navnlig ikke havde vidst, om de tidligere havde givet sig af med et lignende usædeligt Levnet. For det de Tiltalte saaledes overbeviste Forhold ville de være at ansee med en efter Lovgivningens Analogi sempet arbitrar Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder for hver, hvorhos de, Een for Begge og Begge for Een, ville have at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til de befalede Sagsførere med 8 Rdl. til hver“.

Torsdagen den 24de Januar.

Nr. 321.

Justitsraad Buntzen

contra

Peter Winkel Kjær og Lars eller Laust Madsen (Defensor Liebe), der tiltales, Forstævnte for bedrageligt Forhold eller for at have forledet eller søgt at forlede Andre dertil, og Sidstævnte for bedrageligt Forhold eller Attentat derpaa.

Hæfning og Nejs Herredets Extrarets Dom af 15de Septbr. 1859: „Tiltalte, forhenværende Handelsbetjent Peter Winkel Kjær, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag“ fri at være. Tiltalte, Huusmand Lars Madsen eller Laust Madsen af Adbøl, bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Dage. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator Lykke, 8 Rdl., og til Defensor, Procurator Nyegaard, 6 Rdl., udredes af begge de Tiltalte in solidum. At efterkommes under Udjærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 9de Juli 1860: „De Tiltalte Peter Winkel Kjør og Lars Madsen bør henfættes i simpelt Fængsel, Kjør i tre Uger og Madsen i fem Dage. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, 10 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Kjør, og bør Tiltalte Madsen in solidum med ham udrede een Trediedeel af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Efter de imod Tiltalte Peter Winkel Kjør fremkomne Oplysninger, i hvilken Henseende henbises til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, kan det ikke ansees tilstrækkeligen bevist, at han ved de af ham foretagne Handlinger har tilsigtet at frænke de Vedkommendes Rettigheder, og vil han som Folge heraf være at frifinde for Actors Tiltale, dog saaledes at han ikke kan undgaae at tilsvare Actionens Omkostninger, som i Overretsdommen bestemt.

Med Hensyn til Tiltalte Lars Madsen maa Høiesteret, idet hans Forhold findes strafbart efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 76 og 80, sammenholdte med Grundsætningerne i § 55, billige nyseævnte Doms Resultat.

Chi kendes for Ret:

Peter Winkel Kjør bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Lars Madsen idømte Straf og Actionens Omkostninger bør Landsoverretens Dom ved Magt at stande. Justitsraad Bungen og Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rdl., som udredes paa den i bemeldte Dom med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisseser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Peter Winkel Kjør for bedrægeligt Forhold eller for at have forlebet eller søgt at forlede Andre dertil, og Tiltalte Lars Madsen for bedrægeligt Forhold eller Attentat derpaa.

Sigtelsen mod Tiltalte Peter Winkel Kjør gaaer navnlig ud paa, at han deels skal have søgt at forlede endeel af Høvmændene Nielsen & Fuglsangs Debitorer til at fragaae deres Gjælb, nægte at have havt Contrabøger eller tilintetgjøre disse, og deels skal have forlebet Andre til at foretage Proformaafhændelser,

for derved at forhindre disses Creditorer fra at komme til deres Ret. I førstnævnte Henseende bemærkes, at efter Sagens Oplysninger har det nævnte Firma, hos hvem Tilstalte i 1855 havde conditioneret som Handelsbetjent, og med hvem han, efterat være affædiget i Utide, havde havt Proces om sin Løn m. m., ligesom han ogsaa havde angivet Firmaet for Øvrigheden for ulovligt Forhold i dets Handel, — i Tidrummet fra 1857 til 1859 havt ialt uogle og tredstudsstyve Processer med dets Debitorer, og i en stor Deel af disse har Tilstalte conciperet Indlæg for Debitorerne, hvorfor han efter sin Forklaring, forsaavidt disse have vundet Sagerne, i Almindelighed har modtaget Betaling, som han har labet de Bekomvende selv bestemme, hvorimod han, naar de have tabt Sagerne, ikke har modtaget anden Betaling end til det stemplede Papir. Blandt andre har Gaardmand Jens Peder Bobstrup edelig forklaret, at han engang talte med Tilstalte om sin Gjæld til Nielsen & Fuglhang, om hvilken han da allerede med disse havde indgaaet et privat Forlig, og at Tilstalte, — der, efter hvad han har vedgaaet, da yttrede, at Bobstrup kunde anlægge Sag imod dem til at aflægge Rede og Rigtighed for hvad han havde leveret dem, og i den Anledning uddrog dette af hans Contrabog, samt forfattede en Forligsslage, som Tilstalte dog efter Bobstrups Forklaring raadede ham til ikke at benytte, da det, efter hvad han sagde, ikke kunde betale sig, — under Samtalen om den nye Sag yttrede, at Contrabogen ikke maatte være tilstede under denne Sag, og at han kunde iturive eller bortkaste den —, med Hensyn til hvilken Forklaring Tilstalte vel har indrømmet at have brugt sidstnævnte Yttring, men nægtet, at det var i Forbindelse med Samtalen om eller havde Hensyn til den nye Sags Anlæg, hvorefter ogsaa Bobstrup har udsagt, at han ikke er aldeles vis paa, at det netop var i Anledning af den nye Sag, at Tilstalte raadede ham til at tilintetgjøre Contrabogen, men at det i alt Fald forekommer ham saaledes, og nærmere Oplysning i saa Henseende haves ikke.

En anden af de paagjældende Debitorer, Gaardmand Jens Nielsen Hviid, har ligeledes edelig udsagt, at Tilstalte ved at tale med ham om hans Mellemværende med de nævnte Kjøbmænd, hvorom han allerede havde indgaaet Forlig, raadede ham til at anlægge Sag imod dem og skrev en Forligsslage, og i den Anledning endvidere gav ham det Raad, at han skulde bortkaste sin Contrabog og ikke gjemme paa den, hvormed Hviid antog at Tilstaltes Hensigt var, at Bogen ikke skulde komme frem under Sagen eller tjene til Beviis, hvilket Hviid dog ikke erindrer, om han udtrykkelig sagde; Hviid har iøvrigt tilføjet, at han af den Regning, Tilstalte opgjorde for ham, kunde see, at denne ikke var rigtig, da han var sig bevidst, at han skyldte Kjøbmændene flere Penge, end Opgjørelsen ubviste, og at han derfor ikke vilde indlade sig med Tilstalte, men vilde holde sig til det indgaaede Forlig. Derhos have to Deponenter, der — dog ikke samtidig — vare tilstede ved Samtalen mellem Tilstalte og Hviid, edelig forklaret, at de hver for sig hørte Tilstalte raade Hviid til at indkalde Nielsen & Fuglhang for Forligelsescommissionen og i Anledning heraf kaste sin Contrabog bort, for at den ikke skulde tjene som Beviis imod ham, og den ene af disse Deponenter har tillige udsagt, at Hensigten med den nye Sag, som Tilstalte vilde have Hviid til at anlægge, var at han skulde sagsøge Kjøbmændene for hvad han havde le-

veret dem, og derimod lægge Skjul paa hvad han havde faaet hos dem, samt at det navnlig, saavidt Deponenten efter bedste Skjønneude erindrer, var Mening, at det indgaaede Forlig skulde kundgøres ved den nye Sag. Tiltalte har erkjendt, at han ved den omhandlede Leilighed gjorde et Udbrag af Hviids Contrabog af hvad denne havde leveret til Nielsen & Fuglsang i Varer, og at han yttrede til Hviid, at han kunde rive Contrabogen itu eller kaste den bort, men han paastaer, at denne Yttring alene var foranlediget ved at han erfarede, at Hviid havde indgaaet Forlig om sit Pengemellemværende med Nielsen & Fuglsang, og ikke stod i nogen Forbindelse med den senere Omtale af en ny Sag, som han raadede Hviid til at anlægge mod dem til Afslæggelse af Rebe og Rig-tighed, og i hvilken han skrev en Forligssklage. Til denne sidste Forklaring kan der nu vel efter Sagens samtlige Omstændigheder ikke tages noget Hensyn, og det maa saaledes ansees beviist, at Tiltalte har raadet Hviid at bortkaste Contrabo-gen, og givet dette Raad med Hensyn til den nye Sag, hvormed Hensigten maa have været, at den ikke skulde tjene til Beviis under Sagen, men mod Tiltaltes stadige Venægtelse kan det ikke ansees godtgjort, at han enten ved denne Leilighed eller ibrigt ved at yde forskjellige af Nielsen & Fuglsangs Debitorer Raad og Bistand i deres Processer med de nævnte Kjøbmænd har tilsigtet at bebrage de Sidstnævnte for nogen retmæssig Fordring eller tilskyndet til urigtige Venægtelser eller Dypgiver, og han vil derfor alene kunne ansees skyldig i et Forsøg paa at tilintetgjøre et Beviismiddel i en Sag uden bestemt svigagtig Hensigt, hvilket maa betragtes som et misligt Forhold, der maa paadrage ham en efter Lovgiv-ningens Analogi lempet arbitrær Straf.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Tiltalte Kjør for at have forledet til Proformaaffænder er det oplyst, at efterat Huusmand Jens Jensen Wester ved Dom af 19de August 1858 var tilpligtet at betale de oftnævnte Kjøbmænd et Beløb af 47 Rdl. 5 Mk. 13 Sk. med Reuter, hvilken Dom dog først blev forfyndt for ham i October Maaned næstefter, afstod Jens Wester den 2den Sep-tember s. A. til sin Stebsøn den ham ved det tidligere stedsfundne Salg af hans Gaard til Stebsønnen ved en Aftægtscontract forbeholdte Ret til afgiftsfri Be-nyttelse af et under Salget indbefattet Hedeskifte med derpaa værende Huus, og indgik under samme Dato en Leiecontract med Stebsønnen, hvorved denne igjen leiede ham Skiftet tilligemed Huset i 49 Aar paa det Vilkaar, at J. Wester i det første Aar skulde betale i Leie 100 Rdl. og hvert af de følgende Aar 1 Mk., og samtibig dermed solgte han til Stebsønnen alt sit Løssøre, dog saaledes, at han selv beholdt Besiddelsen af det i Kraft af den omtalte Leiecontract, der ogsaa omfattede endeel Løssøre, bestaaende af Kreaturer, Bohave, Rædningsstykker, Huusgeraad m. m. Kjøbesummen for Hedeskiftet skulde liquideres mod det første Aars Leie, og den for Indboet mod et ældre Tilgodehavende, som Stebsønnen havde hos ham. Den ommeldte Leiecontract om Hedeskiftet m. v. blev forfattet af Tiltalte Kjør, men ligesom de paagjældende Contrahenter have nægtet, at Transactionen var indgaaet pro forma, og at det ved den var tilsigtet at for-hindre Nielsen & Fuglsang fra at komme til deres Ret efter Dommen, — hvilken i afvigte Marts Maaned er fyldestgjort —, samt anbragt, at Transactionen blev

foranlediget ved, at Vesters Ret til Hedeffikket var hans Stedsøn til Hinder for Optagelsen af et Laan, og at den var aftalt imellem dem, søvend de talte om samme med Tiltalte, der alene sagde dem, hvorledes Documentet skulde skrives, saaledes har Tiltalte Kjær paastaet, at han havde den Overbeviisning, at det Document, han forfattede, ikke tilsigtede eller gav Anledning til nogen Svig, samt anført, at det forekommer ham, at det blev sagt, at Stedsønnen agtede at optage et Laan, og at Forpligtelsen med Hensyn til Vester var ham til Hinder herfor, og imod denne Tiltaltes Benægtelse er der ikke fremkommet noget Beviis for, at han har været vidende om eller indseet, at Transactionen var foregaaet i svigagtig Hensigt, eller at han ved at forfatte det omhandlede Document skulde have tilsigtet at medvirke til et bebrageligt Forhold.

Om det Medtiltalte Lars Madsen paasigtede bebragelige Forhold og Tiltalte Kjærs Deeltagelse heri har kemelbte Lars Madsen forklaret, at efterat Kjær havde skrevet for ham i en Retssag, han i 1858 havde med Enken Ane Pedersdatter angaaende en af hende paastaet Erstatningsfordring paa 30 Rdl, hvilket Beløb med Renter og Omkostninger han ved Dom af 23de September 1858 blev tilpligtet at betale hende, havde Kjær raadet ham til, at han, for at Ane Pedersdatter ikke skulde kunne erholde det Beløb, Sagen angik, skulde paa en saadan Maade disponere over sit Jndbo, at det kunde faae Udseende af, at han Intet eiede, hvori Ane Pedersdatter kunde søge Fyldestgjørelse, og efterat der i den Anledning i Kjærs Nærværelse var truffet Aftale med L. Madsens Svoger, Christen Christensen, forfattede Kjær en under Sagen fremslagt Leiecontract, dateret den 20de September 1858, ifølge hvilken Chr. Christensen bortleier til L. Madsen paa 50 Aar for en aarlig Leie af 1 Rdl. endeel nærmere specificerede Kreaturer og andre Gjenstande, der efter Madsens Forklaring udgjorde hans Besætning og Jndbo, som det skulde hebbe sig at han havde solgt til Chr. Christensen, uden at det virkelig forholdt sig saaledes, idet han ingen Betaling havde faaet derfor. Denne Contract blev derefter underskrevet af Tiltalte Madsen og to Bitterlighedsvidner, hvorefter Madsen bragte den til Christensen, som imidlertid nu erklærede intet at ville have at bestille dermed og tilbagelevere den til Madsen uden selv at have underskrevet den, hvorefter Madsen bragte den hjem og maa antages ikke at have gjort noget yderligere Forsøg paa at bruge den. Iøvrigt har Tiltalte Madsen forsikret, at han ikke gjorde sig nogen Forestilling om, at en sliq Proformahandel ikke var lovlig, og at han ingen Tvivl nærrede i denne Henseende, da Kjær, der, som han udtrykker sig, havde været hans Procurator, vilde have det indrettet saaledes, og efter hvad han under et ifølge Overrettens Kjenndelse optaget Forhør har forklaret, skal Ane Pedersdatters Fordring senere være bleven betalt.

Tiltalte Madsens Kone Else Christensdatter har udsagt, at Kjær engang, forinden der var falden Dom i Sagen med Ane Pedersdatter, kom til hende paa Marken og spurgte hende, hvorledes det gik med Sagen, samt yttrede, at de godt kunde slippe for at betale Ane Pedersdatter noget, naar de til Een eller Anden, hvem de stybte noget, solgte alt hvad de havde, da der saa ingenting var, naar hun vilde gjøre Udlæg hos dem. Der blev derefter, som af Manden

forklaret, i Tilstalte Kjærs Nærværelse truffet Aftale med hendes Broder Christen Christensen om, at de til deene skulde sælge alle deres værlige Eiendele uden Undtagelse, for hvilke der ikke skulde erlægges nogen contant Kjøbesum, men denne — hvis Størrelse, efter hvad hun troer, ikke blev bestemt, -- skulde liquideres i hvad Broderen kunde have tilgode hos dem for Understøttelse, han havde ydet dem, men hvilket dog efter hendes Forklaring langtfra ikke kunde udgjøre saa meget som Gødssets Værdi, og der var derfor naturligviis slet ingen Tale om, at Ane Pedersbatters Tilgodehavende skulde betales med hvad de fik for deres Eiendele, hvorimod Hensigten netop og udelukkende var, at der intet skulde blive til at gjøre Udlæg i for Ane Pedersbatters Fordring.

I Overeensstemmelse hermed har den omtalte Christen Christensen edelig forklaret, at han, efter i den omhandlede Anledning at være bleven kaldet til L. Madsens Huus, hørte, at Tilstalte Kjær raabede Madsen til at sælge alt, hvad han eiede, til Christensen, for at Ane Pedersbatter derved skulde blive sat ud af Stand til at faae det Tilgodehavende, om hvilket der var Sag mellem hende og Tilstalte Madsen. Der blev derefter truffet Aftale om den ovennævnte Transaction, der efter Kjærs gjentagne Ytringer ifkun skulde tjene til at forhindre Ane Pedersbatter fra at erholde, hvad der maatte blive tilbømt hende, og der var slet ikke Tale om, at Christensen skulde betale nogetjomhelst contant, ligesom det heller ikke var Meningen, at Kjøbesummen skulde liquideres i hans Tilgodehavende hos Madsen, der efter hans Forklaring kunde udgjøre henved 100 Rdl., men som han albrig havde tænkt paa at fræve. Christensen havde efter sin Forklaring strax Formodning om, at en saadan Handel, som Kjær vilde have bragt istand, ikke var lovlig, men da han dog ønskede at see, hvorledes Kjær vilde bære sig ad dermed, leverede han Penge til stempet Papir, hvorefter den forommeldte Viecontract blev affattet, hvilken Christensen dog, efterat have hørt den oplæse, ikke vilde underskrive og tilbagelevere til L. Madsen.

Endelig har Ungkarl Søren Andersen, der ved den paagjældende Felighed var tilstede paa L. Madsens Bopæl, edelig udsagt, at han hørte, at der blev sluttet en Handel mellem Madsen og Christensen om Førsnævntes Løsøre, og var Anledningen til Handelen den, at navnlig Madsens Kone frygtede for at Sagen med Ane Pedersbatter skulde gaae dem imod, og Ane Pedersbatter derefter falde ind paa dem med Udlæg og tage hvad de havde, og at han efter de brugte Ytringer antog, at man meente ved det ommeldte Salg at kunne forhindre, at Ane Pedersbatter gjorde Udlæg i L. Madsens og hans Kones Eiendele, hvilket Vidnet ogsaa troer at Kjær udtrykkelig yttrede. Søren Andersen har derhos tilføjet, at Meningen med Handelen var, at Kjøbesummen for Løsøret skulde betales ved Liquidation i hvad Christen Christensen havde tilgode.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 52.

Den 8de Februar.

1861.

Tredie ordinaire Session.

Torsdagen den 24de Januar.

Nr. 321.

Justitsraad Buntzen

contra

Peter Winkel Kjør og Lars eller Laust Madsen (see forrige Nr.).

Litalte Kjør har vedgaaet, at han fort efter den omhandlede Sags Optagelse til Dom, efter først paa dertil given Anledning fra Lars Madsen eller hans Hustru at have yttret den Formening, at det vilde gaae dem snavs under Sagen, under den derpaa følgende Samtale om, hvorvidt Ane Pedersbatter kunde hindres i at gjøre Udlæg i deres Eiendele, bragte den omhandlede Transaction i Forslag, og, efterat Aftale var truffen om Afhændelsen, hvorom ingen Contract skulde skrives, forfattede den foranførte skriftlige Leiecontract, men han har stadigen nægtet, at saadant af ham blev foreslaaet for at bebrage Ane Pedersbatter, hvorimod han efter sin Forklaring, ved at deeltage i Aftalen om Hændelsen — hvis endelige Afslutning han dog ikke paahørte —, vil have forestillet sig, at Kjøbesummen skulde betales contant og Ane Pedersbatters Fordring deraf dækkes, hvoraf det da blev en Følge, at hun ikke kunde gjøre Udlæg i Løsøret, hvilket sidste det derfor gjerne er muligt at han kan have yttret, idet det netop skulde opnaaes, at hun kunde erholde Dækning, ligesom og derved tilsigtedes at forhindre Lars Madsen i at forpde Gødsset, og saaledes at bevare dette, navnlig en Væverstol og en Ko, til Afbenyttelse for Konen; og til Bestyrkelse for, at han ikke har tilfigtet noget Bedrageri, har han anført, at om endog Pengene for Indboet ikke bleve betalte af Christensen, kunde Ane Pedersbatter jo holde sig til Lars Madsens Huus, i hvilket der efter hans Formening maatte være Sikkerhed nok for hende, da Lars Madsen fort iforveien havde kjøbt det for 150 Rdl., og det, saavidt Litalte antog, ifkun var behæftet med 50 Rdl. Til det anførte Foregivende om, hvad der skulde have været Litaltes Mening ved Forslaget om den paagjældende Transaction, vil der nu vel efter Sagens samtlige Omstæn-

digheder, og navnlig Indholdet af Christen Christensens og Søren Andersens beebigede Forklaringer, ikke kunne tages noget Hensyn, hvorved ogsaa kan bemærkes, at Tiltaltens egen Forklaring gaaer ud paa, at Christensen eller hans Kone yttrede Tvivl, om det kunde gaae an at gjøre en saadan Handel som af Kjør foreslaaet, til hvilken Tvivl der ikke vilde have været nogenformhelt Anledning, dersom det var blevet udtalt eller forudsat, at der for Indkøbet skulde erlægges en contant Kjøbesum og Ane Pedersbatter jyldestgjøres af denne; men naaget det saaledes maa ansees beviist, at Tiltalte Kjør har tilraadet den omhandlede Transaction for at hindre Ane Pedersbatter fra at gjøre Udlæg i det solgte Indbo, er der dog ikke mod hans Benægtelse tilstrækkelig Føie til at statuere, at han har anseet Handelen for Proformaværk, eftersom Vidneforklaringerne kun gaae ud paa, at saadant var Meningen, men ikke indeholde, at det særligt eller bestemt blev i Tiltaltens Overværelse omtalt, at ingen Kjøbesum skulde erlægges, og det kan navnlig heller ikke ansees godtgjort, at Kjør har tilsigtet, at Ane Pedersbatter slet ikke skulde faae Betaling, hvilket efter Sagens Oplysninger om, at der paa den Tid, Transactionen foregik, ikke hæftede mere end 50 Rbl. paa det R. Madsen tilhørende Huus, som han havde betalt med 150 Rbl., og i hvilket Ane Pedersbatter saaledes i alt Halvd maatte antages at kunne faae Dækning for sin Forbring, end ikke kunde ansees som en nødvendig Følge af Transactionens Sværkættelse. Efter alt det Anførte kan Tiltalte Kjørs Medvirkning ved den otmeldte Transaction alene ansees at have haft til Hensigt at lægge Ane Pedersbatter Hindringer i Veien for at komme til sin Ret, for hvilket Forhold han efter samtlige Sagens Omstændigheder maa blive at ansee med en arbitrair Straf.

Hvad angaaer Tiltalte Lars Madsen, der er født i 1812, og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, da har denne Tiltalte ligesvem vedgaaet at have forsøgt en Proformaafhændelse af sit Indbo i den Hensigt at forhindre den paa-gjældende Creditrig fra deri at søge Dækning for sin Forbring, men efter det Foransførte vilde han dog ikke derved have betaget hende ethvert Middel til at erholde, hvad der tilkom hende, alenstund det ham tilhørende Huus langtfra ikke kan antages at have været behæftet til dets fulde Værdi, og Forholdet vil derfor ikke ligesvem kunne henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 55, cfr. § 80; da det derhos efter hans Forklaring maa ansees antageligt, at Handlingens Uvoulighed ikke har staaet klart for ham, i hvilken Henseende bemærkes, at ligesvem Dommeren og Retsvidnerne have erklæret, at han synes at være af meget svage Forstandsevner, saaledes har under et efter Overrettens Kjenndelse optaget yderligere Forhør hans Forklaring under Examinationen, — som det i Forhøret hedder — været saa vaklende, at det er kjendeligt, at han ikke veed Rede til eller har nogen Forestilling om, hvorvidt Ane Pedersbatter vilde kunne blive dækket for sin Forbring ved Udlæg i Huset, — findes han at kunne affone sin Brøde med en arbitrair Straf, der efter Omstændighederne skjønnes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 5 Dage.

Den Straf, som Tiltalte Peter Winkel Kjør, der er født i 1835 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, efter det ovenfor Anførte har forskyldt,

findes efter Sagens Omstændigheder i det Hele at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Uger.

Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underretsdømmen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 10 Rdl. til hver, ville være at udrede af Tiltalte Kær, hvorhos Tiltalte E. Madsen in solidum med ham vil have at tilsvare en Trebieedel af bemeldte Omkostninger".

Mandagen den 28de Januar.

Nr. 364

Statsraad Liebenberg
contra

Mariane Hansdatter (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Sæby Kjøbstads Extrarets Dom af 1ste Septbr. 1860: „Arrestantinden Mariane Hansdatter bør hensættes til Forbedringshushandsarbejde i atten Maanedes. Saa bør hun og betale i Erstatning til de Besiddende Carline Christine Pedersdatter 1 Rdl. 4 Mk. 8 Sk., Anne Kirstine Jensdatter 11 Rdl. 3 Mk. og Kirstine Marie Andersdatter 4 Rdl. 2 Mk. 12 Sk., samt udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Løgstrup, 5 Rdl., og til Defensor, Procurator Sand, 4 Rdl. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Riborg Landsøverrets Dom af 26de Novbr. 1860: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Neffelmann og Møller, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmissjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Mariane Hansdatter for Tyveri.

Ved Tilstaales egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilfrækkeligt godtgjort, at hun den 10de Juli d. A. i Søby, hvor der den Dag afholdtes Marked, har begaaet følgende Tyverier. Da hun omtrent ved Middagstid bemælte Dag, strax efterat hun var ankommen til Byen, stod ved en Boutik for at kjøbe Noget, og der ved Siden af hende stod en Bondkone og handlede, saae hun Leilighed til at stikke sin Haand ned i Bondkonens Kjølesomme og deraf ndtage en Pung eller Portemonnaie, hvori der efter Bestjaalene Ane Kirstine Jensdatters Forklaring var circa 12 Rdl. Midt paa Eftermiddagen samme Dag saae hun en Bondepige handle ved en anden Boutik, — hvoraf hun sluttede at Pigen havde Penge —, og da hun saae Pigen trække sin Arm op af Lommen, stillede hun sig ved Siden af hende, stak sin Haand ned i hendes Lomme, og trak en Lærredspung op, hvori der efter Bestjaalene Kirstine Marie Andersdatters Forklaring var 4 Rdl. 2 Mk. 12 Sk. Da hun endelig senere samme Dag var inde i en Kjøbmands Boutik i Byen, og saae en Bondepige, der stod ved Siden af hende, lægge sin Portemonnaie mellem 2 Tørklæder paa Disken, medens hun vendte sig om for at undersøge noget Tøi, — hvorved Tilstalte kom til at staa bagved hende —, rakte Tilstalte sin Arm ud og tog Portemonnainen, der efter Bestjaalene Larsine Christine Pedersdatters Forklaring indeholdt circa 9 Mk 8 Sk. Ved sin Anholdelse samme Dag fandtes Tilstalte i Besiddelse af den Ane Kirstine Jensdatter frastjaalene Portemonnaie, der er vurderet til 1 Mk., samt en Halvskilling, som havde været i den, da hun tog den, men de andre stjaalene Penge har Tilstalte efter sin Forklaring deels forbrugt, navnlig til Indkjøb og til Betaling af Gjæld til en Kjøbmand, og deels taft tilligemed de 2 af de stjaalene Penge; hun vil isøvrigt ikke nsie vide, hoormange Penge der var i Pungene, da hun tilvendte sig dem, men har ikke haft Noget at erindre mod de af de 3 fornævnte Bestjaalene fordrede Erstatningssummer af henholdsvis 11 Rdl. 3 Mk., 4 Rdl. 2 Mk. 12 Sk. og 1 Rdl. 4 Mk. 8 Sk.

Endvidere har Tilstalte vedgaaet, hvad der ogsaa bestrykes ved Sagens øvrige Oplysninger, at hun engang medens hun fra 1ste November 1857 til 1ste November 1858 tjente i Frederikshavn, har frastjaalet en omreisende Strømpehandler et Par Strømper, hvilke hun dog, da Tyveriet var blevet opdaget, tilbageleverede Bestjaalene da han nogen Tid efter kom tilbage til Byen; at hun engang imellem Paaske og Pintsje d. A., da hun i et Vrinde var inde hos en Modehandlerinde, har benyttet Leiligheden til fra Disken at tilvende sig circa 4 Alen Baand af Værdi 16 Mk., for hvilke Erstatning er frasatdet, samt at hun endelig engang i Vinteren 1858—59, da hun handlede i en Boutik i Frederikshavn, har forjagt at tilvende sig en strikket Trøje, hvilket dog blev forhindret af en tilskedeværrende Handelsbetjent, der opdagede hendes Forhavende.

For sit Forhold i de anførte Henseender er Tilstalte, der er født den 3die Januar 1839 og ved Søby Kjøbstads Extrarets Dom af 6te September 1855 er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 29 med 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Lommetyverier, forøvede paa Søby Marked den 10de Juli 1855, ved Underretsdommen retteligen anseet efter den nysciterede Forordnings § 13 og § 80, cir. § 1, og da den valgte Straf af Forbedrings-

huusarbejde i 18 Maanedv efter Sagens Omstændigheder findes passende og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste“.

Nr. 363.

Statsraad Salicath

contra

Jens Christian Christensen, ogsaa kaldet Jens Aquavit
(Defensor Liebenberg),

der tiltales for Tyveri.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 5te Septbr. 1860: „Arrestanten Jens Christian Christensen, ogsaa kaldet Jens Aquavit, bør henjættes i Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, samt udrede alle af denne Sag lobligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Aetor, Overretsproveprocurator Faber, 4 Rdl, og Defensor, Overretsprocurator Holm, 3 Rdl. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Novbr 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Aetor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Reckelmann og Kühnel, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Statsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Om Arrestanten Jens Christian Christensen, ogsaa kaldet Jens Aquavit, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstræktelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet han, da han efter det i Viborg den 30te Juni d. A. afholdte Marked om Aftenen klokken 10 à 11 var gaaet ud af Byen med Arbeidsmand Niels Christian Pedersen, for efter dennes Anmodning at vise ham, der var i beruset Tilstand, Veien til hans Hjem i Løvel, har frataget Pedersen, efterat denne omtrent 1/2 Fjerdingvei fra Byen havde lagt sig til at sove, et til 10 Rdl. vurderet Uhr, som Bestjaalne havde i Vefselommen fæstet i en Snor om Halsen. Tiltalte begav sig derpaa, uden at Pedersen mærkede Tyveriet, tilbage til sit

Hjem i Viborg, hvor han næste Dag fandtes i Besiddelse af Uhret, der er udeliveredet Bestjaalne.

Tiltalte er efter Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 26de Juni 1844 straffet for første Gang begaaet Tyveri og Vefleri med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, og har senere i 1847 og 1856 været straffet for Løsgængereri og Vefleri. Naagtet det nu efter Sagens Oplysninger maa antages, at Tiltalte har meget ringe Aandsbevner og undertiden er noget besynderlig, fjønnes der dog ikke at være Fjõe til at statuere, at han ikke, navnlig forsaavidt angaaer det paagjældende Tyveri, skulde kunne ansees for fuldt tilreguelig, og han vil saaledes nu være at ansee for anden Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, og da den ham herfor ved Underretsdommen idømte Straf af Forbedringshuusarbeide i 1 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligesledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 335.

Justitsraad Bunchen
contra

Zens Hansen, Johannes Zensen eller Munk og Frederik Hansen
(Defensor Liebenberg),

der tiltales for at have gjort sig skyldige i voldeligt og fredsforskyrende Forhold.

Norre og en Deel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 10de April 1860: „De Tiltalte Zens Hansen, Johannes Zensen eller, som han kaldes, Johannes Munk og Frederik Hansen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, den Første i 3 Gange 5 Dage, den Anden i 2 Gange 5 Dage og den Sidste i 5 Dage. Tiltalte Niels Lauritzen Holm bør bøde 8 Rdl. til Jurisdictionens Politikaasje. Saa bør de Tiltalte og betale, Een for Alle og Alle for Een, i Erstatning til Consul Kock og Procurator Hansen i Grenaa 2 Rdl. 48 Sk., samt ligesledes in solidum udrede Sagens Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hansen og Linnøe, 8 Rdl. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afdærd efter Loven“.

Viborg Landsøverrets Dom af 24de Septbr. 1860: „De Tiltalte Zens Hansen, Johannes Zensen eller Munk og Frederik Hansen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger i første Instants bør Underretsdømmen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Actionens Omkostninger for Overretten, derunder i Salair til Actor og

Defensor sammesteds, Procuratorerne Neckelmann og Holm, 8 Rdl. til hver, og til Bidefensor, Kammerraad, Procurator Hansen i Horsens, 2 Rdl., udredes af bemeldte tre Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i Landsoverrettens Dom anførte Grunde, og med Bemærkning, at Tiltalte Johannes Jensen eller Munk under den i fornevnte Dom ommeldte tidligere, for hans Vedkommende til Høiestretet indaafede Sag ved denne Rets Dom af 8de October 1860 er frifunden for Justitiens Tiltale, vil den indaafede Dom være at stadfæste, dog at Straffetiden for bemeldte Johannes Jensen og Tiltalte Frederik Hansen fastsættes til 5 Dage for hver.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stånde, dog at Straffetiden for Johannes Jensen eller Munk og Frederik Hansen nedsættes til 5 Dage for hver. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Etatsraad Liebenberg for Høiestretet betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rdl. til hver.

Den indaafede Doms Præmisser lyde saa'ledes: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Jens Hansen, kaldet Hynbo, Johannes Jensen eller, som han kaldes, Johannes Munk, og Frederik Hansen for at have gjort sig skyldige i volbeligt og fredsforstyrrende Forhold.

Ved Underretten angik Sagen tillige en fjerde Tiltalt, men for dennes Vedkommende er den ikke appelleret til Overretten.

Ifølge den af Kallgraver Johannes Jacobsen af Glatved afgivne beedigede Forklaring, der i det Hele stemmer med de af Kallgraverne Rasmus Jensen og Søren Jensen Bjerre for deres Vedkommende afgivne Forklaringer, der af Forstnævnte er beediget, hvorimod Sidstnævnte ikke har beediget sin Forklaring, da han er en for Lyveri straffet Person, blev Jacobsen, da han den 12te November f. A. om Aftenen Klokken 11 laae i sin Seng, af sin Hustru vækket, fordi Nogen kom ganske stille til deres Yverdør og puslede ved denne; han klæbte sig derfor skyndsomst paa, og da imidlertid de udenfor værende Personer vare komne hen til Vinduet, hvilket de toge fat og rykkede i eller pillede paa, saaledes at en Rude gik itu, og forlangte at indslæbes, kunde han paa Stemmerne høre, at der var 2 Personer og at Tiltalte Johannes Munk var den Eine; han holdt det derfor ikke for raadeligt at forblive alene, men begav sig over Loftet ind i For-

stuen til Kalkgraver Rasmus Jensen's Leilighed i samme Huus. R. Jensen, der ligeledes var bleven vækket af Jacobsens Hustru derved at hun havde banket paa Skillerumsbæggen mellem deres Stuer, kom nu ud af sin Stue og aabnede Indgangsdøren, og de saae nu de Tilstalte Jens Hansen og Johannes Munk staae udenfor samme. Efter R. Jensen's Forklaring opfordrede de derpaa de nævnte 2 Tilstalte til at være rolige og begive sig bort, men denne Opfordring ænbjede de ikke, hvorimod Jens Hansen greb Rasmus Jensen i Brystet og søgte at trække ham ud; denne Hensigt opnaaede han dog ikke, da Rasmus Jensen med en Træbismær, som han havde væbnet sig med, gav ham et Stød, hvorved han tumlede tilbage, og derpaa tog han Flugten; Tilstalte Johannes Munk, der derpaa ogsaa gik frem imod Rasmus Jensen for at angribe ham, fik ligeledes et Par Slag af Rasmus Jensen med Bismæren og vilde derpaa udbløde, men blev indhentet af Jacobsen og Rasmus Jensen, som nu begge pryglede paa ham. Førstnævnte med en Bøgeknippel og Sidstnævnte med Bismæren, hvilket de vedbleve med efterat han var kommen til at falde, men da han saa bad for sig, lode de ham fare. Søren Jensen Bjerre, som boede i samme Huus som Rasmus Jensen og Joh. Jacobsen, var imidlertid kommen til og da han hørte, at det var Tilstalte Johannes Munk, de havde været i Lag med, kastede han tilfældigt Steen efter ham. Frygtende for at yderligere Vold skulde finde Sted imod dem, bleve Johannes Jacobsen, Rasmus Jensen og Søren Bjerre oppe, og efter cirka $\frac{1}{2}$ Times Forløb bemærkede de, at der kom 4 Personer henimod Huset, og i Maanekskinet kunde de see, at den ene havde et Gevær med sig, hvorfor de begave sig ind paa Rasmus Jensen's Bopæl og tillaaede Døren, idet de frygtede ikke at være mandstærke nok. Kort efter at dette var skeet, kom alle 4 Personer, der nu kunde sees at være de Tilstalte Johannes Munk, Jens Hansen og Frederik Hansen samt den i første Instant's Medtilstalte Niels Laurzen Holm, hen foran Huset, hvor de 2 sidstnævnte bleve staaende paa Veien, der løber forbi samme, medens Joh. Munk og Jens Hansen stillede sig foran Vinduerne i Rasmus Jensen's Leilighed, hvorfra de først begyndte at skjælde ud og dernæst raabte, at man skulde lukke op, da de ellers sprængte Døre og Vinduer. Da Husets Beboere imidlertid forholdt sig stille, gik det derpaa løs mod Rasmus Jensen's Vinduer, som Joh. Munk og især Jens Hansen vedbleve at indslaae, indtil der kun var 4 hele Ruder tilbage, og Jens Hansen angreb ligeledes Jacobsens Vinduesruder, som han indflog med sin Geværkolt, saa at der kun blev een heel Rude tilbage, og gik ogsaa bag om Huset og indflog Ruder i Rasmus Jensen's Spisekammer og Kjøkken. Da Vinduerne vare slaaede ind, gav Niels Laurzen og Frederik Hansen sig ifærd med at kaste Steen ind i Rasmus Jensen's Stue, hvoraf 3 gik ind igjennem Vinduet, og derpaa ogsaa mod Søren Bjerres Vinduer, uden dog at ramme disse, hvorfor Jens Hansen gik hen og indflog 2 Ruder og Sprossen med Geværkoltben. Da Jens Hansen havde været bag om Huset, stillede han sig paa Hjørnet af dette og lagde an med Geværet langs Forsiden af Huset, som om han vilde skyde Enhver, der kom ud af Døren, hvilket bemærkedes fra een Lem i Husets søndre Gavl, idet Jacobsen, Rasmus Jensen og Søren Bjerre nemlig vare stegne op paa Loftet, dengang Rasmus Jensen's Vinduer vare slaaede ind, af Frygt for,

at Voldsmandene skulde krybe ind og gjøre det af med dem navnlig ved Hjælp af Geværet, som de antog for at være ladet. Efterat Angriberne derpaa havde gaaet nogen Tid udenfor Huset, begave de sig omsider bort.

Johannes Jacobsens Hustru har for sit Bedkommende edeligen forklaret i det Væsentlige overensstemmende med de foransførte Forklaringer, idet hun tillige har udsagt, at da hun under det andet Angreb paa Rasmus Jensen's Stue, hvor der var Lys, opholdt sig med sit Barn i Rasmus Jensen's Stue, holdt Jens Hansen Bøssespiben mod Vinduerne i Stuen, som om han vilde skyde ind igjennem samme, i hvilken Anledning Frederik Hansen sagde, at det maatte han ikke gjøre, da hun gif derinde med sit Barn.

Ved en den 13de November foretagen Undersøgelse af Huset fandtes i Jacobsens, Rasmus Jensen's og L. Bjerres Leiligheder i kemeldte Huus ialt 25 Ruder og 8 Sprokker indflaaede, og paa Gulvet i Rasmus Jensen's Stue fandtes liggende 3 Steen, som angaves at være indfasteede der om Natten. Den Huset tilføiede Bestadigelse er anfat til ialt 2 Rdl. 48 Sk.

Efter Tiltalte Jens Hansens Forklaring, — som han vel senere under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har fragaaet — men til hvilken Fragaelse der ikke vil kunne tages noget Hensyn — kom han og Tiltalte Johannes Munk den nævnte Aften begge noget berusede forbi det nævnte Huus og standsede her, idet Joh. Munk gif hen til Vinduet i Joh. Jacobsens Leilighed og forlangte at komme ind for at faae en Dram, hvilket Forlangende han gjentog, og da man ikke vilde lukke op, blev han ved at pikke paa Vinduet, hvorved en Rude gif itu. Medens de nu vedholdende forlangte at komme ind, blev Yderbøren til Rasmus Jensen's Leilighed aabnet indenfra og i det samme bibragte en af Beboerne Tiltalte, der ikke vil have grebet efter Nogen af dem, et voldsomt Slag i Tindingen, uden at han kan sige, med hvilket Redskab, hvorefter han tog Flugten. Da han tillige saae, at Joh. Munk blev slaaet baglænds om i en Riisbrynge, og nok kunde tænke, at han var ilde tilredt, løb han hjem og tog sit Gevær, der var ladet, og begav sig igjen ud i den Hensigt at komme Munk til Hjælp, i hvilket Diemed han ogsaa tog Geværet med uden dog at gjøre sig nogen bestemt Tanke om, hvortil han vilde bruge det. Han møbte da Munk, der var meget forslaaet og havde mistet sin Hue og ene Træsko; strax efter kom ogsaa Tiltalte Frederik Hansen, der var tilkaldt af J. Hansens Hustru, og det blev nu yttret af en af dem, formeentlig enten af ham selv eller Joh. Munk, at R. Jensen, Joh. Jacobsen og Søren Bjerre, — om hvilken sidste Munk sagde, at han havde løbet efter ham med Steenkast — kunde have en god Dragt Prygl, og for at bringe dette til Udførelse bleve de enige om at kalde Niels Laurzen op og faae ham med. Da denne derpaa var stødt til dem, gif de alle tilbage til Huset, og da Beboerne ikke vilde komme frem, da Jens Hansen og Munk opfordrede dem til at komme udenfor, bleve Vinduerne flaaede ind, hvori Tiltalte indbrammer at have taget virksom Deel, samt Steen kastet ind af Vinduerne, hvilket han erkjender ogsaa at have taget Deel i, uden at han dog bestemt kan erindre, hvorleedes det hermed tilgik, fordi han var ør i Hovedet af Brændeviin. Ruderne i Vagtsiden af Huset huffer han at han var ene om at itusflaae, men af de øvrige

bleve nogle flaaede ind af Joh. Munk, ligesom ogsaa af Frederik Hansen og Niels Laurfen, der kastede Steen imod Binduerne. Derimod nægter han at have sigtet med Geværret, som han efter sin Forklaring hele Tiden holdt under Armen, langs Forsiden af Huset, eller brugt det til at indslaae Ruder med.

Tilstalte Frederik Hansens Forklaring er i det Væsentlige overeensstemmende med Tilstalte Jens Hansens Forklaring om, hvad der passerede efterat han var stødt til dem, og navnlig har denne Tilstalte vedgaaet, at det blev omtalt, at det tidligere Passerede skulde hævnnes og at det aftaltes, at Niæmus Jensen og Joh. Jacobsen skulde have nogle Bank, isald de kunde træffe dem, hvorhos han har tilstaaet, at han selv ved den omhandlede Leilighed kastede en Steen ind af Binduerne, som han iblandt de i Huset fundne Steen har gjenkjendt i en Flintesteen af en Vægt af 1 Pund 18 Lod.

Tilstalte Joh. Munk, der, som meldt, efter det første Angreb paa Huset blev slaaet af Beboerne, fandtes efter en fremlagt Lægeattest i en meget forslaaet Tilstand, og havde navnlig et betydeligt Saar i Hovedet, hvorfor han ikke i de første Dage efterat det Omforklarede var passeret kunde stilles for Forhør, men senere er han efter Lægeattesten fuldkommen helbredet for de ham tilspøiede Læsioner. Da han den 21de November f. A. kom i Forhør, erklærede han, ikke at kunne meddele nogen nøiagtig Forklaring om det Passerede, forbi han efter sit Angivende havde været i høi Grad beruset, og han vil navnlig ikke kunne erindre, at han slog eller pikkede paa Binduerne eller at nogen Rude gik itu, hvorimod han foregav alene at huffe, at en Mandsperson, som han i sin berusede Tilstand ei kjendte, styrkede ud af Døren, da han kom forbi Huset og gav ham et forsærbeligt Slag i Hovedet, hvorved han tabte Samlingen, men han vilde selv aldeles ikke erindre, hvad der senere passerede. Ligesom han imidlertid har erkjendt Rigtigheden af et Vidnes Forklaring, der gaar ud paa, at da han og Jens Hansen fort før Begivenheden forlod Vidners Huus, kunde det vel spores, at de havde nydt Brændeviin, men at de dog ikke egentlig vare berusede og at deres Adfærd var rolig og fredelig, saaledes er det og saavel efter de øvrige Tilstedeværendes Forklaringer, som efter den fremlagte Lægeattest uantageligt, at Joh. Munk under hele Begivenheden skulde have befundet sig i ubevidst Tilstand eller i en saadan Tilstand, at han ikke senere skulde kunne erindre, hvad der ved denne Leilighed er foregaaet, og da han iøvrigt ikke har gjort nogen Indsigelse mod de aigivne tildeels beedige Vidnesforklaringer, hvorefter han 2den Gang indsendt sig ved Huset og viste betydelig Virksomhed under Angrebet paa dette, maa det ham paafsigtede Forhold ansees ham overført.

For det Forhold, de Tilstalte, af hvilke Frederik Hansen og Joh. Munk for andet voldeigt Forhold ere idømte hver især 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød ved Overrettens Dom af 10de April b. A., hvilken Dom dog for Tiden staaer under Appel for Høiesteret, efter det Foransførte ved den omhandlede Leilighed have udviist ved i Forening og efter Overlæg ved Mattetid at indfinde sig ved det paagjældende Huus i den Hensigt at udøve personlig Vold mod dettes Beboere, og derefter, da disse ikke fandtes, at udøve Herværk paa Huset m. v., ville de Tilstalte være at ansee med en arbitrair Straf, der

rettiget til at udøve Eiendomsret eller nogenformhelt Dispositioneret over et Stykke Skov, Mavermosen kaldet, et Stykke Eng Vesten herfor og et Stykke Jord vestligere, alle formeentlig hørende til Citantens Eiendom Kjørstrup og hvis Størrelse og Beliggenhed nærmere fremgaaer af det under Sagen fremlagte Situationskort Nr. 5, indbefattende tillige det saakaldte Penes Bønge, hvorpaa Citanten ikke før Liden gjør Paastand, deels til at betale saavel Værdien af de af ham paa det ommeldte Areal i Vinteren 1854 og 1855 og senere, dog før den 2den Juli 1855, der er den i Sagen udtagne Forligsklages Dato, kortskovede Skoveffecter, — hvilken Værdi Citanten under Sagens Drist har opgivet til ialt 1,494 Rdl. 5 Mk. —, som Erstatning efter uwillige Mænds Skøn for den Citanten ved saadan Behandling af hans Eiendom, der efter Citantens Formening tillige har været en Mishandling af Skoven, tilføiede Skade, samt endelig til at betale denne Sags Omkostninger. Derimod har Indstævnte neblagt Paastand om at frifindes for Citantens Tiltale og hos denne tilføiedes Processens Omkostninger.

Gobferne Bremersvold og Kjørstrup, af hvilke Fru Emerentia Raben erhvervede det første 1726 og det sidste 1730, vare fra den Tid forenede under een Eier, indtil det ved Højesterets Dom af 19de April 1844 blev anerkjendt, at der eksisterede en særegen Familieret til Bremersvold, hvorhos Indstævnte ved bemeldte Dom kjendtes berettiget til at indløse og af Skiftecommissairerne i afgangne Kammerherreinde Charlotte Emerente Raben-Hvitfeldt-Levegans Bo at erholde overdraget den sidstnævnte Hovedgaard med Bøndergods og Liender, og den 25de s. M. henvendte Indstævnte sig til Commissionen med Begjæring om, at en saadan Overdragelse maatte finde Sted, samt at den snarest muligt vilde foranstalte Eiendommen med sammes Tilhørende overleveret til ham. Ved en Skiftesamling i Boet vedtoges det, at Overleverelsen maatte skee den 1ste Mai næstefter, og ved en Skrivelse til Godsforvalter Jansen blev denne af Commissionen anmodet om at overlevere Bremersvold med Bøndergods og Liender imod Tilstaaelse fra Indstævnte, hvorved han erkjendte, at Gobjet med Tilliggende og Tilhørende fra Overleverelsen stod for hans Regning.

Da Indstævnets Tilstaaelse for af Forvalter Jansen at have erholdt overleveret Bremersvold med Bøndergods og Skove m. m. imidlertid indeholdt en Reservation af hans Ret blandt Andet til at erholde nærmere Oplysning om de Gobjet underliggende Skoves Antal og Grændser, blev Forvalter Jansen strax af Commissionen opfordret til at meddele saadanne Oplysninger, at denne Uvisshed kunde hæves, og i sin Svarskrivelse af 16de s. M. opgav han blandt de til Bremersvold hørende Skove den Deel af den saakaldte Eggestov, der betævnes Pantherholsteen og Mavermose, hvorimod Resten og den større Deel af denne Skov, ifølge hvad der i Skrivelsen opgives, hører under Kjørstrup, idet han bemærkede om Skovens Grændser, at disse usiagtig kunde paavises med Undtagelse af den mindre betydelige Strækning Mavermose, hvor Skjellet er noget usikkert, samt at det var med Hensyn dertil, og da der i ældre Tider skal have været flere Skove paa Bøndernes Jorber, at Indstævnte, der suffede fra Rente-

kammeret eller paa anden Maade at erholde de Oplysninger, Brevskriveren af Mangel paa Kort ikke kunde give ham, havde taget den ovennævnte Reservation.

I 1846 begjærede Indstævnte sig af Commissionen meddeelt Skjøde paa Eiendommen, hvortil han leverede et Udkast, som Commissionen tilfikkede Forvalter Jansen for at erfare, om dets Indhold var overensstemmende med hvad der i Virkeligheden horte til Godsset, hvorhos Commissionen navnlig ønskede at erholde en Fortegnelse over Skovene, og i den berefter af Jansen fremsendte Fortegnelse er anført „Mavermose eller dog den Deel af samme, som Kortet af 1792 udbiiser“. I Skrivelsen, hvormed denne Fortegnelse og det nysnævnte Kort over Bremersvold Hovedgaard's Forder fulgte, bemærker Jansen, at den paa Kortet anførte Strækning af Mavermose, der deels er Eng, deels bevoxet med Træer, ved en gammel Grøft er skilt fra den øvrige Deel, samt at den Strækning, der i ældre Tider skal være benævnt Trætteholm, maa sikkert tilhøre Bremersvold, da den er opført paa Kortet over Godssets Forder, ligesom det er sikkert, at den saakaldte Pærehave, der forøvrigt udgjør et ubetydeligt Areal, i mange Aar har været benyttet og fremdeles drives under Bremersvold. Disse Forhandlinger imellem Indstævnte og Commissionen endtes saaledes, at han, — efterat Commissionen havde erklæret, at den ansaae den affagte Høiesterets Dom fyldestgjort derved, at den, naar Indløsningssummen blev betalt, herfor medbealte Dvitting paa den udsærbidige Høiesterets Domsact, men ikke var forpligtet til at udstede noget Overdragelsesdocument paa Bremersvold til Indstævnte —, i en Skiftesamling den 11te Januar 1849 lod Indløsningssummen indbetale i Boet med den Erklæring, at de Spørgsmaal, som kunde opstaae med Hensyn til Udstrækningen af hvad der henhører til Bremersvold, ei skulde betragtes som afgjorte ved Løsningssummens Modtagelse.

I Henseende til Spørgsmaalet om, hvem af Parterne der er pligtig til at føre Beviset for Eiendomsretten til det omtvistede Areal, har Indstævnte, i Henhold deels til hvad der efter det Ovenstaaende er passeret ved Overleverelsen til ham af Bremersvold med Tilliggende, i Forbindelse med hvad den ovennævnte Forvalter Jansen i et Tingsvidne af 15de April s. A. har bevundet, nemlig at den saakaldte Mavermose blev overleveret Indstævnte som henhørende til Bremersvolds Gods, og at Vidnet under Overleveringen udtrykkelig og specielt opgav Mavermosen som henhørende til bemeldte Gods, hvortil Vidnets Hjemmel var det i Godssets Archiv beværende Kort af 1792, deels til hvad der her i Sagen er bleven oplyst om de forskjellige Maader, hvorpaa Areallet er blevet afbenyttet fra Bremersvolds Side i det Tidrum, der er forløbet fra Overleverelsen indtil nærværende Sags Anlæg, — paaberaabt sig Lovens 5—5—3 for, at han ikke kan være forpligtet til at føre sin Adkomst tilstede, med mindre Citanten, som søger Eiendommen, fremsfører de Beviser, hvormed han vil vinde Eiendommen.

Efter de Oplysninger, som den titnævnte Forvalter Jansen i 1844 og 1846 medbealte om de efter hans Formening til Bremersvold henhørende Skove, kan det heller ikke med Høie paatvieses, at han, som af ham selv under Tingsvidnet forklaret, har overleveret Mavermosen, in specie af samme den saakaldte Pærehave og den Deel, som i ældre Tider benævntes Trætteholm, i 1844 til

Indstævnte, ligesom det her under Sagen maa antages tilfirkæftet beviist, at Sidstævnte efter den Tid paa flere Maader har afbenyttet det omtvistede Areal og det ikke blot fra Vinteren 1854—55. Det kommer derfor til at afhænge af Betskaffen af den Afkomst, Citanten har været istand til at fremsøre, om Indstævnte efter Citantens Paastand kan frakendes Eiendoms- og Dispositionsret over det nævnte Areal, idet man, — uden at kunne gaae ud fra, at det, som Indstævnte har formeent, var begge, saavel den overleverende som modtagende, Parters Mening og Villie, at nærværende Sags Gjenstand som tilliggende Bremersvold fulgte med dette Gods —, paa den anden Side dog ikke kan lade de Indstævnte som Besidder af *objectum litis* tilkomne Rettigheder beroe paa Omfanget af den Bemyndigelse, der maatte tillægges Forvalter Jansen som Repræsentant for Skiftecommissionen i Kammerherreinde Raben-Hvitfeldt-Levepauz Bo.

For sin Afkomst til det omtvistede Jordstykke har Citanten for det Første anført, at, da der hverken eksisterer Skjoder eller Udsiftningskort, hvorefter Spørgsmaalet kan afgjøres, maa de til Matrifulen henhørende Documenter være afgjørende Beviismidler med Hensyn til Besiddelsestilstanden paa den Tid Matrifulskortene optoges, og ad denne Vej formener han, at det kan oplyses, at der for Kjærstrup Hovedgaard er vundet Hævd paa bemeldte Jordstykke. I Anledning af en Forespørgsel til Indenrigsministeriet om Grændserne imellem Hovedgaardene Kjærstrup og Bremersvold, har nemlig dette Ministerium, efterat være tilfjællt det her i Sagen fremlagte Situationskort tilligemed en Kopi af Matrifulskortet over Kjærstrup Hovedgaard, meddeelt, at af de Jorder, der ere anførte paa Situationskortet, henhører det saakaldte Lenes Bænge ifølge Matrifulsdokumenterne under Bremersvold, medens de øvrige Jorder, hvis Grændser ere, paa ubetydelige Afvigelser nær, stemmende med de paa Matrifulskortet anførte, henhører under Kjærstrup, hvorhos tilføies, at Matrifulskortet over sidstævnte Eiendom er opmaalt 1792 og afscopieret 1805, samt at der ifølge den ved den nye Matrifulsering førte Arbeidsjournal er den 22de Mai 1807 af Forvalter Kjølbye givet en Specification over de nævnte Hovedgaards Skove i Fuglse Herred, forsaavidt de vare bestemte til Fredning, hvorefter til Bremersvold hører Lantherholsteen, Kjeldstov og Padeskov, og til Kjærstrup Eggestov, Mavermosen og Høvænget. Hermed stemmer det ogsaa, at Landinspecteur Nørbye i en af Indstævnte fremlagt Skrivelse af 7de Juli 1815 til Forvalter Kærstrup forespørger i Anledning af Matrifulseringen, om de paa Bremersvolds Marker værende 3 Skove, nemlig Lantherholsteen, Padeskov og Kjeldstov, skulle ansjores som Fredstove. Dernæst har Citanten paaberaabt sig, at efter Matrifulskortet over Kjærstrup Hovedgaard er Mavermosen opmaalt som en Deel af Eggestoven, og at der af samme, som henhørende til samme Matriful-Nummer som den øvrige Deel af Eggestoven — Matr.-Nr. 1 B — altid er betalt Skatter og Afgifter fra Kjærstrup.

Der er ogsaa, medens Eiendommene vare forenede, aarlig blevet heguet Sonden om Mavermosen, men derimod ikke Norden om denne Skovstrækning imod Eggestoven, med hvilken Mavermosen saaledes factiff udgjorde et sammen-

hængende, fra Bremersvolbs Gods afhegnet Areal, ligesom Materialet til Hegnet af Hovbønder fra Bremersvold i Reglen blev taget i den $\frac{1}{4}$ Mil fra Mavermosen beliggende og til Bremersvold hørende Padeffov, men kun undtagelsesviis i den bekvemmere og nærmere liggende Mavermose. Endelig har Titanten paaftaaet, at, medens Eiendommene vare forenede, ere Engene i Mavermosen blevne flaaede af Kjørstrup-Bønder og Høet indbragt til Kjørstrup Hovedgaard uagtet den ligger fjernere fra disse Enge end Bremersvold Hovedgaard.

De til Matrikuleringen hørende Documenter, der selvfølgelig efter deres Bestaafenhed ikke kunne tjene til Beviis i en Eiendomstrætte, skjønnes efter de concrete Omstændigheder i nærværende Tilfælde end ikke at afgive et afgjørende Beviis for, hvad der, da Matrikuleringskortene optoges og udfærdigedes, med Bestemthed ansaaes for at henhøre under hver især af Hovedgaardene Bremersvold og Kjørstrup; thi, da begge Hovedgaarde vare i samme Eiers Besiddelse, uden at der endnu dengang var opstaaet noget Spørgsmaal om en eventuel Adskillelse af dem, findes der ingen skjellig Grund til at antage, at det ved de Opgjørelser om begge Eiendommens Liggende, som Matrikuleringsarbejdet fremkaldte, var tilfattet at have den Uvisshed om Eiendommens Grændser, der med Hensyn til Mavermoseterrainet sees fra gammel Tid at have været tilstede og at have givet sig tilkende i de over Bremersvolbs Jorder forfattede og her under Sagen fremlagte Kort, af hvilke paa et findes anjat Mavermosen og Engen Vesten for samme, men derimod ei den saakaldte Pærehave, hvorom der dog isørigt synes at have været mindst Tvivl, medens paa et andet Kort over Bremersvold Hovedgaard og Stove Mavermosen findes ligesaalet som paa et Kort over Kjørstrups Jorder, der ogsaa er fremlagt under Sagen.

Saalænge begge Hovedgaarde havde samme Eier og Besidder, kan — om det endog maatte forholde sig som af Titanten paaftaaet, men hvad Indstævnte har benægtet, og hvad ikke heller kan ansees fuldstændig beviist af Titanten, at Høet, der hjergetes i Mavermosen, steds blev indbragt til Kjørstrup Hovedgaard —, denne Omstændighed ikke afgive noget sikkert Kjendemerke paa, at den ommeldte Skov og Engstrækning betragtedes som henhørende under Kjørstrup, og det saameget mindre, som det efter de afhørte Vidners Forklaringer maa antages, at, naar Kjørstrup-Hovbønder sloge Hø i Mavermosen, fik de herfor Betaling efter Accord.

Hvad dernæst angaaer den Maade, hvorpaa Mavermosen paa Marken findes adskilt fra Bremersvolbs og Kjørstrups andre Jorder, — af hvilke Bremersvolbs er Syd for og Kjørstrups Nord for Mavermosen —, bemærkes, at der vel er et Skjelshegn imellem Mavermosetoven og Bremersvolbs Hovedgaardsmark, men at der ogsaa imellem Flaarny Græsning, der hører til Kjørstrup, og Mavermosen er et Gjerde, der inden Høveriets Afstafelse blev vedligeholdt af Huusmænd fra begge Gods, og efter Høveriets Afstafelse paa den ene Side af Bremersvolbs Gods og paa den anden Side af Kjørstrup, samt at paa den nordlige Side af Mavermosen fra gammel Tid findes en Grøft og Vold med Gjerde paa, hvilken Voldgrøft, efter hvad flere af de i Sagen førte Vidner have skjønnet og tilbeels hørt af ældre Folk, maa ansees som en Skjelgrøft.

Det er ei heller af Citanten beviist, at den Hegning, der blev hugget i Mavermosen, kun undtagelsesviis af Bremersvolbs Hovbønder blev brugt til den dem paahvilende Gjerdelukning, men tværtimod af flere Vidner forklaret, at denne Hegning, forsaavidt den ikke blev folgt, sjeldt anvendtes til Hegn om Bremersvolbs Forber.

Indstævnte har ogsaa bestridt Rigtigheden af Citantens Anbringende om, at det omtvistede Areal er opmaalt under Matr.-Nr 1 B som en Deel af den til Kjærstrup hørende Egefov, og at der af Samme altid er betalt Skatter og Afgifter fra Kjærstrup, idet han navnlig har fremhævet, dels at dette Matrifulsnummer ansøres at omfatte „adskillige Fædbøve“ uden særskilt at betegne Mavermosen, medens i forskjellige Doaumenter, der ere fremlagte under Sagen, Mavermosen og Egefovten ansøres ved Siden af hinanden, dels at Hartkornet for dette Matrifulsnummer, 1 Tde. 1 Skj., uforandret er gaaet over fra den ældre Matriful, hvorved endnu kan bemærkes, at Benævnelser Mavermosen efter Proceduren maa antages ikke at betegne et aldeles bestemt Terrain og in specie ogsaa betegner en Deel af Egefovten, der ikke hører til det omtvistede Areal. — Følgen af, at Citanten havde betalt Skatter og Afgifter af dette Areal, kunde i alt Fald ikke hjemle ham Eiebomsret over Samme.

Da Citanten efter alt Dønstaaende ikke har tilveiebragt Data, der ere tilstrækkelige til at bevise hans Afkomst til at forlange Indstævnte sat ud af den Raadighed over det omtvistede Areal, hvoraf Sidstævnte nu er i Besiddelse, og i Kraft af hvilken denne har hugget i Mavermosens skovbevogede Stykker, vil den af Indstævnte nedlagte Paastand om Frisindelse for Citantens Liltale i nærværende Sag være at tage til Følge.

Processjens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Under Sagen er ikke begaaet nogen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papiers Brug“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedtjære Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indante Dommes Præmissjer, forsaavidt det ansøres nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaar egentlig 1 à 2 Nef. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 B. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Bogslader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldeudvalgte Boghandling (F. Hegel). — Trykt hos F. H. Schulz.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 53.

Den 8de Februar.

1861.

Tredie ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 29de Januar.

Nr. 177. Oberstlieutenant August Petersen (Salicath),
contra

Slægtningerne efter Citantens afdøde Hustru Karen Johanne Petersen, født Borchsenius, nemlig Havnecontroller Rode, Hørfremmer P. B. Borchsenius og Elisa Borchsenius (Augen),
betræffende de Indstævntes Paastand om Arveberettigelse til en i Kjøbenhavns Overformynderi indestaaende af Citantens Hustru efterladt Capital 10,000 Rdl., som af Citanten er gjort til Gjenstand for speciel Skiftebehandling ved Kjøbenhavns Amts søndre Birk, m. m.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Skifterets Decision af 13de August 1859: „Den for afdøde Oberstlieutenantinde Karen Johanne Petersen, født Borchsenius, i Kjøbenhavns Overformynderi indestaaende Capital 10,000 Rdl. med paaløbne Renter vor tilfælde hendes Arvinger efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Januar 1860: „Den paaankede Skiftedecision vor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Høiesterets Dom.

Ligesom Citantens Hustru, forinden hun indgik Ægteskab, ved den af hende med Curator givne Paategning paa hendes Forældres, Hørfremmer Borchsenius's og Hustruens Disposition af 12te Juli 1822 har vedtaget samme og dermed, at den under Sagen omhandlede Capital af 10,000 Rdl. skulde være hendes private Formue udenfor Formues-

fællesskabet mellem hende og hendes Ægtefælle og indsættes i Overformynderiet, saaledes maa det antages, at Citanten, der Aaret efter ægtede sin Hustru, med hvem han ved Dispositionens Oprettelse var forlovet, under Skiftet efter afdøde Hørfæmmer Borchsenius har vedtaget, at berorte hans Hustru tilfaldne Capital skulde være hans Kones særlige Eiendom udenfor Formuessællesskabet mellem dem. I Skiftesessionen den 11te November 1823 udtalte Executor Testamenti, som Grund for at det var ufornødent at søge Confirmation paa den foreliggende Disposition af 1822, at dennes Bestemmelser, og derunder altsaa og den omhandlede Afsondring af en Capital af 10,000 Rdl. som hver Datters særlige Formue, udenfor Formuessællesskabet med deres Mænd, vare vedtagne af alle Arvingerne, som alle vare myndige, og herimod har Citanten, der var tilstede, ei fremsat nogen Erindring, men ved Sessionens Slutning uden noget Forbehold meddeelt sin Underkrift i Skifteprotocollen. Da Executor fremdeles senere den 1ste November 1825 i en Skiftesession forelagde den affattede Repartition med den Tilførelse „da det hele Bo nu er blevet delt efter Overenskomst og bedste Skjonmende, alt i Overensstemmelse med afdøde Hørfæmmer Borchsenius's tilkjendegivne sidste Willie, er denne Skifteprotocol dets til Bekræftelse forshuet med vor egenhændige Underkrift“, har Citanten ladet tilføre Protocollen, at han ikkun havde et Duffe at tilføie om at erholde en Deel af sin Kones Capital udlaaent i sin Eiendom — hvilket Duffe, der, som hjemlet i hans Svigerfaders Disposition, blev ham tilstaaet, er nærværende Sag vedkommende —, hvorefter han med Enken og de øvrige Arvinger har underskrevet Protocollen, efterat det endnu var bemærket, at de fornødne Foranstaltninger, som flyde af Repartitionen, snarest muligt skulle bringes i Orden; og derpaa have Arvingerne selv, i Overensstemmelse hermed og med Henviisning til Bestemmelserne i Dispositionen af 1822, ansøgt og ved kongeligt Rescript erholdt bevilget den paagjældende Capitals Overgivelse til og Forvaltning af Kjøbenhavns Overformynderi. Der behøves derfor ikke Citantens specielle Vedtagelse af den enkelte Bestemmelse om Afsondringen af hans Hustrues særlige Capital, efterat han engang, som nyudsudviklet, havde vedtaget sin Svigerfaders Testament i det Hele og dermed ogsaa ny nævnte i samme udtrykkeligen udtalte Bestemmelse; og denne maa herefter være forbindende for ham i de ham vedkommende Retsforhold.

Da nu det af Citanten og hans Hustru, kort efter ovenmeldte Skiftesession, den 29de November 1823 oprettede reciproque Testament

efter sammes Død og Sammenhæng alene angaaer deres fælles Bo, har den afdøde Hustru ved samme ikke til Citantens Fordeel benyttet sin i Dispositionen af 1822 hjemlede Ret til at disponere ved Testament over sin separate Formue, men valgt det andet ligeledes i Dispositionen hjemlede Alternativ, at lade denne Formue komme til Deling efter Loven, og Citantens paa den modsatte Forudsætning stottede Paa-stand kan altsaa ikke tages til Folge.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indante Doms Præmisser lyde saaledes: „Under 12te Juli 1822 oprettede senere afdøde Høvrkammer Carl Wilhelm Borchsenius og ligeledes senere afdøde Hustru, Hanne Kirstine Borchsenius, sødt Staal, et Testament eller en af dem med deres 3de Børn indgaaet Arvesforening, der er underskrevet af Børnene med Curator, i hvis 11te Post bestemtes, at der af den Arv, der maatte tilfalde Testanternes 2de da ngifte Døttre, skulde indsættes 10,000 Rdl. for hver af dem som deres „privative“ Eiendom i Kjøbenhavns Overformynderi og der henstaae nopsigelig som en Capital, der var udenfor communio bonorum med deres Mænd, hvorhos tilføies, at Capitalen efter Døttrenes Død tilfalder deres Livsarvinger, eller hvis de ingen efterlade, forholdes dermed efter deres Testament eller i alt Fald efter Loven. Overeensstemmende dermed blev der efter Høvrkammer Borchsenius's Død indsat en Capital i Overformynderiet for de 2de Døttre.

Af disse blev Karen Johanne i 1823 gift med daværende Lieutenant, nu Oberstlieutenant i Livjægercorpset A. v. Petersen, Citanten i nærværende Sag, og disse Egtesfolk oprettede under 29de Novbr. s. A. et reciprokt Testament, hvorved de bestemte, at naar den Ene af dem ved Døden afgik, da skulde den længstlevende være Eier af det fælles Boes samtlige Eiendele, det være sig faste Eiendomme, Løse-øre, Obligationer, udestaaende Forbringere og hvad videre de maatte eie uden nogenformelt Undtagelse, samt uden nogen Skiftebehandling tiltræde og disponere over det fælles Bo, som sin fuldkomne og uigenkaldelige Eiendom.

Da Citantens Hustru den 4de December 1858 var afgaaet ved Døden, og han henvendte sig til Overformynderiet med Begjæring om at erholde udbetalt de 10,000 Rdl. der indestode sammesteds for hans Kone, nægtebe imidlertid Overformynderiet dette paa Grund af Bestemmelsen i den 11te § af det Borchseniuske Testamente, og opfordrede Citanten til at foranstaltelig Capitalen taget under Skiftebehandling, hvilket han efterkom, og ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Skifteret paastod han derefter, at den omhandlede Capital med paaløbne Renter som en Deel af hans og afdøde Hustrues fælles Formue i Henhold til det mellem dem oprettede reciproke Testament og i Lighed med deres øvrige fælles Efterladenskaber bør anses ham tilfalden ved hans Kones Død.

De Indstævnte, Citantens afdøde Hustru Karen Johanne Petersen, sødt Borchsenius's efterladte Slægtninge, nemlig Havnecontrollør, Assessor Rode, gift med den Afdødes Søster Elfine Laurence Borchsenius, Høvræmmer Philip Wilhelm Borchsenius og Elisa Borchsenius, paastode imidlertid sig kjendte beretigede til den ommeldte Capital med Renter fra 11te December Termin 1858.

Ved Skifterettens den 13de August f. A. affagte Decision blev eragtet, at den for afdøde Oberstlieutenantinde Karen Johanne Petersen, sødt Borchsenius, i Kjøbenhavns Overformynderi indestaaende Capital 10,000 Rdl. med paaløbne Renter bør tilfalde hendes Arvinger efter Loven.

Denne Decision har Citanten ved Stævning af 23de September f. A. indanket hertil Retten og paastaet den underkendt og derhen forandret, at hans for Skifteretten neblagte Paastand tages tilfølge, hvorimod de Indstævnte have paastaet Decisionen stadfæstet, medens begge Parter have fordret sig tillagte Sagens Omkostninger.

Korsaavidt Citanten har søgt at bestride Gyldigheden af den forommeldte Bestemmelse i hans Svigerforældres Testament og i saa Henseende paaberaabt, at da samme ikke er forsynet med allerhøieste Bevilling eller er tingløst, skulde det ikke kunne være forbindende for ham, eller kunne medføre nogen Indskrænkning i det juldkomne Formueskæleskab, der efter Lovgivningen finder Sted mellem Ægtefæller, maa det bemærkes, at en saadan Confirmation in casu ikke kunde anses nødvendig, eftersom de myndige Arvinger og deriblandt Citantens Hustru med Curator have vedtaget Forældrenes deri ytrede Ænste, og at Citanten ogsaa selv maa have anerkjendt Testamentets Gyldighed og navnlig, at den her omspurgte Capital udgjorde hans Kones særlige Formue udenfor det fælles Bo, skjønnes derhos at fremgaae af flere under Sagen oplyste Data. Af disse for- tjener at udhæves, at Citanten, da der den 11te November 1823 efter hans Svigerfaders Død holdtes et Møde i Boet, har ratificeret Testamentets Indhold, og da det af Exceutor testamenti ved den Leilighed blev bemærket, at Testamentet ikke var kongelig confirmeret, men at han paa Grund af, at Arvingerne alle vare myndige, og at Dispositionens Bestemmelser af dem alle vare vedtagne, ikke ansaae Confirmation for nødvendig, reiste Citanten ikke nogen Indsigelse herimod, men gjorde endog en Tilførsel til Skifteprotocollen om — som det hedder — et Ænste han havde at tilføie, og hvilket ogsaa blev tilstaaet, nemlig at han maatte modtage en Deel af sin Kones forommeldte Capital som Prioritet i sin egen Gaard, hvorfor han udstedte Panteobligation til Konen.

Under 29de f. M. har Citanten nu, som forommeldt, med sin Hustru oprettet det anførte reciproque Testament, der efter sammes udtrykkelige Indhold ifftun angaaer deres fælles Bo og ikke nævner de ommeldte 10,000 Rdl., der skulde udgjøre Konens private Formue, men hvorover hun dog kunde disponere ved Testamente. Under disse Omstændigheder er det imidlertid ikke antageligt, at Citantens Hustru ved Oprettelsen af dette Testament har villet gjøre sin efterlevende Mand til Eier af den under Sagen omtvistede Capital, og at hun senere skulde i saa Henseende have villet tage nogen anden Bestemmelse eller tilkjende-

givet Noget, hvorved en anden Mening skulde kunne lægges i Testamenteet end den Ordene medføre, er ikke oplyst.

Efter det saaledes Anførte maa det billiges, at Citantens Paastand ved den indankede Skiftedecision ikke er givet Medhold, og Decisionen vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Det til Sagen hørende stemplede Papir er rettelig forbrugt“.

Nr. 357.

Statsraad Salicath

contra

Peder Christensen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Soro Birkis Extrarets Dom af 22de October 1860: „Arrestanten Peder Christensen bør at henlægges til Forbedringshumsarbejde i 3 Aar; saa bør han ogsaa udrede alle af hans Arrest og denne Action lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Hansen, og Defensor, Procurator Flor, 4 Rdl. til hver. At efterkommes efter Overighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Decbr. 1860: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Bang og Proveprocurator Møller, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Soro Birkis Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Peder Christensen for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Arrestanten er funden i Besiddelse af et til 5 Rdl. vurderet, saakaldet Meiered med tilhørende Lee, der, efter hvad af Boelsmand Niels Jacobsen af Gyrstinge er forklaret, maa antages at være bortstjaalet fra bennes uafsaafede

Lo i Liden fra Mandagen den 13de August d. A. om Aftenen Kloffen henved 10, da Meieredet efter Afbenyttelse var blebet ophængt i Løen, til næste Dags Middag, da det savnedes.

Smidleriid har Arrestanten, der den 13de August d. A. om Aftenen Kloffen 10 eller noget derover er jeet at passere en Vei i Nærheden af Niels Jacobsens Løb, med et Meiered paa Nyggen, stadig nægtet at have stjaalet Meieredet med tilhørende Løe, hvorimod han har paaftaaet at have kjøbt disse Gjenstande af en Person, han til den ovennævnte Tid vil have truffet paa Veien i Nærheden af Niels Jacobsens Løb, for 15 Mk., hvoraf han strax betalte Personen, der isvrigt var ham ubekjendt, men navngav sig Niels Dværleby. 5 Mk. 8 St., hvorimod Resten først skulde betales den paafølgende Søndag.

Med Arrestantens Benægtelse er der nu heller ikke tilveiebragt noget directe Beviis for, at han har stjaalet Meieredet med Løen, men da det indirecte Typsbeviis fuldstændigt er tilveiebragt, idet Niels Jacobsen har aflagt Tilhjemlingsseid saavel med Hensyn til Meieredet som til Løen og beviist sin Eiendomsret til disse Gjenstande, og den af Arrestanten opgivne Hjemmel for hans Besiddelse er bristet, idet en Person ved Navn Niels Dværleby ikke har været at opsoge paa det af Arrestanten angivne Steb, ligesom isvrigt Arrestantens hele Forklaring om Maaden, hvorpaa han vil have tilforhandlet sig de ommelte Gjenstande, i og for sig er meget usandsynlig, vil han, i Medfør af Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6, være at dømmes for uhjemlet Besiddelse af Meieredet med Løen, dog kun som Hæler, idet de med Besiddelsen forbundne Omstændigheder ikke aldeles afgjørende vise, at han selv har stjaalet Gjenstandene, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det ikke er oplyst, at han paa den Tid, Tyveriet maa antages at være begaaet, har været paa selve Gaarden.

Efter det Anførte vil Arrestanten, der er født i 1831 og ved nærværende Næts Dom af 27de Januar 1857 for 2den Gang begaaet Tyveri anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, nu i Medfør af den nævnte Forordnings § 25, være at straffe som for 3die Gang begaaet Hæleri efter samme Forordnings § 22.

Dette Resultat har ogsaa Underrettsdommen, men den ved samme bestemte Straf af 3 Aars Forbedringshuusarbeide findes efter Omstændighederne at kunne nedsættes til lige Strafarbeide i 2 Aar.

Med denne Foranbring i Henseende til Straffetiden vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omslutninger billiges, være at stabsæste“.

Nr. 359.

Advocat Brock

contra

Johan Sørensen (Defensor Calicath),

der tiltales for Tyveri.

Norvang og Torrid Herreders Eyrerets Dom af 5te Octbr. 1860: „Arrestanten Johan Sørensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa bør han at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Wadum, 4 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad Birch, 3 Rdl. At efterkommes under Ud-færd efter Loven“.

Riborg Landsoverrets Dom af 3die Decbr. 1860: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Ud-færd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tittales Arrestanten Johan Sørensen for Lyveri, og gaar Sigtelsen, forsaavidt Sagen efter den passerede Indstævning foreligger Overretten, ud paa, at han engang i Aaret 1854 skal have stjaalet en Kammersaad Sabroe paa Alstedgaard tilhørende Skovl af Værdi 4 Mk., der tilligemed endeel andre Arbeidsredskaber havde været hensat i et under Bygning værende og ikke tillukket Huus paa Marken.

Det er i denne Henseende af Kammersaad Sabroe edelig forklaret, at efterat Aftægtsmand Jacob Christensen ved den omhandlede Leilighed havde meldt ham, at en af de i det ommeldte Huus staaende Skovle var borte, og at Arrestanten havde stjaalet den, lod han Arrestanten hente, og denne vedgif da i Vidners Overværelse at have stjaalet den omspurgte Skovl, men bad Sabroe om ikke at foretage noget videre ved denne Sag, hvilket Sabroe da ogsaa foreløbig undlod at anmelde for Politiet. Arrestanten har ogsaa erkjendt, at han har været i Besiddelse af en Sabroe tilhørende Skovl, som han havde taget i det omforklarede Huus, men efterat han først havde udsagt, at han havde forvevlet Sabroes Skovl med en ham selv tilhørende, der stod i samme Huus, og derpaa nærmere forklaret, at hans egen Skovl var bleven borte fra Marken, hvor han arbejdede, og at han ved derefter at gaae forbi det omtalte Huus bemærkede, at der stod en Skovl, som lignede hans egen og som han derfor antog for sin, hvorfor han gif ind i Huset og tog den med sig og først Dagen efter opbagede, at det ikke var hans, — har han senere vedblivende paa staaet, at han samme Dags Middag som han tog Skovlen havde sat sin egen Skovl ind i Sabroes Huus, og da det

var mørkt, da han igjen om Aftenen vilde hente den, stete Feiltagelsen, som han opdagede næste Morgen, men da han i det Samme kom til at brække Skafet i Stykker, vilde han først lade Smeden sætte et nyt Skaf paa Skovlen, inden han bragte den tilbage til Sabroe, hvilket det efter hans Forklaring var hans Hensigt at gjøre. Førend han imidlertid fik Skovlen fra Smeden, var den bleven gjenkjendt som tilhørende Sabroe, og paa Forholdelse vedgif han nu ogsaa strax, at den Skovl, han saaledes havde taget, ikke var hans egen, men han nægter, at han ved den Leilighed tilstod at have sjaalet den.

Ligesom det imidlertid ved de afhørte Vidners Forklaringer maa ansees beviist, at Arrestanten, saavel da Skovlen blev gjenkjendt hos Smeden, som derefter for Kammerraad Sabroe ligesvem vedgif at have sjaalet den, uden da at yttre noget om den nu paaberaabte Feiltagelse, saaledes vil der saa meget mindre kunne tages noget Hensyn til den nu af Arrestanten i denne Henseende afgivne Forklaring, som denne, som meldt, har været meget vassende, og Arrestanten derhos udtrykkelig har erkjendt, at han ikke, da han tilbageleverede den Sabroe tilhørende Skovl, forlangte den Skovl ubleveret, som han vil have henfat i Huset, uden at han har kunnet gjøre Rede for Grunden til, at han undlod dette, hvortil endnu kommer, at den ovennævnte Jacob Christensen edelig har udsagt, at der havde været henfat 3 Skovle i Huset, hvoraf de 2 tilhørte Sabroe og den 3die Deponenten, medens der, da han opdagede Tyveriet, ifkun fandtes to Skovle i Huset, og at han ingensinde der har seet nogen fremmed Skovl.

Efter det Anførte, og da Arrestantens Forklaring om, at det var hans Hensigt atter at tilbagelevere den tagne Skovl, saasnart den var bleven forvunnet med et nyt Skaf, alene er afgivet i Forbindelse med hans Paastand om ved en Feiltagelse at være kommen i Besiddelse af Skovlen, og derfor ikke skjønes at kunne bevirkte, at det omhandlede Forhold alene skulde kunne tilregnes ham som Brugsstyveri, maa Arrestanten ansees skyldig i Tyveri af den ofmeldte Skovl, og da han tidligere 2 Gange har været straffet for Tyveri, senest ifølge Rørvang og Lørrild Herredets Extrarets Dom af 10de November 1848 for denne Forbrydelse, 2den Gang begaaet, med Forbedringshunsarbejde i 1 Aar, vil han nu, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, være at anses med Straf for 3die Gang begaaet Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 § 15, og da den ved Underrettsdommen valgte Straf af 4 Aars Forbedringshunsarbejde efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes tilliges, være at stadfæste“.

Nr. 366.

Advocat Liebe

contra

Peder Christian Andersen (Defensor Salicath),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 13de Septbr. 1860:
„Arrestanten Peder Christian Andersen bør henfættes til to Aars For-

bedringshunsarbeide og udrede denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand, 5 Rdl., og til Defensjor, Procurator Veggstrup, 4 Rdl. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 19de Novbr. 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensjor for Overretten, Prøveprocuratorerne Faber og Tjaacsen, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statråad Salicath for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Veder Christian Andersen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 4de April d. A. om Aftenen henved Kloffen 11 har udtaget et Vindue i en ubeboet Smedie, der ligger i Dronninglund Sogn circa 46 Alen fra Gaarden Nævbakken, hvor Smediens Eier boer, idet han, ved at trække i Vinduet med Nøglen, brøede de Stifter tilside, hvorved Vinduet fastholdtes i Karmen, saa at han kunde tage det ud; han steg derpaa gjennem Aabningen ind i Smedien, hvor han tilvendte sig 5 Skruetapper og en Fiil, og gif derefter atter ud igjennem Vinduet, i hvilken sidste Henseende Tiltalte dog paa Foreholdelse af, at Døren til Smedien Morgenen efter var sunden aabenstaaende, har erklæret, at han ikke husker, om han er gaaet ud igjennem Vinduet eller Døren, samt at han muligviis har aabnet Døren, medens han begif Tyveriet, men at det dog forekommer ham, at han slet ikke havde noget med Døren at bestille, og at han er temmelig sikker paa, at han gif ud gjennem Vinduet. Efterat være kommen udenfor satte han det udtagne Vindue ind i Rammen igjen, hvorhos han fra en Skjæreblok, der stod udenfor Smedien, endvidere tilvendte sig nogle flere Smederedstaber. Efter Tiltaltes Forklaring var han bemeldte Aften paa Veien til en Smed for at laane nogle Skruetapper, men underveis faldt det ham ind, at han kunde gaae ind og tage dem i den omhandlede Smedie, hvor han vidste, at der fandtes flige Gjenstande. Samtlige de stjaalne Gjenstande ere ansatte til en Værdi af 5 Rdl., og tildeels komne tilstede og udleverede Bestjaalne, der har strafalbet Krav paa Erstatning.

Det fremgaaer nu vel ikke med Bestemthed af Sagens Oplysninger, at Døren til Smedien har været aflaaet, da Tyveriet blev begaaet, men ligesom dette dog efter Bestjaalnes Forklaring nærmest maa forudsettes at have været

Tilfældet, saaledes kunde i alt Fald den Omstændighed, at Døren muligen maatte have været uafslaaet, ikke faae nogen afgjørende Indflydelse paa Strafbarheden af det af Tiltalte i Smedien forøvede Tyveri, efterjom hans Forklaring ikke blot bestemt gaaer ud paa, at han er stegen ind gjennem Vinduet, men tillige maa ansees at indeholde, at han har iværksat Indstigningen strax, uden først at undersøge, om han kunde komme ind gjennem Døren, saa at han nærmest maa formodes at være gaaet ud fra den Forudsætning, at Døren var afslaaet, og i alt Fald da han var ubekjendt med, at det Mødsatte muligen var Tilfældet, ikke ved Valget af Iværksettelsesmaaden af Tyveriet har kunnet lade sig paavirke af noget Henhyn hertil. I det der som Følge heraf ikke findes at være tilstrækkelig Føie til at opholde Sagen for at søge Oplysning, om Døren til Smedien var afslaaet, da Tyveriet blev begaaet, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1834, og med Undtagelse af at han i Militairtjenesten er anset med Straf for disciplinaire Forseelser, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit ovenanførte Forhold være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Led og § 1, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbringeshuusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rbl. til hver“.

Torsdagen den 31te Januar.

Nr. 76. Bonden **Helge Gudmundsøn** af Grof (Brock)

contra

Student **Jon Fr. Thorarensen** af Bidedalstunge (Liebe),

betreffende Græsningsstold for Aaar.

Hinnavnns Sagsfæls Cytrarets Dom af 6te Septbr. 1856: „Helge Gudmundsøn, Bonde paa Grof, bør for Citanten, Student Jon Frederik Thorarensen af Bidedalstunge, hans Tiltale i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger udreder Thorarensen til den Indstævnte, Helge Gudmundsøn, 15 Rigsdaler Rigsmon. Dommen at efterkommes inden femten Dage efter dens lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven“.

Den islandfke Landsoverrets Dom af 2den Juni 1857: „Indstævnte Helge Gudmundsøn bør til Appellanten, Student Jon Fridriksøn Thorarensen, betale to Rigsdaler tredfindstyve og fire Skilling i Græsningsstold for hans golve Aaar paa Bidedalstunges Hede i Sommeren 1854. Procesfæns Omkostninger for begge Retter ophæves.“

Dommen at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Adfærd efter Loven⁶.

Høiesteret's Dom.

Med Bemærkning, at der under 24de Januar d. A. er meddeelt Citanten Bevilling til, at Sagen af Høiesteret maa tages under Paafjendelse, naaget dens Gjenstand maatte findes ei at udgjøre summa appellabilis, vil den indankede Dom, i Henhold til de i samme anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, være at stadfæste; hvorhos Processens Omkostninger for Høiesteret efter Omstændighederne blive at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsøverretten's Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Student Jon Fridriksen Thorarensen af Bidebalsunge har for Landsøverretten indanket en Dom, som under 6te September f. A. er bleven affagt paa Ytrey inden Hunabatus Syssel i en Sag, som han havde anlagt mod Bonden Helge Gudmundsøn af Gref, inden Thorfillshøls Næy, i Anledning af at bemeldte Bonde, som i Foraaret 1854 lod drive over 120 Stkr. gølse Faar ind paa Bidebalsunge Hebe (som tilhører Appellanten) til Græsning sammesteds, ikke har villet betale Appellanten Græsningstold for Faarene, af den Grund, at Appellanten i det ovennævnte Foraar ikke bekostede Hebelanbets Fæbning for Næve.

Ved Underretten paastod Appellanten Indstævnte tilpligtet at erlægge Græsningstolben, overensstemmende med Bidebalsunge Kirkes Malbager, med Værdien af 2 Eстераarslam, som efter den dagjældende Capitelstaxt udgjorde 2 Rdl. 64 St., men in subsidium paastod han Indstævnte ved Dommen tilpligtet at erlægge Afgiften med 1 Rdl. 32 St., eller med Værdien af eet Eстераarslam, saaledes som han (o: Indstævnte) tidligere havde erlagt, men ved den i Sagen ergangne Dom blev Indstævnte frifunden for Appellants Eilstale, og Appellanten dømt til at betale ham Processens Omkostninger med 15 Rdl. Rigs mønt.

Her ved Retten har Appellanten neblagt den samme Paastand som ved Underretten, og desuden paastaet, at Indstævnte vorder tilpligtet at betale ham Processens Omkostninger for Under- og Overretten med 103 Rdl. 74 St., hvorimod Indstævnte principaliter har paastaet Sagen afviist, paa Grund af at Appellanten ikke havde nogen Ret til at fordre Græsningsafgiften erlagt med et

flørre Betsb end med Bærdien af 1 Efteraarslam eller 1 Rdl. 32 St., og at Sagen følgelig ikke havde objectum appellabile, men subsidialiter, at Underrettsdommen vorder kjendt ved Magt at stande.

Angaaende Indstævntes principale Paastand bemærkes, at den ikke kan tages til Følge, da Sagen ifølge Appellantens principale Paastand, enten saa denne findes begrundet eller ikke, lyder paa 2 Rdl. 64 St., og saaledes angaaer saa meget, at den ifølge Forordningen af 11te Juli 1800 § 10 kan indbringes for Lands-Doverretten, hvorhos Reglerne om summa appellabilis ikke komme til Anvendelse, naar Sagens Udfald, som in casu, kan have Indflydelse paa den Paagjældendes Rettigheder og Pligter for Fremtiden. Sagen vil saaledes være at paakjende i Realiteten.

Som Basis for sin Paastand har Appellanten fremlagt Afkrift af Biskop Peters Malbage fra Aaret 1394 og af Biskop Olaf Rognvaldsøns Malbage for Aaret 1461, hvori det hebdes saaledes: „Fædrift havet ubi Bibealkstunges Land over hele Neppen (=: Thorfellsøhs Nep) hen til Gjujur-Aaen, og betales 1 Lam af hver Fædrift (refetar) indtil 60 Stkr. Faar, og saa i samme Forhold opad, saaledes som Laugmand Rafns Resolution og Laugmand Thorsteins Confirmation (berpaa) nærmere udviser“. Denne Malbagernes Bestemmelse har den Indstævnte i det Væsentlige ikke møbsagt, hvorimod han har formeent, at Appellanten ikke havde Ret til Afgiften for Græsnings, uden under den Betingelse, at han ikke alene, saaledes som han tidligere har gjort, forsvarligen lader søge efter Røvereber ubi Hedelandet, som ndlaanes af ham til Sommergræsning for Faarene, men ogsaa anskaffer og selv bekoster Skytter til at ødelægge Røvene sammesteds, og da nu Appellanten i Skrivelse af 9de Mai 1854 til Nepstyreren ubi Thorfellsøhs Nep havde udtalt, at han for Fremtiden ikke, saaledes som han hidindtil af idel Villighed havde gjort, agtede at anskaffe Skytter til at udrydde Røvene paa Bibealkstunges Hebe, hvilket havde til Følge, at Nepstyreren for Aaret 1854 sørgede for Røvejagten paa Heben, har Indstævnte formeent, at Appellanten, som den, der ikke havde opfyldt Betingelsen for Græsnings-Afgiftens Opkræven, ikke havde Ret til at forbre samme for det ommeldte Aar. Forøvrigt maa det bemærkes, at bemeldte Nepstyrer, for at faae de til Hedens Fredning for Røve medgaaede Omkostninger refunderede, forlangte af adskillige af Neppens Indbyggere, at de skulde erlægge den Græsnings-Afgift til ham, som de ifølge Malbagerne skulde erlægge til Appellanten, og saaledes betalte Indstævnte, iblandt flere, til Nepstyreren 1 Rdl. 32 St. i denne Anledning.

Foraaavidt Indstævnte har paastaet sig frifunden for Appellantens Til-tale af den Grund, at han alt har betalt Græsnings-Afgiften qvæstionis til Nepstyreren, kan denne hans Paastand ikke tages til Følge, thi om det end maatte befindes, at Appellanten havde været forpligtet til at refundere de til Røvejagten paa Hedelandet qvæstionis i Aaret 1854 medgaaede Omkostninger, kunde Nepstyreren, da dertil mangler særlig Lovhjemmel, ikke indforbre disse Omkostninger uden ad den ordinaire Rettergangs Wei, og da Nepstyreren saa-

ledes ikke kunde tilkomme nogen Ret til at forlange Afgiftens Erlægelse til ham, følger deraf, at Indstævnte af denne Grund ikke kunde fritages for at betale Afgiften til Appellanten, endstjøndt han allerede havde betalt samme til Repstyreren, da denne Omstændighed, med Hensyn til det ovenfor Bemærkede, maatte være Forholdet mellem Appellanten og den Indstævnte uvedkommende.

Hvad Hovedspørgsmaalet i nærværende Sag dernæst angaaer, det nemlig: Om Videdalsstunge Hedes Fredning for Kæve om Foraaret fra Hede-Gierens Side bør ansees for at være Betingelse for hans Ret til at oppebære Græsningsafgiften om Efteraaaret, overensstemmende med Malbagerne, har Indstævnte bestræbt sig for at godtgjøre det, at denne Betingelse udfordres, deels efter de Love og Bestemmelser, som gjælde i denne Materie, deels ifølge den Praxis, som i saa Henseende fandt Sted.

Angaaende de paaberaabte Bestemmelser bemærkes, at hverken de almindelige Landslove, eller senere emanerede Kongelige Anordninger, indeholde nogen Bestemmelse om denne Materie, og Indstævnte har heller ikke i denne Henseende paaberaabt andre Bestemmelser end dem, som indeholdes i Repstyrer-Instruxen af 24de November 1809 § 31, og i et Kævetolbs-Reglement, der er affattet af Sjøsfelmanden for Humavans Sjøsfel d. 29de Novbr. 1833; og hedder det da i den allegerede Paragraph i Instruxen, at naar et Overdrev (Afret) ligger til en enkelt Gaard, og der opkræves Græsningsafgift af (:) hos dem, som afbenytte Overdrevet til Græsning for deres Faar, skal Overdrevs-Gieren være forpligtet til at rense Overdrevet for Kæve, ved omhyggelig Opsøgen af Kævehulerne ubi samme, samt at han, dersom han hérudi findes forsømmelig, skal have forgjort sin Ret til Græsningsafgiften efter Anklage, som Repstyreren skal fremkomme med imod ham; men Kævetolbs-Reglementet bestemmer, efterat have omtalt Overdrev-Gierens Forpligtelse at lade anstille Eftersøgen af Kævehuler ubi deres Overdrev, Mulkt for disse, dersom de ikke anstalle Skytter til at forstyre og ødelægge de Kævereder, som efter forudgaaet sædvanlig Eftersøgen af disse opdages i Overdrevene, og Gierne ere komne til Kundskab om.

Men ligesom der saameget mindre kan bygges noget paa denne Bestemmelse i Reglementet, som den er en iblandt dem, som Amtmanden i hans Anmærninger til Reglementet har nægtet at samtykke, da Amtet mener, at det vilde være at give nye Love, som hverken Reppens Indbyggere eller Amtmanden havde nogen Nødvendighed til at udgive uden Overdrevs-Gierens og vedkommende Beneficiariers Minde, saaledes maa det, hvad Repstyrer-Instruxen angaaer, bemærkes, at om den end, forjaavidt den indeholder Bestemmelser, som ikke directe angaa Repstyrerens Pligter og Rettigheder, maatte kunne betragtes som en kongelig Lov, vilde dog ligesuldt Ordene i § 31 „rense ved Eftersøgen af Kævehuler“ efter Sammenhængen kun være at forstaae om Opsøgen af Kævehulerne (grenjaleitina), som Appellanten ikke har undslaaet sig for at ville lade anstille for Fremtiden, saaledes som hidindtil. Vel tilføies det i en særskilt Passus derefter, at det ligeledes skal være Overdrevs-Gierens Pligt selv at lade paa egen Befovning bevogte og forstyre Kævehulerne i deres Overdrev, men derimod

bestemmes der Intet om, hvilke Følger det skal medføre for Overdrevs-Eierne, dersom de lade dette ugjort, og formenes den Slutning da at ligge nærmest, at Følgerne heraf ikke skulle være de samme, som for Forsømmelse, udbiist i Henseende til Opføgen af selve Næverederne i Overdrevet, eller med andre Ord, at Forsømmelse med Hensyn til Næveredernes Oblæggelse ikke skal medføre Tabet af Græsningsafgiften, og saaledes kan Retten ikke komme til det Resultat, at Appellanten selv ifølge de paaveraabte Bestemmelser bør statneres at have forgjort sin Ret til Græsningsafgiften, af den Grund, at han ikke selv har bekostet en Skytte til Nævenes Ubryddelse i Overdrevet eller Hebelandet *quæstionis*. Hvad dernæst det Beviis angaaer, som Indstævnte har forsøgt at føre for den Praxis, som i denne Henseende skalde have fundet Sted, har han i denne Henseende fremlagt baade Afskrift af en Politirets-Rendelse, afagt af Sysselmanden i Hunavatus Syssel den 13de Juni 1818, hvori det skalde være udtalt som en Selsøfge, at de som eiede eller have Naadighed over 3 deri anførte Afretter (Overdrev) ubi bemeldte Syssel, foranstaltede disse fredede for Næve, — men hvilken Afskrift, som ikke fibemeret af Nogen, ikke kan tages i Betragtning —, og ligeledes ved at paaveraabe skriftlige Vidnesbyrd, meddeelte af abskillige troværdige Mænd inden Hunavatus Syssel, angaaende hvad der i den omspurgte Henseende var Praxis med Hensyn til nogle Afretter i bemeldte Syssel, hvorhos han endelig har ført Vidner om hvad der i denne Henseende havde været Praxis angaaende Videbaltunges Hebeland. Men ligesom disse skriftlige Vidnesbyrd ikke kunne tillægges anden Betydning end nedfæstede Udenrets Vidnesbyrd have, foruden at de førte Vidner allesammen ere iblandt dem, som have Fædrift for deres Faar ubi Videbaltunges Hebeland, og følgelig, som saabanne, ikke kunne albeles staae til Troende, *cf.* norske Lovs 1—13—16, — saaledes formenes, at der ikke ved disse Beviismidler, selv om de ikke laborerede af disse Mangler, er fremkommet Noget, som kunde føre til Indstævnets Frifindelse i nærværende Sag, thi hvad de allegerede skriftlige Vidnesbyrd angaaer, som gaae ud paa, at Fredning for Næve ansees for flere Afretter ubi Hunavatus Syssel Betingelse for Græsningsafgiftens Oppebæren af Afrets-Eieren, mangler der i alt Fald Beviis for, at det ikke forholder sig anderledes med disse Afretter end med det in *quæstione* værende Overdrev (Afret), som og for det, om hine Overdrev muligen ikke ere underkastede andre Vilkaar og andre Betingelser, end Tilfældet er med Videbaltunges Overdrev, med Hensyn til hvilket der er fremlagt en Malbage, som hjemler Eieren Græsningsstofden uben at binde samme til nogle Betingelser eller Vilkaar; og hvad det paaveraabte Tingsvidne angaaer, betræffende hvad der har været Praxis med Hensyn til Nævejagten paa Videbaltunges Hebe, kan der her i det Høieste ansees konstateret, at Videbaltunges Eier har i de Nulevendes Minde bekostet Nævejagten paa den ommeldte Hebe, — Noget, som Appellanten ogsaa har indrømmet at have været Tilfældet i hans Besiddelsestid med en Deel af Hebelandet —, men derimod er der ikke ved det indbemeldte Tingsvidne tilveiebragt noget Beviis for Tilsebeværelsen af den Aldershævd, som i Sagen, der angaaer *onera realia* af den omhandlede Vestfaj-

jenhed, alene formenes at kunne komme til Anvendelse. Da nu endelig heller ikke nogen paalidelig Slutning lader sig drage fra selve Sagens Natur i den her omtvistede Materie, maa Retten komme til det Resultat, at den Indstævnte ikke kan fritages for at betale den omhandlede Græsningsafgift til Appellanten, og bliver efter dette Sagens Resultat uforløst at sentere over de øvrige Grunde, som Appellanten har anført for sin Paafland, og deriblandt den, at Videbalsstunges Hebe ikke kan kaldes Afret i Lovens Betydning.

Hvad Afgiftens Betsøb, som Indstævnte søges til at betale, angaaer, har Appellanten formeent, at Afgiften med Hensyn til det Antal Faar, som Indstævnte havde Græsning for i Hedelandet quæstionis, er 2 Efteraarslam eller deres Værdi, beregnet efter Capitelstarten til 2 Rdl. 64 Sk., overensstemmende med de paaberaabte Udtryk i Biskop Peters og Biskop Olaf Røgnvaldsøns Malbager, hvori det hedder: „der skal betales 1 Lam af hver Fædrift indtil af 60 Stykker, og saa i Forhold dertil opad, saaledes som Laugmand Rasmus Resolution og Laugmand Thorsteins Confirmation (derpaa) nærmere udviser“, hvorimod den Indstævnte har formeent, at det ikke kunde paalægges ham at betale en høiere Græsningsafgift end 1 Efteraarslam, eller 1 Rdl. 32 Sk., da der ikke kunde bygges noget paa Malbagerne angaaende Afgiftens Størrelse, idet de deri paaberaabte Laugmænds Skrivelser ikke eksisterede, og Praxis derfor alene maatte gjøre Udslaget, men Praxis var den, at Jagen betalte en høiere Græsningsafgift for sine Faar ubi Afretten end 1 Efteraarslam, hvor mange Faar han end maatte have havt til Græsning i Landet, men naar det bemærkes, at Hovedhensigten af Malbagerne ifølge Kristenretten var den, at specificere Kirkerens Eiendomme og Rettigheder, for at deraf kunde sees, hvad Kirken eiede, mangler der Hjemmel for at lægge, saalænge dette kan undgaaes, den Betydning i Malbagerens Ord, som kommer i Strid med deres Hensigt, men dette vilde dog blive Tilfældet, dersom man, saaledes som den Indstævnte gjør, antog, at de ommeldte Malbager ikke forstodes af og ved sig selv, og ikke uden ved Hjælp af de ommeldte Laugmænds Skrivelser; man maa derfor statuere, at hele Indholdet af de oftnævnte Laugmænds Skrivelser er bleven optaget i selve Malbagerne, og at Ordene: „saaledes som Laugmand Rasmus Resolution og Laugmand Thorsteins Confirmation (derpaa) nærmere udviser“ gaar paa den hele foregaaende Sætning, og at de ommeldte Skrivelser saaledes blot ere paaberaabte som Udkomst-dokumenter eller Hjemmel for Græsningsafgiften.

Vel have nogle af de førte Vidner, som ere gamle Mænd og som have i længere Tid været domiciliere i den paagjældende Commune (Rep) eller i sammes Nærhed, forklaret, at det er dem ikke bitterligt, at Nogen har erlagt en høiere Græsningsafgift end 1 Efteraarslam, med Undtagelse af, at et af Vidnerne har forklaret, at han havde Kundskab om, at to af de Bønder, som havde eiet de fleste Faar i Hedelandet quæstionis, havde for de sidstforløbne Aar betalt noget mere; men da Biskop Peters og Biskop Olaf Røgnvaldsøns Malbager skulle, ifølge Bispeinstruxen af 1ste Juli 1746, anses for tilforlidelige Hjemmelsdokumenter for Kirkerens Eiendomme og Rettigheder ubi Holum Stift, kunne

saadanne Vidnesbyrd ikke komme i Betragtning imod Malbagerne, saameget bestomindre som der ved disse Vidnesbyrd ikke er tilveiebragt nogen Visshed for, at det har været stadig Praxis ikke at betale en høiere Græsningsafgift, og ligesaaalidt kan det skjønnes af disse Vidnesbyrd, hvor laugt et Libærum opad de omfatte.

I Genhold hertil vil Størrelsen af den Afgift, som den Indstævnte saaledes vil have at udrede, være at bestemme efter Appellantens derom nedlagte Paastand til 2 Rdl. 64 St.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affaagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmissjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer egentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rdl., og for Udbydes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenfalke Boghandling (H. Hegel). — Trykt hos J. H. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 54.

Den 15de Februar.

1861.

Tredie eller extraordinaire Session.

Tirsdagen den 5te Februar.

Nr. 130.

Advocat Liebe

contra

1) Christian Sultmann, 2) dennes Hustru, Florentine Mariane Sultmann, født Poulsen, 3) Smedemeister N. B. Sultmanns Hustru, Laura Sophie Andrea, født Poulsen, 4) Niels Hjerfving Sparre, 5) dennes Hustru, Caroline Margrethe, født Svendsen, 6) Andreas Simonfen Hey, almindelig kaldet Kjørtinge, 7) dennes Hustru, Inger Nielsdatter, 8) Peder Jensen Brandt, 9) Caroline Cathrine Grønholt, født Brandt, og 10) Hansine Petrea Baumann, (Defensor for Nr. 1 og Nr. 2 Bungen, for de Øvrige Brock),

der tiltales, Nr. 1 og 2 for Proformaafhændelse og Proforma pantsættelse i svigagtig Hensigt, for at have forstuffed Gods, henhørende til deres under Fallitbehandling tagne Bo, samt for Bedrageri, Nr. 3, 4, 5, 6, 7, 8 og 9 for at have modtaget det af Nr. 1 og 2 forstuffed Gods i Forvaring og Nr. 6 og 7 tillige for Deelagtighed i den af Nr. 1 og 2 foretagne Proformaafhændelse, samt Nr. 8 og 9 tillige for at have været Nr. 1 og 2 behjælpelige med at forstikke deres Gods, og Nr. 10 for at have været Nr. 1 og 2 behjælpelig med at forstikke deres Gods.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 19de Septbr. 1859: „De Tiltalte, Nr. 4 pensioneret Skovrider, Niels Hjerfving Sparre, og Nr. 10 Hansine Petrea Baumann, bor hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fængselskøst, hver i 20 Dage. Samtlige øvrige Tiltalte bor hensættes i Fængsel

paa Vand og Brød, nemlig Nr. 1 Smedemester Christian Hultmann og Nr. 2 hans Hustru, Florentine Mariane Hultmann, født Poulsen, hver i 6 Gange 5 Dage, Nr. 6 Trædreiermester Andreas Simonson Hey, almindelig kaldet Kjerlinge, Nr. 7 Sammes Hustru, Inger Nielsdatter, og Nr. 9 Jordemoder Caroline Marie Grønholt, født Brandt, hver i 2 Gange 5 Dage, og Nr. 3 Smedemester N. B. Hultmanns Hustru, Laura Sophie Andrea, født Poulsen, Nr. 5 pensioneret Skovridder N. H. Sparres Hustru, Caroline Margrethe Sparre, født Svendsen, og Nr. 8 Nebflagermester Peder Jensen Brandt, hver i 5 Dage. Sagens Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Lund af Esbønderup, 12 Rdl., samt til Defensjorerne, Procurator Knog og Procurator Møller, hver 8 Rdl., saa og de Actor tilkommende Diætpenge og Befordringsudgifter, betale de under Nr. 1 og 2 ommeldte Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, dog saaledes at hver af de øvrige Tiltalte in solidum med Nr. 1 og 2 tilsvare 1/16 af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Februar 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Inger Nielsdatter, Hey's Hustru, bestemmes til 5 Dage. Actor og Defensjorerne for Overretten, Procuratorerne Christensen, Larsen og Lihme, tillægges i Salair hver 10 Rdl., som udredes af de Tiltalte, Smedemester Christian Hultmann, hans Hustru, Florentine Mariane, født Poulsen, Smedemester N. B. Hultmanns Hustru, Laura Sophie Andrea, født Poulsen, pensioneret Skovridder Niels Hjerfing Sparre, hans Hustru, Caroline Margrethe, født Svendsen, Trædreiermester Andreas Simonson Hey, kaldet Kjerlinge, hans Hustru, ovennævnte Inger Nielsdatter, Nebflagermester Peder Jensen Brandt, Jordemoder Caroline Cathrine Grønholt, født Brandt, og Hanfine Petrea Baumann paa den i Underrettsdommen i Henseende til de øvrige Omkostninger bestemte Maade. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Hoiesterets Dom.

Efter Bestaaffenheden af det Forhold, der i den indankede Dom er lagt Niels Hjerfing Sparre til Last, skjømmes der ved Bestemmelsen af hans Straffeanfvar, i Forbindelse med de i Dommen anførte Lovsteder, tillige at maatte tages Hensyn til Forordningen i Forordningen af 11te April 1840 § 50, hvorefter Straffen for ham findes passende at kunne fastsættes til en Mulet af 20 Rdl.

Søvrigt vil Overrettens Dom, i Henhold til de i samme anførte Grunde, og da de Hoiesteret forelagte nye Dplysninger ikke findes for-

jaaviddt at kunne tillægges nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, være at stadfæste, dog saaledes at der, da Christian Hultmann efter Sagens Indstævning for Hoiesteret er afgaaet ved Døden, nu for hans Vedkommende kun bliver Spørgsmaal om Udredelse af Actionens Omkostninger, der ville være at tilsvare af hans Bo.

Thi kjendes for Ret:

Niels Hjerfing Sparre bør til Helsingør Kjøbstads Bøttigkasse bøde 20 Rdl. I Henseende til de de øvrige Tilstalte, med Undtagelse af nu afdøde Christian Hultmann, idømte Straffe og Actionens Omkostninger bør Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advocat Liebe, Justitsraad Bungen og Advocat Broch tillægges i Salarium for Hoiesteret hver 30 Rdl., der udredes af Christian Hultmanns Bo og de andre Tilstalte paa den i bemeldte Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Helsingør Kjøbstads Ervaret hertil indbankede Sag sigtes de Tilstalte, Nr. 1) Smedemester Christian Hultmann og Nr. 2) hans Hustru Florentine Mariane, født Poulsen, for Proformaafhændelse og Proformapantsættelse i svisgagtig Hensigt, for at have forstuffed Gods henhørende til deres under Fallitbehandling tagne Bo, samt for Bedrageri, Nr. 3) Smedemester N. B. Hultmanns Hustru, Laura Sophie Andrea, født Poulsen, Nr. 4) pensioneret Skovrider Niels Hjerfing Sparre, Nr. 5) hans Hustru, Caroline Margrethe, født Svensen, Nr. 6) Trædreiermester Andreas Simonson Hey, kaldet Kjørtinge, Nr. 7) hans Hustru, Inger Nielsdatter, Nr. 8) Rebslagermester Peder Jensen Brandt og Nr. 9) Jordemoder Caroline Cathrine Grønholt, født Brandt, for at have modtaget det af Nr. 1 og 2 forstuffed Gods i Forvaring og Nr. 6 og 7 tillige for Deelagtighed i den af Nr. 1 og 2 foretagne Proformaafhændelse, samt Nr. 10) Hansine Petrea Baumann, ligesom ogsaa Nr. 8 og 9, for at have været Nr. 1 og 2 behjælpelige med at forstikke deres Gods.

Hvad angaaer Tilstalte Nr. 1 Smedemester Christian Hultman, er det ved hans egen med de isvrigt fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligt godtgjort, at han, som den 12te Marts sidstleden opgav sit Bo som fallit til Skifterettens Behandling, kort forinden havde pro forma solgt et Fortepiano til den under Nr. 6 Medtilstalte Kjørtinge, som tog det hjem til sig og behøvede det, uden at det ved Registreringsforretningen blev anmeldt i Boet, og maa det antages, at Tilstalte, som har paastaet, at han dengang ikke tænkte, at han skulde gaae fallit, men som ikke har kunnet give nogen fyldestgørende Grund

til, at han saaledes pro forma folgte Fortepianoet, herved har villet undbrage det fra sine Creditorers eventuelle Naadighed. Han har fremdeles vedgaaet, at han, da han undervettede sin Hustru om, at han var gaaet fallit, opfordrede hende til at rebde Noget, hvormed han, efter hvad han har forklaret, meente at undbrage en Deel af Voet fra Skiftebehandling, og det er saaledes med hans Vidende og Billie, skjøndt uden at han havde Kundskab om, i hvilket Omfang det skete, at hans Hustru har unddraget en stor Deel af Voets Effecter, til en Værdi af circa 200 Rdl., foruden 2 Sparekæsebøger lydende paa circa 100 Rdl. fra Registreringen, ved deels at gemme dem eller unblade at opgive de Localer, hvori de fandtes, deels at bringe dem ud af Huset til de under Nr. 3—9 Medtaltalte, ligesom han ogsaa, da han saae, at hun af en Deel af de registrerede Sengflæder havde udtaget Fyld, ikke modsatte sig dette, idet han blot sagde, at det ikke gif an, og at hun i alt Fald maatte sye bedre for de opsprættede Sengflæder, end hun havde gjort, og endelig udblod han selv ved Registreringen at paavise flere af de Localer, i hvilke hans Effecter beroede, og skjøndt han saaledes vidste, at en Deel af hans Effecter vare forstue og undbragne Registreringen, erklærede han dog ved Registreringsforretningens Slutning til Protokollen, at samtlige hans Gienbete vare registrerede, og at han ikke vidste mere at paavise.

Derimod skjønnes der ikke at være aldeles tilstrækkelig Grund til at statuere, at han har havt nogen svigagtig Hensigt med under 29de Januar 1859 at udstede til en af sine Slægtninge en paa 400 Rdl. lydende Pantobligation, da han, skjøndt han har indrømmet ikke, i alt Fald med Undtagelse af 50 Rdl., at have modtaget dette Beløb, vedholdende har paafaaet, at Pengene stude sendes ham af bemeldte, senere til Amerika bortreiste Slægtning, hvilket ikke er oplyst at være urigtigt.

Fornævnte Tilstalets Hustru, Florentine Mariane, født Poulsen, har ikke blot givet den første Anledning til og senere været meddeeltig i den ovennævnte Proformahandel om Fortepianoet, men har ogsaa, som ovenfor anført, deels forstuet, deels udbragt af Huset en stor Deel af Voets Effecter, deels unbladt at paavise flere af de Localer, hvori Effecter beroede, alt i den Hensigt herved at undbrage dem fra Skifterettens Behandling, og endelig har hun, ligeledes i svigagtig Hensigt, udtaget en Deel Fyld af de registrerede Sengflæder.

Bemeldte 2 Tiltalte, af hvilke Hultmann er født 1806 og hans Hustru 1810, og som ligesom de Andre under nærværende Sag Tiltalte, ikke tidligere findes at være tiltalte eller straffede, ere for deres ommeldte Forhold ved den indankede Dom rettelig ansete med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 54 og 55, jfr. §§ 41 og 1, og Straffen findes paasende bestemt til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for hver.

Tiltalte Nr. 3, Emedenester N. B. Hultmanns Hustru, Laura Sophie Andrea, født Poulsen, har vedgaaet, hvad der ogsaa stemmer med de fremkomne Oplysninger, at have gjort sig skyldig i det hende paafigtede Forhold, idet hun, dog uden foregaaende Aftale, har modtaget en Deel af de forstuede Effecter, som bleve hende tilsendte fra Tiltalte Nr. 2, nemlig den tiltalte Emedenester Hultmanns Hustru, og som hun beholdt i Forvaring, skjøndt hun vidste, at Hultmann

var gaaet fallit, og skjøndt dennes Hustru, Tiltalte Nr. 2, sagde hende, at Gjenstandene vare sendte hende for at undrage dem fra Skifterettens Behandling.

Om de Tiltalte Nr. 4, pensioneret Skovrider Niels Hjerfing Sparre, og Nr. 5, hans Hustru, Caroline Margrethe, født Svendsen, er det paa samme Maade godtgjort, at de have gjort sig skyldige i det dem paafigtede Forhold, idet de efter Falliterklæringen, dog uden foregaaende Aftale, have modtaget i Forvaring af Tiltalte Nr. 2, Førstnævnte en Sølvpotagestee, som bemeldte Tiltalte med hans Vidende og Villie stak i hans Frakkelomme, for at han skulde gjemme den, og Sidstnævnte 5 Sølvspisekeer, skjøndt de Begge maa antages at have været vidende om, at bemeldte Gjenstande vare undbragte Hultmanns Fallitbo.

Af de Tiltalte Nr. 6, Trædreiermester Andreas Simonfen Hey, kaldet Kjørtinge, og Nr. 7, hans Hustru, Inger Nielsbatter, er den Førstnævnte ved egen med de fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse overbevist at have deeltaget i den ovennævnte Proformahandel om Fortepianoet, skjøndt han indsaar, at dette var urigtigt, og hans Hustru er paa samme Maade overbevist at have modtaget i Forvaring forskjellige hende af Tiltalte Nr. 2 sendte Effecter, skjøndt hun indsaar, at Hensigten med at sende hende disse Ting var at undrage dem fra at blive solgte til Dækning af Gjælden, men derimod er det ikke godtgjort, at Tiltalte Kjørtinge har været vidende herom, eller at hans Hustru har havt nogen saadan Deel i Proformahandelen, at hun derfor vil kunne drages til Ansvar.

De ommeldte Tiltalte, af hvilke N. B. Hultmanns Hustru er født 1818, Sparre 1799, hans Hustru 1810, Kjørtinge 1806 og dennes Hustru 1808, ville for deres ovenangførte Forhold være at ansee med Straf, Kjørtinge efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 54 og 55, jfr. §§ 41 og 1, og de øvrige Tiltalte i Medfør af bemeldte Forordnings § 77, jfr. §§ 54 og 41, efter § 22, og Straffen findes for de 4 Førstnævntes Vedkommende ved den indankede Dom passende bestemt til respective 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangeost, 5 Dages og 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorimod Straffen for Sidstnævntes Vedkommende, som ved Underrettsdommen i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 §§ 41 og 1 er fastsat til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, findes at kunne nedsettes til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Hvad angaar Tiltalte Nr. 8, Rebslagermester Peder Jensen Brandt, da har han vedgaaet, at han, efterat Registreringsforretningen var foretagen, har modtaget, tildeels efter foregaaende Annobning af Tiltalte Nr. 2, forskjellige Effecter, som han vidste tilhørte Fallitboet, og som han senere, for at de ikke skulde blive fundne, deels i Forening med bemeldte Tiltalte og Tiltalte Nr. 9 Grønholt, bragte ned i Førstnævntes Kjalder. deels bragte ud paa sin Reverbane. Da disse Effecter imidlertid allevede, forinden han blev anmodet om at modtage dem, vare undbragte Registreringen, er han, som er født 1820, rettelig ved den indankede Dom i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 54 og 41, anset med Straf efter § 22, og Straffen findes passende bestemt til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Tiltalte Nr. 9, Jordemoder Caroline Cathrine Grønholz, født Brandt, der er født 1825, har vedgaaet at have efter Anmodning af Tiltalte Nr. 2 været denne behjælpelig med, efterat Falskitten var erklæret, hvilket var hende bekendt, at bringe en Deel af Boets Effecter hen i sin Leilighed for at unddrage dem fra Registreringen, ligesom hun senere har modtaget i Forvaring en Deel Gjenstande, som bemeldte Tiltalte havde unddraget fra Registreringen; hun vil herfor være at ansee med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 54, 41, 1, 21 og 22, og Straffen findes ved den indbante Dom passende bestemt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

Endelig har Tiltalte Nr. 10, Hansine Petrea Baumann, der er født 1842, og som var i Tjeneste hos de Tiltalte Nr. 1 og 2, vedgaaet at have efter Eidstævntes Ordre saavel før som efter Registreringen bragt en stor Deel af de ommeldte Effecter til de andre Tiltalte, og da der efter Omstændighederne ikke skjønes at være nogen Tvivl om, at hun har indseet Ulovligheden af, hvad hun foretog sig, er hun for dette sit Forhold ved Underretsbdommen rettelig anseet med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 77, jfr. §§ 54, 21 og 29, jfr. § 81, og Straffen findes passende at være fastsat til 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Da Underretsbdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den, med den afsørte Modification i Henseende til Straffetiden for Tiltalte Kjørtinges Hustru, være at stadfæste“.

Nr. 63. **Postbestyrelsen** (den constituerede Kammeradvocat,
Conferentkræad Blichingberg)

contra

Premierlieutenant af Coetaten **A. B. Nothe**, (Advocat Liebe, efter Ordre), forhenværende Bestemand paa Postdampskibet **Sideren S. P. Koføed**, (Ingen), og Skibscapitain **K. Raahauge**, (Statsraad Liebenberg, efter Ordre),

angaaende Spørgsmaalet, om de Indstævnte ere forpligtede til enten in solidum eller hver for sig at udrede Erstatning til Postkassen for de Udgifter, der ere paaførte bemeldte Kasse, derved at Postdampskibene **Sideren** og **Sylland** have paafeilet hinanden Natten mellem den 5te og 6te Mai 1856.

Kjøbenhavns Sorets Dom af 3die September 1858: „De Indstævnte, Premierlieutenant i Coetaten **A. B. Nothe**, Bestemand **Hans Peter Koføed** og Skibscapitain **K. Raahauge**, bor for Kammeradvocatens Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves. Procurator **Lihme** tillægges i Salarium 30 Rdl., der udredes af det Offentlige“.

Høiestrets Dom.

Det er med Høie i den indankede Dom antaget, at de Vidneforklaringer og andre Oplysninger, der ere fremkomne om det Natten til den 6te Mai 1856 i Langelands-Beltet indtrufne Sammenstød mellem Dampskibene Eideren og Sylland, ikke ere af saadan Bessaffenhed, at det deraf lader sig ndfinde, om nogen af de tvende Indstævnte, Hans Peter Kosoed og Skibscapitain Raahauge, der ved denne Leilighed førte Kommando paa Skibenes Dæk, har begaaet nogen Forseelse under Skibenes Styrelse, der kan paadrage dem Erstatningsansvar. Medens det derfor bliver overflodigt at afgjøre, om det, som i bemeldte Dom udtalt, kun er grov Forseelse, der kan paadrage Erstatningspligt i Paaseilings-Sager som den nærværende, maa det, forsaavidt Lovens 4-3-3 i Dommen er paaberaabt, bemærkes, at Skipperne, der ifølge Slutningsbestemmelsen i denne Artikel skulle gjelde Skaden halv om halv, idet Forseelse, som kan medføre Ansvar, ei ansees nogen af dem overbevist, blot kunne hæfte for Skaden med de af dem førte Skibe, hvilket, da disse her tilhøre samme Næder, maa medføre, at der ikke i nærværende Tilfælde bliver Spørgsmaal om nogen Fordeling af Skaden.

Naar i Overensstemmelse med det Foranførte Indstævnte Hans Peter Kosoed ved Styrelsen af Eideren ikke kan antages at have gjort sig skyldig i nogen Forseelse, der kan medføre Ansvar, maa det allerede heraf være en Følge, at eiheller Kammeradvokatens over Indstævnte, Lieutenant Rothe, nedlagte Erstatningspaaastand vil kunne gives Medhold, og det bliver saaledes, med Hensyn til hvad der er Gjenstand for Afgjørelse under nærværende Sag, uden Indflydelse, at han paa den ommeldte Tid havde forladt Dækket og overgivet Skibets Styrelse til Kosoed.

Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Sorettens Dom anførte Grunde, ved hvilke ellers intet Bessentligt findes at erindre, vil denne Dom, hvis Bestemmelser angaaende Processens Omkostninger og Procurator Lihmes Salair billiges, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiestret blive efter Omstændighederne at ophæve, og de Statsraad Liebenberg og Advocat Liebe tilkommende Salairer, der for hver især bestemmes til 100 Rdl., at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Sorettens Dom bør ved Magt at staude. Processens Omkostninger for Høiestret ophæves. Statsraad Lie-

benberg og Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 100 Rdl., som udredes af det Offentlige.

Den inbankede Doms Præmier lyde saaledes: „Efterat Postdampskibene Eiberen og Jylland Natten mellem den 5te og 6te Mai 1856 vare i Langelandsbeltet stødt sammen og havde erholdt betydelig Skade, ligesom og en stor Deel af Postgodset var bortkommen, har Kammeradvocaten, efter dertil meddeelt Ordre, sagstøgt først Premierlieutenant i Søetaten N. B. Rothe, der var Fører af Eiberen, og hans Bestemand Hans Peter Kojoed til enten in solidum eller hver for sig at erstatte Skaden, hvis Betsb af Indlæg af 7de August 1857 er ansat til 9,169 Rdl. 77 Sk., hvortil senere er føiet 86 Rdl. Ligeledes har Kammeradvocaten efter yderligere Ordre inddraget Skibscommandant N. Raahauge under Sagen og paa- staaet ham in solidum med de Andre dømt til at betale den forbrede Erstatning eller dog saaledes, at han og de Andre udrede saameget af samme, som Retten finder at svare til Enhvers Andeel i den bevirkede Skade.

Føreløbig erindres, at det, da Sammenstødet fandt Sted, var smukt Vande, samt godt og klart Veir, saa at man fra begge Eider betimelig kunde observere og virkelig have observeret hinanden i en betydelig Afstand, ligesom heller ingen ydre Omstændigheder vare til Hinder for at undvige. Ifølge heraf synes det, at Sammenstød har været umuligt uden udbiist Uagtsomhed; hvorhos dog bemærkes, at i Paaseilingsfager af denne Beskaffenhed er det kun grov Forseelse, som kan medføre Erstatningspligt, og at her som altid forbres hos den, der skal dømmes, bevist Skyld, og ikke blot en paa de sammenstødende Omstændigheder grundet Formodning. Hvorvidt en saadan Forseelse har haft Sted fra nogen af de Paagjældendes Side vil altsaa være at undersøge, i hvilken Henseende først kan sættes Mærke til, at Indstævnte Kojoed (Indstævnte Rothe var ikke den Gang paa Dækket) forklarer, at han paa Eiberen stadig styrede Coursen S. V. til S. indtil umiddelbart for Sammenstødet, hvorimod Føreren af Dampskibet Jylland, Capitain Raahauge, angiver sin oprindelige Cours at have været N. O. $\frac{1}{2}$ N., med Tilføining, at han, efterat have faaet Eiberen i Sigte, efterhaanden afveg fra denne Cours indtil D. eller endog sybligere, omrent i det Hele 5 Streger, og forsaavidt kan det siges, at Jylland er Uarsag til Sammenstødet, da Skibene, hvis denne Afvigning ei havde fundet Sted, maae, i Hensholt til de tilveiekragte Oplysninger, antages at ville have passeret hinanden endog i en temmelig betydelig Afstand, noget, der dog ikke kan medføre Erstatningspligt for Raahauge, naar han ikke har manglet rimelig Grund for sin Handlemaade.

Efterat have forudsigt dette, gaaer Retten nu nærmere over til det Næstefte, som skal gjøre Udslag i Sagen, og med Hensyn hertil bemærkes, at de søyndige Medlemmer (disse udgjøre Pluraliteten, til hvilken Minoriteten, der ikke selv herom kan have nogen Mening, maa slutte sig) antage, at ingen af de Indstævnte kan være at dømmes til Skadeserstatning, men at Tildragelsen bliver at

betragte som hørende under Lovens 4—3—3; thi, skjødt Forseelse rimeligvis har havt Sted fra een af Siderne, eller maaffee fra begge Sider, er det, ifølge de indbyrdes modstridende Forklaringer, dog ikke muligt at udfinde, hvem Skylden skal kunne tillægges. Hvad nemlig Sideren angaaer, da siden Skibene, forudsat Rigtigheden af Kosøeds forberørte Forklaring, kunde have passeret hinanden uden at forandre Cours, og da det ikke vidstes, at Jylland var faldet af, saa fandtes der ingen Anledning for hiint til, efter Bekjendtgjørelsen af 9de August 1844 § 1 (cfr. og Bekjendtgjørelsen af 31te Mai 1854) at lægge Roret Bagbord; og at man senere, efterat Skibene vare komne hinanden saa nær, at Paaseiling ei ved en saadan Manøvre kunde undgaaes, har lagt Roret Styrbord, kan ikke ansees for en Forseelse eller siges at være urigtigt i et Tilfælde, hvor der ikke nødvendigt skal handles efter den i Almindelighed foreskrevne Regel, men efter de Vedkommendes Smandskab, og hvor det var uvist, ved hvilken Fremgangsmaade størst Tab var at befrygte. Forfaavidt det in specie er lagt Indstævnte Nothe til Last, at han havde forladt Dækket og var gaaet ned at tage Hvile, da om dette end kunde ansees for en Forseelse (noget, der imidlertid efter de erhvervede Oplysninger ikke skjønnes at kunne antages), vil saadant dog in casu ingen Indflydelse have, efterjom den foregivne Forseelse ingen betydelig Skade har bevirket, og hele Sagen kun har Skadeerstatning til Gjenstand.

Betræffende dernæst Dampskibet Jylland, da har dets Fører, Indstævnte Naahauge, naar han har beordret Roret lagt forst lidt og siden mere Bagbord, naturligvis forestillet sig, at Paaseiling var at befrygte, og en saadan Formening kan heller ikke erklæres for i sig selv urimelig, især da det var Nat, og da man noget tidlig har taget Beslutning om, hvad der skulde gøres. I Særdeleshed maa det erindres, at Naahauge har forklaret, at han kort før Sammenstødet saae Siderens røde Lanterne, og naar denne Forklaring, der bestyrkes ved 2de af hans Mandskabs edelige Vidnesbyrd (de sige nemlig, at de saae alle tre Lanterne), ansees for rigtig, har han deri havt Hjemmel til at formene, at Sideren baade kunde og burde undgaaes ved, i Genhold til de citerede Bekjendtgjørelser, at lægge Roret Bagbord.

Det har man yttret, at den berørte Forklaring gaaer ud paa en Umulighed, og derfor maa betragtes som urigtig; men Retten finder ikke tilstrækkelig Grund til at antage dette; thi Siderens Cours lader sig ei med nogen saadan Bestemthed oplyse, at man, imod Naahauges Udsagn, deraf kan slutte til Umuligheden af det forklarede, efterjom en Gier eller Afvigelse fra Coursen ikke er utænkelig; og forfaavidt Mandskabet paa Sideren ei vil indrømme, at saadant har fundet Sted, maa det bemærkes, at Koergængereren, efter den Plads han havde og det øvrige Oplyste, er den eneste, som derom kunde have begruundet Mening.

I Genhold til Forestaaende blive de Indstævnte at frifinde for Kammeradvocatens Tiltale, og da begge Skibene tilhøre Postvæsenet, kan der ei være Tale om Skadens Forbæling efter Lovens 4—3—3.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve,

og det Indstævnte Kofsøeds befalede Sagfører tilkommende Salarium bliver at udrede af det Offentlige.

Den befalede Sagførelse har været forsværlig.

Det stemplede Papir er rigtig brugt.

Onsdagen den 6te Februar.

Nr. 320.

Statsraad Salicath

contra

Søren Andersen, (Defensør Brock),

der tiltales for Forfalskning af en Dvittering for Betaling af kjøbte Skoveffecter.

Hirschholm Birkis Extrarets Dom af 13de April 1860: „Tiltalte, Hunsmand Søren Andersen af Karlebo Overdrev, bør hensættes til 1 Aars Forbedringshuusarbejde. Saa udreder han og alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensør, Procuratorerne Schmith og Albrechtsen, med 5 Rdl. til hver, foruden Diæter efter Amtets Bestemmelse. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Septbr. 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Larsen og Simonson, betaler Tiltalte, Hunsmand Søren Andersen af Karlebo Overdrev, 8 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Hirschholm Birkis Extraret paakjendte Sag sigtes Tiltalte Hunsmand Søren Andersen af Karlebo Overdrev, der ifølge Højesterets Dom af 22de Marts 1838 har været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage for paa Landeveien at have overfalbet og mishandlet en Anden, og ifølge Kronborg Birkis Extrarets Dom af 31te December 1840 har været anseet med

lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage for Lyveri, men som isøvrigt ikke oftere findes at have været offentlig Tiltalte undergIVEN, for Forsalskning af en Dvittering for Betaling af kjøbte Skoveffecter.

Undersøgelse i denne Henseende er foranlediget ved en Skrivelse af 18de Januar d. A. fra Kronborg Amtstue, hvormed vedkommende Politimester blev tilstillet en af Amtstuen under 20de October 1857 udsærdiget Dvittering for Betaling af noget paa Auction i 3die Kronborgske Skovdistrict den 14de Juli s. A. kjøbt Udhugst, i hvilken Dvittering, der Dagen forud, den 17de Januar, var bleven afleveret af Eieren Hjulmand Jens Nielsen paa Karlebo Overdrev med Forespørgsel om, hvorledes det hængte sammen med sammes Rigtighed, tydeligt sees paa 2 Steder at være foretaget Klæring og Forandring af de oprindelige Tal, nemlig først i Angivelsen af Auctionsbudet, hvor Prisen er forandret til 8 Rdl. 4 Mk., medens den efter Amtstuens Opgivende var 7 Rdl. 4 Mk., og dernæst i Totalsummen, der er forandret til 9 Rdl. 14 Sk., medens den kun var 8 Rdl. 14 Sk. Bemeldte Jens Nielsen forklarede i den Anledning nærmere for Retten, at hans Hustru i sin Tid af ham erholdt 2 Femrigsdalersejdel for at bringe til Tiltalte, for at denne, der for sig selv havde lignende Grunde paa Kronborg Amtstue, tillige sammesteds kunde indløse Dvittering og Udleveringssejdel for noget af Jens Nielsen ved Skovauktion den 14de Juli 1857 kjøbt Brændsel. Samme Dags Aften eller næste Dag inden Aften — dette mindes Jens Nielsen ikke ret — bragte Tiltaltes Hustru den paagjældende Dvittering tilbage og overleverede samme i hans Fraværelse til hans Hustru, til hvem hun derhos betalte tilbage af de ommeldte 10 Rdl. — 5 Mk. 2 Sk. eller 5 Mk. 14 Sk. Da han ved sin Hjemkomst fik Seelen af sin Hustru, sagde Jens Nielsen fra, at der var taget for meget for Brændet, og gif enten samme Aften eller næste Dags Aften hen til Tiltalte og omtalte for denne, at der var taget for meget for Brændet, hvortil Tiltalte imidlertid yttrede, at det kunde han ikke regne, da det ofte traf sig, at Vedkommende ved Auctionens Opgjørelse beregne Priserne for det Kjøbte anderledes, idet de satte den efter den højeste Pris, der var givet for den Art, og anførte Tiltalte til Exempel herpaa Noget, der engang i den Retning skulde være hændet ham selv. Jens Nielsen omtalte senere Sagen for Skovfoged Thomsen, og først denne skal det efter Jens Nielsens Forklaring være, der, idet han holdt Dvitteringen op for Lyset, gjorde ham opmærksom paa, at der var foretaget en Forandring. Jens Nielsen, der ikke ønskede noget Uvefskab med Tiltalte, anmeldte dog ikke Sagen videre, førend han, som anført, den 17de Januar bragte Dvitteringen til Amtstuen, da Tiltalte var bleven ham nogle Penge skyldig, som han ikke vilde betale ham.

Med denne Jens Nielsens Forklaring stemmer i det Væsentlige den af hans Hustru Karen Marie Olsen afgivne, idet hun nærmere har forklaret, at det egentlig var til Tiltaltes Hustru, men dog i Tiltaltes saavel som en Pleiesøns Overværelse, at hun overleverede de 2 Femrigsdalersejdel; at det først var den næste Dags Eftermiddag, at Tiltaltes Hustru afleverede Dvitteringen for de betalte Auctionspenge samt betalte hende tilbage, om hun mindes ret, 5 Mk. 2 Sk.; at hun ikke lagde nogle Mærke til Dvitteringen, da hun modtog den, hvorfor hun

eiheller har med Bestemthed kunnet gjenfjende den i den under Sagen fremlagte; men at hendes Mand strax ved sin Hjemkomst, da han saae Sebbelen, yttrede, at der var noget galt ved den, idet der var betalt 1 Rdl. for meget, og af denne havde de glemt at tage Salarium.

Tilstalte bemærkede i det første Forhør, at det vel er muligt, at han i Aaret 1857 kan have havt Penge med til Betaling af en Auktionsregning for Jens Nielsen paa Kronborg Amtstue, men han vil ikke kunne mindes saadant — hvilket han dog senere erklærede, at han vel troede, at han havde havt, ligesom at han havde bragt Dvittering og Penge tilbage, uden at han dog kunde erindre det betalte Besøl, men han nægtede at fjende den ham foreholdte forfalskede Dvittering, og, da han blev opfordret til at skrive 8 Rdl. 4 Mk. (det først paa Dvitteringen anførte falske Tal), vægrede han sig derved. Efterat han derpaa var bleven henfat i Baretægtsarrest, tilstod han imidlertid i et samme Dag optaget — efter hvad der maa ansees tilstrækkelig oplyst, af ham selv foranlediget — Continuationsforhør, at han havde forandret Tallene paa den fremlagte Skovdovittering, idet han først havde med en Bordkniv søgt at udtræde de tidligere paa samme anførte 7 Rdl. 4 Mk., samt det ved Totalsummen anførte 8, og derefter paa førstnævnte Sted havde anført 8 Rdl. 4 Mk. samt ved Totalsummen skrevet 9. Han udførte Forfalskningen hjemme i sin Stue i Centrum samme Dags Eftermiddag eller Aften, som hans Pleiesøn Bache havde været paa Amtstuen paa Esrom Kloster og betalt Regningens oprindelige Paalydende 8 Rdl. 14 Sk., samt bragt ham Dvitteringen ved Middagstid; den forfalskede Dvittering bragte hans Hustru efter hans Anmodning, saavidt han mindes samme Aften, til Jens Nielsens Bolig tilligemed 5 Mk. 2 Sk., som der efter den fete Forandring i Dvitteringen skulde restere af de ham til Regningens Klarering af Jens Nielsen udbetalte 10 Rdl. Hensigten var naturligvis at tilegne sig 1 Rdl., som han formodentlig paa den Tid har manglet i et Besøl, han skulde betale, uden at han dog, efter sin Stilling og sine Forhold som Eier af 2 Huse med 8 Tønder Land, hvori han forrenter 1,400 Rdl., af Træng havde nødig at begaae det anførte Falsum. At Jens Nielsen senere havde talt til ham om Auktionsregningen eller omtalt, at der var betalt 1 Rdl. for meget, saa og at han selv skulde have yttret, at der ofte blev foretaget Forandringer med de fra Skovauktioner udfærdigede Regninger, vilde Tilstalte dog ikke kunne mindes. Iøvrigt nedskrev han, paa Forhørsdommerens Opfordring, paa et Sagens Acter medfølgende Stykke Papir „8 — 4“ samt „9“, hvilke Tal befundes at ligne de paa den forfalskede Regning opførte tilsvarende Tal.

Paa Grund af den saaledes afgivne Tilstaaelse blev Tilstaltes Arrest samme Dag — den 3die Februar d. A. — relaxeret, men i det følgende Forhør, den 7de næstefter, erklærede Tilstalte, efter først at være afhørt om sit foregaaende Liv og at have erkjendt Rigtigheden af Drengen Baches Forklaring om, at det ikke var ham, men en anden Pleiesøn, Pars Hansen, der havde været med Pengene paa Kronborg Amtstue, samt erklæret sig villig til at betale Jens Nielsen den Rigsbaler, som han paa den i sidste Forhør ommeldte Maade havde besøget ham for, — at han ikke er læse- og skrivelyndig, og at han ikke har

foretaget den af ham i det forrige Forhør omforklarede Forsalfkning af den fremlagte Auktionsregning. Paa Forehold, at han dog havde skrevet de samme Tal, som ere opførte paa Dwitteringen, ligesom ogsaa ved en anden Leilighed sit Navn Søren, erkjendte han vel dette, men vedblev dog, at han hverken kan læse eller skrive, idet han derhos yttrede den Formening, at det ved Sagens nærmere Undersøgelse vilde vise sig, at han ikke har foretaget den ommeldte Forsalfkning, idet hans herom afgivne Tilstaaelse var fremkaldt ved, at han blev forvirret under Forhøret. Under en senere yderligere Examination i det samme Forhør benægtede han fremdeles nogensinde at have seet den paagjældende Dwittering, førend den i forrige Forhør blev ham foreviist i Retten, — og endmere at have forsalftet den —, idet han derhos tilføiede, at han jo ikke kunde have seet den, da baade hans Kone og Ludvig Peter (den ovennævnte Bache) sige, at han paa den Tid var i Skoven, da Dwitteringen var hjemme i hans Huus, og denne Benægtelse af den ham paasigtede Forsalfkning er Tilstalte, som efter Forhøret den 7de Februar atter blev henfat i Arrest, hvilken imidlertid ved Undersøgelsens Slutning den 9de Marts d. A. blev relakeret, senere vedbleven, navnlig under Forhøret den 24de Februar, hvor han dog uopfordret tilbød at ville betale den forvanskede Rigsbaler, ligesom han i dette Forhør erkjendte, at Jens Nielsen havde været hos ham og talt om, at der var betalt formeget for Auktionsdwitteringen, — hvilken han dog ikke mindes, om Jens Nielsen da viste ham —, hvortil Tilstalte vil have svaret, deels at Jens Nielsen jo kunde henvende sig til Amtstuen, hvis han ikke troede, at Dwitteringen var rigtig, deels at Jens Nielsen lettelig ved Auktionen kunde have budt et høiere Betsøb, end han troede, samt at dette nok maatte være passeret samme Efteraar, da Sedlen blev betalt, efterdi Jens Nielsen paa den Tid kom jevnlig hen til Tilstalte.

For Overretten har Tilstalte endelig igjennem den for ham beffiktede Defensor ladet fremlægge en udførlig Skrivelse, hvori han, næst vedblivende at paastaae sin Ustyblighed, søger at forklare, hvorledes det er gaaet til, at han i Forhøret den 3die Februar er kommen til at afgive den ovenansførte Tilstaaelse, hvilken han navnlig vil være bleven forlokket til at afgive af Forhørsdommeren ved Løfter og Forsikringer paa den ene Side og ved Trusler om langvarig Arrest paa den anden Side.

Ligesom Forhørsdommeren imidlertid i den ham af Overretten afstæbte Erklæring har afviist de imod ham af Tilstalte rettede Bessylbninger som løgnagtige, saaledes maa det ved de af Rettsvidnerne, Politibetjent Christensen og Arrestforvarer Havrebjerg, afgivne Forklaringer ansees godtgjort, at Tilstales Fremstilling ialtsald i flere Henseender er usandhjærdig, og idet der isøvrigt Intet er fremkommet til Støtte for Tilstales ommeldte Foregivende, at Tilstaaelsen skulde være ham afløkket, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til dette Foregivende.

Det bliver da at undersøge, om Tilstales Fragaalelse af den engang af ham afgivne Tilstaaelse, trods Bestemmelsen i Danst Lovs 1—15—1, maatte være at tage for Skyldes. Overretten maa imidlertid være enig med Under-

dommeren i, at der mangler tilstrækkelig Frie til at statuere dette. Idet Tiltaltes ovenfor omtalte Fremstilling i hans Skrivelse til Overretten forfastes, fattes ethvert betydnende Motiv for Tiltalte til at paalyve sig selv Skyld i den ham paafigtede Forbrydelse, og ligesom hans detaillerede Tilstaaelse og Forklaring om Udsørelsesmaaden synes at bære Sandhedens Præg, saaledes maatte alt Tiltaltes Optræden under det første Forhør vække Mistanke imod ham; og selv efterat han havde fragaaret sin Tilstaaelse, findes der i hans Forklaring og Optræden flere Punkter, der ikke ere vel egnede til at styrke Tilliden til hans Fragaaelsses Rigtighed, saaledes navnlig hans gjentagne Tilbud om at betale den forvanskede Rigsdaler, Mobsigelsen mellem hans bestemte Benægtelse i Forhøret den 7de Februar af, førend i Retten, at have seet den ommeldte Dvittering, og hans Forklaring i Forhøret den 24de, at han ikke mindes, om Jens Nielsen ved deres Samtale i Efteraaret 1857 viste ham den, samt hans Ytring i Forhøret den 7de om, hvorfor han formeentlig ikke kunde have seet Dvitteringen, hvilken Ytring tyder paa foregaaende Conference med hans Hustru og Pleiesønnen Bache og bestyrker Mistanken om, at han saavel som hans Kone, som af bemeldte Bache forklaret, havde søgt at paavirke denne i Henseende til den Forklaring, han skulde afgive for Forhøret, og stolet paa et foruøstet Resultat heraf, medens oftnævnte Baches Forklaring for Retten dog gaaer ud paa, at han ikke veed eller mindes, om Tiltalte var i Skoven paa den Tid, da Dvitteringen blev bragt hjem fra Amtstuen, ligesaa lidt som han veed, naar Dvitteringen og de tiloversblevne Penge bleve bragte hen til Jens Nielsen. Naar fremdeles Tiltaltes Defensorer have søgt en Støtte for hans formeentlige Ufkyldighed i de af hans Hustru afgivne Forklaringer, maa der gives Underdommeren Medhold i, at disse ikke kunne være af videre Betydning, deels efter hendes Forhold til Tiltalte, deels og fornemmelig fordi de aabenbart have været i høi Grad valfsende og indbyrdes afsjvænde, og fordi saavel Drengen Baches som den anden Pleiesøn Lars Hansens Forklaringer vække ikke ringe Mistanke imod hende for, at hun har været virksom for paa Sandhedens Befordring at fremkalde Forklaringer, der kunde tjene til at godtgjøre Tiltaltes Ufkyldighed. Enhver skjønnes der at kunne udledes noget imod Jens Nielsens Angivelsses Rigtighed talende Datum af den Omstændighed, at han ikke gjorde nogen Anmeldelse om Sagen i mere end 2 Aar, idet den af Jens Nielsen dertil angivne Grund ikke synes at være uantagelig, ligesom den ovenansførte af ham afgivne Forklaring ialtsind med en enkelt Undtagelse, hvorom mere nedenfor, findes bekræftet ved, hvad der især vigtigt er fremkommet under Sagen, hvilket navnlig gjælder med Hensyn til den af Tiltalte først ikke erindrede, men senere vedgaaede Samtale om Auktionsdvitteringen mellem ham og Jens Nielsen. Og forsaavidt der er lagt særdeles Vægt paa, at dennes Forklaring om først af Skovfoged Thomsen at være bleven gjort opmærksom paa den i Dvitteringen foretagne Forfalskning ikke er bekræftet af bemeldte Thomsen, maa hertil bemærkes, at Sibstnævnte dog heller ikke har mødsagt dens Rigtighed, men ifkum erklæret, ikke at kunne mindes det Omforflarede, hvilket vel kan have nogen Rimelighed, naar hensees til den forløbne lange Tid af 2¼ Aar.

Tiltaltes Defensor for Overretten har endelig, efter Foranledning fra Tiltaltes Side, villet vælte Mistanken for den foretagne Forfalskning over fra Tiltalte paa Jens Nielsens Hustru, men ligesom Forudsætningen om dennes Skyld overhøvedet ikke lader sig forene med Tiltaltes Hustrues første Forklaring om tilligemed Dwitteringen kun at have bragt 1 Rdl. af de modtagne 10 Rdl. til Jens Nielsens Hustru, som da paa Valeren gav hende nogle Skillinger tilbage, men maatte være betinget af, at det ansaaes for rigtigt, hvad Tiltaltes Hustru, under Trykket af det Utilfredsstillende i hendes tidligere Forklaringer, tilfids er fremkommen med, nemlig at hun maa have givet Jens Nielsen, strax ved Modtagelsen af de 10 Rdl., 1 Rdl. tilbage af sine egne Penge, for hvilken 1 Rdl. Jens Nielsen da skulde tildeels have i Mellemtiden, indtil hun bragte Dwitteringen, gjort nogle Indkjøb i Hillerød, hvor Jens Nielsens Hustru imidlertid bestemt har benegtet at have været den paagjældende Dag, saaledes er det heller ikke godtgjort, at der paa den Tid herskede nogen saadan Uenighed imellem Jens Nielsen og hans Hustru, som Tiltalte har villet paastøde som Grund til at antage, at Jens Nielsens Hustru skulde have benyttet sig af Leiligheden til ved Falsk at besvige sin Mand for 1 Rdl.

Foraaavildt derhos Jens Nielsen, i Følge med Tiltalte, medens Sagen stod for Overretten, har indfundet sig hos Tiltaltes Defensor her og for ham afgivet Forklaring om, at han havde sin Hustru mistænkt for at have foretaget den omhandlede Forfalskning, findes der ikke at kunne tillægges denne Forklaring videre Vægt, naar hensees deels til, at den er afgiven efter Tilskyndelse fra Tiltaltes Side, efterat Jens Nielsen atter var bleven uenig med sin Hustru, og denne havde forladt ham, samt, efter Jens Nielsens Udsagn, endog medtaget af hans Effecter og Klæder m. v., deels og navnlig til at Jens Nielsen, der for det i Anledning af hans Forklaring optagne Retsforhør først ganske og bestemt vedgik denne, senere under fortsat Examination har maattet erkjende den ommeldte Forklarings Urigtighed i flere væsentlige Henseender.

Ibet Tiltalte efter det Anførte bliver at dømmes efter den af ham i Forhøret den 3die Februar afgivne Tilstaaelse, og det ligeledes findes at maatte billiges, at den paagjældende Dwittering efter Gjenstandens særdeles Beskaffenhed i Underrettsdommen er anseet at henhøre under Forordningen af 11te April 1840 § 62, vil bemeldte Dom, der har anseet Tiltalte med Straf efter den citerede Forordnings § 64, cfr. § 62, sidste Membrum, samt § 79, og derhos med Rette paalagt ham at udrede Actionens Omkostninger, derunder de for Actor og Defensor ved Underretten bestemte Salairer, være at stabsætte, dog saaledes at Straffen efter Omstændighederne ikke findes at kunne fastsættes ringere end til 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde, istedetfor lige Strafarbejde i 1 Aar, som i Underrettsdommen bestemt“.

Nr. 383.

Advocat Liebe
contra

Ane Marie Christensdatter, Johansens Hustru, (Defensør Salicath), der tiltales for voldeligt Overfald paa Skomager Søren Christensen.

Hammerum Herreds Eyrarets Dom af 28de Juli 1860: „Tiltalte Ane Marie Christensdatter, Johansens Hustru, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder hun og samtlige af Actionen lobligt flydende Dinkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Valeur, 4 Rdl., og til Defensør, Kammerraad Repsdorph, 3 Rdl. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 3die Decbr. 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne Møller og Kühnel, betaler Tiltalte 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

(Den indaafede Doms Præmisser følger i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæste Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indaafede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees usdvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalange Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Kgl. Høi- og Rets-Sagfører (F. Hegel). — Trykt hos J. H. Schulz.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 55.

Den 22de Februar.

1861.

Tredie eller extraordinaire Sæksion.

Onsdagen den 6te Februar.

Nr. 383.

Advocat Liebe

contra

Ane Marie Christensdatter, Johansens Hustru, (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag sigtes Ane Marie Christensdatter for volbeligt Overfald.

Efter Skomager Søren Christensens Forklaring indfandt Tiltalte sig den 29de April d. A. paa hans Bopæl og brugte Uqvemsord mod ham i Anledning af, at han efter Opfordring af vedkommende Sognefoged havde underrettet denne om, at Tiltaltes Datter, der skal føre et omstreifende Liv, og som tidligere uden Tilladelse havde opholdt sig hos Tiltalte i Kind Fattighuus, nu atter havde indfundet sig sammesteds; Christensen viste imidlertid Tiltalte ud uden at anvende nogen Vold mod hende, men Tiltalte kom atter ind og begyndte paany at bruge Mund, og da Christensen gif hen imod hende for igjen at vise hende ud, løb hun imod ham, saa at han faldt over i en Krog mellem Kaffeovnen og Væggen, og slog ham tillige i Panden med et spidst Redskab, saa at Blodet flød ned af hans Ansigt. Ved en af vedkommende Districtslæge Dagen efter anstillet Underføggelse af den Søren Christensen tilføiede Kæsjon forefandtes circa 1 Tomme over venstre Dienbryn et nogle Linier stort, noget trekantet, 1 à 2 Linier dybt Saar med nogen Hævelse i Omfanget og venstre Dienbryn, og efter Lægens Erklæring var Saaret frembragt med et spidst Redskab og Hævelsen ved et Slag af en stump Gjenstand; isvrigt antoges Kæsjonen ikke at ville efterlade skadelige Følger for Christensens Helse i Fremtiden.

Tiltalte har nu ogsaa vedgaaet, at hun den ommeldte Dag har indfundet sig paa Christensens Bopæl og tiltalt ham — dog uden at bruge Skjældsord — fordi han havde gjort Anmeldelse til Sognefogden om hendes Datter, hvorhos hun har forklaret, at hun kom i Kammeri med Christensen, og at de brødes,

ved hvilken Leilighed han jaldt over mod Kaffelovnen og slog sig; men ligesom hun har benægtet at have overfalbet Christensen, idet denne efter hendes Forklaring først greb fat paa hende, saaledes vil hun heller ikke have havt nogen Steen, Kniv eller lignende Redskab i sin Haand eller dermed have slaact Christensen i Panden, hvorimod hun har indrømmet, at hun maaffee har havt sit Strikketoi med Staalpinde i Haanden.

Ved tvende Vidners edelige Forklaringer maa det imidlertid ansees godtgjort, at det Passerebe i alt Væsentligt er tilgaaet paa den af Christensen omforklarede Maade, og navnlig gaae Vidneforklaringerne ud paa, at Christensen, da han viste Tilstaale ud, ikke anvendte Vold mod hende eller paa nogen Maade overfalbt hende, men at det derimod var Tilstaale, der overfalbt ham, og ifølge en af den ovennævnte Læge senere afgiven Erklæring kan det efter Læsonens Bessaffenhed ikke antages, at den er bibragt med en Strikkpind alene, medmindre denne i alt Fald har været anbragt i Forbindelse med et stumpt og temmelig haardt Redskab.

Efter Bessaffenheden af den af Tilstaale ifølge det Foranførte udøvede Vold, og idet denne derhos maa antages at være udøvet mod fagesløs Mand, medens det paa den anden Side, da det ikke er oplyst, med hvilket Redskab Læsonen er tilføiet Søren Christensen, uagtet den Formodning, der er fremkommen for, at Tilstaales Forklaring i denne Henseende er urigtig, ikke tør statueres, at hans Liv eller Sundhed paa Grund af det brugte Redskabs Bessaffenhed har været udsat for sienesfulig Fare, vil Tilstaale, der med Undtagelse af, at hun i Aaret 1833 har været straffet for Løsgænger og Betleri med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ikke tilforn har været tiltalt eller straffet, blive at ansee med Straf efter Forordningen af 4de October 1833 § 9, cfr. § 3, 2det Punktum, og da den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Sagens Omstændigheder findes passende, og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den blive at stadfæste, hvorhos Tilstaale vil have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overreitten 5 Rdl. til hver“.

Nr. 360.

Advocat Liebe

contra

Christian Henrik Simonsen, (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Weile Kjøbstads Exræters Dom af 20de Septbr. 1860: „Arrestanten, Bodkersvend Christian Henrik Simonsen, bør straffes med Forbedringshunsarbejde i 6 Aar, samt udrede i Erstatning til Kjøbmand Trolle i Kjertemunde 93 Rdl. Derhos bør han udrede sauntlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator Vadum, 6 Rdl., og til Defensor, Cancelliraad Borch,

4 Rdl. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Biborg Landsøverrets Dom af 3die Decbr. 1860: „Arrestanten Christian Henrik Simonsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 7 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procurator Holm og Proceprocurator Faber, tillægges i Salair hver 8 Rdl., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Christian Henrik Simonsen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligen godgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

1) Medens Arrestanten, der er Bødlervend, i Aaret 1859 havde Arbejde i Hjerteminde, skaffede han sig Ratten imellem den 10de og 11te Juli omtrent Kl. 12 ved at slige over nogle Plankeværk Afgang til Kjøbmand Trolles Gaardeplads, hvor han trykkede en Rude ind i et ud mod samme vædende Contoirvindue, aabnede dette og steg derigjennem ind i det med Beboelsesleiligheden i Forbindelse staaende Contoir. Foruden et lille Stykke Lys, som han tændte, havde han medbragt et Centrumsboer, som dog var uden Skaft, og da han favnede et saadant, steg han atter gennem Vinduet ud i Gaarden og tog i det i Sidebygningen værende Brænderi, hvis Dør stod aaben, et Spigerboer, som han vidste var beroende paa, hvorefter han vendte tilbage til Contoivet, og med Centrumsboeret anbragt der Spigerboerets Skaft borede han nu Huller ved Laasen i Klappen paa et der staaende Chatol og fik derved Laasen stude tilside og Klappen aabnet. I 2 Skuffer i Chatollet fandt han en Deel Sølvpenge, som han tog tilligemed en Lærredspose, hvori han gjenfandt dem, medens han derimod ikke borttog Noget af en Skuffe, han havde udtrukket, og hvori fandtes en Paffe Sedler, da han frygtede for ved disses Udgivelse at blive mistænkt, ligesom han heller ikke tog en Deel Kobberpenge. De sjaalne Penge, der efter Arrestantens Forklaring beløb

sig til sidt over 93 Rdl., hvilket stemmer med Bestjaalnes omtrentlige Opgivelse, har han senere forbrugt, og Kjøbmand Trolle har paastaet sig dem erstattede.

2) Natten til den 4de Juli d. A. omtrent Kl. 12 gif han paa Hofesøkker fra sit Vogi i Veile hen til Kjøbmand Gyldings Huns sammesteds, og ved at klybe et Stykke af en Rude i Boutiksvinduet, som han havde bemærket var knækket, tilside og pille Resten af Ruden fra, skaffede han sig ved at klybe igjennem Binduesaabningen Afgang til Boutikken, der staaer i umiddelbar Forbindelse med et Kammer, hvor der laae Folk, hvilket han dog ikke vidste; i Boutikken borttog han derpaa, idet han skaffede sig Lysning ved at afride nogle medbragte Svoolstikker, af Boutikskuffen, i hvilken Røglen efter hans Forklaring sad, et Pengebelsb af henved 24 Rdl., ligesom han fra Boutikken tog forskjellige Gjenstande, saasom en Deel Linsker, Knive og Gasser, 1 Epil Kort, 1 Stykke Sæbe, 2 Par Sefer, en Væffe med Staalpenne samt 8 Grimærter, og begav sig derpaa bort efter $\frac{1}{2}$ à $\frac{3}{4}$ Times Ophold i Boutikken. En Deel af de saaledes sjaalne Gjenstande er kommen tilstede og udleveret Bestjaalne, men af de sjaalne Penge, som Arrestanten forøvrigt havde forbrugt, har han kun erholdt 3 Rdl. 95 Sk. erstattet; han har imidlertid frasaldet Krav paa Erstatning under nærværende Sag.

3) Noget efter Pintie dette Aar tilvendte Arrestanten, der var i Arbeide hos Bødker Stilhoff, sig Røglen til sin i Stilhoffs Gaard boende Morbroder, Bager Nielsens Bageridør, og ved Hjælp af denne har han 3 Gange om Aftenen omtrent Kl. 11, naar han antog, at Beboerne vare gaaede tiljængs, lukket sig ind i Bageriet, og har deels her deels i nogle tilfløende Værelser, hvori Beboerne sov, borttaget forskjellige Rager m. m. til Værdi ialt circa 3 Rdl., samt den første Gang tillige 24 Sk. af en Kasse. For disse Gjenstande er Erstatning frasalden.

4) Medens Arrestanten var i Arbeide hos Bødker Stilhoff i Mai og Juni Maanedet d. A., har han fra dennes Pakkammer borttaget noget Stilhoff tilhørende særdigt Bødkerarbeide, bestaaende af en Ballie, en Spand og 1 Laag, tilsammen af Værdi 1 Rdl. 52 Sk., hvilke Gjenstande han har overladt en Skræbder, imod at denne derfor skulde sive ham nogle Klæder, men de ere igjen komne tilstede og udleverede Bestjaalne.

5) Arrestanten har endelig efter sin Forklaring i Efteraaret 1859, da han tilligemed en anden Bødkerfvend var beskæftiget i Kjøbmand Salomonsens Pakhus med at aabne og tilflaae Smørtønder, i Forening med ham tilvandt sig noget Smør, circa $1\frac{1}{2}$ Pund, som den ommeldte Bødkerfvend efter Arrestantens Forklaring med en Søger udtog af Smørtønderne, og hvoraf Arrestanten tog Noget hjem med sig i sin Lomme. Den nævnte Bødkerfvend har imidlertid nægtet al Deeltagelse i dette Tyveri, som Bestjaalne heller ikke har mærket Noget til.

For de Arrestanten efter det Foransjorte overførte Tyverier, af hvilke de under Nr. 1, 2 og 3 nævnte 5 Tyverier ville være at henseve under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 12, 2det Membrum, vil Arrestanten, der er født 1838, og som i Aaret 1853 for Tyveri, begaaet under criminel Lavalber, har været straffet med Niis af Slutteren under Fogdens Oplysning, være at ansee

efter den citerede Bestemmelse samt bemeldte Forordnings § 1, og findes Straffen efter Sagens Omstændigheder at maatte bestemmes til Lugthuusarbejde i 7 Aar. I Hensende til den idømte Erstatning saavelsom Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten tillægges i Salair hver 8 Rdl., vil Underretsdommen være at stadfæste“.

Nr. 390.

Advocat Liebe

contra

Laust Lausen eller Lausten, (Defensor Bungen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nars og Slet Herreders samt Logstor Birkis Extrarets Dom af 5te Decbr. 1860: „Arrestanten Laust Lausen bør at henfættes til Forbedringshuusarbejde i eet Aar; saa bør han ogsaa at udrede de med hans Arrest og denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Nars, fem, og til Defensor, Prøveprocurator Monsted, fire Rigsdaler Rigmont. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Wiborg Landsoverrets Dom af 31te Decbr. 1860: „Underretsdommen bør ved Magt at staade. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procurator Kühnel og Prøveprocurator Haber, betaler Arrestanten 5 Rdl. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staade. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Laust Lausen eller Lausten for bedrageligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger var Arrestanten den 4de November sidstleden til en Pegetue, hvor der henad Morgensunden mellem nogle af de Tilstedeværende blev Tale om et Rysolsuhr, tilhørende Sommervend Christen Jensen, der efter sin Forklaring jalsød Uhret til en Ubekjendt og viste denne det, og da nu en anden Ubekjendt forlangte at see Uhret, leverede han det til denne, men lagde derefter ikke Mærke til, hvor sidstnævnte Ubekjendte eller Uhret blev af, og saanebe det først et Par Timer senere, og han ledte da forgjæves efter den Person,

til hvem han nu erindrede at have leveret Uhret. Arrestanten har nu vedgaaet, at det var ham, der saaledes modtog Uhret af Christen Jensen, og da han saa tænkte paa, at han var uden Tjeneste og blottet for Penge, saabt det ham ind at beholde det og søge at faae det solgt, hvorfor han begav sig bort med Uhret fra Legestuen, efter dog først at have danset et Par Dandsje. Den 7de November solgte han Uhret, der er vurderet til 6 Rdl., hos en Høker i Manum for 4 Rdl., men da Uhret her blev gjenkjendt af de Tilstedeværende, blev Sagen anmeldt for Soguesogden, der derpaa anholdt Arrestanten.

Tilfælde, der er sødt 1832, har ifølge Krigsrets Dom af 6te Februar 1857 været dømt for første Gang begaaet Tyveri overeensstemmende med Forordningen af 11te April 1840 § 1 og Parolbefalinger af 17de October 1836 § 5, 8 samt af 3die August 1846 § 2, 2 til at nedsettes i de Meniges 2den Klasse samt til at henføres til 10 Dages mørkt og eensomt Fængsel paa indstrænket Fangekost; og da han ved sit foranførte bedrageriske Forhold findes nu at have gjort sig skyldig til Straf efter Forordningen af 11te April 1840 § 43 eller i alt Fald sammes Analogi, cfr. § 76, maa det billiges, at han ved Underrettsdommen er dømt som for 2den Gang begaaet Tyveri efter samme Forordnings § 13, cfr. § 79, ligejøm og den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde efter Sagens Omstændigheder findes passende. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omfostninger det ligeledes findes at kunne have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste“.

Mandagen den 11te Februar.

Nr. 72.

Carl Frederik Hjorth (Sugen)

contra

Proprietair **Skibsted** (Sugen).

Høiestrets Dom.

Sitanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiestret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 12te Februar.

Nr. 10. Thee- og Kaffejænkter **H. D. M. Drum** (Advocat Broch)
contra

Commermester **J. H. Meyer** (Conferentsråad Blechingberg),
angaende Citantens formeentlige Ret til fri og uhindret Passage af
enhver Art fra den ham tilhørende Eiendom, Parcelen Matricul Nr. 37
K 2 i Kjøbenhavns udenbyes Klædebo Qvarteer, ad den fra den Ind-
stævnte tilhørende Hovedparcel, Matricul Nr. 37 K i samme Qvarteer,
til Farinagsveien anlagte Wei.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Novbr. 1857:
„Indstævnte, Commermester J. H. Meyer, bør under en Mulet af
2 Rdl. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkæse, for hver Dag han
sidder denne Dom overhørig, ryddeliggjøre den under Sagen omhand-
lede Wei saaledes, at Citanten, Thee- og Kaffejænkter H. D. M. Drum,
til enhver Tid kan passere den saavel med Heste og Vogn som tilfods,
og bør Indstævnte derhos være uberettiget til i Fremtiden at benytte
Weien saaledes, at Passagen spærres. Forøvrigt bør Indstævnte for
Citantens Tilstale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger
ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige
Forkyndelse under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med den i Kjøbecontracten af 9de November 1852 enhver Eier
og Beboer af den tilkjøbte Parcel tillagte Ret til fri og uhindret Pas-
sage af enhver Art ad den under Sagen omhandlede Wei kan det ikke
forenes, at Indstævnte har med Laas tillukket den ud til Farinagsveien
anbragte Port, idet der, selv om Citanten og andre Vedkommende ind-
rømmes Udgang til i Indstævntes Contoir, som dog ei til enhver Tid
er tilgjængeligt, paa Forlangende at erholde Nøglen til Laasen udle-
veret, ikke desto mindre herved gjøres Skaar i den Citanten saavel som
eventuelle Beboere af hans Parcel tilsagte uhindrede Passage til og fra
samme.

Som Folge heraf vil Citantens Paaastand være at give Medhold,
dog at der efter den af Indstævnte givne Anledning bliver at tilstaae
denne en passende Frist til Dommens Efterlevelse, og vil derimod den
indankede Dom, forsaavidt angaaer Weiens Ryddeliggjørelse, ifølge den
for Høiesteret brugte Procedure, være at stadfæste. Processens Omkost-
ninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør inden 3 Maaneder efter denne Høiesterets Doms Affigelse under en Mulct af 2 Rdl. til Kjøbenhavn's Fattigvæsens Hovedklasse, for hver Dag han sidder Dommen overhørig, borttage Laasene for den under Sagen omhandlede Port. I Henseende til det Indstævnte ved Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom givne Paalæg bør bemeldte Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Den indbandede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Thee- og Kaffe-ffjænter H. D. M. Drum, som i Aaret 1852 affjøbte en udstævnt Mand Parcellen Nr. 37 K. 2 i udenbys Klædebo Qvarteer, og som ved den herom oprettede, tinglæste Kjøbecontract, der senere er fuldbyrdet ved Skjøde, blev for sig og efterfølgende Eiere samt Beboerne af Parcellen tilfagt fri og uhindret Passage af enhver Art ad den fra Hovedparcellen til Farimagsgveien anlagte Wei, søger under nærværende Sag Indstævnte, Lømmemester J. S. Meyer, der har tilkjøbt sig Hovedparcellen, tilpligtet under en daglig Mulct at borttage Laasene for den for Weien af ham anbragte Port og at ryddeliggjøre Weien saaledes, at Citanten til enhver Tid kan passere den saavel med Hest og Vogn som tilfods, samt derhos kjendt uberettiget til i Fremtiden at benytte Weien saaledes, at Passagen spærres.

Indstævnte, der erkjender, at der tilkommer Citanten og Beboerne af Parcellen fri og uhindret Passage ad den ommeldte Wei, formener, at denne Ret ikke kan være af den Beskaffenhed, at den skulde kunne forhindre ham fra at aflukke sin Gienbom fra den alfare Wei, idet han har tilføiet, at Citanten — som ogsaa af denne indbrømmet — er bleven tilfattet Nøglen til den for Fjodgjængere anbragte Laage, samt at Citanten aldrig har fremjat nogen Forbring paa at faae Nøglen til Indkjørselsporten. Indstævnte har endvidere bemærket, at Weien, uagtet dens jævnlige Benyttelse til foresøbtigt Oplagssted for Lømmet, seldse har været saa fri, at den uden Fare og uden Gene kunde benyttes af Fjodgjængere, og at det, hvad dens Befarelse med Heste og Vogn angaaer, vilde være ubilligt, at han for denne Citantens Kjørjels Skjyb skulde tilfidesætte enhver Bequemmelighed og Raadighed, hvortil han som Eier maatte finde sig beføiet, saameget mere som Citantens Kjørjel kun yderst sjeldent finder Sted og aldrig kan komme saa pludseligt og uventet, at ikke Citanten isorveien skulde kunne underrette Indstævnte derom, hvorefter han for et saadant Tilfældes Skjyb øieblikkeligt vilde lade Weien, forsaavidt den ikke var passabel, ryddeliggjøre. I Henhold til disse Bemærkninger har Indstævnte paastaet sig frifunden for Citantens Tiltaale.

Hvad nu angaaer Paastanden om Laafenes Vortagelse, da er det vel saa, at disses Tilstedeværelse vil kunne medføre nogen Uleilighed for Titanten, men denne synes dog, i Sammenligning med den Nødvendighed for Indstævnte, at have sin Eiendom aflukket imod en alfar Veie, at være saa ringe, at en saadan i selve Forholdets Natur begrundet Ret til Afsluffelse ikke bør nægtes Indstævnte, naar kun Titanten sættes istand til ved Overleveringen af de fornødne Nøgler til enhver Tid at kunne frit og uhindret passere Veien, men om en saadan Overlevering vil der, efter som ingen subsidiair Paastand i saa Henseende er nedlagt, medens Titanten meget mere har erklæret ikke at ville nøies med Nøgler, Intet i nærværende Sag være at bestemme, hvorimod Indstævnte med Hensyn til denne Deel af Paastanden, saaledes som samme fremtræder, vil være at finde. Derimod maa Titantens Paastand, forsaavidt den gaaer ud paa, at Veien ryddeliggjøres og holdes passabel, være at give Medhold, aldenstund det ikke findes at kunne bestaae med den Titanten tillagte fri og uhindrede Passage, at han, hvergang han med Heste og Vogn agtede at befare Veien, — der, som anført, af Indstævnte er indbrømt stundom at være spærret for Kjørsel —, skulde iforveien henvende sig til Indstævnte for at faae Veien ryddeliggjort.

Den Dagmulct, under Evang af hvilken Veien vil være at ryddeliggjøre, findes at kunne bestemmes til 2 Rdl. og vil tilfalde Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Processens Omkostninger, som begge Parter have paaftaaet sig tillagte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Det fornødne stemplede Papir er i Sagen forbrugt“.

Onsdagen den 13de Februar.

Nr. 43. Gaardmand Lars Hansen af Svensmark (Advocat Liebe)
contra

Sogneforstanderskabet for Stege Landsogn (Statsraad Liebenberg), angaaende Spørgsmaalet, om de Indstævnte have været beføiede til at foranstalte en Vandgroft over Titantens Jordlod opgravet, m. m.

Møens Herredstings Dom af 9de August 1858: „Denne Sag afvises. Titanten, Gaardmand Lars Hansen af Svensmark, bør betale i Kost og Tæring til Indstævnte, Formand for Stege Landsogns Sogneforstanderskab, Gaardmand Christian Carstensen af Udby, samt til Indstævnte, Gaardmand Jens Madsen af Taastrup, 10 Rdl. til lige Deling, men iøvrigt ophæves Sagens Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven“.

Landsøver. samt Hof. og Stadsrettens Dom af 9de Mai 1859: „Herredstingsdommen bør ved Magt at staaende. Processens Omkostninger

for Overretten ophæves. Den idømte Kofi og Læring at udrede inden 8 Uger efter denne Doms loblige Forkyndelse under Udferd efter Loven. Procurator Alberti forelægges en Frist af 8 Dage fra Dato til at foranstalte det af ham den 31te Januar d. A. fremlagte Indlæg affkrevet paa behørigt stemplet Papir“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde — ved hvilke intet Bæsentligt findes at erindre — vil denne Dom være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Høiesteret efter Omstændighederne blive at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staade. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved et den 16de August 1851 for Synsmændene for de mindre Vandløb i Stege Landfogd indgaaet Forlig mellem Citanten, Gaardmand Lars Hansen af Ebenemark, og Gaardmand Jens Madsen af Taastrup blev det bestemt, at et til Afledning af Vandet fra Sidstnævntes Forder tværs over Citantens Mark gaaende Vandløb skulde henlægges til Ubenfjeldet af Citantens Forder, dog saaledes at Jens Madsen, hvis den langs Ubenfjeldet gravede Grøft ikke til alle Tider holdtes i forsvarlig Stand, forbeholdt sig Ret til at forlange det gamle Vandløb tværs over Citantens Mark oprenset.

I Marts Maaned 1856 indgav Jens Madsen en Klage til det indskævnte Sogneforstanderskab, hvori han androg, at flere Aars Erfaring havde viist ham, at den ommeldte Grøft ikke vedligeholdtes saaledes, at den befriede hans Forder fra skadeligt Vand, og at hans gjentagne Anmodninger til Lars Hansen Intet havde frugtet, hvorfor han forlangte i Henhold til Forliget det gamle Vandløb tilbørlig opgravet, hvorom han anmodebe Sogneforstanderskabet i Henhold til Anordningen af 29de Juli 1846 § 57 (§ 51) at træffe fornøden Foranstaltning. I den Anledning blev af Vandsynsmændene den 29de Marts 1856 affagt en saakaldet Kjendelse, der gik ud paa, at Vandløbet skulde henflyttes til det Sted, hvor det tidligere havde været, og det gamle Vandløb i dette Niemed opgraves, men denne Kjendelse, der af Citanten indankedes for Landvæsenscommissionen, blev ved dennes Kjendelse af 15de Mai s. A. annulleret, hvorhos eragtedes, at Forliget af 16de August 1851 burde staae ved Magt, og da det indskævnte Sogneforstanderskab derefter har ladet det gamle Vandløb tværs over Citantens Forder, efter forud afholdt Licitation over Arbeidets Udførelse, opgrave, og Ci-

tanten, for at indgaae Ubpantning, under Reservation af sin Ret har betalt de til Arbeidet medgaaende Udgifter, har han under nærværende i 1ste Instants ved Møens Herredsret anlagte Sag efterat en tidligere af ham i samme Anledning anlagt Sag ved Overrettens Dom af 21de September 1857, paa Grund af en Mangel ved Stævningen, var bleven afviist fra Underretten — paaftaaet det indstævnte Sogneforstanderskab ved dets Formand, Gaardmand Christian Carstensen, tilpligtet at tilbagebetale ham de for Grøstens Gravning erlagte 59 Rbl. 1 Mk. 5 St., at erstatte ham efter uwillige Mands Stjøn det Tab, som han har lidt og fremdeles lider ved, at den ommeldte Grøst er gravet, under en daglig Mulct igjen at sløise og udjævne Grøsten forsvarlig, samt endelig at erlægge Boldsbøder eller en anden skæffelig Mulct, foruden Sagens Omkostninger.

Ved Herredstingsdommen er Sagen imidlertid, under Paaberaabelse af, at Afgjørelsen af de Spørgsmaal, der maatte opstaae med Hensyn til Oprensningen og Vædbeløbsbøden af de mindre Vandløb, ved Anordningen af 29de Juli 1846, 2det Affnit, §§ 35—52, ere hentagte under de bestfittede Vandsynsmænd, Sogneforstanderskaber og Landvæsencommissioner, ex officio afviist, og Citanten tilpligtet at betale det indstævnte Sogneforstanderskabs Formand samt Gaardmand Jens Madsen af Taastrup — der af Citanten var indstævnet for at varetage sit Løv under Sagen — i Kost og Tæring 10 Rbl. til lige Deling, hvilken Dom derefter af Citanten er indanket her for Retten, hvor han har paaftaaet Dommen kjendt uefterrettelig og Sagen hjemviist til Paaafgørelse i Realiteten, samt det indstævnte Sogneforstanderskab — der principaliter har paaftaaet Herredstingsdommen stadfæstet og sig hos Citanten tilkjendt Kost og Tæring for Overretten — tilpligtet at betale ham Appellens Omkostninger, hvorimod han ingen saadan Paaftand har neblagt over Gaardmand Jens Madsen, der ligeledes af Citanten er indstævnet for Overretten for at varetage sit Løv under Sagen, men uden at han her for Retten har givet Møde.

Naar Anordningen af 29de Juli 1846 § 51 har paalagt den paagjældende Communalbestyrelse eller det paagjældende Sogneforstanderskab efter den Berettigedes Begjæring at foranstalte Oprensningsarbejder, de mindre Vandløb vedkommende, udførte for deres Regning, som maatte findes at have uudsat, paa den af Synsmændene eller Landvæsencommissionerne bestemte Maade, at opfylde en dem i saa Henseende paalagt Forpligtelse, da gaar denne deres Function, foruden den administrative Foranstaltning til Arbejds Udførelse, ud paa, forinden dette iværksettes, at sentere over, baade om der foreligger en gyldigen anerkjendt Forpligtelse, og om denne Forpligtelse virkelig er forsvundet.

Det findes dog ikke, at dette Sogneforstandernes Hverv, saaledes som Tilfældet er med Synsmændenes, Landvæsencommissionernes og Overlandvæsencommissionernes, kan tillægges en judiciel Character, i hvilket Tilfælde deres Forretning vilde være uanrørbelig, fordi Lovgivningen ingen Recours havde hjemlet. Nærmest maa deres Function, saaledes som den, i Lighed med den Amtsaadene og Amtmændene for de større Vandløbs Vedkommende tilbeholdes Myndighed (jfr. navnlig § 29), er anordnet ved Forordningen af 29de Juli

1846 §§ 35—52, betragtes som magistralf, saa at et Forhold, der har holdt sig indenfor Functionens Grændser, maa antages at henhøre under den overordnede Ørigheds Bedømmelse.

Forfaavdt nu Citantens Anse gaaer ud paa, at de Indstævnte have labet grave paa hans Mark, hvorfor de have paaberaabt sig som Hjemmel det dem ved Anordningen af 29de Juli 1846 § 51 paalagte Hverv, kan altsaa Afgjørelsen af, hvilke Følger heraf maatte lovligen resultere, kun, i Nebstør af Grundlovens § 77, henhøre under de ordinaire Domstoles Omraade, saafremt det maa befindes, at de Indstævnte herved ere gaaede udenfor Grændsen af det dem ved den paaberaabte Lovgivning paalagte Hverv; men dette skjønnes ikke at være Tilfældet. Anordningen af 29de Juli 1846 § 51 nævner vel kun Synsmændenes og Landvæsenkommisssionernes Kjendelser som Gjenstande for Sogneforstanderskabets executive Myndighed; men det kan, efter Anordningens øvrige Bestemmelser om Sagers mindelige Afgjørelse, ikke betvivles, at de for Synsmændene eller Landvæsenkommisssionerne afsluttede Forlig ligesaa vel ere egzible, som de af disse Autoriteter affagte Kjendelser. In casu foreligger det fornævnte for Synsmændene den 16de August 1851 imellem Citanten og Gaardmand Jens Madsen indgaaede Forlig, der, som meldt, berettiger Jens Madsen til at fordrø den gamle Grøst oprenset, naar den ny Grøst ikke til enhver Tid holdes forsvarlig renset, og i Genhold til hvilket som endelig Afgjørelse, Landvæsenkommisssionen annullerede den senere Kjendelse fra Synsmændene af 26de Marts 1856.

Naar dette Forlig af de Indstævnte er bragt i Udforelse paa den Maade, at den gamle Grøst efter Jens Madsens Begjæring er foranstaltet oprenset, da foreligger der vel ikke nogen formuleret Resolution, som motiverer denne Foranstaltning ved en af Sogneforstanderskabet befunden Forsømmelse med den nye Grøsts Oprensning; men Saadant er eiheller forestrevet. Oprensningen af den gamle Grøst er begjært i Genhold til Forliget, og Foranstaltningen maa selvfølgelig formodes foretagen, ikke af en uvedkommende Grund, men fordi Forliget fandtes uopfyldt fra Citantens Side; men Forligets Opfyldelse fra Citantens Side bestod i den nye Grøsts forsvarlige Oprensning. Ved at resolvere og foranstalte den gamle Grøsts Oprensning, hvilken Oprensning Citanten, — den reale Rigtighed forudsat af de Indstævntes Afgjørelse af det Spørgsmaal, om Oprensningen af den nye Grøst virkelig var forsømt, hvilket ikke her skal underlægges —, isølge Forliget var pligtig at taale og til at taale strax udført, fordi han ikke ved Forliget havde betinget sig nogen Frist for dette Alternatives Iværksættelse, findes de Indstævnte saaledes ikke at have overskredet de for deres fornævnte Function ved Lovgivningen afsluttede Grændser.

Men naar saaledes den Deel af nærværende Sag, hvorunder Citanten bevrøer sig over den skete Opgravning paa hans Mark, findes retteligen at være afvist fra Underretten, saa vil Citanten eiheller kunne faae Sagen hjemvist, forsaavidt betræffer den Deel af hans Fordring, der gaaer ud paa Tilbagebetaling af det af ham under Reservation erlagte Beløb, allerede af den Grund, at han hverken i 1ste Instants har nedlagt nogen subsidiair Paastand, der kunde sætte Underdommeren i Stand til en partiel Paakjendelse i Realiteten eller, ved nogen

herfor Retten nedlagt subsidiær Paastand har sat Overretten istand til en partiel Hjemvisning.

Da Overretten saaledes kommer til samme Resultat som Underretsdommen, og da dennes Bestemmelser om den de Indstævnte tillagte Koste og Læring billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Procurator Alberti vil være at forelægge en passende Frist til at foranstalte det af ham den 31te Januar d. A. fremlagte Indlæg affrevet paa behørigt stemplet Papir; iøvrigt er det fornødne stemplede Papir forbrugt under Sagen“.

Torsdagen den 14de Februar.

Nr. 340.

Advocat Liebe
contra

Huusmand **Christopher Tørgensen** af Vindeby og Gaardmand **Rasmus Olsen** af Tjørneby, (Defensør Liebenberg),
der tiltales for ulovlig Behandling af Dele af Vindeby Skov.

Hollands Norre Herreds Extrarets Dom af 27de Novbr. 1858:
„De Tiltalte Christopher Tørgensen og Rasmus Olsen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Belobet af den af Actor under Nr. 4 fremlagte Regning fra Landmaaler Kirghals med 5 Rdl. 4 Mk. 4 Sk., $\frac{1}{12}$ af de under denne Sag i Forbindelse med 12 andre Sager under Nr. 5 fremlagte Regninger fra Overforster, Statsraad Müller, til Belob 54 Rdl. 3 Mk. 8 Sk., med 4 Rdl. 1 Mk. $3\frac{1}{12}$ Sk., Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Müller, og til Defensør, Procurator Barfoed, med 5 Rdl. til hver, samt derhos Diæter til Forstnævnte med $\frac{1}{12}$ af 14 Rdl., alt-
saa 1 Rdl. $7\frac{5}{12}$ Sk., udredes af det Offentlige“.

Landsover. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de August 1860:
„De Tiltalte, Huusmand Christopher Tørgensen af Vindeby og Gaardmand Rasmus Olsen af Tjørneby, bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensør i 1ste Instants, Procuratorerne, Kammerraad Müller og Barfoed, samt Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne, Kammerraad Nyegaard og Schack, tillægges i Salarium hver 5 Rdl., udredes af det Offentlige“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Liebe og Statsraad Liebenberg tillægges i Salarium for Høiestret hver 20 Rdl., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De Tilstalte, Huusmand Christopher Jørgensen af Vindeby og Gaardmand Rasmus Olsen af Tjørneby, ere under nærværende, fra Hollands Nørre Herreds Extraret hertil indankede, Sag actionerede for ulovlig Behandling af en Deel af Vindeby Skov.

Ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at Tilstalte Rasmus Olsen ved Kjøbecontract af 14de Marts 1856 har afhændet Parcellerne Nr. 26 og 27 af Vindeby Skov til Tilstalte Christopher Jørgensen, som senere har erholdt Skjøde, samt at Eidskøvante har ryddet 28,550 Qvadrat Alen af disse tilsammen 42,608 Qvadrat Alen store Parceller, samt derpaa opført et Huus.

For dette Forhold har det Offentlige paastaet de Tilstalte ansete med Mulct efter Forordningen af 27de September 1805 § 14, samt tilpligtede under Dagmulct at borttage det opførte Huus. Da Tilstalte R. Olsen imidlertid ikke har beestaget i nogen Rydning af Parcellen, maa han allerede paa Grund heraf tillægges Frisindelse. For Tilstalte Jørgensens Vedkommende bemærkes, at da Anvendelsen af Bestemmelserne i § 14 er knyttet til den Bestaaenhed ved Skoven, at samme paa den Tid, Forordningen emanerede, var Overskov, vil Spørgsmaalet, om Tilstalte ved den foretagne Rydning maatte være incurreret Ansvar, først beroe paa, om det kan antages, at Vindeby Skov i Aaret 1805 har været Overskov.

Vel er det nu i saa Henseende ved de afførte Vidners Forklaringer oplyst, at der i bemeldte Aar har været enkelte høistammede Træer i Vindeby Skov, og tvende af Forstvesenets Betjente, hvis Erklæringer under Sagen ere indhentede, ere ogsaa ved Slutninger fra, hvad der af Skoven endnu er tilbage, komne til det Resultat, at Skoven i Aaret 1805 har for en stor Deel indeholdt Overskov; fremdeles har Indenrigsministeriet medbeest Oplysning om, at isølge et i Aaret 1783 optaget Kort over Vindeby By, er Skovarealet betegnet med Signatur, som antyder, at det da var Overskov, hvilket ogsaa skal være Tilfældet med det i Aaret 1808 opmaalte Matriculskort, og endelig er i en under Sagen fremlagt, i Amtets Archiv beroende, Indberetning for Aaret 1806 om Skovenes Tilstand paa Strøgobstet i Hollands Nørre Herred Vindeby Skov anført som bestaaende „af Ege- og Bøgeoverskov og fornemmelig af Underkov af Hespel, Svibthjørn og Bier“; men ligesom der ikke ved disse Oplysninger skjønnes at være tilveiebragt noget Beviis for, at Vindeby Skov i Aaret 1805 var Overskov, saaledes tale tværtimod flere, under Sagen fremlømte, Data for, at dette ikke har været Tilfældet. Det er nemlig blandt Andet in confesso, at Vindeby Skov, naanæet Bestemmelsen i Forordningen af 27de September 1805 § 1, ikke

er bleven udfikstet inden Udløbet af de foreffrevne 5 Aar, uden at Noget er oplyst om, at Dispensation i saa Henseende er søgt eller givet, hvorimod Udfikstningen først foregik i Aaret 1817 og foranledigedes ved Skoveiernes eget Ønske, hvilket allerede taler for, at her kun foreligger en saadan Udfikstning, som omtales i Forordningen af 27de September 1805 § 6, 4de Passus, nemlig mellem Hegnings- eller Underflovseiere og Græsningsberettigede, hvor ingen Overflov findes, og dette bestrækes endydermere ved, at Skoven i den Landvæsenecommissionsforretning, som den 10de April 1817 blev afholdt i Aulebning af Udfikstningen, udtrykkelig anføres som bestaaende af Underflov, blandt hist og her i større eller mindre Antal af stor Overflov af Tæg og Bøg, men hvoraf kun et lille Quantum er tilbage, ligesom ogsaa derved, at Skoveierne for Commissionen sees at have vedtaget forskjellige Bestemmelser med Hensyn til Skovens fremtidige Fjebning, hvilke vel i flere Retninger gif videre end de ved Forordningen af 27de September 1805 befalede, men uden at det af Forretningen kan sees eller paa anden Maade sluttes, at Skoveierne have anseet sig pligtige til overhovedet at fjebe Skoven, som fredsflavspligtig efter Forordningen af 27de September 1805, hvorimod de maa antages aldeles frivilligen at have vedtaget de i Forretningen indeholdte Bestemmelser om Fjebningen. Denne Udfikstning er vel derefter approberet af Rentekammeret, men alt i Aaret 1819 indrømmede bemeldte Collegium paa Skoveiernes Ansøgning, -- hvilken dog ikke har været at tilbelegge under Sagen --, at Skoven fremtidig maatte behandles som blandt Skov. Endvidere maa det antages, at den ved Forordningen af 27de September 1805 § 18 befalede aarlige Control ikke fra det Offentliges Side er bleven ført med bemeldte Skov, hvilket eo ipso fremgaaer deraf, at Nydningen har kunnet finde Sted i en Række af Aar uden at paatales, og den Omstændighed, at Vindeby Skov i den ovennævnte Beretning for Aaret 1806 findes optagen blandt Fjebflavs, vil ikke ligeoverfor det nysnævnte factiske Datum kunne tillægges nogen Betydning, saameget mindre, som det ene Exempel af Beretningen end ikke betegner Skoven som Fjebflav, men indskrænker sig til at bemærke, at den er tagen under „en Slags Fjeb“.

Foruden disse negative Data, hvoraf det med Consequents maa sluttes, at Vindeby Skov ikke er bleven betragtet som hørende til den Art af Skove, hvorpaa Bestemmelserne i Forordningen af 27de September 1805 ere anvendelige, foreligger desuden en fra Indenrigsministeriet meddeelt Oplysning, der indeholder en positiv Tilkendegivelse om, at Vindeby Skov ikke i sin Tid har været anseet for Overflov, og denne Tilkendegivelse skjønnes ikke at kunne blive af mindre Betydning end Sagens øvrige Data, fordi den ikke er afgiven af Forstlyndige. Det er nemlig den i Ministeriet hørende, for Matriculeringsarbejderne førte, Journal, der fra Aaret 1808 indeholder følgende Bemærkning om Vindeby Skov:

„Udi denne Hællesflav, som bestaaer alene af Gjørdselsflugt, ere følgende Lodsseiere 2c.“, og herved laeder sig ogsaa forklare Grunden til, at denne Skov i den gamle Matricul af Aaret 1685 ikkun er anset til 7 Sviins Olden, uagtet dens Areal da udgjorde 215 Lunder Land.

Da det herefter ikke med nogenjomhøst Sikkerhed kan antages, at Vindeby Skov i Aaret 1805 var Overskov, og endmindre specielt, at den Parcel, hvorom der her i Sagen alene er Spørgsmaal, var en saadan Skov eller indeholdt saadan Væxt, at den maatte anses som Overskov, findes de Tilstalte under disse Omstændigheder ikke ved den stete Nydning at have handlet imod eller paadraget sig Ansvar efter Bestemmelserne i Forordningen af 27de September 1805, navnlig sammes § 14, thi om det end kunde antages, at den ovennævnte mellem Skoveierne i 1817 vedtagne Overenskomst om Skovens Behandling som Fædskov ikke blev ganske hævet, da Rentekammeret i Aaret 1819 bestemte Skovens fremtidige Behandling, dels som Storskov, dels som Gjørbskæfskov, skjønnes dog en Overtrædelse af denne Overenskomst, der ikke har været tingløst jørend efter nærværende Sags Anlæg, — hvilken Virkning den end maatte kunne tillægges ligeoverfor de private Deeltagere i samme —, ikke at kunne paadrage de Tilstalte Ansvar efter Forordningen af 27de September 1805, og det in casu saameget mindre, som de under Sagen afhørte Vidner have udsagt, at Parcelen kvæstionis af den blandede Skov blev betragtet og behandlet som Gjørbskæfskov, — eller at kunne besøje det Offentlige til at paatale samme, i alt Fald ikke under den Form, som stæet er i nærværende Sag.

De Tilstalte ville derfor allerede efter det Anførte, og uden at det bliver foruødent at bedømme, hvad der endvidere maatte være fremsført for den paaftaaede Frifindelse, være at frifinde for Actors Tilstale, og blive Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor i 1ste Instants samt Actor og Defensor for Overretten tillægges i Salarium hver 5 Rdl., at udrede af det Offentlige.

Det kan efter Sagens Gjensstand ikke billiges, at Underdommeren har fundet sig foranlediget til at søge de Tilstaltes generalia oplyste paa den egentlige criminelle Sager bringelige Maade“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedjøjede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indantede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 ß. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (N. Høgel). — Trykt hos J. H. Schult.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 56.

Den 11te Marts.

1861.

Tredie eller ekstraordinaire Sessjon.

Torsdagen den 14de Februar.

Nr. 373.

Statsraad Liebenberg

contra

Christiane Marie Kørschen, (Defensor Liebe),

der tiltales for løsnagtigt Forhold.

Middelfart Kjøbstads Eyrarets Dom af 6te Novbr. 1860: „Tiltalte Christiane Marie Kørschen bør hensesættes til 4 Gauge 5 Dages Fængjel paa Band og Brød; saa bør hun og udrede alle af denne Sag og Dommens Execution lovligen flydende Dmfostringer, derunder i Salairer til Actor, Procurator Schmidt, og Defensor, Procurator Møller, Begge af Middelfart, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Decbr. 1860: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Meyer og Raaskjøff, udreder Tiltalte Christiane Marie Kørschen af Middelfart til hver 5 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indanfede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Tiltalte Christiane Marie Kørshen af Middelfart under nærværende fra bemeldte Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag har vedgaaet oftere at have ladet sig bruge til Utugt for Betaling af Mandspersoner, som hun traf paa Landveien, og som begjærede Saabant, saa maa det, i Analogi af Bestemmelsen i Lovens 6—13—30, billiges, at Tiltalte, der er langt over criminel Aalder, og som, forinden efter allerhøieste Rescript af 19de October 1858 at have udstaaet en Straf af 7 Dages Fængsel paa Vand og Brød for udenfor Egtelsskab at have avlet tre Børn med tre forskjellige Mandspersoner, ved Høiesterets Dom af 18de April forrige Aar efter Analogien af Lovgivningen om Hæleri har været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, men isøvrigt ikke findes criminaliter tiltalt, nu er straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Som Følge heraf, samt da det ligeledes retteligen er paalagt Tiltalte at udrede de af Actionen flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor og Defensor for Underretten, hvis Størelse findes passende, vil den indankede Dom blive i det Hele at stadfæste“.

Nr. 353.

Statsraad Liebenberg

contra

**Else Larsdatter, Lauritz Jensen Høis Hustru, og hendes Søn
Jens Peder Lauritzen Høi, (Defensor Liebe),**

der tiltales, Forsknævnte for Tyveri og Betleri og Sidstnævnte for Deeltagthed i Tyveri.

Skodborg og Wandfuld Herreders Extrarets Dom af 25de Mai 1860: „Tiltalte Dreng Jens Peder Lauritzen bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Else Larsdatter bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Procurator Christensen, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Hjort, 5 Rdl. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 10de Septbr. 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Holm og Provedprocurator Faber, betaler Tiltalte Else Larsdatter 8 Rdl. til hver. Det Idømte at efterkommes under Udferd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjenendes for Ret:

Landsøverretten's Dom bør ved Magt at staude. I Sa-
larium til Statsraad Liebenberg og Advocat Liebe
for Høiesteret betaler Else Larsdatter 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under denne Sag sigtes
de Tilstalte Else Larsdatter, Lauritz Jensen Høis Hustru, for Tyveri og Betleri,
og hendes Søn, Jens Peder Lauritzen Høi for Deelagtighed i den førstnævnte
Forbrydelse.

Ved Tilstalte Else Larsdatters egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens
øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun en Nat i November
Maaned s. A. omtrent ved Midnatstid i Forening med sin Søn, Tilstalte Jens
Peder Lauritzen Høi, har frafjælet Gaardmand Jens Pedersen af Pille Bonnet
i Ranne Sogn en ham tilhørende Bede, af Værdi circa 8 Rdl., hvilken hun
satte sig i Besiddelse af ved fra Gaarden at afdrage en udbendig paasat Krog paa
Døren ind til Laden og derfra at begive sig gennem Kofstalden til Faarestien,
hvorfra hun udtog den ommeldte Bede, hvilken hun derpaa gennem en fra Ko-
stalden ud til Marken førende Dør, som hun havde besaalet sin Søn at aabne,
i Forening med Sønnen trak hjem til deres Huus; her gav hun sig strax ifærd
med at slagte Beden og at nedfalte Kjødet, hvoraf hun derpaa togte et Stykke,
som hun og hendes Børn fortærede. Den følgende Morgen savnede Bestjaalne
imidtertid Beden, og da han fattebe Mistanke om, at Tilstalte Larsdatter havde
stjaalet den, begav han sig til hendes Huus, hvor hun efter nogen Nægtelse tilfod
at have stjaalet Beden og udleverede Kjødet, Skindet og Talgen til Eierne, der
har frafaldet Krav paa Erstatning.

Paa samme Maade er det endvidere godtgjort, at Tilstalte Larsdatter har
gjort sig skyldig i Betleri, i hvilken Henseende hun har forklaret, at hun tilligemed
sine Børn i forrige Sommer saa godt som ubelukkende har levet af Betleri hos
Beboerne af Dybe og omliggende Sogne, idet hun navnlig deels selv har betlet,
deels undertiden, men dog ifkun undtagelsesviis, har laadet sin tolvaarige Datter
gaae ud for at tigge.

Tilstalte Larsdatter har nu vel søgt at undskyldte sig med, at hun led Nød
og ikke havde tilstrækkeligt til sin og Børnenes Underholdning, men efter Oplys-
ningerne i Sagen kan hun, som navnlig besad et efter hendes Stilling ikke ube-
tydeligt Indbo, der vel opgives at være pantsat, men for et Beløb, der maa
antages at være langt under Gjenstandenes Værdi, ingenlunde antages at have
besundet sig i en saa nødblidende Forfatning, at hun paa Grund heraf ikke stulde
være Straf undergIVEN for det af hende begaaede Tyveri, hvorimod hun, der
ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, skjøndt hun vel ifølge de under denne
Sag fremkomne Oplysninger har været mistænkt for forffjellige Smaatyverier,
hvorfor der imidlertid af Mangel paa Beviis ikke bliver Spørgsmaal om at
dømme hende, for sit ovenomhaandlede Forhold vil blive at ansæe med Straf efter
Forordningen af 11te April 1840 § 1 og Lov af 3die Marts 1860 § 3, og

Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Forsaaavidt Tiltalte Jens Peder Lauritzen Sjø sigtes for Deelagtighed i det af forrige Tiltalte begaaede Tyveri, har han, der først den 20de Marts d. A. har fyldt sit 15de Aar, og saaledes var under criminel Ravalder paa den Tid, da Tyveriet blev forøvet, forklaret, at han henimod Midnat blev vækket af sin Moder, der befalede ham at følge med for at stjæle, og at han først bad om at maatte være fri, men da hans Moder truede ham med, at han ikke skulde faae Noget at spise, naar han ikke vilde følge med, samt skjældte ham ud og, som han har udtrykt sig, var gal i Hovedet, saa at han navnlig antog, at hun vilde mishandle ham med Hug og Slag, naar han ikke opfyldte hendes Befaling, fulgte han med hende til Gaarden Lille Bonnet, hvor hun aabnede Døren til Køen, gjennem hvilken de kom ind i et andet mørkt Rum, hvor hans Moder befalede ham at aabne en Dør, der førte ud til Marken, og at gaae derud og vente paa hende; dette gjorde han, og noget efter kom hans Moder til ham med den stjaalne Bebe, der derpaa blev trukken hjem til deres Hus. Da denne Tiltaltes Deeltagelse i Tyveriet saaledes maa ansees foranlediget ved den af Moderen anvendte Tvang, og da han derhos er under den almindelige criminelle Ravalder, skjønnes han ikke for sit Forhold at kunne ansees med nogen Straf, hvorefter han vil blive at frifinde for Actors Tiltale, og der findes end ikke tilstrækkelig Føie til at paalægge ham at udrede nogen Deel af Actionens Omkostninger.

Efter det Foransførte vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, i det Hele blive at stadfæste, hvorhos Tiltalte Esse Rørsbatter vil have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten 8 Rdl. til hver".

Nr. 389.

Statsraad Liebenberg

contra

Jens Steensen, (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Meerløse og Indse Herreders Extrarets Dom af 8de Novbr. 1860: „Arrestanten Jens Steensen bør at behandles efter den allerhøieste Resolution af 3die October 1855; saa bør han og at udrede alle af Actionen loblig flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Arboe, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Christensen, 3 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Decbr. 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor ved Overretten, Proceprocurator Møller og Procurator Wiither, betaler Arrestanten Jens Steensen 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Liebenberg og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Steensen, som ifølge Holbæk Kjøbstads Extrarets Dom af 29de Juni 1830 for 3die Gang begaaet Tyveri blev hændt til Fæstningsarbejde sin Livstid, men ved allerhøieste Resolution af 3die October 1855 blev skænket Friheden blandt andet paa Bilkkaar, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf, vilde blive at indlægges til Tugthuusarbejde paa Livstid, er under nærværende fra Meerløse og Tude Herreders Extraret hertil indankede Sag ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger overbeviist paany at have gjort sig skyldig i Tyveri, idet han en Dag i afvigte Juni Maaned paa sin Vandring fra Holbæk Amts Arbejdshuus, hvorfra han var undvogen, har taget en Trøse, der var henlagt i en Groft og tilhørte en Karl, som var ude at slaae Græs, men et Dieblik havde forladt Stedet, samt noget efter en Frakke, der laae i en Hjulbør, som stod paa Landeveien, og var tilhørende en der arbejdende Veimand, der dog ikke var tilstede i det Dieblik, Arrestanten tilvendte sig Frakken. Saavel Trøsen, der er vurderet til 2 Mk., som Frakken, hvis Værdi er ansat til 2 Rdl., fandtes Arrestanten ved sin kort efter stedjundne Anholdelse at være isørt, og har han derhos forklaret, at det var hans Hensigt at beholde disse Klædningsstykker.

For disse Tyverier vilde Arrestanten i Medfør af Forordningen af 11te April 1840 § 16 have været at idømme temporairt Strafarbejde, men ifølge den ovennævnte allerhøieste Resolution vil han, der har erkjendt ved Løsladelsen at være bleven meddeelt Resolutionens Indhold, altsaa nu, saaledes som ogsaa ved Underretsbdommen er bestemt, blive at dømmes til at behandles overensstemmende med Resolutionen.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligesledes billiges, vil sølgelig være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salarium til Actor og Defensor ved Overretten 5 Rdl. til hver“.

Nr. 368.

Statsraad Liebenberg

contra

Ane Margrethe Hansen, (Defensor Brock),

der tiltales for Declagtighed i Tyveri.

Raskfow Kjøbstads Extrarets Dom af 12te October 1860: „De Tiltalte, Arrestantinden Ane Hansen, Rasmine Hansen og Ane Margrethe Hansen, bør henfættes respective til 4 Gange 5, 3 Gange 5 og 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, samt udrede følgende Erstatningsbeløb til Efteraavute: Arrestantinden Ane Hansen og Tiltalte Ane Margrethe Hansen in solidum til Kjøbmand Høiby 10 Rdl. 3 Mk. 8 Sk., Arrestantinden Ane Hansen og Tiltalte Rasmine Hansen in solidum til Pigen Maren Kirstine Nielsen 3 Rdl. 3 Mk., Arrestantinden Ane Hansen til Pigen Hanne Hansen 1 Rdl. og Tiltalte Rasmine Hansen til Pigen Hanne Jensen 1 Rdl. 1 Mk.; hvorhos alle 3 Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, ville have at udrede samtlige de med deres Anholdelse, Tiltale og Afstraffelse forbundne Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Barfoed, 6 Rdl., og til Defensor, Procurator Heinrichsen, 5 Rdl. At efterkommes efter Justitiens nærmere Foranstaltning under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Decbr. 1860: „Bytingsdommen bør, forsaavidt den er paaanket, ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Cancelliraaderne d'Auchamp og Peterfen, betaler Tiltalte Ane Margrethe Hansen 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter Dommens lovlige Forhyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Liebenberg og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „3 nærværende, fra Raskfow Kjøbstads Extraret for Tiltalte Ane Margrethe Hansens Vedkommende hertil indankede Justitsfog, under hvilken hun er tiltalt for Deelagtighed i Tyveri, er det ved hendes egen, med de isvrigt i Sagen tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at hun, da hun under sin Tjeneste hos Kjøbmand Høiby i Raskfow i April Maaned d. A. var sat til at reengjøre en af ham fraflyttet Feilighed, og hendes Søster, den i 1ste Instants medtiltalte Ane Hansen, der hjalp hende med at flytte noget Løi fra det ene Børelse til et andet, viste

hende nogle Kraver og Kappenule — 6 Kraver og 2 Kappenule tilsammen af Værdi 10 Rdl. 3 Mk. 8 Sk. —, som hun havde fundet henliggende i en aaben Skuffe i Boutikken, samt spurgte Tiltalte, om de ikke kunde beholde dem, vel begyndte med at paalægge Søsteren at lægge dem tilbage, hvor hun havde taget dem, men dog, da Søsteren vægrede sig herfor, samtykkede i at dele Koserne, saaledes at Tiltalte skulde have to af de bedste Kraver, af hvilke hun senere tillod, at en tredie Søster, den i 1ste Instants medtiltalte Rosmine Hansen, fik den ene.

For dette Forhold, der bliver at hense på under Forordningen af 11te April 1840 § 21, skjønes Straffen for Tiltalte, der er født den 30te April 1821 og ikke befindes tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen påseende bestemt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og, da Dommens Bestemmelser om Erstatningen til Bestaaene samt Actionens Omkostninger, heriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilfjendte Salairer, ligeledes billiges for Tiltaltes Vedkommende, vil bemeldte Dom, forsaavidt den er paaanket, være at stabsæste“.

Fredagen den 15de Februar.

Nr. 35. Kunst- og Papirhandlerne **B. A. Meyer & Søn** og Handels-
huset **M. F. & A. Philipsen** (Advocat Liebe),
contra

Procurator **N. C. Meldola** som Curator i Begeleer **L. Ph. Eichels**
til Skiftebehandling opgivne Vo (Sugen),
angaende Spørgsmaalet, om Citanterne ere forpligtede til at betale
Restbeløbet, 600 Rdl., af en af **B. A. Meyer & Søn** til Begeleer
Eichel ndstødt Gjældsforfrivning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Mai 1859 :
„Imod Extradition i qvitteret Stand af den påstævnte, af de Ind-
stævnte **B. A. Meyer & Søn** til Begeleer **L. Ph. Eichel** den 15de
December 1856 ndstødt Gjældsforfrivning, bør de Indstævnte, Kunst-
og Papirhandlerne **B. A. Meyer & Søn** og Handelskøbet **M. F. &
A. Philipsen**, Een for Alle og Alle for Een, betale til Citanten, Pro-
curator **N. C. Meldola**, som Curator i Begeleer **L. Ph. Eichels** til
Skiftebehandling opgivne Vo, 600 Rdl., med Rent heraf 5 pCt.
aarlig fra den 2den November f. A. indtil Betaling skeer. Saa betale
de og paa lige Maade til Citanten denne Sags Omkostninger stadesløst.
Alt efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse
under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret reserveres med Henhyn
til, at den ovennævnte Gjældsforfrivning er skrevet paa ustemplet Papir“.

Høiesterets Dom.

Til den af Citanterne for Høiesteret fremsatte Nagereception vil der allerede af den Grund intet Henhyn kunne tages, at Lovgivningen om Lager ikke findes overtraadt, hvad enten den under Sagen omhandlede Gjældsforfrivning maatte være udstedt til Dækning af de med Tilveiebringelsen igjennem Regeltransactioner af den saantidige Panteobligations Paalydende forbundne Omkostninger, der ikke kunde dækkes ved den lovtilladte Rente af Capitalen, eller den i Gjældsforfrivningen nævnte Valuta maatte være Provision for Prioritetslaanets Ordning.

Naar Citanterne dernæst have formeenet, at Panteobligationen, skjøndt den endnu ikke af dem er betalt, dog skulde i Forhold til Indstævnte kunne anses indfriet derved, at han eller hans Bo inden Udløbet af den betingede Frist har erholdt Valuta for samme og borttransporteret den, og at folgelig den i Forfrivningen opstillede Betingelse for Restgjældens Estergivelse er tilstede, kan der heri ikke gives dem Medhold. Baade Forfrivningen og Panteobligationen skulde nemlig ifølge deres Indhold afbetales i visse vedtagne Terminer, der indbyrdes falde sammen, saa at det hele Gjældsforhold opløstes i Løbet af 2½ Aar; og idet Pantegjælden utvivlsomt maa betragtes som Fundamentet for hele den stiftede Forpligtelse, er det let forklarligt, at Debitorerne have betinget sig, at en fremskyndet Udbetaling af denne deres Gjæld ud over de stipulerede Terminer skulde medføre en tilsvarende Estergivelse af den i Forfrivningen nævnte Gjæld. Det er til en flig af Debitorerne selv eller dog for deres Regning iværksat anteciperet Indfrielse af Pantegjælden, at der umiskjendeligen i Forfrivningen er sigtet, idet Indstævnte derved vilde blive sat i Stand til hurtigere at løsgjøre sig fra de Forpligtelser, han havde paadraget sig for at tilveiebringe Laanet. Herfra er det et aldeles forskjelligt Tilfælde, om Indstævnte uden seet anteciperet Udbetaling paa anden Maade maatte have seet sig i Stand til inden Fristens Udløb at frigjøre sig for de nævnte Forpligtelser, jaaledes at Pengeforholdet for ham i det Hele kom til at stille sig gunstigere, end der oprindeligen af Parterne har været forudsat, hvilket sidste isvrigt ikke er oplyst virkelig at være seet. Dersom den under en heel anden Forudsætning betingede Estergivelse ogsaa i dette Tilfælde skulde komme Debitorerne tilgode, maatte disse have foranlediget en udtrykkelig Bestemmelse herom optagen i Forfrivningen; men en saadan findes ikke, ligesaa lidet som det isvrigt fra deres Side er bragt til nogen grundet Formodning, at der desangaaende er ved Forfrivningens Udstedelse truffet nogen Aftale. Hertil kommer, at Citanterne

M. S. & M. Philipsen selv have deeltaget i de Forhandlinger, i hvis Følge Indstævnte er bleven friggjort for sine Forpligtelser med Hensyn til den af ham hypothekerede Panteobligation, idet de deels have erlagt et Afdrag paa Obligationen, stort 2,000 Rdl., og deels have overtaget Garantien for Obligationens Godhed, uden at de have benyttet denne Leilighed til at erholde den ommeldte med deres Selvsfyldner-Cautio forspuende Gjældsforfrivning ertraderet.

I Genhold hertil maa Høiesteret billige det i den indankede Dom antagne Resultat, dog at Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stånde, dog at Processens Omkostninger for bemeldte Ret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Procurator M. C. Melbøla, som Curator i Bezeleer L. Ph. Eichels til Skiftebehandling opgivne Bo, søger under nærværende Sag de Indstævnte, Kunst- og Papirhandlerne B. A. Meyer & Søn og Handelskullet M. S. & M. Philipsen, tilspigtede at indfri en af dem, de Førstnævnte som Hoveddebitorer og de Sidstnævnte som Cautio- nister og Selvsfyldnere, til Bezeleer L. Ph. Eichel den 15de December 1856 ud- stedt Gjældsforfrivning, oprindelig stor 1,400 Rdl., hvorpaa er afbetalt 800 Rdl., og solidarisk domte til at betale Citanten Sammes Restbeløb 600 Rdl., der efter Gjældsbevisets Indhold paa Grund af Afdrags Udeblivelse til den bestemte Tid, nemlig den 11te Juni f. A., er forfalbet til skadesløs Betaling, samt Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forslagsklagens Dato den 2den November f. A., indtil Betaling steer, og denne Sags Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have derimod paaftaaet sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilsvækkeligt, idet de have bemærket, at Gjældsbrevet har sin Oprindelse af, at der af en, samme Dag af de Indstævnte B. A. Meyer & Søn til Bezeleer Eichel udstedt Panteobligation paa 20,000 Rdl. skulde svares 8 pCt. aarlig Rente, men da Panteobligationen kun kunde lyde paa 4 pCt. aarlig Rente, blev Gjældsbeviset udstedt for de øvrige 4 pCt., og bleve Betalingsterminerne ansatte efter den Restcapital, hvorpaa Panteobligationen til enhver Tid løb, ligesom der paa Grund af Gjældens Oprindelse hverken blev stipuleret Renter af samme eller givet Pant for samme. Da Panteobligationen nu af Bezeleer Eichels Bo er overdraget til Trebiemand, have de Indstævnte formeent, at Citanten ikke kan gjøre noget Krav paa den i Gjældsbrevet stipu- lerede yverligere Rente af en Capital, som ikke længer styldes til ham, men til Andre, hvilket efter de Indstævntes Formening ogsaa følger af, at det i Gjælds-

brevet er stipuleret, at saafremt den ommeldte Panteobligation i det Hele eller for dens Restløb indfries, forinden de fastsatte Terminer, skal, hvad der bliver tilbage at udrede efter Gjælds brevet, være eftergivet, og dette ekstraderes som indfriet, idet de i saa Henseende have villet gjøre gjældende, at Panteobligationen maa for Creditors Vedkommeude betragtes som indfriet, da han har erholdt Vederlag for samme, uden at det i saa Henseende kan komme i Betragtning, at dette Vederlag ikke er erlagt af Debitor efter Obligationen.

Da Citanten imidlertid har benægtet, at Gjælden har havt den af de Substævnte omforklarede Oprindelse, og dette heller ikke fremgaaer af selve Gjælds brevet, der tværtimod indeholder en udtrykkelig Erkjendelse af Debitor om, at Valuta er præsteret, hvilken Valuta efter Citantens Opgivende hidrører fra Provision for det ved den oftnævnte Panteobligation stiftede Laan, og da der maa gives Citanten Medhold i, at Panteobligationen, saalænge Udstederne ere Debitorer efter samme, ikke kan betragtes som indfriet, fordi Boet har transporteret den til Credientand, hvortil det maatte være berettiget uden at fortabe sin Ret efter den paastævnte Gjældsforfrivning, vil der være at give Dom efter Citantens Paastand, idet nemlig Gjældsforfrivningen indeholder tilstrækkelig Hjemmel til at tilkjende Citanten Sagens Omkostninger skadesløst.

Statskassens Ret reserveres med Hensyn til, at den paastævnte Gjældsforfrivning er skreven paa ustemplet Papir.

Iøvrigt har det stemplede Papir været rigtigt forbrugt under Sagen“.

Nr. 358.

Statsraad Liebenberg

contra

Theodor Holm, (Defensor Brock),

der tiltales for Krænkelser af Humsfred og Opsætighed imod Politiet.

Evanefke Kjobstads Extrarets Dom af 1ste Decbr. 1860: „Tiltalte, Smedker og Tommerhandler Theodor Holm af Evanefke, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 (fem) Dage; saa bør han og at udrede samtlige af Actionen lovlig flydende Omkostninger, Salair til Actor, 5 Rdl., og til Defensor, 4 Rdl., saavel som Diæter, efter Dvirghedens Bestemmelse, derunder indbefattet. Defensor, Procurator Fog, bør til Justitskassen at bøde 10 Rdl. (ti Rigsdaler), samt udrede Erstatning for de ved Møderne i Extraretten den 3die og 10de November foranledigede Omkostninger. De idømte Pengebeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes efter Dvirghedens Foranstaltning under Udseer efter Loven“.

Hoiesterets Dom.

Ligesom der ikke er Tiltalte overbeviist noget Forhold, der, betragtet som Krænkelser af Humsfreden, kunde paadrage ham Ansvar under nær-

værende Sag, saaledes findes det eiheller, at den Bægning, han har fremsat, mod at lade sig anholde af Politibetjenten har været forbunden med Omstændigheder, der burde paadrage ham Straf, hvorfor han for Actors Tiltale bliver at frifinde. Da der fremdeles ikke skjønnes at have været Anledning til at paalægge Procurator Fog nogen Mulet eller Deeltagelse i Udredelse af Actionens Omkostninger, vil Bytingsdommen ligeledes i disse Henseender være at forandre, hvorimod det maa billiges, at Tiltalte ved samme er tilpligtet at udrede samtlige Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Theodor Holm bor for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder samtlige Actionens Omkostninger, derunder de ved Bytingsdommen bestemte Salavier og i Salarium til Etatsraad Liebenberg og Advocat Broff for Høiesteret 20 Rdl. til hver. Den Procurator Fog idømte Mulet og Erstatning bortfalder.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Ifølge den indkomne Politirapport, der er stadfæstet med Eed og derhos understøttes ved Vidnerne Christian Julius Jørgensens, Oline Nielsens og Ane Petrea Funchs afgivne og keedige Bidnesbryd, ligesom den i det Væsentlige er stemmende med Tiltaltes afgivne Forklaring og med den fra By- og Herredsfoged Ulball givne i Retten fremlagte skriftlige Erklæring, der maa antages afgiven i Henhold til den af ham som Embedsmand afslagne Eed, — er det godtgjort, at Tiltalte, Smeder og Tommerhaubler Theodor Holm har Ratten mellem den 9de og 10de September d. A. indfundet sig paa udsnævnte Embedsmands Bopæl med Forlangende, at erholde Capitain Ulball i Tale, og at han, uagtet det blev ham sagt, at Capitainen var syg og sengeliggende, er paa en krutal og stoiende Maade vedbleven sin Begjæring, indtil han havde tiltvunget sig sammes Opfyldelse, idet hans Forhold herved tillige foranledigede Politibetjentens Hidkaldelse og Tilstedekommen, for at bevirke ham fjernet. Politibetjenten blev fra Politimesteren givet Ordre til Tiltaltes Anholdelse, hvilken Ordre Tiltalte nægtebe at adlyde med det Gode, og da Politibetjenten ikke saae sig istand til med Magt at fuldbyrde den modtagne Ordre, maatte Tiltalte lades løs, hvorefter han sjernede sig. For det Tiltalte saaledes overførte Forhold, der falder ind under Dancks Lovs 6te Bogs 9de Capitel, Forordningerne af 22de October 1701 og 5te Juli 1793, og som selvsjælgelig ikke discusseres ved det af ham foregivne Vrind: Anmeldelse af et Overfald, der samme Aften eller Nat paa ham skulde være forøvet, men om hvilket forøvrigt Intet under Sagen har været at oplyse, ligesom Tiltalte eiheller kan antages, ved den omhandlede Leilighed at have været beruset i en høiere

Grad, end at han vel vidste, hvad han foretog sig, — maa han kendes at have paadraget sig Straffskyld, og vil Straffen blive at bestemme i Analogi af sidstnævnte Lov saavel som efter Grundsaetningerne i Forordningen af 4de October 1833, efter hvilke Tiltalte, om hvem det vel er oplyst, at han enkelte Gange tidligere har gjort sig skyldig i Politiforseelser, men som ikke er oversført forhen at være enten tiltalt eller for criminel Sag, og som nu er langt over criminel Lovarbeid, vil være at anses med Straf af 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød; hvorhos han vil have at udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder indbefattet Salair til Actor 5 Rdl. og til Defensor 4 Rdl., samt Diæter efter Øvrighedens Bestemmelse. Med Hensyn til Sagsførelsen, da, uagtet det for Actors Vedkommende synes, som han ikke har gjort sig Forholdet rigtig klart, maa dog Sagen anses for at være fra hans Side behørigt fremmet, hvilket derimod, hvad Defensor angaar, ikke skjønes at være Tilfældet, ibet denne, efterat være tilstaaet otte Dages Anstand for at svare, har den berammede Tægtedag ladet møde og begjære yderligere Anstand paa Grund af attraaende Oplysninger, om hvilke særskilt Begjæring i et forseglet Brev samme Dag kom Dommeren tilhænde; og efterat være meddeelt Dommerens Erklæring om, at hans Forlangende ikke vilde være, paa Sagens daværende Stadium, at tage til Følge, har han den berammede Tægtedag mødt med den Erklæring, at han ikke havde kunnet blive særdig med sit Defensionsindlæg, hvisaarsag en fornyet Anstand har maattet bevilges, efter hvilken han først den 16de November har fremlagt sit Indlæg. Da nu denne Maade at procedere paa er i aabenbar Modstrid med de i Forordningen af 3die Juni 1796, Capitel 9 §§ 30 og 31 for Sager, som nærværende, foreskrevne Regler, saa maa Mulct i Henhold til nævnte Lovs § 35 være at anvende, hvilken Mulct bliver at bestemme til 10 Rdl.; hvorhos Defensor vil have at udrede de ved Møderne paa 3die og 10de November forvoldte Omkostninger“.

Nr. 374.

Statsraad Salicath
contra

Peder Graverfen Hjøllund, (Defensor Liebenberg),

der tiltales for bedrageligt Forhold ved Afhændelsen af udlagt Gods.

Bolling og Nørre Herreders Extrarets Dom af 9de Juli 1860:
„Tiltalte Peder Graverfen af Deiberg bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og til Fens Peder Ewald af Leimb betale 21 Rdl. 15 St. i Erstatning. De Tiltalte, Gaardmand Hans Peder Christensen Westeraager og Soren Willadsen af Sandager bør til Ringkjøbing Amts Fattigkasse bøde hver 10 Rdl. Saa betale de og alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Krarup, med 5 Rdl., og til Defensor, Sofrigscommissair, Procurator Bagge, med 4 Rdl., saaledes at Peder Graverfen udreder

det Halve og hver af de andre Tiltalte $\frac{1}{4}$ Part. De idømte Muleter og Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Riborg Landsoverrets Dom af 19de Novbr. 1860: „Tiltalte Peder Graversen Hjøllund bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte Hans Peder Christensen Besterager og Soren Willadsen bor bode hver 5 Rdl. til Ringkjøbing Amts Fattigkassé. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet de ved Underrettsdommen bestemte Salairer og i Salair til Aetor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Kühnel og Neckelmann, 5 Rdl. til hver, udredes af Tiltalte Peder Graversen Hjøllund, hvorhos de Tiltalte Hans Peder Christensen Besterager og Soren Willadsen in solidum med ham deel-tage i Udredelsen heraf hver med $\frac{1}{6}$ Deel. De idømte Muleter udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peder Graversen Hjøllunds Bedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Salicath og Etatsraad Liebenberg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Peder Graversen Hjøllund for bedrageligt Forhold ved Afhændelsen af udlagt Gods, samt Gaardmand og Sogneforstander Hans Peder Christensen Besterager og Soren Willadsen for Deelagtighed heri.

Ved en den 26de November f. A. hos Tiltalte Peder Graversen Hjøllund efter Requisition af en Domhaver afholdt Udlægsforretning for en Fordring med Omkostninger til Beløb 74 Rdl. 14 Sk., blev der til Fyldestgjørelse af bemeldte Fordring gjort Udlæg i forskellige Tiltalte tilhørende Løsoverregjendte, tilsammen vurderede til circa 150 Rdl.; de udlagte Gjenstande forbleve med Requiritens Samtykke i Tiltaltes Besiddelse, og dennes Hustru blev, da han selv var fraværende, gjort ansvarlig for sammes Tilstedeværelse, samt paalagt at underrette sin Mand ved dennes Hjemkomst om det stete Udlæg, hvilket hun ogsaa gjorde. Da der imidlertid ved den under 10de Marts d. A. afholdte Auction over de udlagte Gjenstande savnedes en Deel af disse, hvoraf de tilstedeværende blev solgte for circa 54 Rdl., blev der indledet Undersøgelse mod Tiltalte, og

under de i denne Anledning optagne Forhører har han vedgaaet af de udlagte Gjenstande at have solgt til Medtilltalte H. P. Christensen Besterager en Kobbergrubefjedel for 12 Ræd for største Deelen allerede leverede Klyve à 3 Mk., et Sæt Skagler for 2 Mk. og et Faar for 1 Rbl., for ved sidnævnte Beløb at dække nogle Retsgebyhrer, for hvilke der førend Ublaget var gjort Udpantning i Faaret, og til Medtilltalte Villabsen deels en Ko for 2 Tønder Rug, som han skylde ham, og 7 Rbl. contant, og deels en Vogn mod en anden gammel Vogn i Hvide og Korn til Værdi circa 13 Rbl., som han allerede i Vinterens Løb havde faaet. Endvidere har Tilltalte Graversen vedgaaet af de udlagte Gjenstande at have slagtet og i Huusholdningen forbrugt et Sviin og solgt en Hest for 29 Rbl. 3 Mk.

Tilltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, har anbragt, at det ikke var ham bekendt, at han ikke maatte bortselge udlagt Gods, men til dette Foregivende vil der ikke kunne tages noget Hensyn, og skjøndt han endvidere har paaveraabt sig, at han deels blev krævet af de 2 Medtilltalte for deres Tilgøbehavende, deels solgte Gjenstandene, fordi han var aldeles blottet for Subsistensmidler og ei vidste, hvorfra han skulde tage dem, vil han dog navnlig efter det Omfang, hvori Afhændelsen er skeet, ikke kunne undgaae for sit foransørte Forhold at ansees efter Forordningen af 11te April 1840 § 43, esr. §§ 41 og 1, og findes Straffen ved Underretsbdommen passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tilltalte Hans Peder Christensen Besterager har vedgaaet at have affjåbt Tilltalte Graversen den ommeldte Kobbergrubefjedel, Skaglerne og Faaret, saaledes som af Graversen er forklaret, skjøndt det ikke var ham ubekjendt, at der var gjort Indførsel hos ham, men han har anbragt, deels, at han ikke var bekendt med, at der var gjort Indførsel i alle Graversens Eiendele, og deels, at denne havde udtrykkelig sagt ham, at han havde Bedkommendes Tilladelse til at sælge af Eiendelene, naar han indbetalte Beløbet til Bedkommende; af denne Grund antog han, at han kunde tage Kjøbten i Besiddelse, og med Hensyn til Faaret har han bemærket, at der i samme var skeet Udpantning for Retsgebyhrer og Auction berammet over samme, inden han kjøbte det, men Kjøbet skete, for at disse Gebyhrer kunde blive betalte, hvilket ogsaa skete. I det denne Tilltalte imidlertid, skjøndt han vidste, at der var gjort Udlæg hos P. Graversen, har kjøbt af dennes Eiendele uden at forvise sig om, at det Kjøbt ikke horte blandt de udlagte Ting, eller at Graversen havde Tilladelse til at disponere over dem, maa han ansees at have gjort sig skyldig i et saadant usorgsigtigt Forhold, at han efter Grundsætningerne i Placaten af 24de September 1841 herfor findes at maatte idømmes en arbitrair Mulct, som passende vil kunne fastsættes til 5 Rbl. og vil tilfalde Ringkjøbing Amts Fattiggæsse.

Tilltalte Søren Villabsen har ligeledes vedgaaet at have affjåbt Tilltalte Graversen den ommeldte Ko og Vogn, saaledes som af denne forklaret, samt anbragt, at det vel ikke var ham ubekjendt, at der var skeet Indførsel hos Graversen, men at han dog ikke vidste, at der var skeet Indførsel i alle hans Eiendele og navnlig i Vognen og Koen, med Hensyn til hvilken sidste han ved Handelen om

samme endog stod i den Formening, at Graverfen først habde faaet den, efterat Indførslen var fceet, men at han senere var bleven bekfent med, at der ogsaa var fceet Udlæg i den. Da Tiltalte imidlertid burde have undersøgt, hvorvidt de af ham kjøbte Gjenstande henhørte til det Udlagte, findes han, ligesom Christensen, at maatte anses med en arbitrair Mulct af 5 Rdl., der tilfalder Amtsfattigkassen.

Førrigt have de Tiltalte Hans Peder Christensen Vesterager og Søren Willadsen efter privat Forening betalt, den Første 10 Rdl. og den Sidste 50 Rdl. i Erstatning for det af dem tilforhandlede Gods, og ligesom der saaledes ikke vil være Spørgsmaal om at paalægge dem nogen yderligere Erstatning, saaledes vil ei heller Peder Graverfen Hjøllund under denne Sag være at idomme nogen Erstatning, da de af Christensen og Willadsen indbetalte Beløb i Forening med Auktionsbetsbet overfige Udlægsrequirentens Fordring, uden at det sees, at denne dog ikke derved er bleven fuldt dækket.

Actionens Omkostninger, hvorunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt Salairerne for Actor og Defensor for Overretten, der bestemmes til 5 Rdl. til hver, blive at udrede af Tiltalte Peder Graverfen Hjøllund, saaledes at de 2 andre Tiltalte in solidum med ham udrede hver $\frac{1}{3}$ af bemeldte Omkostninger“.

Nr. 380.

Statsraad Salicath

contra

Joen Henriksen, (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Feroernes Sorenskriveries Extrarets Dom af 30te Octbr. 1860: „Tiltalte, Huusmand Joen Henriksen af ThorsHAVN, bør henfættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar; saa bør han endvidere udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Defensor, Sysselmænd Weihe, 3 Rdl. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Underrettens Dom bør ved Magt at staaende. I Salairinnm til Statsraad Salicath og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ifølge Aantsordre af 25de j. M. er Huusmand Joen Henriksen af ThorsHAVN under nærværende Sag

actioneret for Tyveri, og har Tiltalte selv om det Passerede afgivet følgende med de øvrige tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilstaaelse.

Da Tiltalte havde seet, at Huusmand Christian Jacobsen af Thorshavn, med hvem han oftere var sammen paa Fiskeri, bestandig havde Kjøb med sig, medens Tiltalte selv ikke eiede noget saadant, men maatte lade sig nøie med tørt Bygkrøb (Drypl) alene, brød han en Aften i sidstafvigte Februar Maaned, da Skoffen var omtrent 11, ind i dennes Kjæld, hvor han antog, at han opbevarede sit Kjøb, og satte sig der i Besiddelse af 10 Stykker Stjærpekjøb (tørret Lamme-kjøb) og et Stykke Spæk, ialt til en Værdi af 1 Rdl., hvilket han derpaa skjulte paa en Hans Johansens Enke tilhørende Trø og efterhaanden fortærede. Kjæl- den, hvori Tyveriet udførtes, er en fritstaaende Bygning, beliggende i en Af- stand af circa 8 Alen fra nærmeste beboede Huus, og circa 50 Alen fra Gie- ren; Bygningsmaaden er den almindelige her brugelige med Vægge og Gable af Rægte samt Tag af Brædder. Bygningen er vel vedligeholdt og forsynet med en Dør med Fjernlaas, hvorimod Hængslerne og Stapelerne paa Døren ere af Træ. Tiltalte forsøgte først at bane sig Afgang til Kjælben ved at fratække Laasen paa Døren, men da dette ikke vilde lykkes, overfør han Stapelen til det øverste Dørhængsel og løste den derpaa Døren af.

Som Motiv til sin Handling har Tiltalte anført Trang og til sin Und- skyldning endvidere, at han den Aften, han udførte samme, var drukken, men efter Alt, hvad der er oplyst under Sagen, har ingen af Delene fundet Sted i saadan Grad, at han af den Grund kan disculperes. Som Følge heraf vil Tiltalte, der er langt over criminel Lovsikker, være at anses efter Forord- ningen af 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum, og skjønnes Straffen efter Omstændighederne passende at kunne fastsættes til Forbebringingshuusarbejde i 2 Aar.

Da den Bestjaalne har frasalbet al Forbring paa Erstatning, vil i saa Henseende Intet være at paafjende under nærværende Sag. Derimod vil Til- talte have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Defensor, Syselmænd Weihe, 3 Rdl.“

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med ved- søiede Conclussioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rdl., og for Udbydes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rdl. 20 S. om Aaret. — Subscription er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandling (F. Høgel). — Trykt hos J. H. Schult.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 57.

Den 1te Marts.

1861.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Fredagen den 15de Februar.

Nr. 372.

Justitsraad Bunken

contra

Johanne Sarine Elisabeth Golding, Erthmanns fraskilte Hustru,
(Defensor Brock),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de Decbr. 1860: „Tiltalte Johanne Sarine Elisabeth Golding, Tøimagersvend Erthmanns fraskilte Hustru, bor straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Uge 5 Dage, og i Erstatning til Bagersvend Otto Plöb betale 2 Rdl. samt tilsvare denne Sags Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Johanne Sarine Elisabeth Golding, Tøimagersvend Erthmanns fraskilte Hustru, som er langt over criminel Lavalder og ved Høiesterets Dom af 20de December 1842

efter Forordningen af 15de April 1840 § 5 har været anseet med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 4 Dage, ved egen Tilskaaelse og de øvrige under nærværende Sag tilveiebragte Oplysninger er overbevist at have ved et urigtigt Foregionde tilvendt sig en Portner Sørensens Cuke tilhørende, til 1 Rdl. vurderet Jernbradepaande med en Flæskfesteg paa 12 Pund til 1 Mk. Pundet, vil hun være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 41, cfr. § 1, og findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos hun i Erstatning til Bagersvend Otto Ploß vil have at udrede 2 Rdl., ligesom hun og vil have at betale denne Sags Omkostninger“.

Mandagen den 18de Februar.

Nr. 69. Moller Poul Nielsen Holm af Holms Mølle
(Advocat Brock),

contra

Gaardmand Christen Pederfen af Iller (Tugen),
angaende Spørgsmaalet, om Citanten er berettiget til at lade de til ham den 29de Mai 1857 udlagte faste Eiendomme i Iller, der nu ere i Indstævntes Besiddelse, i Mangel af Betaling realisere til Gjyldestgjorelse for tilgodehavende Renter og Rentes Renter samt Omkostninger til Beløb 395 Rdl. 56 Sk. m. m.

Lysgaard og Hids Herredstings Dom af 29de Januar 1858: „Hovedcitanten, Moller Poul Holm af Holms Mølle, bor være berettiget til, i Mangel af Betaling, paa lovlig Maade ved Auction at lade de til ham under den hos Contracitanten, Gaardmand Christen Pederfen af Iller, den 29de Mai 1857 afholdte Udlægsforretning udlagte faste Eiendomme realisere til Gjyldestgjorelse, saavidt tilstrække kan eller fornodent gjøres, af de omhandlede til Hovedcitanten resterende Omkostninger til Beløb 124 Rdl. 5 Mk. 2 Sk. med Renter deraf fra Juni Termin 1857 at regne, indtil Betaling skeer. Hovedcitanten bor derimod for Contracitantens Tiltale fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Viborg Landsoverrets Dom af 11te April 1859: „Underrettsdommen bor ved Magt at staade. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Højesterets Dom.

Da det ikke kan statueres, at den af Citanten fordrede Ret til, i Henhold til en under 29de Mai 1857 afholdt Udlægsforretning, at søge Gjyldestgjorelse for de i den indankede Dom omhandlede resterende Renter og Rentes Renter ved Realisation af de udlagte faste Eiendomme er i

Strid med den ved en Forhandling mellem Parterne den 3die Juni j. A. truffede Overenskomst, hvorom det ikke er oplyst, at den har havt den af Indstævnte opgivne Betydning, eller med Indholdet af den Paategning, som under sidstnævnte Dato er meddeelt af Citanten paa de i Dommen omhandlede Panteobligationer om Panterettens Ophævelse, idet Citanten ved den hertil sojede Reservation maa antages at have bevaret den ved Udlæget erhvervede Ret mod Indstævnte som Pantets nuværende Eier for de ommeldte Reuterestancer, forudsat at Panteretten, paa den Tid Udlæget skete, kunde gjøres gjældende for disse Restancer mod Indstævnte i den nævnte Egenkab, — samt da Indstævntes Formening, at dette skulde være i Strid med Forordningen af 12te Marts 1790 om Indskrænkning i Henseende til Fortrinsretten for resterende Renter, idet de omspurgte Restancer hidrore fra en fjernere Tid end den i Forordningen angivne, ikke kan gives Medhold, efterjom bemeldte Forordning hverken ved dens Forskrifter eller Motiver, der alene angaaer Forholdet til yngre Prioritetshavere, afgiver nogen Hjemmel for, at den skulde kunne komme Indstævnte, som senere Kjøber af det Pant, hvorpaa Restancen heftede, tilgode, — vil Citanten, efter hans Paastand, være at kjende berettiget til ved Realisation af de udlagte faste Eiendomme at søge Fyldestgjørelse ikke blot for det Beløb af Omkostninger, hidrorende fra en tidligere Retssag mod Pantets forrige Eier, med Hensyn til hvilke saadan Ret ved den indankede Dom er ham tilkjendt, men ogsaa for de ommeldte resterende Renter og Rentens Renter, til sammen for et Beløb af 395 Rdl. 56 Sk., med Renter heraf fra Juni Termin 1857 indtil Betaling skeer, hvorved bemærkes, at disse Renter efter Proceduren og Sagens Omstændigheder ikke findes at kunne tilkjendes med et bestemt Beløb.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør være berettiget til, i Mangel af Betaling, paa lovlig Maade ved Auction at lade de til ham under den hos Indstævnte den 29de Mai 1857 afholdte Udlægssforretning udlagte faste Eiendomme realisere til Fyldestgjørelse, saavidt tilstrække kan eller fornodent gjøres, af de omhandlede resterende Renter og Rentens Renter samt Omkostninger til Beløb 395 Rdl. 56 Sk. med Renter deraf fra 11te Juni Termin 1857 at regne, indtil Betaling skeer. Processens Omkost-

ninger for alle Netter ophæves. Til Justitskassen betaler Indtævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Efterat Aftægtsmand Peder Just eller Justsen af Aller ved nærværende Rets Dom af 23de Marts 1857 var tilsligtet at indfri 3 af ham til Hovedcreditanten Møller Poul Nielsen Holm af Holms Mølle udfædte og respective den 14de September 1838, 9de October 1840 og 17de Januar 1845 tinglæste Panteobligationer, hvorved var givet Pant i en Debitor tilhørende Eiendom i Aller med sammes Liendeanparter samt Befætning, Ind- og Udbo m. v., ved til Hovedcreditanten at betale disse Obligationers Paalydende til Beløb i Alt 530 Rdl. med Renter og Rentens Renter à 4 pCt. af 300 Rdl. fra 11te December 1844 og af 230 Rdl. fra 11te Januar 1845, indtil Betaling skete, samt skadesløse Procesomkostninger saavel for Under- som Overretten, lod Hovedcreditanten under 29de Mai 1857 afholde en Fogedsforretning hos Peder Justsen til Inddrivelse af hans Fordring efter den ommeldte Dom, der under Fogedsforretningen blev opgjort til i Alt 989 Rdl. 1 Mk. 2 Sk., idet Renter og Rentens Renter vare beregnede til 334 Rdl. 2 Mk. og Omkostningerne til 124 Rdl. 5 Mk. 2 Sk., men Peder Justsen erklærede under Forretningen, at han havde afhændet den ved de ommeldte Obligationer pantsatte Eiendom til sin Søn, Contracitanten, Gaardmand Christen Petersen, og at denne skulde tilsvare det ommeldte Beløb, forsaavidt derfor havde Pant. Contracitanten, der var tilstede, erklærede sig ogsaa villig til at betale Obligationernes Capitalbeløb tilligemed Renterne deraf for de 3 sidste Aar, naar Obligationerne forsaavidt og for Panteretten bleve qvitterede, men da han tillige erklærede, at han ikke i Diebliffet havde Pengene tilstede, hvorimod han meente, at han i Løbet af 1 à 1½ Time kunde skaffe dem, begjærte den for Hovedcreditanten mødte Sagfører, der ikke kunde samtykke i at opholde sig efter en blot Formening om, at Pengene kunde skaffes tilveie om en kort Tid, Udlæg effectueret deels i det stillede Pant og deels i, hvad Domfældte eiede, idet han bemærkede, at det nærmere vilde finde sin Afgjørelse, hvad Pantets Besidder havde at udrede af Fordringen m. v. Der blev derefter givet Udlæg i den ved de ommeldte Obligationer pantsatte faste Eiendom, der blev vurderet til 3,000 Rdl., samt i nogle foresundne Løsøreffecter, der fandtes i Peder Justsens Besiddelse og efter Requirentens Paastand tilhørte Peder Justsen, hvorimod denne saavel som Contracitanten paastode, at de tilhørte Eidstævnte, samt endvidere i en Peder Justsen ved Eiendommens Salg til Contracitanten forbeholdt Det til aarligen at flære et vist Quantum Løv i Gaardens Mose, hvorimod Requirenten foresløbig frasagt Udlæg i den til Contracitanten med Eiendommen folgte Befætning og øvrige Løsøre. Under en Sammenkomst mellem Hovedcreditanten og Contracitanten paa Herredscontoiret den paafølgende 7die Juni betalte Contracitanten de ommeldte Panteobligationers paalydende Beløb 530 Rdl. med 3 Aars Rente deraf, og Hovedcreditanten meddeelte derefter enhver af Obligationerne en Paateg-

ning om, at ba Capitalen og 3 Aars Renter vare betalte, saa qvitteredes Obligationerne, forsaavidt Capitalen og fornævnte Renter angif, ligesom Obligationerne i det Hele qvitteredes til Udsettelse af Pantebogen, forsaavidt Pant retten angif, imod at Creditor beholdt sin Ret saavel imod Debitor selv som imod Pantets Eier for de resterende Renter og Omkostninger i enhver nævnlig Henseende, og ligeledes blev der af Hovedcreditanten givet Udlægsforretningen Paategning om Betalingen af Capitalen 530 Rdl. og 3 Aars Renter 63 Rdl. 3 Mk. 10 Sk. og om, at Udlæget derved forsaavidt var qvitteret, samt at Hovedcreditanten samtykkede i, at hans Ret efter denne Forretning for Resten af Forbringen maatte træde tilbage efter den i Paategningen ommeldte Gjæld af 1,750 Rdl., hvorhos det er tilføjet, at Hovedcreditanten snarest muligt vilde anlægge Søgmaal for at faae afgjort, om Besidderen af Pantet var pligtig at udrede Resten af Forbringen. Hovedcreditanten indgav samme Dag Klage til Forligelsescommissionen og har derefter under nærværende Sag i første Instants søgt Contracitanten for at blive kjendt berettiget til i Mangel af Betaling at lade den faste Eiendom, hvori Udlæg, som anført, var stæet, kortsælge ved Auction til Fyldestgjørelse af de resterende Renter og Rentes Renter samt Omkostninger til Beløb 395 Rdl. 3 Mk. 8 Sk. med Renter, hvorimod Contracitanten, næst at paaaae sig frifunden under det mod ham anlagte Søgmaal, ved Underretten contrarajogsøgte Hovedcreditanten og paaastod denne tilpligtet under daglig Muld inden en kort Frist til saavel at qvittere Udlægsforretningen, forsaavidt derved var givet Udlæg i Contracitantens Gods, eller i det Hele, alene med Undtagelse af det givne Udlæg i den Peder Jusfen forbeholdte Ret til Tørvessjør, som og forsaavidt at lade Udlægsforretningen, som Hovedcreditanten havde ladet tinglæse, udslette af Pantebogen, hvorhos Contracitanten endvidere paaastod Hovedcreditanten tilpligtet at give ham Erstatning enten med 500 Rdl. eller efter uvillige Mænds Ansættelse, for Tab, Tort og Creditspilbe, som han havde lidt eller maatte komme til at lide ved at være betaget Raadigheden over sit Gods og ved Udlægsforretningens Tinglæsning.

Ved Underretsdommen i Sagen er Hovedcreditanten kjendt berettiget til at lade de ublagte faste Eiendomme realisere til Fyldestgjørelse for de under Udlægsforretningen anførte Omkostninger til Beløb 124 Rdl. 5 Mk. 2 Sk. med Renter deraf fra 11te Juni Termin 1857, indtil Betaling skeer, men iøvrigt ere Parterne frifundne for hiandens Tiltale.

Hovedcreditanten har derefter indanket Sagen for Overretten, ligesom og Contracitanten har contrapaaanket Underretsdommen, og have begge Parter her for Retten gjentaget deres for Underretten fremsatte Paaastande.

Hovedcreditantens Paaastand om, at Contracitanten, naaget den ved de ommeldte Panteobligationer pantfattede faste Eiendom er solgt til Contracitanten ved Skjøde af 29de Februar 1854, der er tinglæst den 20de April 1855, maa være pligtig at tilsvare de ommeldte Renter og Omkostninger, er støttet deels paa, at Peder Jusfen ifølge Lovens 5—14—46 og 5—4—8 samt Forordningen af 21de Mai 1845 § 11 maatte være uberettiget til at overdrage sin Eiendom, til Skade for sine Creditorer, til sin Søn, Contracitanten, for den i Skjødet nævnte Be-

taling, der maa ansees at være langt under Eiendommens Værdi, hvilken Hovedcitanten har meent at være 5,000 Rdl., og deels paa, at Hovedcitanten i alt Fald maa være berettiget til som Pant- og Udlægshaver i Eiendommen at lade sig fyldestgjøre for sin Restfordring ved Eiendommens Realisation.

Det er imidlertid af Contracitanten benægtet, at den pantsatte faste Eiendom havde paa den Tid, da den blev ham solgt, en større Værdi end det Vederlag, som han efter Kjøbet har erlagt, nemlig en Kjøbesum af 750 Rdl. og Forpligtelse til at underholde hans Forældre, og ligesom Hovedcitanten aldeles intet Bewiis har ført for, at Eiendommen paa den Tid, da Udlægsforretningen skete, havde en Værdi af 5,000 Rdl., saaledes har han ei heller godtgjort, at Eiendommen paa den Tid, da den solgtes til Contracitanten, havde den samme Værdi, som da Udlægsforretningen foretoges, i hvilken Henseende det derhos bemærkes, at Contracitanten har paaberaabt sig, at han har forbedret Eiendommen i flere Henseender og navnlig endbygget den, hvilken sidste Ansørelse ikke af Hovedcitanten er modsigt.

Det kan derfor alerebe paa Grund heraf ikke, mod Contracitantens Benægtelse, antages, at Eiendommen er overdraget ham for et i Forhold til dens daahavende Værdi saa ringe Vederlag, at Overdragelsen af den Grund skulde kunne omstødes i Medhold af de af Hovedcitanten herfor paaberaabte Lovbestemmelser, og det bliver derfor usnødent at undersøge, om de øvrige Betingelser for disse Lovbestemmelseres Anvendelse i nærværende Tilfælde ere tilfste.

Foraauidt Hovedcitanten dernæst har paaberaabt sig, at han paa Grund af det ham givne Udlæg maa være berettiget til at fyldestgøres af Eiendommen for sin ommeldte Fordring, da vil han ei heller heri kunne gives Medhold, eftersom nærværende Sag just angaar Spørgsmaalet om dette Udlægs Retmæssighed, og der bliver derfor kun Spørgsmaal om, hvorvidt han for sin ommeldte Fordring eller nogen Deel deraf kan ansees panteberettiget i den faste Eiendom, og om han i alt Fald kan, saaledes som Contracitanten har formeent, ansees at have frasalbet denne Ret. Hvad nu angaar den Deel af Hovedcitantens Restfordring, som bestaaer i Renter og Rentes Renter, da kan han ikke ansees panteberettiget i den faste Eiendom derfor, eftersom dette Rentebeløb hidrører fra et Tidrum, der ligger længere tilbage end 1 Aar fra den Tid, da han anlagde Sag til Inddrivelse af sit Tilgodehavende efter de ommeldte Panteobligationer, og Forordningen af 12te Marts 1790, hvorefter en Pantthaver i Forhold til secundaire Pantthavere kun kan ansees panteberettiget for et Aars Renter, ogsaa maa ansees anvendelig i Forhold til Andre, der, saaledes som Contracitanten, have erhvervet en reel Ret til den pantsatte Eiendom. Derimod maa Hovedcitanten ansees berettiget til for de Omkostninger, som hans Debitor efter Panteobligationerne er tilpligtet at tilsvare ham, at søge Fyldestgjørelse af Pantet, eftersom der ved de paagjældende Panteobligationer er tillige givet Pant for Omkostningerne. Contracitanten har nu vel, som bemærket, formeent, at Hovedcitanten ved at give Obligationerne Paategning om, at han, efterat Contracitanten havde betalt Capitalen og de 3 sidste Aars Renter, frasalbt Pantretten i det Hele, har fortabt sin Ret til at faae Fyldestgjørelse for Omkostning-

gerne ved den tidligere Retsforfølgning af Pantet, og paaستاet, at den Overenskomst, som den 3die Juni 1857 blev indgaaet mellem Parterne, gik ud paa, at Contracitanten ikke skulde betale mere, end hvad han da betalte; men ligesom den Paaategning om Frasafbelse af Panteretten, som er meddeelt Panteobligationerne, ikke efter den Maade, hvorpaa den er affattet, kan tillægges en saadan Betydning, eftersom den indeholder en udtrykkelig Reservation af den Ret, som Hovedcitanten da havde imod Contracitanten, saaledes er det eiheller af Contracitanten imod Hovedcitantens Venægtelse godtgjort, at den Overenskomst, der blev indgaaet mellem Parterne, indeholdt, at Hovedcitanten skulde frasafbe den Ret, han kunde have til i Forhold til Contracitanten for sin Retsfordring eller en Deel deraf at søge Fyldestgjørelse af den pantsatte faste Eiendom. Forsaavidt dernæst Contracitantens Paaastand om Ublægsforretningens Dwittering og Udslettelse af Pantebogen samt Erstatning i den Anledning angaaer Ublæget i den faste Eiendom, da er det en Følge af det foran antagne Resultat, at denne Paaastand ikke kan tages til Følge med Hensyn til de ommeldte Omkostninger, og hvad angaaer den øvrige Deel af Hovedcitantens Retsfordring, da maa Ublæget derfor ansees ophævet, idet hans Paaastand om ogsaa for dette Veløb at blive kjendt berettiget til at fyldestgjøres af den faste Eiendom, — som ved Underrettsdommen antaget —, forkastes, saa at der, især da ingen speciel Paaastand derom er fremsat for Overretten, ikke findes Grøie til i saa Henseende at gjøre nogen Forandring i Underrettsdommen, ligesom det og maa have sit Forblivende ved Underrettsdommen, forsaavidt Contracitantens Paaastand om Erstatning i det Hele er forkastet, eftersom hans Paaastand og Ublægets Ophævelse i det Hele ikke tages til Følge. Hvad endelig angaaer det i nogle Pøssregjenstande givne Ublæg, som Contracitanten har paaستاet ophævet, da kan denne Paaastand eiheller tages til Følge, fordi det efter Ublægsforretningens Indhold maa antages, at disse Gjenstande ere foresundne i Peder Zuffens egen Besiddelse, og Contracitanten ikke har godtgjort sin Eiendomsret dertil. Ibet det derhos maa villiges, at Processens Omkostninger for Underretten ere ophævede ved Underrettsdommen, vil denne Dom i det Hele være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Overretten blive at ophæve.

Det til Sagen hørende stemplede Papir er her for Retten forbrugt“.

Nr. 381.

Justitsraad Bunghen

contra

Johan Peter Christiansen, (Defensor Salicath),

der tiltales for Lyveri.

Færoernes Sørensfrieries Extrarets Dom af 14de Septbr. 1860:
„Tilfalte Johan Peter Christiansen af Sands bor henfættes til Forbedringshumsarbejde i 1 Aar; saa bor han endvidere betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor,

Syfselmand Müller, og til Defensor, Syfselmand Winther, 2 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven^o.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indaukede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Etatsraad Salicath for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaukede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen med de øvrige tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkelig godtgjort, at Johan Peter Christiansen af Sands, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, den 31te Januar d. A. har frataget Kongsbonde Johannes Poulsen ibidem en til 12 Sk. vurderet Løb Tørv og i Stutningen af Marts Maaaned d. A. i to forskjellige Gange Huusmand Johan Henrik Henriksen ibidem 1 Pund Gaasefjer, vurderet til 44 Sk. Tørven tog Tiltalte fra en Cieren tilhørende i Udmarken staaende Tørvestak og bragte dem derpaa til Kongsbonde Johannes Hansens Enke i Frøbum, hvem han tidligere havde lovet en Løb Tørv af deres egen, under Forgivende af at den var fra ham selv. Fjerene satte han sig i Besiddelse af i Huusmand Henrik Hansens, Cierens Faders Huus, hvor han selv i længere Tid har opholdt sig, og hvor Sønnen Johan Henrik havde nogen Fjer henstaaende i Stuen i 2de Hjerdingen. Tiltalte tog hver Gang ½ Pund Fjer og solgte dem til Handelsmand Joen Mikkelsen i Sands for ialt 44 Sk., hvorfor han købte Brændeviin, Rosiner og Figener, som han fortærede paa Stedet. Med Genhyn til at Tørven, hvoraf den stjaalne Løb toges, henstod i Udmarken i aaben Stak, hvori Defensor vil see en formildende Omstændighed, maa det bemærkes, at dette er almindelig Skik her paa Landet, hvor de Færreste have Huustrum til deres Tørv, og der kan derfor ikke tillægges denne Omstændighed nogen væsentlig formildende Indflydelse. Og hvad endelig angaaer den af Tiltalte anførte og af Defensor benyttede Undskydningsgrund for Borttagelsen af Fjerene, at disse navnlig skulde være en Erstatning for en Gryde, man havde forholbt Tiltalte, da skjønnes der heller ikke at kunne tillægges denne Omstændighed nogen Betydning allerede af den Grund, at det under Sagen er oplyst, at Tiltalte ikke havde noget gyldigt Krav paa den ommeldte Gryde.

For de af Tiltalte saaledes forøvede Tyverier vil denue, der er over criminel Lovarbeid, og som tidligere ved Færvernes Sorenskriveries Extrarets Dom af 30te September 1851 for 1ste Gang begaaet Tyveri er straffet med 25 Slag af en Rotting, være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 13, cfr. § 29, og skjønnes Straffen efter samtlige oplyste Omstændigheder og navnlig i Betragtning af det Stjaalnes ringe Værdi passende at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbeid i 1 Aar.

Da de Bestjaalne have renunceret paa Erstatning, vil der i saa Henseende Intet være at paakjende under denne Sag. Derimod vil Tiltalte have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Syssemand Müller, og til Defensor, Syssemand Winther, 2 Rdl. til hver".

Nr. 386.

Statsraad Salicath

contra

Søren Rasmussen, (Defensor Buntingen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 17de Novbr. 1860: „Arrestanten Søren Rasmussen bør hensættes til Forbedringshussarbejde i 4 Aar, samt betale Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Eltong, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Bugge, 3 Rdl. Alt efterkommes under Udferd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Januar 1861: „Udrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Christensen og Heckscher, betaler Arrestanten Søren Rasmussen 5 Rdl. til hver. Alt efterkommes under Udferd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Salicath og Justitsraad Buntingen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Søren Rasmussen, der under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri, har vedgaaet, hvad ogiaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, 2 à 3 Aftener i asvigte Efteraar fra en af Patrinentrepreneur Bruun leiet Mark i Uttersløv at have borttaget en Deel Byg i Straaet, deels løse Ax af hvad der var revet sammen, efterat Regene vare bundne, deels sammenbundne Reg, som Arrestanten har antaget at være nedblæst fra en paa Marken staaende Etak eller at være efterladte ved Jutførselen, i det Hele ansat til en Værdi af 13 Rdl.

Under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har Arrestanten vel paaberaabt sig at have havt Tilladelse af en af Patrinentrepreneur Bruuns Karle,

som han dertil ansaae berettiget, til at tage Kornet; men da Rigtigheden heraf edeligen er benægtet af denne Karl, og isøvrigt Intet fremkommet til Bestyrkelse herfor, vil intet Hensyn kunne tages til dette Arrestantens Foregivende.

Kornet er ubleveret Bestjaalne, der isøvrigt har antaget at være fravendt mere, og som har frasaldet Krav paa Erstatning, ligesom han ikke har fordret Sagen forfulgt.

Overretten maa imidlertid med Underdommeren være enig i, at Arrestantens Forhold ikke kan henføres under Forordningen af 11te April 1840 § 30, men at det maa betragtes som et almindeligt Tyveri; og da Arrestanten, der er langt over criminel Lovald, tidligere 2 Gange er straffet for Tyveri efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 13, nemlig ifølge Samsø Birks Extrarets Domme af 12te Marts og 16de October 1845 med respective 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød og 2 Aars Forbedringshuusarbejde, foruden at han ved Næstved Kjøbstads Extrarets Dom af 10de Mai 1854 alene er fri-funden for videre Tiltale for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, maa det billiges, at han ved den indaafede Dom nu er anset for 3die Gang begaaet Tyveri efter den ovennævnte Forordnings § 15, ligesom Straffen påsende findes bestemt til 4 Aars Forbedringshuusarbejde.

Da Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste, hvorhos Arrestanten bliver pligtig at udrede Salarium til Actor og Defensor her for Retten med 5 Rdl. til hver.

Mr. 14. **Finantsministeriet** paa Statskassens Vegne (Den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad Bledhingberg)

contra

Kjøbenhavns Magistrat, (Advocat Liebe, efter Ordre),

angaaende Eiendomsretten over Tibberup Mose samt Retten til at benytte Vandet i bemeldte Mose.

Kjøbenhavns Amts nordre Birketings Dom af 13de Mai 1857: „Kjøbenhavns Vandværn bør være uberettiget til Eiendomsretten over Tibberup eller Tipperup Mose under Hjortespring og til at udøve nogenjomhelst Ret i Henseende til Benyttelsen af Vandet i samme. Processens Omkostninger ophæves“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Januar 1859: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde, der ikke findes svækkede ved de Højesteret forelagte nye Documenter, vil bemeldte

Dom være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Høiesteret efter Omstændighederne blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver. samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Contrac-tanterne 1 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag har den constituerede Kammeradvocat paa Domainedirectoratets Vegne i 1ste Instants inden Kjøbenhavns Amts nordre Virks Ret søgt Kjøbenhavns Vand-commission til at kjendes uberettiget til Giendomsretten over Tiberup Mose under Hjortefring og til at udøve nogenformhelti Ret i Henseende til Benyttelsen af Vandet i samme. Efterat en af Vandcommissionen neblagt Paastand om Sagens Afvisning ved Virkerettens Kjendelse af 7de November 1855 var for-kastet, paaahod bemeldte Commission sig i Realiteten aldeles frifunden for Kammer-advocatens Tiltale, subsidiairt i alt Fald for den Deel af hans Paastand, som gif ud paa, at Vandcommissionen skulde kjendes uberettiget til at aflede og be-nytte Vandet fra Tiberup Mose; ved den under 13de Mai 1857 affagte Virke-tings Dom er imidlertid Kammeradvocatens Paastand i det Hele tagen tilfølg, dog saaledes at Processens Omkostninger, som begge Parter havde paaataet sig tilkjendte, ere ophævede.

Ved nu for Oberretten at indanke denne Sag have Hovedcitanterne, Kjø-benhavns Vandcommission, principaliter paaataet den ovennævnte Kjendelse af 7de November 1855 underkjendt og som Følge deraf Underrettens Dom og hele den brugte Behandling annulleret.

Den af Hovedcitanterne for Underretten fremsatte Afvisningspaastand, der var støttet paa, at Sagen formeentlig skulde versere for en anden Domstol, nemlig en i Aaret 1794 til Paaafkjendelse af Stridigheder betæffende saavel Tiberup som Utterslev Mose nebsat Commission, der under 4de November 1802 ved sin Dom afgjorde den Utterslev Mose vedrørende Deel af Sagen, medens den anden, Tiberup Mose angaaende, Deel efter Vandcommissionens Begjæring blev udsat indtil videre, — findes imidlertid af Underretten med god Føie at være forkastet, da hiin Commission, hvis Medlemmer det var in confesso alle vare afgaaede ved Døden, uden at der oplystes at være foretaget noget for paa anden Maade at helpe Commissionen ilive, alkerede som Følge heraf maatte anses som ikke længere eksisterende.

I Realiteten have Hovedcitanterne paaataet Underretsdommen saaledes forandret, at de frifindes for Domainedirectoratets Tiltale, i alt Fald forsaavidt angaaer Afbenyttelsen af Vandet i den omstridte Mose, samt tillægges Sagens Omkostninger stadestøst i begge Instantser. Derimod har den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad Bledingberg, paa Statskassens Vegne efter

udtagen Contrastsævning paaftaaet Underrettsdommen i det Væsentlige stadfæstet, forsaavidt dens Resultat angaaer, dog at der gives en ny Conclusion, og at Processens Omkostninger for begge Retter tilsvares Statskassen af Hovedcitanterne skadesløst, berunder passende Salairer efter Instruxen for Kammeradvocaten.

Begge Parter, Kjøbenhavns Vandvæsen og Staten, gjøre Paastand paa at være Eier af den omhandlede Mose, kaldet Tibberup Sø eller Tibberup Mose; forsaavidt det imidlertid maa antages, at Statskassen er og i en lang Aarrække har været i Besiddelse af Mosen, maa det, cfr. Lovens 5—5—3, nærmest være Hovedcitanternes Sag at bevise deres bedre Udførelse til Eiendommen. Vel have Hovedcitanterne ikke villet erkjende, at Statskassen har haft Mosen i egentlig Besiddelse, idet den, efter Hovedcitanternes Formening, kun har disponeret over Græsset i Mosen, men En gjerne kan have Ret til at græsse og slaae Hø paa et Steb, eller dog factiisk lade græsse og slaae Hø der, uden derfor at have Eiendomsret over eller være i egentlig Besiddelse af Grunden, hvorimod Kjøbenhavns Vandvæsen skulde være at ansee som Besidder af Vandet i Mosen og derigjennem ogsaa af denne selv som Vandbeholder; men denne Hovedcitanternes Opfattelse af det factiske Forhold kan ikke gives Medhold. Det maa nemlig ansees tilstrækkelig godtgjort, at det daværende Rentekammer, efterat det ved en af samme i det Væsentlige stadfæstet Vandvæsenescommissions-Eragtning i Aaret 1820 var blevet tilladt de tilgrændsende Bønder at afgrave Mosevandet nordenom ad Vagbør Sø, forsaavidt Vandvæsenet ikke vilde træffe de fornødne Foranstaltninger til Afsløbet af Afløbet imod Eynd ad Damhuus Søen, hvilket Vandcommissionen i Skrivelse af 13de September 1820 erklærer for Eiden ikke at ville, under Forbehold af Vandvæsenets Ret til igjen at indlede Vandet til Staden, hvis saadant i Eiden maatte findes nødvendigt, og efterat Forstvæsenet i nogle Aar havde ladet Græsset i Tibberup Mose bortselge til Høstet ved Auction, har ladet Mosens Grændser nærmere regulere ved treende Aasteds møder i Aarene 1827 og 1828, Kort over samme optage og Wei til Mosen anlægge over et tilflødende Bange, hvis Eier derfor erholdt Godtgjørelse ved Afsættelse i sine Fordebsafgifter samt derefter først paa 10 og senere endvidere paa 5 Aar har bortforpagtet Mosen til Eieren af Søgaarden, der efter Contracten vel ikke maatte skjære Løv i Mosen, men idvrigt ikke var ubeluffet fra under visse nærmere Bestemmelser endog at opdrive eller opdyrke Mosen.

I Anledning af denne Bortforpagtning foranstaltede Rentekammeret det derfor ved et Aasteds møde i Aaret 1829 nærmere bestemt, hvor lange, brede og dybe Grøfter Forpagteren maatte grave i Mosen til Vandets Afledning, uden at der i saa Henseende toges noget Hensyn til en særegen Vandledningsret for Kjøbenhavns Vandvæsen. I Aaret 1840 lod Rentekammeret dernæst Mosen paany opmaale og konitere, ligesom der i Aaret 1842 optoges Kort til en ny Udgrøftningsplan, og det maa ansees in confesso, at Mosen efter hiint Forpagtnings Udløb siden Aaret 1843 vel ikke er bleven bortforpagtet paa længere Aaremaal, men dog fremdeles har været overladt til Forskjellige, idet Forstvæsenet uafbrudt til den seneste Tid har oppebaaret Indtægt af Mosen, ligesom det har udredet

Etatter og Afgifter af samme, der i den ny Matricul er styksbat under Nr. 45 af Hjortefpring Eierlaug for 1 Lde. 2 Skj. 1 Fdkr. og benævnet Kongens Mose.

Den forandrede Afbenyttelsesmaade stod i Forbindelse med en fra Statskassens Side paatænkt Afhændelse af Mosen, i hvilken Anledning der fra Statens Side blev gjort Vandværsets Tilbud om i Salgsvilkaarene at lade optage en Bestemmelse, hvorved dette forbeholdtes Ret til under nærmere fastsatte Betingelser at indlede Vand til Kjøbenhavn fra Mosen; Forhandlingerne desangaaende afbrødes imidlertid ved, at Vandcommissionen i Skrivelse af 14de Marts 1850 fremkom med Paastand om Eiendomsret over og Protest imod Salget af Tibberup Mose. Naar nu hertil paa den anden Side føies, at Vandværset, der ikke havde nogen Vei til Mosen, ikke blot i det omhandlede Tilbud ikke sees at have udøvet nogenformhelt Naadighed over Mosegrunden og dens Producter, men end ikke efter Aaret 1820, hvad der er in confesso, har afledet eller benyttet Vandet fra Tibberup Mose, hvorimod dette, som ovenfor anført, siden den Tid har været ledet i en anden Retning, og det Afløb, hvorigjennem Vandet tidligere idetmindste til sine Tider maa antages at være flydt fra den nævnte Mose til Vandværsets Sø, Damhusøen, har været og tildeels er blevet gjort usiftet til at modtage og bortføre Vandet, — skjønes det ikke at være tvivlsomt, at Statskassen og ikke Vandværset maa betragtes som Besidder af den omstridte Mose.

Det er imidlertid saa langt fra, at Hovedcitanterne have imod denne factiske Besiddelsesstand gøbtgjort deres Paastand om, at Eiendomsretten over Tibberup Mose eller Sø fra gammel Tid af, og navnlig fra ældre Konger end Christian den 5te har været hos Kjøbenhavns Vandværset, og at saadan Eiendomsret er bleven erkjendt af den sidstnævnte Konge, at tværtimod de under Sagen fremkomne Data gjøre det antageligt, at Staten i Aaret 1798, da Kongen tilkjøbte sig den daværende Søbegaard Hjortefpring, har erhvervet ovennævnte Mose. Naar Tibberup Sø skulde være bleven staaet Kjøbenhavns Vandværset, er aldeles ikke oplyst, hvorimod Hovedcitanterne fornemmelig have støttet deres Paastand paa nogle Rescripter fra Kong Christian den 5te, navnlig af 19de April 1680 og 5te September 1692, betræffende Foranstaltninger sigtende til at sikke og forbedre Kjøbenhavns Vandforsyning, saa og paa nogle i den Anledning fra Vandværsets Side afgivne Relationer, navnlig af 2den Juli 1680 og 18de Mai 1692, i Forbindelse med et gammelt Kort fra Aaret 1677 over Kjøbenhavns Vandledninger, idet heraf skulde fremgaae, at Tibberup Sø erkjendtes at henhøre til Kjøbenhavns Vandværker, hvorefter Vandværset maatte være berettiget til Vandet i samme og til at opstemme det, og som Følge deraf i det Hele til fri og uhindret Disposition over Tibberup Sø, saaledes som Vandcommissionen og gjorde Paastand om under den i Aaret 1794 paabegyndte Commissionsag.

Efter hvad der ifølge Proceduren, dertil henregnet de udtrykkelige Erkjendelser af det Factiske i bemeldte ældre afbrudte Sag, foreligger angaaende Indholdet af de af Hovedcitanterne paaberaabte Actstykker, der ikke under nærværende Sag ere komne tilfede hverken i Original eller i Afskrift, skjønes disse imidlertid ikke at hjemle Hovedcitanternes Paastand.

Tibberup Sø nævnes vel i Relationen af 2den Juli 1680 som en af „Pumpevandenes“ Søer, ligesom Langvaddam (eller Damhuusøen) siges i forrige Tider at have havt Tiløb af Vand fra Tibberup Sø gjennem de mellemliggende Landsbyers Markskjeldgrøfter, og, naar der i Relationen af 18de Mai 1692 tales om Søerne oppe i Landet, hvorfra Pøklingsøen kan have Tiløb, er det vel rimeligt, at herunder ogsaa kan være sigtet til Tibberup Sø, som dog ikke udtryffeligt nævnes, men ligesom disse Relationer naturligtvis ikke i og for sig kunde give Vandvæsenet nogen Afkomst til Søen, og Rescript af 5te September 1692 ifkun kan antages at have approberet de i Relationen gjorte Forslag, men ikke just de i samme brugte Udtalelser, saaledes maa det mærkes, at Tibberup Sø ikke omtales i de nævnte Actstykker blandt de Søer, der siges at kunne og burde opstemmes, hvorimod der med Hensyn til den — fraregnet Venøvnelsen „Pumpevandenes“ Sø i Relationen af 1680, hvorpaa der efter det Øvrige ikke kan lægges nogen videre Vægt — egentlig kun ommeldes den factiske Tilstand, at der har været Afløb fra Tibberup Sø til Langvaddam, hvoraf ikke kan udledes nogen Ret til eller over Vandet i førstnævnte Sø, saameget mindre som det Løb, hvorigjennem Vandet factist havde havt sin Gang, ikke var tilveiebragt ved særegne Foranstaltninger fra Vandvæsenets Side, endelige nogen Eiendomsret over selve Søen eller Mosen eller Grunden i samme.

Naar Kong Christian den 5te derimod ved aakent Brev af 6te April 1672 skænkede Overjægermester von Hahn Tibberup (o: Tibberup By) med alt Tiliggende, „være sig af Ager, Eng, Skov, Mark, Krat, Hebe, Kjør og Moser, Fiskevand, Fægang, Tørvegrøft, Lyngslet, Baadt og Tørt, inden- og udenmarksfjeld, aldeles intet undtaget i nogen Maade“, synes det at maatte antages, at Tibberup Sø eller Mose, naar hen sees til sammes Beliggenhed efter alle de under Sagen fremlagte til forskjellig Tid optagne Kort, har været indbefattet under det saaledes bortskænkede, hvoraf von Hahn i Medfør af Kongeligt Brev af 10de Juli 1673 senere oprettede en adelig Sædegaard under Navn af Hjortespring, som igjennem flere Afhændelser til Private i Aaret 1738 atter kom i Kongens Besiddelse ved Skjøde fra Hans Heinrich Ermaninger; dette bekræftes derhos ved Indholdet af den gamle Markbog eller Landmaalingsprotocol for Aaret 1682, der under Tørveskjør henhørende under Hjortespring Hovedgaard anfører en „Tørvemose, som kaldes gamle Tørvelyng“, hvis opgivne Grændser i det Bæsentlige stemme med de paa et i Matriculscontoiret berøende, i Aaret 1767 forfattet, Kort for et under Hjortespring Hovmarker henhørende Moseareal affatte Grændser, ligesom bemeldte Moseareal ved at sammenholde Kortet af 1767 med de øvrige under Sagen fremlagte Kort, navnlig et Copikort efter det i Aaret 1809 opmaalte Hovedmatriculskort over Tibberup Mose paa Hjortespring Mark, og et af Hovedcitanterne fremlagt Kort fra Aaret 1797, sees at være det samme, som det, hvorom nærværende Sag dreier sig. Af den under 31te Marts 1738 indgivne Forestilling betræffende Kjøbet af Hjortespring, tilligemed den afgivne Taxation af 11te November 1737, sees det ogsaa, at det betydelige Tørveskjør i Tibberup Mose, — hvorved bemærkes, at den saakaldte Tibberup Sø allerede i Aaret 1680, som det fremgaaer af Relationen af 2den Juli s. A., var ifærd

med at tilgroe, — var en væsentlig Grund til, at Hjortespriug søgtes erhvervet af Kongen, og det fremgaaer fremdeles af flere under Sagen fremlagte Actstykker, saavel som tildeels af den ældre Commissionsrag, at Statens, og navnlig Forst-væsenet, i den sidste Deel af forrige Aarhundrede har været i Besiddelse af Tibberup Mose, til hvis Udgrøfning og yderligere Forbedring til Torvessjær, navnlig ogsaa ved Udlæggelse af Wei til Mosen over det tilstøbende, Kongen tilhørende, „Patientvænge“, der fra Statens Side blev truffet forskjellige Foranstaltninger, ligesom det utrykkelig i en Skrivelse fra Amtsforvalter Nordenberg af 4de August 1791 til Smødegaaelse af de fra Ober-Brand- og Vandcommis-sionen paa Staden Kjøbenhavns Vegne fremkomne Forbringinger paa Mosen paa-beraaes, at Tibberup Mose som beliggende ubi Hjortespriings Overdrev er kjøbt af Kongen i Aaret 1738, uden at det sees, at der dengang har været nogen Strid om Mosens Beliggenhed.

Det synes endelig, at Vandvæsenet selv tidligere har anerkjendt, ikke at have Eiendomsret til den paagjældende Mose, i hvilkten Henseende navnlig be-mærkes dets Skrivelser til Rentekammeret af 1ste Februar 1826, 29de April 1844 og 15de Februar 1847, der i alt Fald afgive yderligere Vidnesbyrd om Statens Besiddelse af Tibberup Mose.

Hovedcitanterne have ifølge det Anførte ikke godtgjort nogen Adkomst for Kjøbenhavns Vandvæsen til den nævnte Mose; men ligesaa lidt kan Vandvæsenet ansees at have godtgjort Adkomst til en særegen Vandledningsret med Hensyn til denne det ikke tilhørende Mose. En saadan Ad-komst kan navnlig ligesaa lidt som den paaftaaede Eiendomsret begrundes paa Alderstidshævd, naar hensees til, hvad der under Sagen er oplyst angaaende de factiske Forhold, ikke blot efter Aaret 1820 men ogsaa tidligere, og særligt an-gaaende Bestaffenheden af det Vandløb, hvorigjennem af og til Vandet fra Tib-berup Mose kan antages at være flydt ud i Damhuusøen. Foraaavidt Hoved-citanterne derhos have paaberaaet sig Lovens 5—11—6, bemærkes, at, ligesom der overhovedet ikke med Føie paa bemeldte Lovsted vilde kunne grundes nogen Ret for Vandvæsenet til, efterat Tibberup Mose, som det maa antages, for en stor Deel er bleven udtørret, at fordre Forholdet forandret saaledes, at den kunde afgive Vandtilløb til Damhuusøen, eftersom Vandvæsenet maatte ansee saadant hensigtsmæssigt, saaledes kan der ikke blive Tale om at bringe hiin Lovbestem-melse i Anvendelse i den af Hovedcitanterne paaftaaede Retning, efter hvad der i Aaret 1820, i Overensstemmelse med den da affagte og af Rentekammeret stadfæstede Vandvæsencommissions-Kjendelse, passerede med Hensyn til Vandaf-ledningen fra Tibberup Mose og det derefter stedsundne Forhold. Der findes endelig heller ikke tilstrækkelig Føie til af de tidligere saavel som navnlig af de i Aarene 1844—47 mellem Vandvæsenet og Rentekammeret stedsundne Forhand-linger, der væsentlig tilsigtede en Ordning af Sagen i Mindelighed, at udlede nogen bindende Erkjendelse fra Statens Side af, at der tilkom Vandvæsenet en Ret til at fordre Vandet fra den omtvænte Mose afstedet paa en med bettes Laro stemmende Maade. Som Følge heraf vil ligesaa lidt Hovedcitanternes subsidiaire som deres principale Paastrand i Realiteten kunne gives Medhold.

I det Overretten saaledes i det Hele kommer til samme Resultat i denne

Sag som det, der er statueret i Underrettsdommen, hvorved bemærkes, at det efter Omstændighederne ogsaa billiges, at Processjens Omkostninger i 1ste Instants ere hævede, findes der ikke tilstrækkelig Anledning til, saaledes som af Contracitanten paastaet, at give en ny Conclusion, hvorimod den indaankede Dom vil blive at stadfæste.

Processjens Omkostninger skjønes efter Omstændighederne at burde hæves ogsaa for Overretten, og bliver der som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at tilkjende Kammeradvocaten Salair.

Det til Sagen hørende stemplede Papir er her for Retten rigtigt forbrugt".

Nr. 382.

Justitsraad Bunken
contra

Jørgen Pedersen og Ingeborg Pedersen, (Defensor Brod),
der tiltales for bedrægligt Forhold.

Aarhøns Kjøbstads Extrarets Dom af 16de August 1860: „De Tiltalte Jørgen Pedersen og Ingeborg Pedersen af Skonby bor hver for sig at hensejtes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bor de og, Een for Begge og Begge for Een, at betale i Erstatning til Bagermester Fangel 6 Rdl. 3 Mk., samt at udrede alle af denne Sag og deres Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til de beskaffede Sagsforere, Aetor, Procurator Brendstrup, 4 Rdl., og Defensor, Procurator Kors, 3 Rdl. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt bor Dommen at fuldbyrdes ved Overrettedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 29de Octbr. 1860: „Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salair til Aetor og Defensor ved Overretten, Procurator Holm og Proceprocurator Faber, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bor ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Brod for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rdl. til hver.

(Den indaankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

Høiesteretsstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 58.

Den 8de Marts.

1861.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Mandagen den 18de Februar.

Nr. 382.

Justitsraad Bungen

contra

Jørgen Pedersen og Ingeborg Pedersen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om de Tilstalte Jørgen Pedersen og Ingeborg Pedersen, der under nærværende Sag sigtes for Vebtrageri, er det ved deres egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at de, der ere Sødfkende, en Dag, som det maa antages, i Marts Maaned d. A., efterat være blevne enige om under falske Navne at søge at erholde noget Brød ugleveret paa Credit, indsaadt sig hos Bagermester Fangel i Aarhus, hvor de under Foregivende af at være nygiste Folk, idet de naabngabe sig Hans Peter Jensen og Kone, og at være bosatte i Laasby, bade om at erholve noget Hvedebrød paa Credit, idet de angave, at de havde god Keilighed til med Forbeel at afsætte en Deel Brød ved en Legestue, som i bemeldte By skulde finde Sted næste Dag, hvorefter Fangel ugleverede dem for omtrent 4 Rbdl. 3 Mk. Brød og tillige leverede dem 2 Kurve med tilhørende Kurveklæder af en samlet Værdi af 17 Mk., og lovede de Tilstalte at komme igjen om 8 Dage og betale Pengene for Brødet, hvorhos de tilspioede, at de tillige gjerne igjen vilde have en Deel Hvedebrød paa Credit; saasom der da atter i deres Hjem skulde være Legestue.

Efterat være gaæbde bort, deelte de Tilstalte Brødet imellem sig, solgte det samme Dag i forskjellige Landebyer, hvor de ikke vare kjendte, og brugte de derfor indkomne Penge, ligesom de beholdt Kurveklæderne, medens Kurvene efter deres Forklaring bleve hensatte ved et Dige, uden at de vide, hvad der senere er blevet af dem. Jøvrigt have de Tilstalte, der ikke senere indsaadt sig hos Fangel, forklaret, at det, da de erhholdt Brødet ugleveret, ikke var deres Hensigt at betale dette, men derimod at bebrage Fangel for Brødets Værdi.

Da det Forhold, hvori de Tiltalte, om hvem det ikke er oplyst at de tidligere have været tiltalte eller straffede, saaledes have gjort sig skyldige, ved Underrettsdommen rettelig er henført under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 41, cfr. § 1, og den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for hver, efter Sagens Omstændigheder findes påsende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende den Bagerimester Fangel tilkjendte Erstatning samt Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 378.

Advocat Liebe

contra

Niels Nielsen, (Defensor Bunhen),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Ebeltoft Kjøbstads Extrarets Dom af 1ste Novbr. 1860: „Arrestanten Niels Nielsen bør henfættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. Saa bør han og andre samtlige af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Kolding og Seidelin, 4 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 10de Decbr. 1860: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Proceprocurator Sjaacsen og Procurator Holm, betaler Arrestanten 8 Rdl. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunhen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rdl. til hver.

I den indaafede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Niels Nielsen, — der forhen gjentagne Gange har været straffet for Tyveri, deriblandt ifølge Højesterets Dom af 27de Juli 1847 for 3die Gang begaaet Tyveri med 4 Mars Forbedringshuusarbejde og derefter ifølge Konges m. fl. Herreders Extrarets Dom af 4de December 1851 for samme Forbrydelse, 4de Gang begaaet, med 8 Mars Tugthuusarbejde —, sigtes under nærværende Sag for Tyveri og Løsgænger.“

Det er i denne Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at efterat Arrestanten havde udsaaet

den ham ved sidstnævnte Dom idømte Straf, blev der den 9de December f. A. til Hasle m. fl. Herredens Politiprotocol blandt Andet givet ham Tilhold om Straf at begive sig til Hjemstedet, Riisberg Sogn, og der søge lovligt Erhverv, samt ikke uden Politimesterens specielle Tilladelse at begive sig ud af bemeldte Sogn. Han fik derefter Tjeneste hos Gaardmand Niels Jensen Hjulmand i det nævnte Sogn, men en af de første Dage i September d. A. forlod han, uden Politimesterens Tilladelse og uden sin Huusbonds Vidende, Tjenesten og begav sig paa Vandring, for, som han har forklaret, paa et eller andet Sted at kunne see Leilighed til at stjæle et Creatur og ved Salget af dette at skaffe sig nogle Penge; da dette imidlertid ikke lykkedes, begav han sig til Ebeltoft og indtog sig om Aftenen den 8de September d. A. hos Dreier Jensens Enke, hvor han dernæst midt om Natten stod op af sin seng, tog Lagnerne af sengen og medtog disse, idet han gennem Døren begav sig ud paa Gaden og tilbragte den øvrige Deel af Natten i en Port i Byen. Efter derefter at have tilbragt den næste Dag ude paa Marken, vendte han om Aftenen tilbage til Ebeltoft, hvor han blev anholdt og var da endnu i Besiddelse af Lagnerne, der ere vurderede til 4 Mk.

Ibet Arrestanten ved det foranstøede Forhold maa ansees at have gjort sig skyldig til Straf for Tyveri, vil han, da han, som meldt, forhen er straffet for 4de Gang begaaet Tyveri, nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 17 for 5te Gang begaaet Tyveri med Straf af Lugthuusarbejde paa Livstid, hvorved den Straf vil være absorberet, som han endvidere har forskyldt i Henhold til Loven af 3die Marts d. A. § 1 for begaaet Røsgængeri ved, som anført, naaget det ham til Politiprotocollen givne Tilhold, uden Politimesterens Tilladelse at forlade Riisberg Sogn og derefter streife omkring uden Bessjættigelse. Da Underretsbommen har samme Resultat, vil bemeldte Dom, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salair til Actor og Defensor for Dverretten 5 Rdl. til hver".

Tirsdagen den 19de Februar.

Nr. 367.

Advocat Brock

contra

Niels Christensen Kastrup, (Defensor Liebe),

der tiltales for Moveri eller Tyveri.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 10de August 1860: „Arrestanten Niels Christensen Kastrup (Maarup) bor for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, men udrede alle af Sagen lovligt skyldende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Cancelliraad Olsen, 4 Rdl., og til Defensor, Procurator Brendstrup, 3 Rdl. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Riborg Landskoverrets Dom af 3die Decbr. 1860: „Arrestanten Niels Christensen Kastrup bør hensejtes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Niels Nielsen Østergaard betale 55 Rdl., samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten 6 Rdl. til den Første og 5 Rdl. til den Sidste, og til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Møller, 8 Rdl. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og isøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

Da der ved de Dylhninger, som under nærværende Sag ere fremkomne og i den indankede Dom nærmere ere fremstillede, ikke imod Tiltaltes vedholdende Benægtelse findes at være tilveiebragt fuldstændigt Beviis, men kun en høi Grad af Formodning for, at han har gjort sig skyldig i det ulovlige Forhold, hvorfor han er sigtet, vil han være at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale, med Forpligtelse at udrede Actionens Omkostninger, i hvilken Henseende Dommen bliver at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Niels Christensen Kastrup bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landskoverrettens Dom ved Magt at stånde. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rdl. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag tiltaltes Arrestanten Niels Christensen Kastrup for Røveri eller Tyveri.

Efter den af Landkræmmer Niels Nielsen Østergaard afgivne beedigebe Forflaring var han en Aften i Februar Maaned d. A. i en noget beruset Tilstand kommen ind paa et Værtshuus i Randers og nød der nogle Snaps, uden at han har kunnet erindre, om han, da han i Værtshuset havde taget sin Pengespung frem for at betale sin Fortæring, atter stak den i Lommen, hvilket han dog antager. Da han omtrent Kl. 11 om Aftenen kom ud fra Værtshuset, kom 2 Personer til ham paa Gaden og toge fat paa ham, samt oprede hans Vest og toge hans Tegnebog, som han havde i en Lomme indenfor den tilknappede Vest, og efterat have udtaget Pengene af Tegnebogen, lagde de den igjen i Lommen; Niels Nielsen Østergaard har derhos udsagt, at han gjorde den Modstand, han kunde, ved at forsøge at holde Personerne tilbage, men at han isøvrigt blev saa

forstræffet, at han ikke sandsebe at tilfalde Hjælp, og da Personerne havde forladt ham, tænkte han ei heller paa at gaae tilbage til Værtshuset eller paa anden Maade at anmelde den begaaede Forbrydelse, men begav sig til Landsbyen Hølsted, hvor han tog Vogis. Ved her at eftersee sine Sager saaned han sin Pengepung, hvori han havde havt omtrent 40 Rbl. i Sølv, og endvidere en Tyverigsbalersjeddel og 7 Femrigsbalersedler, som han havde havt i sin Tegnebog, samt endelig en Tobakspibe og en Gigtstjæde, som han samme Dag havde kjøbt paa et Apotheke i Randers, og som var indlagt i en Papirsæffe.

Efterat det Foresaldne var anmeldt for Politiet, henleedes Mistanken paa Arrestanten og en svensk Karl ved Navn Niels Jensen eller Jønsøn. Denne, der først var bleven anholdt, men som undveg, strax efterat han havde været stillet for Forhør, uden senere at være bragt tilstede, har i det over ham optagne Forhør vedgaaet, at han den paagjældende Aften tilligemed Arrestanten havde været samlet i det ommeldte Værtshuus med en bestjænkert Bonde, der tracterede med Enapse, som han betalte med Penge af en Pung, som han traf op af Lommen, og da denne Bonde, kort efterat Jensen og Arrestanten havde forladt Værtshuset, kom ud paa Gaden og gif hen imod dem, havde Arrestanten yttret, at hvis Bonden havde Penge, som han nok havde, skulde de see at faae ham et Sted hen for at spille Kort med ham, men da Bonden beklagede sig over, at han havde mistet sin Tobakspibe, havde Arrestanten sagt, at han vilde hjælpe ham med at søge efter, om han ikke skulde have den hos sig, og begyndte at undersøge hans Lommer og Klædningsstykker, og saae Jensen da, at Arrestanten havde en Brevtasse i Haanden og tog noget ud af den. Bonden gjorde ingen Modstand, men lod sig villig undersøge, og Jensen stod bag ved ham og holdt ham paa Skuldrene, forbi han valkede. Efter Jensen's Forklaring betalte Arrestanten ham den følgende Dag 15 Mk., som han havde tilgode hos Arrestanten, samt gav ham sin Adresse, som han i en Bontik lod opskrive paa en Seddel, idet de aftalte, at Niels Jensen skulde besøge ham i hans Hjem, men paa dennes Spørgsmaal skal han have benægtet at have frataget Bonden Penge.

Arrestanten har stadigen nægtet at have frataget Niels Nielsen Østergaard dennes Penge eller at have faaet fat paa ham, saaledes som af Niels Jensen er forklaret. Det er imidlertid under Sagen oplyst, at Arrestanten den paagjældende Aften har været tilstede i det ommeldte Værtshuus samlet med Niels Østergaard, og at han og en Evenstjer forlode Værtshuset ganske kort Tid før Østergaard, og denne sidste har efter sin edelige Forklaring med Bestemthed gjenkjendt Arrestanten som den af Personerne, der, da han kom ud af Værtshuset, fratog ham Pengene i hans Tegnebog, hvilket stemmer med Evenstjerens Forklaring om, at Arrestanten havde Bondens Brevtasse i Haanden og tog noget ud af den. Arrestanten har derhos vedgaaet, at han, som af Evenstjeren er anført, næste Dag har givet denne sin skriftlige Adresse, uden at han har kunnet angive nogen antagelig Grund hertil. Det er dernæst oplyst, at Arrestanten Dagen efter det Påseereds har indfundet sig hos Suedlerwend Petersen paa Randers Mark, hvor han havde nogle Klædningsstykker herved, og efter den af Petersens Hustru afgivne beedigebe Forklaring fandt hun, da Arrestanten, som under sin Nærvæ-

relse i Huset havde puslet en Deel paa Loftet, den næste Dag var gaaet bort, disse Klæder, som tidligere havde hængt rundt om paa Loftet, sammenbundne i 2 Pakker, og i disse Pakker blev fundet indsvøbt i et nyt Tørklæde, som Arrestanten efter Petersens Kones Forklaring havde medbragt dertil og faaet sammet af hende, et Pengebeløb af circa 47 Rdl. bestaaende i Sølvpenge og Færingsbalerfebler. Endvidere er det oplyst, at Arrestanten, der, kort forinden Niels Nielsen Østergaard blev frataget sine Penge, i Værtshuset havde forlangt Aftensmad, men paa Spørgsmaalet derom havde nægtet at have Penge til at betale den med, hvorfor den ei heller blev ham leveret, Dagen efter det Passerede har gjort forskjellige Indkjøb i Randers og er seet i Besiddelse af flere Penge, blandt andet en Lyverigebalerfebel, ligesom der ogsaa hos Snekkerjvend Petersen er forefundet en Papirsætte indeholende en ny Gigtkjæde, som Arrestanten Dagen efter Overfaldet har bragt dertil, og hvilken efter Østergaards Forklaring ligner den ham fratagne og maa formodes samme Dag at være kjøbt af ham paa et Apothek i Randers. Arrestanten har ogsaa vedgaaet, at han, Dagen efterat Østergaard havde mistet sine Penge, har været i Besiddelse af et større Pengebeløb, og vel har han foregivet at have sammenspartet dette i Løbet af 3 à 4 Aar af sin Arbeidsfortjeneste, og næste Nat at have mistet det, da han i beruset Tilstand fulgtes med en ham ubekjendt Mandsperson, som han tilfældigviis havde truffet paa, og som efter hans Formening har berøvet ham samme, men ligesom dette sidste Foregiveness er usandt, da han efter sin senere Vedgaaelse tilbragte den paagjældende Nat i Snekkerjvend Petersens Huus, saaledes er det ogsaa aldeles uantageligt, at Arrestanten, efter hvad der er oplyst om hans Udsærd og Maade at leve paa, skulde have været i Besiddelse af et større sammenspartet Beløb, saa meget mere som det er oplyst, at han i den nærmest foregaaende Tid har været i Forlegenhed for Penge. Arrestanten har ligeledes indrømmet at have været i Besiddelse af en Gigtkjæde, om hvilken han efter Petersens Kones Forklaring for hende har opgivet, at han havde kjøbt den for 2 Rdl., og han har heller ikke for Retten turdet nægte at have opgivet dette for Petersens Kone, uden at han dog paa Grund af sin berusede Tilstand vil kunne erindre det, men under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget Forhør har han derimod paastaet, at dette hans Opgiveness i saa Fald har været urigtigt, idet han derhos har afgivet en anden i og for sig lidet rimelig Forklaring om Maaden, hvorpaa han, Dagen efterat han havde været samlet med Svenskeren i Værtshuset, var kommen i Besiddelse af Kjæden. Fremdeles have Arrestantens Forklaringer under Sagen været i høi Grad usfaldige og vakkende; navnlig har han først nægtet Dagen efter det Passerede at have talt med Niels Jensen eller samme Dag at være kommen til Snekkerjvend Petersens Bopæl eller at kunne erindre at have været i Besiddelse af nogen Veste med en Gigtkjæde, men senere har han maattet indrømme Urigtigheden af disse Benægtelser af Facta, der kunne tale meer eller mindre imod ham, og i det Hele har han givet flere urigtige og mod Sagens øvrige Oplysninger stridende Forklaringer. Som et Datum mod Arrestanten kan endelig endnu bemærkes Gaardmand Peder Christensen Skibbts beedigede Forklaring om, at Arrestantens Fader, der er en berøgtet tidligere straffet Person,

i Anledning af Sønnens Anholdelse til ham havde udladt sig med, at Sønnen til ham havde omtalt, at han havde begaaet noget Ulovligt og derved tilegnet sig Penge, og at han havde raadet Sønnen til, naar han blev stillet for Retten, at sige, at de Penge, han havde, vare en Rest af hans Sommerløn.

Efter samtlige de anførte Omstændigheder formenes der at være tilveiebragt et efter Bestemmelserne i Forordningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham imputerede Forhold at have frataget eller beeltaget i at fratage Niels Nielsen Østergaard det Pengebeløb, som han opgiver at have havt i sin Brevtaske, samt Øigtjæden, hvorimod der efter Indholdet af Østergaards og Niels Jensens Forklaringer ikke findes tilstrækkelig Føie til at antage, at han tillige har frataget Østergaard hans Pung med de deri værende Sølvpenge. Da isøvrigt Niels Jensens Forklaring gaaer ud paa, at der ikke er tilføiet Østergaard nogen egentlig personlig Vold, ligesom det i alt Fald efter Østergaards Forklaring ikke har været nogen synderlig Modstand, denne i sin bestjænfede Tilstand har gjort mod Arrestanten, findes Forordningen af 11te April 1840 § 34 ikke at kunne komme til Anvendelse, hvorimod Arrestanten, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil være at ansee efter samme Forordnings § 32, cfr. § 33 og § 1, og hans Straf findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at erstatte Niels Nielsen de ham fratagne Penge med det opgivne Beløb af 55 Rdl.

Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Underretten blive at tillægge i Salarium, den Første 6 Rdl. og den Sidste 5 Rdl., og Actor og Defensor for Overretten hver 8 Rdl., blive ligeledes at udrede af Arrestanteu“.

Nr. 56. **Finantsministeriet** paa **Toldvæsenets Begue** (Den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad Blechingsberg)

contra

Handelskøbet M. C. Grøn & Søn (Søgen),

angaaende Tilbagebetaling af en Deel af den af de Indstævnte for et Parti Havndug erlagte Told m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Septbr. 1859: „Indstævnte, Finantsministeren paa Toldvæsenets Begue, bor til Citantterne, Handelskøbet, Grosserer M. C. Grøn & Søn, betale 850 Rdl. 5 Mk. 5 Sk. med Renter heraf, 4 pCt. aarlig fra den 5te November 1853 til Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves“.

Højesterets Dom.

Naar Finantsministeriet i de foreliggende, i den indankede Dom fremstillede factiske Forhold har villet finde Hjæmmel til at paastaae sig

aldeles friindtet for de Indstævntes nedlagte Paastand om Tilbagebetaling af det Beløb 850 Rdl. 5 Mk. 5 Sk., de antage at have betalt for meget i Told, Sportler m. v. af det under Sagen omhandlede Parti Navndig, er denne Friindtelsespaastand fornemmeligen støttet paa, at det skulde være den Lovgivning, som gjælder paa den Tid, da Quartalsafregning ifølge Toldforordningen af 1ste Februar 1797 § 216 med Hensyn til Creditoplagsvarer skeer, der bør afgive Normen for Afgifternes Størrelse, altsaa in casu den den 1ste October 1853 gjældende Lov af 26de Juli s. N. Herved maa imidlertid bemærkes, at naar det i Toldforordningens Præmisses erklæres for en almindelig Regel i alt Toldvæsen, at Afgifter paa indkommende fremmede Varer skulde erlægges ved disses Indførsel, tilføies der, at, saa simpel og grundet i Afgiftsvæsenets Natur denne Regel er, saa meget er den derimod til Hindrer for Indførfriivning af Varer til videre Affættning til fremmede Steder, og denne Uleilighed erklærer Lovgiveren at ville raade Bod paa ved at tillade Varers Antagelse paa Oplag med Credit paa Afgifterne, indtil de affættes, da disse Afgifter siden tilsvares, forsaavidt Varerne forblive i Landet. Med dette Tilkjendegivende, hvorved maa være sigtet til de Afgifter, som efter den opstillede almindelige Regel skulde erlægges ved Indførselen, og ikke til saadanne, som først senere maatte paabydes, stemmer selve Forordningen, der, efter i § 55 at have gjentaget, at „almindelige Indførselsafgifterne af Varer erlægges ved deres Indførsel“, i § 65 udtaler, at det er de Afgifter, som ellers ved Indførselen skulde svares, der blive crediterede; og naar det derefter hedder, at Indførselsafgifterne siden erlægges, forsaavidt Varerne forblive i Landet, kan det ikke drages i Tvivl, at hermed maa være meent de samme Afgifter, som ere crediterede og ikke andre. At det tidligere i Forordningen af 31te Mai 1793, hvorfra der med Hensyn til de Forhandlinger, der gik forud for Toldforordningens Emanation, er søgt et Argument for Finantministeriets Mening, i § 7 D 1 c var fastsat, at af de fra Creditoplaget til Fortoldning udtagne Varer skulde de Afgifter erlægges, som gjaldt paa den Tid, da Quartalsafregningen fandt Sted, skjønes, da denne Bestemmelse ei, saaledes som de fleste øvrige i bemeldte Forordning, er optagen i Toldforordningen af 1797, meget mere at maatte afgive en Modgrund mod det af Ministeriet Antagne, da ikke alene de foranførte i sidstnævnte Forordning og dens Præmisses udtalte Principer, men og Tilkjendegivelsen i Præmissernes Slutning — at fra Forordningens Træden i Kraft den 1ste April 1797 ophæves alle forhen givne Anordninger om Toldvæsenet, forsaavidt de ikke i samme udtryk-

feligen ere nævnte — maatte, saafremt det tilsigtedes, at hiin Bestemmelse i Forordningen af 1793 skulde forblive gjældende, have gjort en udtryffeligg Udtalelse herom nødvendig, hvortil kommer, at den Ujffkerhed og de Tab, hvorfor denne ældre Bestemmelse udsatte Creditoplagshaveren, idet han skulde belastes med en inden Afregningstiden paabuden Told, der var hoiere end den ved Varernes Indforsel gjældende og af ham paareguede, vel kunde ansees at afgive en antagelig Grund til ved Affattelsen af den nye Toldlov at fjerne hiin tidligere de Handlende besværende Forfkrift.

Eiheller findes de fra Finantsministeriets Side paaberaabte §§ i selve Toldforordningen at kunne hjemle Sammes ovenanførte Anskuelse. Forsaavidt det navnlig i Forordningens § 17 hedder, at Afgiften benævnes Indforselstold, naar fremmede Varer indføres til Forblivelse, da bestemmes her blot, hvorledes Afgiften af deslige Varer skal benævnes, hvorimod Intet fastsættes om, efter hvilket Tidspunct det skal afgjøres, hvorvidt de til et Toldsted ankomne Varer ere at betragte som indførte til Forblivelse; og at det ifølge Bestemmelserne om Creditoplag i Forordningens § 169 ikke er Indforselsafgifterne, men Varerne, der i Dplagsregnskabet opføres paa Dplagsghaverens Conto, er en ligefrem Følge af, at selve Afgifterne ikke lade sig beregne, førend det ved Kvartalets Slutning viser sig, hvilket Quantum Varer der i sammes Lob er udgaaet til Forbrug her i Landet. Men deraf, at Afregningen og Fortoldningen, hvorved maa forstaaes Toldens Erlæggelse, ifølge § 73, sammenholdt med §§ 216 og følgende, først fremgaae efter Kvartalets Udlob, kan ei med Føie sluttés, at Beregningen skal skee efter den dagjældende Lov og ikke efter den Lov, som gjaldt paa den Tid, da de Varer, hvoraf Tolden nu er forfalden til Betaling, ere indførte, hvorom Dphlysning med Lethed kan erholdes ved den brugelige Henviisning i Dplagscontoirets Hovedbog til det Nummer, Varepartiet har i Angivelsesbogen.

Da der efter det Anførte ikke i den for Danmark gjældende Lovgivning findes Hjemmel til at beregne Toldafgifter af de under en tidligere Toldsats paa Creditoplag tagne Varer efter den paa Betalingstiden gjældende Lov, kan det ikke komme i Betragtning, at, som af Finantsministeriet fremhævet, andre Bestemmelser ere trufne for Hertugdømmerne Slesvig og Holsteen, og at en anden Fremgangsmaade hidtil er iagttaget af det herværende Toldvæsen. Forsaavidt der i denne sidste Henseende specielt er henviist til de i Tilfælde af Toldsatsernes Forandring indførte extraordinaire Eftersyn, maa det iøvrigt bemærkes, at

disse, der ikke foretages ved Tarifforhøielse, hvorved de efter Forholdets Natur vilde være hensigtsløse, men kun ved Nedsættelse, netop maae have til Hensigt at sikkre Statskassen af de tidligere i Qvartalet affatte Varer den forhen gjældende høiere Told, hvad og ligesvem udtales i General-Toldkammer- og Commerce-Collegiets Circulaire af 11te December 1830, og hvorved altsaa er fraveget at lægge Afregningstiden ved Qvartalets Udløb til Grund.

Naar imidlertid de Indstævnte, til Støtte for deres principale Paaastand om at erholde Differencen mellem de paagjældende Toldsatser godtgjort for samtlige de indførte Baller Ravndug, paa den anden Side have villet gøre gjældende, at der, ved Afgjørelsen af hvorvidt enten den ældre eller den nyere Toldsatsskulde være at følge, bør sees hen til den Tid, da deres specielle Angivelse er skeet, nemlig den 27de Juli, paa hvilken Tid ikke alene de, men ogsaa Toldopsynet var uvidende om den nye Lov af 26de Juli 1853, der først meddelees samme den 2den August, da kan der ikke heri gives dem Medhold. Foruden at nemlig Ordene i Toldforordningens §§ 65 og 169 tale herimod, vil Angivelsens Datum allerede af den Grund ikke kunne blive det Afgjørende, at det først er den af Toldopsynet iværksatte Undersøgelse, der konstaterer Qvantummet af hvad der bliver Gjenstand for Creditforholdet, medens dette i Angivelsen ifølge § 166 kan opgives omtrentlig, ligesom der netop i det her omhandlede Tilfælde har været en Forskjel af henved 1,000 Pund mellem den af de Indstævnte angivne og den ved Undersøgelsen befundne Vægt. Da nu derhos de 36 Baller af det omhandlede Parti Ravndug af en Toldopsynet utilregnelig Grund først den 5te August 1853 ere af dette blevne undersøgte og opveiede og derefter stillede til de Indstævntes Raadighed, ville disse ei kunne fritages for af denne Deel af Partiet at tilsvare den paaftaaede høiere Told efter Loven af 26de Juli s. A.; thi vel er denne Lov først den 8de August tinglæst her i Staden, men den specielle Meddelelse til de Indstævnte om dens Indhold, hvilken allerede den 3die s. M. havde fundet Sted, maatte i den ommeldte Henseende være tilstrækkelig.

Med Hensyn til den øvrige Deel af Partiet, 58 Baller, findes derimod de Indstævnte alene at have været pligtige at tilsvare den før Loven af 26de Juli 1853 gjældende lavere Told. Denne Deel af Partiet er nemlig allerede den 28de Juli s. A. undersøgt, opveiet og stillet til de Indstævntes Raadighed, og de maae derefter antages i Henshold til vedkommende Betjents Attest herom at have været berettigede til, da der var mødt Hindring for Løsningen af Resten, at begjære nysmeldte

58 Baller særligen antegnede paa Dplaget. At saadant nu ikke er begjært, og at Dplagsjeddelen, o: Beviset for at Varerne vare tagne paa Creditoplag, først er udstedt den 5te August under Cet for det hele indførte Quantum, skjønnes ei at kunne komme de Indstævnte til Stade med Hensyn til de her omhandlede 58 Baller, som af dem ere modtagne og efter deres Paastand folgte her i Landet, endnu førend den ved oftnævnte Lov paabudne Toldforhoielse var bragt til Toldvæsenets og deres Kundskab. Som Folge heraf og da de Indstævnte efter Varernes generiske Veskaffenhed findes at have fort et tilstrækkeligt Beviis for at have erlagt forhoiet Toldafgift af disse 58 Baller, vil Forstjellen mellem denne forhoiede Told 856 Rdl. 3 Mk. 9 Sk. og den tidligere gjældende lavere Toldafgift 361 Rdl. 4 Mk. 11 Sk. være at godtgjøre dem med 494 Rdl. 4 Mk. 14 Sk. tilligemed de heraf paaستااعde Renter 4 pCt. aarligt fra den 5te November 1853, indtil Betaling skeer; hvorimod Finantsministeriet, i Genhold til det ovenfor Anførte, iøvrigt bliver for de Indstævnets Tiltale at frifinde.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne for begge Retter at ophæve.

Chi kendes for Ret:

De Indstævnte bør være berettigede til af Statskassen at erholde tilbagebetalt 494 Rdl. 4 Mk. 14 Sk. med Renter deraf 4 Procent aarlig fra den 5te November 1853, indtil Betaling skeer. Iøvrigt bør Citanten for de Indstævnets Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under 27de Juli 1853 tilfillede Citanterne, Handelshuset M. E. Grøn & Søn, Kjøbenhavns Toldkammer en skriftlig Angivelse om at tage paa Creditoplag et den 26de s. M. med Skipper A. Abrahamsen fra St. Petersborg ankommen Parti Mavndug, bestaaende af 94 Baller, der skulde veie 10,000 \mathcal{R} Netto, hvoraf ifølge vedkommende Toldcontrolleurs Paategning paa Angivelsen den 28de Juli næstefter opveiedes 58 Baller for 5,335 \mathcal{R} Netto og den 5te August de øvrige 36 Baller for 3,839 \mathcal{R} Netto; herefter udgjorde Vægten af de 94 Baller kun 9,174 \mathcal{R} Netto, der under sidstnævnte Dato ifølge den Citanterne medbealte Creditoplagsjeddels af s. D. bleve af Dplagskriveren, Justitsraad Hovig, antegnede som tagne paa deres Creditoplag.

Efterat et af Citanterne til Finantsministeriet den 5te August s. A. indgivet Andragende om, at det maatte tillades dem, — der først, efterat have folgt

for Fode af bemeldte Vareparti, vare blevne underrettede af Tolbvæsenet om den ved Loven af 26de Juli s. A. fastsatte Forhøielse af Tolben paa Ravndug —, at fortolde Partiet efter den for Emanationen af den nævnte Lov gjældende Tolbfats, var afflaet ved Ministeriets Resolution af 24de September s. A., have Titanterne ifølge Stævning af 12te November 1853 anlagt nærværende Sag imod Finantsministeriet, som de have paaflaaet tilpligtet at tilbagebetale Differencen mellem de Afgifter, de angibe under 5te November s. A. at have maattet udrede i Tolb, 6 pCt. Sporster deraf og Accise efter den nævnte Lov, og dem, som de efter den ældre Lovgivning, nemlig Loven af 22de Februar 1850, skulde have erlagt, principaliter for hele det af dem angivne Parti med 850 Rd. 5 Mk. 5 Sk., idet Tolben paa Ravndug ved Lov af 26de Juli 1853, der har sat det i Klasse med alt andet linnet Gods, er forhøiet fra 6 Rd. 1 Mk. 8 Sk. til 15 Rd. pr. 100 *℔*, eller subsidialiter for de den 28de Juli opveiede og s. D. dem med Palkhuusforvalterens Tilladelse udleverede 58 Ballers Bedkommende, med 494 Rdl. 5 Mk. 14 Sk., foruden Renter af det Beløb, der maatte tilkjendes dem, 4 pCt. pro anno fra Stævnings Dato den 12te November, eller, som de senere have paaflaaet, fra den 5te November 1853 samt Sagens Omkostninger.

Derimod har den constituerede Kammeradvocat, der efter Finantsministeriets Ordre har givet Møde, paaflaaet Indstævnte, Finantsministeren og Kjøbenhavn's Tolbvæsen, frifundne for Titanternes Tiltale og disse tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger skadesløst, derunder indbefattet Kammeradvocatens Salair.

Føreløbig bemærkes, at, forsaavidt Kammeradvocaten ikke har villet erkjende, at det under Sagen ompurgte Parti Ravndug er iblandt det „andet Vinnehgods“, hvoraf Titanterne ved den under 5te November 1853 stedbundne Qvartalsafregning have klareret Tolben, da ffjønnes intet yderligere Beviis i saa Henseende at kunne affordres Titanterne, efterat Ravnduget ifølge Lov af 26de Juli 1853 af Tolbvæsenet er blevet opført paa deres Creditoplags Conto under den ovennævnte almindelige Benævnelse.

Til Støtte for deres Paaflaand have Titanterne fornemmeligen paaveraabt sig, at det er Angivelsen af et Vareparti for Tolbvæsenet, det være sig til Udførsel, Dplag eller Fortoldning, der begrunder Angiverens Forpligtelse til at erlægge Tolb af Varepartiet, idet han, naar først Angivelsen er steet, ikke uden at betale Tolbafgift atter kan disponere over Varerne og maa bære Ansvarer efter Tolbloven for de mulige Feil ved hans Angivelse, hvorfor Angiveren ogsaa maa have Ret til at fordrø, at Tolben kun erlægges efter de Love, som gjælde paa den Tid, Angivelsen steer, at dette formeentlig ogsaa stemmer med den bestaaende Tolblovgivning, navnlig med Forfristerne i § 65 af Tolbforordningen af 1ste Februar 1797, forsaavidt den bestemmer, at ved Creditoplag crediteres de Afgifter, som ellers ved „Indførselen skulde svares“, og at som Følge heraf Loven af 26de Juli 1853, der først den 8de August næstefter bragtes ved Tinglæsning til offentlig Kundskab og hverken kjendtes af Titanterne eller Tolbvæsenet den 27de Juli, da Angivelsen af det omhandlede Parti Ravndug fandt Sted, saalidt som den 28de s. M., da Titanterne erholdt udleveret Størstedelen af Varerne, som de allerede Dagen derefter havde afhændet til indenbyes Handlende,

formeentlig ei heller med tilbagevirkende Kraft bør komme til Anvendelse paa sammes Fortolbning, hvilket efter Titanernes Formening ogsaa maa gjælde, selv om Antegnelsesdagen den 5te August er det Tidspunkt, der maatte lægges til Grund ved Beregningen, altsom denne Dato gaaer forud for Lovens Tinglæsning.

Herimod har Kammeradvocaten erindret, at det ikke er et Vareparties Angivelse til Creditoplag, men først dets Antegnelse paa samme, efterat den i Toldforordningens § 169 foreskrevne Uundersøgelse har fundet Sted og Creditoplagsfejlen er udfæstet, der hjemler Vedkommende Ret til at betragte Varerne som af ham tagne paa Creditoplag, og til atter at faae dem affærvne paa samme, ved enten at udføre dem mod Transittold, eller at overføre dem paa en Andens Creditoplag, eller at fortolbe dem, at Creditoplagsfejlen paa det omspurgte Parti Navndug først er udfæstet den 5te August, medens Titanerne allerede den 3die j. M. under et af Toldvæsenet i Medfør af Finansministeriets samtidig med Loven af 26de Juli udfæstede Circulaire anstillet specielt Eftersej af deres Creditoplags-Varebeholdning vare blevne underrettede om den indtraadte Toldforhøielse, og at allerede af den Grund hverken Titanernes mulige Disposition over Varerne, forinden de saaledes paa Lovbefalet Maade som Creditoplagsvarer vare stillede til deres Naadighed, hvilket ikke fulgte af, at en Deel af deres paa Pafhuusforvalterens Ansvar vare blevne dem betroede, eller den Omstændighed, at Loven af 26de Juli 1853, der Intet indeholder om, at den ikke strax skulde træde i Kraft, først er bleven tinglæst den 8de August næstefter, kan tillægges nogen Vægt. I Forbindelse hermed har Kammeradvocaten tillige søgt at gjøre gjældende, at navnlig saavel den Omstændighed, at Afregning over Tolden med Hensyn til de paa Creditoplag værende Varer ifølge Toldforordningens § 216 kun stæer kvartalsviis, altsaa i Reglen først længe efter Varernes Indførsel, som Toldforordningens § 17, der betegner ved Indførselstold, hvad der skal erlægges, naar Varer føres ind til Forblivelse i Landet, hvilket ikke er givet om Creditoplagsvarer, forinden de affættes, og Udtrykkene i §§ 3 og 7 A Nr. 3 og D Nr. 1 C i Forordningen af 31te Mai 1793, der er lagt til Grund for det ved kongelige Resolutioner af 3die Juni 1796 og 15de Januar 1797 approberede Udkast til Forordningen af 1ste Februar 1797 samt Bestemmelserne i Toldforordningen for Slesvig og Holsteen af 1ste Mai 1838 § 187 tale for, at det ikke er den ved Angivelsen af Varerne til Creditoplag, men derimod den paa Affætningstiden, der efter Lovgivningen ordentligviis falder sammen med Klareringstiden eller Tiden for Kvartalsafregningen, gjældende Told, der bliver at betale af de affatte Varer, og at Titanerne som Følge deraf ei have kunnet undgaae at tilsvare den i Loven af 26de Juli 1853 for Navndug fastsatte høiere Told.

De Spørgsmaal, der saaledes efter Parternes Procedure foreligge til Bedømmelse, ere, deels om Tolden af Creditoplagsvarer, naar de, som affatte heri Landet, udgaae af Oplaget til Fortolbning, skal beregnes efter den Tarif, der var gjældende, da Varerne bleve oplagte, eller den, der maatte gjælde, da Varerne affættes, — hvilket sidste falder sammen med Tiden for Kvartalsafregningen —, deels, saafremt det maatte blive antaget, at Tolden skulde be-

regnes efter den ved Vareoplaggelsen gjældende Tarif, om det Monent, der vil være det afgjørende for Tolldens Beregning, er Anmelderens Angivelse til Creditoplag eller Tolldvæsenets efter Varernes Veining og Maaling noterede Antegnelse til Creditoplag.

Hvad nu det første Spørgsmaal angaaer, findes Citanterne at maatte gives Medhold, naar de formene, at Tollden af det omkvæstionerede Raadbug maa blive at beregne efter den paa Oplagstiden gjældende Tarif.

Ligesom det nemlig allerede synes at ligge i Begrebet Creditoplag, at det er forfaldne Afgifter af de oplagte Varer, med hvis Betaling der gives Debitor Henstand, saaledes definerer § 65 i Forordningen af 1ste Februar 1797 udtrykkeligen: „Det er Creditoplag, naar fremmede tolldbare Varer med Credit paa de Afgifter, som ellers ved Indførselen skulde svares, strax betoes Eieren i eget Bærg og til egen Raadighed, mod at Indførselsafgifterne siben erlægges“, saafremt Varerne forblive „i Landet“; og det skjønnes ikke rettere, end at der ved dette Lovbud med Tydelighed er bestemt, at det er de Afgifter, der skulde have været erlagte ved Varernes Indførselse — o: ved Varernes Oplagtagelse —, med hvis Betaling der gives Henstand, men disse Afgifter maa da være den Toldd m. m., som var forfalden paa den Tid, Varerne bleve oplagte, følgelig den Toldd, som hjemles ved de da gjældende Tariffer, og at ingen anden Tarif, end den, der gjaldt ved Indførselen, skulde lægges til Grund, naar Betalingen skeer, findes ikke at være bestemt, hvortil der dog, hvis dette havde været Mening, havde været saa meget mere Anledning, som det i den ældre Forordning af 31te Mai 1793, der er lagt til Grund for Forordningen af 1ste Februar 1797, udtrykkelig er bestemt i § 7 D 1 c, at der af de affatte Creditoplagsvarer skal erlægges de Afgifter, „som gjælde paa den Tid, naar Fjerdingaars-Afregningen skeer“. Udelabelsen af denne Bestemmelse i Forordningen af 1ste Februar 1797 — hvilken Udelabelse, naar henføres til Bestemmelsens Vigtighed ikke kan antages at være skeet tilfældig, men med velberaad Hu — taler tværtimod for, at Rødgiveren maa have anset denne Bestemmelse stridende mod det af ham selv i Forordningens § 65 angivne Begreb om Creditoplag og denne Institutions Wiemed.

At Tolldvæsenets Bogføring og Regnskabsvæsen, — herunder ogsaa indbefattet de saakaldte extraordinaire Østerslyn, som ved en Tolldats's Forandring foretages med Henlyn til Creditoplagsvarer —, nærmest synes at være indrettet efter og grundet paa Tolldens Erlæggelse efter den paa Afkøtningsstiden gjældende Tarif, findes ikke at kunne komme i nogen Betragtning imod, hvad der, efter det foran Anførte, maa antages at følge af Forholdets Natur og Lovgivningens Bestemmelser om Creditoplag, og af samme Grund kan heller ikke den af Kammeradvocaten paaberaabte Bestemmelse i Tolldforordningen for Slesvig og Holsten af 1ste Mai 1838 § 187 tillægges nogen videre Bægt.

Det kan endnu under denne Deel af Sagen mærkes, at, saafremt Citanterne havde indført Raadbugen til Fortolddning isædeifor til Creditoplag, og saaledes strax havde maattet erlægge Tollden, vilde denne usfridigen have været

at beregne efter den paa Indførelstiden gjældende Tarif, og denne Analogi taler ogsaa for den antagne Mening.

Foraaavdt det dernæst mellem Parterne er omdebatteret, om den paa Angivelsestiden eller den paa Optagelsestiden gjældende Tarif maatte blive at følge ved Toldens Beregning skjønner Retten ikke bedre, end at det maa være den paa Angivelsestiden gjældende.

Efter den bestaaende Toldlovgivning maa det nemlig antages, at den saakaldte specielle Angivelse af et Vareparti, det være sig til Udførsel, til Creditoplag eller til Fortoldning, indeholder det egentlig forpligtende Moment for vedkommende Eier til Tolds Erlæggelse, idet han, efterat saadan Angivelse er steet, ikke igjen kan blive raadig over Varerne, ikke engang til Udførsel, uden at svare eller ialtsald med Forpligtelse til at svare Afgift af dem, ligesom han ogsaa bliver ansvarlig for mulige Urigtigheder i Angivelsen. Men naar saaledes Forpligtelsen til Tolds Erlæggelse maa antages at være stiftet ved Varepartiets Angivelse — in casu dets Angivelse til Creditoplag — kan, efter selve Forholdets Natur, denne Forpligtelse alene antages paadraget i Genhold til den ved Angivelsen gjældende Toldtarif, uden at det Tidspunkt, da de angivne Varer, efter at være undersøgte af Toldvæsenet, igjen overgives Eieren til fri Raadighed, i denne Henseende kan komme i Betragtning, hvilket Tidspunkt, hvad Creditoplagsvarer angaaer, falder sammen med Tiden for Antegnelsen paa Oplagshaverens Conto og for Creditoplagesjebdens Udstedelse. Dette maa saa meget mere antages, som den ommeldte Undersøgelse af Toldvæsenet kan foretages med større eller mindre Hurtighed, og det vilde derfor allerede af denne Grund være urigtigt at tillægge denne eensfobige Handling af Toldvæsenet nogenjomhelst Indflydelse med Hensyn til Spørgsmaalet om, efter hvilken Tarif Tolden af de angivne Varer skulde erlægges. Som et Argument for, at Antegnelsestiden ikke i den omspurgte Henseende kan komme i Betragtning, kan endnu mærkes, at efter Forordningen af 1ste Februar 1797 §§ 170—173 skulde Varer, der angives til Fortoldning, underkastes en lignende Undersøgelse, som efter § 169 skal finde Steb med Hensyn til Varer, der ere angivne til Creditoplag; men af det øvrige Indhold af de først nævnte §§ fremgaaer tydeligt, at Hensigten med denne Undersøgelse alene er at kontrollere Angivelsens Rigtighed, hvilket Moment — Angivelsen — saaledes her ligesvem fremtræder som det forpligtende med Hensyn til Tolds Erlæggelse, hvorimod Undersøgelsen kun er det controllerende Moment og i Overensstemmelse hermed maa den i § 169 befalede Undersøgelse og den derefter stedsfindende Antegnelse paa Oplagshaverens Conto forstaaes.

Naar det dernæst i § 173 bestemmes, at der, medens Varernes Eftersyn finder Steb, kan udeliveres af Varerne, imod at saamange af disse blive tilbage under Toldvæsenets Værge som sikkert kunne betrygge for samtlige Afgifter, viser dette formeentlig ogsaa, at Afgifterne anses forfaldne fra et tidligere Tidspunkt end fra Undersøgelens Tilendbringelse, da det ellers ikke med Sikkerhed kunde vides, hvor stor en Deel af Varerne der maatte tilbageholdes for at betrygge Afgiften — nemlig naar denne inden Undersøgelens Slutning skulde kunne undergaae Forandring — men dette Tidspunkt kan da ikke være noget andet,

end Angivelsesiden, hvilket ogsaa taler for, at de i § 169 nævnte Afgifter, for hvilke Oplagshaveren bliver ansvarlig, ansees forfaldne fra samme Tidspunkt.

Efter det Anførte maa Retten antage, at Angivelsen maa ansees som det forpligtende Moment med Hensyn til Tolvens Erlæggelse ogsaa af Creditoplagsvarer, og at derfor den Told, der crediteres Oplagshaveren og af ham skal erlægges, naar Varerne, som affatte heri Landet, indgaae af Oplaget, maa være den, der, efter den paa Angivelsesiden gjældende Tarif, var forfalden til Betaling ved Varernes Oplagstagelse.

Da det nu under Sagen er in confesso, at Titanterne allerede den 27de Juli 1853 have tilstillet Toldvæsenet deres specielle Angivelse af det omhandlede Parti Ravndug til Optagelse paa deres Creditoplag, og Loven af 26de s. M. den Dag endnu ikke var emaneret ikke engang i Relation til det herværende Toldvæsen, om hvilket det under Sagen er givet, at det endnu den 30te s. M. af en Varesort, for hvilken Tolden var bleven nebsat ved Loven af 26de Juli 1853, har afkrævet Titanterne, og ogsaa faaet erlagt den ved Loven af 22de December 1850 fastsatte høiere Told, kunne Titanterne ikke ansees at have været pligtige til at erlægge Tolden af det omhandlede Ravndug efter den ved Loven af 26de Juli 1853 bestemte høiere Tarif, hvorefter den burde have været afkrævet dem efter Loven af 22de December 1850, og det bliver herefter usornødent at undersøge, hvorvidt den ved Loven af 26de Juli 1853 fastsatte høiere Tarif, uanset at Loven først er tinglæst her ved Jurisdictionen den paafølgende 8de August, kunde ansees anvendelig paa det omhandlede Parti Ravndug, paa Grund af, at Titanterne alsk den 3die August — altsaa 2 Dage før Creditoplagsfejlsens Udstedelse — maa antages at være blevene underrettebe af Toldvæsenet om Lovens Emanation.

Efter det Anførte vil Titanternes principale Paastand, imod hvilken, forsaavidt angaaer Størrelsen af det fordrøede Beløb, ingen speciel Indsigelse er fremsat, være at tage til Følge, ligesom der, da det, som bemærket, maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tolden af det omhandlede Ravndug af Titanterne er klareret den 5te November 1853, efter deres Paastand vil være at tilkjenne dem Rentet af Beløbet fra den nævnte Dato.

Processens Omkostninger ville være at ophæve og, efter Sagens Udfald, kan der ikke tillægges Kammeradvocaten noget Salair.

Det anordnede stemplede Papir er rigtigent forbrugt“.

Hermed endte Høiesteretsaaet 1860.

